

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİR

Meredith Bancroft, kubbeli yatağının kenarına oturmuş gazete kupürlerini kesiyordu. Kupürleri yapıştırdığı defter açık olarak yanında duruyordu. Şikago Tribune gazetesindeki resmi dikkatle kesip çıkardı. Haberin başlığı Şikago sosyetesı çocuklarının, Noel dolayısıyla peri kıyafetleri içinde Oakland Memorial Hastanesi'ni ziyaret ettiğini bildiriyordu. Aşağıda isimler sıralanmıştı. Başlığın altında, bir çocuğa hediyesini verirken görüntülenen Meredith dahil, beş erkek ve beş kızın, çocuk hastalar bölümünde hediye dağıtırken çekilmiş resimleri yer alıyordu. Sol tarafta ise, bu ziyareti düzenleyen on sekiz yaşındaki, yakışıklı genç duruyordu: Kenilworth'dan Bay ve Bayan Parker Reynolds'ın sevgili oğlu Parker Reynolds III.

Meredith resimdeki diğer kızlara dikkatle baktı ve kendisi bu kadar biçimsiz görünürken, onların bu kıyafetler içinde bile nasıl olup da vücutlarının biçimini ortaya çıkarabildiklerine hayret etti. Somurarak, 'Ben peri gibi değil, dev gibi görünüyorum,' diye düşündü.

Kendisi ağzına dişlerinin düzelmesi için tel takmış, tahta göğüslü bir dev gibi görünürken, ondan sadece birkaç haftacık daha büyük olan on dört yaşındaki diğer kızların bu kadar güzel görünebilmesi büyük bir haksızlıktı. Resme bir daha baktı. Güzel görünmek uğruna

gözlüklerini çıkardığına pişman oldu. Gözlük takmadığı zaman şaşılığı belli oluyordu. Bu resimde de öyle olmuştu. lens kullanması gerektiğine karar verdi. Parker'ın resmi gözüne ilişti ve yüzünde hayalci bir ifade belirdi. Gazeteyi olmayan göğüslerinin üzerine bastırdı. Bir gün göğüsleri büyüyecekti, elbette. Ama bu tempoda giderse çok beklemesi gerekecekti.

Yatak odasının kapısı açıldı ve yemek tepsisini almak için, ev işlerine bakan altmış yaşındaki şişman kadın içeri girdi. Meredith resmi telaşla göğsünden uzaklaştırdı. Bayan Ellis, "Tatlınızı yemişsiniz," dedi.

Meredith, "Şişmanlıyorum, Bayan Ellis," diye cevap verdi ve sanki söylediğini ispat etmek istermiş gibi, antika yatağından fırlayıp elbise dolabının yanındaki aynanın karşısına geçti. "Şuraya, bakın." Aynadaki görüntüsünü parmağıyla işaret ederek, "Belim yok!" dedi.

"Sadece küçük bir göbeğiniz var, hepsi o kadar."

"Kalçalarım da yok. Dikdörtgen şeklindeyim. Hiç arkadaşım olmamasına şaşmamalı..."

Bir yıldan beri Bancroftlar'da çalışmakta olan, Bayan Ellis, şaşkınlığını gizleyemedi, "Arkadaşınız yok mu? Neden?"

Birine içini dökme ihtiyacında olan Meredith, "Okulda hiç sorunun yokmuş gibi davranmaktan yoruldum. Gerçekte ise çok uyumsuz biriyim. Her zaman da öyle oldum," dedi.

"Hayret, bu hiç aklıma gelmemişti! Sorun okuldaki çocuklarda olmalı..."

Meredith, "Sorun onlarda değil, bende. Ama değişmeye karar verdim," diye açıkladı. "Diyete başladım. Saçımın şeklini de değiştirmek istiyorum; felaket görünüyor."

Bayan Ellis Meredith'in omuzlarına kadar inen açık sarı saçlarına ve mavi gözlerinin içine bakarak, "Hiç de değil!" diye karşı çıktı. "Gözleriniz çok çekici, saçlarınız da çok güzel, dalgalı, gür ve ..."

"Renksiz."

"Sarı."

Meredith inatla aynaya baktı. Kusurlarını mercek altına almaya kararlı görünüyordu. "Bir metre yetmiş iki santim boyundayım. Tanrıya şükürler olsun ki bir dev haline dönüşmeden büyümem durdu. Ama henüz ümitlerimi yitirmedigimi cumartesi günü anladım."

Bayan Ellis merakla kaşlarını çatı. "Cumartesi günü fikrinizi değiştiren bir şey mi oldu?"

Meredith, "Fazla önemli değil," dedi. Ama tam tersini düşünüyor. *Noel merasiminde Parker bana gülümsedi. Ben istemeden bir kola bile getirdi. Hatta benden cumartesi akşamı, Eppinghamlar'daki partide, kendisiyle dans edeceğime söz vermeme bile istedi.* Parker'ın ailesi, yetmiş beş yıl önce, Bancroft firmasının hisse senetlerini de satan, Şikago'nun en büyük bankalarından birinin kurucusuydu, Bancroft ve Reynolds aileleri arasındaki ilişki uzun yıllardan beri süregelmekteydi. "Sadece görüntüm değil, artık her şey değişecek," diye konuşmasına mutlu bir şekilde devam etti. "Bundan böyle bir arkadaşım da olacak! Okulda, kimsenin beni sevmediğini bilmeyen, yeni bir kız var. Benim gibi zeki bir kız. Bu gün beni ev ödeviyle ilgili bir şey sormak için aradı ve telefonda bir sürü şey konuştuk."

Bayan Ellis ellerini sınırlı bir şekilde ovuşturarak, "Eve hiç arkadaş getirmemeniz dikkatimi çekmişti," dedi. "Ama bunun okulunuzun uzak oluşundan kaynaklandığını düşünmüştüm."

Meredith tekrar yatağının üstüne sıçrayıp babasının kilerin küçük birer modeli olan rahat terliklerine bakarak, "İlgisi yok," dedi.

"Onlar gibi değilim, anlıyor musun?"

"Benim zamanımda," dedi, Bayan Ellis, anlayışlı bir ifade ile, "iyi not alan çocukları kıskanırdık hep."

Meredith yüzünü ekşiterek, "Sadece o değil," dedi. "Beni uyumsuz yapan aldığım notlar değil, bütün bunlar." Eliyle çevresini işaret ediyordu. "Babam beni okula Fenwick'in götürmesini istediği için, herkes beni tuhaf buluyor."

"Neden olduğunu sorabilir miyim?"

"Diğer çocuklar ya yürüyerek, ya da okul otobüsüyle geliyorlar."

"Bundan ne çıkar?"

"Özel şoförlü bir Rolls Royce'la gelmiyorlar! Babaları ya muhasebeci, ya da su tesisatçısı. Hatta birinin babası bizim mağazada çalışıyor."

Bayan Ellis, kıza hak vererek, bu konuda tartışmanın fazla bir yararı olmayacağını düşündü. "Peki, bu yeni kız, Fenwick'in sizi okula götürmesini tuhaf bulmuyor mu?"

Meredith, gözleri parlayarak, "Hayır," dedi. "Onu babam sanıyor!"

Babamın büyük mağazaları olan zengin bir ailenin yanında çalıştığını söyledim.”

“Ciddi olamazsınız!”

“Ciddiyim ve yaptığımdan da hiç pişman değilim. Keşke okulda ki öteki çocuklara da yıllarca önce böyle söyleseydim. Ama yalan söylemek istememiştim.”

Bayan Ellis, eleştiren bir tavırla, “Ama şimdi söylüyorsunuz,” dedi.

Meredith çok bilmiş bir tavırla, “Tam olarak, yalan sayılmaz,” dedi. “Bancroft Şirketi halka açık bir şirket; şirketin sahibi de hissedarlar. Teknik olarak düşünecek olursak, babam da şirketin başkanı olarak, hissedarlar tarafından göreve getirilmiş biri, anlıyor musunuz?”

Bayan Ellis, “Pek anlayamadım,” dedi. “Hisselerin sahibi kim?” Meredith suçlu suçlu bakarak, “Çoğunluk bizde,” dedi.

Bayan Ellis, Bancroft Şirketini ve sahip oldukları mağazayı oldukça etkileyici buluyordu, ama, bu yaşta bir kızın iş hayatı hakkında bu kadar bilgi sahibi olması ona tuhaf gelmişti. Aslında, bunda tuhaf karşılanacak bir şey yoktu, çünkü Meredith’in babası kızına her gün saatlerce mağazasını anlatırdı. Daha doğrusu kızın kendi yaşındaki arkadaşlarına uyum sağlayamamasının en önemli sebebi babasıydı. Kızına bir yetişkinmiş gibi davranıyordu ve ondan da bir yetişkin gibi davranmasını bekliyordu. Babasının konukları olduğunda, Meredith, ev sahibeliği görevini üstlenirdi. Bunun kaçınılmaz sonucu olarak, küçük kız, büyüklerin yanında kendini çok rahat hissediyor, ama yaşlılarıyla beraberken hüsrana uğruyordu.

Meredith, “Gerçi bir konuda size hak veriyorum,” dedi, “Lisa Pontini’yi, Fenwick’in babam olduğu konusunda kandırmaya uzun süre devam edemem. Ama önce beni tanımasını istedim. Fenwick’in şoförümüz olduğunu öğrendiği zaman fazla bir şeyin değişeceğini sanmıyorum. Sınıfta kimseyi tanımadığı ve okuldan doğru evine gittiği için henüz gerçeği öğrenemedi. Yedi kardeşler ve Lisa’nın, annesine ev işlerinde yardım etmesi gerekiyor.”

Bayan Ellis, onu yüreklendirecek bir şeyler söylemek istiyordu. Kızın kolunu hafifçe okşadı. “Sabahları her şey daha güzeldir,” dedi, yemek tepsisini aldı ve tam çıkmak üzereyken aklına bir şey gelmiş gibi durdu. “Unutmayın,” dedi, “Mutluluk sırası herkese gelir.”

Meredith, ağlasın mı, gülsün mü, bilemiyordu. “Teşekkürler, Bayan Ellis,” dedi. “Çok yardımcı oldunuz.” Kadının yüzünde mahcup bir ifadeyle kapıyı kapayışını seyrettikten sonra gazete kupürlerini biriktirdiği defteri eline aldı. Kestiği kupürün iyice yapıştığından emin olduktan ve bir süre baktıktan sonra uzandı ve parmağını, Parker’ın gülümseyen yüzüne dokundurdu. Bu hafta sonu onunla gerçekten dans edecek oluşu, heyecandan titremesine neden oluyordu. Günlerden perşembeydi ve Eppingham’ların partisi iki gün sonraydı. Ama ona, partiye sanki yıllar varmış gibi geliyordu.

Derin bir iç çektikten sonra kalın defterin sayfalarını karıştırmaya başladı. Ön sayfalarda eski ve sararmış gazete kupürleri vardı. Resimler yavaş yavaş solmaya başlamıştı. Defter esasında annesi Caroline’a aitti ve bu evde Caroline Edwards Bancroft’un yaşamış olduğunu gösteren tek kanıttı. Evde ona ait olan her şey Philip Bancroft’un talimatlarıyla kaldırılmıştı.

Caroline Edwards, bir sinema oyuncusuydu. Meredith yaptığı araştırmalar sonucunda, onun pek iyi bir oyuncu olmasa da gerçekten büyüleyici bir kadın olduğunu öğrenmişti. Sararmış resimleri inceledi. Makalelerde yazılı olanları okumasına gerek yoktu, çünkü her satır kalbinde yazılıydı. 1955’de Akademi Ödülleri Törenine giderken Cary Grant annesine eşlik etmişti, David Niven, onun hayatında gördüğü en güzel kadın olduğunu söylemişti ve David Selznick, filmlerinden birinde rol teklif etmişti. Roma’da bir partide, omzunda kürküyle çekilmiş resimleri vardı. Bir başka sayfada ise olimpiyatlarda altın madalya kazanmış bir kayakçı ile birlikte Gstaad’ta kayak yaparken görülüyordu. Çevresinde her zaman yakışıklı erkekler vardı.

Defterdeki en son resim yine Gstaad’ta çekilmişti. Muhteşem bir gelinlikle, Philip Bancroft’un kolunda, konfeti yağmurları altında, katedralin basamaklarından iniyordu. Dedikodu yazarları düğünü anlata anlata bitiremiyorlardı. Palmer House Otel’deki resepsiyon başına kapalıydı, ama bütün köşe yazarları resepsiyona gelen ünlülerin çokluğu konusunda aynı fikirdeydi.

Evlilikleri iki yıl sürmüştü ama bu süre, Caroline’ın hamile kalıp bebeğini dünyaya getirmesi ve seyisle küçük bir gönül macerası yaşadıktan sonra, evlerinde misafir kalan sahte bir İtalyan prensi ile

Avrupa'ya kaçması için yeterli olmuştu. Meredith, fazla bir şey bilmiyordu. Bildiği tek şey, o günden beri annesinin kendisini bir doğum günü kartıyla bile olsun hatırlama zahmetine katlanmadığı idi. Hay-siyetli bir yaşama ve geleneksel değerlere önem veren babasına göre annesi, sadece kendini düşünen, annelik ya da evliliğe sadakat gibi sorumluluk duygularından yoksun sürtüğün tekiydi.

Philip Bancroft, Meredith bir yaşındayken, boşanmak ve kızının velayetini almak için dava açmıştı. İstediklerini elde etmek için Bancroft ailesinin bütün sosyal ve politik güçlerini kullanmaya hazırды. Ama daha sonra Meredith'e anlattığına göre, annesi değil ona karşı çıkmak, duruşmalara gelmeye bile tenezzül etmemişti.

Babası Meredith'in velayetini aldıktan sonra, annesini örnek almaması için elinden gelen bütün çabayı göstermişti. Meredith'in, Bancroft ailesinin, kendilerini yararlı işler yapmaya adanmış, isimleri hayatları boyunca hiçbir rezalete karışmamış kadınlarının arasında yerini alması konusunda kararlıydı.

Küçük kızın okula gitme zamanı geldiğinde, Philip, kendi sosyal sınıfındaki insanların davranış biçimlerinde bile bazı esneklikler oluşmaya başladığını fark etti ve bundan hiç hoşlanmadı. Kimi dostları çocuk yetiştirme konusunda daha serbest bir anlayışı benim-siyor ve evlatlarını Bently ve Ridgeview gibi "ilerici" okullara gönderiyorlardı. Modern eğitim adı verilen bu yeni sistemlerin uygulandığı okullarda yeterince disiplin olmadığı kanısındaydı. Bu nedenle, Meredith'i yanına alarak, halalarının ve annesinin yetişmiş olduğu Benedictli rahibelerin yönettiği St. Stephen Özel Katolik Okulu'nu görmeye gitti.

Philip, bu ziyaret sırasında gördüklerini içtenlikle onayladı. Birinci sınıftaki, gri mavi ekose kumaştan önlükler giymiş otuz dört kız ve mavi kravat takmış, beyaz gömlekli on erkek çocuk, rahibe sınıflarının kapısını açınca, hemen saygıyla ayağa fırlamış ve onu, "Günaydın Hemşire," diye karşılamışlardı. St. Stephen hâlâ eski sistemde eğitim veriyordu. Ve her şeyin ötesinde, Meredith'in burada doğru ahlâki değerler edineceği kesindi.

Babasının tek arzusu, Meredith'in de diğer Bancroft kadınları gibi dürüst ve doğru bir insan olarak yetişmesiydi. Bu nedenle okulun bulunduğu semtin fakir insanların yaşadığı, geri kalmış bir yöre

olması onun için önemli değildi. Bu sorunu da, Meredith'i okula getirip, götürmesi için şoförünü görevlendirmekle çözdü.

Ama o gün sınıfta gördüğü küçük kız ve oğlan çocukların sandığı kadar erdemli olmadıklarını fark edememişti. Bunlar orta sınıfa mensup ailelerin çocuklarıydı. Hatta bazıları çok fakirdi. Hep beraber oynar, okula beraber gider gelirlerdi ve kendilerinden farklı bir yaşam sürdüren herkesten uzak dururlardı.

Meredith bunu daha birinci sınıfa başladığı gün anlamıştı. Mavi gri ekoseli okul üniformasıyla, elinde beslenme çantası, bir sınıf dolusu yabancıyla beraber, okula yeni başlayacak altı yaşında bir çocuğun heyecanı içindeydi, ama korkmuyordu. Yıllardır, babasıyla ve hizmetçilerle geçen oldukça yalnız bir yaşamdan sonra, niha-yet, kendi yaşında arkadaşları olacağı düşüncesi onu mutlu ediyordu.

Okulun birinci günü, zil çalıp da çocuklar evlerine dağılmaya başlayınca kadar her şey çok iyi gitmişti. Fenwick, siyah şoför giysisiyle, bahçede, Rolls Royce'un yanında bekliyordu. Daha büyük çocuklar durmuş ona bakıyorlardı. O gün, orada, onun zengin ve "farklı" olduğunu anladılar.

Bu, ondan uzak durmaları için yeterliydi. Ancak, ilk hafta sona erdiğinde "zengin kızla" yollarını tamamen ayırmalarına neden olan yeni şeyler de öğrenmişlerdi. Bunlardan biri Meredith Bancroft'un bir çocuktan ziyade bir yetişkin gibi konuşuyor olması, diğeri de çocukların ders aralığındaki molalarda oynadıkları oyunları bilmemesiydi. En kötüsü de akıllı bir öğrenci olması nedeniyle öğretmenin gözdesi oluvermesiydi.

Bir hafta içinde yaşlıları tarafından, bir yabancı, farklı bir dünyadan gelmiş bir yaratık ilan edilerek toplum dışı bırakılmıştı. Belki hoş bir kız olsaydı, zaman içinde onların arasına katılabilirdi. Dokuz yaşındayken gözlük takmaya başlamıştı. On iki yaşında dişlerine tel takılmıştı ve on üç yaşında sınıfın en uzun boylusuydu.

Bir arkadaş sahibi olmaktan tam ümidini kesmişken, Lisa Pontini St. Stephen okulunun sekizinci sınıfına kaydını yaptırdı. Meredith'den biraz daha uzun boyluydu. Bir manken edasıyla ortalarda dolaşıyor ve en zor cebir sorularına bile bir bilim adamıymış gibi cevap veriyordu. O gün öğle paydosunda, Meredith, bir duvarın üzerine oturmuş,

kucağında bir kitap, her günkü gibi yemeğini yiyordu. Genelde yanında her zaman bir kitap olur, böylece yalnızlığını hissetmezdi. Daha altıncı sınıftayken iyi bir okuyucu olmuştu.

Henüz bir sayfa okumuştı ki, gözüne bir çift arkası açık ayakka-bı çarptı. Lisa Pontini merakla onu seyrediyordu. Hayat dolu yüzü ve parlak kumral saçlarıyla Meredith'in tam tersi bir görüntüsü vardı. Okul hırkasını giymemiş, göğsünün üzerine bağlamıştı.

Meredith'in yanına oturup, okul binasını işaret ederek, "Tanrım, burası ne biçim bir yer?" dedi. "Hayatımda hiç bu kadar kısa boylu çocuğu bir arada görmedim. Çeşmelerdeki içme suyuna büyümeyi önleyici bir şey katmış olmalılar! Notların nasıl?"

12 Meredith, "97.8" dedi. Lisa'nın soluk almadan konuşması ve beklenmedik yakınlığı yüzünden sersemlemişti.

"Benimki 98.1," dedi Lisa.

Meredith, Lisa'nın kulaklarının delik olduğunu fark etti. Okulda küpe takmak ve dudak boyamak yasaktı. Meredith, onu incelerken, Lisa da Meredith'i seyrediyordu. Gülümsemeye çalışarak, "Yalnız kalmayı sen mi istedin? Yoksa seni dışladılar mı?" diye sordu.

Meredith, "Bilmem, hiç düşünmedim," diye yalan söyledi.

"Dışlarındaki bu telleri daha ne kadar takmak zorundasın?"

Meredith, "Bir yıl daha," diye cevap verdi. Lisa'dan hoşlanmıştı, zilin çalmasını fırsat bilerek ayağa kalktı.

O gün öğleden sonra, her cuma günü yaptıkları gibi, çocuklar günah çıkartmak için rahiplerin önünde kuyruğa girmişlerdi. Sıra kendisine geldiğinde, Meredith, rahip Vickers'in önünde eğildi ve rahibe Mary Lawrence'i sevmediği, dış görünüşünü düşünmeye fazla zaman harcadığı gibi günahlarını sıralamaya başladı. Bitirdikten sonra, günah çıkarma hüccresinin kapısını kendisinden sonraki öğrenci için açıp dışarı çıktı, reverans yapıp duasını okudu ve dış kapının önünde Fenwick'i beklemeye başladı. Birkaç dakika sonra Lisa basamaklardan hızla inerek yanına geldi.

"İnanır mısın," dedi, "Vickers küçük bir oynaşma için bana bütün bir gece tespih çekme cezası verdi. Allah bilir, Fransız öpücüğünün cezası nedir!" Sırtarak Meredith'in yanına oturdu.

Öpüşmenin bir milliyeti olacağı hiç aklına gelmemişti, ama Lisa'nın anlattığı şeyin milliyeti ne olursa olsun, rahiplerin hoşlanacağını sanmıyordu. "Herhalde kiliseyi temizletir," diye yanıtladı.

Lisa kıkırdadı, "Erkek arkadaşın da tel takıyor mu?"

Meredith, Parker'ı düşündü ve hayır anlamında başını salladı.

"Güzel," dedi Lisa, sırtmaya devam ederek. "Her zaman ağızlarında tel olan iki insanın öpüşürken nasıl olup da birbirlerine takılmadıklarını merak ederdim. Benim erkek arkadaşımın adı, Mario Campano. Uzun boylu, esmer, yakışıklı. Senininki nasıl biri?"

Bu konudan hiç hoşlanmamıştı, ama Lisa Pontini Meredith'i heyecanlandırıyordu. Kendisiyle arkadaş olmak için çaba göstermesi de hoşuna gidiyordu. "On sekiz yaşında ve Robert Redford'a benziyor, adı Parker."

"İsmi ne?"

"İsmi Parker, soyadı Reynolds."

Lisa, burnunu kaşıyarak, "Parker Reynolds," diye tekrar etti. "Züppe birinin adına benziyor. Nasıl, iyi mi?"

"Hangi konuda?"

"Öpüşmede tabii ki."

"Ha, evet, harika."

Lisa alaycı bir ifadeyle baktı, "Seni hiç öpmedi, değil mi? Yalan söylediğin zaman yüzün kızarıyor."

Meredith öfkeyle ayağa kalktı, "Bak, buraya gelip benimle konuşmanı ben iste..."

"Hey, dur, heyecanlanma. Öpüşme öyle her zaman sandığın gibi güzel bir şey olmayabiliyor, hayatımda Mario'nun beni ilk öptüğü günkü kadar utanmadım."

Lisa'nın bir şey itiraf etmek üzere olması Meredith'in öfkesinin yatıştırdı. "Seni öptüğü için mi utandın?"

"Hayır, beni öptüğü sırada kapıya dayanmıştım. Omzum yanlışlıkla zile dokunmuş ve babam da kapıyı açınca üçümüz hep beraber yere yuvarlandık. Toparlanıp ayağa kalkmamız bayağı zaman aldı."

Rolls'un köşeyi dönmesiyle, Meredith'in gülmesi yarım kaldı. "Beni almaya geldiler," dedi.

Lisa, baktı ve hayretini gizleyemeyen bir ifade ile yutkunarak, "Tanrım, bu bir Rolls," dedi.

Meredith, kitaplarını aldı, "Buradan oldukça uzakta oturuyoruz. Babam otobüse binmemi istemiyor."

"Baban şoför öyle mi?" Lisa, Meredith'le arabaya doğru yürüyerek. "Böyle bir arabayla gezip, zenginmiş gibi davranmak ilginç

olmalı,” dedi. “Benim babam su tesisatçısıdır. Bu ara grevdeler. Kirlarlar daha ucuz olduğu için buraya taşındık. Anlarsın ya,” diye ekledi. Meredith pek bir şey anlamamıştı. Babasının uzun nutuklarından hatırladığı kadarıyla, o sadece sendikalarla grevin babası gibi varlıklı insanlar için ne demek olduğunu biliyordu. Ama anlamış gibi yaptı. “Zor olmalı,” dedi. “Seni eve bırakmamı ister misin?”

“İster miyim? Önümüzdeki hafta olabilir mi? Kalabalık bir aileyiz, evde yapılacak bir sürü iş var. Bu nedenle bugün burada biraz daha kalmak istiyorum.”

Bütün bunlar geçen haftaydı. Şimdi birbirlerine daha yakındılar. Oturmuş, elinde Parker’ın fotoğrafıyla, cumartesi günü dansı düşünürken, Lisa’dan ne giymesi, saçlarını nasıl taraması konusunda akıl almaya karar verdi. Lisa bu tür şeyleri iyi biliyordu. Belki Parker’a daha çekici görünmesini sağlayacak bir şeyler önerebilirdi.

Ertesi gün okulda, oturmuş yemek yerlerken, planını uyguladı. “Ne dersin?” diye sordu Lisa’ya, “Estetik ameliyat dışında, beni yarın akşamki dansta farklı gösterecek ne yapabilirim? Parker’ın benden hoşlanmasını ve beni daha olgun görmesini sağlayacak bir şeyler olmalı.”

Cevaplamadan önce, Lisa onu baştan aşağı süzdü, “Bu gözlükler, teller hiç de ilham verici şeyler değil,” dedi, “Gözlüklerini çıkar ve ayağa kalk.”

Meredith söyleneni hemen yaptı.

Lisa, bilmiş bir tavırla, “Kendini çirkinleştirmek için elinden geleni yapıyorsun,” dedi. “Harika saçların ve çok güzel gözlerin var. Gözlüklerini çıkarıp biraz makyaj yaparsan, Parker seni ilk defa gördüğünü sanabilir.”

Meredith, heyecanla, “İlk defa gördüğünü mü sanır?” diye sordu.

Lisa acımasızca, “Sanabilir dedim,” diye düzeltti. “Yaşça senden büyük. Bu nedenle yaşı sorun olabilir. Sabahki sınavda matematik sorusuna ne cevap verdin?”

Meredith, Lisa’nın aniden konu değiştirmesine artık alışmıştı, verdiği cevabı söyledi. Lisa, “Ben de aynı cevabı verdim,” dedi. “Elbette doğru cevaptı. Biliyor musun, sınıftakiler, Rolls’un babana ait olduğunu söylüyor.”

“Onlara bunun aksini hiç söylemedim ki.” Meredith, doğruyu söylüyordu.

“Niye söyleyecektin ki? Eğer bir zengin çocuğunun bu okula geldiğini sanacak kadar aptallarsa, ben de olsam aynı şeyi yapardım.”

O gün öğleden sonra, Lisa, Meredith’in babasının onu eve bırakması konusunda istekliydi. Bu, Fenwick’in hiç hoşuna gitmemişti. Rolls, Lisaların evinin önüne geldiğinde, annesi hiçbir zaman üzerinden eksik olmayan önlüğüyle kapının önünde duruyordu. “Lisa,” diye seslendi, “Mario, telefonda. Seninle konuşmak istiyor, Nasılsın, Meredith?” Ve ilave etti, “Babana söyle de, bir akşam bizde kal, olmaz mı, tatlım?” Belirgin bir İtalyan şivesiyle konuşuyordu.

Meredith, “Teşekkürler, Bayan Pontini,” diye seslendi. “Söyleyim.” Bir arkadaşının evinde kalmak, davet edilmek, hep arzu ettiği şeylerdi. Meredith, kendini çok iyi hissediyordu.

Lisa, arabanın kapısını kapattı, camdan içeri eğildi.

“Annen, Mario’nun telefonda beklediğini söyledi.”

“Bırak beklesin. Erkekleri biraz bekletmek, lazım. Bak, pazar günü beni arayıp, partide olanları anlatmayı unutma. Keşke yanında olup, saçını ben hazırlasaydım.”

Meredith, “Bunu ben de isterdim,” dedi. Ama Lisa’yı eve çağırarak olursa her şey ortaya çıkacaktı. Her gün ona gerçeği anlatmak için kendi kendine söz veriyordu, ama bunu bir türlü başaramıyordu. “Ne kadar geç öğrenirse o kadar iyi,” diye düşünüyordu Zamanla Lisa onu daha iyi tanıyacak ve böylece zengin ya da fakir olmasının önemi kalmayacaktı. Yine de dayanamayıp, “Keşke yarın gelseydin,” dedi. “Akşam bizde kalırdın. Ben partideyken sen ödevini yapardın, sonra sabaha kadar konuşurduk.”

“Gelemem ki, Mario ile çıkıyorum.” Meredith, Lisa’nın ailesinin kızlarının bu yaşta, erkeklerle dışarı çıkmasına izin vermelerine şaşırmıştı. Ama Lisa, Mario’nun çizginin dışına çıkmayacağını, çıkarsa babasının ve amcalarının ona ne yapacaklarını çok iyi bildiğini söyledi. “Sana söylediklerimi unutma, tamam mı? Saçını topuz yap ve Parker’ın gözlerinin içine bak. Bu şekilde daha olgun görünebilirsin.”

Eve dönerken, yolda, Meredith, başını koltuğa yasladı, gözlerini kapadı. Kendisini güzel bir manken gibi, Parker’ın kollarında, onun kulağına zekice şeyler fısıldarken, genç adamı da onu can kulağıyla dinlerken hayal etti.

İKİ

Bayan Ellis arkasında durmuş, olumlu anlamda başını sallarken, Meredith, aynadaki görüntüsünden pek memnun değildi. Geçen hafta Bayan Ellis'le alışverişe çıktıklarında aldıkları kadife elbise o zaman parlak sarı renk görünmüştü. Şimdi ise metalik kahverengiydi. Ayrıca kısa topuklu ayakkabıları hoşuna gitmemişti. Bayan Ellis, onun kadınsı görünmesini istiyordu, ama babasının kıyafet konusunda kesin talimatları vardı. Babasına göstermek için üç elbise getirmişlerdi ve ona göre fazla açık olmayan, içi görünmeyen tek elbise buydu.

Meredith'in sadece saçlarını beğenmişti. Genelde saçlarını ortadan ayırarak serbest bırakırdı. Ama Lisa'nın tavsiyelerini hatırlayarak, görüntüsünde onu daha olgun gösterecek bir değişiklik yapmak istemişti. Bayan Ellis'i saçlarını yukarda toplaması ve kulaklarının yanından ince bukleler düşürmesi konusunda razı etmişti ve oldukça hoş duruyordu.

O sırada babası odaya girdi ve elindeki opera biletlerini ona doğru uzatarak, "Meredith," dedi, "Park Reynolds, Rigoletto için, iki bilet arıyordu. Ben de ona bizimkileri kendisine verebileceğimi söyledim. Bunları bu gece oğluna verebi..." Kızına bakakalmıştı. Gözlerini ondan ayırmadan, "Saçlarına ne yaptın?" diye söylendi.

"Bu akşam toplamak istemiştin."

Babası, "Ben her zamanki halini tercih ederim, Meredith," dedi ve Bayan Ellis'e dönerek, "Yanımda çalışmaya başladığınız zaman günlük işlerinizin yanı sıra kızıma özel konularda yardımcı olmanız konusunda anlaşmıştık. Bu saç modeli sizin fikriniz mi?" diye sordu.

Meredith, Bayan Ellis'in titremeye başladığını görünce, "Bayan Ellis'ten saçımı bu şekilde taramasını özellikle ben istedim, baba," diye araya girdi.

Philip, "Ne yapması gerektiğini söyleyeceğine," dedi, "onun fikrini sormalıydın."

Meredith, "Haklısınız," dedi. Babasını hayal kırıklığına uğratmak ya da canını sıkmaktan hoşlanmıyordu.

Pişman görünüyordu. Babası, "O zaman sorun yok," dedi. "Bayan Ellis, saç modelini hemen değiştirebilir. Sana bir şey getirdim, hayatım. Bir gerdanlık," Cebinden koyu yeşil kadife bir kutu çıkardı. "Bu akşam bunu takabilirsin, kıyafetine çok yakışacak."

Meredith, babası gerdanlığın muhtemelen altın olan kopçası ile uğraşırken bekliyordu. "Bunlar Büyükanne Bancroft'un incileri," dedi. "Arkanı dön, takayım."

Yirmi dakika sonra, Meredith, aynanın önünde durmuş, güzel görüldüğü konusunda kendisini ikna etmek için kahramanca çaba gösteriyordu. Saçları eski haline dönmüş, boynunda büyükannesinin her gün taktığı inciler vardı. Hatta öldüğünde onların boynunda olduğu söyleniyordu. Kapının dışından gelen kâhyanın sesi ile kendine geldi. "Özür dilerim, küçükhanım, aşağıda okul arkadaşınız olduğunu söyleyen, Lisa Pontini isminde bir bayan var. Sizi görmek istiyor."

Yakalanmıştı. Yatağın kenarına yığıldı. Bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu, ama yoktu, "Onu buraya getirir misiniz, lütfen?"

Birkaç dakika sonra Lisa içeri girdi. Sanki bir başka gezegendeymiş gibi etrafına bakınıyordu. "Telefon etmeyi denedim," dedi, "ama sınıra ulaşamadım. Bu taş yığınının sahibi kim, Allah aşkına?"

Başka bir zaman olsaydı, yaşadığı yerin böyle tarif edilmesi Meredith'i güldürebilirdi. Ama son derece sıkıntılı bir ses tonuyla, "Babam," diye karşılık verdi.

Lisa suratını astı, “Kapıyı açan adamın senin adını PederVicker’in ‘Kutsal bakire Meryem’ deyişi gibi söylemesinden anlamıştım zaten,” dedi ve olduğu yerde dönerek kapıya yöneldi.

Meredith, “Lisa, dur,” diye yalvardı.

Lisa, geriye dönerek sinirli bir şekilde, “Beni kandırmak seni eğlendirmiş olmalı. Gerçekten harika bir gündü,” dedi. “Önce Mario beni arabasıyla gezmeye götürüp elbiselerimi çıkarmaya uğraşıyor, sonra en yakın arkadaşımın evine gittiğimde, beni nasıl aptal yerine koyduğunu öğreniyorum.”

Meredith, “Yanıyorsun,” diye bağırdı. “Fenwick’in babam olduğunu, gerçeğin aramıza girmemesi için uydurdum.”

18

Lisa alaycı bir sesle, “Ne demezsin,” dedi. “Senin gibi kızlar benim gibi fakir kızlarla arkadaş olmaktan çok hoşlanırlar. Herhalde annemin makarna davetinden çok hoşlanmışsındır,”

“Keser misin!” diye bağırdı Meredith. “Anlamıyorsun! Anneni ve babanı seviyorum, seninle dost olmak istedim. Her zaman, senin gibi kardeşlerim, teyzelerim, amcalarım olsun istedim. Böyle büyük bir evde yaşamının, mutlu olmak anlamına geldiğini nasıl düşünbiliyorsun? Bu evin seni nasıl etkilediğinin farkında değil misin? Etrafına bir kere baktın ve hemen çıkıp gitmek istedin. Okuldaki çocuklarla da ilk günden beri aynı şey oldu. Ve bilmeni isterim ki, makarnaya bayılırım. Evin de çok hoşuma gitti.”

Sustu, Lisa’nın yüzündeki sinirli ifade yerini gülümsemeye bırakmıştı, “Gürültüyü sevdiğini mi söylüyorsun?”

Meredith de gülümsüyordu. “Evet, sanırım.”

“Zengin arkadaşların ne der?”

“Hiç arkadaşım yok ki. Yani, kendi yaşımda bazı insanlar tanıyorum, ama kırk yılda bir görüşüyoruz. Onlar yıllardır aynı okula gidiyorlar, yıllardır beraberler, ben onlar için bir yabancıyım. Bir ucube!”

“Baban seni niçin St. Stephens’a gönderiyor?”

“Ona göre, bu okul sağlam karakterli insanlar yetiştirdiği için. Büyükanmemle kardeşi de orada okumuş.”

“Baban tuhaf bir insan galiba.”

“Sanırım öyle. Ama iyi niyetlidir.”

Lisa omuzlarını silkerek, “O zaman diğer bütün babalar gibi de-

sene,” dedi ve sustu. Aralarına bir sessizlik çökmüştü. Birbirinden zeki iki genç insan, odanın içindeki değerli eski eşyaların arasında birbirlerine bakıyorlardı.

Lisa, “Neyse, ben gitsem iyi olacak,” dedi.

Meredith, Lisa’nın yanında getirdiği naylon torbadan gece orada kalmayı planladığını anlamıştı. Gitmesine engel olmak için bir şeyler söylemek istedi. Elini kaldırdı ama dudaklarından sadece, “Benim de çıkmam lazım, zaten,” kelimeleri döküldü.

“İyi... eğlenceler,”

“İstersen, beni otele bıraktıktan sonra, Fenwick, seni evine bırakabilir.”

Lisa, “Otobüse binerim,” diye söze başladı, ama Meredith’in giydiği elbiseye gözleri takıldı ve dehşete kapılmış gibi bakmaya başladı. “Elbiseni kim seçti, kör biri mi? Bu akşam bunu giymeyeceksin, öyle değil mi?”

“Evet, bunu giyeceğim. Beğenmedin mi?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Sanmam.”

“Bu elbiseni nasıl tarif edebilirsin?”

Meredith omuzlarını silktilti. “Rüküş desem doğru olur mu?”

Lisa gülmek için dudaklarını ısıarak kaşlarını yukarı kaldırdı. “İğrenç çirkin olduğunu biliyorsan, niye giyiyorsun?”

“Babam beğendiği için.”

“Babanın iğrenç bir zevki varmış.”

Meredith, “İğrenç gibi kelimeler kullanmamalısın,” dedi. Ama, Lisa’ya elbisenin çirkinliği konusunda hak veriyordu. “Bu tür kelimeler seni çok katı ve zor bir insan gibi gösteriyor. Gerçekte öyle değilsin. Giyinmeyi ve saçımı taramayı bilemeyebilirim, ama ne söyleyeceğimi çok iyi bilirim.”

Lisa, ağzı açık onu dinliyordu. Birden bu iki farklı genç kız arasında, birbirlerine verecek çok şeyleri olduğunu hissetmekten kaynaklanan bir bağ oluşmuştu. “Omuzlarımı biraz aşağıya çek, kollama doğru. Bakalım işe yarayacak mı?” dedi Lisa, ansızın.

Meredith gülümsedi ve söyleneni yaptı.

“Saçın herbat görünüyor,” diye devam etti Lisa. Gözüne şifoninin üstünde duran bir demet çiçek ilişti. “Bunları tak bakalım; belki bu faydalı olur.”

19

Meredith, atalarından kalma bir sezgiyle kendini zafere çok yakın hissediyordu. Bundan muhakkak yararlanmalıydı. "Geceyi burada geçirsene? Gece yarısı gibi dönerim. Ben gelene kadar sen ev ödevini yaparsın. Sonra da sana partide neler olduğunu anlatırım. Kimse geç saatlere kadar oturmamıza bir şey demez."

Lisa, bir an tereddüt etti, sonra sırtarak, "Olur," dedi ve tekrar Meredith'in kıyafetiyle ilgilenmeye başladı. "Niye bu kadar kısa topuklu bir ayakkabı seçtin?"

"Uzun boylu görünmemek için."

"Şimdi uzun olmak moda, aptal şey. Bu incileri takmak zorunda mısın?"

"Babam istedi."

"Arabada çıkartabilirsin, öyle değil mi?"

"Babam duyarsa pek hoşuna gideceğini sanmıyorum."

"Kimden duyacak?" dedi Lisa, "Sana rujumu ödünç vereceğim," diye ekledi ve makyaj çantasını karıştırmaya başladı. "Ya gözlüklerin? Takmaya mecbur musun?"

Meredith, gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Onları görebilmek için takıyorum."

Kırk beş dakika sonra Meredith odadan çıkarken, saçlarına iliştilmiş bir demet çiçek onu daha sık yapmış, kendine olan güvenini artırmıştı. Ruju açık tenine göre biraz fazla parlaktı ama onu daha olgun gösteriyordu. Kapıdan çıkmadan önce döndü ve Bayan Ellis ile Lisa'ya el salladı.

Lisa, ona baş parmağıyla bir zafer işareti yaptı, "Hadi, Parker'ı fazla bekletme," diye seslendi.

ÜÇ

Aralık 1973

Laura ile sevişirken Matt Farrell'in beyninde çanlar çalıyordu. Genç kadın çok istekliydi. Neredeyse doruğa ulaşmak üzereydi. Çan sesleri! Ama bunlar kasaba meydanındaki kilisenin ya da caddenin karşısındaki itfaiye merkezinin çanları değildi. "Hey, Farrell, içeride misin?" Çan sesleri...

Kesinlikle içerideydi, Laura'nın içinde ve patlamak üzere. Çan sesleri...

"Lanet olası, Farrell," Çan sesleri. "Neredesin Allahın cezası?" O zaman aklına, çan sesi olarak duyduklarının, benzin depolarındaki hortuma el atınca servise haber veren zil sesi olduğu dank etti. Birisi ona ismiyle sesleniyordu.

Laura, donakaldı, zorlukla "Tanrım, dışarıda biri var," diye söylendi. Çok geç, Farrell, artık duramazdı. Bunu o başlatmamıştı, bu raya gelmiş ve onu baştan çıkarmıştı. Artık ne olursa olsun umurunda bile değildi. Genç kadının dolgun kalçalarını avuçladı, bütün gücüyle yüklendi ve doruğa ulaştı. Bir saniye bile sürmeyen bir duraklamadan sonra, onu üzerinden yavaşça indirip hemen doğruldu. Laura aceleyle bluzunu aşağıya indirmeye ve süveterini sırtına geçirmeye

çalışıyordu. Tam onu yakındaki lastik yığınlarından birinin arkasına saklayabilmeyi başarmıştı ki, Owen Keenan servis binasının içine daldı. “Neler oluyor, Matt? Deminden beri sana sesleniyorum.”

Matt Laura’nın tutkulu okşayışlarıyla karışmış saçlarını elleriyle düzeltmeye çalışarak, “Biraz kestiriyordum,” diye cevapladı. “Ne istiyorsun?”

“Baban, Maxine’in yerinde olay çıkarmış. Şerif oraya gidiyor. Eğer babanın geceyi diğer sarhoşlarla beraber delikte geçirmesini istemiyorsan, şeriften önce davransan iyi olur.”

Owen çıktıktan sonra, Matt, Laura’nın yerde duran paltosunu kaldırdı, silkeledi ve giymesine yardım etti. “Babamı kurtarmaya gitmeden önce seni arabanın yanına bırakırım,” dedi.

Noel nedeniyle bütün kavşaklar süslenmişti. Ağır ağır yağmakta olan kar ve Noel süslemeleri Edmunton’a gerçekte olduğundan çok farklı, hoş bir görüntü veriyordu. Karanlık şehrin güneyindeki derme çatma barakaları, tavernaları, tefeci dükkânlarını ve uçsuz bucaksız çorak araziye gözlerden saklıyordu.

Matt, kamyonetini Laura’nın arabasını bıraktığı Jackson’s Dry Goods mağazasının otoparkının kuytu bir köşesine çekti. Laura ona yaklaştı, kollarını boynuna dolayarak, “Unutma,” dedi, “Bu akşam yedide, beni tepenin kenarından al da, bıraktığımız yerden devam edelim. Matt, kimseye görünme lütfen. Babam geçen sefer kamyonetini görmüş. Sorular sormaya başladı.”

Matt, kızı baktı ve onu arzuladığı için kendinden iğrendi. Güzel, zengin, kendini beğenmiş ve şımarık biriydi. Kendisini bir jigolo gibi kullanıyordu. Diğer arkadaşları muhtemelen onu almak için kapıyı çalıyor, kendisi ise onunla hep tepenin arkasında, gizli gizli buluşuyordu.

Birbirlerine karşı duydukları cinsel arzudan başka hiçbir ortak noktaları yoktu. Laura Frederickson’ın babası Edmunton’un en zengin adamıydı ve kız doğu yakasında pahalı bir kolejin birinci sınıfına gidiyordu. Matt, gündüzleri bir çelik fabrikasında çalışıyor, hafta sonları tamircilik yapıyor ve Indiana Eyalet Üniversitesi’nin bu yöredeki bir fakültesinde gece derslerine devam ediyordu.

Uzanıp Laura’ya kapıyı açtı ve sert bir sesle, “Ya seni evinin önünden alırım ya da akşam için başka bir plan yap,” dedi.

“Kamyonetini evin önünde görürse babama ne derim?”

Matt, sinirli bir şekilde, “Limuzinini tamire vermiş, dersin,” diye cevap verdi.

DÖRT

Aralık 1973

Şikago Drake Oteli’nin kubbeli giriş kapısının önünde birbiri ardına dizilmiş limuzinler genç misafirlerini indiriyorlardı. Kapı görevlileri her misafire lobiye kadar eşlik etmek için koşturup duruyorlardı. Ismarlama smokinleri ve gece kıyafetleri içinde orada toplanmış olan bu genç insanlar nasıl davranacaklarını bilmeyen, sıradan kimseler değildiler. Bu gençler, Şikago’nun en zengin ailelerinin çocuklarıydı. Gençliklerinin tek belirtisi gecenin ilerleyen saatlerinde onları bekleyen güzelliklere karşı duydukları heyecandı.

Meredith, arabasının içinde, diğer gençlerin arabalarından inmesini seyrediyordu. Onlar da kendisi gibi, Bayan Eppingham’ın yıllık yemek ve dans davetine katılmak için buradaydılar. Bu akşam, Bayan Eppingham’ın yaşları on iki ve on dört arasındaki bütün öğrencileri altı aylık bir zarafet kursunda öğrendikleri bütün becerileri gösterme fırsatı bulacaktı. Bu nedenle elli dört öğrencinin hepsi resmî kıyafet içindeydiler. On iki çeşitten oluşan akşam yemeği ve dans onları bekliyordu.

Arabasının penceresinden neşeli ve kendine güvenen gençlerin

otel lobisinde toplanmalarını izledi. Bir tek kendisi yalnız gelmişti. Diğer bütün kızlara ya erkek kardeşleri ya da bir önceki kursu bitirmiş olan kuzenleri eşlik ediyordu. Mahzun bir şekilde diğer kızlara birbirinden güzel kıyafetlerini ve saç modellerini inceliyordu.

Bayan Eppingham bu davet için balo salonunu kiralamıştı. Meredith, merdivenleri çıkarken etraftaki insanların bakışları yüzünden dizleri kesiliyor, midesine kramplar giriyordu. Balo salonunun girişinde bir bayanlar tuvaleti buldu ve içeri daldı. Hemen aynanın başına gitti. Lisa'nın çabalarından sonra o kadar kötü görünmüyordu. Saçlarındaki çiçeğin ona esrarengiz bir hava verdiğini düşündü. Çantasından Lisa'nın rujunu çıkardı ve dudaklarını boyadı. İncilerini çıkarıp çantasına koydu. Daha sonra gözlüklerini de çıkartarak incilerinin yanına yerleştirdi. "Böyle daha iyi," diye karar verdi. Morali düzelmisti. Balo salonunun önünde gençler birbirlerine el sallıyor, sesleniyor ve toplanmaya başlıyordu. Hiç kimse onun farkında değildi. Onlar birbirlerini yıllardır tanıyor, ailece görüşüyor, birbirlerinin doğum günü partilerine gidiyorlardı. Şikago sosyetesı kendilerine özgü bir grup oluşturmıştı, çocuklarının da bu gruba dahil olması için ellerinden gelen çabayı gösteriyordu. Meredith'in babası ise bu felsefeyi paylaşmıyordu. O sadece kızının bu toplumda hakkı olan yeri alabilmesini istiyordu. Ayrıca kendisinden daha özgür düşünen ailelerin çocuklarının kızının beynini yıkamasından endişe ediyordu.

Meredith, gözlüklerini gizlice çantasından çıkarıp taktı ve masaların üstüne konan isim kartlarını okuyarak masasını buldu. Üçüncü masada, hastane ziyaretinde onunla birlikte peri kıyafeti giymiş olan Kimberly Gerrold ve Stacey Fitzhugh ile beraber oturuyordu. Kızlar bir ağızdan, "Merhaba, Meredith," diye seslendiler. Masadaki üçüncü kız, Parker'ın kız kardeşi, Rosemary, hafifçe başını salladı ve yanındaki çocuğa dönerek bir şeyler söyledi. Sonra beraber gülmeye başladılar.

Meredith, kendisi hakkında konuşulmasından rahatsız olmasına rağmen, bunu görmezlikten geldi ve neşeyle çevresine bakmaya başladı. Sol tarafındaki sandalye, yanındakilerden duyduğuna göre, sahibi grip olduğu için boş kalmıştı. Böylece Meredith, yemekte kalıyormuş gibi görünüyordu.

Yemek sona erince, orkestranın sesi duyuldu ve balo salonunun kapıları açıldı. Misafirler dansa davet ediliyordu.

Parker dans sırasında geleceğine söz vermişti. Kardeşi de burada olduğuna göre muhakkak uğrayacaktı. Meredith ayağa kalktı, karnı içine çekti ve balo salonuna doğru yürüdü. Bayan Eppingham, misafirleriyle tek tek ilgileniyor ve herkesin sohbet ve dans edecek bir arkadaş olması için çaba harcıyordu. Meredith kadının pek de istekli görünmeyen birkaç gence kendisiyle dans etmelerini önerdiğini fark etmişti.

Saat on bire yaklaşırken, misafirlerin çoğu, orkestranın çaldığı modası geçmiş müzik yüzünden gruplara ayrılmış konuşuyorlardı. Pistte dans eden sadece birkaç çift kalmıştı, Meredith ile partneri Stuart Whitmore bunlardan biriydi. Stuart heyecanlı bir şekilde geleceğe ait planlarını anlatıyordu. Babasıyla bir hukuk bürosu açacaklardı. İyi bir çocuktu. Meredith, onu diğer çocuklardan daha fazla sevmişti, çünkü bu çocuk kendisiyle gerçekten dans etmek istemişti. Ama gözlerini balo salonunun girişinden ayıramıyordu. Siyah smokini içinde, esmer teni ve dalgali saçlarıyla çok hoş görünen Parker, arkadaşlarıyla kapıda belirdiğinde müthiş heyecanlandı. Ne kadar yakışıklıydı.

Meredith'in birden irkildiğini fark eden Stuart, başını onun baktığı yere çevirdi. "Oh, Rosemary'nin kardeşi de burada," dedi.

Meredith, hayranlığını gizleyemedi, "Evet biliyorum," diye karşılık verdi.

Stuart durumun farkına vardı ve yüzünü ekşitti. Şakayla karışık, "Bu Parker Reynolds'ta kızların nefesini kesecek ne var anlayamıyorum?" dedi. "Yani sadece benden daha uzun boylu, yaşça daha büyük ve benden altı kez daha yakışıklı birini niye tercih edersin ki?"

Meredith, kardeşiyle dans etmek üzere onun yanına giden Parker'dan gözlerini ayırmadan, dalgın bir ses tonuyla, "Kendine hakkı ediyorsun," dedi. "Çok zeki ve çok iyisin."

"Sen de öyle."

"Tıpkı baban gibi çok iyi bir avukat olacağından eminim."

"Önümüzdeki cumartesi akşamı benimle çıkar mısın?"

Meredith, yutkunarak, "Nasıl yani?" dedi. Ona doğru döndü. "Bak," dedi telaşla, "teklifin için teşekkür ederim, ama babamın on

altı yaşına basıncaya kadar, erkeklerle çıkmama izin vereceğini sanmıyorum.”

“Beni bu kadar kibarca atlattığın için teşekkür ederim.”

Meredith, “Yanılıyorsun!” dedi ama birden durdu ve Parker’ın kardeşini dans pistinde, arkadaşına bıraktığını ve kapıya doğru yöneldiğini gördü. “Kusura bakma, Stuart,” dedi çaresizlik içinde. “Parker’a vermem gereken bir şey var!” Herkesin kendisini seyrettiğinin farkında olmaksızın, boş dans pistini koşarak geçti ve Parker’ı tam kapıdan çıkmak üzereyken yakalayabildi. Arkadaşları yanlarına yaklaşan bu böceğin nereden geldiğini sorgular gibi bakarken, Parker’ın yüzündeki gülümseme gerçekten samimiydi. “Merhaba, Meredith, eğleniyor musun?”

26

Meredith başını salladı, dans için verdiği sözü unutmaz diye ümit ediyordu, ama o sadece Meredith’in onu durdurmasının sebebini merak ediyordu. Genç kız, bir yandan çantasını karıştırırken, titrek bir sesle, “Sana vermem gereken bir şey var,” dedi “Babam bunları sana vermemi istedi” Biletlerin içinde olduğu zarfı ona uzattı ama inci gerdanlığı da beraber çıktı ve yere düştü. Tam eğilip alacaktı ki, Parker da eğildi ve çarpıştılar. Parker, “Off,” diye bir ses çıkardı ve genç kız, “Özür dilerim,” diyebilirdi. Tam doğrulmak üzereydi ki, hâlâ açık duran çantasından, bu kez Lisa’dan almış olduğu ruj yere düştü. Parker’ın arkadaşlarından, Jonathan Sommers eğilip ruju aldı, “Neden çantanı bir kerede boşaltmıyorsun? Böylece her şeyi bir kerede toplarsın,” dedi. Nefesi leş gibi içki kokuyordu.

Meredith, diğer gençlerin olanları seyredip, kıkırdadıklarının farkına varınca dehşete kapıldı. Gözyaşlarına engel olmak için büyük bir çaba harcayarak, incileri ve ruju çantasına tıktırdıktan ve zarfı Parker’a uzattıktan sonra, tam arkasını dönüp, gitmek üzereydi ki, Parker, “Bana söz verdiğin dans ne olacak?” diye sordu.

Meredith birden döndü. Yüzü aydınlanmıştı, “Oh, unuttuğum, gerçekten istiyor musun? Dans etmeyi yani?”

Genç adam, “Çok istiyorum,” dedi orkestra çalmaya başladığında. Meredith kendini Parker’ın kollarına bıraktı. Rüyası gerçek oluyordu. Parker harika kokuyor ve çok güzel dans ediyordu. Meredith o kadar etkilenmişti ki, düşüncelerini yüksek sesle söyleyiverdi. “Harika dans ediyorsun.”

“Teşekkür ederim.”

“Smokinin çok yakışmış.”

Parker küçük bir kâhkaha atarak, “Sen de çok hoşsun,” dedi.

Yanaklarının yandığını hissediyordu. Müziğin ritmine uyarak hareket ederken, saçındaki çiçeğin aşağı kaymasına sebep olmuştu. Ama o öylesine mutluydu ki, bunun farkında değildi. Ona “Noel tatilini nasıl geçiriyor?” diye sordu.

Parker, gözlerini Meredith’in çıplak omuzlarından ve düşmek üzere olan çiçekten ayırmadan, “Çok iyi,” dedi, “Ya seninki?”

“İyi, çok iyi.”

Müzik durur durmaz, Parker dansı bıraktı ve iyi geceler dileyerek yanından ayrıldı. Arkasından bakmak doğru olmayacağından Meredith de hemen pisti terk etti. Yürürken aynada çiçeğinin düşmek üzere olduğunu gördü ve onu çıkarıp eline aldı. İçinden, çiçeğin Parker’dan ayrıldıktan sonra kaymış olması için dua ediyordu. Ama, yanında duran kız, sanki düşüncelerini okumuş gibi, “Onunla dans ederken, sarkıyordu.” dedi.

“Korktuğum başıma geldi.”

Kız, dostça gülümsedi. Bu kız tanıyordu. İsmi Brooke, Brooke Morrison olmalıydı. Kız sordu: “Gelecek yıl hangi okula gidiyorsun?”

“Bensonhurst Vermont.”

Kız, yüzünü ekşiterek “Bensonhurst ha!” diye tekrar etti. “Çölün ortasında hapishaneden farksız bir yer. Büyükanнем orada eğitim görmüş.”

Meredith, “Benimki de,” dedi. Babasının bu konuda fazla ısrarcı olmamasını temenni ediyordu.

Genç kız, odasının kapısını açtığı zaman, Lisa ile Bayan Ellis’i kendisini beklerken buldu.

Lisa, ayağa fırlayarak, “Nasıl geçti?” diye sordu.

“Harika,” dedi Meredith, “Tabii ki, babamın biletlerini Parker’a verirken, her şeyi yere döküşümü veya ne kadar iyi dans ettiğini ve yakışıklı olduğu konusunda söyledığım saçma sözleri saymazsak.” Lisa’dan boşalan koltuğa oturdu ve yerinin değişmiş olduğunu fark etti. Aslında bütün odanın şekli değişmişti. Her taraf taze çiçeklerle doluydu.

Lisa, yüzünde arsız bir gülümsemeyle, “Odanın yeni şeklini na-

27

“nıl buldun?” diye sordu. Meredith etrafını dikkatle incelerken, “Lisa, sen bir harikası!” diye bağıyordu.

Lisa sırtıyordu. “Bu doğru ama Bayan Ellis de yardımcı oldu.”

Bayan Ellis, “Ben sadece çiçekleri getirdim, gerisi Lisa’nın eseri. Umarım babanız ses çıkarmaz,” dedi ve kızları baş başa bırakmak için ayağa kalktı.

Bayan Ellis gittikten sonra, Lisa, “Baban da gelir bakar diye umuyordum,” dedi. “Bir konuşma bile hazırlamıştım, dinlemek ister misin?”

Meredith, gülümseyerek başını salladı.

Boğazını temizledikten sonra Lisa konuşmasına başladı, “İyi akşamlar, Bay Bancroft. Ben Lisa Pontini. Meredith’in arkadaşıyım. İç mimar olmayı planladığım için, kızınızın odasında çalışma yapıyorum. Umarım rahatsız olmamışsınızdır, efendim.”

O kadar ciddi bir ifadeyle konuşuyordu ki, Meredith gülmekten kendini alamadı. “İç mimar olmayı düşündüğünü bilmiyordum.”

Lisa alaycı bir bakışla, “Bırak liseye ya da üniversiteye gitmeyi, iç mimar olmayı, bizimkilerin bugünkü imkânlarıyla St. Stephen’i bitirmem bile bir mucize. Kolej için kesinlikle paramız yok,” dedi ve ilave etti. “Baban, Bancroft mağazalarının sahibiymiş galiba, Bayan Ellis söyledi. Seyahatte filan mı?”

“Yo, hayır, şirketin müdürleriyle bir toplantıda. Liseye nerede devam etmeyi düşünüyorsun?”

Lisa, “Kemmerling’te,” diye cevapladı.

Meredith irkildi. Kemmerling, St. Stephens’e giden yol üzerinde, harap, öğrencileri çok fakir ailelerin çocuklarından oluşan bir devlet okuluydu. Babası her zaman iyi eğitimin iyi okullarda alınabildiğini söylerdi. Lisa, uykuya daldığında, yapmayı tasarladığı şey kafasında çoktan şekillenmişti. Stratejisini uygularken çok dikkatli olması gerektiğini düşünüyordu. Tıpkı sevgili Parker’la hayalî buluşmalarında olduğu gibi.

BEŞ

Fenwick, ertesi sabah Lisa’yı evine götürdükten sonra, Meredith, aceleyle kahvaltı masasında kendisini bekleyen babasının yanına gitti. Her zaman ilk sorduğu şey babasının iş toplantısının nasıl geçtiği olurdu, ama şimdi kafası başka şeylerle meşguldü. Yerine oturur oturmaz, planını uygulamaya başladı. “Her zaman iyi bir tahsilin çok önemli olduğunu söylediniz, öyle değil mi?” diye söze başladı. Babası gözlerini gazetesinden ayırmadan başıyla tasdik edince devam etti. “Her zaman devlet okullarının iyi bir eğitim için ne kadar yetersiz olduğunu anlatırdınız.”

Babası, başını sallayarak, “Evet,” diye cevapladı.

“Yanılmıyorsam, bir kez bana Bancroft vakfının asırlardır, Bensonhurst okuluna yardımda bulunduğu bahsetmişsiniz?”

Babası, gazetenin sayfasını çevirerek, “Mmmmm,” dedi.

Meredith, heyecanını belli etmemeye çalışarak, devam etti: “St. Stephen’de bir öğrenci var. Harika bir kız; dindar bir aileden geliyor. Çok akıllı ve becerikli; iç mimar olmayı arzu ediyor. Ama ailesinin parasızlığı yüzünden, Kemmerling’e gitmek zorunda kalacak. Ne kadar üzücü değil mi?”

Philip, gözlerini gazeteden ayırmadan, “Mmmmm,” diye tekrarladı.

“Böylesine parlak bir beynin ve becerinin harcanması ne kadar korkunç bir şey! Yanılıyor muyum?”

Babası başını kaldırıp ona baktı. Kırk iki yaşındaydı. Mavi gözlerinde insanın içine işleyen haşin bir ifade vardı. Zarif ve çekici bir adamdı. “Ne istediğini tam olarak açıklar mısın, Meredith?”

“Bir burs. Eğer Bensonhurst ona burs vermeyi kabul etmezse, siz onlara, aile vakfımızdan aktarılan paranın bir kısmının bu amaçla kullanılmasını isteyebilirsiniz.”

Genç adam, sanki Meredith ondan uygunsuz bir şey yapmasını istemiş gibi, “Ve bu bursun sözünü ettiğin kıza verilmesini istiyorsun. Öyle değil mi?” diye sordu.

Küçük kız, gülümseyen gözlerle, “Evet,” dedi.

“Anlıyorum.”

Meredith, “Bunu ondan fazla hak edecek birini tanımıyorum,” dedi ve babasını daha çok etkilemek için, “Eğer kısa zamanda bu kız için bir şey yapılmazsa devletin himayesine sığınmak zorunda kalacak,” diye ekledi. Aralarındaki arkadaşlıktan bahsetmek ters bir etki yapabiliirdi; çünkü babası Meredith’in arkadaşlarını ince eleyip sık dokuyan bir insandı. Lisa’nın burs kazanmaya layık bir kız olduğunu düşünmesinin, arkadaşı olduğunu bilmesinden daha fazla yararı dokunurdu.

Babası, “Bana Büyükanne Bancroft’u hatırlattın,” dedi ve biraz durakladıktan sonra devam etti, “O da senin gibi başarılı olup da imkânsızlıklar içinde bulunan insanlara yardım etmekten haz duyardı. Yarın sekreterimi ara ve bana Bensonhurst’ü aramamı hatırlatmasını söyle.”

Bu konuşmayı takip eden üç hafta Meredith için geçmek bilmedi. Bensonhurst’un babasına hayır demeyeceğini bilmesine rağmen, Lisa’yı umutlandırmamak için ona bir şey söyleyemiyordu.

Ertesi hafta beklenen mektup geldi. Babası mektubu onun yanına okudu ve, “Bancroft ailesinin istekleri ve Bayan Pontini’nin üstün başarıları göz önüne alınarak kendisine okulun tek bursunun verileceğini söylüyorlar,” dedi. Meredith, kendini tutamayarak bir sevinç çığlığı attı. Babası soğuk bir ifadeyle ona bakarak, devam etti. “Ve bu burs, okul ücreti, yatacak yer ve yeme-içme imkânlarını kapsamaktadır. Vermont’a kendi imkânlarıyla gidecektir ve diğer masraflarını kendi imkânlarıyla karşılayacaktır.”

Meredith, dudaklarını ısırıldı; bu masrafları hesaba katmamıştı. Ama bu kadarı bile büyük bir başarıydı. Belki babasını Vermont’a arabayla gitme konusunda ikna edebilir, o zaman Lisa da onlarla beraber gidip gelirdi.

Ertesi gün, Bensonhurst’un broşürlerini ve burs mektubunu yanına alarak okula gitti. Gün bitmek bilmiyordu. Nihayet, Pontini’lerin mutfak masasının başına oturup, Bayan Pontini’nin hazırladığı keklerden atıştırmaya başladılar. Meredith, bir yandan elindeki keki ısırtıyor, bir yandan da çantasından Bensonhurst’un tanıtım kitapçıklarını çıkartıyordu.

Uzun bir süre Bensonhurst ve Vermont hakkında bildiklerini heyecanla anlattı ve sonunda, Lisa’nın tahsilini orada tamamlaması için bir burs kazandığını ilan etti. Birden odaya bir sessizlik hakim oldu. Lisa ve Bayan Pontini, Meredith’in son sözlerini anlamamış gibiydiler. Lisa, yavaşça doğruldu. Öfkeyle, “Neyim ben,” diye haykırdı. “Yardıma ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun? Sen kendini ne sanıyorsun?” Mutfak kapısını hızla çarparak dışarı çıktı. Meredith, arkasından koştu. “Lisa, ben sadece yardımcı olmaya çalıştım!”

“Yardım ha!” dedi, Meredith’in etrafında dönüyordu. “Bana her zaman acıyarak bakacak, senin gibi züppelerle veya şımarık şıllıklarla aynı okula gitmek istediğimi nereden çıkardın?”

Meredith, “Sen söylemezsen, kimse burs aldığını bilmez,” dedi. Sonra, üzüntülü bir ifadeyle, “Beni zengin bir züppe, şımarık... şımarık bir şıllık olarak niteleyeceğin hiç aklıma gelmemişti,” diye devam etti.

“Şu haline bak, şıllık kelimesini söylerken bile kekeliyorsun. Kendini beğenmiş, ne olacak!”

Meredith onun sözünü kesti. “Züppe sensin, Lisa. Her şeye maddi açıdan bakıyorsun. Bensonhurst’e uyum sağlayamayacak birisi varsa, o da benim, sen değil.” Sonra, babasını bile memnun edecek, gururlu bir tavırla döndü ve evden çıktı.

Fenwick, evin önünde bekliyordu. Meredith arabaya girdi ve kendi kendine söylenmeye başladı. Kendisinde, yanlış olan, toplumsal sınıfları ne olursa olsun insanları ondan uzaklaştıran bir şeyler olduğunu düşünüyordu.

Ertesi gün, öğle tatilinde, elinde elması ve kitabıyla, her zaman-

ki yerinde oturuyordu ki, göz ucuyla Lisa'nın yaklaştığını gördü. Dik-
katini kitabına vermeye çalıştı.

Lisa, "Meredith," dedi. "Dün söylediklerim için özür dilerim."
Meredith, başını kaldırmadan, "Önemli değil," dedi. "Unut git-
sin."

"Hayatımda tanıdığım en iyi insana yaptığım terbiyesizliği unut-
mam mümkün değil."

Meredith, başını kaldırıp, ona baktı; sonra tekrar kitabına döndü.
"Artık önemi yok."

Lisa, onun yanına oturdu. "Dünkü cadılığımın bir sürü kişisel
sebebi vardı. Bana özel bir okula gitme ve özel biri olabilme şansı-
nı teklif ediyordun ama bunu yapamazdım. Annemin, çocukların
bakımı ve ev işleri için bana ihtiyacı var. O izin verse bile, Vermont'a
gidip gelmek ve diğer ihtiyaçlarımı karşılamak için gerekli olan pa-
rayı nereden bulacaktım?"

Meredith, Bayan Pontini'nin çok sayıda çocuğu olmasının, Lisa'
yı da bu kadar yakından ilgilendirmesinin haksızlık olduğunu düşü-
nüyordu. Lisa'nın gözlerinin içine bakarak, "Annenin ve babanın bu
okula gitmene izin vermeyecekleri hiç aklıma gelmemişti," dedi.
"Anne babaların çocuklarının iyi eğitim görmesini istediklerini sa-
nırdım."

Lisa, "Kısmen haklısın," dedi. "Annem, seninle aynı fikirde. Sen
gittikten sonra babamla kavga ettiler. Babam, kız çocuklarının, faz-
la okumasını gereksiz buluyor; evlenip çocuk sahibi olmamı yeterli
görüyor. Annem daha iyi şeyler yapabileceğimi söyledi ve büyükan-
neme telefon etti. Amcalarım, teyzelerim hepsi bizde toplandı. On-
dan sonra olaylar çok çabuk gelişti. Aralarında para toplamaya baş-
ladılar. Borç olarak. Daha sonra yüksek okul bursu da kazanmam
şartıyla bana borç vereceklerini söylediler. Eğer ileride iyi bir iş sa-
hibi olursam, onlara bu parayı ödeyeceğim."

Gözleri parlıyordu. Uzanıp ve Meredith'in elini tuttu. "Ne his-
sediyorsun?" diye sordu yavaşça, "Bir insanın dünyasını değiştire-
bilmek nasıl bir duygu? Benim ve bütün ailemin rüyalarını gerçeğe
dönüştürmek nasıl bir şey?"

Meredith, gözlerinde yaşların toplanmakta olduğunu hissediyor-
du, "Çok güzel, çok güzel bir şey."

"Oda arkadaşı olabilir miyiz, ne dersin?"

Meredith, başını salladı, yüzü gülüyordu.

Biraz uzakta oturan diğer kızlar duydukları sesler üzerine başla-
rını kaldırdıklarında, -okuldaki yeni kız- Lisa Pontini ile -okulun
ucubesi- Meredith Bancroft'un bağırıp çağırarak birbirlerini kucak-
lamakta ve oldukları yerde zıp zıp zıplamakta olduklarını gördüler.

ALTI

Haziran 1978

Dört yıl geçmişti.

Meredith'le Lisa'nın paylaştıkları oda bavullar ve karton kutularla doluydu. Önceki gece diploma töreninde giydikleri altın püsküllü, mavi kepler dolapta asılı duruyordu. Bu özel kepler takdimat alan öğrencilere mahsustu. Lisa dolabından çıkardığı süveterleri karton kutulara koymakla meşguldü. Meredith'in babası geceyi kasabadaki küçük otelde geçirmişti. Birazdan orada olacaktı. Meredith, masasının çekmecesinden çıkardığı bir demet fotoğrafı karıştırıyordu. Kendini geçmiş dört yılın hatıralarına o kadar kaptırmıştı ki, zaman kavramını yitirmiş gibiydi. Lisa ile birlikte Vermont'da geçirdikleri dört yıl her ikisi içinde hayatlarının en güzel yılları olmuştu. Lisa, başta diğer kızlar tarafından dışlanacağını düşünmüştü ama okulda bir fırtına gibi esmiş ve kısa zamanda bütün kızların hayranlık duyduğu bir lider olmuştu. Üçüncü sınıftayken Bill Fletcher'in ilk-bahar partisine davet ettiği tek kız oydu. Futbol takımının kaptanı olan Bill son derece yakışıklı bir çocuktur. Partiden bir gün önce sa-

hada harikalar yaratmış, aynı günün gecesi de yakınlardaki bir motelde Lisa ona bekâretini vermişti. Okula döndüğünde, Meredith'in de aralarında bulunduğu dört kıza gururla, "Artık bakire değilim. Bundan sonra bana istediğiniz her şeyi sorabilirsiniz," diyen de oydu.

Diğer kızlar Lisa'nın bu yaptığını cesur bir davranış olarak değerlendirip neşeli çılgınlıklar atarak onu kutlarken Meredith endişeliydi, hatta dehşete düşmüştü. O gece, diğer kızlar odadan çıktıktan sonra, Bensonhurst'e geldiklerinden beri ilk gerçek kavgalarını etmişlerdi.

Meredith, "Yaptığına inanamıyorum," diye patladı. "Ya hamile kalırsan? Ya kızlar dedikodu ederlerse? Ya ailen duyarsa?"

Lisa aynı şiddette karşılık verdi. "Sen benim bekçim değilsin ve benden sorunlu değilsin. Annem gibi davranmayı bırak! Eğer Parker Reynolds'ın ya da bir başka beyaz atlı şövalyenin ayaklarını yerden kesip seni yatağa sürüklemesini bekliyorsan, bu seni ilgilendirir. Ama herkesin senin gibi olmasını bekleme. St. Stephens'deki rahibelerin masumiyet hakkında söylediklerinin hepsi palavra. Hamile kalacak kadar dikkatsiz değilim. Üstelik Bill prezervatif kullandı. Diğer kızlara gelince, bu konuda konuşacaklarını sanmıyorum. Çünkü aynı şeyi onlar da yaptılar. Bu akşam, bu odadaki tek şaşkın bakire sendin."

Meredith masasına doğru giderken, "Yeter," dedi. Sakin olmasına rağmen hem suçluluk duyuyordu hem de utanmıştı. Ayrıca kendisini Lisa'dan sorumlu hissediyordu; çünkü onu buraya kendisi getirmişti. "Seni yargılamak istememiştim, Lisa. Sadece senin için endişelendim, hepsi bu."

Birkaç dakikalık gergin bir sessizlikten sonra, Lisa, "Mer, üzgünüm," dedi.

Meredith, "Boş ver," dedi. "Sen haklıydın."

Lisa Meredith'e yüzünde yalvaran bir ifade ile bakarak, "Hayır, değildim," dedi. "Ancak ben senin gibi değilim ve hiçbir zaman da olamam. Hepsi bu. Bazen deniyorum, ama olmuyor."

Lisa'nın bu itirafı üzerine, Meredith gülümsedi.

"Niye benim gibi olmak isteyeceksin ki?"

Lisa, Humphrey Bogart taklidi yaparak, "Çünkü," dedi, "Sen soy-lusun bebeğim."

Böylece ilk gerçek kavgaları sona ermiş oldu. Bunu Paulson'un Dondurmacı dükkânında birlikte *milk shake* içerek kutladılar.

Geçen dört yıl, onları çok değiştirmişti. Ancak, en belirgin değişiklik Meredith'teydi. Lisa her zaman çarpıcı bir kızdı; hiçbir zaman gözlük ya da göbek sorunu olmamıştı. Ama Meredith, harçlığından biriktirdiği parayla lens alıp, gözlük kullanmayı bırakmış, zaman içinde vücudu gelişmiş, açık sarı saçları gürleşmişti.

Lisa alev gibi parlak, kıvrırcık saçları, çılgın tavırları ile on sekizinde göz alıcı bir kızdı. Meredith'in ise tam tersine, dengeli, sakin bir güzelliği vardı. İki kız ne zaman bir yere gitse bütün erkeklerin başları onlara çevrilirdi. Lisa dikkat çekmeyi, erkeklerle birlikte olmanın heyecanını ve yeni aşklar yaşamayı seven bir kızdı. Meredith ise karşı cins tarafından bu kadar beğenilmesini hayretle karşılıyordu. Elbette, erkeklerin onu dansa, kayak yapmaya ya da partilere davet etmelerinden hoşlanıyordu. Ama hepsi bu kadar. Onlarla arkadaşça gezmeyi tercih ediyordu. Lisa bunu, Meredith'in Parker'ı hayatının ideali haline getirmesine ve herkesi onunla mukayese etmesine bağlıyordu. Genç kızın bu konularda çekimser davranmasında bunun da payı olabilirdi ama asıl neden onun yetişkinler arasında büyümüş olmasıydı. Son dört yıl içinde çıktığı çocuklar fena değillerdi, ama genç kız, kendini onlardan daha yaşlı hissediyordu.

Meredith, çocukluğundan beri, koleji bitirdikten sonra, Bancroft şirketlerinde hakkı olan mevkide görev almayı planlıyordu. Litchfield'deki çocukların tek ilgi duyduğu şey ise içmek ve spordu. Meredith'e göre, bu çocuklardan birine bekâretini vermenin, Litchfield genç adamları tarafından bekâreti bozulan Bensonhurst'lü kızlar listesine adının eklenmesinden başka bir önemi olmazdı. Bu hem çok saçma, hem de çok aşağılayıcı bir şeydi.

Birisi ile bir ilişkiye girecekse, bu kişinin hayranlık duyduğu, güvendiği birisi olmasını ister, ondan anlayış, şefkat ve romantizm beklerdi. Bir gönül ilişkisi onun için sadece sevişmek anlamına gelmiyordu. Kumlar üzerinde uzun yürüyüşler yapmak, el ele tutuşmak, şömine önünde alevleri seyrederek uzun geceler geçirmek, konuşmak demektir. Ne zaman ideal bir âşık hayal etse aklına hep Parker geliyordu.

Bensonhurst'te geçirdiği yıllar boyunca Parker'ı sık sık görmüştü. Bunda her iki ailenin de Glenmoor Şehir Kulübü'ne üye olmaları-

nın büyük payı vardı. Yaz dönemlerinde Parker'a çiftler tenis turnuvalarında eş olmasını teklif etmiş, o da her zamanki kibarlığıyla kabul etmişti. Ama Meredith'in gerginlikten kaynaklanan kötü oyunu sonucunda hep birinci turda elenmişlerdi. Genç kızın onu görmek için başka yollara da başvurduğu olmuştur. Babasının, Parker'ın ailesini de davet edebileceği akşam yemekleri düzenlemesini sağlıyordu. Bancroft şirketlerinin, Parker ailesinin sahibi olduğu bankanın en iyi müşterisi olması ve Parker'ın da bu bankada yönetici olması dolayısıyla, o da bu davetlere özellikle katılıyor ve Meredith'e eşlik ediyordu.

Her gelişinde, Meredith onun bankası hakkında konuşmalarını dinlemekten büyük zevk alıyordu. Babaları yemek sonrası birer kadeh konyak içip, sohbet ederlerken iki genç uzun yürüyüşler yapıyorlardı. Bu yürüyüşlerin birinde, ona olan hayranlığını Parker'ın bildiğini anlayıp çok utanmıştı. Bir gün Parker ona geçen kış Vermont'ta kayağa gidip gitmediğini sorunca, genç kız, Litchfield kayak takımının kaptanı ile beraber kaydığı yolunda bir hikâye uydurmuştu. Meredith'in kayak takımının kaptanı ile ilgili anlattıklarını dinlerken, Parker'ın yüzündeki gülümseme kaybolmuştu, şakacı bir ses tonuyla, "Seni her görüşümde daha güzelleşmiş buluyorum," demişti. "Günün birinde kalbindeki yerimi başka birinin alacağını biliyordum, ama bunun bir kayakçı olacağı hiç aklıma gelmemişti. Senin romantik kahramanın olmaya alışmaya başlıyordum."

Meredith, gülümsemeye çalışarak, "Duygularımı biliyor muydun?" diye sordu.

Parker, "Elbette," diye cevapladı, "Baban ne zaman fark edip elinde silahla peşime düşecek diye merak ediyordum. Senin üzerine titiyor."

Meredith, şakacı bir tavırla, "Farkındayım," dedi. Ama aslında bu konunun hiç de gülünecek bir yönü olmadığını düşünüyordu.

Genç adam, "Her ne kadar kalbin bir kayakçıya ait olsa da, umarım beni bu güzel yürüyüşlerden, akşam yemeklerinden ve tenis maçlarından mahrum etmezsin," dedi. "Her zaman çok keyif aldığımı bilmeni isterim, çok ciddiylim."

Daha sonra, sohbet Meredith'in gelecekle ilgili planları, hangi koleje gitmek istediği ve Bancroft'ta yapmak istedikleri doğrultusunda gelişti. Onun Bancroft'ta yapmak istediklerini bir tek Parker an-

layabilirdi. Ve Parker, onun yeteri kadar istediği takdirde, başarılı olacağına bütün kalbiyle inanıyordu.

Şimdi, okuldaki odasında, aradan geçen bir seneden sonra onu tekrar göreceğini düşündüğünde, üzücü de olsa, Parker'ı sadece iyi bir arkadaş olarak kabul etmeye alışması gerektiğini anlıyordu. Bu bile onun için çok önemliydi.

Yaklaşmakta olan Lisa'yı fark etmedi. Lisa, "Parker'ı düşünüyorsun, değil mi?" diye dalga geçiyordu. "Ne zaman ayakta uyur gibi dursan, onu düşündüğünü anlayacak kadar tanıyorum seni."

Lisa, daha sözünü bitirmemişti ki, Philip Bancroft odaya girdi. Kızlar, onu yarım saat kadar sonra bekliyorlardı. Öfkeli bir sesle, "Bu okulda neler oluyor böyle? Her taraf erkek kaynıyor. Ben bu okulun kızlara ait bir yer olduğunu sanıyordum," dedi.

Sanmıyordu, öyle olduğunu çok iyi biliyordu. İki yıl önce bir pazar öğleden sonra okula yaptığı bir ziyaret sırasında, yatakhane girişindeki sahanlıkta bazı erkek çocukların oturduğunu görüp kıyamet koparmıştı. Bu olaydan önce, hafta sonlarında, öğleden sonraları, erkek ziyaretçiler içeri kabul ediliyordu. Philip, hışımına idareye gidip, onları Bancroft bağışlarını kesmek ve ona göre *bir rezalet* olan bu durumu bütün velilere bildirmekle tehdit ederek, kuralları değiştirtmişti.

Meredith, babasını sakinleştirmeye çalıştı. "Önce," dedi, "okul bitti, dolayısıyla kurallar artık geçerli değil. İkincisi, gördüğün erkekler yakınlarının eşyalarını taşımak için yardıma gelmiş erkek kardeş, ya da kuzenler."

Philip, tam cevap vermek üzereydi ki, bir yöneticinin seslenmesi üzerine, ona doğru döndü.

"Özür dilerim, Bay Bancroft," dedi kadın, "sizi telefonla anyorlar. Acil olduğunu söylediler."

Babası odadan çıktıktan sonra, Meredith, kendini yatağın üzerine bıraktı. Lisa elindeki kola kutusunun masanın üzerine çarptı. "Bu adamı anlayamıyorum," dedi öfkeyle, "Ne kadar zor bir insan, eminim seninle çıkmak isteyecek birinin seni çocukluğundan beri tanıyor olması gerekecek. On altıncı yaş gününde sana bir araba hediye etti, kullanmana izin vermiyor. Dört tane erkek kardeşim var; hem de saf kan İtalyan. Ama baban hepsine bedel." Söylediklerinin, Meredith'in öfkesini kamçılamaktan başka bir yararı olmadığını far-

kında değildi. "Mer, bu konuda bir şeyler yapman lazım, yoksa bu yaz cehennem hayatı yaşayacaksın. Biliyorsun, bu kez ben de yanında olmayacağım."

Bensonhurst yönetimi Lisa'nın yeteneklerinden o kadar etkilenmişti ki, Avrupa'da istediği herhangi bir şehirde altı haftalık bir burs almasına yardımcı oldular. Lisa, Roma'yı seçmişti. Orada iç mimarlık konusunda bir kursa katılacaktı.

Meredith, duvara yaslandı, "Ben yazdan çok üç ay sonrayı düşünüyorum," dedi. Lisa, onun neden bahsettiğini çok iyi biliyordu. İsteddiği okula gitmek için babasına karşı vereceği savaştan bahsediyordu.

Birkaç Üniversite, Lisa'ya burs teklif etmişti, ama o Northwestern Üniversitesini tercih etmişti çünkü Meredith de oraya gitmek istiyordu. Ancak Meredith'in babası, kızının, küçük bir özel okul olması dışında hiçbir özelliği olmayan Maryville Koleji'ne gitmesini istiyordu. Meredith, babasının bu isteğine de saygı duyarak, her ikisine birden başvurmuştu ve her ikisi tarafından da kabul edilmişti. "Gerçekten onu Maryville hevesinden vazgeçirebileceğini sanıyor musun?"

"O okula gitmemekte kararlıyım!"

"Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama okulun ücretini babanın ödeyeceğini unutma."

Meredith içini çekerek, "O da kabul edecek. Biraz fazla üstüme düşüyor, hepsi o kadar. Benim için en iyisini istediğini biliyorum. Ama benim için en iyisi Northwestern Üniversitesi. Maryville'den alınan diplomanın kâğıdı diplomanın kendisinden daha değerli," dedi.

Lisa, "Sanırım öyle," diye cevap verdi. "Senin iyiliğini istediği çok doğru. En azından o, çocuklarını buraya gönderen diğer ailelerden çok farklı. Sana değer veriyor. Bu güne kadar hiç aksatmadan seni her hafta telefonla aradı ve okuldaki bütün önemli etkinliklerde burada yanıydı." Lisa, Bensonhurst'teki birinci senesinde buradaki çocukların ailelerinin para ve kıymetli hediyeler gönderme dışındaki ilgisizlikleri karşısında hayretler içinde kalmıştı. "Onunla konuşmamı ister misin?" diye sordu. "Belki Northwestern konusunda ikna edebilirim."

Meredith ona çaresiz bir ifadeyle baktı. “Ne yapabilirsin?”

Lisa, eğildi ve öfkeyle çorabını düzeltip, ayakkabısını yeniden bağlamaya başladı. “Geçen sefer karşısına çıkıp seni korumaya çalıştığımda aklını çelenin ben olduğumu sanmıştı. Yine öyle olacak, biliyorum.” Bir tek kere hariç, Lisa her zaman Philip Bancroft’u kendisine eğitim olanağı sağlayan, saygı duyduğu bir velinimet olarak görmüş, kişiliğine ters de olsa onun yanında daha hanım hanım-cık davranmaya özen göstermişti. Ama bazen bu rol üzerinde o kadar iğreti duruyordu ki, Meredith gülmekten kendini alamıyordu.

Philip de sponsorluğunu yaptığı Lisa’nın Bensonhurst’teki başarıları karşısında kayıtsız kalmamış, kendine özgü yöntemleriyle kızı bir nebze olsun ilgi duyduğunu hissettirmişti. Lisa’nın ailesinin okul etkinliklerine gelme olanakları olmadığından, Philip onun ailesinin görevini üstlenip, genç kızı Meredith’le beraber akşam yemeklerine götürmüş, birinci yıllarının ilk baharında, âdeti olmadığı halde sekreterine Bayan Pontini’yi aratıp, kızına bir şey göndermek isteyip, istemediğini bile sordurmuş ve hayatında ilk kez, hava alanında Bayan Pontini’nin kendisine verdiği kurabiyeler ve koca bir parça, keskin kokulu İtalyan salamıyla, uçak yolculuğu yapmıştı. Sonunda hediyelerini Lisa’ya vermiş, ailesinin vekili olma görevini sürdürmeye devam etmişti.

Önceki gece mezuniyet töreninde, Tiffany’dan aldığı, altın zincire takılı safir bir pandantifi Meredith’e verirken, Lisa’yı da unutmamış, ona da üzerine günün tarihi işlenmiş, yine Tiffany’dan alınmış bir bilezik armağan etmişti.

Başlangıçta Lisa ona nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Gerçi Lisa’ya karşı her zaman kibardı ama, Meredith’e olduğu gibi ona da soğuk davranıyordu. Ne hissettiğini anlamak mümkün değildi. Lisa, bir gün Meredith’e aslında babasının görüldüğü kadar sert bir adam olmadığını, aslında iyi kalpli bir ayıcık olduğunu söylemiş, “Homurdanır ama ısırmaz,” demişti. Lisa’ya kalırsa Philip, onlara gerçek yüzünü göstermiyor, ‘blöf’ yapıyordu. Ve bu hatalı teşhisi, ona ikinci sınıftayken, bir arada oldukları bir gün, yaz tatilinde Meredith’e biraz daha özgürlük sağlamak için aracılık etme cesaretini verdi. Bunu çok saygılı ve kibar bir biçimde dile getirdi. Ancak Philip’in, Lisa’ya cevabı ne kadar ‘nankör’ olduğunu ve kendisini ilgilendirmeyen şeylere ‘burnunu sokmaması’nı söylemek şek-

linde olmuştu. Ve eğer onu, hemen o anda davranışını değiştirip özür dilemezse, Meredith’le arkadaşlığına son vermek, hatta okul idaresiyle konuşup, Lisa’nın aldığı bursunu kestirtmek ya da daha fazla hak eden birisine verdirmekle tehdit etmişti. Lisa, Philip Bancroft’un kısa süreli öfkesinin şiddeti karşısında şaşkına dönmüştü. Aynı zamanda, o gün kendisine verilmiş olan bursun, sadece Bancroft Vakfı’ndan gelen parayla karşılanmış olduğu gerçeğini öğrenmişti. “Annen onu aldatmış olduğu için mi senin üzerine bu kadar fazla dü-şüyor?” diye sordu.

“Annem onu bir kere aldatmadı ki. Evlendikten sonra seyisten kamyon şoförüne kadar herkesle yatan tam bir sürtüktü kendisi. Bu çirkin ilişkileri ile babamı alay konusu yapıyordu. Geçen yıl Parker’a ailesinin annem hakkında bildiklerini sorduğumda, o anlatmıştı.”

Lisa, “Anlayamadığım şey şu,” diye devam etti. “Baban, ahlâksızlık sanki kalıtsal bir şeymiş, annenden sana da geçebilirmiş gibi davranıyor.”

Meredith, “Öyle davranıyor,” diye cevapladı. “Çünkü kısmen de olsa buna inanıyor.”

Babası içeri girdiğinde her ikisi de başlarını kaldırıp ona baktılar, Philip Bancroft’un yüzündeki ciddi ifade, Meredith’e kendi problemlerini unutturdu. “Neler oluyor?”

Philip, şaşkın, boğuk bir ses tonuyla, “Büyükbaban bu sabah ölmüş,” dedi. “Kalp krizi geçirmiş. Otele gidip eşyalarımı toplayacağım, ikimiz için de bir saat sonra kalkacak uçakta yer ayırttum,” dedi. Dönüp Lisa’ya baktı. “Arabamı geri götürme konusunda sana güvenebilirim, öyle değil mi?”

Lisa, “Elbette, Bay Bancroft,” dedi. “Babanız için üzgünüm.”

Philip, odadan çıktıktan sonra, Lisa, Meredith’e baktı. Dalgın dalgın kapıya doğru bakıyordu. “Mer, sen iyi misin?”

Meredith, “Sanırım,” dedi.

“Bu büyükbaba yıllar önce sekreteriyle evlenen mi?”

Meredith başını salladı. “Babamla araları pek iyi değildi. On bir yaşından bu yana onu görmedim. Gerçi o arıyordu, babamla iş konusunda görüşüyorlardı. O... onu severdim. O da beni severdi.” Lisa’ya baktı, “Babamdan sonra en yakın akrabamdı. Şimdi ise yüzlerini bile görmediğim üç-beş kuzenimden başka kimsem kalmadı.”

YEDİ

Jonathan Sommers, Philip Bancroft'un evinin salonunda, Cyril Bancroft'un ölümü nedeniyle başsağlığı dilemeye gelmiş olan diğer misafirlerin arasında dolaşıyordu. Tedirgindi. Yanından geçen uşağın taşıdığı tepsiden iki kadeh aldı. Birindeki cin toniği bir dikişte içip boş kadehi kenardaki büyük saksılardan birinin üzerine bıraktı. İkinci kadehteki viski, Chivas Regal olmadığı için yüzünü buruşturdu. Buraya gelmeden önce arabada matarasındaki cini bitirmişti, votkayı da kafasına diktikten sonra cenaze törenine dayanması biraz kolaylaşmıştı. Hemen yanında ufak tefek yaşlı bir kadın, bastonuna dayanmış onu izliyordu. Nezaket gereği onunla konuşmak ihtiyacını duydu, "Cenazelerden nefret ederim, ya siz?"

Yaşlı kadın, kendini beğenmiş bir ifade ile "Benim hoşuma gider," dedi. "Bu yaşta katıldığım her cenaze merasiminde, şeref misafiri olmadığım için, içimi bir zafer duygusu kaplar."

Jonathan, kahkaha atmamak için kendini güç tuttu. Böylesine ciddi bir ortamda, almış olduğu terbiyenin ihlali çok ciddi sorunlar yaratabilirdi. Yaşlı kadından özür dileyerek ayrılırken, elindeki kadehi hemen yanındaki küçük masaya bıraktı. Yaşlı kadın, onun bıraktığı kadehten minik bir yudum aldı ve tiksinererek, "Ucuz viski," dedi.

Genç adam, birkaç dakika sonra, biraz ileride, oturma odasında Parker'ın, iki genç hanım ve bir erkek ile konuştuğunu görünce, yolunun üzerindeki açık büfeden bir içki daha alarak, arkadaşlarının yanına gitti. Pis pis sırtarak, "Harika parti, öyle değil mi?" dedi.

Parker, "Cenaze törenlerinden nefret ettiğini sanıyordum. Hani asla gitmezdin?" dedi

Jonathan içkisinden bir yudum alarak, "Hâlâ nefret ediyorum. Buraya ihtiyar Cyril Bancroft'un yasını tutmak için değil, mirasımı korumak için geldim," dedi. "Babam yine beni mirasından mahrum etmekle tehdit ediyor. Bunak ihtiyar bu sefer ciddi galiba."

Leigh Ackerman, "Baban cenaze merasimlerine katılmadığın için mi seni mirasından mahrum edecek?" diye sordu.

"Hayır, tatlım, babam beni mirasından, kısa zaman içersinde kendime bir çekidüzen vermezsem mahrum edecek. Bu da demektir ki, ailenin yeni projesinde yerimi almak istiyorsam, böyle eski dostların cenazelerinde boy göstermeliyim. Yoksa işim bitik."

Parker, yapmacık bir yüz ifadesiyle, "Dehşet verici," diye yorumladı. "Bu yeni proje de neyin nes?"

Jonathan, "Petrol kuyuları," diye cevap verdi. "Yeni kuyular. Bizim ihtiyar, Venezuela hükümeti ile işi bitirmiş."

"Bana seni Güney Amerika'ya göndereceğini söyleme sakın?"

"O kadar da değil," dedi John. "Beni oraya göndereceği personelin seçimiyle görevlendirdi. Biliyor musun yaşlı keçi sonra ne yaptı?"

Arkadaşları, onun sarhoşluğu kadar babasıyla ilgili söylevlerine de alıştılar ama en son şikâyetlerini duymaya da can atıyorlardı. Doug Chalfont, "Ne yaptı?" diye sordu.

"Akıllı sıra beni denetliyor. Ben ilk on beş kişiyi tecrübelerine göre seçtikten sonra, ihtiyar beni sınaama amacıyla benim görüştüğüm herkesle kendisi de görüşmüş ve benim seçtiklerimin yarısını elemiş. Ben fazla beğendiği de, Farrell isminde ve benim seçmediğim biri. Daha önce çelik fabrikalarında işçiymiş. En son iki sene önce bir petrol kuyusunda çalışmış ama bizim Venezuela'da planladığımız kadar büyük değilmiş. Bütün bunların ötesinde, petrol kuyuları adamın umurunda değil, tek amacı iki sene boyunca ayda bin beş yüz dolar alacak olması. Üstelik bunları babamın suratına söylemiş."

"Peki baban onu niye işe almış?"

Jonathan içkisini bir dikişte bitirerek, "Tarzından hoşlandığını söyledi," dedi. "Alacağı ikramiyelerle yapacağı şeyleri duyunca çok etkilenmiş. Babamın her an onu Venezuela'ya göndermekten vazgeçip, benim işimi teklif etmesi işten bile değil. Önümüzdeki ay görev başlayacak. Benden ona her şeyi göstermemi ve onu işe alıştırمامı istedi."

Leigh, "John," dedi, "sanırım sarhoş oluyorsun, sesin yüksek çıkmaya başladı."

Genç adam, "Özür dilerim," dedi. "Ama iki gündür babamın bu adam hakkında söylediklerini dinlemekten bıkkınlık geldi. Bak söylüyorum, Farrell, kendini beğenmiş, hırslı bir fırlamadan başka bir şey değil."

Leigh, şakacıktan, "Bana ilginç biri gibi geldi," dedi.

"Abarttığımı sanıyorsanız, yanılıyorsunuz. Dört Temmuz kutlamaları için onu kulübe getirdiğim zaman babamın nasıl bir adam olmamı istediğini gözlerinizle görürsünüz."

Shelly, "Aptallaşma," dedi. "Baban ondan bir işveren olarak hoşlanabilir, ama onun gibi birini Glenmoor'a getirirsen bu senin sonun olur."

John sırtarak, "Biliyorum," dedi. "Ama buna değer."

Shelly, Leigh ile bakışarak, "Bizim sırtımıza yıkma bari. Sen babanla inatlaşacaksın diye bütün geceyi bir çelik işçisiyle sohbet ederek geçirmek istemeyiz doğrusu," diye karşılık verdi.

"Merak etme, bırakırım, aptal aptal dolaşır, hangi yemekle hangi çatalı seçeceğini düşünür durur. Böylelikle babam da onun işe yaramaz biri olduğunu anlar. Oraya getirdim diye babam bir şey söyleyemez. Ona etrafı göstermemi isteyen kendisi."

Parker, John'un kudurmuş hali karşısında gülmekten kendini alamadı. "Problemini çözmenin daha basit bir yolu olmalı."

"Var," dedi John. "Zengin bir kadın bulup, evlenmek. İşte o zaman alıştığım yaşamı sürdürür ve babama gidip cehenneme kadar yolu olduğunu söyleyebilirim." Döndü ve güzel bir hizmetçinin elinde tepsiyi gelmekte olduğunu gördü. Ona yaklaştı ve tepsiden bir içki alırken, "Burada zevk için çalışıyorsun, değil mi tatlım? Aslında banka sahibi bir babanın tek kızısn?" dedi.

Kız, bocalayarak, "Nasıl? Yani, hayır," diye cevap verdi.

"Bankası yok mu? Ya fabrikaları, veya petrol kuyuları?"

Kızın dudaklarından şu sözler döküldü: "Su tesisatçısı."

"O zaman evlenemeyiz. Sevgili karım olacak adayın uyması gereken bazı mali ve sosyal ilkeler var. Ama bu beraber olamayız anlamına gelmez. Neden bir saat sonra beni dışarıdaki kırmızı Ferrari'nin başında beklemiyorsun?"

Kız döndü ve oradan ayrıldı. Oyuna gelmiş ve gücenmişti.

"Çok iğrençsin," dedi Shelly. Ama Doug Chalfont ona dirseğiyle dokundu ve gülerek, "Elli dolar bahse girerim, gittiğin zaman kız arabunda bekliyor olacak," dedi.

John, tam bir cevap yetiştirmek üzereydi ki, gözü merdivenlerden inmekte olan dar siyah elbiseli sarışın güzel kıza takıldı. Kızı açık bir şekilde, gözleriyle izledi, yaşlı bir çiftle konuşmak için durduğunda, onu daha iyi görebilmek için yana doğru eğildi.

Doug, ne tarafa baktığını anlamaya çalışarak, "Kime bakıyorsun?" diye sordu

"Kim olduğunu bilmiyorum, ama kısa süre sonra öğreneceğimden kuşkun olmasın."

"Nerede?" diye sordu Shelly ve herkes aynı yöne bakmaya başladı.

John, bardağı ile sarışının dahil olduğu kalabalığı işaret ederek, "Orada," dedi.

Parker, onun kim olduğunu biliyordu. Gülümsedi. "Onu hepiniz yıllardır tanıyorsunuz, sadece son birkaç yıldır buralarda yoktu," dedi. Diğerleri boş gözlerle ona bakıyorlardı. "O bayanın ismi dostlarım, Meredith Bancroft."

John, "Saçmalama," dedi. Daha dikkatli baktı ama tanıdığı ace mi, gösterişsiz kızla bu güzel kadın arasında hiçbir benzerlik bulamadı. Tam o sırada kız onların bulunduğu tarafa doğru baktı. Tanıdığı birisini görmüş olmalı ki, başını hafifçe sallayarak selam verdi. İşte tam o sırada, John, onun deniz mavisini iri gözlerini görünce uzun zaman önce karşılaştığı genç kıza hatırladı. Meredith, kendini yorgun hissediyordu. Olduğu yerde duruyor, insanların konuşmalarını dinliyor, kendisine gülümsedikleri zaman o da gülümsüyordu. Hükümbabasının ölümünü bir türlü kabullenemiyordu. Bu insanlar

onun anısına hürmeten buradaydılar. Onu iyi tanıyabilme şansına sahip olmuştu ve bu biraz olsun acısını hafifletiyordu. Parker'ı mezarlıktaki tören sırasında görmüştü. Şimdi de herhalde evde bir yerlerde olmalıydı. Gidip onu aramak, böyle üzücü bir günde çok yakışksız olur diye düşünüyordu. Ayrıca onu arayanın hep kendisi olmasından da usanmaya başlıyordu. Biraz da onun çaba göstermesi gerekti. Onu düşünmek, Meredith'i bir müknaş gibi buraya çekmişti sanki. Hemen yanında, tanıdık bir erkek sesi kulağına bir şeyler fısıldıyordu, "Biraz ilerde bir adam seninle tanışmak istiyor. Seni oraya götürmezsem beni öldürmekle tehdit etti."

Meredith, gülümseyerek ellerini, Parker'ın avuçlarına bıraktı. Parker, eğildi ve onun yanağına hafif bir öpücük kondurdu. "Çok güzelsin," diye fısıldadı, "Aynı zamanda yorgun görünüyorsun. Konuklar gittikten sonra biraz hava almayı ne dersin?"

Meredith, "Olur," dedi. Sesinin bu kadar rahat çıkmasına şaşırıyordu.

Gençlerin yanına vardıklarında, tanıdığı insanlara bir kez daha tanıştırmak gibi gülünç bir durum yaşadı. Birkaç yıl önce onu görmezlikten gelen dört kişi, şimdi onu daha iyi tanımak ve onunla dost olmak için adeta yarışlıyordu. Shelly, gelecek hafta vereceği bir partiye davet ederken, Leigh ona Glenmoor'daki Dört Temmuz kutlamalarında beraber olmayı teklif etti.

Parker, onu özellikle son olarak John ile tanıştırdı. Genç adam, alkolden dili dolaşarak, "Senin olduğuna inanamıyorum," dedi. Sonra, "Bayan Bancroft," diye devam etti, "biraz önce arkadaşlarıma zengin ve güzel bir eşe ihtiyacım olduğunu anlatıyordum. Önümüzdeki hafta benimle evlenir misin?"

Babası daha önce Jonathan'ın ailesi ile ilgili sorunları olduğundan bahsetmiş olduğundan, Meredith, John'un zengin bir kadınla evlenmek istemesinin sebebini aşağı yukarı tahmin edebiliyordu. Bacağı komiğine gitmişti. Gülümseyerek, "Önümüzdeki hafta çok uygun," dedi. "Babam beni koleji bitirmeden evlendiğim için, evlatlıktan reddeder. Ama önemi yok. Biz de sizinkilerin yanında yaşarız."

Jonathan, "Tanrı korusun," dedi. Herkes gülüyordu. Parker, genç kızı bu saçmalıklardan kurtarmak için, onun dirseğine dokunarak, "Meredith'in temiz havaya ihtiyacı var, biz biraz dışarı çıkıyoruz," dedi.

Dışarı çıktılar ve kapının önünde yürüyüp çimenlerin üzerinden

geçtiler. Parker, "Nasıl dayanıyorsun?" diye sordu. Meredith, "İyi-yim. Sadece biraz yorgunum," diye cevap verdi. Bir süre sessizce yürüdükten sonra, genç kız, bir şeyler söylemek ihtiyacını duydu. "Geçtiğimiz yıl sana oldukça yaramış. Sende bazı değişiklikler görüyorum..."

Parker başını salladı ve Meredith'in en son duymak istediği şeyleri söyledi. "İlk sana söylüyorum. İlk tebrik eden de sen olabilirsin. Sarah Ross ve ben evlenmeye karar verdik. Önümüzdeki cumartesi akşamki partide nişanımızı ilan edeceğiz."

Sanki bir anda dünya başına yıkılmıştı. Sarah Ross! Meredith, onu tanırdı ve hiç sevmezdi. Oldukça hareketli ve güzel bir kızdı. Ama Meredith onun hareketlerini çok yapmacık buluyordu. Hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak, "Umarım çok mutlu olursun," dedi

"Ben de öyle umuyorum."

Gezintileri bir saat kadar sürdü. Birbirlerine gelecekle ilgili planlarını anlattılar. Meredith, kalbini delip geçen onu kaybetme duygusuna rağmen, 'onunla konuşmak çok güzel bir şey,' diye düşünüyordu. Parker onu, Maryville yerine Northwestern'e gitme konusunda bütün kalbiyle destekliyordu.

Evin önüne doğru ilerliyorlardı ki, bir limuzin durdu ve içinden yirmi yaşlarında iki genç erkek, çok çarpıcı esmer bir kadın indi. Parker, Charlotte Bancroft'a bakarak, "Matemdeki dul nihayet ortaya çıkmaya karar verdi sanırım," dedi. Kulaklarında iri elmas küpeler parıltıyordu. Sade gri elbisesi vücudunun bütün hatlarını ortaya koyuyordu. "Cenaze merasimi sırasında bir damla gözyaşı bile dökmeyeceğini dikkatini çekti mi? Bu kadın bana Lükres Borjiya'yı hatırlatıyor."

"Buraya başsağlığı dilemeye gelmedi. Bir an önce vasiyetname-nin okunmasını istiyor. Bu akşam Palm Beach'e dönmeyi planlıyor."

Parker, saatine bakarak, "Ben de gitmeliyim," dedi. "Bir saat sonra birisiyle buluşacağım." Onun yanağına kardeşçe bir öpücük kondurdu. "Babana saygılarımı ilet lütfen."

Meredith onun bütün genç kızlık rüyalarını beraberinde götürerek uzaklaşmasını seyretti. Genç adam uzun adımlarla arabasına yaklaştı, ceketini çıkardı, arka koltuğun üzerine koydu ve direksiyona geçti. Başını kaldırıp Meredith'e baktı ve el salladı.

Meredith üzülmünün bir yararı olmayacağı düşüncesiyle döndü ve Charlotte'u karşılamak üzere yürüdü. Merasim sırasında hiç konuşmamışlar, Charlotte iki oğlunun arasında durmayı tercih etmişti. Meredith nezaketle, "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu.

Kadın soğuk bir ifadeyle, "Eve gitmek için sabırsızlanıyorum," dedi "Ne zaman toplanacağız?"

Meredith, Charlotte'un davranışına kızmıştı. "Ev hâlâ insan kayıyor," diye cevap verdi. "Vasiyetnamenin ne zaman okunacağını babama sormanız lazım."

Charlotte basamaklarda durdu ve döndü, "Palm Beach'deki o günden sonra babanla hiç konuşmadım. Onunla konuşacağım zamanı ben tayin etmek istiyorum. O zamana kadar, sevgili Meredith, sen aracılık etmek zorundasın." Bunları söyledikten sonra iki oğluyla beraber eve girdi.

Meredith, kadından fıskıran bu öfke karşısında hayretler içinde kaldı. Kadının bahsettiği, Palm Beach'deki o günü çok iyi hatırlıyordu. Yedi yıl önce, kalp krizi geçirdikten sonra, Florida'ya yerleşen büyükbabasının isteği üzerine, babasıyla birlikte oraya gitmişlerdi. Oraya vardıklarında, sadece Paskalya kutlamaları için çağırılmadıklarını anlamışlardı. Cyril Bancroft'la yirmi yıldır sekreterliğini yapan Charlotte'un düğün törenine de katılacaklardı. Otuz sekiz yaşında olan Charlotte büyükbabasından otuz yaş daha küçüktü ve Meredith'den bir ya da iki yaş büyük iki erkek çocuğu olan dul bir kadındı.

Meredith'in babasıyla Charlotte'un birbirlerinden neden bu kadar nefret ettikleri konusunda hiç fikri yoktu. Ama Philip'in büyükbabasıyla yaptığı bir kavgaya kulak misafiri olduğunda, aralarındaki düşmanlığın, Charlotte'un Şikago'da yaşadığı yıllara kadar uzandığını anlamıştı. Philip, bu kavgada, Charlotte'u entrikacı ve hırslı, babasını da onun oyunlarına kanan yaşlı bir bunak olmakla suçlamıştı. Palm Beach'e yaptıkları o yolculuktan sonra Meredith büyükbabasını hiç görmemişti. Babası, kendisini mağazacılığa adanmış, büyükbabası da yatırımlarını Palm Beach'ten kontrol etmeye devam etmişti.

Meredith ile babası, kütüphanede Charlotte ile oğullarının yanındaki yerlerini aldıklarında, büyükbabasının avukatı, "Cyril Bancroft'un

son arzusu ve vasiyetini okuyorum," diye söze başladı. Önce küçük rakamların dağılımından başladı. Avukat, Meredith'in de hazır bulunmasını istediği için, genç kız, büyükbabasının kendisine küçük bir jest yapmış olabileceğini düşünüyordu. Buna rağmen, Wilson Riley ismini okuyunca yerinden sıçradı. "Torunum Meredith'e, dört milyon dolar bırakıyorum." Meredith, rakamın büyüklüğü karşısında, şaşkın, dikkatle dinlemeye devam etti. "Şartlar ve aramızdaki uzak mesafe Meredith'i yakından tanımama engel olmuşsa da, son gördüğümde onun iyi kalpli ve akıllı bir kız olduğunu gözlemledim. Dolayısıyla, bu parayı en iyi şekilde kullanacağından eminim. Bunu sağlamak için, bu paranın kendisi adına vakıfta tutularak, otuz yaşına geldiğinde intikaline, o zamana kadar da vekil ve vasisi olarak babası, Philip Edward Bancroft tarafından yönetilmesine...."

Avukat Riley, gırtlığını temizleyip, odada bulunanlara bir göz attıktan sonra, devam etti: "Adil davranmış olmak için, varlığımın geri kalan kısmını diğer varislerim arasında mümkün olduğu kadar eşit taksim etmeye çalıştım. Oğlum, Philip Edward Bancroft'a varlığımın aşağı yukarı dörtte biri olan Bancroft Şirketi'ndeki bütün hislerini ve hisselerimi devrediyorum." Meredith, dinliyordu, ama bir anlam verememişti. Hem adil olmaktan bahsediyordu, hem de tek çocuğuna varlığının dörtte birini bırakmıştı? Eğer eşitlikse karısı mirasın yarısını almalıydı, dörtte üçünü değil. "Karım Charlotte ve resmen evlat edindiğim oğullarım Jason ve Joel'a varlığımın geri kalan dörtte üçünü bırakıyorum. Yine burada belirtmek istiyorum ki, bu miras Jason ve Joel otuz yaşına geldiklerinde onlara intikal edecek, o zamana kadar anneleri Charlotte Bancroft'u vasi ve vekil tayin ediyorum."

Resmen evlat edindiğim lafının babasının üzerindeki etkisini anlamamak mümkün değildi. Babası döndü ve yüzünde zafer kazanmış bir kumandan edasıyla sırttan Charlotte'a bakarak, "Seni sinsi, entrikacı şıllık, onları nüfusuna kaydettireceğini söylüyordun. Demek emeline nail oldun," dedi.

Charlotte, "Sana yıllar önce söylemiştim, şimdi de söylüyorum, aramızdaki hesap daha henüz kapanmadı," dedi ve yüzünde sinsi bir gülümseme ile ekledi: "Bu söylediklerimi unutma, Philip. Geceleri

uyuma, hep seni bir daha nasıl ve nerede vuracağımı ve senden daha neleri alacağımı düşün. Uyuma. Tıpkı on sekiz sene önce beni uyutmadığın gibi.”

Meredith Charlotte’un çocuklarına baktı. Jason’un yüzü sanki annesinin bir kopyasıydı, gözlerinde zafer ve düşmanlık okunuyordu, Joel başını eğmiş ayakkabılarına bakıyordu. *Joel daha yumuşak huylu, demişti bir kez babası yıllar önce. Charlotte ve Jason gözü dönmüş piranhalar gibi. Onların neler yapabileceklerini tahmin etmek mümkün, ama Joel beni ürkütüyor, tuhaf bir çocuk.*

Joel sanki düşündüklerini hissetmiş gibi başını kaldırdı ve Meredith’e baktı. Gözlerinde tarafsız bir ifade vardı. Meredith onda hiçbir tuhafılık hissetmemişti. Tam tersi annesinin ondan iki yaş daha büyük olan Jason’a daha fazla ilgi göstermesinden dolayı Joel adına üzülmüştü bile.

Genç kız, odadaki bunaltıcı havaya daha fazla dayanamayarak ayağa kalktı. Avukata, “İzninizi rica ediyorum,” dedi. “İşiniz bite-ne kadar dışarıda beklemek istiyorum.”

“Bu kâğıtları imzalamanız gerekecek, Bayan Bancroft.”

“Siz gitmeden imzalarım. Elbette babam okuduktan sonra.”

Yukarı çıkmak yerine, dışarı çıkmayı tercih etti. Karanlık basmak üzereydi Arkasından kapının açıldığını duydu. Herhalde avukat olmalıydı. Kendisini içeri çağırmak istediğini düşündü. Oysa, gelen Joel’di. Kapıda duruyordu, Meredith’in onu nasıl karşılayacağı konusunda kararsızdı. Ama misafirlere iyi davranmak gerektiğini hatırlayan Meredith ona döndü ve, “Burası daha iyi, öyle değil mi?” dedi.

Joel başını salladı ve merdivenlerden inerek ona doğru yürümeye başladı. Yirmi üç yaşında ve kardeşinden biraz daha kısa boyluydu. “Çok değişmişsin,” dedi.

“Sanırım değiştim. Yanılmıyorsam en son görüştüğümüzde on bir yaşındaydım.”

“İçeride olanlardan sonra herhalde bizleri hiç tanımamış olmayı dilemişsindir.”

Büyükbabasının vasiyetnamesinin şaşkınlığı hâlâ üzerindeydi, “Yarın öyle hissedebilirim, belki, ama şimdi bir şey hissetmiyorum,” diye cevap verdi.

“Bilmeni isterim ki, büyükbabanın sevgisine ya da babanın panasını ortak olmak için bir şey yapmadım.”

Meredith derin bir nefes alıp gökyüzüne baktı, “Annen ne demek istedi? Babamla hesaplaşma konusunda?”

“Bildiğim tek şey uzun süredir birbirlerinden nefret ettikleri. Bunu neyin başlattığını bilmiyorum ama bildiğim tek şey annemin intikamını alıncaya kadar durmayacağıdır.”

“Tanrım, ne kadar kötü.”

Joel, kendinden çok emin bir tavırla, “Küçük hanım,” dedi, “Daha her şey yeni başladı.”

Meredith, bu soğuk kehanet karşısında ürperdiğini hissetti. Bakışlarını gökyüzünden indirerek ona çevirdi. Ama o başka söyleyecek bir şeyi olmadığını ima edencesine kaşlarını kaldırdı.

SEKİZ

Meredith, Dört Temmuz kutlamalarında giymek için dolabından bir elbise aldı ve yatağın üzerine fırlattıktan sonra, bornozunu çıkardı. Bu yaz, büyükbabasının cenazesiyle başlamış ve daha sonra gitmek istediği kolejle ilgili beş hafta süren bir savaşa dönüşmüştü. Önceki gün bu savaşın en ağır muharebelerinden biri yaşanmıştı. Bu güne kadar, bütün kavgaları, Meredith'in alttan almasıyla fazla uzamadan biterdi. Bunun sebebi de babasının onun iyiliğini istediği konusundaki inancıydı. Ancak bu son kavga, babasının onun hakkında kendi hayallerinin tam tersi planları olduğunu öğrenmesine vesile olmuştu. Meredith'in onu mutlu etmek için hayallerinden vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

Daha küçük bir kızken, tek hayali bir gün Bancroft Şirketi'nde hakkı olan yere gelebilmeydi. Tıpkı departman müdürü olarak başlayıp kademe, kademe yükselerek şirkete başkan daha sonra da yönetim kurulu başkanı olan Bancroft erkekleri gibi. Yüzlerce yıldır, hiçbir Bancroft erkeği bu sorumlulukları yerine getirmede başarısızlık yaşamamıştı. Meredith ona şans verildiği takdirde kendini kanıtlayabileceğine inanıyordu. Tek beklediği kendisine bir şans verilmesiydi. Ve babası sadece erkek değil de, kız çocuğu olduğu için bu şansı ondan esirgiyordu.

Ölke ve gözyaşları içinde elbisesini giydi, aynada saçlarını düzeltti. Babasının verdiği altın zincirli gül pendantif elbisesine çok uynıyordu, ama bu akşamki davette o da olacağı için, onun verdiği bir şeyi takarak babasını memnun etmek istemiyordu. Bu nedenle pembe taşlı iki küçük altın küpe takmayı tercih etti. Aynada bir süre daha kendini seyretti. Artık görüntüsü onun için hiç önemli değildi. Kutlamalara gitmesinin tek nedeni evde tek başına kalıp öfkeden çıldırmamaktı. Ayrıca Shelly Fillmore ve Jonathan'ın arkadaşlarına orada olacağına dair söz vermişti.

Üzerindeki elbise ile giymek için aldığı yüksek topuklu, pembe lpekten ayakkabıları giydi. Ayağa kalktığı anda, gözü, duvarda asılı duran çerçevelenmiş Business Week dergisine takıldı. Derginin kapığında heybetli Bancroft Mağazası'nın resmi vardı. Mağazanın önünde, üniformalı kapıcılar duruyordu. İç sayfalardaki makalede ise Bancroft amblemi olan her ürünün kalite simgesi olduğunu belirten uzun bir makale bulunuyordu. Varislerin mağazayı yönetmedeki üstün başarılarından da söz ediliyordu. Yazara göre, Bancroft ailesinde perakendecilik kalıtsal olarak kuşaktan kuşağa geçen bir yetenekti.

Cyril Bancroft ile yapılan mülakatta, ona bu konu sorulduğunda, gülerek, *doğru olabilir* yanıtını verdiği yazılıydı. Cyril Bancroft'a göre, James Bancroft babadan oğula geçen bir geleneğin temelini atmıştı. Çocukların eğitimi daha küçük yaşlarda aile içinde başlardı. Akşam yemeklerinin konusu her zaman o gün mağazada neler olduğuydu. Çocuklar ninni yerine geçen yatak hikâyeleri yerine, mağaza sorunlarını dinlerlerdi. Daha sonraları, bu genç insanlarla küçük problemler tartışılır ve uygulanmasa da ne gibi bir çözüm düşünüldükleri sorulurdu. Bunun amacı, aile işini öğretmek, sevdirmek ve onları kamçılamaktı.

Makalenin sonunda yazar, Cyril Bancroft'a gelecek varislerin kim olduğunu sorduğunda, Cyril Bancroft'un cevabı, "Oğlum benim yerine başkan oldu," demişti, "Bir kızı var ve zamanı gelip, Bancroft firmasının başkanlığını devraldığında, Meredith'in bu görevin üstesinden başarıyla geleceğine eminim," olmuştu. Babasına kalırsa böyle olmayacaktı. Meredith bunu öğrenmiş bulunuyordu. Gerçi babası da büyükbabası gibi onunla her zaman mağaza konusunda sohbet ederdi

ama onun orada çalışmasına kesinlikle karşıydı. Bunu büyükbabasının ölümünden sonra, bir akşam yemeğinde öğrenmişti. Daha önce Bancroft ile ilgili planlarını anlattığı zaman, babası ya onu dinlememiş ya da yeteri kadar önemsememişti. Ancak o akşam onu ciddiye aldığı kesindi ve Philip o akşam kabalığa varan bir dille, Meredith'in şirkette çalışmasına asla izin vermeyeceğini belirtmişti. Bu ancak ilerde doğacak bir erkek torunun hakkı olabilirdi. Bancroft kadınlarının görevi örnek eş ve anne olmak, yeteneklerini hayır işlerinde ortaya koymaktı.

Meredith bunu kabul edemezdi. Parker'dan çok önce o mağazaya âşık olmuştu -ya da öyle olduğunu sanıyordu. Altı yaşındayken bütün kapıcıların ve güvenlik memurlarının isimlerini biliyordu, on iki yaşında bütün başkan yardımcılarını tanıyor, görevlerinin ne olduğunu biliyordu. On üç yaşındayken babası ile New York'a yaptığı bir gezi sırasında babası toplantıdayken Bloomie's Mağazası'nı gezmiş Bancroft'un neden daha üstün olduğuna kendi çapında karar verebilmişti.

Şimdi ise, on sekiz yaşındaydı ve çalışanların tazminat sorunları, kâr marjları, ürün kalitesi ve satın alma teknikleri konusunda fi-kirlere sahipti. Bunlar hayran olduğu, öğrenmek arzusuyla yanıp tutuştuğu şeylerdi. Önündeki dört yılı rönesans sanatını öğrenmekle geçirmeye hiç niyeti yoktu.

Bunları babasına söylediği zaman, Philip eliyle masaya vurarak, "Maryville'e gidiyorsun, büyükannelelerinin gittiği okula ve evde kalacaksın, anladın mı evde!" diye bağırıyordu. "Konu kapanmıştır!"

Meredith çocukluğundan beri örnek bir evlat olmuştu. Şimdi anlıyordu ki babasını mutlu etmenin bedeli ona pahalıya mal olmaya başlıyordu. Bütün geleceğinden, hayallerinden vazgeçmesi gerekiyordu.

On sekiz yaşında olmasına rağmen, partilere gitme, kendi yaşında gençlerle arkadaşlık etme konusunda babasının sergilediği anlamsız davranışlar, yasaklamalar, zaman kısıtlamaları bile artık umurunda değildi. Yıllardır özel okullarda sıkı kurallar altında yaşadıkten sonra şimdi özgürlüğe gereksinim duyuyor, bunu hak ettiğine inanıyordu. Üniversite yıllarını evde, babasının gittikçe artan baskısı altında geçirmek düşüncesi bile ona dayanılmaz geliyordu.

Dün aralarındaki soğukluk ilk kez gerçek bir savaşa dönüşmüştü. Northwestern Üniversitesi'nin okul ücretinin faturası gelmişti. Meredith, babasının çalışma odasına gitti, "Maryville'e gitmiyorum, Northwestern'e gidip, yararlı şeyler öğrenmek istiyorum," dedi.

Faturayı uzattığında Philip onu bir kenara fırlattı. "Öyle mi?" diye karşılık verdi. "Okul ücretini nasıl ödemeyi düşünüyorsun? Sana ödemeyeceğimi söyledim. Dedenin bıraktığı mirasın bir kuruşuna bile otuz yaşına kadar dokunamayacağını biliyorsun. Burs için başvurma zamanı da geçti. Unut gitsin. Burada yaşayacaksın ve Maryville'e gideceksin. Beni anlıyor musun Meredith?"

Yılların baskısı bir anda boşaldı, "Bu mantıksızlık!" diye haykırdı, "Neden beni anlamak istemiyorsun?"

Philip, yavaşça ayağa kalktı, gözlerini kızından ayırmadan, "Çok iyi anlıyorum!" dedi. Sesi öfkeli ve alaycıydı. "Yapmak istediğin şeyler var, hiçbir zaman onaylamayacağım insanlarla yapmak istediğin şeyler. Onun için büyük bir üniversiteye gitmek istiyorsun, öyle değil mi Meredith? Okul yatakhanelerinin girişinde sırasını bekleyen oğlanlarla kırıttırmak? Yoksa..."

"Sen hastasın."

"Senin de annenden farkın yok! Her şeyin var, ama sen pis he-rifleri yatağına alma fırsatını yakalamanın peşindesin."

Meredith öfkeyle, "Allah kahretsin!" diye haykırdı. "Seni hiç affetmeyeceğim." Sonra kapıya yöneldi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun!"

"Dışarıya," dedi ve ekledi: "Ve de, gece yarısından önce burada olmayacağım. Yasaklar bitti artık."

Babası, arkasından, "Buraya gel!" diye bağırdı. Meredith, onu duymazdan gelerek dışarı çıktı ve Philip'in ona on altıncı yaş gününde hediye ettiği beyaz Porsche'una atladı. Babası çıldırmış olmalıydı. Akşamı Lisa ile beraber geçirip, saat üçten sonra eve döndü. Babası evin girişinde onu bekliyordu; bir sürü yakışsız şey söyledi, ama babasının öfkesi artık onu yıldıramayacaktı.

Meredith, arabasıyla Glenmoor Şehir Kulübü'nün heybetli giriş kapısından içeri girerken hava yavaş yavaş kararmaktaydı. Arabasını zengin bir tekstil fabrikatörünün ışı ışı parlayan son model Rolls

Royce'u ile ünlü bir mali danışmanın sekiz yaşındaki Chevrolet sedan arabasının arasına park etti. Arabadan indiğinde dalgın ve sıkıntılıydı. Bütün varlığı hesabındaki 700 dolardı. Üniversite masraflarını karşılayabilmek için elbiselerini satması gerekecekti. Araba babasının üzerine kayıtlıydı. Okul taksitini ödeyebilmek için ne yapması gerektiğini düşünerek kulüp binasına doğru yürüdü.

Bağımsızlık günü olmasının yanı sıra, Dört Temmuz aynı zamanda kulübün kuruluş yıldönümüydü. Bu nedenle, kulüp bu iki mutlu olayı bir arada kutlamak için gelmiş olan ve ellerinde kadehleriyle bir salondan diğerine dolaşan üyelerin sesleri ile cıvı cıvıldı. Kulübün önemi sık ve pahalı bir biçimde döşenmiş olmasından kaynaklanmıyordu. Burası, parası olan her zenginin kolaylıkla üye olamayacağı, sosyal statüsü yüksek bir kulüptü.

Meredith için kulübün ya da üyelerinin bu özelliklerinin hiçbir önemi yoktu. Salondan geçerken selamlaştığı bu insanlar onun için sadece ya çok yakından ya da uzaktan tanıdığı kimselerdi o kadar. Yemek salonlarından bir tanesi oyun salonuna dönüştürülmüş, diğer iki salonda ise açık büfe kurulmuştu. Oyun salonunun yanından geçerken, kâğıt oyunlarına düşkün olan babasını görebilme düşüncesiyle içeri baktı, ama ne babası ne de John'un grubu orada değildiler. Diğer salonlara da baktıktan sonra, büyük salona yöneldi.

Burası oldukça geniştir. Küçük sehpa ve sandalyelerin etrafına serpiştirilmiş klasik koltuk ve sandalyelerle sıcak bir atmosfer yaratılmaya çalışılmıştı. Salonun solunda uzun bir bar vardı. Terastan müzik sesi geliyordu. Alt salona inmek üzereydi ki, barın diğer ucunda Leigh Ackerman ve Shelly Fillmore'u, John'un diğer arkadaşları ve Bay ve Bayan Russel Sommers ile sohbet ederken gördü. Yüzünde yapmacık bir gülümseme ile onlara yaklaşıırken, birden, donakaldı. Biraz ilerde babası bir grup arkadaşıyla konuşuyordu. Bayan Sommers, "Meredith," dedi. "Elbisene bayıldım, nereden aldın?"

Meredith, "Bancroft'dan," diye cevapladı.

Leigh Ackerman ona takıldı. "Başka nereden olabilir?"

Meredith, göz ucuyla babasını kolaçan ediyordu. Onu orada görmekten huzursuz olmuştu. Philip hiçbir hareket yapmadan öylece duruyordu. O anda genç kızın kafasında bir şimşek çaktı. Burada bile akşamını ona zehir etmeye çalışıyordu ama ona bu zevki tattırma-

yıncaktı. Daha son sözünü söylememişti. Barmene doğru döndü ve bir şampanya kokteyli istedi. Sonra, en şirin gülümsemesiyle ile Doug'un anlattıklarını dinlemeye koyuldu.

Şampanyasını yudumlarken 'Acaba bir işe mi girsem?' diye düşünüyordu. Böylece babasına iyi bir okula gidebilmek için neler yapabileceğini de göstermiş olurdu. Babası gözlerini kısmış, barın arkasındaki aynadan onu izliyordu. 'Acaba neyi onaylamıyor,' diye düşündü. Ya askısız elbisesi ya da Doug'un aşırı ilgisine sıkılmış olmalıydı.

Shelly, "Jonathan, yemekten önce bize katılacağını söylemişti," dedi. "Onu gördünüz mü?" Misafirlerin çoğu yemek salonuna geçmişti bile. Birden, salonun girişinden gözlerini ayırmadan, "Tanrım!" diye haykırdı. "Bu da kim? Muhteşem bir yaratık!" Bu sözleri farkında olmadan o kadar yüksek sesle söylemişti ki, sadece Meredith değil, çevredeki birkaç kişi de başlarını çevirip ona baktılar.

Leigh Ackerman, etrafına bakarak, "Kimden bahsediyorsun?" diye sordu. Yüzü salonun girişine dönük olan Meredith, başını kaldırdığı anda Shelly'nin kimden söz ettiğini anladı. Daha önce hiç görmedikleri uzun boylu, geniş omuzlu simsiyah saçlı biri kapıdan girmiyordu. Sağ elini pantolonunun cebine sokmuş boş gözlerle Glenmoor'un sık giyimli üyelerine bakıyordu. Meredith, Shelly'nin bu adamın nesini muhteşem bulduğunu merak ediyordu. Yüz hatları, bir heykeltıraş tarafından granit bir kayadan yontulmuş gibiydi. Çenesi köşeli, burnu uzun ve düzgündü, yüzünde ne istediğini bilen bir insanın ifadesi vardı. Meredith'e göre kendini beğenmiş, gururlu ve kulübdaki bir adamdı. Meredith, esmer ve maço tipli erkeklerden hiç hoşlanmazdı.

Shelly, hayranlıkla, "Şu omuzlara bak," dedi. Sonra Doug Chalfont'a dönerek, "Şu yüze bak, Douglas," diye söylendi. "Ne kadar çekici!"

Doug, "Bana bir şey ifade etmiyor," dedi ve yanındaki arkadaşına döndü. "Sen ne dersin, Rick? Seni de heyecanlandırıyor mu?"

Rick, "Bacaklarını görmeden bir şey söyleyemem," diye cevap verdi. "Ben bacak severim. Bu yüzden uzun bacakları beni heyecanlandırıyor."

Tim o sırada Jonathan kapıda göründü. Her zamanki gibi sarhoş

olduğu her halinden belliydi. Elini yeni gelen adamın omzuna koyarak, salonu kolaçan etmeye başladı ve arkadaşlarını gördüğünde yüzünde muzaffer bir gülümseme belirdi.

Leigh, arkadaşlarına bakarak, “Aman Tanrım,” dedi “Yoksa erkek türünün bu muhteşem örneği, Jonathan’un babasının Venezuela’ya göndermek üzere işe aldığı, çelik işçisi mi?”

Doug Chalfont öyle kibar bir kahkaha attı ki, Meredith, Leigh’in sözlerinin çoğunu duymadı. Leigh’e doğru eğildi. “Özür dilerim, duymadım. Ne dedin?”

“Jonathan’ın yanındaki adam, İndiana’lı bir çelik işçisi! John’un babası Venezuela’daki petrol kuyularında çalışması için onu işe almış.”

58

Meredith, “Peki John onu niye buraya getirdi?” diye sordu.

“Şaka olsun diye! Babası, bu adamı işe alması için John’a baskı yapmış ve John’dan bu adamı örnek almasını istemiş. O da adamı babasına inat olsun diye buraya getireceğini söylemişti. Komik olan ne biliyor musun?” İki erkek onlara yaklaşıyordu. Leigh, fısıldayarak, “John’un halası biraz önce John’un anne ve babasının buraya gelmek yerine hafta sonunu geçirmek için yazlık villalarına gittiklerini söyledi.” diye ekledi.

Jonathan arkadaşlarını yüksek sesle selamladı. Sarhoş olduğu açıkça belliydi. Meredith’in babası dahil herkesin dönüp ona baktı. “Herkes merhaba,” dedi Sonra kolunu havaya kaldırarak, “Merhaba Harriet Hala ve Russel Amca!” Herkesin ona baktığından emin olunca devam etti, “Size dostum, Matt Terrel, -yok, hayır, Matt Farrell’i tanıtmak istiyorum,” dedi ve hıçkırdı. “Harriet Hala, amca,” ve devam etti, “Matt’e merhaba deyin. Babam büyüdüğüm zaman onun gibi biri olmamı istiyor.”

Jonathan’ın halası kibarca, “Nasılsınız?” dedi. “Nerelisiniz, Bay Farrell?”

Farrell, “İndiana,” diye cevapladı.

Jonatha’nın halası, yutkunarak, “Indianapolis’te Farrell diye tanıdıklarımız olduğunu hatırlamıyorum,” diye karşılık verdi.

“Indianapolis’li değilim. Ayrıca, ailemi tanımadığınızdan emimim.”

Meredith’in babası, kızına yaklaşan her erkeği sorgulamaya ve

ayaklanmaya hazır bir ses tonuyla, “Tam olarak nerelisiniz?” diyerek araya girdi.

Matt Farrell ona döndü. Meredith, Matt Farrell’in babasının küçüklük gören bakışları karşısında istifini bozmadan cevap verişini hayranlıkla izledi. “Edmunton -Gary’nin güneyine düşüyor.”

Philip, “Ne iş yaparsınız?” diye sordu.

Matt Farrell onu aynı sertlikte cevapladı. Tıpkı babası kadar soğuk ve kaba bir şekilde. “Bir çelik fabrikasında çalışıyorum,” dedi. Bu açıklamadan sonra ortalığı ani bir sessizlik kapladı. Yemeğe gitmek üzere Bayan Sommers’ı bekleyen ve konuşmayı takip etmekte olan birkaç yaşlı çift tedirginliklerini saklamaya gerek duymadan ondan uzaklaştılar. Bayan Sommers, “İyi akşamlar, Bay Farrell,” dedi ve telaşla, çoktan yemek masasındaki yerini almış olan kocasının yanına gitmek üzere oradan ayrıldı.

Birden herkes hareketlenmişti. Leigh Ackermann, Matt Farrell hariç etrafındaki herkese neşeye gülümseyerek, “Pekâlâ,” dedi. “İllydi yemeğe.” Ve John’un koluna girdi. “Dokuz kişilik bir masa ayırtmışım.”

Meredith, şöyle bir saydı, Matt Farrell hariç dokuz kişiydiler, Jonathan ve arkadaşlarının bu terbiyesizlikleri karşısında bir süre sanki felç olmuş gibi olduğu yerde kaldı. Arkadaşlarıyla beraber yemek odasına doğru yürürken, babası yanına yaklaştı, dirseğine eliyle dokunarak, Farrell’in de duyabileceği şekilde, “Def et şu herifi başından,” dedi ve uzaklaştı. Meredith, öfkeyle babasının arkasından baktı. Sonra bakışlarını, hiç istifini bozmadan terasta müzik dinleyen insanların seyretmekte olan, Matt Farrell’e çevirdi.

Genç adam Meredith’e kendisini anımsatmıştı. Çevredeki insanların onu yalnız bırakmaları umurunda bile değilmiş gibi, orada öylece tek başına duruyordu. Tıpkı St. Stephens’te bir başına kaldığı günlerdeki gibi. Genç kız, sakın görünmeye çalışarak, “Bay Farrell,” diye seslendi. “Bir şey içmek ister misiniz?”

Matt şaşırmıştı. Ona döndü. Bir an durakladı. Sonra başını salladı. “Viski ve su.”

Meredith yanlarından geçmekte olan garsona işaret etti, “Jimmy, Bay Farrell viski ve su istiyor.”

Başını çevirdiğinde Farrell’i kendisini tepeden tırnağa incelerken

59

yakaladı. Genç adam, ters ters, “Beni başından def etmeni isteyen adam kimdi?” diye sordu.

“Babam.”

Matt şaka yapar gibi, “Allah sana gerçekten kolaylık versin,” dedi. Bu yorum üzerine Meredith gülmekten kendini alamadı. Birden kendini ona yakın hissetti, Artık Matt Farrell’den çekinmiyor veya onun için üzülmüyordu. O bir sürü bir sürü kendini beğenmiş zenginin arasına girme cesaretini göstermiş, cesur bir sokak köpeği idi. Onu kurtarmaya karar verdi. “Dans etmek ister misiniz?”

Farrell ona neşeyle baktı. “Indiana’lı bir çelik işçisinin dans etmeyi bildiğini sana kim söyledi, prenses?”

“Biliyor musun?”

“Sanırım.”

Terasta birkaç dakika dans ettikten sonra, Matt sordu: “Becerebiliyor muyum?”

Meredith, açık kalplilikle, “Anladığım kadarıyla iyi bir ritmin var ve iyi hareket ediyorsun, önemli olan da o,” dedi. Sonra, gülümseyerek onun gözlerinin içine baktı ve yanlış anlamaması için devam etti, “Biraz çalışmaya ihtiyacın var.”

“Ne kadar çalışmamı önerirsin?”

“Fazla değil. Bir iki yeni figür öğrenmek için bir gece yeterli olur sanırım.”

“‘Yeni’ figürler olduğunu bilmiyordum.”

“Elbette var,” dedi Meredith, “Ama önce gevşemeyi öğrenmelisin.”

Matt, “Önce mi?” dedi. “Bu güne kadar, hep daha sonra gevşenir diye biliyordum.”

Meredith, o anda farklı şeylerden bahsetmekte olduklarının farkına vardı. “Dans etmekten mi bahsediyoruz, Bay Farrell?”

Farrell, Meredith’in ses tonunda bir azarlama hissetti. Bir an kıza ilgiyle baktı. Onun hakkındaki düşüncelerini tekrar gözden geçiriyor gibiydi. Bu arada, Meredith, onun gözlerini açık mavi değil gri, saçlarının da siyah değil koyu kahverengi olduğunu fark etti. Konuştuğu zaman, sesinde belirgin bir mahçubiyet vardı. “Şimdi bahsediyoruz,” dedi ve ekledi. “Sol bacağымda geçenlerde bir kas zedelenmesi olmuştu da...”

Meredith, “Vah vah,” dedi. “Canın yanıyor mu?”

Genç adamın güneş yanığı yüzünde aydınlık bir gülümseme belirdi. “Sadece dans ettiğim zaman.”

Meredith gülmeye başladı. İkinci bir dans için pistte kaldılar. Konuşmaları havadan sudan şeylerdi. Salona girdiklerinde Jimmy, içkilerini getirdi. Meredith, “İçkileri Jonathan Sommers’in hesabına yaz, Jimmy,” dedi.

“Sen üye değil misin?”

Meredith, “Evet,” dedi. Pişman olmuş gibiydi. “Ondan intikam alıyorum.”

“Ne için?”

Söyleyeceğinin onu utandıracağını düşünerek lafı değiştirdi, “Pek sevmem de onun için,” diye cevap verdi.

Matt, içkisini bir dikişte midesine indirdikten sonra, duyduklarını inanmamış gibi ona baktı. “Acıkmış olmalısın, gidip arkadaşlarına katılabilirsin, sana izin veriyorum,” dedi.

Nazik ve düşünceli bir davranıştı ama genç kız Matt’i orada bırakırsa yapayalnız kalacak, kimse onunla ilgilenmeyecekti. Üstelik Jonathan Sommers’in gurubuna katılmayı da hiç arzu etmiyordu. “Doğrusunu istersen,” dedi, “burada yemek pek iyi değildir.”

Matt, salondakileri şöyle bir süzdükten sonra, oradan ayrılmaya karar vermiş olarak bardağını kenardaki masaya bıraktı. “Buradaki insanlar da iyi değil galiba,” dedi.

Meredith, “Senden uzak durmaları acımasız ve küstah olmalarından kaynaklanmıyor,” dedi. “Hayır, neden bu değil.”

“Peki, niçin böyle kaba davranıyorlar?”

“Bir kere Jonathan’ın davranışından rahatsız oldular. Sonra da, benim nerede yaşadığımı, ne iş yaptığımı öğrenince, benimle ortak bir noktalarının olmadığını düşündüler.”

Besbelli Meredith’in kendisine tepeden baktığını sanmıştı. Kıbrıca gülümsedi ve, “Artık gideyim,” dedi.

Meredith, yüzünde kararlı bir gülümseme ile, “Henüz gidemezsin,” dedi. “Benimle gel, içkini de al.”

Genç adam gözlerini kısarak, “Neden?” diye sordu.

Meredith, yüzünde yaramaz bir çocuk ifadesi ile, “Çünkü,” dedi, “şimdi yapacaklarımız için elinde içki olmasında yarar var.”

“Ne yapacağız?”

Genç kız, “Biraz ortalığı karıştıracağız,” diye açıkladı.

Farrell, “Kesinlikle olmaz,” diyerek onu vazgeçirmeye çalıştı, ama bir bu işe yaramadı, Meredith son derece kararlıydı.

Tatlı tatlı, “Lütfen dediklerimi yap,” dedi. Gözleri adeta yalvarıyordu.

Genç adam, istemeden gülümseyiverdi. “Harika gözlerin var,” dedi.

“Aslında, yüksek derece miyobum. Duvarlara çarptığım bile olur. Dur koluna gireyim. Böylelikle tökezlemeden içeri girebilirim.”

Matt ona kolunu uzattı, istediklerini yapmaya karar vermiş gibiydi. “Çok inatçısın biliyor musun?” dedi.

Birkaç adımı ötede Meredith tanıdığı yaşlı bir çift rastladı. Yanlarından geçerken neşeyle, “İyi günler Bay ve Bayan Foster,” dedi.

Yaşlı çift hemen durdu. Kocasını Matt’e nazikçe gülümseyerek selam verirken, Bayan Foster, “İyi günler Meredith,” dedi. Genç kız, Matt’in şaşkın bakışları karşısında gülmemek için kendini zor tutarak, genç adamı “Babamın bir arkadaşını tanımanızı isterim,” diye takdim etti. “Matt Farrell, kendisi Indiana’da çelik ticaretiyle uğraşiyor.”

Bay Foster “Memnun oldum,” dedi. “Meredith ve babasının golf oynamadığını biliyorum ama bilmem size söylediler mi, burada uluslararası nitelikte iki golf sahamız var. Birkaç oyun oynayabilecek kadar uzun kalmayı planlıyor musunuz?”

Genç adam, nazik bir tavırla, “İçkimi bitirebilecek kadar bile kabileceğimden emin değilim,” diye cevap verdi. Meredith’in babasının bu yalanları duyunca kendisini buradan hemen attıracağını düşünüyordu.

Bay Foster söyleneni tamamen yanlış anlayarak başını salladı. “İş her zaman zevkten önce gelir, ama havai fişek gösterisini kaçırmayacağınızı umarım,” dedi. Bay Foster tekrar golften söz etmeye başladı. “Burada kalmanızı engelleyen ne?” diye sordu.

Meredith araya girdi. “Bu akşam Matt’i engelleyen benim,” dedi.

Bay Foster gözlerini kırıştırarak, “Nasıl?” diye sordu, ama Matt cevap vermedi; çünkü bakışları Meredith’in gülümseyen dudaklarına takılmıştı. Gri gözlerinin derinliklerinde farklı şeyler saklıydı.

Bayan Foster, “Hadi, sevgilim,” dedi. “Bu gençlerin bütün gece golften söz etmek isteyeceklerini sanmıyorum.”

Meredith’in kendini toparlaması uzun sürmedi. Şampanyayı fazla kucırdığını düşünüyordu. Matt’in koluna girerek, “Benimle gel,” dedi. Beraberce ziyafet salonuna doğru yürüdüler.

Meredith, bir saat boyunca bir gruptan diğer gruba dolaşıp, insanlarla konuşarak, küçük oyununa devam etti. Matt, nereden geldiği ve ne iş yaptığı konusunda, Meredith’in yarı doğru yarı yalan yaratıcılığını keyifle izliyordu.

Müzik ve gürültüyü arkalarında bırakarak, ön kapıdan dışarı çıkıp çimlerin üzerinde dolaşırken, Meredith, neşeyle, “Gördün mü?” dedi. “Ne söylediğin değil, neyi söylemediğin önemlidir.”

Matt alay eder gibi, “İlginç bir teori,” dedi. “Böyle başka önerilerin var mı?”

Meredith, başını hayır anlamında iki yana salladı. “Çelik fabrikasında çalışan bir adam gibi konuşmuyorsun.”

“Çelik fabrikasında çalışan kaç kişi tanıyorsun?”

Kız, “Sadece bir kişi,” diye itiraf etti.

Matt, “Buraya sık, sık gelir misin?” diye sordu. Sesinin tonu ciddileşmişti.

Meredith ‘Herhalde bütün gece oynadığımız aptalca oyundan sıkıldın,’ diye düşünüyordu. Gül fidanları arasında dolaşırken, Matt, Meredith’in kendisinden söz etmesini istedi. Meredith ona öğrenimi nedeniyle uzun süre buradan uzakta olduğundan bahsetti. Mesleği hakkında sorular sorduğunda, üniversiteyi bitirmiş olduğunu bildiğini anladı. Doğruyu söylediği zaman henüz on sekiz yaşında olduğu ortaya çıkacağından konuyu değiştirmek için ondan biraz da kendisinden söz etmesini istedi.

Farrell ona, altı hafta içinde Venezuela’ya gideceğini, orada yapmayı planladıklarını anlattı. Daha sonra konular birbirini izledi. Birbirlerini daha dikkatle dinleyebilmek için yürümeyi bırakmış, yaşlı bir karaağacın altında durmuş sohbet ediyorlardı. Meredith, onu sanki hipnotize olmuş gibi dinliyordu. Yirmi altı yaşında olduğunu öğrenmişti. Esprili ve güzel konuşmasının yanı sıra çok iyi bir dinleyiciydi. Bu hem çok şaşırtıcıydı, hem de kızda hayranlık uyandırıyordu. Önünden bir böceğin geçişini görüp, kulağında vızıltısını

işittiği sırada onun anlattığı bir şeye gülüyordu. Yerinden fırladı, telaşla, "Saçıma mı girdi?" diye sordu. Başını öne eğmişti.

Farrell, elini onun omzuna koyup saçlarını karıştırdı. Sonra, "Hayır," dedi. "Küçük bir ağustos böceğiymiş sadece."

"Ağustos böceklerinden nefret ederim. Üstelik, sesi bana pek o kadar küçükmiş gibi gelmedi!" Bu sözler üzerine Matt gülmeye başladı. "Altı hafta sonra kapıda yılanlar dolaşırken böyle gülebilecek misin bakalım?"

Matt gözlerini onun dudaklarından ayırmadan, "Öyle mi dersin?" diye mırıldandı. Yüzünü avuçlarının arasına almıştı.

Genç adam parmağıyla genç kızın alt dudağına dokunduğunda, Meredith, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Havai fişekleri seyredeyim mi, etmeyeyim mi, karar vermeye çalışıyorum."

Kız, "Havai fişek gösterisinin başlamasına daha bir saat var," dedi. Öpülmek üzere olduğunu hissetmişti.

Genç adam başını yavaşça ona doğru yaklaştırarak, "İçimde bir his," diye fısıldadı, "Şimdi başlayacağımı söylüyor."

Ve onu öptü, Meredith, bütün vücuduna elektrik verilmiş gibi hissediyor, gözlerinin önünde kıvılcımlar uçuşuyordu. Meredith, daha önce de öpüştü ama bu daha önce öpüştüğü tecrübesiz, çok istekli çocukların öpücüklerinden çok farklıydı. Hiç kimse onu Matt-hew Farrell gibi telaşsız ve uzun uzun öpmemişti. Matt, bir eliyle onu belinden yakalamış kendi bedenine bastırıyor, diğer eliyle de ense-sini okşuyordu. Meredith, öpüşmenin etkisiyle kendini kaybetmiş bir halde kollarını onun boynuna doladı.

Matt dilini Meredith'in dudaklarında gezdirip, aralamaya çalışıyordu. Aralamayı başardığı anda dilini ağzının içine soktu. Kendilerini kaybetmiş gibiydiler. Genç adam elbisesinin üzerinden kızın göğüslerini okşuyordu. Sonra, yavaşça elini kalçalarına götürerek onu hızla kendine doğru çekti. Ne kadar tahrik olduğunu anlamasını istiyordu. Meredith, bu temasın etkisiyle irkildi. Nedenini kendisi de bilmiyordu ama parmaklarını onun saçlarının arasında dolaştırıyor, dudaklarını arzuyla onunkilere yapıştırıyordu.

Matt başını kaldırdığında öpüşmeleri sanki saatler sürmüş gibiydi. Genç kız başını Matt'in göğsüne yaslamıştı. Onun kollarının ara-

sında kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, hissettiği bu duygu se-linin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Basit bir öpüşmeden bu kadar etkilenmek onu endişelendirmişti. Başını ona doğru kaldırdı. Gözlerini erkeğin kaya gibi sert yüzüne çevirdiğinde gördüğü şey ciddi bir yüz ifadesiydi. Matt uzaklaşmasını istemiyormuş gibi ona yeniden sarıldı. O kadar sıkı sarılmıştı ki, Meredith, elbisesinin üzerinden onun ne kadar tahrik olduğunu hissedebiliyordu. Genç adamın bir öpüşmeyle bu kadar tahrik olabilmesi, ona alışık olmadığı bir haz veriyordu. Farkında olmadan onun dudaklarına baktı; öpüşlerini hatırlayarak ürperdi ve adeta yalvaran gözlerini ona dikti.

Matt, ne demek istediğini anlamıştı, boğuk bir sesle "Evet," ke-limesi döküldü dudaklarından. Sonra onu tekrar öpmeye başladı. Meredith zevkten çıldırmak üzereydi.

Bir süre sonra kahkaha sesleri duydular, Meredith telaşla genç adamın kollarından sırlarak panik içinde çevresine baktı. Düzinelerce insan, havai fişek gösterisini izlemek üzere dışarı çıkıyordu. En önde babası uzun ve öfkeli adımlarla onlara doğru yaklaşmaktaydı.

Meredith, "Aman Tanrım!" diye fısıldadı. "Matt, hemen gitmelisin. Hemen buradan uzaklaş. Şimdi."

"Hayır."

Genç kız yalvaran bir sesle, "Lütfen," dedi. "Bana burada bir şey yapmaz, yalnız kalacağımız zamanı bekler, ama sana neler yapabileceğini bilmiyorum." Bunu bir dakika sonra öğrenecekti.

Philip'in yüzü öfkeden kızarmıştı. "Burada sana kapının yolunu gösterecek iki kişi var, Farrell," diye seslendi. Meredith'e döndü, onu kolundan yakalayarak, kendine doğru çekti. "Sen benimle geliyorsun." Garsonlardan ikisi onlara doğru yaklaşıyordu. Babası kolundan çektiştirirken, Meredith, son bir kez daha Matt'e seslendi. "Lütfen, lütfen git. Olay çıkarma."

Matt'e yaklaşan garsonlar yavaşlayıp durdular. Matt arkasını döndü ve çıkış kapısına doğru yürümeye başladı. Garsonlar ne yapmaları gerektiğini sorarcasına Philip'in yüzüne bakıyorlardı.

"Bırakın pisliği gitsin, ama kapıya haber verin de bir daha içeri alınmasınlar."

Kapıya yaklaşırlarken, Philip, Meredith'e doğru döndü. Yüzü morarmıştı. "Annen kendini bu kulüpteki herkesin maskarası

yapmıştı, senin de aynı şeyi yapmana izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun?" Ses tonunu yükseltmemeye özen gösteriyordu. Bancroftlar aile meselelerini başkalarının önünde tartışmazlardı. "Eve git ve orada kal. Eve varman yirmi dakika sürmez. Yirmi beş dakika sonra aradığımda orada değilsen, Allah yardımcın olsun."

Sözlerini bitirdikten sonra dönüp kulübe girdi. Meredith, kendini aşağılanmış hissederek, onun arkasından baktı, sonra içeri girip çantasını aldı. Otoparka giderken, ağaçlar arasında öpüşmekte olan en az üç çiftte rastladı.

Gözyaşları, görüşüne engel olduğu için, yolda yürüyen siyah smokinli adamın Matt olduğunu çok geç fark etti. Hemen fren yaptı ama duyduğu suçluluk yüzünden bir süre başını kaldırıp onun yüzüne bakamadı.

Matt, arabanın etrafında dolanarak onun bulunduğu tarafa geçti, yanına geldi ve açık cama doğru eğilerek, "İyi misin?" diye sordu.

Meredith başını kaldırarak, "İyiyim," dedi. "Babam bir Bancroft. Bancroftlar hiçbir zaman toplum içinde münakaşa etmezler."

Matt kızın ağladığını görünce uzanıp nasırlı parmaklarını onun yumuşak yanağında gezdirdi. "Ve başka insanların önünde ağlamazlar, öyle değil mi?"

Meredith, 'keşke onun cesaretinin birazı bende olsa,' diye düşündü ve, "Öyle," dedi, "eve gidiyorum, seni yolumun üzerinde bir yere bırakabilir miyim?"

"Olabilir, ama bu aleti benim kullanmama müsaade etmelisin," Bunu öyle bir ifadeyle söylemişti ki duyanlar amacının sadece arabayı kullanmak olduğunu sanırdı.

"Seni evine bırakırım, oradan bir taksi çağırırız, ne dersin?"

Meredith, "Çok memnun olurum," dedi ve yan koltuğa geçti.

Birkaç dakika sonra kulüpten çıkmış ana yola girmişlerdi. Sol taraflarında bir yerde havai fişek gösterileri başladı. Meredith bir süre sessizce havai fişeklerin havada parlamalarını ve sönerek yere düşüşlerini seyretti. "Bu akşam için, babamın yaptıkları için, özür dilirim."

Matt, neşeli bir bakışla, "Özür dilemesi gereken baban, sen değilsin," dedi. "Doğrusu o iki yaşlı garsona beni oradan atılabileceğini düşünmesi gururuma dokundu. En azından dört kişi çağırması gerekirdi."

Meredith, onun babası hakkında cesaretle söylediği bu sözleri hayranlıkla dinledi. Matt'in güçlü omuzlarına bakarak, "Seni hakikaten atmak isteseydi, bence altı kişi toplaması gerekirdi," dedi.

"Gururum ve ben sana teşekkür ederiz." Bu sözler üzerine, bir süre önce bir daha asla gülemeyeceğini düşünen Meredith, bir kahkaha atmaktan kendini alamadı.

"Çok güzel gülüyorsun."

Bu iltifat genç kızın hoşuna gitmişti. "Teşekkürler," dedi. Birkaç saat önce Matt'in çekici olduğunu düşünmüyordu, ama şimdi fikrini değiştirmişti. Hatta, kadınların onun peşinden koştuğuna emindi. Öpüşmesindeki ustalığından da bunu anlamak mümkündü. "Buradan dönüyoruz," dedi ve birkaç dakika sonra büyük demir kapılara yaklaştıklarında, gösterge tablosunda bir düğmeye bastı. Kapılar yavaşça açılmaya başladı.

DOKUZ

“İşte evimiz,” dedi.

Matt, “Daha çok bir müzeyi andırıyor,” dedi.

Meredith evin kapısını açarken, “Mozoleye* de benzetenler oluyor,” dedi.

“Benim de aklıma geldi.”

Meredith, onu evin arkasındaki karanlık kütüphaneye götürdü. Bir yandan ışıkları yakarken hâlâ gülümsüyordu. Matt, hemen telefona doğru gitti. Ahizeyi kaldırdığında, genç kız, içinde bir şeylerin eridiğini hissetti. Kalmasını istiyordu. Onunla konuşmak ve bu akşam olanlardan dolayı kendisini affettirmek istiyordu. “Bu kadar çabuk gitmen için bir neden yok. Babam saat ikide kulüp kapanana kadar oyun masasından kalkmaz.”

“Meredith, ben baban için endişe etmiyorum. Ama sen onunla beraber yaşamak zorundasın, eğer gelir ve beni burada seninle beraber görürse-”

Meredith, “Görmeyecek,” diye söz verdi. “Hiçbir şey babamı o masadan kaldıramaz. Kâğıt oyunlarına çok düşkündür.”

Matt, “Sana da öyle,” dedi ve telefon ahizesini yerine koydu. Bu belki de Meredith’in aylar boyunca geçireceği tek hoş akşam ola-

caktı ve uzun sürmesi için elinden geleni yapmaya karar vermişti. “Konyak ister misin? Uşaklar yattığı için başka bir şey ikram edemiyorum.”

“Konyak olabilir.”

Meredith dolabın yanına gidip konyak şişesini çıkardı. Matt, sordu: “Hizmetçiler buzdolabını yatarken kilitliyorlar mı?” Meredith, elinde konyak kadehiyle, durakladı. Kaçamak bir cevap verdi. “Onun gibi bir şey.”

“Yemek pişirmesini bilmiyorsun, değil mi, Prenses?”

Genç kız, “Sanırım, becerebilirim,” dedi. “Ama birinin bana önce mutfağın nerede olduğunu, sonra da fırının ve buzdolabının yerini göstermesi lazım.”

Matt, uzanıp kadehini masanın üzerine bıraktı Meredith’i bileklerinden yakalayıp kendine çekti. “Yemek pişirebileceğinden eminim,” dedi.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Genç adam, “Çünkü,” diye fisıldadı, “Bundan bir saat önce beni ateşe verdin.”

Dudakları hemen yakınındaydı. O anda Meredith telefonun sesiyle, silkinerek ondan uzaklaştı. Arayan babasıydı, “Söylediğimi yapmış olmana sevindim, Meredith,” dedi ve “Az kaldı sana Northwest’e gitmen için izin verecektim, ama bunu artık tamamen unutabilirsin,” diye ekledi. “Bu akşamki davranışın sana güvenemeyeceğimi gösterdi.” Sonra telefonu Meredith’in yüzüne kapattı.

Genç kız, titreyen parmaklarıyla, ahizeyi yerine koydu. Kolları, bacakları daha sonra bütün vücudu öfkeyle titremeye başladı. Ayakta durabilmek için masaya dayanmak zorunda kaldı.

Matt, arkasından geldi ve ellerini onun omuzlarına koydu. “Meredith?” dedi, sesi endişeliydi, “Arayan kimdi? Bir şey mi oldu?”

“Arayan babamdı. Emrettiği gibi eve gelip gelmediğimi kontrol etmek için aradı.”

Matt bir süre sustuktan sonra sakın bir şekilde, “Senden bu kadar kuşku duyması için ne yaptın?” diye sordu.

Matt’ın bu soruyu onu suçlar gibi sorması kalbini kırdı. Geri çekildi. Yavaşça kontrolünü kaybetmeye başlıyordu, “Ne mi yaptım?” ve tekrar etti “Ne mi yaptım?”

“Sana böyle davranmasının bir nedeni olmalı.”

Meredith ona doğru döndü, ellerini göğsüne dayadı, “Annem hiç ayırım yapmadan önüne çıkan her erkekle yatardı. Ona çekmiş olabileceğim için babam beni koruyor.”

Meredith kollarını boynuna doladığında, Matt, gözlerini kısarak ona baktı. “Ne yaptığını sanıyorsun, Tanrı aşkına?”

Genç kız, “Ne yaptığımı biliyorsun,” diye fısıldadı ve cevap vermesine fırsat vermeden ona yaslandı, dudaklarını onunkilere yapıştırarak onu uzun uzun öptü.

Meredith, onun da kendisini arzu ettiğini biliyordu. Dudakları, Meredith’in dudaklarını eziyor, nefes almasına fırsat vermiyordu. Meredith, yapmayı düşündüğü şeyden, hem kendisinin hem de onun caymasına engel olmak için, acemi ve ürkek parmaklarıyla genç adamın gömleğinin düğmelerini açıp güneş yanığı çıplak göğsünde ellerini gezdirmeye başladı. Daha sonra gözleri kapayıp kendi elbisesinin fermuarını açmaya çalıştı. Bunu hak etmiş olduğunu düşünüyordu.

“Meredith?”

Genç adamın sakın sesini duyunca irkildi ama başını kaldırıp gözlerinin içine bakmaya cesaret edemedi.

“Çok hoşuma gidiyor, ama hayatımda sadece bir öpüşmeden sonra soyunan bir kadına hiç rastlamadım.

Daha başlamadan kaybetmişti. Meredith, başını onun göğsüne dayadı. Matt elini önce omuzlarına dokundurdu sonrada uzun parmaklarıyla ensesini okşadı, diğer eliyle belinden tutarak onu kendisine çekti. Parmakları daha sonra elbisesinin fermuarına uzandı, pahalı şifon elbise ayaklarının dibine düştü.

Genç kız yutkunarak, kollarıyla kendini örtmeye çalıştı. Tereddüt ediyordu, “Ben... bu işleri pek beceremem,” dedi ve ona baktı.

Genç adam gözlerini onun göğüslerinden ayırmadan, “Beceremez misin?” diye sordu.

Meredith mutluluğu bulmak istiyordu. İkinci öpüşmede onu aradı ve buldu. Dudakları birbirine vahşi bir şekilde kilitlenmişti, genç kız kontrolü tamamen kaybetmişti. Hiçbir şeyin farkında değildi. Çamaşırlarının hışımla çıkarıldığını, saçlarının erkeğin marifetli elleriyle açılarak çıplak omuzlarına döküldüğünü ve arzu dolu çıplak bir er-

kek tarafından yan odadaki kanepenin üzerine yatırıldığını fark etmemiştir bile.

Bir an her şey durdu, gözlerini açtığında Matt’ın dirseğine dayanmış, masa lambasının loş ışığı altında onu yüzünü incelemekte olduğunu gördü. “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı. Ama bu zayıf ve çatlak ses sanki onun değildi.

Genç adam, “Sana bakıyorum,” dedi. Gözleri daha aşağılara, göğüslerine, beline, kalçalarına ve bacaklarına kaydı. Meredith, utanıyordu. Dudaklarını erkeğin çıplak göğsüne hafifçe dokundurdu. Matt, uzandı ve onu zevkten inletene kadar öptü. Sonra eğildi, göğüslerini ağzına aldı, parmaklarıyla bacaklarının arasını okşuyordu, Meredith’in vücudu bir yay gibi gerilmişti. Matt onun üzerindeydi. Dudakları tekrar birleşmişti. Genç adam diliyle onun dudaklarını aralamaya çalışırken, bacaklarını onunkilerin arasına yerleştiriyordu. Birden durdu.

Meredith’in yüzünü avuçlarının arasına aldı ve boğuk bir sesle, “Bak bana,” dedi. Meredith zevkten baygın bir halde gözlerini açıp, onun insanın içini kavuran gri gözlerine baktığında, Matt içine girmişti, hafif bir çığlık attı ve vücudu iyice gerildi. İşte o anda bekâretini kaybettiğini anladı, Matt neye uğradığını şaşırılmıştı. Bir an dondu kaldı, gözlerini kapadı, hiç hareket etmeden öylece durdu, “Neden?” diye fısıldadı.

Meredith, bu soruda saklı olan suçlamayı duymazdan gelerek, sanki soruyu yanlış anlamış gibi cevapladı, “Çünkü daha önce yapmamıştım.”

Matt, bu cevap üzerine gözlerini açtı. Meredith, bu gözlerde hayal kırıklığı ya da suçlama değil şefkat ve pişmanlık gördü. “Neden söylemedin? Senin için daha kolay olmasını sağladım.”

Genç kız, parmaklarını onun yanağında gezdirerek, “Çok kolay oldu,” dedi. “Ve çok güzel.”

Bu sözler hiçbir şeyin başaramayacağı şeyi başardı. Matt, inledi ve yavaşça kızın içinde hareket etmeye başladı. Önce geriye doğru çekiliyor sanki çıkacakmış gibi yapıyor sonra yeniden yavaşça içine gömülüyordu, daha derinlere ve sanki daha farklı yerlere... Meredith onun altında inliyor, zevkten çıldırıyor, tırnaklarını onun kalçalarına ve sırtına batırıyor, onu daha fazla kendine çekiyor, içinde

fırtınalar kopuyordu. Sonunda uzun dalgalar halinde patladı. Matt, onu kollarına aldı, parmaklarını saçlarında gezdirdi, dudaklarını onunkilere yapıştırdı ve son kez bastırdı. Bu tutkulu öpüş ve Matt'ın vücudundan yayılan ılık sıvı ile Meredith bir kez daha irkildi ve inledi.

Meredith'in kalbi hâlâ deliler gibi çarpıyordu. Matt onun yanına uzandı ve başını göğsüne bastırdı. Ona sıkıca sarılmıştı. Titrek, kısık bir sesle "Ne kadar heyecan verici olduğunu biliyor musun?" dedi.

Meredith, cevap vermedi. Gerçek yavaş yavaş beyninden sızmaya başlıyordu, ama bu güzel anın bozulmasına izin vermeyecekti. Gözlerini kapadı Matt'ın ve kulağına fısıldadığı sevgi dolu sözcükleri dinlemeye devam etti. Ama daha sonra öyle bir şey sordu ki verdiği cevap bütün sihirin bozulmasına yetti, Meredith'in yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Neden?" diye sordu sessizce, "Neden bu gece ve neden benimle?"

Kafasında bu soru, yavaşça kendini onun kollarının arasından çekti, koltuğun üzerindeki Afgan şalına sarındı. Sevişme sonrası hakkında hiç bilgisi olmadığı için kendini huzursuz, savunmasız sanki teşhir edilmiş gibi hissediyordu. "Giyinsek iyi olur," dedi. "Sana istediğin bütün cevapları vereceğim, ama şimdi beni mazur gör. Birazdan gelirim."

Odasına gitti, üzerine mavi bornozunu geçirdi, kuşağını bağladı ve çıplak ayak aşağıya indi. Yanından geçerken saate göz attı. Babası bir saat içinde evde olacaktı. Matt, telefonun başındaydı. Ceketinin cebine tıktırdığı kravatu dışında, tamamen giyinmişti. "Buranın adresi ne?" diye sordu, Meredith'in söylediği adresi taksi şirketine ilettikten sonra, "Yarım saat içinde burada olmalarını söyledim," dedi. Koltuğun önündeki sehpayı bıraktığı konyak kadehini aldı.

Meredith, iyi bir ev sahibinin ziyareti sona ermekte olan misafirine gösterdiği nezaketle, "Başka bir şey ister misin?" diye sordu. Matt "Soruma bir cevap istiyorum," dedi, "Bunu bu akşam yapmaya karar vermenin sebebi nedir?"

Sesinden gergin olduğu anlaşılıyordu, ama yüzünde bu gerginlikten eser yoktu. Meredith, derin bir iç çekti, gözlerini uzaklarda bir

yere dikti, "Yıllardır babam bana sanki seks manyağıymışım gibi davrandı. Sen de bu akşam babamın davranışlarını benim bir şeyler yapmış olmama bağlayınca, içimde bir şeyler bana, eğer böyle bir şeyle suçlanıyorsam, en azından hak etmem gerektiğini söyledi. Aynı zamanda benim hakkımda düşündükleriniz için her ikinizi de cezalandırmak gibi bir arzuya kapıldım. Böylelikle yanıldığınızı anlamış olurdunuz."

Birkaç dakikalık kasvetli bir sessizlikten sonra, "Yanıldığımı anlatmak için babanın şüpheci, gaddar, Allah'ın cezası bir herif olduğunu söylemen yeterdi; sana inanırdım."

Bunu Meredith de biliyordu. Acaba tek sebep öfkesi miydi? Yoksa bu çok özel deneyimi yaşamak için cinsel cazibesine kapıldığı bu erkeğe karşı, öfkeyi bir bahane olarak mı kullanıyordu? *Kullanmak*, anahtar kelime buydu. Hoşlandığı bir adamı babasından intikam almak için kullanmaktan suçluluk duyuyordu.

Matt, uzayan sessizlik içinde kendisine söylenen ya da söylenmeyenleri değerlendirmeye çalışıyordu. Ama çıkardığı sonuçlar hiç de hoş olmamalıydı ki, elindeki bardağı kızgın bir tavırla masanın üzerine bıraktı. Saatine bakarak, "Kapının önüne çıksam iyi olur," dedi.

"Sana yolu göstereyim," Meredith ayağa kalktı. O anda, Meredith'in, çıplak ayakları, omuzlarına dökülmüş saçları ve uzun bor-nozuyla, askısız elbisesiyle olduğundan çok farklı görüldüğü Matt'in dikkatini çekti. "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Sandığın kadar büyük değilim?"

"Kaç yaşındasın?" diye tekrarladı.

"On sekiz."

Genç kız onun tepki göstereceğini sanmıştı. Matt, ona uzun, uzun baktıktan sonra masanın yanına gitti ve bir kâğıda bir şeyler yazarak ona uzattı. "Bu benim telefon numaram," dedi. "Önümüzdeki altı hafta bu numarada olacağım. Daha sonra beni nereden bulacağımı Jonathan'dan öğrenebilirsin."

Matt, gittikten sonra, Meredith, yukarıya, odasına çıktı. Eğer telefon numarasını bırakmak onun tarzıysa, bu tam bir kendini beğenmişlik örneğiydi. Kendini aşağılanmış hissediyordu.

O günü izleyen hafta boyunca her telefon çalışında, yerinden sıç-

rıyordu. Yaptıklarının utancıyla bedenine ateşler basıyor, onu ve o geceyi unutmak istiyordu.

Ertesi hafta hiç de unutmak istemediğinin farkına vardı. Keşfedilme korkusu ve suçluluk duygusu azalmış, sürekli olarak onu ve o gece yaşadıklarını düşünüyordu. Geceleri yatağına uzandığında, dudaklarının yanağında ve boynunda dolaştığını hissederek gibi oluyor, kulaklarında onun söylediği arzu ve sevgi dolu kelimeleri yankılanıyordu. Acaba o da kendisini düşünüyor muydu? Düşünüyorsa, niye aramıyordu?

Daha sonraki hafta da ondan ses seda çıkmayınca, Meredith'in kafasında, unutulduğu ve düşündüğü kadar heyecan verici biri olmadığı düşüncesi ağırlık kazanıyordu. Sessizliğinin sebebi acaba istemediğini söylemiş olduğu bir şey olabilir mi diye, sürekli o gece söylediklerini tek tek kafasında evirip çeviriyordu. Belki onunla beraber oluş nedeni gururunu kırmış olabilir, ama öyle olduğunu sanmıyordu. Matt Farrell kendi çekiciliğinin bilincinde olan biriydi. Belki de çok genç olduğunu düşündüğü için aramıyordu.

Daha sonraki hafta, Meredith onun ismini bile duymak istemiyordu. Âdet görmesi iki hafta gecikmişti. Günler geçtikçe hamile kalmış olma korkusu bütün benliğini sarıyordu. Lisa, Avrupa'daydı; dolayısıyla zamanın daha çabuk geçmesine yardımcı olacak kimse yoktu. Bekliyor ve dua ediyordu. Eğer hamile kalmamışsa, evlenene kadar bir daha cinsel ilişkide bulunmamaya yemin etmişti.

Ama Tanrı ya onun dualarını duymuyordu, ya da rüşvet teklifine kızmıştı. Onun bu durgun halinin farkına varan tek kişi babasıydı. Sürekli, "Neyin var, Meredith?" diye soruyordu. Kolej problemi, şu anda içinde bulunduğu durumun yanında çok önemsiz kalmıştı. Philip'i "Hiçbir şeyim yok," diye cevaplıyordu. Kendisini o akşam Glenmoor'da olanlar hakkında konuşamayacak kadar yorgun hissediyordu.

Matt'le tanıştıktan altı hafta sonra hâlâ âdet görmemişti. Çok endişeliydi. Kendi kendini sabahları midesinin bulanmadığı ya da başının dönmediği konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Hamilelik testi için doktordan randevu aldı. Bu telefon konuşmasından hemen sonra, babası odasının kapısını tıklattı. Sonra, içeri girip ona bir zarf uzattı. Kısaca, "Sen kazandın," dedi. "Seni böyle görmeye daha fazla da-

yanamadım. O kadar önemliyse Northwestern'e git bakalım. Ama hafta sonları evde olmanı istiyorum, bu konuda pazarlık yok."

Zarfın içinde okul taksitinin makbuzu vardı. Meredith zoraki gülümsemeye çalışıyordu.

Meredith, babasının aynı zamanda oyun arkadaşı olan, kendi doktoruna gitmeyecekti. Şikago'nun güneyindeki, kimsenin onu tanımadığı, küçük bir aile planlaması kliniğinden randevu almıştı. Kliniğin, sürekli onu taciz eden doktoru kuşkularında haklı olduğunu söylemişti. Hamileydi.

Meredith, doktorun söylediklerini büyük bir sükûnetle dinlemeyi başarabilmiş ama, eve döndüğünde bir panik dalgası bütün vücudunu sarmıştı. Kürtaj olamazdı. Kürtaj olup bebeğini öldürme cesaretini kendinde bulamıyordu. Bancroft ailesinde yeni bir rezalete yol açacak bu durumu babasına anlatması mümkün değildi. Yapabileceği tek bir şey vardı. O da bunu yaptı. Matt'i aradı. Telefona kimse cevap vermeyince, Jonathan'ı arayarak bir bahane uydurup adresini aldı. Matt henüz Venezuela'ya gitmemişti. Babası da şehir dışındaydı. Küçük bir bavul hazırladı ve arkadaşlarını ziyarete gittiğini belirtirken bir not bırakarak, arabasına atlayıp, Indiana'ya doğru yola çıktı.

Çelik fabrikalarının bacalarından çıkan dumanların kasvetli bir şehir görüntüsü verdiği Edmunton'da yaklaşık bir saat tek başına elindeki adresi bulmaya çalıştıktan sonra vazgeçti ve bir benzin istasyonunda durup sormaya karar verdi.

Gözlerini Meredith'ten ve Porsche'undan ayıramayan şişman, orta yaşlı bir tamirciye adresi sorduğunda, adam arkasına dönüp seslendi, "Hey, Matt bu senin caddenin adı değil mi?"

Garajdaki eski kamyonun altındaki adam yavaşça doğrulup, döndüğünde, Meredith'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu adam, Matt'in kendisiydi. Üzerinde eski bir blue jean vardı, elleri yağ içindeydi. Onu bu kadar farklı görmek ve hamileliği konusunda duyduğu korku nedeniyle arabasına doğru yürürken, şaşkınlığını gizleyemedi. Matt de bunu fark etti. Yüzündeki sevinçli gülümseme kaybolmuş, suratı asılmıştı, "Meredith," dedi, "Burada ne arıyorsun?"

Ona bakacağı yerde, arka cebinden çıkardığı bir bez parçasıyla ellerini temizlemeye uğraşıyordu. Meredith, "Bu soğukluğunun sebebi muhtemelen buraya geliş nedenini tahmin edebiliyor olmasın-

dan kaynaklanıyor,' diye düşündü Keşke oraya hiç gitmeseydi. Bir iş yarayacağını sanmıyordu. Genç adam ona yardım edemezdi. Etmek istese bile, Meredith artık böyle bir yardımı kabul edebileceğinden emin değildi. "Önemli bir şey yok," dedi Neşeli bir tavır takınmaya çalışarak, "Biraz hava almak istedim. Bu tarafa gelmişim de... Ben gitsem iyi olacak," dedi.

Genç adamın bakışları daha fazla konuşmasına engel oldu. Matt uzanıp kapıyı açtı, "Ben kullanayım," dedi. Meredith sessizce itaat etti Matt, olanı biteni seyretmekte olan şişman adama omzunun üzerinden bakarak, seslendi, "Bir saat içinde dönerim."

Adam, eksik dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle, "Boş ver, Matt. Saat zaten üç oldu," dedi. "Keyfine bak, böyle bir parça bir saatten fazla bir beraberliği hak eder doğrusu."

Meredith yerin dibine girdiğini hissediyordu. Bu yetmezmiş gibi Matt de sinirlenmiş görünüyordu. Arabayı çalıştırdı ve rüzgârlı kasa yoluyla hızla sürmeye başladı. Lastiklerden sağa sola çakıl taşları sıırıyordu.

Titrek bir sesle, "Biraz yavaşlar mısın?" diye sordu ve genç adam dediğini yapınca biraz rahatladı. Konuşmak istiyordu. "Çelik fabrikasında çalıştığımı sanıyordum," dedi.

"Haftanın beş günü orada çalışıyorum. Boş zamanlarımda da ek iş olarak burada tamircilik yapıyorum."

Genç kız, ne diyeceğini bilmediği için, "Ya," dedi.

Birkaç dakika sonra girişinde, "SÜRÜCÜ PİKNIK SAHASI, EDMONTON LIONS KULÜBÜ'NÜN KATKILARIYLA" yazılı ağaçlık bir alana girdiler.

Matt, arabayı durdurup, kontağı kapattığında, Meredith, yanındaki bu yabancı adamın altı hafta önce sevdiği ve karşılıklı oturup konuşarak, hoş vakit geçirdiği adam olduğu gerçeğini kafasına sokmaya çalışıyordu. Kararsızlığı onu çıldırtıyordu. Buraya geliş nedeni kasvetli bir hava gibi nefesini tıkıyor, gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tutuyordu. Matt'in hareket etmesiyle, birden irkildi. Oysa o sadece arabadan iniyordu. Meredith'in tarafına geldi ve kapısını açtı. Meredith arabadan indi, yapmacık bir ilgiyle, "Çok güzel bir yer," dedi ama bu sözlerinin hiç inandırıcı olmadığını farkındaydı. "Gitsem iyi olacak, geç kalmanalıyım."

Matt, piknik masalarından birisine dayanmış ona bakıyordu 'Zi-

yaretimin gerçek sebebini duymayı bekliyor olmalı,' diye düşündü Meredith. Kafasını bütün gün meşgul eden düşünceler yeniden yankılanmaya başlamıştı. Hamileydi, evlenmeden çocuk sahibi olma durumundaydı; babası öfke ve acıdan delirebilirdi ve bütün bunlara sebep olan adam karşısında durmuş, bir ilim adamının bir böceği mikroskopla incelerken takındığı umursamaz tavırla onu seyreliyordu. "Bir şeye mi kırgınsın, yoksa konuşmamakla ne kadar umursamaz biri olduğunu mu göstermek istiyorsun?"

"Aslında," dedi, "Ben senin başlamanı bekliyorum."

"Yaa," dedi. Biraz rahatlamıştı. Sadece fikrini sormaya karar vermişti. Hepsini o kadar. Tanrı biliyor ya, biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Sanki kendini ondan korumak istemiş gibi, kollarını göğsünde kavuşturdu, başını hafifçe geriye attı. Yutkunarak, "Esasında, bugün buraya gelmemin bir sebebi var," dedi.

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

Başka şeyler de tahmin edip etmediğini anlamak için yüzüne baktı, ama yüz ifadesinden bir şey anlamak mümkün değildi. "Buradayım, çünkü..." Çirkin, utanç verici kelimeler bir türlü dudaklarından çıkmıyordu.

Matt, "Çünkü hamilesin," diye onun yerine cümlesini bitirdi.

"Nasıl anladın?"

"Seni buraya sadece iki şey getirebilirdi. Bu onlardan biriydi."

"Diğeri neydi?"

"Harika dans edişim."

Onunla alay ediyordu. Meredith'in ondan beklemediği bir şeydi bu. Ellerini yüzüne kapadı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. O zaman Matt'in ellerini omuzunda hissetti ve onun kendisini kollarının arasına almasına ses çıkarmadı. Ona sokularak, "Böyle bir zamanda nasıl bu kadar alaycı olabiliyorsun," diye ağlamaya devam etti. Matt eline bir mendil sıkıştırdığında, Meredith, titredi, kendini kontrol etmeye çalışarak. "Durma, söyle," dedi bir yandan gözlerini silerek, "Böyle bir şeyin olmasına müsaade ettiğim için ne kadar aptal olduğumu söyle."

"Benden böyle bir yorum duymayacaksın."

Burnunu çekerek, "Teşekkür ederim. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum," dedi. Onun ne kadar sakin ve anlayışlı davrandığının

farkına varmıştı. İşleri içinden çıkılmaz hale getirenin aslında kendisi olduğunu düşünüyordu.

“Hamile olduğundan emin misin?”

“Bu sabah bir kliniğe gittim ve altı haftalık hamile olduğumu söylediler. Bebeğin senden olduğuna da eminim. Soramayacak kadar kibar olabilirsin diye söylüyorum.”

Genç adam, “O kadar kibar değildir,” diye cevapladı ve devam etti. “Sormamamın sebebi nazik oluşumdan değil yeterli biyolojik bilgiye sahip olmamdan kaynaklanıyor. Sorumlu olduğumdan şüphem yok.” Meredith, onun bu kadar sakın olabildiğini anlayamıyordu, Matt, gömleğinin üzerine düşen bir gözyaşını eliyle silkelemeye çalışırken, onu gördüğü andan beri içini kemiren soruyu sordu. “Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Kendimi öldürmeyi.”

“İkinci tercihin ne?”

Meredith başını kaldırdı ve onun yüzüne baktı. Yüzünde öylesine anlayışlı bir ifade vardı ki şaşmamak elde değildi. Düşünmek için, biraz geriye çekildi. Sanki onun soğukkanlılığı kendisine de sirayet etmiş gibi, sabahtan beri ilk defa daha mantıklı düşünebiliyordu. “Bütün tercihlerim bir felaket. Kliniktekiler en iyi çözümün kürtaj olacağını söylediler...” dedi. Onun da aynı şeyleri söyleyeceğini sanıyordu. Çenesini öfkeyle nasıl sıkıldığını görmese belki umursamadığını ya da bu fikri benimsediğini düşünebilirdi. Yine de, hâlâ kafasından neler geçirdiğini tam anlamıyla bilmiyordu. “Ama böyle bir şeyin altından tek başıma kalkabileceğimi sanmıyorum. Öyle bile olsa daha sonra yaptığımdan dolayı kendimi affedemem herhalde.” Derin bir nefes aldı ve devam etti, “Çocuğu doğurabilir, sonra da evlatlık verebilirim, ama bu da bir çözüm değil. Babama anlatmak zorunda kalacağım ve evlilik dışı çocuk doğurduğum için harap olacak. Üstelik beni hiç affetmeyecek. Daha da kötüsü, bir süre sonra bebeğimi özlemeye başlayacağım ve ömrümü başkalarının çocuklarının yüzüne sanki onu görüyormuş gibi bakmakla geçireceğim. Onu terk etmiş olmanın getireceği suçluluk duygusu da cabası.” Matt’e baktı, “Sen de bir yorum yapamaz mısın?”

Genç adam, otoriter bir ifadeyle, “Merak etme, katılmadığım bir şey olursa hemen söylerim,” diye belirtti.

Meredith devam etti. “Babam annemi önüne gelenle yattığı için boşamıştı. Şimdi eve gidip ona hamile olduğumu söylersem, sanırım beni sokağa atar. Hiç param yok, gerçi otuz yaşına geldiğim zaman sahip olacağım bir miras var. O zaman ben de, çocuğum da rahatça geçinebiliriz, ama o zamana kadar...”

Matt, iki kelime söylemiş de olsa sonunda konuştu: “Bizim çocuğumuz.”

Meredith, sarsılarak başını salladı. Onun böyle söylemesi içini biraz rahatlatmıştı. “Son seçenek, belki hoşuna gitmeyecek ama, bilmeni isterim ki bu benim de hoşuma gitmiyor. Biliyorum çok çirkin...” dedi ve bütün cesaretini toplayarak devam etti. “Matt, benimle beraber gelirsen ve babamı birbirimize âşık olduğumuza, evlenmek istediğimize ikna edersek, hemen evleniriz. Bir iki hafta sonra da ona hamile olduğumu söyleriz? Bebek doğunca da hemen ayrılırız. Böyle bir anlaşılmaya ne dersin?”

Genç adam, kısa bir süre tereddütten sonra, “Nasıl istersen,” dedi.

Meredith, uzun duraklamalar ve Matt’in sesindeki isteksizlikten dolayı kendisini aşağılanmış hissediyordu ama bunu bastırmaya çalışarak, “Anlayışın için teşekkür ederim,” dedi ve ilave etti. “Hiç merak etme, boşanma sırasında senden kendim ve çocuk için hiçbir şey talep etmeyeceğime dair bir taahhütname veririm. Çantamda bir kalemim olacak,” dedi ve bunu hemen orada yazmak için arabaya yöneldi.

Ama Matt, onu kolundan tutarak durdurdu ve kendine çevirdi. “Benden nasıl bir tepki göstermemi bekliyorsun?” diye konuştu. “Benimle yapmayı planladığın evliliği *çirkin* diye yorumlamanın, daha evlenmeden boşanmaktan söz etmenin romantizmden ne kadar uzak olduğunun farkında mısın?”

Meredith, “Romantizmden uzak mı?” diye tekrar etti ama cümlesini bitirdikten sonra onunla konuşurken çocuk kadar düşüncesiz davrandığını fark etti. “Çok üzgünüm,” dedi ve ilave etti, “Seninle evlenmenin çirkin olacağını söylemek istememiştim. Benimle evlenmeye seni mecbur etmiş olmamın çirkinliğinden söz ediyordum. Çünkü evlilik sadece iki insan birbirlerini sevdikleri zaman olacak bir şeydir.”

Matt, "Saat beşten önce hükümet binasına gider, işlemlere başlarsak, evlenme iznini bugün alıp, cumartesi günü evlenebiliriz," dedi ve ayağa kalktı. Yüz ifadesi yumuşamıştı.

Matt ile beraber kimliğini ve yaşını tespit etmeleri için ilgili belgeleri ibraz edip isimlerinin altına imzalarırken, Meredith, evlenme izninin ne kadar saçma ve gereksiz bir şey olduğunu düşünüyordu. İşlemleri bitirmiş kasabanın caddesinde yürürken, artık evlenmek üzere nişanlanmış sayılırlardı. "Tam zamanında yetiştik," dedi Meredith, gülümsemeye çalışarak. Arabaya binerken de, "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu. Artık arabayı onun kullanmasına alışmıştı.

80

"Seni eve götüreceğim."

"Eve mi?" dedi ve Matt'ın de biraz önce yaptıklarından en az kendisi kadar memnun olduğunu fark etti. "Evlenene kadar eve dönemem."

Matt, direksiyonun başına geçerken, "Şikago'daki şato yavrusundan bahsetmiyorum," dedi. "Benim evimden bahsediyordum." Yorgun ve dalgın olmasına rağmen, Meredith, Matt'ın evinden bahsediş tarzına gülmekten kendini alamadı. Hiç kimse Matt Farrell'i yıldırılmaz ya da korkutamazdı. Bunu şimdi daha iyi anlıyordu. "Evlenme izni almayı kabul ettim, ama konuşup karara bağlamamız gereken bazı şeyler var."

"Ne gibi şeyler?"

"Evde konuşuruz."

Kırk beş dakika kadar sonra, Matt, mısır tarlalarının arasında, derin lastik izlerinin oluşturduğu, toprak yolda ilerlerken, Porsche'un altı sık, sık yere çarptıyordu. Küçük tahta bir köprüünün üzerinden geçtikten hemen sonra, Matt'ın evi görüldü. Oldukça haraptı. Meredith, 'Boyanmaya ihtiyacı var,' diye düşündü. Bahçe yabancı otlarla kaplıydı. Ama bir zamanlar bu eve çok iyi bakıldığını gösteren bazı şeylere de rastlamak mümkündü. Verandanın önündeki pembe güller ve ihtiyar meşe ağacı bunlardan sadece bir kaçıydı.

Matt, yolda annesinin uzun süre kanserle mücadele ettikten sonra yedi yıl önce öldüğünü söylemişti. Kız kardeşi ve babasıyla birlikte yaşıyordu. Onun ailesiyle tanışacağından, genç kızın sinirleri oldukça

gergindi. Başıyla uzakta, tarlalar içinde çalışan bir adamı işaret etti. "Baban mı?"

Bu arada evin önüne gelmişlerdi. Matt, arabayı durdurmuş, kızın inmesi için arabanın kapısını açıyordu. "Bir komşumuz," dedi. "Arazinin büyük bir kısmını satmak zorunda kaldık. Bir kısmını da işlemesi için ona kiraladık. Babam, annem öldükten sonra çiftçiliğe duyduğu bütün ilgiyi kaybetti." Verandanın basamaklarına yaklaştıklarında, Meredith'in gerginliğinin farkına vardı, kolundan tuttu, "Neyin var?" diye sordu.

"Ailenle tanışacağım için çok korkuyorum."

"Korkacak hiçbir şey yok. Büyük şehirden geldiğin için, kız kardeşim seni çok heyecan verici bulacaktır." Kısa bir duraklamadan sonra devam etti. "Babam çok içki içiyordu, Meredith. Annemin tedavisi olmayan bir hastalığa yakalandığını öğrendiği gün başladı. Düzenli bir işi var, küfürbaz bir adam değildir. Bunları söylüyorum, çünkü ona biraz hoşgörü göstermen gerekebilir. Birkaç aydır içmiyor, ama her an başlayabilir." Bunları özür diler gibi söylemiyordu. Nadece gerçekleri yorumsuz bir şekilde naklediyordu.

Meredith, "Anlıyorum," dedi. Ama daha önce hiç alkolik birini tanımadığı için, pek bir şey anlamamıştı. İşte tam o sırada evin kapısı ardına kadar açıldı ve aralarındaki benzerlikten Matt'ın kız kardeşi olduğu kolayca anlaşılan genç bir kız, gözlerini Meredith'in arabasından ayırmadan telaşa dışarı çıktı. "Aman Tanrım, bir Porsche." Kısa kesilmiş saçları ile çok sevimli bir hali vardı. "Senin mi?"

Meredith başını salladı. Kızdan hoşlanmaya başlıyordu. Kız, "Çok zengin olmalısın," diye devam etti. "Laura Frederickson'da zengin, ama onun Porsche'u yok."

Meredith, paradan bahsedilmesinden rahatsız olmuştu. Ayrıca Laura Frederickson'ın kim olduğunu da merak ediyordu. Matt araya girdi, kardeşini, "Kes şunu, Julie!" diye ikaz etti.

Kız, Matt'e bakıp sırtarak, "Kusura bakma," dedi. Sonra, Meredith'e döndü. Kapıyı açarak, "Merhaba, benim adım Julie. Matt'in kötü huylu kız kardeşiyim. İçeri geliyor musunuz?" dedi. Tekrar Matt'e baktı. "Babam biraz önce kalktı. Bu hafta saat on bir vardiyasında çalışıyor; akşam yemeği saat yedide hazır olur. Tamam mı?"

"İyi," dedi Matt. Elini Meredith'in sırtına koyup onu içeriye da-

81

vet etti. Meredith, Matt'ın babasıyla tanışacağı için çok heyecanlıydı. Evin içinin de dışından farkı yoktu. Tahta zemin çiziklerle doluydu ve yer yer aşınmıştı. Şöminenin bulunduğu duvarda kitap rafları vardı. İki eski sandalye ile döşemesinin deseni solmuş bir koltuk oturma odasını oluşturuyordu. Biraz ileride ahşap sandalyeleriyle bir yemek masası ve mutfak tezgâhı göze çarpıyordu. Sağ tarafta ikinci kata çıkan merdivenlerde elindeki bardağın içinde kırmızı bir sıvı olan, beyaz saçlı, uzun boylu, yüzü derin çizgilerle dolu, zayıf, yaşlı bir adam duruyordu.

Yaşlı adam, şöminenin çevresinde toplanmış olan gençlere doğru ilerleyerek, "Neler oluyor?" diye sordu. Meredith, gözlerini adamın elindeki içi amber rengi sıvıyla dolu bardaktan gözlerini ayırmadan, 'Bu yaşlı adam, Matt'ın babası olmalı,' diye düşündü. Matt, Meredith'i babasıyla tanıştırdı. "Meredith ve ben geçen ay Şikago'ya gittiğim zaman tanıştık," dedi ve "Cumartesi günü evleniyoruz," diye ekledi.

Babası, "Cumartesi günü neee?" diye homurdandı.

Julie ise, "Harika," diye haykırdı. "Her zaman bir ablam olmasını istemiştım, ama kendi Porsche'u ile geleceğini hiç düşünmemiştim."

Patrick Farrell, "Nesiyle, nesiyle?" diye sordu. Julie, "Porsche," diye tekrar etti ve pencereye koşup, babasının arabayı görmesi için heyecanla perdeyi açtı. Meredith'in arabası güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu. İhtiyar adam, Matt'e dönerek, "Şikago mu?" dedi. "Oraya sadece birkaç gün için gitmiştin?"

Julie, "Bir görüşte aşk!" diye haykırdı "Ne kadar romantik."

Patrick Farrell, Meredith'in huzursuzluğunu hissetmişti, ama Meredith'in sorunları hakkında bir fikri olmadığından, bunu kendisinden ve evinden hoşlanmamış olmasına bağladı. Önce dışarıdaki arabaya sonra da Meredith'e baktı. "İlk görüşte aşk ha!" diye tekrarladı. Meredith'in yüzünde gerçeği arıyordu

Matt, "Evet kesinlikle öyle," dedi ve Meredith'e yemekten önce istirahat etmek isteyip istemediğini sordu. Amacı onu bu sıkıntıdan kurtarmaktı. Meredith, başını salladı. Matt'e hamile olduğunu açıkladıktan sonra, bugün ikinci küçük düşürücü karşılaşmayı yaşıyordu. Julie kendi odasını teklif etti, Matt, çantasını getirmek için arabaya gitti.

Yukarı çıktıklarında, Meredith, kendini yatağın üzerine atarken Matt, "İşin zor kısmı bitti," dedi ve elindeki çantayı sandalyenin üzerine koydu.

Meredith, elleri ile şakaklarını ovalayarak, "Sanmıyorum, daha her şey yeni başlıyor," karşılığını verdi. "Baban benden hoşlanmadı."

Matt gülererek, "Elinde tuttuğu buzlu çaya, sanki çingiraklı yılan tutuyormuş gibi bakmasaydın, daha farklı olabilirdi," dedi.

Meredith gözlerini tavana dikmiş, sırt yatıyordu. Boğuk bir sesle, "Gerçekten öyle mi yaptım?" diye sordu. Matt, yatağın üzerinde boynunu bükmüş bir çiçek gibi yatan bu yorgun güzele baktı ve altı hafta önce kulüpte onun canı sıkılmasını diye elinden geleni yapmaya çalışan neşeli, haylaz kızı gözünün önüne getirdi. Ondağı değişiklikleri düşünürken bir şeylerin içini kemirdiğini hissediyordu. Durumu bir kez daha düşündü.

Birbirlerini hiç tanımıyorlardı, sadece çok yakın olmuşlardı.

Bu güne kadar cinsel ilişkide bulunduğu kadınlardan farklı olarak, Meredith çok masum biriydi ve karında onun çocuğunu taşıyordu.

Aralarında çok büyük bir sosyal uçurum vardı. Bu uçuruma önce evlilikle bir köprü kuracaklar, boşandıktan sonra ise bu uçurum daha da büyüyecekti. Kesinlikle hiçbir ortak yönleri yoktu. Muhteşem bir sevişme dışında. O sevişme de kollarındaki baştan çıkartıcı kadının bükire olduğunu anladığında acı veren bir zevke dönüşmüştü. Haftalarca kafasından çıkaramadığı unutamayacağı bir aşk gecesi yaşamış ve kızı bir daha unutamayacağı bir doyum anı yaşatmak istemişti.

Becermiştı de.

Bu konudaki kararlılığı ve gösterdiği özel ihtimam sonucu, baba oluyordu.

Matt'ın on yıldır başarıyla uyguladığı planları arasında bir eş ve çocuk kesinlikle yer almıyordu. Bebeğin ve Meredith'in sorumlulukları uygunsuz bir zamanda ortaya çıkmıştı ama Matt bu tür yükümlülüklerin altından kalkabilecek bir kişiliğe sahipti. Onu düşündüren sorumluluk değil, Meredith'in yüzünde her zaman görmek istediği gülümsemesiydi. Altı hafta önce olanlar yüzünden onun güzel yü-

zünün bir daha gülmeyeceğini düşünmek canını her şeyden çok sı-
kıyordu. Eğildi, yumruk yaptığı ellerini omuzlarının yanına, yatağa
dayayarak, şakacı bir ses tonuyla “Neşelen, uyuyan güzel!” dedi.

Meredith gözlerini açtı, bakışlarını önce Matt’ın gülümseyen
dudaklarına, sonra da gözlerine çevirdi. “Yapamam,” diye fısıldadı,
kısık sesle. “Yaptığımız bir çılgınlık. Evlenmekle işi daha da zorlaş-
tıracağız.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

“Neden mi?” diye tekrar etti. “Böyle bir soruyu nasıl sorabiliyor-
sun? Tanrım, o gecedен sonra beni bir kez bile aramadın, nasıl ol...”

Matt, “Arayacaktım,” diye onun sözünü kesti. Meredith şaşkın
bakışlarla onu dinliyordu. “Bir ya da iki yıl sonra, Güney Amerika”-
dan dönünce arayacaktım.” Morali çok bozuk olmasa, Meredith bu
laflara gülerdi, ama Matt’ın sözlerinin devamını duyunca ciddileş-
ti. “Sadece bir an için bile olsa aramamı istediğini bilseydim, çok
daha önce arardım.”

Meredith, karışık duygular içindeydi. Gözlerini kapadı. Her şeyi
en uçlarda yaşıyordu, zevk, ümit her şey.

Matt, onun kendisini tekrar görmek istemiş olduğunu duyunca
çok memnun olmuştu. “Neşelen!” diye emretti.

O anda genç adamın hiç ummadığı bir şey oldu. Tam onun gül-
mesini beklerken, Meredith kollarını onun boynuna dolayarak genç
adamı kendine çekti ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Matt, onu faz-
la zorladığını düşünerek kendini suçluyordu. Meredith bir süre ağ-
ladıktan sonra, gözyaşları arasında hıçkırarak, “Bir çiftçinin nişan-
lısı nasıl turşu yapılacağını bilmek zorunda mı?” diye sordu.

Matt gülmemek için kendini zor tuttu. Onun gür saçlarını okşa-
yarak, “Hayır, değil.”

“İyi, çünkü ben turşu yapmayı bilmiyorum.”

“Ben çiftçi değilim, biliyorsun.”

Meredith, üzüntüsünün asıl sebebini hıçkırıklar arasında açıkladı,
“Önümüzdeki ay koleje başlaman gerekiyor. Koleje gitmeye
mecburum, Matt. Bir gün başkan olmayı planlıyordum.”

Genç adam şaşırılmıştı. Çenesini kaşdı. “Oldukça büyük bir he-
def,” dedi. “Amerika Birleşik Devletleri Başkanı...”

Meredith, gözyaşlarından sırlı sıklam olmuş yüzü neşeyle parla-
yarak, “Hayır, Amerika’nın değil, mağazanın!” diye belirtti.

Matt derin bir nefes aldı. “Tanrıya şükürler olsun!” dedi. “Önü-
müzdeki yıllarda zengin bir adam olmayı planlıyorum, ama seni
Amerika Birleşik Devletleri Başkanı yapmaya sanırım gücüm yet-
mezdi.”

“Teşekkür ederim.”

“Niçin?”

“Beni güldürdüğün için. Çocukluğumdan beri bu kadar ağlama-
mıştım.”

“Umarım zengin olma hayallerime gülmemişsindir.”

Sesindeki şakacı ifadeye rağmen, onun bu konuda çok ciddi ol-
duğunu Meredith hemen anladı. Kader Matt Farrell’e kendi çevre-
sindeki insanlara sunduğu olanakları sunmamıştı, ama o inatçı kişi-
liği ve kararlılığıyla hedeflerine ulaşabilecek güçte bir insandı. Bu-
gün bir şey daha gözüne çarpmıştı. Özgür davranışlarına, sert çıkış-
larına rağmen, Matt Farrell çok kibar bir adamdı. Altı hafta önce her
şeyi kendisi başlatmış ve şimdi bebek meselesi ve bu alelacele evli-
lik onun da hayatını bir felâkete dönüştürmüştü. Bütün bunlara rağmen
Matt bir kere bile şikâyet etmemiş ya da Meredith ondan ken-
disiyle evlenmesini isteyince def olup gitmesini söylememişti.

Matt, kızın düşüncelere daldığını fark edince, ‘Başarı şansının
ne olduğunu kafasında değerlendirmeye çalışıyor olmalı,’ diye dü-
şündü. Ama onu tanıdığı gece başarılı görünebilmeyi becerebilmiş-
ti. Meredith, şimdi onu daha iyi tanıyordu; çalıştığı yeri ve şartları
görmüştü. Kamyonun altından çıktığında kızın yüzünde gördüğü ifa-
de gözlerinin önüne geldi. Bakışlarını tekrar kollarının arasındaki kı-
zın güzel yüzüne çevirdi. Hedeflerine ulaşma konusundaki iddiası-
na, yüzüne karşı gülmeyecek kadar iyi terbiye almış olduğu belliy-
di ama Matt’i kandıramazdı. Çünkü bu güzel gözler onun gerçek dü-
şüncelerini hemen ele verirdi.

Genç kız konuştuğunda sesi sakindi. Düşünceliydi ama gülüm-
süyordu. “Dünyayı ateşe vermeyi planlıyorsun, değil mi?”

“Bir meşale ile,” dedi.

Meredith, elini kaldırdı, Matt’ın hayret dolu bakışları altında, par-
maklarıyla onun yanağını hafifçe okşadı. Söylediklerinden emin
görünüyordu. “Hiç kuşum yok, Matt,” dedi.

Matt, bir şeyler söylemek istedi ama beceremedi. Kızın bedeni-

nin teması, parmaklarının yüzüne dokunuşu ve bakışlarındaki ifade sanki beynini uyuşturmuştu. Eğildi ve büyük bir açlık ve ihtirasla genç kızı dudaklarından öpmeye başladı. Meredith de dudaklarını aralayıp, onun ahengine kapıldığında kızın yanına uzandı. Meredith elleriyle onu göğsünden itti ve inleyerek dudaklarını ondan kurtardı. Nefes nefese, "Ailen..." diye söylendi. "Aşağıdalar..."

Matt, istemeyerek de olsa, ellerini kızın çıplak göğüslerinden çekmek zorunda kaldı. Aşağıdakileri unutmuştu. Biraz önce aşağıda, babasının, bu ani evliliğin gerçek nedenini anladığını fark etmişti, ama Meredith hakkında yanlış bir düşünceye kapılmasını istemiyordu. Aşağı inip, bu meseleyi halletmeliydi. Eğer burada biraz daha kalırsa, babasının, Meredith'in zengin bir sürtük olduğu konusundaki düşüncelerini pekiştirmiş olacaktı.

Matt, derin bir nefes alıp yataktan kalktı. Meredith'in karyolanın üzerinde doğrulup oturuşunu seyretti. Kız onun bakışlarından rahatsız olmuş, üstünü başını düzeltmeye çalışıyordu. "Düşüncesiz davrandığımı biliyorum," dedi. "Birbirimizi cinsel açıdan bu kadar arzuluyorsak, bence evliliğimizin gerçek sebebini bir kenara bırakıp, bütün evli çiftler gibi yaşamamız daha doğru olur, düşüncesindeyim." Sonra gülümseyerek ekledi: "Belki hoşumuza gider."

Eğer Matt kanat takıp odanın içinde uçmaya başlasaydı, kızı bu kadar şaşırtamazdı. Ama, Meredith sessiz kalmayı tercih etti.

Genç adam yüzünde çapkın bir gülümsemeyle, "Acelemez yok," diye devam etti. "Karar vermek için önümüzde daha birkaç günümüz var."

Meredith, Matt'in babasıyla neler konuştuğunu bilmiyordu ama yemek için aşağıya indiğinde, Patrick Farrell'in evlenmeleri konusundaki düşüncesinin değişmiş olduğunu ve yaşlı adamın artık evlenmelerine karşı olmadığını fark etti. Julie'nin yemek sırasında sürekli gevezelik etmesi Meredith'in hoşuna gitti. Böylece canı sıkılmamıştı. Bu arada Matt sessiz ve düşünceliydi. Patrick Farrell'in evin reisi rolünü oğluna bırakmış olduğu anlaşılıyordu. Meredith adama hem acıyor hem de ondan çekiniyordu. Yaşlı adamın kendisinden hoşlanmadığı konusundaki düşünceleri değişmemişti.

Julie, neşeli, hareketli bir kızdı. İki erkeğin arkasını toplamak ve

yemek pişirmek görevini üstlenmişti. Matt'e kahve getirmek için yerinden sıçrayışından, ona akıl danışıp, söylediklerini sanki Tanrı konuşuyormuş gibi dinlemesinden, ağabeyine çok bağlı olduğu anlaşılıyordu. Meredith, Julie gibi yaşam dolu bir kızın salt babasına bakmak için nasıl olup da eğitiminden bu kadar kolay vazgeçebildiğine şaşılmıyordu. İşte bu düşüncelere dalmıştı ki, Julie'nin ona bir şeyler söylemekte olduğunu anlaması birkaç dakika sürdü.

Julie, "Şikago'da Bancroft's diye bir mağaza var," diyordu "Seventeen'de ve daha çok da Vogue'da reklamlarına rastlıyorum. Çok kaliteli şeyler satıyor. Bir keresinde Matt bana oradan ipek bir eşarp getirmişti. Sen hiç oradan alışveriş yaptın mı?"

Meredith, başını salladı. Mağazanın adı geçince elinde olmadan yüzünde bir gülümseme belirmişti. Henüz Matt'e Bancroft's ile ilişkisini anlatma fırsatını bulamamıştı. Patrick arabası konusunda o kadar olumsuz bir davranış sergilemişti ki, onun yanında bir açıklamada bulunmak istemiyordu. Ama, Julie o kadar ısrar ediyordu ki, fazla seçeneği kalmamıştı.

"Bancroftları tanıyor musun? Yani mağazanın sahiplerini?"

"Evet."

"Yakından mı tanıyorsun onları?"

Meredith, "Hem de çok yakından," dedi. Julie'nin kocaman gri gözlerindeki neşe ona da yansımıştı.

Julie, çatalını masanın üzerine bırakarak, "Ne kadar yakından?" diye sordu. Matt, kahvesini ağzına götürmek üzereyken durmuş, onu izliyordu. Patrick Farrell kaşlarını çatıp itiraf etmek zorunda kaldı. "Mağazanın kurucusu büyük-büyük-büyükbabamdır."

"Harika! Benim büyük-büyük-büyükbabamın ne yaptığını biliyor musun?"

Meredith, "Hayır, ne?" diye sordu. Kendisini Julie'nin bulaşıcı neşesine o kadar kaptırmıştı ki, Matt'in tepkisine dikkat etmemişti.

Julie, "İrlanda'dan bu ülkeye göç ettiğinde bir at çiftliği kurmuş," diye açıkladı ve ayağa kalkıp ve masayı toplamaya koyuldu.

Meredith de kalkıp ona yardım etmeye başladı. "Benimki bir at hırsızıymış!" dedi. Erkekler kahvelerini almış, oturma odasına geçiyorlardı.

Julie mutfak evyesine sabunlu su doldururken, “Gerçek bir at hırsızı mı?” diye sordu. “Emin misin?”

Julie, lavaboyu sabunlu su ile doldurarak “Çok eminim,” diye yanıtladı. “Hatta onu asmışlar bile.”

Bir süre sessizce tabakları yıkadılar, “Babam önümüzdeki birkaç gün çift vardiya çalışacak. Ben de geceyi bir arkadaşım da ders çalışarak geçireceğim, ama sabah kahvaltıyı hazırlamak için burada olurum.”

Genç kız, Julie’nin ders çalışmaktan bahsetmesine o kadar şaşır-
mıştı ki, Matt ile o gece yalnız kalacaklarına sevinemedi bile. “Ders çalışmak mı? Yaz tatilinde değil misin?”

“Yaz okuluna gidiyorum, bu durumda aralık ayında mezun olabileceğim. On yedi yaşından iki gün aldıktan sonra.”

“Mezun olmak için oldukça genç bir yaş.”

“Matt, on altısında mezun olmuştu.”

Meredith, öğrencileri o kadar erken yaşlarda mezun edebilen okul sisteminin kalitesini kafasında sorgulayarak, “Öyle mi?” dedi. “Mezun olduktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?”

“Üniversiteye gideceğim. Fen eğitimi almak istiyorum; büyük bir olasılıkla biyoloji.”

“Gerçekten mi?”

Julie gururla başını salladı. “Burs bile aldım. Matt, buralardan gitmeden önce benim kendi ayaklarımın üzerinde durabileceğimden emin olmak için bugüne kadar bekledi. Benim de ona bir yardımım oldu aslında, büyümemi beklerken. Gerçi o Edmunton’da kalıp çalışarak annemin ilaç faturalarını ödemek zorunda da kalmıştı ya.”

“Matt’e ne için yardımcı oldum dedin?”

“Mastırını yapması için, İş İdaresi konusunda.. Matt, iki fakülte bitirdi. Ekonomi ve Finans. Bizim aile fertlerinin beyinleri iyi çalışır.” Ama, Meredith’in boş bakışları karşısında duraklayarak, “Matt, hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?” diye sordu.

Meredith, utanç içinde, ‘Sadece nasıl öpüştüğünü ve nasıl seviştiğini biliyor,’ diye düşündü ve “Fazla bir şey bilmiyorum,” diye itiraf etti.

“Kendini suçlama. Çoğu kimse Matt’in anlaşılması zor bir insan

olduğunu düşünür. Üstelik siz birbirinizi sadece iki gün görmüşsünüz.” Meredith, kendisini çok kötü hissediyordu. Julie’nin yüzüne bakacak hali kalmadığı için ona arkasını döndü. Julie endişeli bir sesle, “Utanacak bir şey yok. Yani senin hamile olman benim için lürk etmez,” dediği anda da elindeki kahve fincanını yere düşürdü. Julie, eğilip fincanı yerden alarak. “Gerçekten öyle,” dedi.

Meredith kendini zorlayarak, “Hamile olduğumu sana Matt mi söyledi?” diye öğrenmeye çalıştı, “Yoksa sen mi farkına vardın?”

“Babamla aralarında konuşurlarken duydum, ama ben de tahmin etmişim.”

Meredith, “Harika,” dedi. Kendisini yerin dibine girmiş gibi hissediyordu.

Julie, “Hey, bunda bir şey yok,” dedi “Matt, babama anlatana kadar, bu dünyada on altısını geçmiş tek bakirenin kendim olduğumu sanıyordum!”

Meredith, gözlerini kapadı. Matt’in babasına her şeyi anlatmasına sinirlenmişti. Kendisini neredeyse bayılacakmış gibi hissediyordu. “İyi dedikodu yapmışlar,” dedi sıkıntılı bir ifadeyle.

Ama Julie, “Matt senin hakkında dedikodu yapmıyordu; sadece babama senin nasıl bir kız olduğuna anlatmaya çalışıyordu,” deyince, kendini biraz daha iyi hissetmeye başladı. Bunun farkına varan Julie sözlerine devam etti. “Okuldaki iki yüz kızın otuz sekizi hamile, ama,” hafifçe neşesi kaçarak itiraf etti: “Benim endişe etmem gerekmez. Çocukların çoğu beni öpmeye bile yanaşmıyor.”

“Neden?”

Julie, kısaca, “Matt’in yüzünden,” dedi. “Edmunton’daki bütün çocuklar Matt’in ağabeyim olduğunu ve benimle biraz ileri gidecek olurlarsa onlara neler yapabileceğini çok iyi biliyorlar.” Sonra gülererek ilave etti. “Bir kadının Matt’in yanında olmasıyla, bekâret kemeri takması arasında hiç fark yok.”

Meredith, “Her nedense,” diye ağzından kaçırdı, “Bu bana pek doğru gelmiyor.”

Julie, kahkahayla gülmeye başladı, Meredith de ona katıldı.

Oturma odasında oturan erkeklerin yanına gittiklerinde, Meredith kendini birkaç saat televizyon seyretmek zorunda kalmaya hazırlamıştı ama Julie yine devreye girerek sorunu çözdü. “Ne yapıyoruz?”

diye sordu. Bir Meredith'e, bir Matt'e bakıyordu. "Oyun oynayalım mı? İskambil oyununa ne dersiniz? Yo, hayır, daha aptalca bir şey yapalım." Rafların üzerinde duran oyun kutularını parmağıyla göstererek, "Monopol!" dedi. Sonra omzunun üstünden onlara baktı.

"Bana bakma," dedi Patrick, "Ben film seyretmeyi tercih ederim."

Matt'in de canı oyun oynamak istemiyordu -özellikle de bu oyunu. Meredith'e yürüyüş yapmayı teklif etmeyi düşünüyordu, ama Meredith'in Julie ile iyi anlaştığını, aralarındaki dostluğu ve kızın onun yanında kendini rahat hissettiğini görünce, olumlu anlamda başını sallayarak, karar vermeyi Meredith'e bıraktı. Meredith de fazla hevesli olmamasına rağmen, gülümseyip başını salladı.

Aradan iki saat geçtikten sonra Matt, oyundan tahmin edemeyeceği kadar keyif almaya başlamıştı. Julie'nin kışkırtmaları ve kızların bir olup onu yenmek için uğraşmaları, başaramayınca hileye başvurumalarıyla tam bir maskaralığa dönüşmüştü. Julie'yi iki kere parasını çalarken yakalamıştı. Şimdi de Meredith, ödemesi gereken parayı vermemekte direniyordu. Matt, "Bu sefer öbür kabul etmiyorum," dedi. "Bin dört yüz dolar ödemek zorundasın."

Meredith, kendini beğenmiş bir şekilde sırtarak, Matt'in onun arsasına koyduğu plastik otelleri parmağıyla gösterip, "Hayır, değilim," dedi. "Bu otel benim arsama tecavüz ediyor, dolayısıyla senin bana ödeme yapman gerekiyor."

Matt, gülerek, "Paramı hemen vermezsen sana tecavüzün ne olduğunu gösteririm," diye bir tehdit savurdu.

Meredith, gülerek, Julie'ye döndü. "Sadece bin dolarım var, bana borç verebilir misin?"

"Tabii," dedi Julie, ama bütün parasını kaybetmişti. Uzandı ve Matt'in önündeki paralardan bir tane beş yüz dolarlık alıp Meredith'e verdi. Birkaç dakika sonra Meredith yenildiğini kabul etmek zorunda kaldı. Julie kitaplarını almaya gitti. Meredith, kutuyu toplayarak, yerine kaldırdı. Patrick Farrell ayağa kalktı. Matt'e "Benim gitmem gerekiyor," dedi. "Kamyoneti garajda mı bıraktın?" Matt olumlu cevap verince, sabah işten çıkınca uğrayıp alacağını söyledi ve Meredith'e döndü. Gülümsüyordu, "İyi geceler, Meredith," dedi ve çıktı.

Matt de ayağa kalkmıştı. Meredith'e biraz dolaşmak isteyip istemediğini sordu.

Meredith, yatağa girmeyi erteleyecek her şeyi yapmaya hazırdı. "Çok iyi bir fikir," dedi.

Verandanın basamaklarından inmek üzereydiler ki, Julie, omuzunda bir süveter, elinde kitaplarıyla arkalarında belirdi. "Sabaha görüşürüz. Joelle, beni kapının önünden alacak; bu akşam onlarda çalışacağız."

"Matt, kaşlarını çatarak, "Gecenin saat onundan sonra mı?" diye sordu.

Julie durdu. Öfkeli bir bakışla "Matt!" dedi

Matt, kızın ne söylemek istediğini ancak o zaman anlamıştı, "Joelle'e selamımı söyle," dedi ve Julie, uzaklaşırken Meredith'e döndü. "İrtifa hakkı, arsaya tecavüz gibi şeyleri nereden biliyorsun?" diye sordu.

Başını geriye atarak, tarlaların üzerinde parlayan aydan gözlerini ayırmadan, "Babam evde sürekli işinden bahseden bir insandır. Bir gün mağazanın bir banliyödeki şubesinin inşaatındaki bir imar sorunundan bahsetmişti. Belediye mağazanın otoparkını yıkmak istemiş ama irtifa hakkı babama ait olduğu için yapamamıştı."

Meredith de içini kemiren soruyu sorma zamanı geldiğini düşündü. "Julie, bana mastır yaptığını söyledi. Neden senin Venezuela'ya parasını denemeye giden sıradan bir çelik işçisi olduğunu düşünmemi istedin?"

Matt, sert bir sesle, "Çelik işçilerinin mastır yapan özel insanlardan farklı, sıradan insanlar olduğunu düşünmenin sebebi nedir?" diye karşılık verdi.

Meredith, sırtını ağaca yaslayarak, "Bir züppe gibi mi davranıyorum?"

Matt ellerini pantolonunun cebinde, Meredith'i inceleyerek, "Öyle misin?" diye sordu.

Meredith, onun ne duymak istediğini bilemediği için, "Belki de öyleyim," dedi.

Matt, "Sanmıyorum," diye karşılık verdi.

Onun böyle düşünmesi Meredith'in hoşuna gitmişti.

"Soruna cevap istiyorsan, şöyle diyelim: Mastırımın sözünü etmedim, çünkü onu hayata geçirmedığım sürece bir anlam ifade etmiyor. Ben şu anda sadece bazı planları olan bir insanım. Uygulanabilir bir işe yarayıp yaramayacaklarımı bilmiyorum."

Julie, insanların onun anlaşılması zor biri olduğunu düşündüklerini söylemişti. Çok haklıydı. Ama Meredith onu o kadar iyi anlıyordu ki, sanki aklından geçenleri okuyor gibiydi. “Ya da, çelik işçisi oluşunun benim senin hakkındaki düşündüklerimi etkileyip etkilemeyeceğini görmek istedin. Bir çeşit sınama, öyle değil mi?”

Bu sözler Matt’ın keyifle gülmesine sebep oldu, “Sanırım öyle, ama bakarsın ömür boyu bir çelik işçisi olarak da kalabilirim, kim bilir?”

Meredith ona takıldı. “Şimdi çelik fabrikalarından petrol kuyularına terfi etmiş bulunuyorsun,” dedi. “Daha gösterişli bir iş olduğu için, değil mi?”

Matt ona sarılıp, kollarına almamak için kendini zor tutuyordu. Gençti, güzeldi ve varlık içinde büyümüştü. Kendisi ise birkaç gün içinde en doğal ihtiyaçların bile lüks sayıldığı yabancı bir ülkeye gitmek üzereydi. Bütün bunlar onu beraberinde götürme fikrinin önündeki engellerdi. Ama aynı zamanda Meredith, çok güzeldi, cesurdu ve karnında onun çocuğunu taşıyordu. Onun çocuğu, onların çocuğu... Onu Venezuela’ya götürmek belki de kötü bir fikir değildi. Karar vermesine yardımcı olacak bir şey önerdi. “Meredith,” dedi, “Genelde evlenecek olan çiftler evlenmeden önce birbirlerini tanıma fırsatı bulurlar, ama bizim böyle bir lüksümüz yok ve ben bir hafta sonra Güney Amerika’ya gitmek zorundayım. Sence birkaç ay bir iki gün içine sığdırabilir miyiz? Ne dersin?”

Meredith, “Olabilir,” dedi. Sesindeki duygu yoğunlundan tedirgin olmuştu.

Matt, söze nasıl başlayacağını bilemiyordu, “Pekâlâ,” dedi “Benim hakkımda ne bilmek istiyorsun?”

Onun bu haline gülmek için kendini zor tutan Meredith, genç adamın tam olarak neyi kastettiğini anlamamıştı. Acaba çocuğunun babası olarak genetik anlamda bir şeyler mi sormalıydı. Ona bakarak, “Yani sana sormam gereken, ailede bir akıl hastası olup olmadığı ya da sabıka kaydının bulunup bulunmadığı türünden şeyler mi?” dedi.

Matt bu soruyu gülererek karşıladı ve son derece ciddi bir ses tonuyla, “Cevabım her iki soru için de hayır, ya sizin aile?”

“Hiç akıl hastası yok. Sabıkalı da değilim.”

Matt, o akşam ikinci defa onu kollarına almamak için çaba gösteriyordu.

“Şimdi soru sorma sırası sende dedi Meredith,” oyun oynuyorlarmış gibi. “Ne bilmek istiyorsun?”

Matt, elini Meredith’in yaslandığı ağaca dayayarak, “Sadece tek bir şey,” dedi, “Düşündüğümün yarısı kadar tatlı mısın, acaba?”

“Sanırım değilim.”

Matt, doğruldu ve gülümsedi, çünkü onun yanıltığından çok emindi. “Haydi, yürüyelim, yoksa buraya neden geldiğimizi unutmayaya başlayacağım,” dedi. Anayola giden dar yolda beraberce yürümeye başladılar. “Şimdi aklıma geldi, sabıkam var.” Meredith, şaşırarak durdu. Matt ona döndü. “On dokuz yaşındayken tutuklanmışım.”

“Neden ?”

Matt duygusalıktan uzak bir ses tonuyla, “Kavga, hatta dalaşmak dsek daha doğru olur. Annem hastayken, iyi doktorlara gidersek iyi hastanelerde tedavi görürse ölmeyeceğini düşünüyordum. Babam ve ben elimizden geleni yaptık. Sigorta limitleri dolduktan sonra top-rak ve araçlarımızı sattık, en iyi tedavileri gördü, ama yine de öldü,” dedi, “Babam hıncını içkiden çıkardı. Ben de kasabaya inip sataşacak insan aradım. Edmunton’da kavga edecek birini bulmak hiç de zor değildir.” Yüzünde alaycı bir gülümseme belirmişti. İşte o zaman, on sekiz yaşında bir kıza, bugüne kadar hayatta hiç kimseye anlatmadığı şeyleri itiraf etmekte olduğunu farkına vardı. Ve o on sekiz yaşındaki kız, onu, yaşından beklenmeyecek bir olgunlukla dinliyordu. “İki kavgaya polisler müdahale etti. Önemli bir şey değil, kasabanın sınırları içinde kalan olaylar. Edmunton’dan başka bir yerde kaydının olduğunu sanmıyorum.”

Meredith, “Anneni çok seviyordun herhalde,” dedi. Matt’ın bu konudaki hassasiyetini fark etmişti. “Ben annemi hiç tanımadım, babamdan ayrıldıktan sonra İtalya’ya gitmiş. Senden daha şanslıym, öyle değil mi? Senin gibi senelerce sevdikten sonra da kaybedebilirdim.”

Matt, onun ne demek istediğini anlamıştı. Ciddi bir tavırla “Evet, bu daha iyi,” dedi ve havayı değiştirmek için, alaycı bir tavırla “Kadınlar konusunda ağzımın tadını hakikaten biliyormuşum doğrusu,” dedi. İkisi birden gülmeye başladılar. “Daha önce hiç evlendin mi?”

“Hayır, ya sen?”

Meredith, “Tabii ki hayır. Bunu çok iyi biliyorsun; hiç yapmamıştım ki...” dedi ve durdu. Bu konudan rahatsızlık duyuyordu.

Matt, “Biliyorum,” dedi “Ama anlayamadığım şey şu, senin kadar güzel bir kız nasıl oluyor da, zengin, ağzı laf yapan, sosyetik bir çocuğa bekâretini kaptırmadan on sekiz yaşına kadar gelebiliyor.”

Meredith, ona neşeyle baktı, “Sosyetik çocuklardan hoşlanmam,” diye cevapladı.

Bu sözler Matt’ın çok hoşuna gitti. Onu daha fazla konuşturmak için biraz tahrir etmek istedi. “Sadece o kadar mı? Cevabın bu mu?”

“Kısmen. Aslında gerçek şu ki, on altı yaşına kadar eciş büyüsünü bir kız olduğum için bütün çocuklar benden kaçıyor. Buna o kadar kızmıştım ki daha sonra da ben onları yanıma yaklaştırmadım.”

Matt, onun güzel yüzüne, öpülesi dudaklarına, hayat dolu gözlerine baktı ve gülümsedi. “Gerçekten mi eciş büyüstün?”

“Senin şu haline benzediğimi söylersek abartmış olmayız sanırım.”

Matt, kahkahalarını tutamadı ve onu kucakladı. Hem gülüyor hem de yüzünü onun saçlarına sürüyordu. Söyledikleri çok hoşuna gitmişti, ama en fazla hoşuna giden Meredith’in de onunla beraber gülüyor olmasıydı. Fısıldayarak, “Kadınlardan gerçekten çok iyi anlıyorum,” dedi.

Genç kız, “Birkaç yıl önce beni görseydin böyle düşüneceğini gerçekten sanmıyorum,” dedi ve gülere gülere ona sokuldu.

Genç adam, “Ben ileriye gören bir insanım,” dedi. “O zaman da aynı şeyi düşünürdüm.”

Bir saat sonra verandanın basamaklarında karşılıklı oturmuş sohbetlerine devam ediyorlardı. Matt bir basamak daha yukarıda uzun bacaklarını öne doğru uzatmış oturuyordu. Meredith ise dizlerini kendine çekmiş kollarını dizlerinin etrafına dolamıştı. Artık birbirlerini tanımak için uğraşmıyorlardı, Meredith, hamileydi ve nasılsa evleneceklerdi. Sadece birbirlerinin sohbetinden zevk almaya çalışıyorlardı.

Meredith, başını hafifçe geriye doğru atarak, gözlerini yarı yarıya kapadı ve ağustos böceklerinin sesini dinledi.

Matt, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu. Kız, “Sonbaharın gelme-

sine az bir zaman kaldığını düşünüyorum,” dedi, ona bakarak. “Sonbaharı çok severim. Bana kalırsa, ilkbahar fazla abartılıyor. Bu mevsim kışın izlerini taşıyor; ağaçlar hâlâ çıplak ve ıslaktır. Yaz güzeldir ama sonbahar çok farklı. Yanan yaprakların kokusundan daha güzel bir parfüm düşünebiliyor musun?” Matt, onun yapraklardan çok daha güzel koktuğunu düşünüyordu, ama ses çıkarmadı. Meredith devam etti. “Sonbahar heyecan verici, bir sürü şey değişiyor. Tıpkı akşamın alacakaranlığı gibi.”

“Alacakaranlık mı?”

“Günün en sevdiğim zamanı. Küçükken evin bahçesindeki çitle-
rin arkasından, farlarını yakmış arabaların yoldan geçişini seyrederdim. Herkesin gidecek bir yeri, yapacak bir şeyi var, diye düşünürdüm.” Söylediklerinden utanmıştı. “Çok aptalca, değil mi?”

“Bana çocukluğun çok yalnız geçmiş gibi geliyor.”

Meredith, “Yok, yalnız değildim, sadece hayal kuruyordum. Glenmoor’da olanlardan dolayı babam hakkında iyi şeyler düşünmediğini biliyorum. Ama o zannettiğin gibi bir canavar değil. Beni çok sever. Yaptıklarının tek amacı beni korumak ve en iyi şekilde yetiştirmeye çalışmak,” dedi ve birden gerçeğin ağırlığını omuzlarında hissetti. “Ve ben eve iki gün sonra hamile ve-”

Matt, onun sözünü keserek, “Bu akşam bunları düşünmeyecektik,” dedi.

Meredith, başını sallayarak gülümsemeye çalıştı, ama duygularını onun kadar kontrol edemiyordu. Birden çocuğunu Şikago’da, tek başına yoldan geçen arabaları seyrederken hayal etti. Babasız, kardeşsiz, ailesiz. Sadece Meredith. Tek başına yeterli olabilir miydi? Bilemiyordu.

Matt onun düşüncelerini dağıtmaya çalıştı. “En çok sevdiğin sonbahar ise, en az sevdiğin şey ne?” diye sordu.

Genç kız bir süre düşündü, “Noel sonrası mağazada kalmış satılmamış Noel ağaçları, bana yetim çocukları hatırlatıyorlar...” deyip mustu, uzaklara baktı.

Genç adam, kızın yine hüzünlendiğini görünce, “Saat gece yarısını geçti,” dedi ve ayağa kalktı, “Neden gidip yatmıyoruz?”

Geceyi beraber geçireceklerinden çok eminmiş gibi konuşuyordu, Meredith, birden korkuya kapıldı. Matt’ın odası merdivenin he-

men başındaydı. Julie'ninki ise koridorun sonunda, soldaydı; aralarında banyo vardı. Oraya yaklaştıklarında, Meredith, titrete bir sesle, "İyi geceler, Matt," dedi. Onun yanından geçerek, koridora doğru yürürken, omuzunun üzerinden bakarak gülümsedi. Kendisini durdurmak için hiçbir hareket yapmamasını, hamile kadınların çekici olmamalarını yordu. Julie'nin odasının kapısını açtı ve içeri girdi.

Matt arkasından, sakın bir sesle, "Meredith?" diye seslendi.

Meredith, döndü ve onun odasının kapısına yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamış olduğunu gördü, "Efendim?"

Genç adam, "En sevmediğim şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu.

Bunun sıradan bir soru olmadığı belliydi. Meredith, başını salladı. Sözü nereye getireceğini merak ediyordu. Fazla beklemek zorunda kalmadı. "Koridorun sonunda yanımda uyuyabilecek biri olduğunu bilerek tek başına uyumak." Meredith'e göre Matt, bunu bir davetten ziyade bir gözlemden bahseder gibi söylemişti. Utanmıştı, güzel yüzünde utanç, huzursuzluk ve kuşku birbirine karışmıştı. Hafifçe gülümseyerek, "İyi geceler," dedi.

Matt, onun Julie'nin odasının kapısını kapayarak, içeri girişini seyretti. Onu yatağına gelmeye ikna edebileceğini çok iyi biliyordu. Ama nedense, bunu yapmak istememişti. Dönüp odasına girdi, kapısını açık bıraktı. Kızın onunla beraber olmayı arzuladığından emin di. Hazır olduğunda kendisi gelecekti.

Pijamasının altını giyerek, pencerenin yanına gitti. Ay ışığının aydınlatmış çimlerini seyretti. Meredith, duştan çıkmış odasına doğru yürüyor, Matt onun ayak seslerini duyuyordu. Sonra bir kapının kapandığını duydu. Karmaşık duygular içinde 'Demek kararını verdi,' diye düşündü. Onan gerçek bir ilişkiyi başlatmak için işaret bekliyor ve umuyordu. Ama onu bunun için zorlamayı hiç düşünmüyordu. Kararı o vermek zorundaydı. Özgürce. Onan ayrılıp odasına giderken seçimini yapmıştı.

On sekiz yaşında genç bir kızdan belki de çok fazla şey beklediğini düşündü. Bazen onun ne kadar genç olduğunu unutuyordu. Yatağına girdi, ellerini başının altına koydu, gözlerini tavana dikti; onu düşünüyordu. Meredith bu akşam ona Lisa Pontini'den bahsetmiş, nasıl arkadaş olduklarını anlatmıştı. Matt, Meredith'in anlattıklarının

dan onun sadece şehir kulübünde değil, Pontinilerin evinde de kendisini çok rahat hissedebildiğini öğrenme fırsatı bulmuştu. Hiçbir art düşüncesi olmayan, yapmacıksız bir kızdı.

Günün yorgunluğu yavaş, yavaş kendini hissettiriyordu. Matt gözlerini kapadı. Meredith eğer onun için bir şeyler hissetmiyorsa, bu iyi niteliklerin hiçbirini, onunla beraber Güney Amerika'ya gitme fikrini benimsemesi için yeterli olmazdı. Büyük bir olasılıkla hissetmiyordu, yoksa şu anda yanında olurdu.

Meredith ise, boynunu bükmüş Julie'nin yatağının yanında duruyordu. Hamileliğinin fiziksel bir etkisi yoktu, ama karışık duygular içinde olmasına neden olduğu kesindi. Bir saat önce Matt'le beraber olmak istememişti, ama şimdi istiyordu. İçgüdüleri ona zaten yeteri kadar sorunu olduğunu ve Matt'e karşı gün geçtikçe çoğalan hayranlığının işleri daha da çıkmaza sokacağını söylüyordu. Genç adam yirmi altı yaşındaydı. Yaşça Meredith'ten çok daha büyük ve her konuda ondan daha tecrübeliydi. Altı hafta önce alışık olduğu bir ortamda, smokininin içinde, tanıdığı diğer insanlardan farklı görünmemişti. Ama burada blucin pantolonu ve gömleği ile o kadar doğal bir hali vardı ki, onu hem kendisine çekiyor hem de korkutuyordu. Onunla birlikte olmak istediğini çok açık bir şekilde ima etmişti. Konu kadınlara ve cinselliğe gelince, Matt'in kendine güveni kuşku götürmezdi. Edmunton'da çapkınlığıyla ün salması boşuna değildi. Bir kadından bir şey istediği takdirde açıkça söyleyebiliyordu. Kadınları ikna etmeye bile çalışmaz, sadece istediğini söylerdi.

Bütün bunlara rağmen bir türlü Matt'in onun hakkında cinsellikten başka bir şey düşünmediğini kabul edemiyordu. Şikago'dan ayrıldıktan sonra onu aramadığı doğruydu, ama bunda Meredith'in de suçu vardı. İki yıl sonra, Güney Amerika'dan dönünce aramay düşündüğünü söylediğinde, bu sözleri ne kadar gülünç bulmuştu. Ama bu gece gelecek için planlarını dinlediğinde, daha iyi imkânlara sahip biri olarak aramak istediğini anlamıştı. Annesinin ölümüne ilgili olarak anlattıklarını düşündü, Matt öyle görünmeye çalışmasına rağmen, kesinlikle sorumsuz, akıllı fikri cinsellikte olan bir insan değildi. Geldiğinden beri bir kez bile bebeğin sorumluluğundan kaçmaya çalıştığını ima eden bir söz söylememiş ve bu anlama gelecek bir davranışta bulunmamıştı. Julie'nin anlattıkları da göz önüne

alınacak olursa, Matt'in bütün aileyi yıllardır sırtında taşıdığı da bir gerçektir. Seksten başka bir şey düşünmeyen biri olsaydı onu bu akşam geceyi beraber geçirmeye ikna edemez miydi? Üstelik bu niyetini çok açık bir dille ifade etmesine rağmen bunu yapmamıştı. Ona ne kadar tatlı bir kız olduğunu söylerken bakışları nasıl da şefkat doluydu. Aynı gözler bu akşam verandada otururken içini ısıtmamış mıydı?

Peki ama, neden geceyi beraber geçirmek için ısrar etmemişti?

Bunun cevabı çok açıktı. Bu akşam ondan istediği sadece bedeni değildi. Niçin böyle düşünebildiğini bilmiyordu, ama öyleydi.

'Belki de son günlerde hep yaptığım gibi, çok fazla duygusal davranıyorum,' diye düşündü. Doğrudur, eliyle hafifçe karnını ovuşturdu. Tanımadığı ve anlayamadığı bir adama bu kadar bağlanması kafasını karıştırıyor, onu korkutuyordu. Oda kapısını sessizce açtığında, kalbi deli gibi çarpıyordu. Matt'in kapısını açık bırakmış olduğunu gördü, banyo yaptıktan sonra odasına giderken de görmüştü. Eğer uyuyorsa, geri dönecek ve her şeyi oluruna bırakacaktı.

Uyuyordu. Kapısının eşiğinde durup onu seyretti. Biraz sakinleşmişti. Buraya kadar gelebilme cesaretini nasıl gösterdiğine şaşıyordu. Ona son defa baktıktan sonra, sessizce geri döndü.

Matt, niçin uyandığını ya da Meredith'in ne kadar zamandır orada durduğunu bilmiyordu, ama gözlerini açtığında kız gitmek üzereydi. Onu durdurmak için aklına ilk gelen şeyi söyledi. "Gitme, Meredith."

Bu sert emir, Meredith'in geri dönmesine neden oldu. Saçları omuzlarına dökülmüştü. Matt'in ne düşündüğünü anlamak için, karanlıkta yüzündeki ifadeyi görmeye çalıştı, beceremeyince ona doğru yürüdü.

Matt, onun kendisine yaklaşmasını seyrediyordu. Üzerinde sadece kalçalarının üst kısmına kadar gelen kısacık ipek bir gecelik vardı. Kararsızlık içinde yatağın kenarında durdu. Kalçası erkeğin kalçasına değiyordu. Gözleri Matt'inkileri ararken alabildiğine açılmıştı. Titrek ve kısık bir sesle konuştu. "Nedenini bilmiyorum, ama bu kez ilk seferden daha fazla korkuyorum."

Matt, eliyle onun yanağını okşarken düşünceli bir ifadeyle gülümse, "Ben de öyle." Bir süre odanın sessizliğinde öylece kaldılar. Hareket eden tek şey, Meredith'in Matt'in boynunu okşayan parma-

ğıydı. İkisi de sanki bir bilinmeyene doğru yolculuk yapmaya başlamak üzere olduklarını hissediyordu. Meredith bunu bilinçsizce seziyordu, ama Matt durumun çok net bir şekilde farkındaydı. O artık başka bir dünyaya ait zengin bir kız değil, sevdiği ve ilk gördüğü andan itibaren sahip olma arzusuyla yanıp tutuştuğu kadındı. "Seni ikaz etmem gerekir sanırım," diye fısıldadı. Bir an önce bu güzel dudakları öpmek için sabırsızlanıyordu. "Altı hafta öncesinden daha büyük bir risk alıyor olabilirsin."

Meredith, onun arzuyla yanan gözlerinin içine baktı. Matt, onu derin bir duygusal ilişkinin başlangıcı konusunda ikaz ediyordu. "Kararını ver," diye fısıldadı kısık bir sesle. Genç kız, kararsızlık içindeydi. Bakışları genç adamın gözlerinden dudaklarına kaydı. Kalbi durmak üzereydi. Doğrudur, başını geriye doğru attı. Matt'in eli yanına düştü. Meredith, başını sallayarak, ayağa kalktı. "Ben ..." dedi. Sonra bir şey onu durdurdu. Ani bir hareketle, eğildi ve Matt'i büyük bir tutkuyla öpmeye başladı. İnlüyordu. Matt, kollarına alıp ince bedenine sınımsı sarıldı, sonra kucaklayıp yatağa aldı, sırt üstü yatırdı. Dudakları adeta birbirine kenetlenmişti.

Büyü tekrar başlamıştı, tıpkı altı hafta önce olduğu gibi. Ama bu kez daha farklıydı. Daha sıcak, daha yumuşak ve daha baştan çıkartıcı.

Ve bin kez daha anlamlı.

Meredith yan döndü. Kendisini aşka doymuş, rahatlamış ve nemli hissediyordu. Matt'in bacaklarının ve karnının sıcaklığını arkasında hissediyordu. Matt, onun omuzlarını okşayıp elini yavaşça göğüslerinin üzerine koyduğu anda, Meredith bir uyku selinin içine yuvarlandığını hissetti. Uykuya dalmadan önceki tek düşüncesi, Matt'in yanında olduğunu kendisine hissettirmek istediği oldu. "Tam ondan beklenecek bir şey," diye düşünerek yüzünde mutlu bir gülümseme ile uykuya daldı.

Julie ertesi sabah, bir yandan ekmek kızartırken, "İyi uyudun mu?" diye sordu.

Meredith, bütün geceyi ağabeyiyle sevişerek geçirdiğini Julie'ye belli etmemeye çalışarak, "Çok iyi uyudum," diye cevap verdi. "Kahvaltı hazırlamana yardım edeyim mi?"

"Yapılacak fazla bir şey yok. Babam bu hafta iki vardiya çalış-

yor. Öğleden sonra saat üçte gidip sabah saat yedide gelecek. Yapmak isteyeceği tek şey yemek yiyip uyumak. Kahvaltısını hazırladım bile. Matt kahvaltı yapmaz. Kahvesini götürmek ister misin? Genelde saati çalmadan önce kahvesini götürürüm, yani-” Duvarda asılı olan çaydanlık biçimindeki saate baktı, “On dakika sonra.”

Onu kahveyle uyandırmak fikri Meredith’in hoşuna gitmişti, bir fincana kahve koydu, sonra şeker kavanozuna baktı, durakladı.

Julie, Meredith’in kararsızlığına gülümseyerek, “Şekersiz içer,” dedi. “Bu arada, hemen söyleyeyim, Matt sabahları gerçek bir ayıdan farksız olur. Fazla neşeli bir sohbet bekleme.”

“Gerçekten mi?”

“Merak etme, bir şey yapmaz. Sabahları suratsız olur sadece.”

100

Julie kısmen doğru söylüyordu. Meredith, kapıyı çalıp içeri girdiğinde, Matt, ona döndü, darmadağın bir hali vardı. Doğrulup, kahvesini alırken yaptığı tek şey *teşekkür ederim*, anlamında bir gülümseme oldu. Meredith, birkaç saniye durup onu seyrettikten sonra kendini orada fazla hissedip çıkmak üzereydi ki, Matt, bileğinden yakalayarak, onu yatağa oturttu. “Neden kendini ertesi sabah yorgun hissedene sadece ben oluyorum?” diye sordu, “Sabahları erken kalkarım,” diye devam etti, “ama öğleden sonra yıkılır kalırım.”

Matt, Meredith’e bakıyordu. Julie’nin ekoseli gömleği ile şortunu giymişti. “Bu giysilerle duvar reklamlarındaki kızlara benzemişsin,” dedi. Bu Meredith’in ondan duyduğu ilk gerçek iltifatı. Meredith genelde iltifatları önemsemese de bunu unutmamaya karar verdi.

Biraz sonra aşağı indiler. Patrick geldi, kahvaltısını yaptıktan sonra, uyumaya gitti. Julie, saat 8:30’da neşeli bir şekilde el sallayarak giderken, okuldan sonra arkadaşına gideceğini, bu gece de orada kalmayı planladığını söyledi. Saat 9:30’da Meredith, evi arayıp, babasına uşak aracılığıyla bir mesaj bırakmaya karar verdi. Telefona Albert cevap verdi ve babasının ona bıraktığı mesajı ilettili. Babası derhal eve dönmesini istiyordu. Böyle birden bire ortadan kaybolmasının geçerli bir açıklaması olduğunu da umuyordu. Meredith, Albert’ten babasına, *hem de çok geçerli bir sebebi olduğunu ve pazartesi günü döneceğini* söylemesini istedi.

Bu telefon görüşmesinden sonra vakit bir türlü geçmek bilmedi. Genç kız, Patrick’i uyandırmamaya özen göstererek, oturma odası

na geçti. Okuyacak bir şeyler aradı, ama uzun bir kitap okuyabileceğini sanmıyordu. Tedirgindi. Haftalık dergilerin bulunduğu rafta bir örgü kitabı gördü. Bebeği için bir şeyler yapabileceğini düşünerek onu aldı ve incelemeye başladı.

Başka uğraşacak bir şeyi de olmadığı için, örgü örmeyi denemeye karar verdi. Arabasına atlayıp kasabaya gitti. Jackson Dry Goods mağazasından bir örgü dergisi, birkaç çile yün ve satıcının yeni başlayanlar için tavsiyelerine uyarak, parmak kalınlığında bir tığ aldı. Arabasına binmek üzereyken bu akşam yemeğini kendisinin hazırlaması gerektiği geldi aklına. Elindeki paketleri arabanın içine atarak, caddenin öteki tarafındaki markete gitti. Bir süre reyonlara bakarak dolaştı. Ancak çok basit bir şey hazırlayabilirdi. Et reyonuna göz atarken, sosis paketlerini gördü. Eğer şanslı yaver giderse bu akşam yemeğini nostaljik bir maceraya dönüştürebilirdi. Gülümseyerek, biraz sosis, bir paket börek ve biraz şekerleme aldı.

İv gelince, aldıklarını mutfığa bıraktıktan sonra örgü kitabını ve malzemeleri alıp oturma odasına geçti. Kitaba göre zincir çekmek için temeliydi, yeni başlayanların ikinci aşamaya geçmeden önce en az yüz ilmik zincir çekerek kendilerini alıştırmalarını tavsiye ediliyordu. Meredith bunu yapmaya başladı ama kullandığı tığ ve iplik kalın olduğundan yaptığı zincirler büyük oluyordu.

Sabahtan beri düşünmekten kaçındığı şeyler aklına geldikçe daha süratle zincir çekiyordu. Doktorları düşünmek istemiyordu... ya da nasıl doğum yapıldığını. Boşandıktan sonra Matt çocuğu görmek isteyecek miydi? Acaba dün akşam gerçek bir evlilik konusunda söylediklerinde ciddi miydi?

Birbirine benzer kalın zincirler önüne döküldükçe, kitapta belirlenen fazla zincir yapmış olduğunun, ikinci safhaya geçme zamanının geldiğini fark etti. Saat iki gibi uykusu geldi. Matt işten gelece kadar biraz kestirebileceğini düşündü. *Matt işten gelene kadar, Matt işten gelene kadar...* Ne güzel bir şey diye düşündü, ama uyuyabilmesi için başka şeyler düşünmeliydi. Çocuğunun babasına âşık olmak gibi ciddi bir tehlike ile karşı karşıya idi. Gülümseyerek, *ciddi bir tehlike mi?* diye düşündü. Matt de aynı şeyleri hissettiği sürece bundan daha güzel bir şey olabilir miydi?

Matt’ın kamyonetinin lastiklerinin çakıl taşları üzerinde çıkardığı sesle uyandığında saatin 16:30 olduğunu gördü. Doğruldu, saçları-

101

ını düzeltti. Uzanıp yere düşmüş olan tığ işini toplarken kapı ardına kadar açıldı ve Matt içeri girdi.

Genç kız, neşeli bir ifadeyle, “Merhaba,” dedi. Bugünkü gibi her akşam Matt’in ona geleceğini düşünüyordu. Acaba Matt gün içinde onu düşünmüş müydü? *Saçmalama* dedi kendi kendine: yapacak işi olmayan kendisiydi, o değil. “Günün nasıl geçti?”

Matt, Meredith’in oturduğu koltuğun önünde ayakta durmuş ona bakıyordu. Hep böyle bir anı hayal etmemiş miydi? İstedikçe, kapıdan girdiği zaman, kendisini yüzünde bir gülümsemeyle, o gün sanki bir ejderhayı öldürmüş, öldürücü bir hastalığa çare bulmuş ya da dünyaya barışını sağlamış bir insan gibi hissetmesini sağlayacak, altın saçlı bir tanrıçanın karşılaşması değil miydi?

“Benimki iyiydi, sen neler yaptın?”

Günün yarısını onun için endişelenerek, yarısını da onu düşünerek geçirdiğini söyleyemeyeceğinden, tığ ve yün çilelerini havaya kaldırıp Matt’e göstererek, “Tığ işi öğrenmeye karar verdim,” dedi.

Matt, “Ne kadar şirin,” dedi. “Ne yapıyorsun?”

Meredith, yüzünde utangaç bir ifadeyle kıkırdadı, çünkü ne yaptığını kendisi de bilmiyordu. “Tahmin et,” dedi. Durumu kurtarmak için, uygun bir şey bulabileceğini ümit ediyordu.

Matt, eğildi, yerdeki örülmüş parçanın ucunu buldu ve odanın diğer ucuna doğru gitti. Yüzünde ciddi bir ifadeyle, “Halı mı?” diye sordu.

Meredith, “Elbette hayır,” cevabını verdi.

Genç adam şaka yapmaktan vazgeçip ona yaklaştı. Kızın kırıldığını görünce pişman olarak, “Bir ipucu ver,” dedi.

Meredith, ciddi tavrını bozmamaya özen göstererek, “İpucuna gerek duymaman lazım, ne olacağı ortada,” dedi ve açıkladı: “Biraz sıra daha yaptıktan sonra, daha geniş olacak. Onu kolaladığımda, tarlaların etrafını çevirebilirsin.”

Matt, kahkahalarla gülerek, göğsüne batan tığa aldırış etmeksizin onu kollarının arasına alıp havaya kaldırdı.

Meredith, “Akşam yemeği için biraz alışveriş yaptım,” dedi.

Matt onu lokantaya götürmeyi düşünmüştü. “Bana yemek pişirmeyi bilmediğini söylemiştin.”

Beraberce mutfağa doğru giderlerken, kız, “Ne aldığımı gördüğün zaman anlarsın,” dedi. Sosisleri çıkardı, Matt’in gözü şekerlemelere takıldı.

Matt sırtarak, “Çok akıllıca alışveriş yapmışsın,” dedi. “Bana yemek yaptırmanın bir yolunu buldun.”

Meredith, büyük bir ciddiyetle, “İnan bana,” dedi. “Böylesi daha güvenli.”

Matt, eve geleli on dakika olmadığı halde, ikinci kez, yaşamının mutluluk ve neşeyle dolduğunu hissetti.

Meredith, bahçeye bir battaniye serdi. Matt de ateşi yaktı. Akşamı dışarıda, ateşin başında çok pişmiş sosisler ve az pişmiş böreklerle kurunlarını doyurarak geçirdiler. Güney Amerika’daki arazilerden, Meredith’in hamileliği sırasında karşılaşabileceği sorunlara, şekerlemelerin ne kadar lezzetli olduğuna kadar bir yığın konuda sohbet ettiler. Güneş batarken, yemek bitmişti, Meredith tabakları toplayarak yıkamak için mutfağa götürdü, Matt bir dizini kendine çekmiş vaziyette oturarak, Meredith’in dönmesini beklerken, gökyüzünü seyrediyor ve topladığı kuru yaprakları ateşe atıyordu.

Meredith bahçeye döndüğünde, derin bir nefes aldı, ‘Sonbahar kokuyor,’ diye düşündü. Eğildi ve battaniyenin üzerine, Matt’in tam karşısına oturdu. Ateşe baktı, sonra başını ona doğru kaldırdı, Matt, karanlıkta bile kızın gözlerinin parladığını görebiliyordu. Kız, sadece, “Teşekkür ederim,” dedi.

Genç adam, kendisinin bile güçlükle duyabildiği bir sesle, “Bir şey değil,” diye cevapladı. Yanına oturması için elini uzattığında, kızın onu yanlış anlamaması için, içinde kabaran dayanılmaz arzu dalgasını bastırmaya çalışarak, bacaklarını araladı ve onu sırtı göğsüne gelecek şekilde kendine çekti. Öylece oturup ateşi seyrettiler. Birkaç dakika sonra Meredith, “Bu akşam hayatımın en güzel akşamıydı, Matt,” dedi.

Matt kolunu kızın beline doladı, parmaklarını sanki bebeği korumak istermiş ona değmekten korkmuş gibi, hafifçe karnının üzerinde gezdirdi. Diğer eliyle saçlarını aralayarak, boynuna bir öpücük kondurdu. “Ya dün akşam?”

Matt ensesini daha kolay öpebilsin diye başını öne eğdi. “O zaman, şöyle diyelim, bu akşam benim hayatımın en güzel ikinci akşamıydı.”

Matt, gülümsedi ve ona doğru eğilerek yavaşça kulağını ısırdı. Bedeni arzusuyla yanıyor, damarlarından sanki kızgın bir sıvı akıyordu. Daha fazla bekleyecek, kendini tutacak hali kalmamıştı. Kızın

yüzünü kendine doğru çevirdi ve onu dudaklarından öptü. Meredith, bu öpüşe önce yumuşak bir şekilde karşılık verdi, ama daha sonra adeta kendini kaybetmiş gibi diliyle onun dudaklarını aralamaya çalıştı. Matt ise kontrolünü tamamen kaybetmişti. Onu kollarında çevirerek battaniyenin üzerine yatırdı. Elini gömleğinin içine sokarak, göğüslerini okşamaya başladı. Onu adeta öpücük yağmuruna tutarken, titreyen parmaklarıyla giysilerini çıkardı. Meredith'in parmakları Matt'in ateş gibi ısınmış vücudunda dolaşıyordu. Kızın ellerinin ve dudaklarının bedenine teması Matt'i çılgına döndürmüştü. Ağır ağır onun içine girerken, kız kalçalarını yukarı kaldırıyor, onu tamamen içinde hissetmek istiyordu. Artık beraber hareket ediyorlardı, ta ki, Meredith, zevkten bütün vücudu gerilip sarsılarak, çılgınlık atmaya başlayana kadar. Sonra doyuma ulaştılar.

Daha sonra altlarındaki battaniyeye sarınarak bir süre orada öylece yatıp yıldızlarla dolu gökyüzünü seyrettiler. Matt, bugüne kadar sevişmeyi sevişenlerin sonunda müşterek zevk aldıkları bir şey diye yorumlardı, ama Meredith'le çok farklıydı. Bu kızla sevişirken nefesi kesiliyordu. Geleceğin belirsizliğine rağmen kendini çok huzurlu hissediyordu. Ona biraz zaman vermesi, şans tanınması yeterli olacaktı. Aralarındaki bu bağlılığın güç kazanması için zamana gereksinimleri olduğu açıktı. Eğer onu kendisiyle birlikte Güney Amerika'ya gelmeye ikna edebilirse her şey daha kolay olacaktı. Böylelikle evli kalabilirlerdi. Yarın Jonathan Sommers'ı arayıp, nedenini açıklamadan, gideceği yerde ne gibi sağlık ve yaşam imkânları olduğunu öğrenecekti. Kendisi için önemli değildi, ama Meredith ve bebeği için durum farklıydı.

Onu gelmeye ikna edemezse, bu sorun olacaktı. Kendisi Güney Amerika'ya gitmekten vazgeçemezdi. Firma ile sözleşme yapmıştı. Üstelik, kalacağı süre içinde kazanacağı yüz elli bin dolar ikramiyeye bir sonraki yatırımını finanse etmek için ihtiyacı vardı. Bu fazla büyük bir para değildi, ama düşündüklerini gerçekleştirmeye başlaması için yeterliydi.

Şimdi burada Meredith'in yanında yatarken, her şeyden vazgeçmeyi ve onunla Amerika'da kalmayı düşündü. Ama bunu yapamazdı. Meredith her şeyin en iyisine sahip olmalıydı. Ve ona bunu sağlamanın tek yolu Güney Amerika'ya gitmesiydi. Onu bırakıp gitmek ise genç kızı kaybetmek anlamına gelebilirdi. İki yıl uzun bir süreydi.

Genç kız burada tek başına sıkılabilir, ya da hedeflerine ulaşacağı konusunda ona olan güvenini kaybedebilirdi. Bütün bunlar onun çıldırmasına neden olabilirdi. Ama karnında çocuğunu taşıyor olması, onu beklemesi ve ona güvenmesi için güçlü bir sebep olabilirdi. Meredith'in bir felâket olarak nitelediği hamilelik, Matt için kaderin umulmadık bir hediyesi olmuştu. Şikago'dan ayrılırken, iki yıl sonra Güney Amerika'dan döndüğünde onu arayıp, eğer hâlâ bir başkasına gönlünü kaptırmamışsa, kızı aşkını açıklamayı planlamıştı. Güzel, çekici bir kızdı. Çevresinde, yüzlerce erkek toplanacak ve onlardan biri onun gönlünü çalmayı muhakkak başaracaktı.

Ama kader araya girmiş ve dünyalar onun olmuştu. Aslında kaderin bugüne kadar Farrell ailesine pek cömert davrandığı söylene-
mezdi. Ama, şimdi Meredith ve bebek sayesinde kadere, Tanrıya ve evrensel iyiliğe inancı tazelenmişti.

Hâlâ inanmadığı tek şey ise şehir kulübünde tanıdığı şampanya kokteyli içen çekici, görmüş geçirmiş, zengin kızın şu anda yanında kıvrılmış uyuyor olması ve karnında onun bebeğini taşımasıydı. Matt, elini uzatarak parmaklarını kızın karnında gezdirdi ve kendi kendine gülümsedi. Meredith, gerçekte bebeği hakkında neler hissettiğini bilmiyordu. Bebekten ya da ondan kurtulmayı denememişti. İlk gün kürtajdan bahsettiğinde -gerçi ona belli etmemişti ama- bunun sözü bile midesinin bulanmasına sebep olmuştu. Ama hiçbir şey açıkça söylenmiş değildi.

Onunla konuşmak, bebek hakkındaki gerçek hislerini anlatmak istiyordu. Camını sıkan tek şey kızı bu kadar üzen bir şeyden mutluluk duymasıydı. Meredith babasıyla yüzleşmekten çok korkuyor, bu yüzden hamileliğinden bahsetmekten bile kaçınıyordu. Onu sıkıntılı günlerin beklediğini biliyordu.

Babasıyla karşılaşmayı düşününce Matt'in gülümsemesi kayboldu. Adam tam bir orospu çocuğuydu, ama nasıl olmuşsa hayatı boyunca tanıdığı en muhteşem kadını yetiştirmişti. Bu nedenle Matt ona şükran borçluydu. O kadar ki, pazar günü Meredith'le Şikago'ya gittiğinde babasını yumuşatmak için elinden geleni yapmaya kendi kendine söz vermişti. Meredith'in Philip Bancroft'un biricik kızı olduğunu ve o kendini beğenmiş herifi sevdiğini kendine sürekli hatırlatacağı.

ON

Matt, ertesi gün öğleden sonra işten döndüğünde, Julie'ye, "Meredith nerede?" diye sordu.

Julie, yemek masasına oturmuş, ev ödevini yapmakla meşguldü. "Ata binmeye gitti. Sen dönmeden eve geleceğini söyledi, ama sen iki saat erken geldin," dedi ve sırtarak devam etti. "Seni eve bu kadar erken getiren şey nedir acaba?"

Matt siyah saçlarını eliyle karıştırıp, arka kapıya giderken, "Yumurcak," dedi.

Meredith, ata binmekten hoşlandığını söyleyince, Julie komşularını aramış ve onun Dale'in atlarından birine binmesini sağlamıştı.

Matt, eskiden annesinin sebze bahçesi olan ama şimdi yabani otların bürümüş olduğu arka bahçeyi geçti. Meredith'e rastlayabilmek ümidiyle sağa sola bakıyordu. Çite yaklaştığında onun eve doğru geldiğini gördü ve gördüğü manzara karşısında adeta nefesi kesildi. Meredith, kahverengi bir kısırağın üzerinde, atın boynuna doğru eğilmiş, saçları rüzgârda savrularak ona doğru geliyordu. Dönüp atı ahıra bırakacağını anladı ve ahıra doğru yürümeye başladı. Meredith Bancroft ata tam bir aristokrat gibi biniyordu ve atı tamamen kontrol altına almıştı.

Meredith, "Merhaba" diye seslendi. Yüzü kızarmış, parlıyordu. Ahırın önüne geldiğinde bir saman yığınının yanında atını durdurdu. Matt, atın dizginlerine uzandığında, "Onu soğutmam lazım," dedi. İşte, ne olduysa o anda oldu. Meredith, ayağını kaldırmış, inmek üzereydi ki, Matt farkında olmadan yere, samanların arasına bırakılmış bir tırmığın dişlerinin üzerine bastı ve tırmığın sopası bütün şiddetiyle atın burnuna çarptı. At can havliyle irkildi ve geriye kayd. Matt, dizginleri bırakıp Meredith'i yakalamaya çalıştı ama başaramadı. Kız atın üzerinde geriye kayarak, önce saman yığınının oradan da yere düştü.

Matt, diz çöküp Meredith'i kaldırırken, "Allah kahretsin!" diye bağırdı, "Yaralandın mı?"

Saman yığını düşerken hızını kestiği için, yara almadan kurtulmuştu, ama kendini Matt'e karşı küçük düşmüş hissediyordu. "Yaralandım mı?" dedi ayağa kalkmaya çalışırken, "Gururumun kırılması yaralanmaktan da kötü. Yıkıldım..."

Genç adam, gözlerini kısarak sordu: "Çocuğa bir şey oldu mu?"

Meredith, Julie'den aldığı blucin pantolonun üzerine bulaşan saman ve tozları silkelerken, alaycı bir yüz ifadesiyle elleriyle poposunu işaret ederek, "Matt," dedi "Çocuğun yeri burası değil."

Matt, kızın işaret ettiği yere baktığında, onun nasıl düştüğünü hatırladı. Birden rahatladığını hissetti, sanki bebeğin nerede olduğunu bilmiyormuş gibi aptal aptal baktı. "Öyle mi?"

Meredith bir süre kıılmadan olduğu yerde oturdu, Matt, atı soğutuyordu. Birden aklına bir şey geldi ve gülümsedi. "Yelegi bitirdim," dedi.

Matt, durdu ve ona doğru baktı. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "O uzun halat gibi şeyden yelek mi yaptın? Benim için mi?"

Meredith, kalbi kırılmış gibi bakarak, "Elbette hayır," dedi. "O uzun halat gibi olan şey sadece öğrenmek içindi. Gerçek süveteri bugün yaptım. Gerçi süveter değil, yelek. Görmek ister misin?"

Meredith, eve koşup elinde bej rengi bir yelekle ona doğru doğru gelirken, Matt, ahırdaki işini yeni bitirmiş çıkmak üzereydi. Genç kız, arkasına sakladığı şeyi uzatarak "Al," dedi. "Bakalım beğenecek misin?"

Matt, ilkin kızın çekinerek uzattığı yeleğe, sonra başını kaldıra-

rak, onun gözlerinin içine baktı. Çok etkilenmişti. Meredith'in kendisi için bir şeyler yapmaya çalışması çok hoşuna gitmişti. "Harika bir şey," dedi, "Uyar mı acaba?"

Meredith onun bu kadar hoşlanacağını, önemseyeceğini ummuyordu. Yaptığı şakadan huzursuzluk duymaya başlamıştı ama yeleğin ona uyacağından emindi. Çünkü doğru bedeni almak için çekmecelerini karıştırmış, hatta süveterlerinden birini yanında mağazaya götürmüştü. "Sanırım," dedi.

"Şimdi anlarız."

Meredith, "Burada mı giyeceksin?" diye sordu. Matt başını salladığında, söylediği yalandan büyük bir pişmanlık duyarak, yeleği ona uzattı. Matt, onu itinayla alarak çizgili gömleğinin üzerine giydi, sağını solunu düzeltmeye çalışarak, "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

Geniş omuzları, dar kalçaları ile harika görünüyor, diye düşündü Meredith

"Özellikle benim için yapmış olman çok hoşuma gitti."

"Matt."

"Evet."

"Şu yelek..."

Genç adam, "Hayır, sevgilim," diye onu susturdu, "Bugün daha fazla yapamadığın için özür dileme. Yarın yaparsın."

Kendini 'sevgilim' kelimesinin büyüüne kaptırmış olduğundan, ne demek istediğini hemen anlayamamıştı. Durumu kavradığında, Matt, eğilip yerden bir sopa almış ona doğru yürüyordu. Meredith, gülerek geri geri kaçmaya başladı. "Yapamazsın," diye kıkırdadı Saman yığınları arasında, kendini korumaya çalışarak geri, geri ahıra doğru giderken, bir saman yığına takılıp tam yeniden düşmek üzereydi ki, Matt, bileklerinden yakalayıp ve onu kendine doğru çekti

Meredith'in yanakları kızarmış, gözlerinin içi gülüyordu. Sırtmakta olan Matt'e bakarak, alaycı bir sesle, "Beni yakaladın, şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

Matt, boğuk bir sesle, "Şimdi görürsün," dedi Gözlerini kızın ağzına dikmişti. Ağır ağır eğilip onu öpmeye başladı. Onun dudaklarını aralıyor dilini arzuyla ağzının içinde dolaştırıyordu. Meredith, öylesine kendinden geçmişti ki, gün ortasında ahırın önünde olduk

larını unutmuştu. Genç adam sarılıp onu ensesinden tuttu ve iyice kendine çekti. Sanki ona karşı duyduğu açlığını gidermeye çalışır gibiydi. Sonunda Matt, başını kaldırdığında, uyarılan bedeni Meredith'in elbisesinde iz bırakmış, her ikisi de nefes, nefese kalmışlardı.

Matt, 'onu Güney Amerika'ya gelmesi için ikna etmenin tam zamanı,' diye düşündü. "Konuşma zamanımız geldi, sanırım," dedi kendine çekidüzen verirken. "Evlenmeye karar verdiğimizde bazı şartlarım olacağını söylemiştim. Bu şartların neler olabileceği konusunda şimdiye kadar emin değildim, ama şimdi eminim."

"Nedir onlar?"

"Benimle beraber Güney Amerika'ya gelmeni istiyorum."

Genç kız kendisine şart koşulmasının sıkıntısıyla bu şartın ne olduğunu öğrendiğinde duyduğu mutluluğun arasına sıkışmıştı. "Bir şeyi öğrenmek istiyorum. Eğer istediğini yapmazsam, benimle evlenmeyeceğini mi ima etmek istiyorsun?"

"Buna cevap vermeden önce senin cevabını duymayı tercih ederim."

Meredith, meseleyi ciddi bir biçimde düşünür gibiydi. "Seninle Güney Amerika'ya gelmemi mi istiyorsun?"

Matt başını salladı, "Bugün Sommers'la konuştum. Evlerin ve sağlık imkânlarının gayet iyi olduğunu söyledi. Ama yine de önce ben görmek istiyorum. Eğer dedikleri doğruysa, daha sonra yanıma gelmeni istiyorum."

Meredith, "Bu teklif bana haksızlık gibi göründü," dedi.

"Şu an için başka bir şey yapabilecek durumda değilim."

Meredith, gülümsediğini göstermemek için eve doğru yürüyerek, "Ben o kanıda değilim," dedi. "Benim bir kocam, bir bebeğim ve bir ailem olacak, bir de Güney Amerika'ya gitme heyecanı. Senin ise gömleklerini pişirecek, yemeğini kolalayacak, çamaşırlarını..."

Matt ona doğru uzandı, kolundan tutarak kendisine çevirdi. Artık gülümsemiyordu ve yüzünde tarifi mümkün olmayan bir ifadeyle onu göğsüne bastırıp sıkı sıkı sarıldı.

Julie, mutfak penceresinde durmuş, Matt'in Meredith'le öpüşmesini seyrediyordu. Birbirlerinden ayrıldıktan sonra, Meredith eve doğru yürürken, Matt, ellerini kalçasına koymuş onun arkasından

hayranlıkla bakıyordu. Julie, “Baba,” dedi “Sanırım, Matt âşık oluyor.”

“Eğer öyleyse, Tanrı yardımcısı olsun.”

Julie, şaşırmış bir şekilde, “Meredith’den hoşlanmıyor musun?” diye sordu.

“İlk geldiğinde, bu eve nasıl baktığını gördüm. Yüzünde her şeyce burun kıvrıran bir ifade vardı.”

Julie, suratını astı, sonra başını salladı, “O gün çok korkmuş bir hali vardı, evet, kesinlikle öyle.”

“Bana kalırsa, korkması gereken biri varsa, bu Matt olmalı. Eğer planlarını gerçekleştiremezse, bu kız onu bir başka zengin züppe için kapiya koyar. Torunumu görme hakkımı bile tanımaz.”

“Öyle bir şey yapabileceğine inanmıyorum.”

Patrick, sert bir sesle, “Onunla mutlu olma şansı milyonda bir bile değil,” dedi. “Bir erkek için sevdiği kadınla evlenmek ne demektir, bilir misin? Ona her şeyin en iyisini vermek ister. En azından evlenmeden önce sahip olduklarından daha fazlasını. Ya bunu başaramazsa? Her gün aynaya bakmak ve başaramadığını bilmek, başarısız biri olmak?”

Julie ona baktı. “Annemi düşünüyorsun,” dedi. “Ama annem hiçbir zaman senin başarısız biri olduğunu düşünmedi. Bana ve Matt’e yüzlerce kez onu nasıl mutlu ettiğini anlatmıştır.”

Patrick, acı içinde “Keşke onu daha az mutlu etseydim de, daha uzun yaşatabilseydim,” dedi ve arkasını döndü.

Julie, babasının günde iki vardiya çalışmasının, onu çok yordunu ve tekrar içkiye başlamasının gün meselesi olduğunu biliyordu. “Annem doktorların tahmininden beş yıl fazla yaşadı,” diye hatırlattı Patrick’e. “Şayet Matt, Meredith’le beraber yaşamak istiyorsa, bunun yolunu mutlaka bulacaktır. Matt’in tıpkı annem gibi mücadeleci bir yapısı var.”

Patrick, döndü ve yüzünde acı bir gülümseme ile kızına baktı. “Bana günahla mücadele etmemi mi söylemek istiyorsun?”

“Hayır,” dedi Julie, “Sadece artık kendini suçlamayı bırakman için kendi tarzımda yalvıyorum. Annem büyük bir mücadele verdi. Sen ve Matt de onunla birlikte mücadele ettiniz. Son hastane faturalarını daha bu yaz bitirebildiniz. Gerçekten, artık unutmama zamanı gelmedi mi?”

Patrick Farrell uzanıp kızının çenesini okşadı, “Bazı insanlar aşkı kalplerinde, bazı insanlar da bütün benliklerinde hissederek. Biz bu ikinci türden olan insanlarız. Bizim için unutmak çok zordur.” Pencereden baktı, yüz ifadesi sertleşti. “Umarım Matt, öyle değildir. Onun gelecek için büyük planları var ve onlar için fedakârlık yapması lazım. Oysa, o kız hayatında hiç fedakârlık yapmamış. Bu nedenle, sürekli Matt’in yanında olabileceğini sanmıyorum; işler biraz zorlaşınca kaçıp gider.”

Meredith, kapının eşiğinde duruyordu. Duydukları onu çok şaşırtmıştı. Patrick dışarı çıkmak için döndüğünde, yüz yüze geldiler, “Duyduğuna üzülüm Meredith, ama benim düşüncem bu.”

Meredith üzülmüştü. Patrick de bunu hissetti. Kız gözlerini ondan ayırmadan vakur bir sesle, “Umarım yanıldığınızı anladığınız zaman, bunu da söyleyebilirsiniz, Bay Farrell,” dedi.

Döndü ve koşarak merdivenlerden yukarı çıktı. Patrick olduğu yerde donmuş kalmıştı. Julie, “Onu çok korkuttun, baba,” dedi. “Şimdi cesaret konusunda ne demek istediğini daha iyi anlıyorum.”

Patrick, işe gitmek için evden çıkmak üzereyden basamaklarda Meredith’i gördü. Elinde bir kazak vardı. Pek ümitli değildi ama yine de, “Meredith,” dedi. “Eğer yanıldığımı ispat edersen, dünyanın en mutlu insanı olurum.”

Bu çok ince bir barış teklifiydi, Meredith, başını sallayarak, kabul etti.

Yaşlı adam, “Karnında torunumu taşıyorsun,” diye ilave etti, “O koleji bitirdiğinde, annesiyle babasının ayrılmamış olduğunu görmek isterim.”

“Ben de öyle, Bay Farrell.”

Patrick, gülümsememek için kendini zor tuttu. .

ON BİR

Arabayla Şikago'ya doğru giderken, Meredith ön camdan giren güneş ışıklarının, önceki gün Patrick ve Julie'nin nikâh şahidi olduğu törende Matt'in parmağına taktığı altın yüzüğün üzerindeki pırıltısını seyrediyordu. Daha önce gördüğü gösterişli kilise düğünlerine göre, kendi düğünü çok kısa ve sade geçmişti. Düğün gecesi Patrick ile Julie onları evde yalnız bırakmışlar, genç çift de balayına gide-memenin acısını çıkartırcasına sabaha kadar sevişmişlerdi. Meredith, parmağındaki yüzüğü, Julie'den ödünç aldığı yazlık elbiseye sürüp parlatırken bunları düşünüyordu. Bu sabah kahvaltı tepsisini etajerin üstüne bırakıp, yatağın yanına oturduğu zaman Matt'in yüzündeki çocukça ifadeyi hiçbir zaman unutmayacaktı. Bembeyaz dişlerini göstererek ona gülümsüyor, "Uyan bakalım, güzel prensesim, öp bakalım şu kurbağayı," diyordu.

Ya kirpikleri! Önceki gece, uyurken yanağının üzerine gölgesi düşen, gür, uzun kirpikleriyle küçük masum bir çocuğu andırıyordu. Ona sarılmamak için kendini zor tutmuştu.

Matt, onun dikkatle kendisine baktığını görünce sordu, "Bu sabah tıraş olmayı mı unuttuğum?"

"Kızlar senin kadar güzel kirpiklere sahip olmak için neler verirler biliyor musun?"

Matt onu, "Dikkatli ol," diye uyardı. "En son altıncı sınıfta bir çocuk kirpiklerim hakkında konuştuğunda ağzını burnunu kırmıştım."

Meredith, gülmeye başladı, ama eve yaklaştıkça, babasıyla yüzleşmek zorunda kalacakları düşüncesi, neşe ve mutluluklarına gölge düşürüyordu. Matt, iki gün sonra Venezuela'ya uçacaktı. Birlikte geçirecek fazla zamanları kalmamıştı. Matt'in pek hoşuna gitmemiş de, hamilelik konusunda şimdilik babasına bir şey söylememeye karar vermişlerdi. "İşte geldik," dedi Meredith, birkaç dakika sonra, evin bahçesine girerlerken. "Tatlı, güzel evim."

Genç adam, arabadan inerlerken, onu sakinleştirmeye çalışarak, "Eğer baban seni düşündüğün kadar seviyorsa," dedi, "ilk şoku atlattıktan sonra, doğru olanı yapacaktır." Meredith, onun haklı olmasını temenni ediyordu. Yoksa, Matt gittikten sonra, çiftlikte yaşamak zorunda kalacaktı. Patrick Farrell'in kendisi hakkındaki düşüncelerini öğrendikten sonra buna pek sıcak bakmıyordu.

Sabah, telefon edip, Albert'le konuştuklarında bugün öğleden sonra geleceklerini bildirmişlerdi. Babası mutlaka bekliyor olmalıydı.

Yanılmamıştı. Kapıyı açar açmaz, hışımla oturma odasından çıkarak, onlara doğru yürüdü. Bir haftadır uyumamış gibiydi. "Hangi cehennemdeydin?" diye bağırdı. Meredith'in birkaç adım gerisindeki Matt'i henüz fark etmemişti. "Beni çıldırtmak mı istiyorsun, Meredith?"

Meredith eliyle Matt'i göstererek, "Biraz sakin olabilirsen, anlatacağım," dedi. Philip, başını biraz çevirince, Meredith'in kimi işaret ettiğini gördü. "Orospu çocuğu," diye tısladı.

Meredith, "Sandığın gibi değil," diye haykırdı. "Biz evlendik." "Siz, ne yaptınız?"

Matt, sakin, kendinden emin bir ses tonuyla cevapladı. "Evlendik."

Meredith'in hiç tanımadığı bir insanla evlenmesinin bir tek sebebi olabileceği sonucuna varması, Philip Bancroft'un sadece birkaç saniyesini aldı. Hamileydi. "Aman, Tanrım!" Meredith'in kalbini kırmak için fazla bir şey yapmasına gerek yoktu. Birden çökmüş hali ve sesindeki acılı öfke buna yetmişti. Genç kız, işte o za-

man daha kötü bir şey olamayacağını ve her şeyin yeni başladığını fark etti. Şimdi babasının üzüntüsü ve şaşkınlığı yerini öfkeye bırakmıştı. Philip, onlara kütüphaneye gelmelerini emretti ve onun arkasından içeri girdiklerinde, kapıyı arkalarından öyle bir çarptı ki, duvarlar sarsıldı.

Meredith'i görmezden gelerek, kudurmuş bir panter gibi odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Matt'e nefret saçan bakışlarla öldürecekmiş gibi bakıyordu. Küfürler yağdırıyor, genç adamı tecavüzden, saldırıya kadar bir sürü şeyle suçluyordu. Matt bu işkenceye büyük bir sükûnetle, ağzını açmadan katlandı.

Meredith, Matt ile seviştiği kanepenin üzerinde utanç içinde oturuyordu. Sinirleri o kadar bozuktuk ki, babasının *hırslı, alt tabakadan, soysuz* biriyle evlenmesine gösterdiği tepkinin hamile oluşuna gösterdiğinden daha fazla olduğunu anlaması biraz zaman almıştı. Söyleyecek söz bulamayınca, masasının arkasındaki kanepeye yığılmıştı ama gözlerini Matt'ten ayırmıyordu. Eline aldığı bir zarf açacağını sürekli masaya vuruyordu.

Meredith, Matt'in yanıldığını anlamıştı. Bu babasının kabul edebileceği veya uyum sağlayabileceği bir şey değildi. Annesi gibi kendisini de hayatından silecekti. Matt onun için bir yabancıydı, babası da bugünden itibaren ona bir yabancı olacaktı. Matt'i savunmaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu. Zaten ne zaman denemeye çalışsa, babası ya onu görmezlikten geliyor ya da daha fazla öfkeleniyordu.

Ayağa kalktı, elinden geldiği kadar sakın ve kararlı görünmeye çalışarak, "Güney Amerika'ya gidene kadar burada kalmayı planlıyordum, ama görüyorum ki, bu mümkün olamayacak. Odama çıkıp bazı eşyalarımı almak istiyorum," dedi. Sonra Matt'e kendisini arabada beklemesini rica etti. Ama babası araya girdi, "Burası senin evin; sen buraya aitsin, Meredith," dedi. "Ancak, Farrell ile benim özel olarak biraz görüşmemiz gerekiyor."

Bu, Meredith'in hoşuna gitmemişti, ama, Matt başıyla ona gitmesini işaret etti.

Meredith, dışarı çıkıp kapıyı kapattıktan sonra, Matt, yeni bir söylev beklemeye başladı. Ancak, Bancroft kendini kontrol altına almış görünüyordu. Masasının başına oturmuş, Matt'e bakıyordu. Öfkeyle bir yere varamayacağını anlamıştı. Matt, 'Şimdi başka bir taktik deneyecek,' diye düşünüyordu.

Sinirli ve sert bir ses tonuyla, hakaret eder gibi, "Tebrikler, Farrell," dedi. "On sekiz yaşında masum, genç bir kızı hamile bıraktın. Önünde koca bir hayat olan genç bir kızı. Ona her şeyin eğitimin, seyahatin, her şeyin en iyisini verebilecek olan bir hayat." Genç adama aşağılayan bakışlarla bakıyordu. "Neden Glenmoor gibi kulüpler var biliyor musun?" Matt, sesini çıkarmadı, soruyu Philip, cevapladı. "Ailelerimizi korumak için. Kızlarımızı, senin gibi ağzı laf yapan pisliklerden uzak tutmak için."

Bir vampir iç güdüsüyle, kan damarına rastladığını anlamıştı. "Meredith, on sekiz yaşında. Hamile bırakıp evlenmeye zorlayarak onun gençliğini çaldın. Şimdi de onu beraberinde götürmek istiyorsun. Onu Güney Amerika'ya götürüp bir köle gibi çalıştıracaksın değil mi? Ben Güney Amerika'da bulundum. Bradley Sommers'i da çok iyi tanırım. Venezuela'da nasıl bir operasyon planladığını çok iyi biliyorum. Orada uygarlığın bulunduğu yerlerden petrol alanlarına balta girmemiş ormanlardan yol açarak gidilir. Yağmur yağdığı zaman açılan bütün yollar kapanır. İhtiyaçlar bir mevsim boyunca hava yolu ve helikopterlerle getirilir. Telefon yok, klima yok, hiçbir şey yok! Ve sen benim kızımı o cehennem deliğine götürmek istiyorsun ha?"

Matt, petrol şirketlerinin yüz elli bin dolarlık ödemeyi ikramiyeyi bazı mahrumiyetler karşılığı verdiklerini biliyordu, ama Meredith'i rahat ettirme konusunda kendine güveniyordu. İçinden bunu yapmak gelmese de, Philip Bancroft'u Meredith'in rahat yaşayacağı konusunda ikna etmek gerektiğini düşündü. Kararlı bir sesle, "Altmış mil uzakta büyük bir köy var," dedi.

"Saçma! Altmış mil cip ile sekiz saat demektir. Tabii eğer yollar yağmurlardan kapanmamışsa. Benim kızımı bir buçuk yıl boyunca bu köye kapatmayı mı düşünüyorsun? Yanılmıyorsam, günde on iki saat çalışacaksın."

Sommers ne derse desin, arazi ve şartların kötülüğü konusunda Bancroft haklıydı. Meredith'i oraya götürmek bir kumar oynamak-tın farksızdı. Ama, orada geçirecekleri kısa süreyi Meredith'in ilginç bir serüven olarak kabul edeceğini düşünüyordu.

Philip, "Ona harika bir hayat teklif ediyorsun," diye devam etti. "Petrol alanında bir baraka ya da Tanrının lanetlediği bir köyde ahır

gibi bir ev!" Şimdi ikinci saldırısına hazırlanıyordu. "Vicdanın rahat mı merak ediyorum? Kendi emellerine ulaşmak için kızımın rüyalarını çaldın. Niye şaşırdın, eşek herif? Tabii ki rüyaları vardı. Üniversiteye gitmek istiyordu. Çocukluğundan beri birine âşıktı, biliyor musun? Bir bankerin oğlu, dünyayı ona satın alabilecek biri. Benim her şeyi bildiğimin farkında değildi. Sen biliyor muydun bunu?"

Matt dışlerini sıktı, ama bir şey söylemedi.

"Meredith'in üzerindeki elbiseleri nereden aldığını söyler misin?"

diye sordu ve cevap vermesini beklemeden, "Seninle kaldığı birkaç günden sonra ne kadar değiştiğinin farkında mısın? Ucuz mağazalardan giyinen kızlara benzemiş. Şimdi, ne olacak?" Philip'in ses tonu değişmişti. İş konuşmaya hazırlanır gibiydi. "Bu bizi senin için çok önemli olduğunu düşündüğüm ikinci konuya getiriyor: Para. Şunu bilmeni isterim ki Meredith'in bir kuruşunu bile göremeyeceksin. Ne dediğimi anlıyor musun?" Öne doğru eğilmişti. "Onun gençliğini ve rüyalarını çaldın, ama sana bir kuruşunu bile yedirmeyeceğim. Babamın ona bıraktığı miras on iki yıl daha benim kontrolümde. Eğer on iki yıl sonra hâlâ seninle beraberse, bu paranın her kuruşunu öyle yerlere yatacağım ki, en az yirmi beş sene boyunca satamayacak veya değiştiremeyecek."

Matt'in buz gibi sessizliğine aldırmadan devam etti. "Eğer Meredith'in seninle yaşarken sıkıntı çekmesine acıyacağımı ve benden para koparabileceğini düşünüyorsan çok yanılıyorsun. Bu beni tanımadığını gösterir. Kendini güçlü biri sanıyorsun, öyle değil mi? Sen güçlü insan görmemişsin. Hiçbir şey Meredith'i senin elinden kurtarmama engel olamaz. Bunun için çuval gibi giysilerle, hamile haliyle yalın ayak, yürümesi gerekiyorsa, bunu yapacak! Bilmem anlatabildim mi?" Matt'in sessizliği karşısında kontrolünü kaybetmeye başlıyordu.

Matt, "Çok iyi anladım," dedi ve ekledi, "Yalnız size hatırlatmam gereken bir şey var." Philip'in anlattıklarının etkisinde kalmış gibiydi. "Burada bir çocuğun hayatı söz konusu. Meredith hamile, dolayısıyla söylediklerinizin çoğunun pek önemi yok."

Philip, "Üniversiteye gidecekti," diye karşı çıktı. "Bunu herkes biliyor. Uzak bir yere gönderirim, bebeğini orada doğurur. Hâlâ başka seçenekler düşünecek zamanımız var..."

Matt'in gözleri öfke doluydu. Alçak sesle Philip'i, "O bebeğe hiç bir şey olmayacak!" diye uyardı.

"İyi. İstersen, çocuğu alabilirsin."

Geçen haftanın karmaşası içinde bu ikisinin de aklına gelmemişti. Daha doğrusu böyle bir çözüme gerek duymamışlardı. "Bu çok saçma. Meredith, benimle kalmak istiyor."

Matt'i aşağılayan bir yüz ifadesiyle, "Elbette ister," dedi. "Cin sellik onun için yeni bir deneyim." Sonra, sözlerine devam etti: "Gerçi senin için öyle olmadığı ortada. Yanılıyor muyum?" Duello eden iki adam gibiydiler; silahları zekâlarıydı. Philip'inki daha keskin, Matt'inki ise savunmadaydı. "Venezuela'ya gittikten sonra artık seksi emellerine erişmek için bir vasıta olarak kullanamayacaksın. O zaman Meredith, daha iyi düşünmeye başlayabilecek ve rüyalarını geri isteyecek. Seninkileri değil, kendi rüyalarını. Okula gitmek isteyecek, arkadaşlarını görmek isteyecek." Sözlerini şöyle tamamladı: "Senden gerçeği söylemeni istiyorum, bedelini de ödemeye hazırım. Eğer Meredith, annesine benzerse hamileliği altı ay daha belli olmaz. Bu süre içinde düşünmeye zamanı olacaktır. Senden onunla konuşmanı ve bu iğrenç evliliği ve hamileliğini gizli tutmaya ikna etmeni istiyorum--"

Kızını her hangi bir şey için ikna etmiş olduğunu sanmasın diye Matt onun sözünü kesti ve kısaca, "Zaten, Güney Amerika ya gide ne kadar kimseye söylememe kararı almıştık," dedi. Öfkeden dişlerini gıcırdatıyordu.

"Bu iyi. Evlendiğinizi kimse öğrenmezse, boşanmanız da o kadar kolay ve temiz olur. Sana bir teklifim var Farrell. Kızımı bırakman karşılığında, Güney Amerika dönüşünde gerçekleştirmeyi düşündüğün proje için gerekli olan parayı sana vereceğim."

Buz gibi bir sessizlik oldu. Philip Bancroft masasının çekmece-sinden geniş çek defterini çıkardı. Matt, bir intikam olsun diye çeki yazmasına ses çıkarmadı. Onu biraz olsun zahmete sokmak istiyordu.

Philip, çeki yazdı ve sonra, kalemini masanın üzerine fırlattı, Matt, yavaşça ayağa kalkıp öfkeyle ona doğru yürüdü. Bancroft, "Sen bu odadan çıktuktan beş dakika sonra, bankaya bu çekle ilgili ikinci bir emrine kadar, ödemeyi durdurmalarını söyleyeceğim,"

diye uyardı. “Meredith’i bu gülünç evlilikten vazgeçmeye ve çocuğunu kendin yetiştirmeye karar verdiğine ikna ettikten sonra, bankaya ödeme talimatı vereceğim. Bu para senin ödülün olacak. On sekiz yaşında bir genç kızın dünyasını karartmamak için yüz elli bin dolar. Al şunu.”

Matt görmezlikten geldi.

“Al bu parayı. Sana vereceğim en son paradır.”

“Lanet olası paranız beni ilgilendirmiyor.”

Philip’in yüzü öfkeden kararmıştı. “Seni uyarıyorum, Farrell,” dedi “Al şu çeki.”

Matt, sakın bir sesle cevap verdi. “O çeki alın da...”

118 Bancroft’un umulmadık bir biçimde savurduğu yumruğu Matt, havada yakaladı ve kolunu arkasına doğru bükte. “Beni iyi dinle Bancroft, birkaç yıl içinde seni alıp satacak kadar param olacak. Evliliğime burnunu sokarsan, seni gömerim! Anlıyor musun?”

“Kolumu bırak, seni pislik!”

Matt onu masasına doğru itti, döndü ve kapıya yöneldi.

Bancroft, şaşılacak bir çabuklukla kendini topladı ve ona seslendi. “Pazar günleri akşam yemeği saat üçtedir,” diye seslendi. “Hamile olduğun için, burada olanları Meredith’e anlatıp canını sıkmanı istemiyorum.” Matt’in eli kapının tokmağındaydı. Olduğu yerde durdu, döndü ve bekledi. Bancroft, daha sözünü bitirmemişti ama, bu evliliğe mani olamayacağını ve daha fazla karşı çıktığı takdirde, Meredith’le arasının bir daha onarılamayacak şekilde açılacağını anlamıştı. “Kızımı kaybetmek istemiyorum, Farrell,” dedi soğuk bir ifadeyle. “Sen ve ben, birbirimizden hiçbir zaman hoşlanmayacağız, ama en azından onun hatırı için, geçinmeyi becermemiz gerekiyor.”

Matt, doğru söyleyip söylemediğini anlamak için bir süre Philip’in yüzünü inceledi. Önerdiği şey mantıklı ve kızının menfaatlerine uygundu. Genç adamın karar vermesi fazla uzun sürmedi. “Deneyebiliriz.”

Philip Bancroft onu arkasından bakarken, yüzünde alaycı bir ifadeyle, “Farrell,” dedi, “İki büyük hata yaptın. Birincisi bu çeki almamaktı. İkinci hatan da hasmını önemsememek.”

Meredith, yattıkları yerden, yatağın üzerindeki kubbeyi seyrediyordu. Matt’de, babasıyla konuştuktan sonra bazı değişiklikler oldu-

ğunu hissediyordu. Kütüphanede ne konuştuklarını sorduğunda, Matt’in tek cevabı, “Beni senin hayatından çıkmaya ikna etmeye çalıştım,” olmuştu. İki erkek de, bu özel konuşmadan sonra birbirlerine gayet uygar davrandıklarından, ateşkes ilan ettikleri anlaşıyordu. Meredith, “Başarabildi mi?” diye sorduğunda, Matt, “Hayır,” cevabını vermişti ve ona kız inanıyordu. Bu akşam Meredith’le hiç alışık olmadığı bir biçimde sevişmişti. Sanki onu unutmaması için veda etmeden önce vücudunda bir işaret bırakmak ister gibiydi...

Genç kız başını çevirip ona baktı. Uyumuyordu, dudakları sıkı sıkı kapanmış, derin düşüncelere dalmıştı ama öfkeli miydi, üzgün müydü anlayamıyordu. Belki düşünceliydi. Birbirlerini sadece altı gündür tanıyorlardı ve bu süre onun düşüncelerini okuyabilecek hale gelmesi için yeterli olmamıştı.

Matt, birdenbire. “Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu,

Meredith, onun konuşmaya bu kadar hevesli olmasına şaşırmıştı. “Birbirimizi sadece altı gündür tanıdığımızı düşünüyordum,” dedi.

Matt, sanki böyle bir cevabı bekliyordu. Yüzünde alaycı bir ifa-debelirdi. “Evliliğimizi bitirmek için ideal bir sebep, değil mi?”

Meredith, bu sözler karşısında korkuya kapıldı. Bunun sebebini çok iyi biliyordu. Ona âşık olmuştu. Ve bu yüzden kendini çok çaresiz hissediyordu. Duygularını belli etmemek için yüzükoyun döndü. Acaba Matt bir şey önermeye mi çalışıyordu, yoksa bu konuda kendisinin ne düşündüğünü mü öğrenmek istiyordu? Bunu anlayamamıştı. İçinde bulundukları durumu hesaba katarak, hemen bir sonuca varmaktansa, ne demek istediğini öğrenmeye çalışmak daha akıllıcaydı. “Benim bu konudaki düşüncelerimi mi öğrenmek istiyorsun, yoksa kendi düşünceni mi açıklıyorsun?”

“Senin ne düşündüğünü öğrenmek istiyordum.”

Meredith, rahatladığını hissetti. Gülümsedi ve başını sallayarak, “Seni bu akşam anlamakta zorlanmamı birbirimizi çok kısa bir süredir tanıyor olmamıza bağlıyordum.” Ondan ses seda çıkmayınca, hâlâ düşünceli olduğunu fark etti ve sinirli ama kararlı bir ifadeyle, “Sıra sende,” dedi. “Sen ne düşünüyorsun?”

Matt’in bu akşamki sessizliğine sinirlenmeye başladığı sırada, genç adam konuşmaya başladı. “Evlilik dışı bir çocuk doğurmak istemediğin ve babanın evlilik dışı hamile kaldığını bilmemesi için be-

nimle evlendiğini düşünüyordum. Bebek artık meşrulaşmış sayılır; baban da durumu biliyor. Bu evliliği yürütmeye dışında, daha evvel düşünmediğimiz, ama henüz konuşmakta geç kalmış sayılmayacağımız bir şey var. Çocuğu alabilir ve büyütebilirim.”

Meredith, bir anda çöktüğünü hissetti. “Böylelikle istemediğin bir kadınla evlenmekten de kurtulmuş olursun, öyle değil mi?”

“Bunun için söylemedim.”

Genç kız, alay eder gibi, “Yok canım?” dedi.

Matt, “Çok ciddiym,” dedi. Yan dönüp hafifçe onun koluna dokundu. Hafif hafif okşuyordu.

Meredith öfkesine daha fazla hâkim olamayarak, patladı. Kolu nu çekerek, “Bir daha benimle sevişmeni istemiyorum!” diye bağırdı, “Çok genç olabilirim, ama neler olup bittiğini bilmek istiyorum, akılsız bir beden olarak kullanılmak istemiyorum. Eğer bu evliliği istemiyorsan açıkça söyleyebilirsin!”

Matt’ın tepkisi de ondan farklı değildi, “Allah kahretsin, hiçbir şeyden kurtulmak istemiyorum! Kendimi çok suçlu hissediyorum, Meredith. Suçlu hissediyorum, korkak değil! Babanın da acıklı bir ifadeyle belirttiği gibi, seni hamile bıraktım ve dehşet içinde bana geldin ve benimle evlenmek zorunda kaldın.” Ekledi: “Senin gençliğini çaldım, hayallerini kendi emellerim uğruna feda ettim.”

Meredith, bu kadar karamsar olmasının pişmanlıktan değil de suçluluk duygusundan kaynaklanmasına sevinmişti. Bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki, Matt, sözlerini ağzına tıkadı. “Ben gittikten sonra çiftlikte kalmak istemediğini söylemiştin,” diye belirtti, “Ama o beğenmediğin çiftliğin gideceğin yerden bin kat daha iyi olduğunu biliyor musun? Yoksa Venezuela’da ya da oradan döndükten sonra böyle bir evde mi yaşayacağımızı sanıyorsun? Eğer böyle düşünüyorsan, çok yanılıyorsun. Her şey düşündüğüm gibi gitse bile sana alıştığın yaşamı sağlayabilmem yıllar sürer. Hele böyle bir eve hiçbir zaman sahip olmayabiliriz.”

Meredith onun sözünü kesti. “Böyle bir eve mi?” Ve kafasını yastığa gömerek kahkahalarla gülmeye başladı.

Matt, şaşırmış bir halde, “Komik bir şey söylediğimi sanmıyorum!” dedi.

Kız, “Evet, komik,” dedi başını yastıktan kaldırmadan. “Bu... bu

berbat bir ev! Böyle bir ev istemiyorum ve bu evde yaşamaktan hiç bir zaman mutlu değildim!”

Matt, sesini çıkarmadı. Meredith, biraz olsun sakinleşmişti. Onun gençliğini çalma konusundaki itiraflarını düşünerek “Bir şey daha bilmek ister misin?” diye sordu.

“Ben gençliğimden hiç zevk almadım, zaten!” Bu itirafına yakışır bir cevap almayı umuyordu ve aldı. Bu cevap nefes kesen ve aklını başını alan uzun bir öpüş oldu. Kendine gelmeye çalışıyordu ki, Matt sert bir sesle, “Bana bir söz vermeni istiyorum, Meredith,” dedi. “Ben gittikten sonra fikir değiştiren bile çocuğu aldirmayacaksın. Söz ver. Kürtaj yok. Ben ona bakarım.”

“Fikrimi değiştirmeye...”

“Bana bebeği aldirmayacağına söz ver!”

Bu konuda tartışmanın yararı olmayacağını gören Meredith, onun gözlerinin içine bakarak, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle, “Söz veriyorum,” dedi.

Bu kez ödülü Matt ile bir saatlik arzu dolu bir sevişme olmuştu.

Meredith, Matt’i yolcu etmeden önce kapıda dururlarken onu en az üç kere öptü. Gün iyi başlamamıştı. Kahvaltıda, babası evliliklerini kimsenin bilip, bilmediğini sorduğunda, Meredith, Matt’e ulaşamayınca geçen hafta Jonathan Sommers’ı arayıp, adresini aldığı ve bahane olarak Matt’in Glenmoor’dan dönerken, arabasında kredi kartını unuttuğunu söylemişti. Babasına göre Jonathan’a telefon ettikten iki gün sonra evlendiklerini açıklamak yanlış anlaşılmalara yol açabilirdi. Matt Venezuela’ya gittiğinde evlendiklerini ilan etmek daha uygundu. Meredith, babasının haklı olduğunu biliyordu, ama insanları kandırmaktan da hiç hoşlanmıyordu. Ancak babasının dediğini yapmak zorundaydı. Şimdi ise Matt’ten ayrılma olgusu kara bir bulut gibi başının üzerinde duruyordu. Matt, “Havaalanından seni ararım,” diye söz verdi. “Venezuela’ya vardıkten ve duruma bir göz attıktan sonra da seni ararım, ama bu herhalde normal bir telefon dan olmayacak. Bağlantı iyi olmayabilir. Üstelik acil durumlar dışında kullanmama izin vermeyebilirler, ama Venezuela’ya sağ salim vardığımı karıma bildirirken acil durum olduğuna onları ikna edebilirim, sanırım. Ancak ondan sonra uzun bir zaman seni arama şansım olmayabilir.”

Meredith, gülümsemeye çalışarak, “Sen de mektup yazarsın,” dedi.

“Elbette yazacağım, ama posta servisi de iyi işlemeyebilir. Günlere mektup bekledikten sonra, hepsini birden alırsan şaşırma.”

Güçlü kız kapıda durup, Matt’ın gidişini seyrettikten sonra ağır ağır eve doğru yürümeye başladı. Birkaç hafta sonra tekrar buluşacaklarını düşünüyordu. Babası onu salonda bekliyordu. “Farrell, her zaman yeni kadınlar, yeni yerler, yeni maceralar peşinde koşan bir adam. Ona çok fazla bağlanırsan, kalbin kırılabilir,” dedi.

Babasının söylediklerinin canını sıkmasına müsaade etmeyecekti. “Bunları duymak istemiyorum,” dedi, “Yanılıyorsun. Bunu yakında anlayacaksın.”

Matt, havaalanından arama konusunda verdiği sözü tuttu ama bunu izleyen iki gün boyunca, onun Venezuela’dan aramasını beklerken, evde kendisini meşgul edecek işler bulmaya çalışıyordu. Üçüncü gün telefon geldi, ama, Meredith evde değildi. Doktorun muayenehanesinde sinirli bir halde oturuyordu. Düşük yapma tehlikesi vardı.

Dr. Arledge, “İlk üç ayda kan lekeleri alışılmadık şeyler değil,” diyordu. “Önemli bir şey olmayabilir. Ancak, şunu unutmamalısınız ki düşük olaylarına ilk üç ayda daha sık rastlanır.” Genç kız kısmen rahatlamıştı. Dr. Arledge, babasının arkadaşıydı, Meredith, onu yıllardan beri tanıyordu ve neden hemen evlenmiş olduğunu babası gibi ilk görüşte anladığından kuşkusu yoktu. Doktor, “Bu aşamada,” diye devam etti, “düşük yapma tehlikesi olduğunu düşündürecek bir neden yok.”

Venezuela’ya gitme konusunu danıştığında, Dr. Arledge, yutkunarak, “Önce sağlıkla ilgili gerekli olanakların varlığından emin olmalısın,” dedi.

Meredith, hamile olduğunu öğrendiği ilk ay boyunca düşük yapmak için dua etmişti. Şimdi ise Matt’ın bebeğini; bebeklerini kaybetmeyeceğini öğrendiğinde büyük bir sevinç duymuştu.

Eve döndüğünde, babası, “Farrell aradı,” dedi. Ne zaman Matt’ın adı geçse takındığı aşağılayıcı yüz ifadesiyle, “Bu gece tekrar araya çağını söyledi,” diye ekledi.

Telefon çaldığında, Meredith yanı başında bekliyordu. Matt, hatın kötü olabileceğini söylediği zaman hiç abartmamıştı. “Sommersburadaki koşullar konusunda herhalde şaka yapıyordu,” diyordu. “Şu anda buraya gelebilmen mümkün değil. Ev dedikleri şey baraka. Ama birkaç ay içinde boşalacak küçük bir ev var.”

Genç kız, neşeli davranmaya çalışarak, “Tamam,” dedi Doktora gittiğini anlamasını istemiyordu.

“Sesin pek hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmıyor.”

Heyecanla, “Elbette hayal kırıklığına uğradım,” dedi. “Ama doktor düşüklerin en fazla ilk üç ayda olduğunu söyledi. Bence de bu süre boyunca burada kalmam daha iyi olur.”

Matt, “Düşük konusunda endişelenmen için özel bir sebep var mı?” diye sordu.

Meredith, onu iyi olduğuna inandırmaya çalıştı, ama bağlantı çok kötüydü. Matt telefon etmesinin güç olacağını söylediğinde çok üzül-müştü, ama bağlantı çok kötüydü. Araya giren sesler ve cızırtılar birbirlerini anlamak şöyle dursun, duymalarına bile imkân tanımıyordu. Telefonu kapattıktan sonra ‘Mektuplaşmak daha iyi olacak,’ diye düşündü.

Lisa, Avrupa’dan döndüğünde, Matt gideli iki hafta olmuştu. Matt’i nasıl tanıdığını, onunla nasıl evlendiğini ve ne kadar mutlu olduğunu duyunca, “İnanamıyorum!” diye haykırdı. Ağzı bir karış açık kalmıştı. Meredith yatağın kenarında oturuyordu. Muzip bir tavırla, “Bunda bir yanlışlık var,” dedi. “Bensonhurst’ün Mary Pop-pins’i sen, yaramaz çocuğu bendim. Eğer biri bir erkeğe ilk görüşte âşık olup ondan hamile kalıp evlenmek zorunda kalacaktıysa, o ben olmalıydım!”

Meredith, onun bulaşıcı neşesi karşısında gülümsemekten kendini alamadı. “Sanırım bir şeyde birinci olmanın zamanı gelmişti.”

Lisa ciddileşerek, “Matt Harika biri olmalı, öyle değil mi?” diye söylendi. “Harika biri değilse, sana layık değil, demektir.”

Matt ve onun için hissettikleri hakkında konuşmak, Meredith için yeni bir şeydi, ama altı günde ona âşık olduğunu söylemek pek akılcı gelmiyordu. Lisa’nın sorusunu, “Hem de çok harika,” diye cevapladı ve devam etti: “Lisa, birine rastlayıp, birkaç dakika içinde, hayatının en önemli insanını tanıdığını hissettiğin oldu mu?”

Lisa, "Ben genelde her çıktığım çocuk için bunu hissederim... Yok yok, şaka yapıyorum!" dedi ve gülmeye başladı. Meredith onun suratına yastığı fırlattı.

"Matt, çok özel biri. Zeki, güçlü ve kimi zaman da biraz diktatör bir yapısı var, ama pırıl pırıl bir kalbi ve..."

Lisa, "Bu ideal erkeğin bir resmi var mı?" diye onun sözünü kesti. Meredith'in anlattıklarından etkilenmişti.

Meredith hemen bir resim çıkardı, "Kız kardeşi gösterdiği sırada aile albümünde görmüştüm. Julie, bende kalabileceğini söyledi. Bir yıl önce çekilmiş, polaroid, ama yine de fena değil." Matt, resimde, gözlerini güneşe karşı kapamış, yüzünde alaycı bir gülümseme, ellerini blue jean pantolonun arka ceplerine sokmuş, resmi çeken Julie'ye gülümsüyordu.

Lisa, gözlerini fal taşı gibi açarak, "Aman Tanrım!" dedi. "Bana hayvani çekicilikten bahset! Bir seks tanrısı oluşundan, karizmasından bahset!"

Meredith, gülerek fotoğrafı Lisa'nın elinden çekip aldı. "Ağzından salyalar akarak baktığın adam benim kocam," dedi.

Lisa hayretle ona bakıyordu. "Senin sarışın, iyi giyimli, kibar tiplerden hoşlandığını sanırdım."

"Doğrusunu söylemek gerekirse ilk görüşte ben de beğenmemiştim, ama onu tanıdıkça fikrim değişti."

Lisa ciddileşerek, "Mer, Ona âşık mısın?" diye sordu.

"Onunla beraber olmak hoşuma gidiyor."

"Aynı şey değil mi?"

Meredith gülümsedi. "Ama sadece birkaç gün tanıdığım birine âşık olduğumu söylemek bana biraz aptalca geliyor."

Duydukları Lisa'yı tatmin etmişti. Ayağa kalktı. "Haydi o zaman kutlayalım! Yemekler senden."

Meredith, elbisesini değiştirmek için dolabına doğru yürürken, "Anlaştık," dedi.

Venezuela Posta İdaresi Matt'in tahmininden de kötü çalışıyordu. Geçen sekiz hafta sonunda, Meredith, her hafta dört mektup göndermiş ama sadece beş mektup almıştı. Babasının iğnelemelerine aldırmiyordu. Üstelik Matt'in günde on iki saat çalışmasına rağmen,

mektupların her biri en az on-on iki sayfa idi. Onun kadar fazla mektup yazacak zamanı yoktu. Dikkatini çeken tek şey son iki mektubunun öncekiler kadar özel olmayıştı. Daha çok Venezuela'daki yaşamdan ve çevreden bahsediyordu. Ama bu ona karşı ilgisinin azaldığı anlamına gelmemeliydi. Sadece kısa süre sonra gideceği ülke hakkında kıza bilgi vermeyi amaçlıyordu, o kadar.

Meredith, günlerini hamilelik ve çocuk yetiştirme konusunda kitaplar okuyarak geçiriyordu. Gecikmeli de olsa baş dönmeleri, mide bulantıları başlamıştı. Bebek varlığını hissettiriyordu. Şiddetli baş ağrıları yüzünden yataktan kalkamıyordu. Ama bütün bunlara yeni bir deneyim olarak büyük bir sevinçle katlanıyordu. Günler geçtikçe elini hâlâ büyümemiş karnının üzerine koyarak, bebekle konuşmaya başlamıştı. Bir gün yatağında yatarken, ona, "Umarım orada iyi zaman geçiriyorsundur," dedi, "çünkü beni çok hasta ediyorsun, genç bayan ya da genç adam."

Hamileliğinin dördüncü ayına girdiğinde, beli hafifçe kalınlaşmaya başlamış, babasının Matt hakkında onun evlilikten kurtulmak istediği yolundaki yorumlarına hak vermeye başlamıştı. Cadılar Bayramından birkaç gün önce babası, "Onunla evlendiğini Lisa'dan başkası kimseye anlatmamakla akıllılık ettin," dedi. "Hâlâ seçme şansın var, Meredith, sakın unutma." Ses tonu alışılmışın dışında nazikti. "Hamileliğin daha belirgin olunca, herkese kış dönemi için üniversiteye gittiğini söyleriz."

Meredith, "Böyle konuşmayı kes, Allah kahretsin!" diye patladı ve koşarak odasına gitti. Karşılığında bir kart bile almadan ona her gün yazmaya devam ettiği için, kendini terk edilmiş bir sersem gibi hissediyordu. Mektuplarını azaltarak bunu Matt'e de hissettirmeye karar verdi.

Öğleden sonra Lisa aradı. Meredith'in sinirlerinin bozuk olduğunu hissedince, "Matt'den bugün de mi mektup yok?" diye sordu. "Baban da her zamanki gibi bunun keyfini çıkarıyordur."

Meredith, "Doğru," dedi, "Beşinci mektubu alalı iki hafta oldu."

"Haydi, dışarı çıkalım. Bir güzel giyinir, iyi bir yere gideriz. Bu her zaman insanın moralini yükseltir."

Meredith, "Glenmoor'a gitmeye ne dersin?" dedi. Böylece, günlerdir düşündüğü bir planı uygulamaya koyabilirdi. "John Sommers

mutlaka oradadır. Petrol kuyuları hakkında sorular sorarsın, belki Matt hakkında bir şeyler söyler.”

Lisa, “Anlaştık,” dedi ama Meredith, Matt’den günlerdir mektup gelmemesinden dolayı Lisa’nın onun hakkındaki düşüncelerinin değişmeye başladığının farkındaydı.

Jonathan kulüpteydi. Salonun bir köşesinde arkadaşlarıyla içki içiyordu. Onlara katılmaları hiç zor olmadı. Bir saat boyunca, Meredith, daha önce Matt’le konuştukları yerde beklerken, Lisa, kendisine Oscar ödülü kazandıracak bir ustalıkla Jonathan’la samimi yeti ilerletmiş, onu jeoloji eğitimi gördüğüne inandırmış, petrol kuyularının nasıl açıldığı hakkında detaylı bilgi sahibi olmuş, ama Matt hakkında hiçbir şey öğrenememişti.

126

İki hafta sonra, Meredith’in doktorunun yüzü gülmüyordu. Kana malar yeniden başlamıştı. Doktorun yanından ayrıldığında bütün faaliyetler yasaklanmıştı. Genç kız Matt’in yanında olmasını her zaman kinden fazla arzu ediyordu. Ona yakın biriyle konuşmak ihtiyacını duyarak, Julie’yi aradı. Onu daha önce de aynı sebepten iki kez aramış, her seferinde de o hafta Matt’den haber almış olduklarını öğrenmişti.

O akşam yatağında yatarken bebeğin iyi olması ve Matt’ten mektup gelmesi için dua etti. Son mektubundan beri bir ay geçmişti. Geceleri çok meşgul ve yorgun olduğunu söylemişti. Bu doğru olabiliyordu, ama nasıl oluyor da ailesine yazmaya zaman buluyorken ona yazmaya vakit bulamıyordu. Meredith, karnını tuttu. “Baban,” dedi bebeğe fısıldayarak, “sert bir mektubu artık hak etti.”

Bunun faydasını da gördü, çünkü Matt, sekiz saat uzaklıkta bu köye giderek, ona telefon etmişti.

Meredith o kadar sevinmişti ki ki, ahizde neredeyse parmak izlerini bırakacaktı. Matt’in sesi biraz ters ve soğuk geliyordu. “Ev henüz boşalmadı,” dedi. “Küçük bir köyde bir ev bulabildim, ama oraya sadece hafta sonları gelebilirim.”

Meredith, şu sıralar gidemezdi. Her hafta doktor muayenesine gitmek zorundaydı ve fazla ayakta durmamalıydı. Matt’i doktordan ve bebeği kaybetme tehlikesinden bahsedip, endişelendirmek istemedi. Ama mektup alamadığından ve bebeği kaybetme korkusundan olsa gerek, onu biraz korkutmaya karar verdi. “Gelemem,” dedi “Doktor evde kalmamı ve fazla hareket etmememi söylüyor.”

Matt, “Tuhaf,” diye karşılık verdi. “Sommers geçen hafta buradaydı, Sen ve arkadaşın Lisa’nın Glenmoor’daki bütün erkeklerin aklını başından aldığını söyledi.”

“O doktor bana evde kalmamı söylemeden önceydi.”

“Anlıyorum.”

“Ne yapmamı bekliyorsun?” diye bağırdı Meredith, “Evde oturup ara sıra gelen mektuplarını beklememi mi?”

“Deneyebilirsin. Bu arada senin de iyi bir yazışma arkadaşı olduğun söylenemez.”

Meredith, bu sözleri mektup yazma stiliyle ilgili olarak algıladı. O kadar kızdı ki, az kalsın telefonu kapatacaktı.

“Başka söyleyecek bir şeyin yok mu?”

“Fazla bir şey yok.”

127

Telefon kapandığında, Matt, duvara dayanıp gözlerini yumdu. Bu telefonu etmemiş olmayı ve bu acıyı yaşamamayı ne kadar isterdi. Venezuela’ya geleli henüz üç ay geçmişti ve Meredith Güney Amerika’ya gelmekten vazgeçmişti. Haftalardır kendisine mektup yazmıyordu. Eski yaşantısına devam ediyor, evden dışarı çıkmadığı konusunda yalan söylüyordu. Daha on sekiz yaşındaydı; sosyal yaşantısından niçin vazgeçecekti ki? Çaresizlik içinde, “Allah kahretsin!” diye fısıldadı. Birkaç dakika sonra doğruldu. Ne yapacağına karar vermişti. Birkaç hafta içinde, kuyularda her şey tamamen normale dönmüş olacaktı. O zaman dört gün izin alır ve eve gidip onu görebilirdi. Meredith onu istiyordu, evlenmeyi o arzu etmişti. Mektupları seyrekleşmiş de olsa, bunun böyle olduğunu biliyordu. Amerika’ya gittiğinde onu kendisiyle beraber buraya gelmeye ikna edebilirdi.

Meredith, telefonu kapattıktan sonra kendini yatağa attı ve gözleri şişene kadar ağladı. Daha sonra kalktı, gözlerini sildi ve ona uzun bir mektup yazdı. Mektup yazmadaki beceriksizliği ve telefonda sınırlarına hâkim olamadığı için özür diledi, mektuplarının onun için ne kadar önemli olduğunu anlattı. Ve doktorun söylediklerini ayrıntılı bir biçimde yazdı.

Bitirdikten sonra mektubu postalaması için Albert’e götürdü. Artık posta kutusunun başında beklemekten vazgeçmişti. İşte tam o sırada hem şoför, hem uşak olan, hem de evdeki tamirci işlerini üst-

lenen Albert elinde bir toz beziyle içeri girdi. Bayan Ellis üç aylık tatilini kullanıyordu. “Bunu benim için postalar mısın, Albert?” diye sordu.

Albert “Elbette,” dedi ve Meredith uzaklaştıktan sonra mektubu Bay Bancroft’un çalışma odasına götürdü, antika bir kutuyu açtı ve yarısı Venezuela damgalı olan diğer mektupların üstüne koyduktan sonra kutuyu kilitletti.

Meredith, yatak odasında, sandalyeye henüz oturmuştu ki, kana-ma başladı.

Cedar Hills hastanesinin Bancroft bölümünde iki gün yattı. Yaptıkları bağışlardan dolayı hastanenin bu bölümüne ailenin adı verilmişti. Kanamanın tekrarlamaması ve Matt’in eve dönmeye karar vermesi için dua ediyordu. Bebeğini ve kocasını istiyordu ve içinde bir his, her ikisini de kaybetmek üzere olduğunu söylüyordu.

Dr. Arledge, hamileliği süresince yataktan kalkmaması şartıyla hastaneden çıkmasına izin vermişti. Eve döner dönmez, Matt’e bir mektup yazarak çocuğu kaybetmek üzere olduğunu bildirdi, amacı yalnız bebek hakkında bilgi vermek değildi. Kendisi için endişe etmesini istiyordu. Belki bu şekilde aklında kalmayı becerebilirdi.

Bütün gün yataktan çıkmamak, belki düşük yapmasına engel oluyordu, ama televizyon seyretmek, kitap okumak dışında yapacak bir şey olmadığından, gerektiği kadar düşünmeye vakit buluyor ve acı gerçeği daha iyi anlıyordu. Matt, orada kendine yeni bir sevgili bulmuş ve onu tamamen unutmuştu. Bebeği yalnız büyütmenin yollarını düşünmeye başladı.

Oysa bunu düşünmesine hiç gerek kalmamıştı. Beşinci ayda, bir gece yarısı, Meredith, bir kanama daha geçirdi. Bu sefer, Matt’in annesinin hatırına adını Elizabeth koyduğu kız bebeğini kurtarmakta, tıp ne yazık ki çaresiz kaldı. Az kalsın, üç gün yoğun bakımda yatmak zorunda kalan Meredith’i de kurtaramayacaklardı.

Damarlarına bağlı tüplerle, hastanede yattığı bir hafta boyunca, babası Matt’e telefon etmeyi denerdi, başaramayınca bir telgraf gönderdi.

Matt, gelmedi, aramadı da.

Hastanedeki ikinci haftasında, telgrafına bir telgrafla cevap verdi. Mesajı kısa, direkt ve öldürücüydü.

BOŞANMA MÜKEMMEL BİR FİKİR. HEMEN BAŞVUR.

Bu altı kelime Meredith’i çok incitmişti. Niçin böyle bir telgraf gönderdiğini anlayamıyordu. Hıçkırarak, “Lisa” dedi, “Bana böyle bir şeyi yapabilmesi için benden nefret ediyor olması lazım. Ben bunu hak edecek bir şey yapmadım. Bu telgrafi o göndermemiştir! Gönderemez!” Lisa’dan bir numara daha yapıp, Western Union’u aramasını ve bu telgrafi kimin gönderdiğini öğrenmesini istedi. Sonuç, üzücüydü, Telgrafi Matt göndermiş ve ücreti onun kredi kartından tahsil edilmişti.

Soğuk bir aralık günü, bir kolunda babası diğerinde Lisa, hastaneden çıktı, gökyüzüne baktı. Her şey ona yabancı geliyordu, bütün dünya ona yabancıydı.

Babasının ısrarı üzerine, Northwestern Üniversitesi’ne yazıldı ve Lisa ile aynı odayı paylaşmaya başladılar. Önce Lisa ile babası istediği için kabul etmişti, ama sonra bir zamanlar bunu kendisinin de ne kadar çok istemiş olduğunu hatırladı. Başka şeyler de hatırlamaya başladı, -önce gülümsemeyi, sonra gülmeyi. Doktoru gelecekteki bir hamileliğin kendisi ve bebek için daha büyük bir risk içerebileceğini söylemişti. Artık çocuk sahibi olamayacağı düşüncesi onu çok yaralamıştı, ama zamanla onun da üstesinden geldi.

Babası boşanma işlemleri için bir avukat bulmuştu. Matt’ten haber alamamıştı ama artık öyle bir noktaya gelmişti ki, acı çekmeden veya öfkelenmeden onu düşünemiyordu. Matt’in kendisiyle evlenmesini hamile kalmasına ve genç adamın para hırsına bağlıyordu. Parasının bütün kontrolünün babasında olduğunu öğrenince, ona ihtiyacı olmadığını anlamıştı. Zaman içinde onu suçlamayı da bıraktı. Evlenme konusunda kendisi de bencil davranmıştı. Hamile kalmış ve sonuçlarına tek başına katlanmaya korkmuştu. Birbirleriyle yanlış sebeplerden dolayı evlenmişlerdi; dolayısıyla evlilikleri daha başlamadan bitmeye mahkûmdu.

Bir gün, Glenmoor’da Jonathan Sommers’a rastladığında, Genç adam, babasının Matt’in fikirlerinden birini çok beğenerek onunla bir limited şirket kurduğunu ve sermaye koyarak bir ortaklık başlattığını söylemişti.

Bu ortaklık başarılı oldu. Aradan geçen on bir yıl içinde, Matt,

başka projelerde de başarıya ulaşmıştı. Gazete ve dergilerde sık sık resimleri çıkıyor, hakkında makaleler yayımlanıyordu. Meredith bunları görüyordu, ama o da kendi kariyeriyle meşguldü. Matt'ın yaşantısı ve yaptıkları artık Meredith'i ilgilendirmiyordu. Ancak, basın genç adamla yakından ilgileniyordu. Yıllar birbirini kovaladı. Matt'ın görkemli iş yaşamı ve birkaçını ünlü film yıldızlarının oluşturduğu, göz kamaştırıcı kadın arkadaşları basının sürekli ilgisini çekiyordu. Sıradan insanlar için, Matt, tipik Amerikan rüyasını temsil ediyordu. Zengin olan fakir çocuk. Meredith için ise bir zamanlar çok yakın olduğu bir yabancıydı. Onunla yaptığı evliliği babası ve Lisa'dan başka kimse bilmediği için, diğer kadınlarla olan ilişkileri onun açısından hiçbir zaman sorun olmamıştı.

ON İKİ

Kasım 1989

Barbara Walters ve Matthew Farrell kayalıklerde yürüyürlardı. Aşağıda, beyaz dalgalar şiddetli rüzgârın etkisiyle kumları hırsla yalıyor ve köpük izleri bırakarak geri çekiliyordu. Çifti filme çeken kameranın objektifinden sol tarafta çalkantılı pasifik okyanusu, sağ yanda ise Farrell'in Kaliforniya Carmel'deki saray yavrusu villası görünüyordu. Oldukça yoğun bir sis dalgası, Farrell'a bir soru daha sormaya çalışan Barbara Walters'in saçını dağıtan ve kameraya toz parçacıkları savuran şiddetli rüzgârın etkisiyle, görüş mesafesini daraltıyordu. Walters, gözüne giren saçlarını düzeltmeye çalışarak "Kes!" diye seslendi, makyajcı kıza döndü, "Tracy, saçımı tutturmak için bir şeyler yapabilir misin?"

Tracy, ona Farrell villasının bahçesindeki selvi ağaçlarının yanına park etmiş olan minibüse gelmesini işaret ederken, bir yandan da dalga geçiyordu. "Japon yapıştırıcısı!"

Sis yüzünden bütün sahile kasvet çökmüştü ve bu durum kameramanın canını sıkıyordu. "Sisten nefret ediyorum!" dedi. Bu söyleşi nırasında, planda Yarım Ay körfezinin güzelliklerini sergilemeyi

düşünmüştü. Gökyüzüne bakarak, “Sisten nefret ediyorum,” diye tekrarlardı. “Rüzgârdan da nefret ediyorum, Allah kahretsin!”

Kameraman şikâyetlerini, Tanrıya yapıyordu. Sanki şikâyetlerine cevap olarak, daha kuvvetli esen rüzgâr sonucunda ayaklarının dibinde oluşan küçük bir hortum bir avuç dolusu kumu göğsüne ve suratına çarptı.

Yardımcısı bu duruma gülmekten kendini alamadı. Kameramanın gözlerinin içine kaçan kum tanelerini temizlemeye çalışmasını seyrederken, “Tanrı da senden fazla hoşlanmıyor, anlaşılan,” dedi. Ona dumanları tüten bir fincan kahve uzattı. “Bir fincan kahveye ne dersin?”

Adam, “Ondan da nefret ederim,” dedi, ama uzandı ve fincanı aldı.

Kameraman yardımcısı başıyla, kayaların üzerinde okyanusu seyretmekte olan adamı işaret etti. “Neden Farrell’dan rüzgârı durdurmasını, sisi dağıtmasını istemiyorsun? Duyduğuma göre, Tanrı emirlerini Farrell’dan alıyormuş.”

Alice Champion, bir yandan kahvesini yudumlayıp, bir yandan gülererek, “Bana sorarsanız,” dedi, “Tanrı, Matthew’nun kendisidir.” Her iki adam da senarist kızı soğuk bakışlarla baktılar.

Kayaların üzerinde durmuş okyanusa bakmakta olan Farrell’i seyrediyordu. Cesaret ve alın terinin eseri Intercorp Finans imparatorluğunun perde arkasındaki tek yöneticisiydi. Alice Champion onu bir güven, başarı ve erkeklik timsali olarak görüyordu. Ve de güç! Esmer tenli, güzel konuşan, giyim zevki kusursuz biriydi. Ama bu sıklığı ve nazik gülümsemesi altında yatan başka bir gerçek vardı ki o da iş hayatında çok tehlikeli ve acımasız oluşuydu. Sanki her şeyiyle, insanları karşısına çıkmamaları konusunda uyarıcı gibiydi.

Barbara Walters elleriyle saçlarını tutarak minibüsten inerken, “Bay Farrell,” dedi. “Hava çok kötü. Çekimi içeride yapmamız gerekiyor. Gerekli düzenlemeler için otuz dakikaya ihtiyacımız var. Salonu kullanabilir miyiz?”

Matt, gecikmeden dolayı canının sıkıldığını, her zamanki nazik gülümsemesinin arkasına gizleyerek, “Tamam,” dedi. Gazetecilerden hoşlanmıyordu. Barbara Walters’in röportaj yapma isteğini kabul edişinin nedeni, son zamanlarda hakkında çıkan asılsız aşk söylen-

tilerinin şirketinin imajını etkilemeye başlamış olmasıydı. Şirket söz konusu olduğunda Matt hiçbir fedakârlıktan kaçınmazdı.

Dokuz yıl önce, Venezuela’daki işi sona erdiğinde eline geçen yüz elli bin dolarlık ikramiye ve Sommers’ın koyduğu sermaye ile iflas etmek üzere olan, oto yedek parça imalatçısı küçük bir firmayı satın almış, bu firmayı bir yıl sonra aldığı fiyatın iki misline satmıştı. Intercorp Firması bu işten Matt’ın payına düşen kârla kurulmuştu. Sonraki yıllarda, Intercorp iflas etmek üzere olan firmaları alıp satmaya devam etti. Bu firmaların çoğu kötü yönetimden değil, mali sıkıntılar yüzünden iflasın eşiğine gelmiş firmalardı. Bu firmaları, Intercorp’un parasıyla iflastan kurtardıktan sonra sonra satışa çıkarıyordu.

Daha sonra bu tür firmalar için akıllıca tasarlanmış bir ele geçirme politikası uygulamaya başladı. Bunun sonucunda da Intercorp Firması’nı, on yıllık bir süre içinde, çelik fabrikalarında çalıştığı zamanlarda hayalini kurduğu büyük bir finans imparatorluğu haline getirdi. Bugün, Intercorp, merkezi Los Angeles’ta olan ve tekstilden araştırma laboratuvarlarına kadar bir sürü farklı iş kolunda faaliyet gösteren bir holdingdi.

Yakın zamana kadar, Matt, sadece satılabilecek nitelikte firmaları satın alıyordu. Bir yıl kadar önce, değeri milyar dolarlara varan Şikago’daki bir elektronik firmasını satın almak için pazarlığa başladı. Başlangıçta firma, hisselerini Intercorp’a kendisi teklif etmişti. Teklif, Matt’ın hoşuna gitmişti. Ancak uzun görüşmelerden ve bir sürü para harcandıktan sonra, Haskell Electronics, daha önce anlaşmaları şartlardan vazgeçtiğini bildirmişti. İşte o zaman Matt, firmalatese de istemese de Haskell’i ele geçirmeye karar verdi. Haskell, elemanları ve yöneticileri, kendilerini savaş alanında ve büyük bir mali sıkıntı içinde buldular. Böylece Intercorp kâr etmekte olan elektronik imalatçısı bir firma kazanmış oldu. Bu zafer yanı sıra, Matt, acımasız bir şirket avcısı unvanı kazanmış oldu. Bu onu rahatsız etmiyordu. Basının uluslararası çapkın yakıştırmaları yanında fazla can sıkıcı bir yakıştırma değildi. Yanlış tanınması ve özel hayatını kaybetmiş olması başarısı karşılığında ödemek zorunda kaldığı bir bedeldi. Bunları da iş hayatındaki insani ilişkileri karşısında takındığı felnetli umursamazlıkla karşıladı. Başarıyla beraber dalkavuk ve düş-

man sahibi oldu. Eğer onlarla uğraşmak onu biraz kuşkucu ve biraz fazla uyanık yaptıysa, bunu da ödemek zorunda olduğu bir bedel olarak görüyordu.

Haskell, uzun bir tekdüzelik sürecinden sonra onu heyecanlandıran bir başarı olmuştu. Şirketin yeniden yapılandırılması gerekiyordu. Yönetim kadrosu fazla kalabalıktı, Üretim, modası geçmiş eski makinelerle yapılıyordu. Uygulanan pazarlama yöntemleri çağ dışıydı. Bir an evvel Şikago'ya gidip işe başlamak planlıyordu. Daha önceleri almayı düşündüğü firmalara altı kişilik bir ekip gönderip gereken incelemeleri yaptırıyor, değerlendirmelerini ve tavsiyelerini dinleyip ona göre hareket ediyordu. *Business Week* bu ekibe "Ele Geçirme Timi" adını takmıştı. Bu adamlar iki haftadır Haskell'in altmış katlı binasında çalışıyor ve Matt'in kendilerine katılmasını bekliyorlardı. Şikago'da oldukça uzun kalması gerektiğini bildiğinden, bir çatı dairesi satın almıştı. Her şey hazır; bir an önce orada olmak için can atıyordu.

Dün gece Yunanistan'dan dönmüştü. İki hafta sürmesi beklenen bir gemicilik şirketi alımı dört sinir bozucu hafta boyunca sürmüştü. Şikago'ya gitmesine engel olan tek şey şu Allah'ın cezası televizyon söyleşisiydi. İçinden bu yarım saatlik gecikmeye küfürler yağdırarak, eve doğru yürüdü. Doğu tarafındaki çimlerin üzerinde onu Şikago'ya götürecek helikopter bekliyordu. Kaldırım taşıyla döşenmiş terası geçerek, eve girdi ve çalışma odasına geçti. Los Angeles'taki ofisini aramak üzere ahizeyi kaldırdığında, odanın kapağı ardına kadar gürültüyle açıldı. Joe O'Hara kafasını kapıdan içeri uzatarak, "Hey, Matt..." dedi. "Şikago'ya ne zaman gidiyoruz?" Joe O'Hara'nın resmî görevi şoförlüktü, gayri resmî görevi ise koruma görevlisi olmasıydı. Ve ikinci rolünde şoförlükten daha becerikliydi.

"Şu Allahın cezası söyleşi biter bitmez."

"Tamam. Haber verdim. Midway'de pistte bir limuzin bizi bekleyecek," dedi ve geldiği gibi gitti.

Hemen arkasından, senarist kız içeri girerek, her şeyin hazır olduğunu ve salonda kendisini beklediklerini haber verdi.

Röportaj daha önce kararlaştırıldığı gibi yaklaşık bir saattir devam ediyordu. Barbara Walters, oturduğu yerde öne doğru eğildi ve sorusunu tekrarladı, "Son günlerde sayısı hızla artan şirket ele geçirme operasyonları konusunda ne düşünüyorsunuz?"

Matt, "Belli kurallar oluşturuluncaya kadar devam etmesi gereken bir olgu olduğunu düşünüyorum," diye cevapladı.

"Intercorp başka firmaları da yutmayı düşünüyor mu?"

Tahrik edici bir soruydu, ama şaşırmadı. Bu tür sorularla karşılaşacağını biliyordu. "Intercorp her zaman yeni firmaların hisselelerini satın alarak onların ve kendisinin kârlılığını artırıp ekonomiye katkıda bulunmaktadır."

"Firmalar hisselerini satmak istemeseler de mi?"

"Bu zaman zaman hepimizin karşılaşabileceği bir risk. Intercorp'un bile."

"Ama Intercorp'u yutmak için başka bir dev gerekli. Bizim ABC'mizin yeni avınız olacağı söyleniyor. Bunun için ne söyleyeceksiniz?"

Matt, yarı şaka, "Hissesi satın alınan firmalar av değil, hedef firma olarak tanımlanır," dedi ve devam etti: "Eğer sizi rahatlatacaksa, hemen söyleyeyim, Intercorp şu sıralarda ABC ile ilgilenmiyor."

Walters güldü ve ona bakarak, profesyonel bir gazetecinin rahatlığıyla, "Biraz da özel hayatınız hakkında konuşabilir miyiz?"

Genç adam, hoşnutsuzluğunu her zamanki sakın gülümseyişinin arkasına ustalıkla saklamayı başararak, "Size engel olabilir miyim ki?" dedi.

"Geçtiğimiz birkaç yıl içinde birkaç film yıldızı, bir prenses ve son zamanlarda da zengin bir Yunanlı dul olan Maria Calvaris ile ateşli aşk maceraları yaşadığınız söyleniyor. Bu söylentiler doğru mu yoksa dedikodu yazarlarının uydurması mı?"

"Evet," dedi Matt, hiçbir şeye cevap vermemiş olarak.

Barbara Walters onun bu kaçamak cevabına güldü, sonra devam etti. "Ya evlilik? Onun hakkında konuşabilir miyiz?"

Matt, o kadar ani yakalanmıştı ki, bir an için söyleyecek hiçbir şey bulamadı. "Evlilik mi?" dedi, yanlış işittiğini sanıyordu. Bu mümkün değildi. Kimsenin on bir yıl önce Meredith Bancroft'la yaptığı, gayri meşru evlilikten haberi yoktu.

"Hiç evlenmediğinizi biliyorum," diye açıkladı, "Evliliği ne zaman düşünüyorsunuz ya da bu yakınlarda evlilik var mı?"

Matt, rahatlamıştı. Yine belirsiz bir cevap verdi. "Olabilir."

ON ÜÇ

Kasım 1989

Mevsim normallerinin üzerinde sıcak ve güneşli geçen Kasım ayında, Şikagoluların, Michigan Avenue'de hızlı yürüyememelerinin bir nedeni de Bancroft ve Company'nin, Noel için özenle düzenlenmiş vitrinlerini seyretmek için toplanmış olan insan kalabalığıydı. Mağaza, 1891 yılında açıldığında, vitrinlerinin önünde sarı kubbeli güneşlikler olan, iki katlı, kiremit bir binaydı. Şimdi ise on dört katlı, dış yüzeyi cam ve mermer kaplı heybetli bir yapıya dönüşmüştü. Yine bu süreç içindeki bütün değişikliklere rağmen, değişmeyen tek şey, mağazanın ana girişinde duran, kestane ve altın sarısı renğinde üniformaları içindeki saray nöbetçilerini andıran kapıcıları.

Görevde geçirdikleri otuz sene boyunca iki kapıcı öyle bir rekâbet içindeydiler ki, birbirleriyle nadiren konuşurlardı. Kapıya yaklaşmakta olan siyah BMW'yi gördüklerinde, her iki kapıcı da içinden arabanın kendi tarafında durması için dua ediyordu.

Ernest bugün daha şanslıydı, araba Leon'un önünden geçmiş ve onun önünde durmuştu. Leon, "Seni gidi sefil yaşlı keçi," diye mırıldanırken, Ernest ileri doğru atılıp, "Günaydın, Bayan Bancroft,"

diyerek arabanın kapısını açtı. Yüzünde, yirmi beş yıl önce babasının arabasının kapısını açıp, Meredith'i ilk gördüğündeki gülümseme vardı ve aynı saygı dolu ses tonuyla konuşuyordu.

Meredith, "Günaydın, Ernest," diye cevapladı ve gülümseyerek arabasının anahtarlarını uzattı. "Lütfen Carl'a arabamı park etmesini söyler misin? Bu gün taşınacak çok paket var." Paketlerin adrese teslimi Bancroft'un müşterilerine sağladığı ayrıcalıklardan biriydi.

"Elbette, Bayan Bancroft."

Meredith, "Amelia'ya sevgilerimi ilet," diye ilave etti. Mağazanın daha doğrusu mağazalar zincirinin merkezindeki, emektar personeli ile samimi ilişkiler içindeydi. Onlar artık aileden sayılırlardı. İçeri girmeden önce durdu, vitrinlerin önünde toplanmış olan kalabalığı büyük bir memnuniyetle seyretti. Bugün kendini her zamankinden daha mutlu hissediyordu. Çünkü dün akşam Parker onu kollarının arasına almış, şefkat dolu bir sesle, "Seni seviyorum, Meredith. Benimle evlenir misin, sevgilim," demiş ve parmağına bir nişan yüzüğü takmıştı.

Kalabalığın hayran bakışlarını işaret ederek, Ernest'e, "Bu sene vitrinler her zaman olduğundan daha iyi," dedi. Bu yıl onları Lisa düzenlemişti. Lisa, Bancroft'ta çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra ne kadar yetenekli olduğunu kanıtlamış ve çalıştığı bölümün müdürü emekli olunca mağazanın en genç dekor direktörü olmuştu.

Meredith bir an evvel Lisa'yı bulup ona Parker'la ilgili haberleri vermek için aceleyle döndü, arabasının arka kapısını açtı, iki evrak çantasıyla bir yığın dosyayı kucaklayıp giriş kapısına yöneldi. Mağazaya girer girmez, kendisini gören bir güvenlik görevlisi ona yaklaştı, "Yardım etmemi ister misiniz, Bayan Bancroft?"

Meredith önce kabul etmek istemedi, ama kolları ağrımaya başlamıştı. Lisa'yı aramaya başlamadan mağazayı dolaşmak istiyordu. "Teşekkürler, Dan. Çok makbule geçer," dedi ve kucağındaki dosyaları ve elindeki çantaları ona verdi.

Dan, asansörlere doğru giderken, Meredith, beyaz mantosunun yakasından görünen ipek eşarbını düzeltti ve ellerini ceplerine sokarak kozmetik bölümüne doğru yürümeye başladı. Mağazanın ortasındaki yürüyen merdivenlere yürürken, telaşlı müşteriler ara sıra

ona çarpıyorlardı, ama Meredith bundan şikâyetçi değildi. Bu koşuşturma onun hoşuna gidiyordu.

Başını geriye doğru atarak, dallarında ışıklar yanıp sönen, kırmızı kadifeden kocaman kurdeleler ve cam süslemelerle donatılmış beyaz dev Noel ağacını seyretti. “*Deck the Halls*” isimli Noel şarkısı hoparlörlerden bütün mağazaya yayılıyordu.

Çanta bölümünde alışveriş yapmakta olan kadın müşterilerden biri onu görür görmez, yanındaki arkadaşını dürterek, “Şu geçen Meredith Bancroft değil mi?” diye fısıldadı. Diğer kadın, “Kesinlikle o,” dedi. “Grace Kelly’nin gençliğine benzediğini söyleyen yazar haklıymış.”

Meredith onların kendisi hakkında konuştuklarını işitti, fakat ne söylediklerini anlamadı. Son birkaç senedir, insanların birbirlerine onu göstererek konuşmalarına alışmıştı. *Women’s Wear Daily* gazetesi onu bir “Şıklık timsali,” *Cosmopolitan*, “Soğuk Güzellik,” *Wall Street Journal* ise “Bancroft’u Yöneten Prenses” olarak tanıtmıştı. Bancroft’un yönetim kurulundaki direktörler ise, kapalı kapılar ardında, ondan “baş belası” diye söz ediyorlardı.

Meredith için en önemlisi en sonucusuydu. Gazetelerin söyledikleri sadece mağazanın reklamı açısından önemliydi. Asıl önemli olan yönetim kurulu üyelerinin onun hakkındaki düşünceleriydi. Çünkü, Bancroft’u bütün Amerika’ya yayılmış bir mağazalar zinciri haline getirme hayallerine, sadece onlar, muhalif oylarıyla engel olabiliyorlardı. Yönetim kurulu başkanı olan babası ise, ona diğer direktörlere davrandığından farklı davranmıyordu. Ama bugün, şirketi Amerika’ya yayma planları için babası ve yönetim kurulu üyeleri-ne karşı verdiği kavga bile keyfini bozamazdı. Bugün o kadar mutluydu ki, hoparlörlerden yayılan Noel şarkısını mırıldanmamak için kendini zor tutuyordu. Döndü ve yürüyen merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Her katı farklı ve satılan ürünün niteliğine uygun renklerde dekore etmek Lisa’nın fikriydi. Meredith’e göre bunun oldukça da yararı olmuştu. Saatine baktı. Bire geliyordu. Bir an önce Lisa’yı bulmak için acele etmesi gerektiğini düşünerek mağaza içindeki gezintisini kısa kesmeye karar verdi ve asansörlere yöneldi. Sabah saatlerini Houston’da açılacak olan yeni mağazanın planları-

nı görmek için mimarın ofisinde geçirmişti. Öğleden sonra çok dolu bir program onu bekliyordu.

Tasarım odası, binanın bodrumunda yer alan büyük bir depodan oluşuyordu. Çizim masaları, cansız mankenler, muhtelif top kumaşlar ve en az on senedir mağazanın vitrinlerini süslemede kullanılan malzemelerle doluydu. Meredith bu karışıklık içinde yolunu büyük bir ustalıkla bulabiliyordu, çünkü bütün Bancroftlar gibi o da eğitiminin bir parçası olarak mağazadaki her departmanda çalışmıştı. “Lisa?” diye seslendiğinde çevredeki herkes başını çevirip ona baktı. “Lisa?”

Arkadaşı, “Buradayım,” diye cevapladı ama kendisi görünmüyor, sesi de çok boğuk geliyordu. Birden Meredith’in önündeki masanın etekleri aralandı, Lisa’nın kıvrıkcık kızıl saçları görüldü. Ceylan gözlerini Meredith’in bacaklarından ayırmadan, öfkeli bir sesle, “Ne var?” diye seslendi. “İkide bir bana seslenirseniz, bu işi nasıl bitirebilirim?”

Meredith, poposunu masanın kenarına dayayıp Lisa’nın şaşkın suratına bakarak, “Her zaman merak etmişimdir,” dedi, “yaratıcı olmayı bir kenara bırak, bu karışıklıkta aradığın şeyi nasıl bulabiliyorsun?”

Lisa, masanın altından çıkmaya çalışırken, “Merhaba,” dedi. “Mobilya bölümünde verilecek akşam yemeği için masayı ışıktan dıracak kabloyu döşüyordum. Dün akşam nasıl geçti?”

Meredith, “Gayet iyi,” diye cevapladı. “Her zamanki gibi,” diye yalan söyledi. Bu arada parmağındaki safir taşlı nişan yüzüğünü göstermek için mantosunun yakasıyla oynayıp duruyordu. Önceki gün Lisa’ya, Parker’ın kendisine evlenme teklif edeceğini sandığını söylemişti.

Lisa iki yumruğunu kalçalarının üzerine koydu, “Her zamanki gibi mi? Aman Tanrım, Mer, bu adam karısından ayrılalı iki sene oluyor. Aşağı yukarı dokuz aydır berabersiniz. Kızlarıyla en az onun kadar vakit geçiriyorsun. Akıllı ve güzelsin; erkekler peşinden koşuyor. Parker uzun zamandır sana yakınlık duyuyor. Salak herif şimdiye kadar çoktan evlenme teklif etmiş olmalıydı. Bana kalırsa, onunla zamanını boşa harcıyorsun.”

Meredith, muzaffer bir gülümsemeyle, “Teklif etti,” dedi. Ama

Lisa bir kere konuşmaya başlamıştı. Arkadaşının söylediğini anlaması oldukça uzun bir zaman aldı. “Zaten senin için doğru bir seçim değil. Seni muhafazakâr kabuğundan çıkaracak, çılgınca şeyler yaptırarak birine ihtiyacın var. Demokratlara oy verdirmek, opera cumartesi yerine cuma günleri gitmek gibi. O da senin gibi, çok dikkatli, temkinli ve programlı... Ne dedin? Şaka yapıyorsun! Teklif etti mi?”

Meredith, başını salladı Lisa sonunda onun parmağındaki safir taşlı antika yüzüğü fark etmişti. Meredith’in elini avuçlarına alarak, “Nişan yüzüğün mü?” diye sordu. Biraz inceledikten sonra yüzünü ekşitti. “Bu da ne?”

Lisa’nın tepkisi Meredith’i şaşırtmamıştı. “Safir,” dedi, Lisa’nın açık kalpliliğine hayrandı. Ayrıca, Parker’ı çok sevimesine rağmen, yüzüğün çok güzel olduğu söylenemezdi. Oldukça eski bir aile yadigarıydı, sadece o kadar.

“Safir olduğunu görüyorum, ama bu küçük taşlar neyin nesi? Elmas gibi parıldamıyorlar.”

“Eski tarz kesildikleri için. Yüzük de eski. Parker’ın büyükannesine aitmiş.”

Lisa alaycı bir tavırla, “Yeni bir yüzük alamamış mı?” dedi ve “Biliyor musun?” diye devam etti, “Seni tanımadan önce zengin insanların birbirlerine çok pahalı, göz kamaştırıcı hediyeler aldıklarını sanırdım.”

Meredith gülümseyerek, “Söylediğini yeni zenginler yapar,” diye azarladı onu. “Soylular değil.”

“Bana göre asillerin yeni zenginlerden öğrenecekleri çok şey var. Eğer birisiyle nişanlanırsam ve o herif kalkıp bana büyükannesinin eskimiş yüzüğünü takmaya kalkarsa, her şey o anda biter.” Sonra kaşlarını çatarak, “Montür neden yapılmış?” dedi. “Fazla parlamıyor.”

Meredith gülmekten nefes alamıyordu. “Platin,” diye cevap verdi.

Lisa gülümseyerek, “Anlamıştım,” dedi. “Hiç aşınmaz değil mi? Bu yüzüğü iki yüz sene önce satın alan adam herhalde bunu düşünerek almıştır.”

Meredith, gülmekten omuzları sarsılarak, “Tam üstüne bastın,” dedi.

Lisa kendini daha fazla tutamayarak ona sevgiyle sarıldı. “O senin yarın bile olamaz,” dedi ve ilave etti, “Hiç kimse olamaz, anlıyor musun?”

Meredith Lisa’ya sarılarak, “Benim için çok uygun,” dedi. “Opera yararına yapılan balo yarın. İki bilet de seninle Phil için alacağım.” Phil Lisa’nın çıktığı reklam fotoğrafçısıydı. “Daha sonra da nişanı kutlayacağız.”

Lisa, “Phil New York’ta” dedi, “Ama ben buradayım. Eğer, Parker ailemizin bir üyesi olacaksa, sanırım onu sevmeyi öğrenmem lazım.”

Meredith, gülerek ayağa kalktı. Lisa birden arkasını döndü ve masanın üstündeki kırmızı keçeyi düzeltiyormuş gibi yaptı. Meredith, “Neler oluyor, Lisa?” diye sordu.

Lisa, yüzünde kocaman bir gülümseme ile, “Ne mi oluyor?” diye döndü, “Ne olabilir ki? En iyi arkadaşım hayatının erkeği ile nişanlanmış.” Telaşla konuyu değiştirmeye çalışarak. “Yarın akşam ne giyiyorsun?” diye sordu.

“Henüz karar vermedim. Yarın ikinci kata uğrar, güzel bir şey seçerim. Hatta, oradayken gelinlik de bakmam lazım. Parker büyük ve gösterişli bir düğün konusunda oldukça kararlı. Benim böyle büyük bir düğüne hakkım olduğunu düşünüyor.”

“Ona bahsettin mi? Yani, önceki evliliğinden?”

Meredith, sıkıntılı bir sesle, “Biliyor,” dedi. “Parker çok nazik ve anlayışlı bir insan,” diye söze başlamışken birden hoparlörlerden gelen seri çan sesine kulak kabarttı. Müşteriler de duyuyorlardı, ama bu onlar için değil, bölüm sorumlularını ilgilendiren ve çoğunlukla acil durumlarda kullanılan dahili bir haberleşme sistemiydi. Her bölüm sorumlusunun bir kodu vardı, bu çan sesleri kimin içinse hemen bölümünü aramak zorundaydı. Meredith, durdu, dinliyordu. İki kısa, duraklama ve bir kısa çan sesi daha, “Beni arıyorlar,” dedi, “Gitmem gerekiyor. Bir saat içinde personel toplantısı başlıyor. Okumam gereken bazı notlar var.”

Lisa “Göster onlara günlerini,” dedi ve dönüp tekrar masanın altına girdi. Sanki evin ortasına kurduğu çadırdaki saklambaç oynayan bir çocuk gibiydi. Meredith, en yakındaki duvar telefonuna gidip numralı aradı. “Meredith Bancroft,” dedi, “Beni aramıştınız?”

“Evet, Bayan Bancroft,” dedi, santraldeki kız. “Güvenlikten Bay Braden sizi ofisinde bekliyor. Acil olduğunu söylememi istedi.”

ON DÖRT

Güvenlik ofisleri, altıncı katta, oyuncak reyonunun hemen arkasındaydı. Meredith operasyonlardan sorumlu başkan yardımcısı olduğu için Güvenlik Bölümü onun sorumluluğundaydı. Victoria tipi oyuncak evler ve elektrikli trenleri inceleyen bir grup müşterinin yanından geçerken, 'Acaba bu sefer kimi hırsızlık yaparken yakaladılar,' diye düşünüyordu. Önemli bir durum olmalıydı; yoksa ona ihtiyaç duymazlardı. Büyük bir olasılıkla, hırsız, çalışanlardan biri olmalıydı. Yöneticilerden, satış elemanlarına kadar, mağaza çalışanlarının hepsi güvenlik tarafından çok sıkı takip ediliyordu. İstatistiklere göre, müşterilerin hırsızlıkları bu gibi olayların bütünü içinde yüzde seksen dokuz gibi bir yüzde oluştururken, çalışanların yaptığı hırsızlıkların daha büyük zararlara sebep olduğu tespit edilmişti. Müşteriler sadece taşıyabilecekleri kadarını çalabilirlerdi ama çalışanlar çok daha fazla fırsat ve imkânlarla sahiptiler. Önceki ay mücevher bölümünden bir yetkili, gerçeklerinin yerine taklit mücevherleri onaylamak için, bir imalatçıdan on bin dolar rüşvet alırken yakalanmıştı. Geçen hafta ise, bir satış elemanı arkadaşlarına iade ödemesi yapar gibi para verirken tespit edilmişti. Meredith için en korkunç ve mide bulandırıcı olanlar çalışanlar tarafından yapılan hırsız

lıklardı. Böyle durumlarda, kendisini ihanete uğramış hissediyordu. Mark Braden'in ofisine girdiğinde bunları düşünüyordu.

Biri yirmi yaşlarında diğeri yetmiş yaşında iki mağaza hırsız kadın duvarın dibindeki sandalyelerde oturmaktaydı. Üniformalı bir güvenlik görevlisi başlarında beklemekteydi. Genç olanı kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri yaşlarla iki büklüm oturuyordu. Korkmuş bir hali vardı. Fakir olduğu her halinden belliydi. Yaşlı olan ise diğerinin tam tersiydi. Kırmızı siyah, Chanel marka bir elbise giymiş, yüksek sosyeteden yaşlı bir kadındı. Neşeli ve kendine güvenen bir görünüşü vardı. Meredith'i görür görmez, düdük gibi bir sesle, "Günaydın, hayatım," dedi. "Nasılsın bakalım?"

Meredith, öfkesini gizlemeye gerek duymadan, "İyiyim, Bayan Fiorenza," dedi. Bayan Fiorenza'nın kocası nüfuzlu bir insandı ve bir senatörün babası olması bir yana, aynı zamanda Bancroft Yönetim Kurulunun saygın bir üyesiydi. Bu, durumu daha da zorlaştırıyordu. Konuşmaya nasıl devam etmesi gerektiğini kestiremediği için, "Siz nasılsınız?" diye sordu.

"Çok mutsuzum, Meredith. Yarım saattir burada bekliyorum, Bay Braden'e de söylediğim gibi fazla zamanım yok. Senatör Fiorenza adına verilecek bir öğle yemeğine katılmam gerek. Yetişemezsem çok üzülür. Daha sonra da çocuklar liginde bir konuşma yapmam gerekiyor. Bay Braden'le olan işlemleri biraz çabuklaştırır mısın lütfen?"

Meredith, "Bakalım ne yapabiliriz," dedi.

Mark Braden, masasının kenarında durmuş hem kahvesini yudumluyor hem de genç hırsızı yakalayan güvenlik memuruyla konuşuyordu.

Braden, kırk beş yaşlarında, saçlarına hafifçe ak düşmüş, atletik vücutlu, yakışıklı ve Bancroft'daki görevini ülkesini korumada gösterdiği ciddiyetle yürüten eski bir hava kuvvetleri mensubuydu. Bu nedenle Meredith'in sadece güven ve saygısını değil, sevgisini de kazanmıştı. "Agnes Fiorenza dışarıda bekliyor. Önemli bir toplantıya yetişmesine engel olduğunu söylüyor."

Braden çaresizliğini belirtmek için kollarını kaldırdı. "Bana verilen talimatlara göre, bu ihtiyar fareyle senin ilgilenmen gerekiyor."

"Bu sefer ne kaldırdı?"

“Lieber marka bir kemer, bir Givenchy çanta ve bunlar.” Mavi kristalden iki büyük ve gösterişli küpeyi genç kıza uzattı.

“Ne kadar kredisi kalmış?” -Zavallı kocasının, karısının hırsızlıklarına karşılık peşin olarak bıraktığı paradan bahsediyordu -

“Dört yüz dolar kalmış. Bunları karışlamıyor.”

“Peki, ben kendisiyle konuşurum, ama önce bana da bir kahve verir misin lütfen?”

Dışardaki genç kadın gibiler kanun karşısına çıkarılıp, hiçbir ayrıcalık yapılmadan yargılanırken, yaşlı kadına anlayış göstermek zorunda olmaktan hiç hoşlanmıyordu. “Kapıdaki görevlilere bundan sonra Bayan Fiorenza’yı içeri almamalarını söyleyeceğim,” dedi. Kocasının bundan hoşlanmayacağını biliyordu. “Genç kadın ne çaldı?”

Braden Meredith’e kahvesini uzatırken, “Bebek için kar giysisi, eldiven ve birkaç süveter. Çaldığını inkâr ediyor,” diye karşılık verdi. “Çaldığı malların toplam değeri iki yüz dolar, kamera kaydetmiş.”

Meredith, başını salladı, ‘Keşke dışardaki zavallı anne suçunu kabul etse,’ diye düşündü. Böyle davranmakla, mağazayı suçu ispat etmeye zorluyordu. Aksi takdirde mağazayı onu burada haksız yere tuttukları gerekçesiyle dava edebilirdi. “Poliste kaydı var mıymış?”

“Karakoldaki adamımız olmadığını söylüyor.”

“İtiraf eder ve ifadesini imzalarsa, serbest bırakmaya ne dersin?”

“Neden bırakalım ki?”

“Birincisi, kadının sabıkası yok. Dava açmanın maliyeti bizim için daha yüksek olacaktır. İkincisi, Fiorenza gibi çaldıklarının parasını rahatlıkla ödeyebilecek birine müsamaha edip, buradan elini kolunu sallayarak gönderirken, çocuğunu sıcak tutmak için giysi çalan bir anneyi yargı önüne çıkarmayı doğru bulmadığım için.”

“Anlaşalım. Sen Fiorenza’nın mağazaya bir daha girmesini yasakla, ben de itiraf etmek şartıyla diğerini serbest bırakayım. Tamam mı?”

“Tamam.”

Braden, “Yaşlı kadını içeri getirin,” talimatını verdi.

Bayan Fiorenza, yüzünde kocaman bir gülümseme ve Joy parfümünün koku bulutu içinde odaya girdi. “Aman Tanrım, Bay Braden, bu sefer ne kadar uzun sürdü?”

Meredith, araya girerek, “Bayan Fiorenza,” dedi. “Parasını ver-

meden aldığınız eşyalar yüzünden bizi sürekli sıkıntıya sokuyorsunuz.”

“Size sıkıntı verdiğimin farkındayım, Meredith, ama bu sana benimle bu kadar terbiyesiz bir ses tonuyla konuşma hakkımı vermez.”

Meredith, kadının kendisiyle, azarlar gibi konuşmasına sinirlererek sesini yükseltti. Masanın üzerindeki çantayı, kayışı ve küpeleri işaret ederek, “Bayan Fiorenza, insanların, sizin bu aldıklarınızdan çok daha değersiz şeyler çaldıkları için, yıllarca hapis yattıklarını biliyor musunuz?” dedi. “Dışarıda oturan kadın belki de çocuğunun üşümemesi için aldığı üç kuruşluk giysiler yüzünden hapse girecek. Siz ise ihtiyacınız olmayan bu saçma sapan şeyleri alıyorsunuz ve beni eleştirebiliyorsunuz.”

Bayan Fiorenza, “Tanrım, Meredith,” diye onun sözünü kesti, “Bunları kendim için aldığımı düşünmüyorsun herhalde! O kadar bencil biri değilim. İnsanlara yardım etmeyi ne kadar sevdiğimi bilirsin sanırım.”

Meredith’in kafası karışmıştı. “Bana çaldıklarınızı hayır kurumlarına hediye ettiğinizi mi söylüyorsunuz? Bu küpeleri mesela!”

Bayan Fiorenza, “Tanrı korusun!” dedi ve devam etti. “Hangi aklı başında hayır kurumu bu küpeleri bir bağış olarak kabul eder? İğrenç şeyler. Doğrusunu söylemek gerekirse, onları hizmetçim için aldım. O böyle şeylerden çok hoşlanır. Size tavsiyem, bu küpeleri satın alan elemanınızın kulağını çekin. Böyle şeyler başka mağazalarda satılabilir ama Bancrof’ta olmama...”

Konuşma amacından sapmaya başlıyordu. Meredith, onun sözünü kesti. “Bayan Fiorenza, geçen ay size, bir daha yakalandığınız takdirde, içeri alınmamanız hususunda kapıya talimat vereceğimi söylemiştim.”

“Ciddi olamazsın!”

“Çok ciddiyim.”

“Bancroft’tan alışveriş yapmamı mı yasaklıyorsun?”

“Evet.”

“Bu küstahlık.”

“Özür dilerim.”

Yaşlı kadın, “Bunu kocama açıklamak zorunda kalacaksınız!” dedi. Acıklı ve çekingen bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı.

Genç kız, kadının tehdidinin daha çok kocasından çekinmesinden kaynaklandığını hissederek, “Eşiniz bu durumu sadece siz söylemek isterseniz öğrenecektir,” dedi.

Kadın mağrur bir şekilde başını kaldırdı, sitemli bir ses tonuyla, “İstenmediğim yere ben hiç gelmem, gider Magnin’den alışveriş yaparım,” dedi. “Hiç değilse orada bu kadar çirkin küpeler satmazlar!”

Masanın üzerine koyduğu çantasını aldı, saçlarını düzeltti ve başka hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.

Meredith, duvara yaslanmıştı. Kahvesinden bir yudum aldı ve iki adama baktı. Huzursuzdu. Kendisini sanki kadını herkesin içinde tokatlamış gibi hissediyordu. Üstelik çaldıklarının parasını kocası tamamen ödüyordu.

Mark’a döndü. “Kalbini kırdık sanırım, ne dersin?”

“Sanmıyorum.”

Meredith, “Onun iyiliği için yaptık,” diye devam etti. Mark’ın yüzündeki tuhaf ifadeyi anlamaya çalışıyordu. Branden yavaşça gülümsedi ve telefon ahizesini eline aldı. Dört tuşa bastıktan sonra, karşısına çıkan güvenlik görevlisine, “Dan,” dedi, “Bayan Fiorenza aşağıya iniyor. Onu durdurun ve çantasındaki Lieber marka kayışı size vermesini isteyin. Tamam mı?” Bunları söyledikten sonra başını kaldırdı ve kendisini şaşkınlık içinde seyreden Meredith’e sırtarak baktı. “Sabah çaldığı kemeri giderken masamdan tekrar çaldı.”

Meredith, büyük bir hayal kırıklığıyla başını salladı. Öğleden sonraki toplantı aklına geldi. “Toplantıda görüşürüz. Raporun hazır mı?”

“Evet. İyi durumdayız. Geçen seneye göre kayıplarda yüzde sekiz azalma var.”

Meredith, “Harika,” dedi. Sevinmişti.

Şimdi başarıya her zamankinden fazla ihtiyacı vardı. Babasının doktoru, ona ya emekli olması ya da en az altı ay süreyle dinlenmesi gerektiğini söylemişti. O da altı aylık istirahati tercih etmişti. Dün, bu altı ay süresince yerini kime devredeceği konusunu yönetim kuruluyla görüşmek için bir toplantı yapmıştı. Meredith’in bildiği tek şey, istirahat süresince onun yerini almak arzusuyla yanıp tutuştuğuydu. Ancak, en az dört üyenin de aynı şeyi istediğini biliyordu. Bunun için herkesten fazla çalışıyordu. Hem de müthiş bir özveriyle.

le. Oldukça da başarılıydı. Bugüne kadar başkanlık koltuğuna daha bir Bancroft oturmuydu. Eğer erkek olsaydı bu kadar endişe etmesi gerekmeyecek, sonunda o koltuk onun olacaktı. Büyükbabası başkan olduğunda Meredith’ten daha gençti. Ama onun karşısında kadın olduğu için başkan olmasını uygun bulmayan babası ve mücadele etmek zorunda olduğu bir yönetim kurulu yoktu. Bu sonucunda kendisinin de suçu vardı. Bancroft’un diğer şehirlere yayılması konusundaki kampanyası ve verdiği mücadele yönetim kurulu olumsuz yönde etkilemişti. Zaten bunun gerçekleşmesi için büyük bir sermaye artırımına gereksinim vardı. Bu da ancak Bancroft hisselerinin borsada satılmasıyla mümkün olabilirdi. Bu gerçekleşmişti. Dolayısıyla, yönetim kurulu üyeleri eskisi gibi babası tarafından atanan değil, hissedarları temsil eden kişilerden oluşuyordu. Bütün üyelerin ayrıca kendi hisseleri de vardı, bu da onlara ayrı bir güç veriyordu. Ama işin olumlu yönü, bu adamların yıllardır bu görevde olmaları, dolayısıyla babasının veya büyükbabasının arkadaşları olmalarıydı. Sonuç olarak her zaman babasının dediği olurdu.

Meredith’in bu altı aylık süre içinde babasına vekâlet etmeyi istemesinin sebebi, bu süreyi, hem babasına hem de yönetim kurulu üyelerine, babası emekli olduğu zaman, başkanlık yükümlülüklerini yerine getirebileceğini gösterebileceği bir fırsat olarak değerlendirmesiydi. Eğer bu altı aylık süre için babası başkanlığa vekâlet etmek için onu önerirse yönetim kurulu tereddütsüz kabul ederdi. Ama babası bu konuda onu çıldırtacak kadar tarafsız davranmayı seçiyordu.

Elindeki fincanı Mark’ın masasının üzerine koyarken, içerde bekleyen kadının çalmaya teşebbüs ettiği küçük kar giysisi dikkatini çekti. Hiçbir zaman evlat sahibi olamayacağı gerçeğini her hatırlayışında hissettiği üzüntünün onu bir kez daha sardığını hissetti. Üzüntülerini beraber çalıştığı insanlardan saklamayı öğrenmişti. Yüzünde aklından geçenleri belli etmeyen bir gülümseme ile, “Çıkarken dışarıdaki kadınla konuşacağım,” dedi. “İsmi ne?”

Mark kadının ismini söyledi ve Meredith dışarı çıktı. Çocuk eşyası çalmakla suçlanan genç anneye, “Bayan Jordan,” dedi, “Ben Meredith Bancroft.”

Sandra Jordan, “Resminizi gazetelerde görmüştüm,” diye karşılık verdi, “Kim olduğunuzu biliyorum. Şimdi ne olacak?”

“Eğer bu eşyaları çaldığınızı inkâr etmeye devam ederseniz, mağaza sizi dava etmek zorunda kalacak.” Kadının ne çaldığını bilmese ve gözlerindeki korkuyu anlamamış olsa, onun düşmanca bakışları karşısında iyi niyetli yaklaşımından hemen vazgeçirebilirdi. “Beni dikkatle dinleyin, Bayan Jordan. Bunları size üzüldüğüm için anlatıyorum. Ya tavsiyemi dinlersiniz ya da olacakları kabul edersiniz. Eğer yaptığınızı inkâr ederseniz ve biz de sizin buradan hiçbir şey olmamış gibi gitmenize izin verirsek, daha sonra sizi burada gereksiz yere alıkoyduğumuz için bizi dava edebilirsiniz. Mağaza böyle bir riske girmez. Kameralar yaptığınız hırsızlığı kaydetmiş; dolayısıyla mağaza, haklılığını rahatça kanıtlayabilir. Yani bunu sizi suçladığımız için değil, kendimizi korumak için yapıyor olacağız, bilmem anlatabildim mi?”

Meredith durdu ve kadının yüzüne baktı, ona yardım etmeye çalıştığının farkında mıydı, acaba?

Kadın yüzünde şüpheli bir ifade belirmişti. “Hırsızların suçlarını itiraf ettiklerinde ellerini kollarını sallayarak gidebileceğine inanmamı mı istiyorsunuz?” Meredith, “Siz mağazalardan sürekli öte beri çalan bir hırsız mısınız, Bayan Jordan?” diye sordu. “Bunu meslek edinmiş biri misiniz?” Kadının karşılık vermesine meydan vermeden, daha yumuşak bir ses tonuyla devam etti. “Sizin yaşınızdaki mağaza hırsızları genelde kendileri için giysiler, parfüm ya da mücevher çalarlar. Siz çocuk giysileri aldınız. Poliste kaydınız yok. Bana göre siz çocuğunu sıcak tutmaya çalışan çaresizlik içinde bir annesiniz.”

Bu sözler üzerine, genç kadının gözlerinde yaşlar belirmeye başladı. “Televizyonda, yanınızda avukat yokken hiçbir suçu kabul etmeyin, deniyordu.”

“Avukatınız var mı?”

“Yok.”

“Eğer bunları çaldığınızı kabul etmezseniz, o zaman bir avukata ihtiyacınız olacak.”

Kadın içini çekti, “Bana kabul ettiğim takdirde, polise bildirmeyeceğiniz konusunda yazılı bir belge verebilir misiniz?”

Meredith, başını salladı. Böyle bir şeyi şirketin avukatlarına danışmadan yapamazdı, “Bu sadece meseleyi daha karmaşık bir hale getirir, Bayan Jordan.”

Kadın çaresizdi; yutkundu. Yüzünden korku ve şüphe okunuyordu. “Peki, kabul ettiğim takdirde, en azından polise bildirmeyeceğiniz konusunda bana söz verebilir misiniz?”

Meredith, “Benim sözüme güvenir misiniz?” diye sordu.

“Güvenebilir miyim?”

Meredith yüzünde şefkatli bir gülümseme ile başını salladı, “Evet.”

Kısa bir tereddütden sonra, genç kadın, “Tamam, bu eşyaları çaldım,” dedi.

Meredith, kapıyı sessizce açarak odasından çıkmış, olanları seyretmekte olan Mark Braden’e baktı, “Bayan Jordan giysileri aldığını itiraf ediyor,” dedi.

Mark, ne düşündüğünü belli etmeyen bir yüz ifadesiyle, “İyi,” dedi ve elinde tuttuğu kalemle itiraf yazısını için genç kadına uzattı. İmzalamasını bekliyordu.

Genç kadın, Meredith’e döndü. “Suçumu itiraf ettiğimi belirten bir yazıyı imzalamam gerektiğini söylememiştiniz.”

Meredith, “Ancak imzalarsanız, buradan gitmenize izin verebiliriz,” dedi Kadının eli titriyordu, ama imzaladı ve kâğıdı Braden’e geri verdi.

Mark, “Gidebilirsiniz, Bayan Jordan,” dedi.

Genç kadın ayağa kalkarken düşmemek için sandalyesinin kenarına tutundu, gözleri Meredith’e adeta kilitlenmişti. “Teşekkür ederim, Bayan Bancroft,” dedi.

Meredith, “Bir şey değil, “cevabını verdi ve dönüp oyuncak reyonuna doğru yürümeye başladı. Genç kadın onun arkasından yetişerek, “Bayan Bancroft,” diye seslendi. Meredith, ona döndüğünde, “Sizi birkaç kez televizyonda görmüştüm. Gerçekte daha güzel olduğunuzu söylemek istemiştım.”

Meredith, güvenli bir yüz ifadesi ile gülümsedi, “Teşekkür ederim.”

Genç kadın devam etti. “Bilmenizi isterim ki, daha önce hiçbir şey çalmadım.” Gözlerinde yalvaran bir ifade vardı, “Bakın,” dedi. Cüzdanını açtı ve içinden bir fotoğraf çıkardı. Fotoğrafta iri mavi gözlü çok şirin bir bebek gülümsüyordu. Yumuşak bir sesle, “Bu kızım Jenny. Geçen hafta çok hastalandı. Doktor, onu sıcak tutmamı

söyledi. Elektrik faturalarını ödeyememiştim. Düşündüm ki onu sıcak giysiler içinde muhafaza edebilirsem..." Gözleri yeniden yaşlarla dolmuştu, konuşmakta zorlanıyordu. "Jenny'nin babası ben hamile kaldığımda bizi terk etti. Ama sorun değil, ben ve Jenny birbirimize yeteriz. Jenny'yi kaybetmeye dayanamam," dedi ve birden döndü, kaçır gibi uzaklaştı. Meredith bir süre onun oyuncak ayılarla dolu koridorda uzaklaşmasını seyretti. İri mavi gözleriyle gülümseyen bebeğin resmi gözlerinin önünden gitmiyordu. Birkaç dakika sonra, Sandra Jordan, mağazadan çıkmak üzereyken, ön kapıda görevli güvenlik görevlisi tarafından durduruldu. "Bay Braden sizinle görüşmek için buraya geliyor, Bayan Jordan," diye bilgilendirildi, Sandra'nın bütün vücudu korkuyla titremeye başlamıştı. Kandırıldığını düşünüyordu. İmzaladığı yazılı itiraf çocuğunu bir süre görememesine neden olacaktı. Braden elinde bir Bancroft alışveriş torbası ile ona yaklaşırken, genç kadın bu duygular içindeydi. "Bana yalan söylediniz," dedi. Braden, içinde kar giysisi, kadının çaldığı diğer eşyalar ve bir oyuncak ayı bulunan torbayı ona uzattı.

Genç adam, donuk bir gülümsemeyle, "Bunlar sizin, Bayan Jordan," dedi. "Bancroft'un mutlu Noeller dilekleriyle." Genç kadın şaşkın bakışlarla doğru bakarken, bunların ondan ya da Bancroft'tan gelmediğini biliyordu. Başını kaldırdı. Gözleri Jenny'nin fotoğrafını gösterdiği zaman yüzünde hüznü bir ifade beliren kadını aradı ve onu gördüğünü sandı. Orada, yukarda, beyaz mantosuyla durmuş ona gülümsüyordu. Sandra onu gördüğünden emin değildi, çünkü artık tutamadığı gözyaşları çevreyi net bir şekilde görmesine engel oluyordu. Yanaklarından yaşlar süzülerek, fısıldar gibi, "Ona söyle misiniz," dedi hiçkırarak, "Jenny ve ben teşekkür ediyoruz."

ON BEŞ

Kıdemli yöneticilerin ofisleri, on dördüncü katta, mekik biçimindeki resepsiyon bölümünün etrafında bir pervanenin kolları gibi ayırılmış koridorlardan birinde karşılıklı dizilmişti. Bancroft mağazasının kurucularının altın yıldız çerçeveli resimleri danışmanın karşısındaki duvarda asılıydı. Sol tarafta daha önce başkanlık odası olarak kullanılan özel konferans ve toplantı odası bulunuyordu.

Meredith, asansörden çıkar çıkmaz gözüne mağazanın kurucusu James Bancroft'un portresi ilişti. İçinden, "İyi günler büyük, büyük-baba," dedi. Onda kendisini çeken bir şeyler buluyordu. Ağırbaşlı görüntüsüne rağmen, cüretkâr ve muzip bakışları vardı.

Gerçekten de çok cüretkâr ve yeniliklere açık bir insandı. 1891 yılında ilk kez "*Ne alırsan aynı fiyat*" uygulamasını başlatmıştı. Bu büyük bir etki yaratmıştı. Şu anda Meredith'in aklı biraz sonra katılacağı yönetim kurulu toplantısıydı. İçeri girdiği zaman konferans odasını alışılmışın ötesinde sessiz buldu. İçerdeki gergin hava bariz bir şekilde hissediliyordu. Meredith gibi diğerleri de bugün, Philip Bancroft'un geçici olarak yerini bırakacağı kişinin ismini açıklamasını bekliyorlardı. Uzun toplantı masasının sonunda yerini alırken, başıyla hepsi kendisi gibi başkan yardımcısı olan dokuz erkeği ve bir

kadını selamladı. Finans bölümünün başı olan muhasebe müdürü ve hukuk bölümünden sorumlu danışman dışında beş başkan yardımcısı mağaza içinde kendilerine bağlı olan birimlerle beraber alımlardan sorumluydular. Meredith ise operasyonlardan sorumlu başkan yardımcısıydı. Bu operasyonlar, personel, güvenlik ve mağazanın genişleme projeleriydi. Meredith bu işleri büyük bir keyif alarak yapıyordu. O bu göreve geldikten sonra, beş yeni mağaza açılmış ve açılacak olan beş mağazanın yeri tespit edilerek çalışmalara başlanmıştı.

Masadaki ikinci kadın, moda ve tasarımdan sorumlu başkan yardımcısı olan Theresa Bishop'tu. Meredith'in tam karşısında oturuyor ve aynı zamanda muhasebe müdürü olan başkan yardımcısı ile sohbet ediyordu.

Philip Bancroft, canlı ve güçlü bir sesle, "Günaydın," diyerek masanın başındaki yerini aldı. "Eğer geçici başkanın kim olacağı konusunda bir sonuca varıp varmadığımı merak ediyorsanız, şu anda bunun cevabı hayır. Karar verdiğim zaman bundan hepimiz haberdar edileceksiniz. Şimdilik bu meseleyi bir kenara bırakalım ve mağazanın beklemekte olan konularına dönelim." Kozmetik, ayakkabı ve manto alımlarından sorumlu başkan yardımcısına dönerek, "Ted," dedi. "Geçen gece aldığım raporlara göre manto satışları geçen sene bu zamana oranla yüzde on bir azalma göstermiş. Buna ne dersin?"

"Havalar bu mevsime göre çok sıcak gidiyor. Bu nedenle müşteriler her yıl bu zamanlarda yaptıkları gibi, dış giysilerle ilgilenmiyorlar. Dolayısıyla bu sonuç normal."

Ted, bunları söyledikten sonra ayağa kalktı, duvarda bir dolabın içine gömülmüş bilgisayarın başına giderek, tuşlarına basmaya başladı. Mağazanın bilgisayar sistemleri Meredith'in zorlamasıyla kısa bir süre önce güncelleştirilmişti. Bu epey para harcanmasına neden olmuştu ama bu sayede her türlü satış rakamlarına kolaylıkla ulaşabiliyor ve karşılaştırmalar anında yapılabilirdi. "Boston'daki manto satış rakamları geçen haftadan bugüne kadar yüzde onluk bir artış göstermiş. Bu da geçen hafta Boston'da havaların mevsim normalinde seyretmeye başlamasından kaynaklanıyor."

"Geçen hafta ile ilgilenmiyorum! Manto satışlarının neden geçen seneden daha düşük olduğunu öğrenmek istiyorum."

Meredith önceki akşam *Woman's Wear Daily* mecmuasının yazarlarından biri ile yemekteydi. Babasına bakarak, araya girdi. "*Woman's Wear Daily*'e göre, manto satışları diğer mağaza zincirlerinde de düşük. Bu konuda önümüzdeki sayıda bir yazı çıkacakmış."

Babası, "Ben özerk istemiyorum, açıklama bekliyorum," diye söylendi. Bancroft'ta göreve başladığı günden beri ona farklı davranmayacağını her fırsatta kanıtlamak ister gibiydi. Meredith, "Bunun açıklaması," diye devam etti, "kışlık ceket satışlarının ülke çapında yüzde on iki artmış olması. Bu alışveriş mantolardaki açığı kapatıyor."

Philip onun söylediklerini duymuştu, ama duymazlıktan geliyordu. Rothman'a döndü, "Elimizde kalan mantoları ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Rothman, sabırla, "Siparişlerin gerisini zaten durdurmuştuk, Philip," diye cevapladı "Elimizde fazla bir şey kalacağını sanmıyoruz." Theresa Bishop'un tavsiyesiyle manto siparişlerini kesip ceket siparişlerini artırdıklarını açıklamamıştı. Bunun üzerine, elbise, aksesuar ve çocuk giysileri alımlarından sorumlu başkan yardımcısı Gordon Mitchell araya girdi, "Yanlış hatırlamıyorsam," dedi, "Manto yerine ceket alımları yapıldı, çünkü Theresa kısa etekler yüzünden hanımların bu yıl manto yerine ceket almayı tercih edeceklerini bize önceden bildirmişti." Meredith, Mitchell'in bu konuşmayı yapmasının asıl sebebinin Theresa'nın hakkını korumak değil, Rothman'ın babasının gözüne girmesini engellemek olmakta olduğunu çok iyi biliyordu. O diğer başkan yardımcılarını zor duruma sokabilecek hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Genç kız, yakışıklı görüntüsüne rağmen art düşünceli ve sinisi bir adam olan Mitchell'den bu yüzden nefret ediyordu.

Philip, "Theresa'nın moda medyumluğu konusundaki başarılarını hepimiz biliyoruz," dedi. Başkan yardımcılar arasında kadın bulunmasına bir türlü alışamamıştı. Bunu herkes biliyordu. "O Rock yıldızının lanse edeceği parfüm, -ismi- ne oldu?" diye sordu. Sonra notlarını karıştırdı ve Ted Rothman'a, "Charisma," diye hatırlattı.

Rothman, "Bu Rock yıldızı Cheryl Aderly. O aynı zamanda bir seks sembolü..."

"Kim olduğunu biliyorum!" dedi Philip, lafı uzatmadan, "Bancroft parfümünü tanıtacak mı, tanıtmayacak mı?"

Rothman, huzursuzdu. "Henüz bilmiyoruz," diye cevapladı. Par-

füm bir mağazada en fazla kâr bırakan üründü. Yeni bir parfümün tanıtılması ve piyasaya sunulması ise başlı başına bir olaydı. Sözü geçen Rock yıldızının mağazaya gelmesi aynı zamanda bedelsiz reklam demektir. O mağazaya geldiğinde, kadınlar tezgâhlara hücum edecekler ve bütün parfüm stoklarını bir anda bitireceklerdi.

Philip, "Ne demek henüz bilmiyoruz?" diye bağırdı. "Onun çantada keklik olduğunu söylüyordun."

Rothman, "Aderly kıvırtıyor," diye itiraf etti. "Sanırım, Rock yıldızı imajını ciddi bir işte kullanmak istiyor, ama..."

Philip sinirli bir şekilde kalemını masanın üstüne fırlattı. "Allah aşkına! Onun kariyer planları beni ilgilendirmez! Beni ilgilendiren şu; parfümün tanıtımında edilmesinde rol alacak mı almayacak mı?"

Rothman, dikkatli ve onu yatıştırmaya çalışan bir ses tonuyla, "Sana cevap vermeye çalışıyorum," dedi. "Aderly tanıtım yapacaksa bunu şöhretine uygun, kaliteli bir mağazada yapmak istiyor."

Philip, kaşlarını çatarak, "Bancroft'tan daha kaliteli bir mağaza var mı?" dedi. "Hangi mağazayı kastettiğini öğrenebildin mi?"

"Marshall Field's."

"Çok saçma! Bizim onun için yapabileceklerimizi Field yapamaz!"

"Şu anda problem bizim *konumumuz*." Philip'in yüzü öfkeden kızarmaya başlayınca, Ted Rothman elini uzattı, "İlk anlaşmayı yaptığımızda, Aderly "klas" imajını istiyordu, ama sonradan arkadaşları ve menajeri, kendisine binlerce genç hayran kazandıran, seks sembolü imajını bir kenara itmesinin yanlış olduğuna onu ikna ettiler. Bu nedenle, şimdi Fields ile görüşüyorlar -bu mağazanın yıldız imajına uygun olduğunu düşünüyorlar."

"Bu parfümü istiyorum, Ted," dedi Philip, "Gerçekten, gerekiyor-sa daha iyi bir yüzde teklif et veya reklam masraflarına iştirak edebileceğimizi söyle. Ama kazanacağımızdan fazlasını teklif etme, tamam mı?"

"Elimden geleni yaparım."

Bancroft, "Şimdiye kadar yapmıyor muydun?" dedi ve cevap beklemeden, Rothman'ın yanında oturan başkan yardımcısına döndü. Birer birer hepsini Rothman'a yaptığı gibi soru yağmuruna tuttu. Satışlar çok iyiydi ve bütün başkan yardımcılar görevlerini çok

iyi yapıyorlardı ve Philip bunu biliyordu. Gordon Mitchell, Philip'in yayılım ateşine tuttuklarının sonuncusuydu. "Dominic Avanti çok çirkin. Sanki geçen yıldan kalmış gibiler ve satılmıyor."

Sonra, Lisa'nın müdürü olan başkan yardımcısına döndü ve suçlayan bakışlarla, "Satılmamalarının sebeplerinden biri," dedi, "Adamlarımızın fazla ileri gitmesi. Mankenlere payetli şapka ve o eldivenleri giydirmek kimin fikriydi?"

Lisa'nın müdürü Neil Nordstrom, soğukkanlılıkla "Lisa Pontini ve ekibi o gecelikleri ilginç göstermeye çalıştılar," diye karşılık verdi.

"Pekâlâ baylar," dedi Philip. Konuşmalardan sıkılmıştı. Hukuk danışmanı, Sam Green'e döndü, "Sam," dedi, "O kadının bize karşı açtığı dava ne oldu? Mobilya bölümünde düşüp bacağını kıran kadının?"

Sam Green, "O kadın sahtekârın biri," diye cevapladı. "Sigorta şirketi diğer mağazalarda da aynı numarayı yaptığını tespit etmiş, anlamaya yanaşmıyorlar. Bizi dava etsin, sonunda kaybedecek."

Philip başını salladı ve soğuk bir bakışla Meredith'e, "Houston'da almaya karar verdiğin arsa ne durumda?" diye sordu.

"Sam ile birlikte bu işin üzerinde çalışıyoruz. Sonuna geldik. Satıcı arsayı bölmeye karar verdi; anlamayı hazırlıyoruz."

Başını çevirdi ve sağ tarafında oturmakta olan, Muhasebe Müdürüne, "Allen, senin söyleyeceğin bir şey var mı?" diye sordu.

Allen Stanley, Bancroft firmasının muhasebe müdürlüğü görevini yürüten başkan yardımcısı olarak, aynı zamanda mağazanın krediler departmanından sorumluydu. Philip'in babası ile geçen stres dolu yıllar sonucu saçları dökülmüştü, o kadar yıpranmıştı ki, elli beş yaşında olmasına rağmen altmış beşinde görünüyordu. Genelde muhasebe, personel ve hukuk servisleri gelir getiren departmanlar olmadığı için Philip'e göre bu servisler başkalarının sırtından geçiniyorlardı. Allen Stanley'in emekli olmasına beş yıl vardı, ama Meredith'e göre işi çok zordu.

Allen konuşmasına, "Geçen ay rekor seviyede yeni kredi kartı başvurusu aldık, aşağı yukarı sekiz bin adet," diye başladı.

"Kaç tanesini onayladınız?"

"Yüzde altmış beşini,"

Philip, "Bu da ne demek," diye bağırdı "Sekiz bin başvurudan üç

bin tanesini reddetmenizin nedenini etmeyi bana açıklayabilir misin? Biz yeni kart vermek için insanları buraya çekmeye çalışıyoruz; siz gelir gelmez onları kapının önüne koyuyorsunuz! Bu kartların bizim için ne kadar kârlı olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Reddedilen kart başvuruları nedeniyle kaybettiğimiz gelir de cabası.”

Meredith, onu seyrederken, babasının birden kalp hastası olduğunu hatırlayıp kendini sakın davranmaya zorladığını düşündü.

Allen, sakın ve ciddi bir ses tonuyla, “Kabul etmediğimiz müracaatlar kredi değerlendirmesine uymayanlar, Philip,” dedi. “Beleşçiler, aldıklarının parasını ve faizlerini ödemeyenler. Bana kalırsa, bu gibi kimselere kart vermeyi reddetmekle tahsili mümkün olmayacak bir sürü alacağın önüne geçmiş oluyoruz. Bancroft kartı alabilmek için belirlediğimiz bazı temel kriterlere uymadıkları için bu üç bin kişiye kart verilmedi.”

Gordon Mitchell, “Çünkü bu temel kriterleri çok yüksek tutuyorsunuz,” dedi.

Philip, “Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu. Allen’ın hatasını bulmak için can atar gibi bir hali vardı.

Gordon pis pis sırtarak, “Biliyorum,” dedi. “Çünkü, yeğenim başvurusunun reddedildiğini söyledi.”

Allen, “Demek ki kredi almak için gerekli olan kriterlere uygun değilmiş,” diye karşılık verdi.

Mitchell kelimelerin üzerine basa basa, “Öyle mi?” dedi. “Field’s ve Macy’nin ona yeni kartlar vermesine ne diyeceksin? Yeğenim kendisine gönderilen cevapta yeterli kredi geçmişi olmadığı için kart verilemeyeceğinin belirtildiğini söyledi. Bu demektir ki hakkında kötü ya da iyi bir şey bulamadınız. Öyle değil mi?”

Allen başını salladı, “Ne yazıyorsa öyledir,” dedi.

Philip, öne doğru eğilerek, “Field’s ve Macy için ne diyorsun?” diye sordu. “Senden ve ekibinden daha iyi kaynaklara sahip olduklarını sanırım.”

“Hiç de öyle değil. Aynı ranseyman bürosunu kullanıyoruz. Olay onların şartlarının benimkilerden daha esnek olmasından kaynaklanıyor.”

“Ne demek benimkiler? Burası senin mağazan değil,”

Aslında bu durum Philip’ten kaynaklanıyordu ama Allen, kendini

ve ekibini savunmakla o kadar meşguldü ki bunu düşünemiyordu. Meredith araya girme ihtiyacını hissetti; yoksa bu mesele çok uzayacaktı. Babasına döndü. Nazik ve tarafsız olmaya özen gösteren bir ses tonuyla, “Bu konu en son konuşulduğunda,” dedi, “Üniversite öğrencilerinin geçmişte riskli kredi müşterisi olduklarını siz söylemiştiniz. Yanılmıyorsam, Allen’a, istisnaların dışında, üniversite öğrencilerine kart verilmemesi talimatını siz vermiştiniz.”

Odaya bir sessizlik çöktü. Meredith, ne zaman babasına karşı bir şey söylese bu hep böyle olurdu. Konuşmaya bu şekilde tepeden inme girdiğinde babasının saygısını kazanabileceği gibi, tam tersi de olabilir, azar işitebilirdi. Philip, ona döndü, “Sen ne öneriyorsun, Meredith?” dedi. Kuralı kendisinin koyduğunu kabul etmediği gibi red de etmemişti.

“Geçen sefer önerdiğimin aynısını öneriyorum. Üniversite öğrencilerine kart verelim ama limitlerini düşük turalım. Örneğin beş yüz dolar. Yıl sonunda bakalım. Eğer düzenli ödeme yapan bir müşteriye, limitini artırırız.”

Philip, bir süre hiçbir şey söylemeden kızına baktı; sonra döndü, söylediklerini duymamış gibi toplantıya devam etti. Bir saat kadar sonra, önündeki domuz derisi defterini kapadı ve masadaki yöneticilere hitaben, “Bugün oldukça yoğun bir programım var. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Toplantı bitmiştir,” dedi. Yerinden kalkmadan önce kalkmadan önce Allen’a döndü. “Daha önce kötü bir kredi geçirmiş olmayan üniversite öğrencilerine beş yüz dolar limitle kredi açın. Daha sonra değerlendirmesini yaparız,” dedi.

Bu babasının tipik davranışlarından biriydi. İyi bir fikir ortaya atmış olan yetenekli kızına, her zamanki gibi davranmıştı. Ama Meredith’in ne kadar yetenekli olduğunu herkes çok iyi biliyordu. Buna Philip Bancroft da dahildi.

Meredith, notlarını topladı ve Mitchell’le beraber toplantı odasından ayrıldı. Geçici başkanlık için bütün adaylar arasında en fazla şansa sahip olanlar Meredith ve Mitchell’di. İkisi de bunu biliyorlardı. Mitchell, otuz yedi yaşındaydı; perakendecilikte daha fazla tecrübe sahibi olması onun için bir avantajdı. Ama Bancroft’ta sadece üç yıldır çalışıyordu. Meredith ise yedi senedir Bancroft’ta görev yapıyordu ve mağazanın diğer şehirlere açılmasına öncülük yap-

miş bir kişiydi. Mağazanın çalıştığı bankalarını ikna eden, yeni mağazaların yerlerini seçen ve bu mağazalarla ilgili detaylı çalışmaları yapan oydu. Ayrıca Bancroft'ta her departmanda çalışmış olması ona ait bir ayrıcalıktı. Hiçbir başkan yardımcısının böyle bir deneyimi yoktu. Yan gözle Mitchell'e baktı. O da kafasının içinde bazı hesaplar yapıyor, diye düşündü. Mitchell tam bir şeyler söylemek üzereydi ki, sekreteri seslendi, "Bay Mitchell, özel hattınızda Bay Bender var. Sekreteri acil olduğunu söylüyor."

Mitchell, onu, "Sana özel hattıma cevap vermemeni söylemiştim, Debbie," diye payladı. Meredith'ten özür diledi ve odasına geçip kapıyı kapattı.

Debbie, Meredith Bancroft'un arkasından bakarken, dudaklarını ısınyordu. Ne zaman "Bay Bender'in sekreteri" arasa, Gordon sinirleniyor, odasına çekilip, kapısını kapatarak, konuşuyordu. Bir yıldır karısını boşayıp Debbie ile evleneceğini söylüyordu, ama oyalamasının nedeni acaba bu gelen telefonlar mıydı? Bay Bender'in sekreteri yeni bir sevgilinin kullandığı parola olabilir. Mitchell ona başka sözler de vermiş, onları da yerine getirmemişti. Güya onu satın alma görevlisi yapacaktı. Bu duygular içinde yavaşça telefonu kaldırdı, Gordon'un sesi endişeliydi. Fısıldayarak konuşuyordu. "Sana kaç defa beni buradan aramamanı söylemiştim!"

"Sakin ol, fazla uzun sürmeyecek," dedi Bender. "Elimizde kalmış bir miktar ipek bluz var. Bir de bir yığın incik boncuk. Beni bunlardan kurtarırsan komisyonunu iki katına çıkarırım." Erkek sesi Debbie'yi rahatlatmıştı Ahizeyi yerine koymak üzereyken, Bender'in rüşvetten bahsettiğini fark etti.

Gordon, "Yapamam," diye bağıyordu. "En son gönderdiğin bluzları ve mücevher dediğin şeyleri gördüm. Son derece kalitesiz şeylerdi! Bugüne kadar anlaşıyorduk ama gönderdiğin malların kalitesinde sorun yoktu. Son gönderdiklerine birisi biraz yakından bakarsa, sorular sormaya başlar. Bunları kim aldı, neden aldı gibi? İşte o zaman adamlarım beni gösterirler, çünkü onların alınması için ben talimat verdim."

"O kadar korkuyorsan, onları kov gitsin. O zaman seni gösterecek kimse kalmaz."

Gordon soğuk bir sesle, "Bu bir şeyi değiştirmez, Bender," dedi. "Bu güne kadar iyi bir işbirliğimiz vardı, ama artık bitti. Çok riskli

olmaya başladı. Üstelik geçici başkanlığım söz konusu. O zaman zaten sana bir yararım olmaz."

Bender'in sesi tehdit eder bir hal almıştı, "Beni iyi dinle, aptal herif, bunu ikinci kez söylemeyeceğim. Sen ve ben birlikte iyi çalıştık. Senin kariyerinle ilgili düşüncelerin beni hiç ilgilendirmez. Geçen yıl sana yüz bin dolar ödedim."

"Anlaşma sona erdi, dedim."

"Ben söylemeden sona ermez. Daha çok yolumuz var. Bana bir numara yaparsan, ihtiyar Bancroft'u hemen ararım."

"Ne söyleyeceksin, işe yaramaz mallarımı almam için rüşvet teklif ettiğini mi?"

"Hayır, ne kadar namuslu bir iş adamı olduğumu ve senin benim kaliteli mallarımı almak için benden rüşvet istediğini, gerçek bir kan emici olduğunu anlatacağım." Bir an kadar durduktan sonra, devam etti. "Eminim araştırırlarsa, beyan etmediğin yüz bin doları bir yerlerde bulacaklardır. Gelir vergisi kaçırmak, sahtekârlıktır, canım."

Gordon, telefonda bir ses işitti. Bir dolabın kapanmasını andıran bir ses, "Bir dakika bekler misin?" dedi, "Çantamdan bir şey almak zorundayım." Telefonu masanın üzerine bırakıp ayağa kalktı ve sessizce gidip kapıyı hafifçe araladı. Sekreteri, telefon ahizesi kulağında bir eliyle ağız kısmını kapatmış, konuşmalarını dinliyordu. Telefonda ışığı yanan tek hat şu anda Gordon'un konuşmakta olduğu hattı. Kapıyı kapadı ve masasına döndü, sinirli bir sesle, "Konuşmamıza sonra devam ederiz, beni evden ara," dedi.

"Seni uyarıyorum..."

"Tamam, tamam! Beni evden ara dedim. Bir çözüm buluruz."

Bender biraz yatışmıştı. "Şimdi oldu. O kadar da kötü bir insan değilimdir. Bancroft'un başkanlık teklifini reddedeceğine göre, payı artırmanın gerekecek."

Gordon, telefonu kapattıktan sonra, diafonun düğmesine bastı. "Debbie, içeri gelir misin?" dedi ve parmağını düğmeden çektiikten sonra, "Seni aptal, meraklı fahişe!" diye söylendi.

Bir dakika sonra Debbie içeri süzülde. Midesine kramplar giriyordu. Onun hakkındaki hayallerinin yıkılmasının verdiği üzüntüyü, suçunun yüzünden anlaşılmasından korkuyordu.

Gordon ayağa kalkarak, kendinden emin bir sesle, "Kapıyı kapa ve kilitle," dedi. Kanepenin yanına gitti, "Buraya gel."

Sesindeki sıcaklık ve gözlerindeki soğuk bakışlar Debbie'nin kafasını karıştırmıştı. Kendisine söyleneni yaptı ve kuşku içinde ona yaklaştı. Gordon onu birden kollarına alıp kendine çektiğinde, kısa ve hafif bir çığlık atmadan kendini alamadı. Gordon, kadının gırtlığını sıkılamak için kendini zor tutarak, "Telefonumu dinlediğini biliyorum," dedi. "Her şeyi ikimiz için yapıyorum, Debbie. Karımdan ayrılınca, paraya ihtiyacımız olacak. Sana layık olduğun hayatı verebilmek için. Anlıyorsun değil mi sevgilim?"

Debbie, başını kaldırdı. Yakışıklı yüzüne ve yalvaran sevgi dolu gözlerine baktı; anlıyordu. Ona inanıyordu. Gordon elbisesinin fermuarını açıp ellerini sutyenin içinde, göğüslerinin üzerinde ve bacaklarının arasındaki nemli bölgelerde gezdirirken kendisini, bedenini ve sessizliğini çoktan ona adamıştı.

Sekreteri kapısının önünden geçtiğinde Meredith, telefon ahizesini eline almak üzereydi. Phyllis "Fotokopi çekiyordum," diye açıkladı. Yirmi yedi yaşında, zeki, inisiyatif kullanabilen, özel yaşantısı dışında her konuda son derece mantıklı bir genç kadındı. Tek zaafı sorumsuz, güvenilmez erkeklerdi. "Sen yokken, personelden Jerry Keaton, aradı," dedi ve Meredith toplantıdayken aldığı notları sıralamaya başladı. "Kasa memurlarından biri temyiz davası açacakmış."

"Hukuk servisiyle görüşmüş mü?"

"Evet, ama seninle de konuşmak istiyor."

Meredith, "Mimarın bürosuna gidip, Houston mağazasının planları ile ilgili çalışmayı bitirmem lazım," dedi. "Jerry'ye söyle, pazar-tesi sabahı ilk işim onu görmek olacak."

"Tamam. Bay Savage aradı," dedi ve Sam Green kapıyı hafifçe vurunca durdu.

Sam her ikisine de, "Özür dilerim," dedi. "Meredith, bana birkaç dakika ayırabilir misin?"

Meredith, başını salladı, "Hayrola?"

"Ivan Thorp ile konuştum," dedi ve kızın masasına yaklaşırken, hafifçe yutkundu, "Sanırım Houston'daki arsa işinde bir engel var."

Aylar süren bir araştırmadan sonra, Meredith, Thorn Development'ın sahibi olduğu, Galleria'nın karşısındaki istedikleri nitelikte olan arsayı bulmuştu. Buraya sadece yeni bir mağaza değil, bir alışveriş merkezi inşa edebileceklerdi.

"Ne tür bir engel?"

"Sözleşmeyi imzalamaya hazır olduğumuzu söylediğim zaman, -Houston'daki dahil- sahip oldukları arsalarının tümünü almaya hazır bir alıcı olduğundan bahsetti."

Thorn Development, Houston'da muhtelif binaları, alışveriş merkezleri ve imar izni olan ve olmayan bir çok arsaları olan bir holdingti. Kardeşlerin aralarında anlaşamadıkları için şirketi satmayı düşündükleri, geçenlerde Time'a konu olmuştu. "Gerçekten bir alıcı var mı? Yoksa fiyatı artırmaya mı çalışıyorlar?"

"Büyük bir olasılıkla ikincisi. Ama yine de bugüne kadar hesaba katmadığımız bir rakibimiz olabileceğini sana bildirmek istedim."

"Arsayı satın almanın bir yolunu bulmak zorundayız, Sam. İkinci mağazayı orada inşa etmeyi her şeyden çok istiyorum. Yer harika. Houston durgunluktan çıkmak üzere, ama emlak fiyatları hâlâ düşük. Biz mağazayı açmaya hazır olduğumuzda, büyük bir patlama olacağına inanıyorum."

Meredith saatine baktı ve ayağa kalktı. Yüzünde çekingen bir gülümsemeyle, "Gitmem lazım," dedi "Houston'daki arkadaşımı ara. Bak bakalım o alıcı hakkında bir şeyler öğrenebilecek misin?"

"Aradım bile, araştırıyor."

ON ALTI

John O'Hara, Haskell Electronics firmasının kapalı otoparkının girişinde, limuzinin frenine bastı. Araba bir limo da olsa, John, yanında kız arkadaşı ve ayağının dibinde altılık bir bira kartonu varmış ve altındaki motoru güçlendirilmiş bir Chevrolet'ymiş gibi kulanırdı. Matt, 'Eğer refleksleri kuvvetli olmasa, şimdiye kadar ehliyetini ve hayatını çoktan kaybederdi,' diye düşünüyordu.

John O'Hara, cesur ve gözüpek bir adamdı. Bu özellikleri sayesinde Matt'in kullandığı kamyonet frenleri patlayıp, beton bir duvara çarparak yanmaya başladığında, patlamadan birkaç dakika önce Matt'i aracın içinden çıkarmayı başarmıştı. Tek kazancı en sevdiği viskiden bir kasa ve Matt'in ömür boyu sürecek şükran duyguları olmuştu.

Omzunda yıllar önce satın almış olduğu 45'lik bir otomatik tabanca asılıydı, ama Matt'e kalırsa John'un silaha ihtiyacı yoktu. 1,85 santim boyunda ve 120 kiloydu. Sadece kastan oluşan bir vücuda ve insanları ilk bakışta sindiren kavgacı bir yüze sahipti. Bütün bu özellikleri ile koruma görevine şoförlükten daha fazla yakışıyordu. Sumo güreşçisi görünümünde bir manyak gibi araba kullanıyordu.

Joe, arabayı binanın altındaki özel asansörün önünde yavaşça durdurdu. "İşte geldik," dedi. "Yeni eviniz burası."

Matt, "Burada bir yıldan daha az bir süre kalacağız," dedi. Genelde, birkaç aylık bir süre, yeterli olabilirdi. Geçmişte sadece finansmana ihtiyacı olan ve yönetim sorunu olmayan firmaları satın alıyordu. Bu firmalarda fazla değişiklik yapmaya gerek kalmıyor, sadece küçük ayarlamalarla Intercorp'a adapte edilebiliyorlardı. Ama Haskell öyle değildi. Yöntem ve teknoloji değişiklikleri, maaşların ayarlanması, yeni görev tanımlamalarının yapılması ve Southville'de alınan arsa üzerine yeni bir üretim tesisi inşası söz konusuydu. Dolayısıyla da Haskell'in bütünüyle elden geçmesi gerekiyordu. Yeni aldığı gemicilik şirketi ve Haskell için; onu uzun ve yorucu bir çalışma temposu bekliyordu. Başlangıçta, başarmak, hedeflerine ulaşmak için bunu yapmıştı. Hedeflerinin çok üstünde bir noktaya erişmiş olmasına rağmen hâlâ aynı tempoyu sürdürüyordu. Çünkü artık başka hiçbir şey onu tatmin etmiyordu; çok çalışmaktan bunun kaçınılmaz sonucu olarak başarıdan hoşlanmaya başlamıştı. Haskell'i planladığı boyuta erdirmek, büyük bir mücadele gerektiriyordu. Matt, onu dosdoğru yönetim kurulu katına çıkaracak asansörün kapısını özel anahtarıyla açarken 'Acaba yanlış mı yapıyorum,' diye düşünüyordu. Intercorp'un mali gücüne ihtiyaç duyan sağlam firmaları alarak geniş bir şirketler gurubu oluşturmuştu. Birkaç şirket daha almasında bir sakınca yoktu. Adamları iki haftadır burada çalışıyorlardı. Onlara bir an evvel katılmak için can atıyordu.

Altmışıncı katta, danışmada görevli olan kız çalan telefona cevap verdi ve Haskell binasının resepsiyonunda görevli üniformalı memurun söylediklerini dinledikten sonra telefonu kapatıp sağ tarafında oturmakta olan sekreterin yanına gitti. "Pete Duncan, gümüş rengi bir limonun garaja girdiğini bildirdi," diye fısıldadı, "Gelenin Farrell olduğunu sanıyor."

Joanna, arkasındaki gül ağacı panelin gümüş rengi Intercorp amblemine anlamlı bir şekilde bakarak, "Gümüş en sevdiği renk olmalı," dedi Intercorp, iki hafta önce Haskell'i satın aldıktan sonra, Intercorp'tan bir grup marangoz gelmiş ve altmışıncı kattaki resepsiyon bölümü, konferans salonu ve Matt Farrell'in ofisi yeniden dekore edilerek her yer gümüş renkte halılar, şarap rengi koltuklar ve ahşap kahve sehpalarıyla döşenmişti. Satın aldığı bütün kuruluşların birbirine benzer dekorasyonu Matt Farrell'in titizlikle üzerinde durduğu şeylerden biriydi.

Farrell şirketi satın aldıktan bir gün sonra, şirket başkanı Bay Vern Haskell biri oğlu, diğeri kayınbiraderi olan iki başkan yardımcısı ile beraber erken emekliliğe zorlanmıştı. Bir başka başkan yardımcısı istifa etmeyi kabul etmediği için, kovulmuştu. Karşı binada, aynı katta yer alan bu başkan yardımcılarının ofislerinde şimdi, Matt Farrell'in adamları oturuyordu. Diğer üç adamı da binanın muhtelif yerlerinde oturuyor, sorular soruyor, casusluk yapıp, listeler hazırlıyorlardı.

Sadece eski yöneticiler değil, sekreterler de görevlerinden uzaklaştırılıyordu. Bay Haskell'in sekreterine ya patronuyla beraber gitmesi ya da daha düşük bir kademede görevli birinin sekreterliği teklif edilmişti. Çünkü Bay Farrell Kaliforniya'dan kendi sekreterini getiriyordu. Ama yönetim bölümündeki sekreterler için hayat Matt Farrell'in sekreteri, Eleanor Stern'in gelmesiyle çekilmez olmaya başlamıştı. Eleanor Stern, sopa gibi bir vücudu olan, saçları dökülmeye başlamış, acımasız ve herkesin işine burnu sokan, bir şahin gibi gözlerini onlardan bir dakika bile ayırmayan biriydi. Diğer kızların konuştuklarını duymak için kapısını sürekli açık bırakıyordu. Resepsiyonda çalışan Valerie, bu yüzden öteki kızlara telefon edip bir bahane uydurup onu görmeye gelmelerini söyleyemiyordu.

Moda ve sinema dergilerine göre, Farrell yakışıklı, kültürlü ve çapkın bir erkekti. Film yıldızları ve Avrupa ülkelerinin hanedan mensupları yatağından eksik olmuyordu. *The Wall Street Journal*'a göre ise elinde sihirli bir değnek olan dahi bir iş adamıydı. Bay Haskell, ayrılmaadan önce onu, küstah, insanlıktan payını almamış, açgözlü ve yağmacı biri olarak tanımlamıştı. Dolayısıyla, Joanna ve Valerie, heyecanla asansörden inmesini beklerken, daha görmeden ondan nefret ediyorlardı.

Asansörün geldiğini duyuran zil sesinden sonra kapılar açıldı ve Matthew Farrell güneş yanığı teni ve kendinden emin ifadesiyle dışarı çıktı. Bir elinde tuttuğu raporu okurken atletik adımlarla kızlara yaklaşıyordu. Diğer elinde kaşmir paltosuyla çantası vardı. Valery, ayağa kalktı ve nazik bir sesle, "İyi günler, Bay Farrell," dedi. Kıbarlığına karşılık sadece kısa bir bakış ve bir baş işaretinden sonra, Farrell, yanlarından bir rüzgâr gibi geçip gitti. Daha önce bir kez gelmiş olduğu için odasının ne tarafta olduğunu biliyordu. Ancak sek-

reterinin odasına girip kapıyı kapattıktan sonra, elindeki rapordan başını kaldırdı. Dokuz yıldır yanında çalışmakta olan sekreterine baktı. Birbirlerini ne selamladılar ne de hatır sordular.

"İşler nasıl gidiyor?"

"Gayet iyi."

"Toplantı gündemi hazır mı?"

"Elbette." Onlar ideal bir çiftti. Matt onu yirmi genç kadının arasından seçmiş ve aradan geçen uzun yıllar ne kadar doğru bir seçim yapmış olduğunu kanıtlamıştı.

"Herkes içeride mi?"

"Evet."

"Gündemi biliyorlar mı?"

"Elbette."

Matt, toplantı odasına doğru giderken, "Önümüzdeki saatlerde Brüksel'den bir telefon bekliyorum," dedi. "Onu hemen bağla, diğerlerini bekletebilirsin."

Intercorp'un altı başarılı başkan yardımcısı, uzun mermer bir masanın etrafına karşılıklı olarak yerleştirilmiş şarap rengi koltuklarda, oturmuş bekliyorlardı. Matt, onlara yaklaşırken ayağa kalktı. Heyecanla elini sıkarken gözlerinden, Yunanistan'daki görüşmelerin sonucunu anlamaya çalışıyorlardı.

Sonuncu adam, Matt'in elini sıkarken, "Seni tekrar görmek çok güzel," dedi. Bu, Tom Anderson'dı. "Pekâlâ, daha fazla ızdırıp çek-tirme de söyle," diye devam etti. "Atina, nasıldı?"

Matt, toplantı masasına doğru ilerlerken "Çok keyifliydi," diye cevapladı. "Intercorp'un artık bir tanker filosu var."

Birden oda sevinçli ve birbirini kutlayan erkek sesleri ile doldu. Holdingin bu en yeni şirketi hakkında birbirlerine görüşlerini söylemeye başlamışlardı bile.

Matt, sandalyesinin arkasına yaslandı ve etrafında oturmakta olan, altı birbirinden yetenekli yöneticiyi izlemeye başladı. Hepsi kendi alanlarının en iyileriydi. Beşi Harvard, Yale, Princeton, UCLA ve MIT'den, bankacılıktan pazarlamaya kadar farklı konularda en yüksek derecelere mezun olmuşlardı. Biri hariç hepsi sekiz yüz dolarlık koyu renk takım elbiseler, Mısır pamuğundan yapılmış yakaları kolalı beyaz gömlekler giymiş, ipek kravatlar takmışlardı. Bir

araya geldiklerinde *Brooks Brothers* görüntüsü veriyorlardı. Oyunun kuralı buydu. En yüksek noktaya erişmişsen, sadece en iyisi yeterli olabilirdi. Altıncı adam, Tom Anderson ise onların tamamen aksine, kahverengi ekose bir ceket ve yeşil pantolon giymiş, şal desenli bir kravat takmıştı. Anderson'ın kıyafeti diğer adamlar arasında hep alay konusu olmuştu ama bunu ona hiçbir zaman hissettirmemişlerdi. Bu, biraz da 1.90 boyunda ve 110 kilo ağırlığında bir adamla dalga geçmenin riskli oluşundan kaynaklanıyordu. Anderson, lise mezunuydu, üniversite bile değil ve bundan da gurur duyuyordu. Arkadaşlarına, "Hayat üniversitesinden mezunum," derdi. Söylemediği şey ise insan psikolojisini çok iyi anlaması ve insanlar hakkında, müthiş bir sezgiye sahip olmasıydı. Özellikle sendika temsilcileriyle yapılan pazarlıklarda çok başarılıydı. Sıkı bir pazarlıkcı ve çok çalışkan bir insandı. Ama Matt'e göre onu diğerlerinden farklı kılan en büyük özelliği sadakatiydi. Bu odadakiler arasında, paranın satın alamayacağı tek insandı. Matt'in ilk satın aldığı şirkette çalışıyordu. Bu şirket satıldığında, şirketin yeni sahipleri ona daha yüksek maaş ve daha iyi koşullar teklif etmelerine rağmen, Tom, yoluna Matt ile devam etmeyi seçmişti.

Matt, bu adamlara, başkaları tarafından satın alınmasınlar diye çok iyi maaş ödüyordu. Ama Tom'a kendisine ve Intercorp'a olan bağlılığından dolayı daha da fazla para veriyordu. Verdiği paraya hiçbir zaman acımıyordu, çünkü bu adamlar kendi konularının en iyileriydi. Ancak, onların enerjilerini doğru yerlere kanalize eden ve onları doğru hedeflere yönlendiren kendisiydi. Tankerlerle ilgili sohbetlerini bölerek, "Beyler," dedi, "Tankerler hakkında başka zaman konuşuruz. Şimdi Haskell'in problemlerini görüşelim."

Elliott Jamison'a dönerek, "Elliott," dedi, "Senden başlayalım. Haskell'in pazarlama bölümünün durumu nasıl?"

"Fena değil, ama iyi de değil. Burada ve bölgelerde çok fazla müdür var ama yeterli sayıda satış temsilcisi yok. Mevcut müşteriler aşırı ilgiyle şımartılıyor ve satış temsilcileri yeni müşteri bulmaya zaman ayıramıyorlar. Haskell'in ürün kalitesini göz önüne alacak olursak, şimdiki müşteri portföyünün dört misli fazlasına sahip olması gerekir. Bugünkü durumda en az elli satış temsilcisi daha gerekiyor. Southville'i faaliyete geçirdikten sonra bir elli kişi daha eklemeyi düşünebiliriz."

Matt, önündeki defterine notlarını aldıktan sonra, "Başka?" diye sordu.

"Paul Cranshaw, pazarlama başkan yardımcısı Onu göndermek zorundayız. Yöntemleri hem eski, hem de saçma sapan. Yirmi sekiz yıldır burada. Esnek ve değişikliklere açık değil."

"Kaç yaşında,"

"Dosyasına göre elli altı."

"Erken emeklilik önersek kabul eder mi?"

"Sanırım eder ama kendiliğinden bırakmaya niyetli değil, o kesin. Kendini beğenmiş bir pislik. Ayrıca Intercorp'a duyduğu düşmanlığı da gizlemiyor."

Tom Anderson, şal desenli kravatıyla oynuyordu. Başını kaldırdı, "Şaşırmadım. Haskell'in uzaktan akrabası olduğu söyleniyor."

Elliot ona şaşkınlıkla baktı, "Gerçekten mi?" Hiç ilgilenmez görünmesine rağmen böyle bir bilgiye erişmiş olmasına çok şaşırmıştı. "Dosyasında öyle bir bilgi yoktu, nasıl buldun?"

"Arşiv bölümündeki yaşlı ama hoş bir sarışınla sohbet ederken öğrendim. Kadın burada herkesten fazla çalışmış. Ayaklı bilgi bankası gibi."

"Şimdi anlaşıldı neden her şeye o kadar karşı çıktığı, o zaman kesinlikle gitmeli. Şimdilik bu kadar, Matt. Haftaya bir daha görüşür ve ayrıntılara bakarız."

Matt, şirketin mali durumu hakkında bilgi almak için, John Lambert'e döndü.

Sıranın kendisine geldiğini anlayan Lambert, notlarına baktı, "Kârları iyi; bunu daha önce de biliyorduk, ama örneğin masrafları azaltılarak, daha iyi hale getirilebilir. Alacaklarını toplamada çok gevşekler. Bazı müşteriler altı aydır ödeme yapmamış. Bu da Haskell'in tahsilat peşinde yeteri kadar koşturmasından kaynaklanıyor."

"Muhasebe müdürünü değiştirmemiz gerekiyor mu?"

Lambert tereddüt ediyordu. "Zor bir karar. Muhasebe Müdürüne göre müşterilerin fazla üstüne gidilmemesi Haskell'in talimatıymış. Yıllardır daha aktif bir tahsilat uygulamasını önermiş durmuş, ama yaşlı patron bu konuda çok katıymış. İyi bir yönetici, bölümünde herkesin morali yerinde. İş dağıtımını yapmasını iyi biliyor. Bölümde oldukça hareketli."

“Senin işine burnunu sokmanı nasıl karşıladı? Değişikliklere uyum sağlayabilecek mi?”

“O bir asker. Liderlik niteliği yok ama vicdanlı biri. Ne istediğini söyle, yapsın. Ama ondan yeni fikirler üretmesini, daha aktif işlemler yaratmasını istersen kendi başına altından kalkamaz.”

Matt, “O zaman onu yönlendir ve doğru yola sok,” dedi. Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra ekledi. “Bir başkan yardımcısı atadıktan sonra, ona göz kulak olmasını söyleriz. Mali işler önemlidir, iyi yürümesi lazım. Moralleri yüksekse, bırakalım öyle kalsınlar.”

“Katılıyorum. Önümüzdeki ay yeni bütçe ve fiyat politikası hakkında konuşmaya hazır olurum, sanıyorum.”

“Güzel.” Matt, şimdi, personel ve personel politikalarından sorumlu, kısa boylu sarışın adama dönmüştü. “David, insan kaynaklarında neler oluyor bakalım?”

David Talbot, “Fena değil. Doğrusunu söylemek gerekirse, oldukça iyi. Göçmen işçi sayısı oldukça düşük, ama bizi manşetlere çıkaracak, ya da ihalelere girmemizi engelleyecek kadar değil,” diye cevapladı. “İnsan kaynakları promosyon ve istihdam konusunda sağlıklı çalışmalar yapmış. Bana kalırsa, bölüm başkanı Lloyd Waldrup zeki ve bilgili biri.”

Tom Anderson, uzanıp, kendine masanın üzerindeki, gümüş sürahiye bir fincan kahve koyarken, “Yobazın biri,” diye araya girdi.

Talbot sinirlendi. “Saçma bir suçlama,” dedi. “Lloyd Waldrup bana muhtelif işlerde çalışan kadın ve azınlık işçilerin sayısını içeren raporları gösterdi, aralarında hatırı sayılır sayıda yönetici de var.”

“Raporlara inanmıyorum.”

“Tanrım, senin neyin var, Tom! Ne zaman bir şirketi incelemeye başlasak, İnsan Kaynakları Müdürüne takıyorsun. Ne alıp veremediğin var bu adamlarla?”

“Güce doymak bilmeyen, kış yalayıcılar oldukları için takıyorum onlara.”

“Waldrup da bunlara dahil mi?”

“Özellikle Waldrup.”

“Seni onun hakkında böyle düşünmeye iten nedeni öğrenebilir miyiz, acaba?”

“Üst üste iki gün kıyafetime övgüler yağdırdı. Giysilerimi övenlerden hiç hoşlanmam. Özellikle kendileri gri takım elbise giyiyorlarsa iyice kuşkulanırım.”

Odadaki kıkırdamalar tansiyonu biraz azaltmış, David bile rahatlamıştı.

“Promosyonlar ve işe almalar konusunda yalan söylediğine inanıracak sebeplerin var mı?”

Tom şeker almak için uzanırken, koluyla kahvesini dökmemeye özen göstererek “Evet, var,” dedi. “Sen İnsan Kaynakları servisinde görevini yapmaya çalışırken ben de etrafta dolanıyordum. Bir şey dikkatimi çekti.” Durdu ve kahvesini karıştırmaya başladı. Matt, hariç odadaki herkesin siniri bozulmuştu. Tom arkasına yaslandı, bacak, bacak üstüne attı, kahve fincanı elindeydi.

David, “Tom!” diye bağırdı. “Söyleyeceğini söyle de işimize bakalım! Etrafta dolaşırken dikkatini çeken ne oldu?”

“Ofislerde oturan erkekler gördüm.”

“Ne olmuş, peki?”

“Ama, daha önce kadın müdürler tarafından yönetildiği söylenen, muhasebe bölümü dışında, o odalarda hiçbir kadın görmedim. Ve sadece birkaç kadın yöneticinin ofisinde ve kapılarının önünde sekreterleri vardı. Acaba Waldrup bayanları mutlu etmek için mi bazı unvanlar uydurmuştu? O kadar kadın yönetici vardıysa, sekreterleri nerede oturuyordu? Ofisleri neredeydi?”

David, “Hemen kontrol edeceğim,” dedi. Sinirleri hâlâ gergindi. “Gerçi kısa zamanda kokusu çıkar, ama, önceden bilmek her zaman daha iyidir,” dedi ve Matt’e döndü. “Kısa bir süre sonra, Haskell çalışanlarının ne kadar süre ile tatile çıkacaklarını ve aylık ücret seviyelerini belirlememiz lazım. Haskell’de bugüne kadar üç senelik personele üç hafta, sekiz senelik personele dört hafta yıllık izin uygulaması yapılmıyormuş. Bu da şirkete büyük bir mali külfet getiriyor. Ayrıca izine çıkanların yerine kısa süre için işe alınanlara ödenen para bu hesabın içinde değil.”

“Ücret politikası nasıl?”

“Bizden daha az ücret alıyorlar. Ama Haskell’deki ücret politikası, *az çalıştır, az öde* felsefesi üzerine kurulmuş. Gerekli tespiti bitirdikten sonra, bu konuyu seninle önümüzdeki günlerde konuşacağım.”

Geri kalanları da dinledikten sonra, Matt, onlara InterCorp'a bağlı bazı bölümlerdeki gelişmeler hakkında bilgi verdi. Bütün toplantı süresince sadece biri hiç konuşmadan, bir üniversite talebesinin uzmanlar tarafından anlatılan dersleri takip ederken gösterdiği özen ve dikkatle anlatılanları dinledi. Bu genç adamın ismi Peter Vanderwild'tı, Harvard mezunu bir dahiydi. Görevi, satın alınacak firmaların kâr analizlerini yapıp, Matt'e rapor vermektir. Haskell Electronics'i o önermişti ve bu onun üçüncü başarısıydı. Matt, ekiple beraber onu da buraya göndermişti; çünkü bir şirket satın alındıktan sonra neler yapıldığını öğrenmesini istiyordu.

ON YEDİ

Alicia iki ay kadar önce Kaliforniya'da onun yanındaydı ve Matt'e açıkça onunla evlenmek istediğini ima etmişti. Matt, önceleri bu düşünceye sıcak bakmış, ama yıllar önce Şikagolu bir başka şımarık sosyete kızıyla yaptığı evliliği hatırladığında hemen vazgeçmişti. Onunla beraber olmaktan hoşlanıyordu ama ikinci kez aynı hatayı yapamazdı. Bu kadar zamandır evlenmemiş olmasının nedenlerinden biri de seneler önce Meredith'e karşı hissettiklerini ona hissettirebilecek bir kadına rastlamamış olmasıydı. Meredith'inkiler dışında hiçbir kadının bakışları karşısında kendisini hem çok güçlü hem de çaresiz hissetmemişti. Bunları ona hissettiremeyen bir kadınla evlenmek, ikinci sınıf birine razı olmak demekti ve onun hayatında hiçbir zaman hiçbir şeyin ikincisine yer yoktu. Ayrıca, kendisine adeta işkence eden, acı veren o fırtınalı duyguları bir kez daha yaşamayı göze alamıyordu. Meredith, ona mutluluk verdiği kadar da acı vermişti. Her şeyden çok sevdiği hain karısı ona daha sonraları hayatı bir cehennem yapmamış mıydı? Karar vermişti, bir daha kimse ona zarar veremeyecekti. Ama, Alicia evlilik fikrinden vazgeçmeye niyetli görünmüyordu. Buna kesin bir çözüm getirmeliydi. Ya Alicia, bu fikrinden vazgeçecekti ya da Matt, zevk aldığı bu dostluğa son vermek zorunda kalacaktı.

Smokinin ceketini giydikten sonra bir kadeh konyak almak için bara doğru yürüdü. Alicia ve Stanton birazdan geleceklerdi. Kadeh almak için uzandığında kolu, gündelikçi kadının barın üzerine bıraktığı gazeteye çarptı ve gazete yere düştü.

İşte o zaman Meredith'i gördü.

Fotoğrafi gazetenin son iç sayfasında ona bakıyordu. Gülümsemesi, saçları, yüzündeki ifade, her şeyi kusursuzdu. 'Tipik Meredith,' diye düşündü. Eğilip gazeteyi yerden alırken kanının çekildiğini hissediyordu. Genç kızlık zamanında da güzeldi, ama fotoğrafı kim çektiyse onu Grace Kelly gibi göstermek için özel bir çaba harcamış olmalıydı. Gözleri fotoğrafın altındaki yazıya takıldı. Köşe yazarı Sally Mansfield'e göre, Meredith çocukluk aşkı Parker Reynolds III ile nişanlanmıştı. Evlendikleri günün şerefine Bancroft mağazaları ülke çapında bir indirimli satış uygulaması başlatacak. Gazeteyi elinden bırakıp, pencereye doğru yürürken, bir zamanlar bu küçük fahişeye evlenmiş olduğunu ama bir *çocukluk aşkı* olduğunu bile bilmediğini düşündü. İşte o zaman, onu gerçekten hiç tanımadığını anladı. Tanımadığı bir kadından nefret ediyordu. Düşündükleriyle hissettiklerinin ne kadar farklı olduğunu düşündü. Tepkisi eski bir alışkanlıktan kaynaklanıyor olmalıydı çünkü ondan artık eskisi gibi nefret etmiyordu. Şimdi hissettiği tek şey soğuk bir burukluktu. Meredith'in hain olmayı becerecek kadar bile yürekli olduğunu sanmıyordu. Altı aylık hamileyken çocuğunu aldırması ve bunu bir marifetmiş gibi, ayrılmak istediğini bildiren bir telgrafla ona bildirmişti. Bebeğine yaptıklarını duymasına rağmen, onu o kadar seviyordu ki, ayrılma fikrinden caydırabilmek ümidiyle, uçağa atladığı gibi, yanına gitmişti. Hastaneye vardığında, Bancroft kanadının lobisinde, Meredith'in onu görmek istemediğini söylemişlerdi ve bir güvenlik görevlisi tarafından dışarı çıkarılmıştı. Bütün bunların, Philip Bancroft'un başının altından çıktığını düşündüğünden, Matt, ertesi günü tekrar hastaneye gitmişti. Bu sefer kapıda onu, elinde karısıyla görüşmesini yasaklayan bir mahkeme kararı bulunan bir polis memuru bekliyordu. Böyle bir karar ancak Meredith'in rızasıyla alınabilirdi.

Yıllarca bu anıları, bebeğini kaybetmiş olmaktan duyduğu acıları hafızasının bir köşesinde saklamıştı. Onları düşünmeye bile dayana-

miyordu. Bir sanat eseri üzerinde özenle çalışır gibi, büyük bir çaba sarf ederek Meredrih'i aklından çıkarmayı başarmıştı sonunda. Önceleri amacı kendini korumaktı, sonraları bu bir alışkanlık oldu.

Şimdi, penceresinden Lake Shore Drive'ı seyredirken uğraşmaya gerek kalmadığını anlıyordu. Artık onun için Meredith Bancroft yoktu.

Şikago'da yaşamaya karar verdiği zaman onunla karşılaşmasının kaçınılmaz olacağını biliyordu, ama bu yüzden planlarını değiştiremezdi. Meredith iyi terbiye görmüş bir insandı. Bu gibi durumlarda iki yetişkin insan birbirine nasıl nezaketle davranırsa, onlar da öyle yapacaklardı.

Matt, Stanton'ın uzun Mercedes'ine bindi ve arkadaşıyla el sıkıştıktan sonra, bakışlarını dizlerine kadar inen parlak siyah saçlarıyla aynı renk samur mantosu içinde, gülümseyerek elini uzatan Alicia'ya çevirdi. Alicia tatlı ve yumuşak bir sesle, "Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi.

Matt, "Hem de çok uzun," diye cevap verdi. Gerçekten de öyle hissediyordu.

Alicia "Beş ay," dedi. "Elimi sıkırmakla mı yetineceksin, yoksa beni doğru dürüst öpecek misin?"

Matt, çaresiz bir yüz ifadesiyle kızın babasına baktı. Stanton babacan bir hoşgörüyle başını salladı. Matt, Alicia'yı kucağına çekti, "Doğru dürüst öpmekle neyi kastetmiştin?" diye sordu.

Alicia gülümsedi, "Şimdi gösteririm."

Sadece Alicia bir adamı babasının önünde bu şekilde öpmeye cesaret edebilirdi. Ama her baba da, Stanford'ın yaptığı gibi, kızı insanın aklını başından alacak şekilde birini öperken, gülümseyerek dışarıyı seyretmeye çalışmazdı. Alicia tahrik olmuştu, Matt de öyle ve her ikisi de bunun farkındaydılar.

Alicia, "Sanırım beni özlemişsin?" dedi.

Matt, "Ve sanırım," dedi, "en az birimizin yüzünün kızarması lazım."

Alicia gülerek, "Bu düşünce senin gibi köylülere yakışır, sevgilim," diye cevap verdi.

"Seni gidi burjuva!"

“Bir zamanlar burjuva olmak büyük bir ayrıcalıktı.”

“Burjuva olmak hoşuna gidiyor değil mi?”

“Sanırım.” Alicia, Matt’ın kucagından indikten sonra, bacak, bacak üzerine atıp oturunca mantosu aralanmıştı. Dar eteğinin yır-macından görünen bacaklarını göstererek, “Beğendin mi?” diye sor-du.

Stanton, “Beğenip, beğenmediğini sonra öğrenirsin,” diyerek ara-ya girip Matt’i kızının tekelinden kurtarmaya çalıştı. “Edmund Mi-ning ve Ryerson Consolidated firmalarının birleşecekleri söyleniyor. Ne dersin? Ama ondan önce söyle bakalım baban nasıl? Hâlâ çift-likte kalma konusunda ısrarlı mı?”

“Babam iyi,” dedi Matt. Doğruyu söylüyordu. Patrick Farrell on bir senedir içki içmiyordu. “Sonunda çiftliği satıp, şehre taşınması konusunda onu ikna edebildim. Birkaç hafta benimle kalacak, son-ra kız kardeşime gidecek. Bu ay çiftliğe gidip, aile yadigârlarını to-parlamam lazım. Babamın kalbi buna dayanamaz.”

Meredith, Parker ile birlikte salonun ortalarında bir yerde durmuş, nişanlandıklarını gazetede okuyan arkadaşlarının tebriklerini kabul ederken ‘Otelin büyük balo salonu, geniş mermer sütunları, pırıl pırıl parlayan kristal avizeleri ve muhteşem kemerli tavanı ile bu akşam daha farklı görünüyor,’ diye düşünüyordu. Orkestra Rodgers ve Hart anısına bir parça çalıyordu. Son grup da yanlarından ayrıldıktan son-ra, Meredith Parker’a döndü ve birden gülmeye başladı.

Parker, sevgi dolu bir gülümsemeyle, “Komik olan nedir?” diye sordu.

Genç kız, “Orkestranın çaldığı parça,” diye açıkladı. “On üç ya-şında seninle dans ederken de aynı parça çalıyordu.” Onun düşün-celere daldığını görünce ilave etti, “Bayan ‘Eppingham’ın Drake Otel’deki partisinde.”

Parker, “Şimdi hatırladım,” dedi, “Bayan Eppingham’ın işkence gecesinde.”

Meredith, “Gerçekten ıstırap vericiydi,” dedi. “Çantamı düşür-müştüm, kafalarımız çarpışmıştı ve bütün gece ayaklarına basıp dur-muştum.”

Genç adam aynı duygusallıkla, “Çantanı düşürmüştün, kafaları-mız da çarpışmıştı,” dedi. “Ama ayağıma bastığımı hatırlamıyorum.

O gece o kadar büyüleyiciydin ki. Doğrusunu söylemek gerekirse, ne kadar güzel gözlerin olduğunu ilk olarak o gece fark etmiştim.” Sonra gülümseyerek ekledi, “Sanki gözlerinle bana bir şeyler söy-lemek ister gibiydin...”

Meredith kahkahalarla gülüyordu. “Herhalde sana evlenme tek-lif etmeyi düşünüyordum!”

Parker yine gülümsedi, ona sarılıp kendine doğru çekti. “Gerçek-ten mi?”

“Kesinlikle.” Bir dedikodu yazarının onlara doğru yaklaştığını görünce, genç kızın yüzündeki gülümseme kayboldu. “Parker,” dedi telaşla, “Ben makyajımı tazelemeye gidiyorum, Sally Mansfield bu tarafa geliyor, Bancroft mağazasının bizim düğünümüzü indirim yaparak kutlama hikâyesini kimin uydurduğunu pazartesi günü öğ-renmeden önce onunla konuşmak istemiyorum. Bu haberi yayan kişi tekzip de yayınlamak zorunda kalacak.” Parker’ın kollarından sıy-rılırken, “Çünkü öyle bir şey olmayacak,” diye ekledi. “Burada Li-sa’yı bekler misin?” Merdivenlere doğru yürümeye başlamıştı bile. “Çoktan gelmesi lazımdı.”

Matt, Alicia’nın kürkünü omuzlarından alıp, vestiyerdeki kıza uzatırken, Stanton, “Zamanlamamız harika,” dedi.

Ama o sırada Matt’in dikkati muhteşem vücudunu saran siyah kadife elbisesi içindeki Alicia’ya yönelmişti. Neşeli ve arzu dolu bir sesle “Harika bir kıyafet,” dedi.

Alicia bakışlarını ondan ayırmadan, başını geriye attı, parlak kır-mızı dudaklarını bilmiş bir ifadeyle bükerek, “Biliyor musun, Matt?” dedi, “Sadece sen, ‘harika bir kıyafet’ derken insana bir hafta seninle beraber olmaya davet ediyormuş hissini verebilirsin.”

Matt gülmekten kendini alamadı. Beraberce baş döndürücü ışık-lar ve gürültülü bir kalabalığın doldurduğu balo salonuna doğru iler-lediler. Az ilerde onlara yaklaşmaya çalışan, iki fotoğrafçı ve bir te-levizyon ekibi Matt’in dikkatini çekti. Anlaşılan bu akşam da basın onları rahat bırakmayacaktı.

Babası dostlarıyla konuşmak için yanlarından uzaklaştığında, Alicia, “Bunu mu demek istemiştin?” diye sordu.

Matt, yanlarından geçen garsonun elindeki tepsiden iki kadeh şampanya alırken, “Neyi?” diye sordu.

“İki ay önce geçirdiğimiz bir hafta gibi muhteşem seksle dolu bir haftalık bir davet.”

Genç adam, tanıdığı iki kişiyi başıyla selamlarken, azarlar gibi bir ses tonuyla, “Alicia,” dedi. “Kendine gel.” İlerlemeye devam etmek istiyordu ama Alicia inatla olduğu yerde kalmakta ısrar etti. Yüzünde ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu.

“Niçin hiç evlenmedin?”

“Başka zaman konuşuruz.”

“En son beraber olduğumuzda denedim, ama sen cevap vermekten hep kaçındın.”

Seçtiği konu, inatçılığı ve patavatsızlığıyla Matt’in canını sıkıyordu. Kızın uzun siyah eldivenli kolunu hafifçe tutarak onu yürütmek zorunda bıraktı. “Sanırım,” dedi, “şimdi ve burada öğrenmek istiyorsun.”

Alicia, çenesini havaya kaldırarak, “Evet,” dedi.

“Aklından ne geçiyor?”

“Evlilik.”

Alicia, Matt’in bir an durakladığını gördü. Gözlerinde beliren soğuk ifadeyi hissetmişti ama cevabı bundan daha inciticiydi, “Kiiminle?”

Matt’in bu onur kırıcı cevabı kızı üzmüştü. Bu meseleyi fazla üstelemiş olmaktan pişmanlık duyarak, başını kaldırıp onun yüzündeki acımasız ifadeyi gördüğünde, bayılacağını sandı. “Sanırım, bunu hak ettim,” dedi.

Matt, hislerini yeteri kadar saklayamadığı için kendisine kızarak, “Hayır,” dedi, “hak etmedin.”

Alicia’nın kafası karışmıştı. Dalgın bir gülümsemeyle ona baktı, “En azından şimdilik ne düşündüğünü biliyoruz.”

Matt’in kısacık gülümsemesi hiç de cesaret verici değildi. Alicia onun koluna girdi. “Biliyor musun?” dedi, “Tanıdığım en zor adam-sın!” Ve havayı biraz yumuşatmak için ilave etti, “Duygusal olduğum kadar fiziksel olarak da!”

Lisa, elindeki kabartma harflerle yazılmış davetiyeyi kapıdaki görevliye gösterdikten sonra paltosunu vestiyere bırakırken gözleriyle salonda Parker ve Meredith’i bulmaya çalışıyordu. Parker’ın sarışın başını orkestranın yanında görünce kalabalığı yararak o tarafa

doğru ilerlemeye başladı. İnce vücudu, kızıl saçları, kırmızı saten şalvarı, siyah kadife ceketi ve alnında siyah incili banttan oluşan aykırı kıyafetiyle bütün erkeklerin dikkatini çekiyordu. Parker hariç. Lisa, içkisini tazelemekle meşgul olan Parker’ın, yanına yaklaştığında, “Selam,” dedi.

Parker ona döndü. Yüzündeki ifadeden, kızın kıyafetinden hoşlanmadığı belliydi. Lisa’nın bir şey söylemesine fırsat vermeden, “Olamaz!” dedi. Yapmacık, üzgün bir ifadeyle telaşa kapılmış görünerek, “Maliyetler gene mi yükseldi?” diye sordu. Lisa’nın ceketinin göğüs dekoltesine bakıyordu. “Niye sen de diğer kadınlar gibi giyinmiyorsun?”

Lisa, önce biraz düşünüyor gibi yaptıktan sonra, yüzünde aydınlık bir gülümseme ile, “Bilmem,” dedi “Meredith nerede?”

“Makyajını tazelemeye gitti.”

Konuşmaya devam ettikleri takdirde yılların verdiği alışkanlıkla birbirlerini iğnelemeye devam edeceklerinden, her ikisi de sessizce bakışlarını etraflarındaki kalabalığa çevirdi. O anda bulundukları yerin sağ tarafında, bir hareketlilik gözlerine çarptı. Kameramanlar ve fotoğrafçılar birden koşuşturmaya başlamışlardı.

Lisa, sağ tarafa baktığında, flaşların patladığını ve basının, Alicia Avery’nin yanındaki koyu siyah saçlı genç bir adamın çevresine üşüşüğünü gördü. Genç adam, Alicia ile beraber kalabalık arasında yürümeye çalışırken, kameralar kendisine doğru çevrilmiş, spikerler ellerindeki mikrofonları ona doğru uzatıyorlardı. Lisa meraklı bir yüz ifadesiyle “Kim o?” diye sordu.

Parker, biraz ötelerindeki gürültülü kalabalığı seyrederken, ilgisiz bir tavırla, “Göremiyorum,” dedi ama kalabalığın arasından, gazetecilerin etrafını çevirdiği adamın yüzünü gördüğünde, irkildi, “Bu adam, Farrell.”

Adamın soyadını duyup, yüzüne baktıktan sonra, Lisa’nın, bu adamın Meredith’in kalpsiz ve hain eski kocası olduğunu anlaması fazla uzun sürmedi. Adam kolunda Alicia ile gazetecilerle konuşur ve sorulan sorulara cevap verirken, Meredith’e çektiği ıstırapı düşünerek, içinde büyük bir kinle yanına yaklaşıp, herkesi içinde nasıl bir pislik olduğunu suratına haykırmamak için kendini zor tutuyordu. Ama bu Meredith’in hoşuna gitmezdi. Üstelik Parker ve kendisi dışında kimsenin bu evlilikten haberi yoktu.

İşte o an Meredith aklına geldi. Parker'a döndü, "Meredith onun burada olduğunu biliyor mu?" diye sordu.

Aynı düşünce Parker'ın kafasından da geçmiş olmalıydı ki, Lisa'nın kolunu tuttu ve, "Meredith'i bul ve Farrell'in burada olduğunu söyle," dedi.

Lisa, omzuyla kalabalığı yarmaya çalışarak, bir an önce Meredith'e ulaşmaya çabalarlarken, Matt Farrell, etrafını çeviren gazeteci ordusunun arasındaki Sally Mansfield hariç hepsinden kendini sıyrabilmeyi başarmış, merdivenlerin başında Stanton Avery ile sohbet ediyordu. Lisa, bir yandan Farrell'in hareketlerini takip ediyor, bir yandan da üst kattaki bayanlar tuvaletinin olduğu balkonlu bölüme bakıyordu. İşte tam o sırada olduğu yerde, donup kaldı. Meredith, birden merdivenlerin başında belirmiş ve yavaş adımlarla aşağı inmeye başlamıştı.

Yapacak bir şey olmadığını anlayınca, Lisa, durdu ve seyretmeye hazırlarken, hayırsız kocasının on bir sene sonra onu ilk defa göreceği bu gecede, arkadaşını hiçbir zaman bu akşamki kadar muhteşem görmediğini fark etti.

Meredith, merdivenlerin yarısına geldiğinde, yaşlı bir çiftle konuşmak için durmuştu. Lisa nefesini tutuyordu. Parker da yanına gelmişti. Huzursuzluğu her halinden belliydi. Bakışları, Sally Mansfield, Farrell ve Meredith arasında dolaşıyordu.

Matt, dikkatini, Stanton'a vermişti ama Alicia'nın yanında olmadığını fark etti. Makyajını tazelemeye gitmiş olmalıydı. O sırada birisinin ona seslendiğini duydu ve kim olduğunu anlamak için başını çevirdi. Yukarıya, merdivenlerin başına doğru baktı... ve elindeki şampanya kadehi dudaklarının arasında, donup kaldı. Matt, en son gördüğünde genç bir kız ve kendi karısı olan merdivenlerin başındaki genç kadına bakıyordu. Basının onu neden Grace Kelly'e benzetmeye çalıştığını şimdi daha iyi anlıyordu. Ensesinde iki beyaz güle toplanmış sarı saçları ile Meredith Bancroft'un nefes kesen görünüşü, onun ne kadar iyi yetişmiş, ne kadar soylu bir kadın olduğunu mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Son gördüğünden bu yana hatları daha olgunlaşmış, zarif kemikli yüzünden çevresine büyüleyici bir neşe saçıyordu. Matt'in şaşkınlığı fazla sürmedi, içkisini yudumlamaya devam etti. Bu arada Stanton'ın kulağına söylediklerini an-

lamaya çalışıyordu, ama gözleri merdivenin başında duran göz kamaştırıcı güzellikteki kadındaydı. Ancak şimdi bakışlarındaki ifade değişmiş, hayranlık ve sevginin yerini bir sanat eserini sahte ve kusurlu olduğunu bilerek inceleyen bir uzmanın kayıtsızlığı almıştı.

Matt, Meredith'in merdivende yaşlı bir çiftle konuşmasını seyrederken onun bu saf ve büyüleyici havasının belki de giydiği kar beyaz elbiseden ya da diğer kadınlar insanı tahrik edici, kalçalarına kadar yırtmaçlı dar elbiseler giymeyi tercih ederken, onun sadece omuzlarını açıkta bırakan geniş etekli bir kıyafet seçmesinden kaynaklandığını düşünüyordu. Gerçek suydı ki o en az diğer kadınlar kadar tahrik edici de olabilirdi. Tahrik edici, muhteşem ve erişilemez.

Matt, onun kendisiyle evlenmek zorunda kaldığı zaman ne kadar genç olduğunu düşündü. Birbirlerini hiç tanımamışlardı. Babası gibi sarhoşun biriyle evlenip, Edmunton gibi pis bir kasabada yaşayarak çocuğunu büyütme istememesinin sebebi bu değil miydi?

Babası onu kesinlikle sonlarının bu olacağına, çocuğunu aldirtmaya ve kendisini boşamaya ikna etmiş olmalıydı, Matt, bunları boşandıktan kısa bir süre sonra anlamıştı. Meredith, hiçbir zaman babası gibi kendini beğenmiş biri olamazdı. İyi yetişmiş, soylu, evet, ama çocuğuna ve kendisine bunları yapacak, kendini beğenmiş biri değil. On bir yılı onun nasıl biri olduğunu anlamaya çalışarak geçir-mişti ve o hiç değişmemişti.

Stanton, dirseğiyle Matt'i dürterek, "Çok güzel, değil mi?" dedi. "Çok."

"Gel benimle. Seni onunla ve nişanlısıyla tanıştırayım. Zaten nişanlısıyla konuşmam gerekiyor. Duymuşsundur, herhalde. Parker Reynolds, Şikago'nun en büyük bankalarından birinin sahibi."

Matt önce tereddüt etti, sonra başını salladı. Nasıl olsa, bir şekilde görüşmeleri gerekecekti. 'Bu ne kadar çabuk olursa, o kadar iyi,' diye düşünüyordu. En azından bu kez tanıştırıldığında kendini onun karşısında bir cüzamlı gibi hissetmeyecekti.

Meredith, gözleriyle kalabalığın arasında Parker'ı ararken, Stanton Avery'nin neşeli ve samimi sesini duyup merdivenin en alt basamağında durdu. Stanton, onu hafifçe kolundan tutarak, "Meredith," dedi, "Seninle tanıştırmak istediğim biri var."

Meredith, başını kaldırıp, kendine tanıştırılan adamın güneş ya-

nıği yüzüne bakmadan önce elini uzatmış, gülümsüyordu. Matthew Farrell... Onun yüzü. Başının döndüğünü, midesinin yanmaya başladığını hissetti. Stanton'ın sesi sanki uzun bir tüneldeymiş gibi geliyordu. "Bu dostum, Matt Farrell..." ve bebeğini kaybettiği zaman onu hastanede arama ihtiyacını bile duymamış, sadece boşanmak istediğini belirten bir telgraf göndermiş olan adamı gördü. O adam şimdi ona gülümsüyordu. Unutamadığı, o anlamlı, baştan çıkarıcı, tiksindirici gülümsemesiyle kadını hafifçe kolundan tutarak, ona elini uzatıyordu. Elini hemen çekti ve Matt'e soğuk bir bakış attıktan sonra Stanton Avery'ye döndü. Kibirli bir tavırla, "Dostlarınızı daha iyi seçmelisiniz, Bay Avery," dedi "Özür dilerim." Sonra arkasında, kulaklarına inanamayan bir Sally Mansfield, şaşkın bir Stanton Avery ve öfkeli bir Matthew Farrell bırakarak, oradan uzaklaştı.

Konuklar gittikten sonra, iki genç ve Philip Bancroft, Meredith'in dairesinde yalnız kaldıklarında, saat gecenin üçünü geçmişti. Meredith kendini Kraliçe Anne modeli bir sandalyeye bırakarak, babasına, "Bu saatlere kadar uykusuz kalmamalısın," dedi. Matthew Farrell ile karşılaşmasının üstünden saatler geçtiği halde, hâlâ içinde fırtınalar kopuyordu. Kendisine elini uzattığında, bu eli sıkmayarak, onu herkesin içinde küçük düşürdüğünde, Farrell'in gözlerinde gördüğü vahşi öfkeyi unutamıyordu.

Philip, bir kadeh daha şeri alırken, "Niye hâlâ burada olduğumu iyi biliyorsun," dedi. Meredith'in Farrell ile karşılaştığını, bir saat kadar önce, Parker'dan duymuştu ve ayrıntıları öğrenmek istiyordu.

"İçme şunu. Doktorlar içmemen gerektiğini söylemişti."

"Bırak şimdi doktorları. Farrell'in ne söylediğini bilmek istiyorum. Parker onu herkesin içinde rezil ettiğini söyledi."

Meredith, "Bir şey söylemeye fırsat bulamadı," diye cevapladı ve olup bitenleri aynen nakletti. Sözlerini bitirdikten sonra, gümüş rengi saçlı, ısmarlama bir smokin giymiş olan yaşlı adamın kadehindeki şeriyi bir yudumda bitirliğini seyretti. Bu yaşlı adam onun yaşantısının önemli bir bölümünü yönlendirmiş ve o ne isterse o olmuştu. Ta ki kendisi ona karşı çıkma cesaretini gösterene kadar! Meredith, bütün bunlara rağmen hâlâ onu seviyor ve onun için endişeleniyordu. Babası onun ailesiydi. Geçirdiği hastalık ve acıdan dolayı sanki yü-

zündeki kan çekilmiş gibiydi. İzne ayrıldığında doktoru kesinlikle bir deniz yolculuğuna çıkmasını, ne olursa olsun işle veya dünya ile ilgilenmemesini, televizyondaki haberleri bile dinlememesini, gazete bile okumamasını tavsiye etmişti. Bakışlarını babasından Parker'a çevirdi, "Keşke bu akşam olanları babama anlatmasaydın, hiç gereği yoktu."

Parker, derin bir nefes alarak oturduğu sandalyeden, Meredith'e bilmediği bir şeyi açıkladı. "Meredith, Sally Mansfield bütün olanları gördü ve muhtemelen duydu. Eğer yarınki gazetede olanları okumazsak şaşarım."

Philip, "Umarım yayımlar," dedi.

Parker, Philip'in kaşlarını çatıldığını görmezden gelerek, "Keşke yayımlamasa," dedi. "İnsanların Meredith'in onu neden bu kadar aşağıladığı konusunda sorular sormaları hoş olmaz."

Meredith başını oturduğu sandalyenin arkasına yaslamıştı. "Biraz düşünme fırsatım olsaydı, bunu yapmazdım," dedi. "En azından, o kadar insanın içinde yapmazdım."

Parker, "Bu akşam bile bazı dostlarımız bu konuyla ilgili sorular sordular," dedi. "Akla yatkın bir açıklama düşünsen iyi olacak," diye başlıyordu ki, Meredith onun sözünü kesti. "Lütfen," dedi, "Bu akşam değil. Ben uyumak istiyorum."

Parker, ayağa kalktı. "Haklısın," dedi. Philip'in de onunla beraber gitmekten başka şansı kalmamıştı.

ON SEKİZ

Meredith, duştan çıktı ve üzerine şarap rengi bir yün pantolon geçirip, saçlarını at kuyruğu şeklinde topladıktan sonra salona geçti. Sabahleyin Sally Mansfield'in sütununu okuduktan sonra masanın üzerine koyduğu Sunday Tribune gazetesine sıkıntıyla baktı. Saat öğleye yaklaşıyordu. Sally dün akşamki fiyasko hakkında şunları yazmıştı:

Bütün dünyadaki kadınlar Matt Farrell'in efsanevi cazibesine kendilerini kaptırmışken, sevgili Meredith'imiz son derece kayıtsız görünüyor. Hayır derneğinin operadaki balosunda dün akşam Meredith'imiz Matt Farrell'a eski-lerin tabiriyle ağzının payını verdi. Genelde herkese karşı son derece nazik olmasıyla tanınan sevgili Meredith'imiz, Matt Farrell'in elini sıkmayı reddetti. İnsan nedenini merak etmekten kendini alamıyor!

Meredith işe gidemeyecek kadar gergin, dışarıya çıkamayacak kadar da yorgun olduğundan odanın ortasında öylece durmuş, boş gözlerle etrafındaki antika sandalye ve koltuklara sanki ilk defa görü-

yormuş gibi bakıyordu. Oysa bu eşyaları ve apartman dairesini kendisi seçmişti. Her şey olmasını istediği gibiydi. Aslında, şehri kuşbakışı gören bu daire ve beş yıl önce aldığı BMW'si yaptığı tek müsriflikti. Bugün her şey kafasındakiler gibi karmakarışık görünüyordu.

Mutfağa gitti, kendisine bir fincan kahve koydu ve tezgâha yaslandı. Biraz kendine gelene kadar dün akşam olanları düşünmek istemiyordu.

Penceresinden gördüğü kadarıyla dışarıda kasvetli bir hava vardı, kendi de öyleydi. Kahve beynindeki duyarsızlığı silmede duştan daha fazla işe yaramıştı. Kendine geldikçe, dün akşamki davranışından duyduğu utanç artıyordu. Ama o babası ya da Parker gibi, davranışının Sally Mansfield'in sütununda yayınlanmasının yankılarından dolayı utanmıyordu. Onu rahatsız eden kontrolünü kaybetmiş olmasıydı. Hayır kontrolünü değil aklını kaybetmişti. Farrell'i suçlamaktan yıllar önce kendi iyiliği için vazgeçmişti. Çünkü ihaneti karşısında hissettiği öfke ve acı dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Çocuğunu kaybettikten bir sene sonra, kendini, aralarında olup bitenler hakkında daha objektif düşünmeye zorlamış ve bu tarafsızlığı yakaladıktan sonrada ona sıkı sıkıya sarılmış, onu hayatının bir parçası yapmıştı.

Üniversitedeki bir psikoloğun da söylediği gibi objektif olabilmek çok önemliydi. O sayede başına gelenlerin kaçınılmaz olduğunu anlayabilmişti. Birbirleriyle evlenmeye zorlanmışlardı ve onları birbirlerine bağlayan çocuktan başka hiçbir ortak şey yoktu. Olması da mümkün değildi. Matt, çocuğunu düşürdüğü zaman geri dönmesi için yalvarmalarına kulak asmadığı gibi, hemen boşanmak istemişti. Yüzeydeki sempatik görünüşünün altında bir erişilmezlik ve uzlaşmazlık vardı. Hayatı mücadeleyle geçmişti. Sarhoş bir baba, genç bir kız kardeş ve çelik fabrikalarındaki yorucu işi. Acımasız ve güçlü bir karaktere sahip olmasaydı hiçbir zaman o kabuğun dışına çıkamazdı. On bir yıl önce Meredith'e de aynı acımasızlıkla davranmıştı. Onu kimse suçlayamazdı. Sadece kendisi gibi davranmıştı. Acımasız ve soğuk. Görevini yapmış ve Meredith'le evlenmişti. Bunda belki biraz da açgözlülüğünün payı vardı. Meredith'in kendisine ait parası olmadığını öğrendikten sonra, çocuğu da kaybedin-

ce, evli kalmasının bir anlamı olmadığını düşünmüş olmalıydı. Meredith'in sahip olduğu değerlerin hiç biri onda yoktu. Evli kalsalardı kalbini belki daha fazla kıracaktı. Bunu anlamıştı, ya da anlamış olduğunu sanıyordu. Ve dün gece bütün bu tarafsızlığını ve kendine olan güvenini yitirmişti. Böyle bir şey olmamalıydı. Eğer onunla karşılaşmadan birkaç dakika önce birisi kendisini uyarmış olsaydı, bu asla olmazdı. Eğer ona o alışık olduğu tarzda gülümsememiş olsaydı... aslında elini o utanmadan gülen yüze indirmeyi düşünmüştü.

Stanton'a söyledikleri gerçek duygularını yansıtıyordu. Onu üzen, o sözleri söylemesine sebep olan, içindeki denetleyemediği burukluktu. Ve tekrarından korkuyordu. Ama böyle bir şey mümkün değildi. Şimdi hiçbir şey hissetmiyordu. Dün akşamki duygu patlaması, sönmüş bir volkanın son ve zayıf bir kıpırdanışından başka bir şey değildi.

Mantıklı düşünmeye başladıkça, Meredith kendini daha iyi hissediyordu. Kendine bir fincan kahve daha koydu ve salona geçerek masasına oturup çalışmaya başladı. Dairesi gözüne yine eskisi gibi düzenli ve güzel görünüyordu. Masasındaki telefona baktı. Bir an için telefon etmeyi ve aldığı terbiye gereği özür dilemeyi düşündü. Sonra birden vazgeçti. Çantasını açtı ve Houston mağazasıyla ilgili mali verilerin bulunduğu dosyayı çıkardı. Matthew Farrell onunla evliyken ne düşündüğünü ve ne yaptığını hiç umursamamıştı. Doğayısıyla dün akşam olanları da umursayacağını sanmıyordu. Öyle egoist ve vurdumduymaz biriydi ki, onu hiçbir şey ya da hiç kimse incitemez ve ona zarar veremezdi.

ON DOKUZ

Pazartesi sabahı saat onda, Peter VanderWild "Sphinx" takma adını taktığı Bayan Stern'in ofisinde, kadının elindeki işten kafasını kaldırıp kendisiyle ilgilenmesini bekliyordu. Buna hiç niyeti olmadığını fark edince, "Saat onda Bay Farrell ile randevum var," dedi.

"Bay Farrell şu anda toplantıda. Sizinle on beş dakika sonra görüşecek."

"Beklemeli miyim?"

"Eğer önümüzdeki on beş dakika içinde yapacak başka bir işiniz yoksa bekleyin." Orada bekleyecek olsa kadın, bu on beş dakikalık süre içinde yapacak işi olmadığını anlayacağından, ofisine döndü. Kendini öğretmen tarafından paylanmış bir öğrenci gibi hissediyordu. Saat 10:15'te tekrar geldiğinde, Bayan Stern ona Matt'in ofisinin bulunduğu başkanlık salonlarına geçmesini işaret etti. Ancak, konuşmaya fırsat bulmadan, Matt'in masasındaki telefon çaldı.

Matt, "Otur Peter," dedi. "Seninle birkaç dakika sonra konuşacağız." Matt, telefon kulağında, Peter'in önceki gün bıraktığı satın alınabilecek firmalarla ilgili dosyanın sayfalarını karıştırmaya baş-

ladı. Hepsi sabit kıymetleri arasında önemli gayri menkuller bulunduran büyük şirketlerdi. Matt, hafta sonunda bu dosyayı inceleme fırsatı bulmuş, Peter'in seçimleri ve detaylı çalışmaları onu çok memnun etmişti. Telefonu kapattıktan sonra, arkasına yaslandı ve bütün dikkatini Peter'a vererek "Atlanta şirketinde en çok ilgini çeken ne?" diye sordu.

Peter, "Birkaç şey" diye cevapladı. "Gayri menkulleri genelde orta boy binalar ve doluluk oranı yüksek. Bütün binalar bakımlı ve iyi yönetiliyor; kiracılar sağlam şirketlerden oluşuyor ve kira kontratlarının süreleri de uzun. Ayrıca Atlanta'ya gidip, binaların bazılarını kendim gezdim."

"Şikago Firması?"

186

"İyi yerleşim bölgelerinde yüksek kira getiren evleri var. Kâr marjları çok yüksek."

Matt gözlerini hafifçe kıvrarak, genç adamın sözünü kesti. "Benim bu dosyada gördüğüm, binaların çoğunun en az otuz senelik olduğu. O binaların yenilenmesi bütün kârı götürür."

Peter, "Kârlılık profilini hazırlarken, bütün bunları göz önüne almıştım," diye açıkladı. "Üstelik bu evlerin arsalarının değeri her geçen gün artıyor."

Matt duyduklarından tatmin olmuştu. Diğer dosyayı açtı. Sadece bu dosyayı incelerken Peter'in dehasından kuşku duymuştu. "Houston şirketini nereden buldun?"

"Eğer Houston'un büyümesi bu hızla devam ederse, kısa süre içinde arsa fiyatlarının tavana vurması gerekiyor..."

Matt sabırsızlanarak, onun sözünü kesti "Anlıyorum," diye cevap verdi. "Thorp Şirketini devralmamızı hangi nedenle önerdiğini öğrenmek istiyorum? The Wall Street Journal'i okuyan herkes o şirketin iki yıldır satılık olduğunu ve neden satılmadığını bilir. Kötü yönetilen bir şirket ve fiyatı çok yüksek."

Peter sanki oturduğu sandalyeye aniden elektrik verilmiş gibi birden konuşmaya başladı, "Haklısınız, ama beni biraz dinlerseniz fikrinizin değişeceğini sanıyorum." Farrell'in başını sallaması üzerine, devam etti. "Thorp şirketi on yıl önce babaları ölünce iki kardeşe kaldı. Şirkete sahip olduktan sonra çok yanlış yatırımlar yaptılar, bunları yaparken de, babalarından kalan gayri menkulleri ipotek ettiler. Bu-

nun sonucu olarak, Houston'daki Continental City Trust'a gırtlaklarına kadar, borçlandılar. İki kardeş birbirleriyle hiç anlaşamıyorlar. Bu nedenle şirketi bütün varlıklarıyla beraber bir bütün olarak iki senedir satışa çıkarmış vaziyetler. Senelerdir bir türlü satamadıkları için, kardeşlerden biri varlıkları bölmeye ve parçalar halinde satmaya çalışıyor. Fazla seçenekleri yok, çünkü ellerini çabuk tutmak zorundalar. Continental ipotekleri paraya çevirmek istiyor."

Matt, "Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Ekim ayında Houston'a kız kardeşimi ziyarete gittiğimde, Thorp şirketine uğrayıp bir göz atmak istedim. Oradayken bazı gayri menkullerini gezme fırsatı elde ettim ve banka müdürünün ismini öğrendim. Charles Collins; onu aradım. Çok yardımcı oldu. Önce, 'Thorp' şirketine bir alıcı çıkması onların da işine geliyor diye yardımcı olduğunu sandım. Ancak, geçen perşembe günü beni aradı, Thorp'un da bizimle anlaşmaya istekli olduğunu ve çok makul bir fiyata satmaya razı olacaklarını söyledi. Tekrar düşünmemizi ve bir fiyat belirlememizi önerdi. Eğer elimizi çabuk tutarsak, Thorp'un gayri menkullerini gerçek değerlerinden değil, üzerindeki ipotek fiyatlarına satın alabiliriz."

"Bankanın sıkıştırdığını nereden biliyorsun?"

Peter gülümsedi, "Dallas'taki bir bankanın müdürü olan arkadaşımı aradım ve Continental'dan Collins'i tanıyıp tanımadığını sordum. Tanıdığını söyledi ve onunla dostluk çerçevesinde görüştü. Collins, Thorp dahil, geri ödemeleri sallantıda olan bazı yüksek krediler konusunda banka müfettişlerinin onu sıkıştırdığını söylemiş." Peter durakladı, bu ayrıntılı çalışmasından dolayı, patronundan övgü dolu bir söz bekler gibiydi ama elde ettiği tek şey kısa bir gülümseme ve olumlu bir baş işareti oldu. Kendini, sanki Tanrı tarafından kutlanmış gibi hissediyordu. "Thorp şirketinin sahip olduğu bazı gayri menkuller ve parselasyonu yapılmış arsalar hakkında bilgi ister misiniz? Aralarında kısa süre içinde değeri çok artacak olanlar var."

Matt, araziden çok bina almayı tercih ediyordu ama, "Dinliyorum," dedi.

"Thorp'un en değerli gayri menkullerinden biri, içinde bir otel bulunan muhteşem alışveriş merkezi Galleria'nın tam karşısındaki on beş dönümlük arsa. Bütün bilinen markaların Galleria'da dükkânları var. Ve arsa karayolunun yanında. Bir tarafında da Saks Fifth Avenue ma-

187

ğazası var. Thorp'un arsası bu iki alışveriş merkezinin tam arasında ve yeni bir alışveriş merkezi için çok uygun."

"İş için Houston'a gittiğimde orayı görmüştüm."

"Onu ipotek değeri olan yirmi milyon dolara aldığımız zaman ne kadar kârlı bir alışveriş yapmış olduğumuzu anlayacaksınız. Üzerine kendimizde bir inşaat yapabileceğimiz gibi, daha iyi bir fiyatla satabiliriz de. Arsanın beş yıl önceki değeri kırk milyon dolardı. Houston bu şekilde gelişmeye devam ederse, o rakamı kısa zaman içinde görür."

Peter anlatırken, Matt önündeki deftere sürekli notlar alıyordu. InterCorp'un arsadan ziyade hazır binalarla ilgilendiğini hatırlatmak için onun sözünü bitirmesini bekliyordu. "Eğer ilgileniyorsanız, elimizi çabuk tutmalıyız. Collins'den duyduğum kadarıyla size bahsettiğim arsa için teklif bekliyorlar. Kimden olduğunu önce söylemek istemedi ama biraz üsteleince ağzından kaçırıldı. Şikago'daki Bancroft Şirketi arsanın peşindeymiş. Çok doğal! Onlar için ideal bir yer. Houston'da öyle bir yer daha yok. Yirmi milyon dolara alıp bir iki ay içinde Bancroft'a yirmi beş ya da otuz milyon dolara satarız." Peter birden durakladı, çünkü patronu kafasını kaldırmış yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona bakıyordu.

Matt, "Ne dedin?" diye sordu.

Peter, "Bancroft Şirketi'nin arsayı satın almayı planladığını söyledim," dedi. Matt'in gözlerindeki soğuk, acımasız ve sinsî bakışlardan tedirgin olmuştu. Farrell'in daha fazla bilgi edinmek istediğini düşünerek, devam etti. "Bancroft, Bloomingdale ya da Neiman-Marcus gibi kaliteli mal satan büyük bir mağaza zinciri, geçtiğimiz günlerde yayılma pol..."

Matt, sert bir sesle, "Bancroft Şirketini tanıyorum," dedi Thorp dosyasını önüne aldı ve Peter'ın Houston'daki arsa ile ilgili değerlendirmelerini bir kez daha dikkatle inceledi. Arsanın büyük kâr getirecek bir potansiyele sahip olduğu kuşkusuzdu. Ama şu anda onun kafası kârlılıktan başka şeylerle meşguldü. Önceki gece, Meredith Bancroft'un davranışını yenilenen bir öfkeyle hatırladı.

Sakin bir ses tonuyla, "Bu arsayı alalım," dedi,

"Şirketin diğer varlıklarını duymak istemez misiniz?"

"Bancroft'un almak istediği arsa dışında bir şeyle ilgilenmiyorum. Hukuk bölümünü ara ve bir teklif hazırlamalarını söyle, Thorp'un arsa için biçtiği değere uygun bir teklif olsun. Houston'a yarın kendin götür ve Thorp'a kendin ver."

"Teklif mi?" Peter çok şaşırılmıştı, "Ne kadarlık bir teklif?"

"On beş milyon teklif et. Sözleşmeyi imzalamak için yirmi dört saat süre ver ve oradan ayrıl. Sana hemen yirmi beş milyona satmayı önereceklerdir. Yirmi milyonda işi bitiririz. Üç hafta içinde arsanın mülkiyeti üzerimize geçmeli yoksa..."

"Gerçekten iyi fikir olduğ..."

"Bir şartımız daha var. Eğer Thorp teklifimizi kabul ederse, kimseye bundan söz etmemeleri gerekiyor. Satış tamamlanana kadar arsayı bizim aldığımızı kimse bilmemeli. Bu husus sözleşmede diğer şartlarla beraber yer almalı."

Peter'in içinde bir huzursuzluk vardı. Farrell, geçmişte şirket satın alırken ya da yatırım yaptığında sadece Peter'in tavsiyeleriyle hareket etmemişti. Kendisi de gerekli incelemeleri yapmış ve uygun gördüğü önlemleri almıştı. Peter, bu kez yanlış yapılan bir şey olduğu duygusuna kapılmıştı. Eğer bir şeyler aksar ya da ters giderse, tek sorumlusu kendisi olacaktı.

"Bay Farrell, gerçekten bunun iyi fikir olduğunu sanmı..."

Matt onun sözünü kesti. "Peter, al şu Allah'ın cezası arsayı."

Peter başını salladı, ayağa kalktı ama huzursuzluğu hâlâ devam ediyordu.

"Kaliforniya'daki hukuk servisinden Art Simpson'u ara. Şartları anlat. Sözleşmeleri yarın masamda görmek istediğimi söyle. Gelir gelmez al ve yanıma gel. O zaman yapacaklarımızı konuşuruz."

Vanderwild odadan çıkınca, Matt koltuğunu çevirip pencereden dışarıyı seyretmeye başladı. Meredith onu hâlâ alt tabakadan biri olarak görüyor olmalıydı. Bu onun bileceği şeydi elbet. Matt hakkındaki duygularını bütün Şikago'nun öğrenmesine neden olmak da kendi bileceği bir şeydi. Ancak bunlar ona fazladan bir on milyon dolara mal olacaktı. Houston'daki arsa için InterCorp'a on milyon dolar fazla ödemek zorunda kalacaktı.

YİRMİ

Ertesi gün öğleden sonra, Peter, kararlı bir ifadeyle Bayan Stern'e, "Bay Farrell, bu sözleşmeleri gelir gelmez kendisine getirmemi istemişti," diyordu.

Bayan Stern, kurşunî kalın kaşlarını kaldırarak, "O zaman," diye cevapladı, "Söyleneni yapsanız iyi olur."

Bu sözler üzerine Peter, olduğu yerde döndü ve Matt Farrell'in ofisinin gül ağacından yapılmış kapısını vurup içeri girdi. Farrell'i Houston'daki arsa konusunda acele etmekten nasıl caydıracağını düşünüyordu. Bu nedenle, odanın diğer ucunda, duvara yeni asılmış bir yağlıboya resmi incelemekle meşgul olan Tom Anderson'u fark etmedi. Peter, "Bay Farrell," diye söze başladı. "Size bu Houston işi konusunda son derece tedirgin olduğumu belirtmek zorundayım."

"Sözleşmeleri getirdin mi?"

Peter, "Evet, getirdim," dedi ve isteksizce ona uzattı. "En azından söylemek istediklerimi dinleyin."

Farrell, başıyla masasının önündeki şarap rengi süet koltuklardan birine oturmasını işaret etti, "Otur Peter, önce bu sözleşmelere bir göz-

atmak istiyorum; sonra söylemek istediklerini dinleyeceğim." Matt, milyonlarca dolarlık nakit harcama gerektirecek sözleşmeleri sakın bir şekilde okurken, Peter, patronunun acaba şüphe, korku veya pişmanlık gibi, insanoğlunun bazı zayıflıklarına karşı duyarlı olup olmadığını merak ediyordu.

Peter, Intercorp'a katıldığından beri, Matt Farrell bir şeye karar verdiğinde hiç kimsenin ve hiçbir şeyin ona engel olamayacağına çok yakından tanık olmuştu. Ekip arkadaşları endişe ve korkularını saklamakta Peter'dan daha becerikliydiler ama onların da aynı şeyleri hissettiğinden emindi. İki gece önce hep beraber saat ona kadar çalışmışlardı. Peter'a hep birlikte yemek yemeyi teklif ettiler. Bir tek Tom Anderson son dakikada fikrini değiştirmiş ve çalışmaya devam etmişti. İlk defa bu yemek sırasında, arkadaşlarından hiçbirinin Farrell'i kendisi kadar iyi tanımadığının farkına varmıştı. Sadece Tom Anderson'un onu yakından tanımak ve arkadaşı olmak gibi bir ayrıcalığı vardı, ama bunun nedenini kimse bilmiyordu.

Düşünceleri Matt'in sözleşmeleri okumayı bitirip, iki maddede değişiklik yaptıktan sonra, imzalayıp ona uzatmasıyla yarıda kaldı. "Yaptığım değişiklikler ile bu sözleşmeler tamamlanmıştır. Senin bu konuyla ilgili sorunun nedir?"

Peter, sandalyesinde doğruldu ve önceki kararlı tavrını takındı. "Bir değil birkaç sorun var, Bay Farrell," diye cevapladı "Öncelikle, bu anlaşma ile ilgili kararınıza, arsayı Bancroft şirketine hemen satarak, çabuk ve kolay kâr sağlayabileceğinize sizi inandırmış olmamın neden olduğunu sanıyorum. Dün bu düşüncemin doğru olduğunu sanıyordum, ama öğleden sonra Meredith ve Philip Bancroft'u tanıyan, Wall Street'deki birkaç arkadaşla telefon ettikten ve firmanın bilanço bilgilerini inceledikten sonra..."

Farrell, "Evet, devam et," diye sabırsızlandı.

"Bancroft firmasının mali açıdan, Houston'daki arsayı alabilecek güçte olduğundan kuşkuluyum. Edindiğim bilgiye göre durumları hiç de iyi değil."

"Ne gibi?"

"Önsezilerime ve topladığım bilgilere dayanan oldukça uzun bir açıklaması var."

Peter, patronundan sözü kısa kesmesi konusunda bir uyarı beklerken, Farrell, "Devam et," dedi.

Bu iki cesaret verici kelimedenden sonra, Peter, rahatladı. Kendisini yeniden Harvard'daki öğrenimi sırasında ekonomi dergilerinde sözü edilen dahi çocuk gibi hissetmeye başlamıştı. "Pekâlâ. Ayrıntılı bilgiler şöyle. Bancroft, birkaç yıl öncesine kadar Şikago civarında birkaç mağazası olan, çağ dışı pazarlama teknikleriyle çalışan, sadece prestijli ismi ile ayakta duran, durgun bir şirketti. Tıpkı eski çağlardaki dinazorlar gibi onlar da yavaş, yavaş yok olmaya doğru gidiyorlardı. Hâlâ şirketin başında olan Philip Bancroft, ekonomik gelişmeleri görmezden gelerek şirketi babadan kalma yöntemlerle yönetmeyi sürdürüyordu. Ancak, kızı Meredith Bancroft, diğer akranları gibi, sıradan bir koleje gidip, daha sonra da gazetelerin sosyete sayfalarında boy göstereceği yerde, Bancroft hiyerarşisinde hakkı olan yere talip olunca işler değişti. Üniversitede perakende satış konusunda özel uzmanlık eğitimini başarıyla bitirerek, doktoraasını yaptı. Bütün bunlar babasını etkilemiyordu ve genç kız mağazanın iç çamaşırı reyonunda satış elemanı olarak göreve başladı."

Peter durakladı, "Bütün bunları anlatıyorum, çünkü gerçekte mağazayı kimin yönettiğini anlamanızı istiyorum."

Farrell, sıkılmış görünüyor, masasının üzerinden bir rapor alıp, okumaya başladı.

"Devam et," dedi

"Daha sonraki birkaç yıl içinde, Bayan Bancroft mağazanın muhtelif kademelerinde başarı ile ilerlemeye başladı. Alım servisine atandığı zaman, ilk defa olarak mağazanın kendi özel markası ile ürün satışını başlattı ve büyük kâr sağladı. Babası daha sonra onu sürekli zararda olan mobilya bölümünün başına getirdi. Sanki kızının başarısızlığa uğradığını görmek istiyordu. Ama tam tersi oldu. Sanat müzesi ile müşterek bir çalışma yaptı ve basından büyük ilgi gördü. Bunun sonucunda da, bir sürü sosyetik eski eser meraklısını mağazaya çekmeyi başararak, kısa süre içinde bu reyonun satışlarını en üst düzeye getirdi.

"Babası daha sonra onu, o zamana kadar, birkaç hayır derneğine yardım ve Noel zamanı mağazanın toplantı salonunda tören düzenlemekten başka işi olmayan Halkla İlişkiler Müdürü yaptı. Ama, Bayan Bancroft burada da inanılmaz başarılarla imza attı. Moda defileleri gibi sıradan etkinliklerin yanı sıra özel eğlenceler düzenle-

yerek mağazaya gelen müşteri sayısını artırdı. Örneğin, Şikago Sanat Müzesini mağazada bir sergi açmaya ikna etti. Noel zamanı bir bale topluluğunun mağazanın toplantı salonunda, ünlü "Fındıkkıran" balesini sergilemesini sağladı. Doğal olarak bütün bu faaliyetler basının ilgi odağı oldu ve firmayı halkın gözünde daha seçkin bir düzeye çıkardı. Babasının ona verdiği en son görev ise Moda Direktörlüğü. Sanırım oradaki başarısı, moda konusundaki bilgisinden değil, bir manken kadar zarif olmasından kaynaklandı. Avrupalı bazı moda evleri de aynı düşüncede olmalı ki, koleksiyonlarını mağazasında satmak için görüşme yapmaya gittiğinde, bu firmalardan, Bergdorf Goodman, yetkili satıcılık anlaşmasını Bayan Bancroft'un kıyafetlerini giymesi şartıyla imzalamıştı. Goodman daha sonra onun giyeceği bir koleksiyon hazırladı. Basın ve halk bu kıyafetler sunulduğunda adeta çıldırmış gibiydi. Bancroft mağazaları o güne kadar görülmemiş bir müşteri akınına uğruyordu. Avrupalı tasarımcı sayesinde satışları ikiye katlamıştı. Bunu diğer firmalar izledi. Böylece Bancroft dünyanın en tanınmış moda evleriyle yetkili satıcılık anlaşmaları imzalamayı başardı."

Farrell elinde tuttuğu raporun üzerinden ona bakarak, "Bütün bunlarla nereye varmayı düşünüyorsun?" dedi.

"Şimdi oraya geliyorum. Anlayacağınız gibi Bayan Bancroft ataları gibi tam bir tüccar olarak yetişmiş. Ama onun uzmanlık dalı ve en başarılı olduğu konu yayılma ve planlama konuları. Şimdi yapmakta olduğu iş bu. Nasıl becerdiğini bilemiyorum ama babasını ve geri kafalı yönetim kurulu üyelerini ikna edip bir genişleme programı uygulamayı ve yeni mağaza zincirleri oluşturmayı başardı. Bu projeleri finanse edebilmek için yüzlerce milyon dolara ihtiyaçları vardı. Bunun için de herkes gibi alabildikleri kadarını bankalardan aldılar, gerisi için de halka açılıp, borsada hisse satışına başladılar."

Farrell, "Bütün bunlar ne ifade ediyor?" diye sordu.

"Bunlar iki nedenden dolayı çok önemli, Bay Farrell. Birincisi, çok çabuk büyüdüler dolayısıyla boğazlarına kadar borç içindeler ve bütün kazandıklarını yeni mağaza açmaya harcıyorlar. Dolayısıyla ekonomik bir dalgalanmaya karşı durabilecek nakitleri yok. Doğrusunu söylemek gerekirse, Houston'daki araziye nasıl alacaklarını, hatta alıp alamayacaklarını bilmiyorum. Şu sıralar mağaza zincirle-

ri arasında düşmanca alışverişler çok yaygın. Bu nedenle birisi Bancroft'u onların arzusu hilafına ele geçirmeye çalışacak olursa, mücadele edecek güçleri yok. Dolayısıyla böyle bir şey her an olabilir ve..." Peter, söyleyeceklerinin önemini daha iyi vurgulamak için daha ciddi bir tavır takındı. "Sanırım benden başkaları da bunun farkına varmış durumda."

Peter, Farrell'in yüzünde sebebini anlayamadığı tuhaf bir ifade seziyordu. "Bu söylediğin doğru mu?" diye sordu.

Peter, doğrularcasına başını salladı. "Sanırım birisi, Bancroft'u ele geçirmek için Bancroft'a, SEC'ye veya Wall Street'dekilere hissettirmemeye çalışarak el altından hisse topluyor." Matt'in masasının arkasındaki duvara gömülü bilgisayarları işaret etti. "Kullanabilir miyim?"

Farrell başını salladı. Peter yerinden kalkıp bilgisayarlara doğru yürüdü. İlk iki bilgisayar Intercorp bağlantılıydı. Ve biraz önce Matt'in çağırdığı bilgiler ekrandaydı. Üçüncü bilgisayar boştu. Peter, ofisindeki bilgisayarda bulunan verilere erişebilmek için gerekli şifreleri girdi; birkaç saniye sonra en son Dow Jones listeleri ekranda belirmeye başladı. Bu bilgileri ekrandan silerek, bilgisayara başka talimatlar girmeye başladı ve birden ekranda;

BANCROFT & ŞİRKETLERİ NYSE KOD. B & C TİCARİ GEÇMİŞİ

yazısı belirdi.

"Şuna bakın," dedi Peter, ekranda beliren bir veri sütununu işaret ederek. "Altı ay öncesine kadar Bancroft'un hisseleri, son iki yıldır olduğu gibi, on dolara satılıyordu. O zamana kadar el değiştiren hisse oranı yüz bindi. Şimdi ise..." parmağıyla soldaki sütunu gösterdi. "Son altı ayda çok yavaş olarak on iki dolara kadar çıkmış görünüyor ve el değiştiren hisse senedi sayısı ayda bir tepeye vuruyor."

Bir tuşa bastı ve ekran karardı. Farrell'e dönerek, "Belki sadece bir sezgi olabilir, ama birisi ya da bir güç, şirketin kontrolünü ele geçirmeye çalışıyor gibi görünüyor."

Matt, konuşmaya son vermek istermiş gibi ayağa kalktı. "Durum ya söylediğin gibi, ya da yatırımcılar şirketin uzun vadede iyi bir

yatırım olacağı düşüncesinde. Houston'daki arsayı satın alma işlemine devam edeceğiz."

Peter, toplantının bittiğini anlayıp, masanın üzerindeki sözleşmeleri toparlarken, "Bay Farrell, neden Houston'a anlaşma yapmak üzere beni gönderdiğinizi sorabilir miyim?" dedi. "Biliyorsunuz, bu benim konum değil."

Matt, ona güvendiğini belirten bir gülümsemeyle, "Çok zor bir alışveriş olacağını sanmıyorum," dedi. "Senin için iyi bir deneyim olacağını düşündüğüm için gönderiyorum. Sanırım Intercorp'a katılma nedenlerinden biri buydu."

Peter, "Evet, efendim, öyleydi," dedi ve Farrell'in kendisine bu denli güvenmesinden dolayı göğsü kabarmış olarak odadan çıkarken, onun son sözleri bütün havasını değiştirdi. "Eline yüzüne bulaştırma, Peter."

Genç adam bu ikaz karşısında sarsılmıştı. "Merak etmeyin, efendim," diye güvence vermeye çalıştı.

Vanderwild'in söylevi boyunca pencerenin kenarında durmakta olan Tom Anderson, genç adam odadan çıkınca döndü ve onun boşalttığı koltuğa otururken, hafifçe gülmekten kendini alamayarak, "Matt," dedi, "oğlanı fazla korkuttun."

Matt, alaycı bir sesle, "O oğlan," dedi "Zekâ düzeyi 165 olan ve şimdiye kadar Intercorp'a milyonlarca dolar kazandırmış biri. O Intercorp için, mükemmel yatırımlarından biridir..."

"Houston'daki o arsa da Intercorp için mükemmel bir yatırım mı?"

"Öyle olduğu kanısındayım."

Tom, ayaklarını öne doğru uzatarak, "İyi, o zaman," diye cevapladı. "Milyonlarca doları sokağa atarak, sosyetik bir hanımdan seni herkesin içinde bozduğu için intikam almaya çalıştığını düşünmek beni çok rahatsız ediyordu."

Matt, gözlerinde belli etmemeye çalıştığı alaycı bir ifadeyle, "Böyle bir sonuca nereden vardın?" diye sordu.

"Bilmem. Pazar günü, gazetede, Bancroft isminde bir hatunun seni operada terslediğini okumuştum. Ve sen bugün o hatunun peşinde olduğu bir şeyi ele geçirmek için sözleşme imzalıyorsun. Bu arsa Intercorp'a kaç paraya mal olacak, söyler misin?"

"Büyük bir olasılıkla yirmi milyon dolara."

“Peki, Bayan Bancroft bu arsa için bize ne kadar ödemek zorunda kalacak?”

“Çok daha fazla.”

Tom, kelimelerin üzerine basarak, “Matt,” dedi “Sekiz yıl önce, Marilyn’den boşandığımı bildiren mahkeme kararını aldığım geceyi hatırlıyor musun?”

Matt, bu soru karşısında şaşırmişti, ama o geceyi hatırlıyordu. Tom onunla çalışmaya başladıktan birkaç ay sonra, karısı başka bir ilişkisi olduğunu açıklayıp boşanmak istediğini söylemişti. Tom, yalvarmayacak kadar gururlu, mücadele edemeyecek kadar da güçsüz olduğundan, eşyalarını alıp evden taşınmıştı ama hâlâ karısının fikir değiştirebileceğini ümit ediyordu. Ta ki boşanma kararı kendisine tebliğ edilene kadar. O gün Tom işe gelmemiş, telefon da etmemişti. Aynı gün saat altıda, karakoldan aradıklarında Matt bunun nedenini anlamıştı. Tom sarhoştu ve uygunsuz davranışlarda bulunduğu için tutuklanmıştı.

“O gece hakkında beraberce sarhoş olmamızın dışında fazla bir şey hatırlamıyorum.”

Tom, dalga geçerek, “Ben zaten sarhoştum,” dedi. “Kefaleti ödeyip beni dışarı çıkardıktan sonra, ikimiz birlikte tekrar sarhoş olmuştuk.” Matt’in kendisini dikkatle izlediğini görünce, sözlerine devam etti. “Seninle şansızlığım konusunda dertleşmiştik. Yanılmıyorsam, o gece bana seni terk eden Meredith isminde bir kadından bahsetmiştin. Ondan, *şımarık, kendini beğenmiş bir orospu*, diye söz ediyordun. Hatta o gece sızmadan önce isimleri M ile başlayan bütün kadınlardan kimseye hayır gelmeyeceği konusunda anlaşmıştık.”

Matt, “Senin hafızan kesinlikle benimkinden daha iyi,” dedi. Ama Tom, kadının ismini söylediğinde, Matt’in yüz kaslarının gerilmesinden, düşündüklerinin doğru olduğunu anlamıştı.

Sırtarak, “Pekâlâ,” diye devam etti. “O akşamki Bayan Meredith’in kim olduğunu artık bildiğimize göre, bana hâlâ neden birinizden bu kadar nefret ettiğinizi anlatmak ister misin?”

Matt, “Hayır,” dedi. “İstemiyorum.” Ayağa kalktı ve Southville fabrika planlarını üstüne yaymış olduğu masanın yanına gitti. “Southville ile ilgili konuşmamız yarım kalmıştı.”

YİRMİ BİR

Siyah BMW arabasının içinde Meredith, alışverişe çıkmış insanların, Bancroft mağazasının vitrinleri önünde toplanmasını ve kümeler halinde mağazaya girmesini seyrediyordu. Hava soğumaya başlamıştı. Bu, her zaman Noel hazırlıklarına erken başlamak isteyen bir müşteri grubunu mağazaya çekirdi. Ama bugün Meredith’in kafası daha önemli bir konuyla meşguldü.

Yirmi dakika sonra, daha önce öneriyi gayri resmi olarak kabul etmiş olan Bancroft Yönetim Kurulu’na, kesin olurlarını almak için Houston Projesi’ni sunması gerekiyordu.

Meredith, on dördüncü katta asansörden inip sekreterinin masasına yaklaşırken, dört kadının toplanmış bir şeyler konuşmakta olduklarını gördü. Yanlarına yaklaştığında kadınlar sessizce dağıldılar. Phylis ayağa kalktı ve elindeki dosyayı ona doğru uzatarak, “Yönetim kurulu toplantısı beş dakika içinde başlayacak,” diye hatırlattı.

Meredith başını salladı ve içinde notlarının olduğu dosyayı alarak, “Mimarın yapmış olduğu model toplantı odasında mı?” diye sordu.

“Evet, slayt gösterisi için, projektörleri de hazırladım.”

Meredith, “Sen bir harikasın,” dedi ve elinde dosyayla kapıya

doğru yürüdü, “Sam Green’i ara ve yönetim kurulu toplantısından sonra onu görmek istediğimi söyle. Houston için hazırladığı ön sözleşme hakkında konuşmak istiyorum. Hafta sonu Thorp’a vermemiz gerek.” Sonra, “Tabii, inşallah bugün onayı alırsak,” diye ekledi.

Toplantı salonu elli yıl önce nasılsa aynıydı; hiçbir değişiklik yoktu. Cam, pirinç ve kromun yoğun olarak kullanıldığı bir dönemde yapılmıştı. Koyu renk ceviz ağacından parlak cilalı ahşap duvarlarda altın yaldız çerçeveli İngiliz kır manzarası tabloları asılıydı, yerde Şark halıları vardı. Salonun ortasında duran, maun ağacından yapılmış, kenarları oymalı uzun masanın çevresinde kırmızı kadife kaplı yirmi sandalye vardı. Masanın ortasında içinde kırmızı ve beyaz güller olan gümüş bir çanak ve yanında yine gümüş bir kahve takımı duruyordu. Odanın büyüklüğü ve ağır mobilyasıyla, salon bir taht odasını andırıyordu. Meredith, ‘Yarım asır önce büyükbabam bu mobilyaları satın alırken herhalde böyle bir etki yaratmak istemişti,’ diye düşünmekten kendini alamadı. Toplantı odasının etkileyici mi yoksa çirkin mi olduğuna karar veremediği zamanlar çok olmuştu, ama ne zaman içeri girse, kendini tarihin içindeymiş gibi hissediyordu. Oysa bugün geçmişin bir parçası olmak için değil, yeni bir mağaza açarak bir tarih yaratmak için buradaydı.

Masanın çevresinde toplanmış olan, Houston projesini kabul veya reddetme gücüne sahip, muhafazakâr giyimli on iki adama, neşeli ama resmî bir tavırla, “Günaydın beyler,” dedi

Cevap olarak, Parker’ın içten, Cyrus Fortell’in çapkınca gülümsemesi dışında, diğer on kişiden koro şeklinde, hep bir ağızdan tedbirli ve nazik bir “Günaydın,” aldı.

Bunun nedenlerinden biri, bu adamların ellerinde tuttukları gücün bilincinde olmaları ve Meredith’i her görüşlerinde ürettiği yeni projelerle onları kandırarak, şirket kazançlarını hisse sahiplerinin cebine kâr olarak indirmek yerine yeni yatırımlara yönlendirmesiydi. Diğeri ise, her şeyin ötesinde, ona karşı nasıl davranmaları gerektiğini kestiremediklerinden, kendilerini sürekli tedbirli davranmaya zorlamalarıydı. Başkan Yardımcısı olmasına rağmen, Yönetim Kurulu’nda değildi. Bu onları, Meredith’ten üstün kılıyordu. Beri yandan, onun bir Bancroft ve şirketin kurucusunun torunu olması ona bir ayrıcalık veriyor, bu yüzden belli bir ölçüde saygı görüyordu.

Ama kendi babası, hem bir Bancroft hem de Yönetim Kurulu Başkanı olarak, ona karşı diğerlerinden daha az hoş görülüydü. Onun Bancroft’ta çalışmasını istemediği bir sır değildi. Buna engel olmak için elinden geleni yaptığı ve Meredith’in bütün bunlara rağmen kazandığı başarılar da herkes tarafından biliniyordu.

Meredith, masanın slayt makinesinin bulunduğu tarafında yerini aldığı anda, konuşmaya başlamak için babasının iznini beklerken, bu adamların kendisine karşı çekimserliklerinin farkındaydı. Ama bu duygunun kendine olan güvenini sarsmasına izin vermeyecekti.

Philip Bancroft, sanki Meredith’i uzun zamandır bekleniyormuş gibi, “Meredith de nihayet gelebildiğine göre,” dedi, “Bugünkü gündemimize başlayabiliriz.”

Bir önceki toplantının bitmek tükenmek bilmeyen tutanakları okunurken, Meredith göz ucuyla mimarın hazırladığı Houston mağazasının maketine baktı. Kendine olan güvenin ve bu konudaki kararlılığının arttığını hissediyordu. Tutanakların okunması bittiğinde, toplantıya o gün başkanlık edecek olan, Nolan Wilder, Meredith’in Houston mağazasının nihai rakamlarını ve projesini yönetim kurulunun onayına sunmak istediğini söyledi.

Meredith ayağa kalkıp, slayt makinesine doğru giderken, kusursuz tıraş edilmiş, on iki baş onu takip ediyordu. “Beyler,” diye söze başladı, “Sanırım mimarın hazırladığı modele bakmak için yeterli vaktiniz olmuştur?”

On kişi birden başını salladı. Babası ise dönüp makete şöyle bir baktı. Parker her zamanki gibi yarı gururlanan yarı sorgulayan bir gülümseme ile onu seyrediyordu. Bancroft’un bankacısı olması ona Yönetim Kurulu’nda bir koltuk kazandırmıştı. Meredith ona fazla güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Kendine özgü ilkeleri olan bir adamdı ve genç kadın buna saygı duyuyordu.

“Geçmiş toplantılarımızda maliyet ile ilgili rakamların çoğunu görüşmüştük,” dedi. Sonra uzanıp ışığı kısıtı. “Onun için bu slaytları mümkün olduğunca çabuk geçeceğim.” Slayt makinesinin uzaktan kumandasının düğmesine bastı. Birinci slayd, önerilen mağaza için planlanan maliyetleri içeriyordu. “Bu senenin başında mutabık kaldığımız gibi Houston mağazası üç yüz bin metrekarelik bir alana inşa edilecek. Projelendirilmiş bina maliyetleri toplam otuz iki

milyon dolar. Buna yeni mağazamız, demirbaşlar, otopark, aydınlatma -her şey- dahil. Arsa için Thorp firmasına ödenecek para, -tabii ki pazarlıklardan sonra- yirmi üç milyon dolar olacak. Yirmi milyon dolar da mağazada satılacak malların alımı için gerekecek.”

Yönetim Kurulu Üyeleri’nden biri, “Toplam yetmiş beş milyon dolar ediyor,” diye araya girdi. “Ancak siz yetmiş yedi milyon dolar için onay istiyorsunuz.”

Meredith, “Sözünü ettiğiniz iki milyon açılış masrafları için,” diye açıkladı. “Eğer ekrandaki 4. sütuna bakarsanız, açılış masrafları ve reklam giderlerini orada göreceksiniz.”

Kumandaya bastı, ikinci slayt ekrana geldi. Bu kez rakamlar birincisinden daha yüksekti. “Bu slayt,” diye açıkladı, “Mağaza ile beraber bir alışveriş merkezi inşa ettiğimiz takdirde gerekli olacak meblağları gösteriyor. Ek harcamalar elli iki milyon dolar, ama bunu daha sonra alışveriş merkezindeki dükkânları kiraya verirken geri alma imkânına sahip olabiliriz.

Babası sınırlı bir tavırla, “Geri almak olabilir, evet,” dedi, “ama söylediğin gibi hemen değil, Meredith.”

Meredith, nezaketle, “Öyle mi dedim?” diye sordu. Böyle bir şey söylemediğini biliyordu. Babasına gülümseyerek baktı ve bir süre ses çıkarmadan bekledi. Anlayışsız davrandığı zamanlarda onunla bu şekilde başa çıkabileceğini öğrenmişti.

Babası, “Bekliyoruz,” diye ikaz etti.

Meredith soğukkanlı bir tavırla devam etti. “Bazılarınız alışveriş merkezinin inşaatına başlamak için önce mağazanın bitmesini beklememiz gerektiğini düşünebilir. Ama inşaatın birlikte yürütmesi için üç önemli sebep var.”

Üyelerden biri, bir bardak su alırken, “Kayıtlara geçmesi için, bu sebeplerin ne olduğunu sorabilir miyim?” diye sordu,

“Birincisi, ister kullanalım, ister kullanmayalım, arsanın tamamının bedelini ödemek zorundayız. Eğer her iki inşaatı birden yaparsak, milyonlarca dolar tutacak inşaat maliyetlerinde tasarruf sağlamış olacağız. İkincisi, eğer Houston bu şekilde gelişmeye devam ederse, inşaat maliyetleri artacaktır. Üçüncüsü, eğer çevremizde, iyi seçilmiş kiracılar olursa, mağazaya daha fazla müşteri akışı sağlanacaktır. Başka sorusu olan var mı?”

Meredith, başka soru olmadığını görünce diğer slaytlara geçti. “Bu grafiklerde, araştırma ekibimizin mağazanın yeri ile ilgili çalışmalarının sonuçlarını görebilirsiniz. Ticari faaliyet durumu ve hiçbir coğrafi engel olmaması büyük bir avantaj...”

Bu sözler, elli yıldır Bancroft’un yönetim kurulunda olan, seksen yaşındaki Cyrus Fortell tarafından kesildi, “Ben bu söylediklerimden bir şey anlamıyorum genç bayan,” dedi düdük gibi bir sesle. “‘Grafikler’, ‘Ticari Faaliyet durumları’ ve ‘Coğrafi engeller’! Bunlar ne demek, bilmek istiyorum.”

Meredith, çocukluğundan beri tanıdığı Cyrus’a hem kızıyor hem de onu çok seviyordu. Diğer Yönetim Kurulu Üyeleri onun bunamış olduğunu ve artık emekliye ayrılması gerektiğini düşünüyorlardı. “Bu şu demek, Cyrus; perakende mağazacılık konusunda uzman bir ekip Houston’a gitti ve seçtiğimiz yeri inceledi. Düşüncelerine göre demografik-”

“Demo ne?” dedi dudaklarını bükerek Cyrus, “Ben eczanelerimi açarken öyle bir kelimenin varlığından bile haberdar değildim. Ne demek oluyor?”

“Burada kullandığım anlamda, mağazanın etrafındaki insan nüfusunun karakteristikleri, yani kaç yaşında oldukları, aylık kazançları ve bu gibi...”

“Eski günlerde bu tür şeylere fazla dikkat etmezdik,” dedi Cyrus, sinir bozucu bir tavırla, ısrarla çevresindeki sabrı tükenmiş arkadaşlarının yüzlerine bakarak, “Evet, bunlara dikkat etmezdik,” dedi. “Eğer bir eczane açmak istersem, adamlarımı gönderir, inşaatı bitirir, malları içine doldurur, sonra işe başladık.”

Ben Houghton, “Günümüzde işler biraz farklı, Cyrus,” dedi “Şimdi Meredith’in anlattıklarını dinle ki oylamaya katılabilesin.”

Yaşlı adam, cebindeki iştirme cihazını kontrol ederek, “Anlamadığım bir şey konusunda oy kullanamam, değil mi?” dedi. Meredith’e baktı, “Sen devam et canım. Şimdi Houston’a bir grup uzman gönderdiğini ve bu adamların, çevrede oturan insanların mağazana arabaları ile mi yaya mı geleceklerini ve ceplerindeki parayı Bancroft’la paylaşıp paylaşmayacaklarını araştırdığını söylüyorsun, tamam mı?”

Meredith ve diğer direktörler gülmekten kendilerini alamadılar. Genç kadın, “Hemen hemen öyle,” dedi.

“O zaman niçin öyle söylemiyorsun? Siz genç insanlar basit şeyleri, birtakım teknik terimlerle süsleyerek insanın aklını karıştırıyorsunuz. Coğrafi engel ne demek?”

“Coğrafi engel bir müşterinin mağazaya gelmesi için geçmek zorunda kaldığı veya geçmek istemeyeceği bir engel türüdür. Mesela güvenli olmayan bir semt, endüstriyel bir bölge, bu tür engeller.”

“Houston’un böyle bir problemi var mı?”

“Hayır, yok.”

Cyrus, “O zaman ben oyumu bu projenin lehinde kullanıyorum,” diye ilan etti. Meredith gülmek için kendini zor tutuyordu.

Babası “Meredith,” diye araya girdi, “Oylamaya geçmeden önce başka söyleyecek bir şeyin var mı?”

Meredith, masanın etrafındaki adamların yüzlerine baktı, “Daha önceki toplantılarda, detaylı olarak bilgi verdiğim için, ekleyeceğim fazla bir şey yok. Söylemek istediğim şey şu; ancak büyüyerek diğer büyük mağazalarla rekabet edebiliriz,” dedi ve üyelerin olumlu oy verip vermeyeceklerinden emin olmadığı için ilave etti, “Hatırlamak isterim ki, açtığımız beş mağazanın her birinin kârı proje bedellerini çoktan aşmış durumda. Buna mağazaların yerlerini seçmede gösterdiğimiz özenin büyük katkısı var.”

Babası, “Yer seçiminde senin gösterdiğin özen,” diye düzeltti ama o kadar soğuk ve uzak duruyordu ki, Meredith’in bunun bir iltifat olduğunu anlaması uzun sürdü. Babasının ara sıra bu şekilde ona iltifat ettiği olurdu. Bu, Houston projesini onaylayacağına ve hatta geçici başkan olarak kendisini tercih edeceğine dair bir işaret olabilir, diye düşünüyordu. Meredith. “Teşekkür ederim,” dedi ve yerine oturdu.

Philip, Parker’a döndü. “Eğer Yönetim Kurulu bu projeyi onaylarsa, bankanın kredi konusunda destek olacağını düşünebilir miyiz?”

“Elbette Philip, ancak bir önceki toplantıda konuştuğumuz şartlarla.”

Meredith bu şartları haftalar öncesinden bilmesine rağmen, heyecanını göstermemek için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. Parker’ın bankası, daha doğrusu yönetim kurulu, son zamanlarda Bancroft’a açmış oldukları yüksek miktarda kredilerden rahatsızlık duymaya baş-

lamıştı. Phoenix ve Houston projelerine kredi vermek için bazı yeni şartlar ileri sürmüşlerdi. Özellikle kredi için Meredith ile babasının şahsi teminat vermelerini şart koşuyorlardı. Bu teminat baba kızın sahip oldukları Bancroft hisseleriydi.

Meredith kendi parasıyla kumar oynuyormuş gibiydi. Bu da onu rahatsız ediyordu. Üstelik Houston mağazası için büyükbabasından kalan mirası da tamamlayıcı bir teminat olarak göstermesi gerekiyordu.

Babasının konuşmasından, bu konuda bankacılara ne kadar kızgın olduğunu anlamak mümkündü. “Özel şartlarınız hakkında neler hissettiğimi biliyorsun, Parker. Reynolds Mercantile’in seksen yıldır Bancroft’un tek bankası olduğunu düşünürsek, bu şahsi teminatlar ve ilave olarak Meredith’ten istediğiniz tamamlayıcı teminat beklenmedik bir talep olduğu gibi, oldukça da aşağılayıcı.”

“Hissettiklerinizi anlıyorum,” dedi Parker sakın bir ses tonuyla. “Hatta düşüncelerinize katılıyorum. Buraya gelmeden önce bir toplantı daha yaptık; arkadaşlarımı bu yeni şartlardan vazgeçmeleri ya da hafifletmeleri için ikna etmeye çalıştım ama başaramadım,” dedi. Masanın çevresindeki yönetim kurulu üyelerine bakıp onları ikna etmeye çalışarak, “Ancak, bilmenizi isterim ki, bu istenen şahsi ve tamamlayıcı teminatlar, bir borçlu olarak Bancroft’un kuşku duyulan bir niteliği olmasından kaynaklanmamaktadır.”

Cyrus, “Bana sorarsan öyle,” diye araya girdi “Bence bankanız Bancroft’u bataklık olarak görüyor.”

“Öyle bir şey söz konusu değil. Her şey, geçtiğimiz sezonun mağaza zincirleri için pek parlak olmayışından kaynaklanıyor. Hatta iki büyük mağaza kısa zaman önce alacaklıları tarafından mallarına el konulmaması için 11. Maddeyi uygulamak zorunda kaldı. Bankamızın tutumunu etkileyen faktörlerden biri bu, diğeri de bankaların içinde bulunduğu mali kriz. Bunun sonucu olarak da tek bir müşteriye fazla miktarda kredi verilmemesine özen göstermek mecburiyetinde kaldık. Müfettişler hesaplarımızı daha ince eleyip sık dokumaya başladılar. Borç alma şartları daha zorlaştı.”

Cyrus, cesur ve heyecanlı bir ses tonuyla, masanın etrafındakilere, “Bana sorarsan kendimize yeni bir banka aramamız lazım,” dedi. “Ben olsam öyle yaparım. Söyleyin Parker’a başının çaresine baksın. Biz paramızı başka yerden buluruz.”

Meredith, hislerini bu işe karıştırmamaya özen göstererek, “Başka bir mali kaynak bulabilirdik,” dedi. “Ancak, Parker’ın bankası bize, başka bankalarda bulamayacağımız kadar iyi bir faiz oranı teklif ediyor. Doğal olarak...”

Cyrus, yine onun sözünü kesti. “Bunda doğal olan bir şey yok.” Parker’a dönerek suçlamalarına devam etti. “Eğer kadınla evleneceksem ona istediği her şeyi veririm. Kalkıp onun malına el koymam!”

Meredith, “Cyrus,” diye onu uyardı. “Biz burada işten bahsediyoruz.”

“Kadınlar eğer çirkinseler, yani onlara bakacak, onlarla evlenecek birini bulamazlarsa bence erkeklerin işleriyle uğraşmalı. Bizim zamanımızda...”

Parker, “Şimdi senin zamanında değiliz, Cyrus!” diye araya girdi. “Devam et Meredith, ne söylemek istiyordun?”

Meredith, masanın çevresindeki adamların sırtışlarından yanaklarının kızardığını hissederek, “Söylemek istediğim şu,” dedi. “Özel şartlarınız bizim için fazla önemli değil. Çünkü Bancroft ödemelelerini zamanında ve eksiksiz yapacaktır.”

Philip, “Kesinlikle öyle,” diyerek ona katıldı. Yorgun ve sabrı tükenmiş görünüyordu. “Eğer kimsenin ilave edeceği bir şey yoksa, sanırım Houston konusunu kapatıp oylamaya geçebiliriz.”

Meredith, dosyasını aldı. Houston projesine gösterdikleri ilgi için Yönetim Kurulu’na teşekkür edip odadan çıktı.

Meredith ofisine döndüğünde, Phyllis, arkasından içeri girdi. “Nasıl gitti? Bancroft’un Houston’da bir şubesi olacak mı olmayacak mı?” diye sordu.

Meredith, Phyllis’in masasına koyduğu sabah postasını karıştırırken, “Şimdi oylamaya geçtiler,” dedi. “Dua ediyorum.”

Phyllis’in kendisine ve Bancroft’a bağlılığından duygulanmıştı. Gülümseyerek, “Merak etme, Houston mağazasını onaylayacaklar,” diye kehanette bulundu. Meredith isteksizce de olsa, babasının bu projeyi desteklediğini biliyordu. Ama geçen haftalardaki konuşmalarından inşaatın tümünü aynı anda bitirmeye pek sıcak bakmadığı anlaşılıyordu. “Tek sorun şu; mağazayı mı yoksa alışveriş merkezinin tümünü mi onaylayacaklar? Sam Green’i arayıp, Thorp sözleşmelerini getirmesini söyler misin?”

Meredith birkaç dakika sonra telefonla konuşurken, Sam Green odasının kapısında durmuş, içeri girmesi için işaretini bekliyordu. Sam, içeri girerken, “Phyllis, Houston projesi ile ilgili sözleşmeleri kesinleştirmeye hazır olduğu söyledi,” dedi. “Onay Yönetim Kurulu’ndan çıktı mı?”

“Birkaç dakika içinde haber alacağımızı sanıyorum. Thorp’a başlangıçtaki teklifimiz sence ne olmalı?”

Sam, Meredith’in masasının önündeki sandalyeye otururken yüksek sesle, “Otuz milyon istiyorlar,” diye cevapladı. “On sekiz milyon teklif etmeye ne dersin? Yirmide el sıkışırız? Arsanın üzerindeki ipotek o kadar. Şiddetle paraya ihtiyaçları var. Yirmiye satarlar sanırım.”

“Gerçekten satarlar mı dersin?”

Meredith, “Belki satmazlar,” dedi gülerек.

“Mecbur kalırsak, yirmi beşe kadar çıkarız. En fazla otuz eder, ama bugüne kadar o fiyatı verecek kimseyi bulamadılar.” Masasının üzerindeki telefon çalınca, Meredith sözünü yarıda bırakıp telefona cevap verdi. Arayan babasıydı, “Houston projesi onaylandı, Meredith. Ama alışveriş merkezinin inşaatını oradan biraz para kazana kadar erteleyeceğiz.”

Meredith, hayal kırıklığına uğradığını hissettirmemeye çalışarak, “Bana kalırsa hata yapıyorsunuz,” dedi.

“Yönetim Kurulu’nun kararı bu.”

Meredith, düşüncesini saklamaya gerek duymadan, “Onları ikna edebilirdin,” dedi.

“Pekâlâ, o zaman benim kararım da bu doğrultuydu diyelim.”

“Ve yanlıştı.”

“Bu şirket yönettiğin zaman, kendi kararlarını uygulayabilirsin...”

Bu sözler üzerine Meredith heyecanlanmaktan kendini alamadı, “Böyle bir şansım olacak mı?”

Babası soruyu duymazlıktan gelerek, “O zamana kadar kararları ben veririm,” dedi. “Şimdi, eve gidiyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum, bu onayı almak için bu kadar ısrarlı olmasaydın, bugünkü toplantıyı iptal etmeyi düşünüyordum.”

Babası gerçekten hasta mıydı, yoksa bu konuyu tartışmaktan ka-

çınmak için bahane mi uyduruyordu, Meredith, karar veremiyordu. “Kendine dikkat et. Perşembe günü akşam yemeğinde görüşürüz,” dedi. Telefonu kapattıktan sonra alışveriş merkezinin inşaatına hemen başlayamayacakları için duyduğu üzüntüyü yenmek için, başarısız evliliğinden sonra, yıllar önce öğrendiği, *gerçeği kabul etmek ve onda mutlu olacak bir şeyler bulup, ileriye ümitle bakmak* yöntemini uyguladı.

“Houston mağazasını için onay aldık.”

“Alışveriş merkezini mi yoksa sadece mağazayı mı?”

“Sadece mağazayı.”

“Bana göre hata yapıyorlar.”

Greens’in, babasıyla konuşmasını duyduğu için böyle söylediğini düşündü. Meredith, yorum yapmaktan kaçındı. Genelde babası hakkında düşündüklerini kendine saklamayı bir politika olarak benimsemişti. “Sözleşmeyi hazırlayıp, Thorp’a götürmen ne kadar zaman alır?” diye sordu.

“Sözleşmeleri yarın akşama kadar bitirebilirim, ama pazarlık için benim oraya gitmemi istiyorsan, ancak önümüzdeki haftadan sonra gidebilirim. Biliyorsun, Wilson Oyuncak Firması’na dava açma hazırlıkları içindeyiz.”

Pazarlığı onun yapmasının daha yararlı olacağı düşüncesiyle, “Bu işle senin ilgilenmeni tercih ederim,” dedi. Ama bu, bir an önce olsa iyi olurdu. “Önümüzdeki haftadan sonra gitmen uygun görünüyor. Belki o zamana kadar, Reynolds Mercantile’den alacağımız kredi de kullanıma hazır olur.”

Sam Green gülümseyerek, “O arsa yıllardır satılık,” dedi. “Sanırım iki hafta içinde bir alıcı çıkmaz. Bu arada ne kadar bekletirsek, Thorp, o kadar fazla köşeye sıkışmış olur, teklifimizi kabul etmekten başka çareleri kalmaz.” Meredith’in hâlâ endişeli olduğunu görünce ilave etti, “Adamlarıma Wilson konusunda acele etmelerini söyleyeceğim. O işi, bitirir bitirmez Houston’a gideceğim.”

Meredith, başını kaldırıp, elinde paltosu ve gazetesi ile yaklaşmakta olan, Phyllis’i gördüğünde, saat altıyı geçiyordu. Phyllis, “Houston için üzüldüm,” dedi. “Yani alışveriş merkezini onaylamadıkları için.”

Meredith koltuğuna yaslandı. Yorgun yüzünde bir gülümseme belirdi. “Sağ ol.”

“Üzüldüğüm için mi?”

Meredith, kızın elindeki gazeteye uzanarak, “Hayır,” dedi. “İlgilendiğin için. Aslında, bugün fena geçmedi.”

Phyllis başıyla gazeteyi işaret ederek, “Umarım ikinci sayfadaki haberler fikrini değiştirmez,” diye mırıldandı.

Phyllis’in söylemek istediği, ikinci sayfadaki Matt Farrell’in özel uçağıyla Şikago’ya getirdiği bir film yıldızıyla çekilmiş resmiydi. Resmin hemen yanında Şikago’nun bu yeni müteşebbisi ve gözde bekârı hakkında bir yazı vardı.

“Bunun canımı sıkacağını da nereden çıkardın?”

“Karar vermeden önce ekonomi sayfasına bir bak istersen,” dedi Phyllis.

Bir an için Phyllis’e çizgiyi aştığını hatırlatmayı düşündü, ama hemen vazgeçti. Phyllis onun ilk sekreteriydi; Meredith de onun ilk patronu. Geçen altı yıl boyunca beraberce çalışmışlar; Meredith’in masasında soğuk sandviçler yemişler ve bir sürü başarıya birlikte imza atmışlardı. Birbirlerine bağlı ve saygılı iyi bir ekiptiler.

Ekonomi sayfasının ön yüzünde Matt’in başka bir resmi, altında da InterCorp firmasının faaliyetlerini ve Farrell’in Şikago’ya yerleşmesinin sebebi olan, Southville’de inşa etmeyi planladığı muhteşem tesis ile Berkley Towers’da kiraladığı çatı katını anlatan bir makale vardı. Hemen yanında ve biraz altında Meredith’in bir resmi ve Bancroft’un ülke çapında büyümesi hakkındaki yorumlarını içeren bir yazı yer alıyordu.

Phyllis, poposunu Meredith’in masasının üzerine yerleştirip, makaleyi okumasını seyrederken, “Ona daha fazla yer vermişler,” dedi. “Geleli daha iki hafta oldu, gazeteler her gün ondan bahsediyor.”

Meredith, “Gazeteler her gün hırsızlardan, gaspçılardan da bahsediyor,” diye hatırlattı. Gazetenin ondan övgüyle bahsetmesi midisini bulandırmıştı. Resmini görünce ellerinin titremesine engel olmadığı için öfkeleniyordu. Bu davranışı herhalde onun binlerce kilometre uzakta değil de, burada, Şikago’da olduğunu bilmesinden kaynaklanıyordu.

“Resimlerindeki kadar yakışıklı mı?”

Meredith, ilgisiz görünmeye çalışarak, paltosunu almak için dolabı açtı. “Yakışıklı mı?” dedi. “Bana kalırsa değil.”

Phyllis, sırtarak, “Sonradan görmenin biri değil mi?” diye sordu. Meredith gülümsedi ve çekmecesini kilitlemek için masasının başına döndü. “Nasıl anladın?”

“Sally Mansfield’in makalesini okudum. Senin herkesin içinde böyle bir şey yapman için o insanın gerçekten beş para etmez biri olması lazım. Çünkü ben seni tanıyorum. Tahammül edemeyeceğin insanlara bile gülümseyip ellerini sıkıldığını bilen biriyim.”

Meredith, “Doğrusunu istersen Sally Mansfield olayı biraz fazla abartmış. Adamı doğru dürüst tanımıyorum bile,” dedi ve konuyu değiştirdi. “Araban hâlâ tamirdeyse, seni evine bırakabilirim.”

“Teşekkürler. Akşam yemeğine kız kardeşime gidiyorum. Evi ters yönde.”

“Seni götürürdüm, ama geç oldu ve bugün çarşamba...”

“Ve her çarşamba nişanlın sana yemeğe geliyor değil mi?”

“Evet öyle,”

“Tekdüzelikten hoşlandığın için şanslı birisin, Meredith. Hayatındaki adam, yıllar boyu aynı şeyi yapsa, herhalde aklımı oynatırım,”

Meredith kahkahalarını tutamadı. “Kes şunu, beni ümitsizliğe düşürüyorsun. Ben düzeni severim

“Ben de tam tersi değişiklikten hoşlanırım.”

Meredith, “Onun için bazı erkekler randevularına zamanında gelmek şöyle dursun, söz verdikleri gün bile boy gösteremiyorlar,” diye dalga geçti.

“Doğru söylüyorsun.”

YİRMİ İKİ

Meredith, Matt Farrell’i unutmak istiyordu, ama dairesine girerken Parker, onu öptükten sonra, elindeki gazeteyi işaret ederek, “Farrell hakkındaki makaleyi okudun mu?” diye sordu.

“Evet, içki alır mısın?”

“Lütfen.”

İçinde içki şişelerinin durduğu antika silah dolabına gidip, kapısını açarken, “Ne içersin?” diye sordu.

“Her zamanki gibi.”

Eli bir süre uzandığı kadehte kalakaldı. Daha önceleri Lisa’nın bugün de Phyllis’in söyledikleri aklına geldi. Omzunun üzerinden ona bakarak, “Farklı bir şey içmek istemediğinden emin misin?” dedi. “Örneğin bir cin toniğe ne dersin?”

“Deli olma. Ben her zaman viskiyle su içerim, sen de beyaz şarap içersin. Bu adeta bir gelenek haline geldi.”

Meredith, kararsızlık içinde, “Parker,” dedi. “Phyllis bugün bazı şeyler söyledi Lisa da geçen hafta aynı türde bir yorum yapmıştı. Acaba biz...” Kendini aptal gibi hissediyordu. Sonunda kendisine bir cin tonik hazırlamaya başladı.

Parker, “Acaba biz, ne?” diye sordu. Bir şeye canının sıkıldığını anlamıştı. Ona yaklaşıp arkasında durdu.

“Yani, fazla mı tekdüze yaşıyoruz?”

Kollarını onun beline dolayarak, “Düzenli yaşamı severim,” dedi ve alına bir öpücük kondurdu. “Düzenli ve programlı yaşamayı seviyorum; seni de.”

“Biliyorum, ben de seni seviyorum. Ama yıllar sonra fazla tekdüzeliğe sıkılmaz mıyız sence? Biraz heyecan fena olmaz mı?”

“Pek değil,” dedi ve onu kollarının arasında kendine doğru çevirerek, ciddiyetle, “Bak Meredith,” dedi. “Houston projesi ile ilgili ek teminatlar istediğimiz için öfkeliysen, seni hayal kırıklığına uğrattıysam, açıkça söyle, ama lütfen başka bahanelerle suçlama.”

Meredith samimiyetle, “Yanılıyorsun,” dedi. “Doğrusunu istersen, hisselerimi kasadan alıp sana vermek için buraya getirdim bile. Çalışma masamın üzerindeki beyaz dosyanın içinde.” Parker, dosyayı görmezden gelerek, bir süre Meredith’in yüzüne baktı. Genç kadın gönülsüzce ekledi: “İtiraf etmek zorundayım ki sahip olduğum her şeyi teminat olarak vermek, beni korkutuyor. Ama sen yönetim kurulunu ikna edemediğini söylediğinde sana inandım.”

Parker, “Emin misin?” diye sordu. Çok yakışıklıydı ve endişeli görünüyordu.

Meredith, yüzünde aydınlık bir gülümsemeyle, “Elbette eminim,” dedi. Dönüp içkisini karıştırmaya devam etti. “Ben Bayan Ellis’in bize neler hazırladığına bakıp, masayı hazırlarken, istersen sen de belgelere bir göz at. Eksik var mı yok mu öğrenmek istiyorum.”

Bayan Ellis artık babasının yanında çalışmıyordu, ama her Çarşamba Meredith’e gelip dairesini temizliyor, alışveriş yapıyor ve her zaman onlara yiyecek bir şeyler hazırlıyordu. Parker, çalışma masasına doğru giderken, Meredith yemek masasının üzerine pembe bir örtü sermekle meşguldü.

Genç adam, kalınca bir zarfı göstererek, “Bunun içinde mi?” diye sordu Meredith, omzunun üzerinden zarfa baktı. “Hayır, onun içinde pasaportum, doğum kâğıtlarım ve bazı başka belgeler var. Hisse senetleri daha geniş bir zarfın içinde.”

Parker, başka bir zarfı eline aldı. Üzerindeki adresi görünce yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Bunun içinde mi?”

Genç kadın tekrar omzunun üzerinden bakarak, “Hayır,” dedi “Onlar benim boşanma evraklarım.”

“Bu zarf hiç açılmamış. Hiç okumadın mı bunları?”

Masanın yanındaki dolabın çekmecesinden peçete çıkartırken, omuzlarını silktilti. “İmzaladıktan sonra hiç okumadım. Ama ne yazık ki olduğunu hatırlıyorum. Yanılmıyorsam, babam, ben ve sahip olduklarım üzerindeki bütün haklarından vazgeçmesi şartıyla boşanma süreci içinde Matthew Farrell’e on bin dolar ödemiş.”

“Sanmam. Bir göz atmamda sakınca var mı?”

“Yok ama, niye bakmak istiyorsun ki?”

Parker gülümsedi, “Meslekten gelen bir merak diyelim. Arkadaşın Lisa’nın tanımladığı gibi sıkıcı, kendini beğenmiş biri olmanın dışında, bir avukat olduğumu unutuyorsun. Lisa’nın beni her zaman iğnelemekten hoşlandığını biliyorsun değil mi?”

Bu Parker’ın Lisa hakkındaki ilk uyarısı değildi. Lisa, bu işi fazla ileri götürüyordu, Meredith, buna bir son verme zamanının kesinlikle geldiğini düşünüyordu. Parker’ın gurur duyacağı birçok özelliği vardı. “İstedğin gibi bakabilirsin,” dedi ve yanına yaklaşp, bu kez o Parker’ın alına bir öpücük kondurdu. “Keşke İsviçre’ye gitmeseydin, seni çok özleyeceğim.”

“Sadece iki hafta için gidiyorum. Benimle gelebilirsin.”

Parker, Dünya Bankacılık Kongresinde konuşma yapacaktı. Meredith, orada olmayı ve onu dinlemeyi çok isterdi, ama bu mümkün değildi. “Biliyorsun gelmeyi çok isterdim, ama sezon yeni baş...”

Parker, “Ve yılın en yoğun zamanı,” diyerek tamamladı onun sözünü.

Bayan Ellis, Meredith’e yapacak fazla bir şey bırakmamıştı. Buzdolabında füme tavuk ve büyük bir kâse salata vardı. Genç kadına sadece onları masaya koymak ve şarabı açmak kalıyordu. Yemek yapmayı birkaç kez denemişti ama bir türlü becerememişti Bu işten zevk aldığını da söyleyemezdi.

Dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı. Antika bir şamdanın içindeki mumu yaktı ve masanın üstüne koydu. Daha sonra tavuğu, salatayı ve şarabı masaya götürdü. Bir adım geri çekilerek masaya baktı. Gümüş tabaklar ve masanın ortasındaki vazanın içindeki pembe güller, örtüyle hoş bir uyum içindeydi. Yavaşça eğildi, salt masayı hazırlamanın ötesinde, kendinden bir şeyler ilave etmiş olmak için, gülleri düzeltti.

Parker'a yaklaşıarak, "Yemek hazır," dedi. Bir an için, Parker onu duymamış gibi davrandı, daha sonra başını elinde tuttuğu belgelerden, kaldırdı ve asık bir yüzle Meredith'e baktı.

Meredith, "Olumsuz bir şey mi var?" diye sordu.

"Emin değilim," dedi. Sesinden bir şeylerin yolunda gitmediği anlaşılıyordu. "Boşanmanızla kim ilgilendi?"

Koltuğunun kenarına dayanarak, Parker'ın elinde tuttuğu üzerinde *Boşanma İlamı* yazılı belgeye kayıtsız bir ifadeyle baktı. "Babam ilgilendi, niye soruyorsun?"

"Çünkü belgelerde hukuki açıdan bazı uygunsuzluklar var."

"Ne gibi?" diye sordu Meredith. O sırada, Parker'ın elindeki belgede, babasının tuttuğu avukatın Matt'in ikinci ismini, Allen yerine Allan olarak yanlış yazmış olduğunu gördü.

Parker, sayfaları karıştırmaya devam ederek, "Her yönden," dedi. Gerçekten çok tedirgin görünüyordu.

Onun huzursuzluğu Meredith'e de bulaşmıştı. Onun heyecanının nedenini bilmediği halde, Matt'ten ve boşanmadan söz etmekten nefret ettiğinden, Parker'ın canını sıkıyan her neyse, önemli bir şey olmadığına kendini ve genç adamı ikna etmeye çalışıyordu. "Boşanma işlemleriyle babam meşgul olduğu için, her şeyin doğru olduğundan kuşku yok. Ayrıntılar konusunda ne kadar titiz olduğunu bilirsin."

"Baban evet, ama avukatının -ismi burada Stanislaus Spyzhaski olarak yazılı- ayrıntılara fazla dikkat ettiği söylenemez. Şuraya bak," Babasına hitaben yazılmış mektubu işaret ediyordu. "Bu mektupta bütün dosyanın ekli olduğu ve babanın isteği üzerine kayıtların mahkemece mühürlendiği yazılı."

"Bunda yanlış olan nedir?"

"Yanlış olan, dosyanın, Matt Farrell'a gönderilmiş olması gereken boşanma dilekçesinin bir kopyasının olmayışı. Matt Farrell'ın mahkemede hazır bulunmayışı ile ilgili bir yazı da yok. Ancak bunlar beni rahatsız etse de, işin önemsiz kısmı."

Meredith, onun gereksiz yere telaşlandığını düşünmesine rağmen, yavaş yavaş endişelenmeye başlıyordu. "Ne fark eder, boşanmadık mı? Önemli olan da bu."

Parker, cevap vereceği yerde, dosyanın başındaki boşanma dilek-

çesini buldu ve okumaya başladı. Okuduğu her paragrafta kaşları biraz daha çatılırken, Meredith sabırsızlanmaya başlamıştı. "Canımı sıkıyan şey ne?"

Parker, "Bu dosyanın tümü canımı sıkıyor," diye cevapladı, "Boşanma ilamı genelde avukatlar tarafından kaleme alınır ve yargıçlar tarafından imzalanır. Ama bu ilam, kesinlikle işinin ehli bir avukat tarafından hazırlanmamış. Kullandığı kelimelere bak! Eliyle son sayfanın son paragrafını işaret etti.

"Matthew A. Farrell kendisine ödenen 10.000 dolar ile diğer mal ve değerler karşılığında, Meredith Bancroft Farrell'in sahibi bulunduğu ya da sahip olacağı bütün varlıklar ile ilgili haklarından vazgeçmeyi taahhüt eder. Buna istinaden saygıdeğer mahkeme bu boşanma ilamıyla Meredith Bancroft Farrell'in boşanmış olduğunu teyit eder."

On bir yıl önce babasından Matt'e yapılan ödemeyi duyduğunda olduğu gibi, gene bütün vücudunun ürperdiğini hissetti. Evlendikleri zaman söylediği yalanları hatırladı. "İki yüzlü sahtekâr," diye düşünüyordu. Güya kızın parasının bir kuruşuna bile dokunmayacaktı. Parker, "Sanki bir emlak alım satımı gibi," diye söylendi. "Şu söz- lere bak; 10.000 dolar ile diğer mal ve değerler karşılığı! Kim Allah aşkına bu adam?" Sonra ekledi: "Adresine bak! Baban niye güney yakasındaki bir avukatı böyle bir işle görevlendirsın ki?"

Meredith, en azından bir soruya mantıklı bir cevap bulabilmenin verdiği bir mutlulukla, "Kimse duymasın diye," dedi. "Bana özellikle, bizi ve ailemizi tanıması mümkün olmayan, güney yakasında bir avukat tuttuğunu söyledi. Sana anlattığım gibi, onun da canı o sıralar çok sıkılıyordu. Ne yapıyorsun?" Parker masasının üzerindeki telefona uzanmıştı. Genç adam, "Babanı arayacağım," dedi ve karşı koymasına izin vermeden, yüzünde ciddi bir gülümsemeyle, "Merak etme, onu heyecanlandırmaya niyetim yok. Ama heyecanlanacak bir şey olmadığından emin değilim."

Gerçekten de söz verdiği gibi telefonda babasını heyecanlandıracak bir şey söylemedi. Önce birkaç dakika havadan sudan konuş-

tuktan sonra, Meredith'in boşanma ilamına baktığını ve Stanislaus Spyzhalski'yi kimin önerdiğini sordu. Aldığı cevap üzerine güldü ama telefonu kapattıktan sonra yüzündeki neşeli ifade kayboldu.

"Ne söyledi?"

"Adamın ismini sarı sayfalarından aldığını."

Meredith, sakın görünmeye çalışarak, "E, ne olmuş?" dedi. Sanki karanlık, kasvetli bir bölgeye girmiş ve orada bilmediği bir şey tarafından tehdit ediliyormuş gibiydi.

Parker iç cebinden çıkardığı siyah telefon defterinden bir numara bulup çevirmeye başladığı sırada, "Şimdi, kimi arıyorsun?" diye sordu

"Howard Turnbull'i."

214

Genç kadın endişelenmeye ve öfkelenmeye başlamıştı. Parker'dan açıklayıcı bir cevap alamıyor ve bu genç kadını deli ediyordu, "Howard Turnbull'i niçin arıyorsun?"

Parker, "Princeton'da beraberdik," diye cevapladı ama bu Meredith için yeterli bir cevap değildi.

"Şimdi, kimi arıyorsun?" diye sordu.

Parker telefonun tuşlarına basarken, "Parker, eğer beni kızdırmak istiyorsan bunu başarmak üzere olduğumu söyleyebilirim," diye sızlandı. "Princeton'daki okul arkadaşımı neden aradığımı bilmek istiyorum."

"Sesinin bu tonuna bayılıyorum; bana ilkokul öğretmenimi hatırlatıyor. Ona âşıktım biliyor musun?" Bunları söyledikten sonra biraz durdu ve Meredith onun üzerine saldırıp, gırtlığını sıkmaya başlamadan ekledi. "Howard'ı arıyorum, çünkü kendisi Illinois Barosu'nun başkanıdır." Howard telefona cevap verince sözünü yarıda kesip onunla konuşmaya başladı. "Howard, benim, Parker Reynolds." Durdu. Karşısındaki adamın söylediklerini dinliyordu. "Haklısın, sana bir rövanş borçlu olduğumu unutmuş değilim. Beni ofisten ara, randevulaşalım," dedi ve durdu. Yine karşıdaki adamın söylediklerini dinlemeye devam etti; komik bir şey söylüyor olmalıydı ki gülmekten kendini alamadı. "Yakınında bir yerde Illinois Barosu'nun bir yıllığı var mı, Stanislaus Spyzhalski isminde bir şahsın kayıtlı olup olmadığını öğrenmek istiyorum." Adamın soyadını hecelelemeye başladı. "Adamın soyadı S-p-y-z-h-a-l-s-k-i. Bekliyorum."

Meredith'in endişelenmemesi için, ona "Belki boşuna endişeleniyorum. Adamın işinin ehli olmaması, diplomalı bir avukat olmadığı anlamına gelmez," dedi. Bir dakika sonra Howard telefonda ona her ne söylediyse, Parker'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Listede böyle bir isim yok, öyle mi? Emin misin?" Bir an için düşünceye daldıktan sonra, "Senden rica etsem bu ismi Amerikan Baro üyeleri listesinde kontrol eder misin?" dedi. "Yo, hayır, acil değil... yarın olur tabii.... Beni ara, bu arada rövanş maçını da araya sıkıştırırız. Teşekkürler, Howard, Helen'e sevgilerimi ilet."

Parker, telefon ahizesini yerine koyarken dalgındı.

Meredith "Neden endişe ettiğini hâlâ anlayabilmiş değilim," dedi.

Parker, ayağa kalktı ve içki dolabının yanına gitti. "Sanırım bir içki daha alacağım." Genç kadın, "Parker," dedi, "bu konu beni de ilgilendirdiğine göre sanırım ne düşündüğünü bilmek hakkım."

215

"Şu anda kendini avukat olarak tanıtan birkaç adamla ilgili açılan davaları düşünüyorum. Genelde bu tür adamlar, fakir semtlerde, yol yordam bilmeyen kişilerin kanuni işlerini takip etmek için para alarak, bu işleri yaparlar. Bunlardan biri gerçekten bir avukattı ve mahkeme masraflarını cebine indirmekle ün salmıştı, bir diğeri de boşanma ilamını kendisi imzalamıştı."

"Böyle bir şeyi nasıl yapabilir?"

"Boşanma ilamlarını avukatlar hazırlar, hakimler imzalar. O adam yargıcın yerine de imza atmıştı o kadar."

"Peki ama nasıl oluyor da yakalanmıyorlar?"

"Sadece anlaşmalı meselelerle özellikle boşanma davalarıyla ilgilenerek."

Meredith farkında olmadan kadehinin yarısını bir dikişte bitirdi. "Ama herhalde böyle durumlarda, taraflar iyi niyetle hareket ettiklerinden, mahkemeler boşanma ilamlarını kayıtlara girmese de onaylarlar?"

"Sen öyle san."

"Ne ses tonun ne de bu konuşmanın gidişatı hoşuma gidiyor," dedi Meredith. Kafası içkiden hafifçe dumanlanmıştı. "Peki boşandıklarını sanan bu insanlar için mahkeme daha sonra ne yapıyor?"

"Eğer yeniden evlenmişlerse, mahkemeler onlara iki kez evlendikleri için ceza vermiyor."

“Güzel.”

“Ama ikinci evlilik geçersiz addediliyor ve diğer evliliğin hukuksal açıdan sonlandırılması gerekiyor.”

Meredith bir sandalyenin üstüne yığılarak, “Aman Tanrım,” dedi. Bu olamazdı. Boşanması kesinlikle hukuka uygun ve geçerliydi. Öyle olması gerekiyordu, çünkü aksini düşünmek bile istemiyordu.

Gecikmeli de olsa, Parker onun ne kadar üzüldüğünün farkına vardı ve şefkatle saçlarını okşadı.

“Spyzhalski baroya dahil değilse, hiç hukuk eğitimi almamış bile olsa, senin boşanma işlemin hâlâ yasal olabilir. Yeter ki o tuhaf boşanma ilamını bir yargıca sunmuş ve imzalatmış olsun.” Meredith başını kaldırdı, parlak mavi gözleri endişeliydi.

“Yarın birini Adalet Sarayına gönderir, boşanma dilekçesinin verilip verilmediğini, kayıtlarda olup olmadığını öğreniriz. Eğer yapılmışsa, endişe edecek bir şey yok demektir.”

216

YİRMİ ÜÇ

Ertesi gün ofiste, Meredith yanından geçerken Phyllis ona, “Kötü bir gece mi geçirdin?” diye sordu.

“Harika bir gece olduğu söylenemez. Bu gün yapılacak neler var?”

“New Orleans’taki mağazanın açılışıyla ilgili olarak, burada, saat 10:00’da Halkla İlişkiler servisiyle bir toplantı var. Personel’den Jerry Keaton bazı fiyat artışları konusunda onayımı almak için seni görmek istiyor. Saat on birde gelmesini söyledim. Sakıncası var mı?”

“Yok.”

“Saat 11:30’da, Hukuk servisinden Ellen Perkvale, bir müşterinin mağazanın içindeki lokantada yemek yerken dişini kırmış olması sebebiyle açtığı dava hakkında seninle konuşmak istiyor.”

Meredith gözlerini fal taşı gibi açarak, “Bizi lokantamızda yemek yerken dişini kırdığı için mi dava ediyormuş?” diye sordu.

“Tam değil. Alabalık çorbasında çıkan bir ceviz kabuğu dişini kırdığı için.”

Meredith, çekmecesini açarken, “Yaa!” dedi. Bir anlaşma zeminini bulunabileceğini düşünüyordu. “O zaman durum farklı elbette.”

217

“Doğru. Saat on bir otuz o toplantı için uygun mu?”

Meredith, “İyi,” diye cevapladı. Masasındaki telefon çalmaya başlamıştı. Phyllis, “Ben bakarım,” dedi ve böylece gün başlamış oldu. Ara sıra kendine zaman ayıracak vakit bulduğunda, gözü telefona, aklı Parker’a gidiyor, boşanma işlemlerinde bir terslik olmadığı haberini ümitle bekliyordu.

Parker telefon ettiğinde saat hemen, hemen beşe yaklaşmıştı. Meredith, ahizeyi adeta kapar gibi aldı. Telaşla, “Bir şey öğrenebildin mi?” diye sordu.

“Henüz bir sonuç alamadık,” diye cevapladı Parker. “Spyzhalski Ulusal Baro üyesi değil. Cook ilçesi mahkemesindeki birinden haber bekliyorum. İstedğim bilgiyi temin edince beni hemen arayacak. Durum birkaç saat sonra aydınlanır. Bu akşam evde misin?”

Meredith, “Hayır,” diye içini çekti. “Babamda olacağım. Senatör Davies için küçük bir doğum günü partisi veriyor. Beni oradan ara.”

“Ararım.”

“Bir haber alır almaz ara, olur mu?”

“Söz.”

“Parti fazla uzun sürmeyecek. Çünkü senatör gece yarısı Washington’a giden uçağa yetişmek zorunda. Eğer orada değilsem, evden ara.”

“Merak etme seni bulurum.”

YİRMİ DÖRT

Saatler ilerledikçe genç kadının tedirginliği artıyordu. Kendine endişelenecek bir şey olmadığını telkin etmesine rağmen, içindeki korkunun giderek büyümesine engel olamıyordu. Hiçbir sorun yokmuş gibi, babasının misafirlerine gülümsüyor ve onları başıyla selamlıyordu. Ama büyük bir çaba harcamak zorunda kaldığı kesindi. Yemek biteli bir saat geçmiş, ama Parker hâlâ aramamıştı. Bir süre oyalanmak için masanın toplanmasına nezaret etti; daha sonra, evlerine gitmeden önce bir kadeh konyak için kütüphanede toplanmış olan konukların yanına gitti.

Televizyon açıldı ve erkeklerden birkaçı haberleri izliyordu. Senatör Davies’in karısı, “Çok güzel bir partiydi,” dedi. Ama televizyondaki haber sunucusunun sesi ondan yüksek çıkıyordu. “Bugün haberlerde yine bir Şikagolu vardı. Matthew Farrell, Barbara Walters’ın banttan yayınlanan programının konuğuydu. Son günlerde şirketlerin el değiştirmesinde görülen artış da gündemdeydi. Şimdi bu söyleşiden bir bölüm izleyeceksiniz...”

Sally Mansfield’in sütununu okumuş olan misafirler, Meredith’in de Matt Farrell’in söyleyeceklerine ilgi duyacağı düşüncesiyle ona

merakla bakıp gülümseyerek, hep birlikte Matt'ın yüzünün ve sesinin doldurduğu televizyon ekranına odaklandılar.

Barbara Walters'ın röportajı bittikten sonra, televizyon kameraları tekrar yöresel haberlere geçince, Meredith, rahat bir nefes aldı. İşte tam o sırada senatör ona döndü ve samimi bir merakla, "Meredith, sanırım buradaki herkes Sally Mansfield'in makalesini okumuştur. Lütfen Farrell'den neden hoşlanmadığını söyler misin?" dedi.

Meredith, Matt'ın televizyon ekranındaki gülümseyişini taklit ederek, "Hayır," diye karşılık verdi. Herkes gülmeye başlamıştı, ama Meredith onların daha da meraklandığının farkındaydı. Senatör babasına dönüp, "Stanton Avery, Farrell'i Glenmoor'a üyelik için aday göstermiş," dediğinde, Meredith koltukların yastuklarını düzeltmekle meşguldü.

İçinden Matt Farrell'e Şikago'ya geldiği için lanet yağdırarak, babasını uyarmak amacıyla ona baktı. Ama Philip'in mantığı yine öfkesinin esiri olmuştu. "Bu odada bulunanların onu aramıza sokmayacak kadar nüfuzlu kimseler olduklarına eminim. Hatta bir başka Glenmoor üyesi istiyor olsa bile..."

Yargıç Northrup bir başka konukla konuşuyordu. Bu sözleri duyunca, "İstediğin bu mu, Philip? Onun üyeliği konusunda olumsuz oy kullanmamız mı?" diye sordu.

"Evet, doğru."

Yargıç çevresindekilere bakarak, "Eğer sen onun aramıza giremeyecek biri olduğunu düşünüyorsan, bu benim için yeterli bir sebep," dedi. Babasının bütün konukları onu destekler şekilde yavaşça başlarını sallıyorlardı. Meredith, 'Matt'ın Glenmoor'a kabul edilme şansı sıfır,' diye düşünüyordu. Yargıç babasına, "Farrell Southville'de büyük miktarda arazi satın aldı," dedi. "Yüksek teknolojiye sahip bir tesis inşa etmek için, yeni imar durumu istiyor."

"Öyle mi?" Meredith, babasının o konuda da bir şeyler yapmak istediğini anlamakta hiç zorlanmamıştı. "Southville imar komisyonunda tanıdığımız var mı?"

"Birkaç tane, Paulson ve..."

Meredith'in yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. Babasına yalvaran gözlerle bakarak, "Allah aşkına!" dedi "Ben Matt Farrell'den hoşlanmıyorum diye hemen silahlarınızı çekmenize gerek yok."

Senatör Davies, "Babanın ve senin çok haklı sebepleriniz olduğundan eminim," dedi.

"Hem de nasıl."

Meredith, babasının boş bulunup uygunsuz bir şey söylemesini önlemek için, "Hiç de değil," dedi. "Doğrusunu isterseniz, ben on sekiz yaşındayken Matt Farrell bana yaklaşıp gibi olmuştu. Babam o zamandan beri onu hiç affetmedi."

Senatörün karısı, önce kocasına sonra Meredith'e bakarak, "Şimdi hatırladım, o adamı nerede gördüğümü!" dedi. "Yıllar önce Glenmoor'da. Ne kadar yakışıklı olduğunu hep söylemişimdir. Meredith, yanlış hatırlamıyorsam, onu bize sen tanıştırmıştın!"

İsteyerek mi yoksa farkında olmadan mı, bilinmez, ama Senatör Meredith'i cevap verme zorunluluğundan kurtardı. "Kendi doğum günü partimi kısa kesmek zorunda kaldığım için özür dilerim, ama Washington uçağını kaçırmamalıyım."

Bir saat kadar sonra, son misafiri yolcu ederlerken, kapının önüne bir arabanın yanaşmakta olduğunu gördüler. Babası, "Bu da kim bu saatte?" dedi. Arabanın farları gözünü alıyordu. Meredith gözlerini kısarak baktı, "Bu Parker," diye açıkladı.

"Gecenin on birinde mi?"

Meredith, Parker'ın kötü haberler getirdiğini daha kapının ışıkları onun asık yüzünü aydınlatmadan anlamış ve titremeye başlamıştı. "Partinin bitmiş olacağını düşündüm. Her ikinizle de acilen konuşmam lazım."

Meredith onun sözünü kesti. "Parker, babamın rahatsız olduğunu unutma..."

Koridorda yan yana yürürlerken, Parker, "Merak etme özen gösteririm," dedi, "ama bilgisi olması lazım ki, gerekeni yapabilelim."

Hep birlikte kütüphaneye girerlerken, Philip, "Burada yokmuşum gibi konuşmaya son verin artık," dedi. "Hangi konuda bilgilendirilmem gerek? Neler oluyor?"

Parker kütüphanenin kapılarını kapatırken, "Sanırım otursanız iyi olur," dedi.

"Allah kahretsin, Parker, beni merakta bırakmanız daha fazla sinirimi bozuyor."

"Tamam Philip, dün akşam Meredith'in boşanma ilamına bakarken bazı usulsüzlükler tespit ettim. Sekiz yıl önce Şikago'da bir

avukatın, mahkeme masraflarını alıp, davaları açmadan cebine indir-
diğini duymuş muydun?”

“Evet. Ne olmuş?”

“Beş yıl önce de Joseph Grandola isminde bir sahte avukat ya-
kalanmıştı. Hukuk fakültesinin birinci sınıfından ayrılarak, şehrin gü-
ney yakasında, müşterilerin çoğunun okuma yazma bilmediği bir böl-
gede büro açmış ve uzun bir süre anlaşmalı davalar almış, özellikle
de boşanma davaları.”

Meredith koltuğa gömülmüş, midesi yanmaya başlamıştı. Par-
ker’ın anlatmaya başladığı korkunç şeyler neredeyse beynini uyuş-
turmak üzereydi. Parker’ın sesi sanki uzaktan geliyor gibiydi. “Hu-
kuk fakültesinden ayrılma olduğu için, hukuk diline aşına birisiydi.
222 Bir müşteri boşanma talebiyle geldiği zaman önce diğer tara-
fın kesinlikle kabul ettiğinden ya da ortada olmadığından emin olu-
yordu. Sonra müşterinin niteliğine göre bir ücret uyguluyor ve bir
boşanma dilekçesi hazırlıyordu. Avukat olduğuna başkasını inan-
dıramayacağı ya da yargıcın yanına çıkamayacağına göre, boşan-
ma ilamını da kendisi imzalıyordu.”

Philip, sıkıntılı bir sesle, “On bir sene önce tuttuğum avukatın
sahte bir avukat olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu.
“Korkarım öyle.”

Yaşlı adam, öfkeyle, “İnanmıyorum!” dedi. Sanki böyle bir ola-
sılığı öfkesiyle korkutup ortadan kaldırmak istemiş gibiydi.

Parker, sakın bir sesle, “Sinirlenerek kendine bir kalp krizi orta-
rı yaratmanın hiçbir faydası yok; çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmez,”
dedi.

Meredith babasının sakinleşmeye çalıştığını görünce biraz olsun
rahatlamıştı.

Philip, bir dakika kadar sonra, “Devam et,” dedi.

“Bugün Spyzhalski’nin hiçbir baroya üye olmadığını öğrendik-
ten sonra, istihbarat için Adalet Sarayına birini gönderdim. Banka
için kullandığımız, son derece güvenilir birini.” Sinirinden, koltu-
ğunun kenarlarına sıkı sıkı sarılmış olan Philip’i rahatlatmaya ça-
lışıyordu. “Bu saate kadar süren uzun bir araştırma sonucu Mere-
dith’in boşanması ile ilgili hiçbir kayıta rastlanmadı.”

“O Allah’ın cezasını kendi ellerimle öldüreceğim!”

“Eğer Spyzhalski’yi kastediyorsan, öldürmeden önce onu bulman
lazım. Herif ortada yok.” Sonra, Parker, uysal bir ses tonuyla, “Far-
rell’i kastediyorsan,” diye devam etti, “Davranışlarına dikkat etme-
ni tavsiye ederim.”

“Sen öyle san! Meredith Reno’ya gidebilir ve orada hızlı bir şe-
kilde sessizce boşanabilir.”

“Onu ben de düşündüm ama işe yaramaz.” Philip’in öfkesini ya-
tıştırmaya çalışıyordu. “Beni dinle Philip, çünkü bu akşam bu me-
seleyi yeteri düşündüm. Meredith’in senin dediğini yaptığını varsa-
yalım. Bu tarafların mülkiyet hakları ile ilgili sorunları çözmez. O
sorunlar burada Illinois’da çözülmek zorunda.”

“Meredith ona açıklama yapmak zorunda değil.”

Parker, “Meredith’in Reno’ya gidip boşanması hem hukuk hem
de ahlaki açıdan yanlış olacağı gibi, uygulaması da mümkün değil,”
diye açıklamaya çalıştı. “Amerikan Barolar Birliğine Spyzhalski
hakkında iki şikâyet yapılmış. Onlar da durumu ilgili mercilere in-
tikal ettirmişler. Diyelim ki Meredith senin dediğini yaptı. Sonra
da Spyzhalski yakalandı ve yaptıklarını itiraf etti. O zaman ilgili
makamlar Farrell’a boşanma işlemlerinin geçersiz olduğunu bildi-
recektir. Bu durumda, Farrell’in aleyhinize açacağı dava hakkın-
da fikrin var mı? Size inandı ve boşanma işlemlerinin yapılması işi-
ni sizin sorumluluğunuza bıraktı. Siz ise bu konuda gerekli özeni
göstermediniz ve onu iki kadınla birden evlenme suçu işleme ola-
sılığıyla karşı karşıya bıraktınız ve...”

Philip onun sözünü kesti. “Problemleri tespit etmiş görünüyor-
sun. Peki, ne yapmamızı öneriyorsun?”

Parker sakın bir tavırla, “Onunla uzlaşarak bir an evvel çabuk,
sorunsuz bir boşanmaya ikna etmek için ne yapılması gerekiyorsa
onu,” dedi ve Meredith’e döndü, “Maalesef bu görev sana düşüyor.”

Meredith tartışma boyunca sessizce oturmuştu. Parker’ın son
sözlerini duyunca silkindi, “Neden ben de bir başkası değil?”

“Çünkü çok büyük boyutta mali sorunlar var. Hoşuna gitsin ya
da gitmesin, yasal olarak Farrell şu anda senin on bir yıllık kocan.
Sen zengin bir genç kadınsın ve Farrell senin yasal kocan olarak ser-
vetinde hak iddia edebilir.”

“Lütfen ondan bu şekilde bahsetmekten vazgeçer misin?”

Parker, bu kez daha nazik bir ifadeyle, “Ama bu doğru,” dedi. “Farrell boşanma konusunda işbirliğini kabul etmeyebilir. Hatta ihmalkârlıktan dolayı hakkınızda dava bile açabilir.”

“Aman Tanrım,” diye bir çığlık attı Meredith, ayağa kalktı ve odada dolaşmaya başladı. “Buna inanamıyorum! Bir dakika, meseleyi fazla abartıyoruz,” dedi. Kendini mantıklı olmaya zorlayarak, bir problem çözmeye uğraşır gibiydi. Biraz durakladı, sonra, “Eğer gazetelerin yazdıkları doğruysa, Matt bizden daha zengin ve varlıklı,” dedi.

Parker gülümseyerek, “Çok daha fazla,” diye onayladı. Genç kadının soğukkanlılığını ve sağlam mantığını takdir ediyordu. “Bu durumda, mal kavgasına girerse, senden daha fazla kaybedecek şeyi var.”

Meredith, “O zaman endişe edecek bir şey yok,” dedi. “Bu meselenin çözümlenmesini en az benim kadar o da isteyecek demektir. Ondan bir şey talep etmeyeceğim için rahatlayacaktır. Kozlar bizim elimizde demektir.”

Parker, “Bu pek doğru değil,” dedi. “Demin söylediğim gibi sen ve baban yasal bir boşanmayı sağlama sorumluluğunu üstlenmişsiniz ve bunu başaramadınız. Farrell’in avukatları mahkemeyi hatanın sizde olduğuna çok kolay ikna edebilirler. Hatta bunu ilerde ondan para sızdırmak için yaptığınıza bile yargıçları inandırabilirler.”

Philip köpürmüştü. “O pis herife hayatımızdan çıkması ve benimle Meredith’in parasında hak iddia etmemesi için on bin dolar ödedim. Bir kuruş daha ödemem.”

“Bu parayı nasıl ödedin?”

“Ben...” Philip suratını astı. “Durumda bir anormallik görmediğim için, Spyzhalski’nin sözünü dinledim ve ona Farrell’a verilmek üzere bir çek yazdım.”

Parker, “Spyzhalski,” dedi, “bir dolandırıcı. Farrell’in imzasını hiç tereddüt etmeden taklit edip paranın tamamını cebine atmıştır.”

“Meredith buraya getirdiği gün öldürmeliydim Farrell’i!”

Meredith, “Yeter artık!” diye haykırdı. “Bir kriz daha geçireceksin. Bir avukat tutarız, Matt’in avukatıyla görüşür...”

Parker, “Bu işin avukat aracılığıyla halledilebileceğini hiç san-

mıyorum,” diye araya girdi. “Eğer adamın seninle işbirliği yapmasını sağlamak ve bu meseleyi sessizce halletmek istiyorsan -ki sanırım en önemlisi- o zaman işe aranızdaki ilişkiyi biraz yumuşatmakla başlayabilirsin.”

“Ne gibi?”

“İlk önce, Sally Mansfield’in makalesinde sözü geçen olaydan dolayı özür dileyebilirsiniz.”

İşte o zaman Meredith baloda olanların gerçek yüzünü gördü. Bir külçe gibi koltuğa yığıldı. Dalgın bakışlarla şöminenin alevlerini izlemeye başladı, “Buna inanamıyorum,” diye mırıldanıyordu.

Philip, “Senden kuşkulunmaya başlıyorum, Parker,” dedi. “Sen nasıl bir erkeksin ki nişanlının o heriften özür dilemesini önerebiliyorsun? Bu işi ben hallederim.”

Parker, “Ben bu tür işlerde deneyimi olan, uygar bir insanım,” diye cevap verdi ve Meredith’in yanına giderek onu teselli etmek için elini omuzuna koydu. “Sen çok çabuk sinirlenen bir insansın, Philip. Ve kesinlikle bu meseleyi senin halletmeye çalışmaman lazım. Üstelik, ben Meredith’e güveniyorum. O bana Farrell ile aralarında geçen her şeyi anlattı. Onunla evlendi çünkü hamileydi. Meredith, bebeğini kaybettiği zaman Farrell’in davranışları hoş olmayabilir, ama sonu başından belli olan böyle bir evliliğe girmekle adam ben- ce çok medeni davranmış.”

Philip, küfür eder gibi, “Medeni mi?” dedi. “On sekiz yaşında varlıklı bir genç kıızı kandıran, hamile bırakan, yirmi altı yaşında, bir servet avcısının, onunla *evlenmekle* medeni davrandığını mı düşünüyorsun?”

“Yeter,” dedi Meredith. “Parker haklı. Onun beni kandırmadığını çok iyi biliyorsun. Sana neler olduğunu ve nedenlerini anlatmıştım.” Kendini kontrol etmeye çalışıyordu. “Matt’le görüşeceğim. Ama önce nasıl bir yöntem izleyeceğim konusunda biraz düşünmem lazım.”

Parker, “İşte benim âşık olduğum kadın!” dedi. Philip’e döndü ve öfkeli halini görmezden gelerek, “Meredith’in yapacağı şey, onunla iki uygar insan gibi biraraya gelmek, durumu anlatmak ve birbirlerinden bir şey talep etmeden boşanma olayını gerçekleştirmek.” Tekrar Meredith’e baktı. “Çok daha zor görevlerin üstesinden gelen sen değil misin?”

Parker'ın yüzündeki gururlu ifadeyi gören Meredith, korkuya kapıldı. Çaresizlik içinde, "Hayır," dedi.

Parker, "Elbette sensin!" diye devam etti, "Eğer yarın gidip onunla konuşursan, yarın akşam bu sıkıntıyı geride bırakmış olursun..."

Meredith, "Gidip onunla konuşmak mı?" diye sordu. Eli ayağı titriyordu. "Neden telefonda konuşmuyorum?"

"Senin için hayatı önemi olan bir iş meselesini telefonda mı halledersin?"

Genç kadın, içini çekerek, "Elbette hayır," karşılığını verdi.

Parker gittikten sonra Meredith ve babası kütüphanede birkaç dakika hiç konuşmadan gözleri boşlukta bir noktaya takılı oturdu. Nihayet, babası sessizliği bozarak, "Sanırım bu konuda beni suçluyorsundur," dedi.

Meredith dönüp babasına baktı. Alçak sesle, "Tabii ki hayır," dedi. "Bizi tanımayan bir avukat tutarak, beni korumaya çalıştın, o kadar."

"Ben yarın sabah Farrell'i ararım."

Meredith aynı sakin ses tonuyla. "Hayır, arama," dedi. "Parker bu konuda haklıydı. İsmi duyduğun zaman bile öfkeleniyor, saldırganlaşıyorsun. Onunla konuşmaya kalkışırsan, birkaç dakika içinde öfkelenir, sebepsiz yere sağlığını tehlikeye atarsın. Haydi şimdi odana git ve dinlen." Ayağa kalkarak, "Yarın şirkette görüşürüz," diye ekledi. "Belki yarın sabah bu mesele bize bu kadar korkunç görünmez." Birlikte ön kapıya doğru yürürlerken, onu rahatlatmaya çalışarak, "Artık on sekiz yaşında değilim ve Matt Farrell ile karşılaşmaktan korkmuyorum," diye yalan söyledi. Babasının düşünceli halinden, kafasında hâlâ başka bir seçenek bulmaya çalıştığı belliydi. Ama o da biliyordu ki fazla seçenekleri yoktu.

Babasına el sallayarak neşeyle merdivenlerden indi. Arabası merdivenlerin önünde duruyordu. Kapısını açıp içeri girdi. Arabanın içi buz gibiydi. Gözlerini kapayarak başını direksiyona dayadı. "Aman Tanrım," diye söylendi. Geçmişinin simsiyah saçlı iblisi ile yeniden karşılaşma düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

YİRMİ BEŞ

Phyllis Meredith'in peşinden neşeyle ofisine girerek, "İyi sabahlar," dedi.

Meredith paltosunu asarken, "Bu sabah her türlü sıfatı kabul edebilirim," dedi, "ama onların arasında *iyi* kelimesi yok."

Matt'i aramayı geciktirmek için, "Beni arayan var mı?" diye sordu. Phyllis başını salladı, "Personel'den Bay Sanborn aradı. Güncelleştirmen için gönderdiği sigorta başvuru formunu geri göndermediğini hatırlattı. Acilmiş." Elindeki formu ona uzatıp bekledi.

Meredith masasına oturdu, kalemini aldı ve formu doldurmaya başladı. Adını ve adresini yazdıktan sonra, ikinci soruda durakladı. "Medeni Hali" diyordu, "Aşağıdaki karelerden birini işaretleyin: Bekâr -Evli- Dul. Sinirli sinirli gülmekten kendini alamadı. On bir yıl boyunca Matt Farrell'la evli kalmıştı.

Phyllis, Meredith'in başını ellerinin arasına alıp dalgın dalgın sigorta formuna baktığını görünce, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Meredith, başını kaldırdı, Phyllis'e baktı, "Sigorta formunda yalan beyanda bulunmanın cezası nedir?"

"Sanırım öldüğün takdirde mirasçılara ödeme yapmazlar."

“Olsun,” dedi öfkeyle bekâr yazılı kareyi işaretlerken. Phyllis’in şaşkın bakışları altında formu tamamladı. Ona uzatırken, “Çıkarken kapıyı kapat ve birkaç dakika telefon bağlama lütfen,” dedi.

Phyllis odadan çıktıktan sonra, arkasındaki raftan telefon rehberini aldı ve Haskell Electronics’in telefonunu aradı. Onu bir kağıda yazdı ve rehberi aldığı yere koyduktan sonra, dalgın dalgın telefona bakmaya başladı. Korktuğu an gelmişti. Gözlerini kapayarak, söylemeyi tasarladıklarını yeniden düşündü. Eğer Matt, operada söylediklerinden dolayı hâlâ kızgınsa, onurundan özveride bulunmadan ondan özür dileyecekti. Hiçbir bahane bulmadan, özür dileyecek ve acil bir mesele hakkında onu görmesi gerektiğini söyleyecekti. Planı buydu. Titreyen eliyle telefona uzandı.

Şirket yöneticileriyle önemli bir toplantıda olan Matt’in dahili telefonu bir saatin içinde üçüncü kez çalıyordu. Sürekli dikkatlerinin dağılmasına sebep olduğu için özür dileyerek, telefona uzanırken, “Bayan Stern’in kız kardeşi hastalanmış. Bu nedenle her şey karıştı. Siz konuşmanıza devam edin,” dedi ve telefonunun düğmesine basarak sekreterin bir şey söylemesine fırsat vermeden, “Sana telefon bağlamamanı söylemiştim!” diye bağırdı.

Joanna Simons, “Evet, efendim, ben... biliyorum...” diyordu. “Ama Bayan Bancroft son derece önemli olduğunu ve sizinle mutlaka görüşmek istediğini söyledi.”

Matt, “Mesaj al,” dedikten sonra telefonu kapatmak üzere düğmeye basacaktı ki, durdu. “Kim aradı dedin?”

“Meredith Bancroft.” Ses tonundan onun da Sally Mansfield’in yazısını okuduğu anlaşılıyordu. Toplantı odasındaki yarım daire şeklindeki masanın çeresinde oturanlar da okumuş olmalıydı. Çünkü telefonun hoparlöründen yankılanan Meredith Bancroft ismi odaya birden bir sessizlik çökmesine neden olmuştu. Ama bu sessizlik fazla sürmedi. Gerilimli sesler, odayı bir anda tekrar doldurdu.

Matt kısaca, “Şu anda bir toplantıdayım,” dedi. “Ona on beş dakika sonra aramasını söyleyin.” Telefonu yerine koyduğunda, nezaket kuralları gereği kendisinin Meredith’i araması gerektiğinin bilincindeydi. Ancak, bunun hiçbir önemi yoktu, birbirlerine söyleyecek şeyleri kalmamıştı.

Dikkatini tekrar işe vermeye çalışarak, Tom Anderson’a döndü,

“Southville’de imar izni sorununuz olmayacak. İmar komisyonundaki adamımız bize yönetimin ve Southville’de yaşayanların tesis kurmamız konusunda en az bizim kadar istekli olduklarını söylüyor. Çarşamba günü oylamadan sonra, onayı alacağımızı sanıyorum...”

On dakika sonra, adamlarını yolcu etti, kapısını kapadı ve masasının başına geçerek koltuğuna oturdu. Yarım saat geçtiği halde Meredith hâlâ aramadığı için kaşlarını çatmış, arkasına yaslanmış, sessizliğini sürdüren telefona bakıyordu. Kızgınlığı her dakika artmaktaydı. ‘Tam Meredith’den beklenebilecek bir davranış,’ diye düşünüyordu. Bunca sene sonra aramış, sekreterinden toplantısını bölümünü istemişti, hemen kendisiyle konuşmadığı için de, şimdi Matt’i telefonun başında bekletiyordu. Her zaman kraliyet ailesinden biriymiş gibi davranırdı. Bu davranışlarının sebebi, kendisinden başka hiç kimsenin değeri olmadığı konusunda beyni yıkanarak yetiştirilmiş olmasındaydı.

Meredith, parmaklarıyla masasının üzerinde tempo tutarken, öfkeli gözlerle duvardaki saate bakıyor, genç adamı tekrar aramak için en az kırk beş dakika geçmesini bekliyordu. O kendini beğenmiş, küstah adamdan bu davranışı bekliyordu zaten. Zengin olmayı becerebilmişti, ama anlaşılan, nezaket kurallarından haberi yoktu. Nezaket kuralları şimdinin şehirlisi dünün kaba saba köylüsünün kafasının alacağı şeyler değil, diye düşünüyordu. Ama hislerini kontrol altına alması ve soğukkanlı olması gerektiğini de düşünüyordu. Bu arada yıllar önce olanlar hakkında tamamen onu suçlamak da yanlıştı. Saat 10:45’i gösterdiğinde, tekrar telefona uzandı.

Telefon çaldığında Matt, elinde olmadan irkildi. Joanna, “Bayan Bancroft arıyor,” dedi.

Telefon ahizesini eline aldı. “Meredith?” dedi. “Bu ne kadar beklenmedik bir sürpriz.”

Meredith, ‘Sesi hatırladığımdan daha derin ve yankılanarak geliyor,’ diye düşündü, *beklenmedik sürpriz* sözünü duymayı beklemiyordu.

“Meredith! Eğer kulağıma fısıldamak için beni aradıysan, çok hoşlandığımı söyleyebilirim, ama aynı zamanda çok şaşırdım. Şimdi ne yapmamı istiyorsun?”

“Hâlâ kendini beğenmiş ve kaba davranışlarını terk etmediğini...”

Matt, “Ah, davranışlarımı eleştirmek için beni aradın o zaman,” diye cevapladı.

Meredith, kendi kendine onu aramasının sebebinin onu aşağılamak değil, onunla anlaşmak olduğunu hatırlatarak, öfkesini kontrol altına almaya çalıştı, “Aslında, savaş hançerlerini gömmemiz gerektiğini düşündüğüm için aramıştım.”

“Vücudumun neresine gömmeyi düşündüğünü sorabilir miyim?”

Söylediği o kadar doğruyd ki, Meredith gülmekten kendini alamadı. Matt, onun gülüşünü duyunca bir zamanlar bu gülüşün kendisine nasıl bulaştığını düşündü. Yüz hatları kasıldı ve daha sert bir ses tonuyla, “Ne istiyorsun, Meredith?”

“Seninle karşılıklı konuşmak istiyorum.”

Farrell, buz gibi soğuk bir sesle, “Geçen hafta yüzlerce kişinin önünde bana arkamı döndün,” dedi. “Bu değişikliği neye borçluyuz?”

Meredith, “Önemli bir konu var. Bu konuyu olgun ve medeni insanlar gibi karşılıklı konuşmamız gerekiyor,” dedi. Telefonda ayrıntılardan söz etmekten kaçınıyordu. “İkimiz hakkında.”

Genç adam, acımasız bir ses tonuyla, “İkimiz hakkında konuşulacak bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedi “Operada gördük ki, olgun ve medeni davranmak senin becerebildiğin bir şey değil.”

Meredith, dilinin ucuna gelenleri söylememek için kendini zor tutuyordu. Savaş değil, bir anlaşma istiyordu. O bir iş kadınıydı ve bu tür inatçı erkeklerle nasıl davranacağını çok iyi biliyordu. Matt, zorluk çıkaracağına benziyordu. Onu daha mantıklı davranmaya yönlendirmeliydi. Tartışmak ona bir yarar sağlamayacaktı. Taktik gereği, “Sana o gün o şekilde davrandığımda, Sally Mansfield’in yakınımızda olduğunun farkında değildim,” dedi. “Ayrıca söylediklerim için özür dilerim; özellikle de onun önünde söylemiş olduğum için.”

Matt, alaycı bir sesle, “Çok etkilendim,” dedi. “Diplomatlık eğitimi de almış olmalısın.”

Meredith telefona suratını buruşturdu, ama sükûnetini bozmadan “Matt, bir ateşkes yapalım istiyorum. Biraz olsun yardımcı olamaz mısın?” diye sızlandı.

İsmi söyleyiş tarzı, onu sarsmaya yetmişti. Beş saniye kadar düşündükten sonra, “Bir saat içinde New York’a hareket etmek zorundayım. Pazartesi gecesine kadar yokum,” dedi.

Meredith başarıyla gülümsedi. “Perşembe Şükran Günü. Ondan önce görüşebiliriz. Salı gününe ne dersin? Yoksa o gün de mi çok dolusun?”

Matt masasının üzerindeki takvimde şükran haftasıyla ilgili randevularına göz attı. Son derece yoğundu. “Salı uygun. Saat on bir kırk beşte benim ofisime gelebilir misin?”

Beş gün daha görüşmeyecek olmaları, Meredith’i rahatlatmıştı. “Anlaştık,” dedi.

Matt, “Söylesene,” dedi “Baban görüşeceğimizi biliyor mu?” Sesinin tonundan babasına karşı duyduğu nefretin hâlâ devam ettiği anlaşılıyordu.

“Evet, biliyor.”

“Buna engel olmak için seni zincire vurup kilitlememesine çok şaşırdım. Yumuşamış olmalı.”

Babasının boşanma işlemleri için sahte bir avukat tuttuğunu öğrendiği zaman Matt’in ona duyduğu düşmanlığın haklı olarak artacağını düşündüğünden, onu biraz olsun yumuşatmak ümidiyle, “Yumuşadığını söyleyemem ama oldukça yaşlandı ve rahatsız,” dedi. “Her an ölebilir.”

Matt, sinirli bir ifadeyle, “O zaman,” diye karşılık verdi, “umamın birisi kalbine bir kazık saplamayı unutmaz. Vampirlere böyle yaparlar ya!”

Meredith, bu korkunç şaka karşısında bir şeyler mırıldanmaya çalışarak, nazıkçe iyi günler dileyip telefonu kapattı. Arkasına yaslandı, Matt babasını vampire benzetmişti. Kendisinin de, babasının hayatını kurduğunu düşündüğü zamanlar olmamış değildi. En azından gençliğinin neşesini ondan çalmamış mıydı?

YİRMİ ALTI

Salı günü, ofisinin bitişiğindeki kendisine ait olan banyoda, aynaya bakarken, Meredith kendini, Matt ile kişisellikten öte, nazik bir görüşme yapabileceği ve onu sorunsuz ve hızlı bir boşanmaya razı edebileceği konusunda ikna etmeyi başarmıştı.

Rujunu tazeledi, omuzlarına kadar inen saçlarını fırçaladı ve bir adım geri çekilerek, siyah, uzun kollu, dik yakalı, yünlü elbisesinin üzerinde nasıl durduğuna baktı. Boynunda geniş altın bir gerdanlık ve bileğinde ona uyan çok şık bir bilezik vardı. Makyaj malzemelerini çantasına doldurduktan sonra, paltosuyla eldivenlerini aldı. Taksiyle gitmeye karar vermişti. Böylece trafikle didişmek ve bu yağışlı havada park yeri aramak zorunda kalmayacaktı.

Taksinin içinde, yağmurun sesini dinlerken, babasının yirmi birinci yaş gününde hediye ettiği kürk paltonun içine iyice gömüldü. Beş gün ve gece boyunca nasıl bir taktik uygulaması gerektiğini düşünmüştü. Sakin, ciddi ve planlı. Geçmişte yaptıkları için onu eleştirmeyecekti. Bu şekilde davranarak ona da örnek olmaya çalışacaktı. Konuyu hemen açmayacak, sindire sindire anlatacaktı.

Ellerinin titremeye başladığını hissediyordu. Yağmur o kadar şiddetliydi ki, silecekler yetişemiyor, trafik ışıklarının renkleri adeta birbirine karışıyordu.

Taksi şoförünün uyarısı onu hayallerinden uyandırdı. “Geldik, bayan.”

Meredith taksinin parasını ödedikten sonra, şiddetli yağmur altında birkaç adım yürüyerek, Matt’in satın aldığı yeni şirketi barındıran cam ve çelikten yapılmış gökdelene girdi. Asansörden altmışıncı katta indiğinde kendisini gümüş rengi halılarla kaplı geniş bir salonda buldu. Kendisini hayranlıkla seyretmekte olan resepsiyondaki kıza yaklaştı. Kız, “Bay Farrell sizi bekliyor, Bayan Bancroft,” dedi. Belli ki onu resimlerinden tanıyordu. “Şu anda bir toplantıda, ama birkaç dakika içinde biter sanıyorum. Lütfen buyrun.”

Matt’in kendisini kralını görmeye gelen bir köylü gibi bekletmesine canı sıkılmıştı. Duvardaki saate baktı. On dakika erken gelmişti.

Öfkesi geldiği kadar çabuk geçti ve deri ve krom karışımı misafir koltuğuna oturdu. Bir dergi alıp sayfalarını çeviriyordu ki, köşedeki ofisten bir adamın çıktığını gördü. Kapı açık kalmıştı ve Meredith, kocası olan adamı çok net bir şekilde gördü. Onu incelerken hayranlık duymaktan kendini alamadı.

Matt, masasının başında, arkasına yaslanmış, kalın kaşlarını çatmış, düşünceli bir şekilde adamlarının anlattıklarını dinliyordu. Rahat görünmesine rağmen yüzünde otoriter ve kendine güvenen bir insan ifadesi vardı. Ceketini çıkarmıştı. Çevresine Meredith’i hem şaşırtan hem de tuhaf bir şekilde rahatsız eden bir enerji, dinamik bir güç yayıyordu. Önceki akşam operada çok sinirlendiği için ona doğru dürüst bakamamıştı. Ama şimdi, yüz hatlarının on bir sene öncesindeki gibi olduğu dikkatini çekti. Çok az değişmişti. Otuz yedi yaşındaydı. Toyluğu kaybolmuş, yüzüne, onu daha çekici kılan sert bir ifade gelmişti. Saçları hatırladığından daha koyuydu. Gözlerinin rengi iyice açılmıştı sanki. Adamlarından birinin söylediği bir şeye gülümsemesi üzerine az kalsın Meredith’in kalbi ağzına gelecekti. İçeride neler olduğunu anlamaya çalıştı. Görüldüğü kadarıyla toplantının konusu Intercorp’un iki bölümünü tek bir bölüm haline getirmek ve bunun yöntemleriyle ilgiliydi.

Profesyonel bir alışkanlıkla, Matt’in çalışma yöntemlerini, babasının kilerle karşılaştırdı. Babası toplantıları emirler yağdıracağı bir fırsat olarak görür, fikirlerine karşı çıkan birisi olursa onu ağzını açtığına pişman ederdi. Matt ise, gördüğü kadarıyla fikir alışveriş-

lerini destekliyor, söyleneni dinliyor, her fikrin, her itirazın değerini kendisine göre tartıyor ve insanların uzmanlıklarından yararlanmasını çok iyi biliyordu. Meredith'e göre Matt'in yöntemi daha mantıklı ve verimliydi.

İçine bir hayranlık tohumu düşmüş, köklenmeye ve yeşermeye başlamıştı. İstemeden içeride konuşulanlara kulak misafiri oluyordu. Elindeki dergiyi kenara koymak için kolunu kaldırdığında bu hareketi, Matt'in dikkatini çekmiş olmalıydı ki, başını çevirdi ve göz göze geldiler.

Bakışları birbirine kilitlendiğinde Meredith, elinde dergi, donup kaldı. Matt hemen bakışlarını etrafında oturan çalışma arkadaşlarına çevirdi. "Fazla uzadı," dedi "Bu tartışmaya yemekten sonra devam ederiz."

Birkaç dakika içinde adamlar odayı terk ederken, Meredith kendisine yaklaşmakta olan Matt'i görünce boğazının kuruduğunu hissetti. Kendine, sakın, ciddi ve planlı olması gerektiğini bir kez daha hatırlatarak, başını kaldırdı ve o insanın içine işleyen gözlere baktı. İçinden, *geçmişî sorgulamak yok; sindire sindire anlat* diye tekrar ediyordu.

Matt, onun ayağa kalkışını seyretti. Sonra konuştu. Sesi, tıpkı ona karşı olan hisleri gibi, kişisellikten tamamen uzaktı. "Uzun zaman oldu," dedi. Operadaki o tatsız karşılaşma hiç olmamış gibi davranmaya özen gösteriyordu. Meredith telefonda o konuda özür dilemişti ve ateşkes konusunda ne kadar samimi olduğu buraya gelmesinden anlaşılıyordu. Adam da böyle davranarak üstüne düşeni yapıyordu.

Meredith, onun düşmanca tavrını bırakmış olduğunu görmekten verdiği cesaretle, gerginliğini saklamaya çalışarak, siyah eldivenli elini ona uzattı, "Merhaba, Matt," diyebilirdi. Soğukkanlı görünmeye çalışıyordu.

El sıkışmaları çok ciddi ve kısa oldu. "Lütfen ofisime gel. Çıkmadan önce bir telefon etmek zorundayım."

İkisi beraberce Şikago gökdelenlerinin muhteşem manzarasına sahip ofise girerlerken, genç kadın, "Çıkmadan önce mi?" dedi. "Çıkmakla neyi kastettiğini sorabilir miyim?"

Matt masasının üzerindeki telefonun ahizesini kaldırırken, "Ofisim için bazı yeni sanat eserleri ısmarlamıştım. Bugün geldi, biraz

dan onları asmak için birileri gelecek. Üstelik yemek yerken daha rahat konuşabiliriz diye düşündüm."

Meredith, "Öğle yemeği mi?" diye mırıldandı. 'Kaytarmanın bir yolu olmalı,' diye düşünüyordu.

Matt, "Sakın bana karnının tok olduğunu söyleme, buna inanmam," dedi. Bu arada telefon numaralarını tuşluyordu. "Saat ikiden önce öğle yemeği yemenin medeni bir davranış olmadığını sen söylemiştin."

Çiftlikte geçen günler sırasında böyle bir şey söylediğini hatırlıyordu. 'On sekizindeki aptal bir küçük kızın yorumu,' diye düşündü. Bu günlerde masasında bir şeyler atıştırarak zamanı bile zor buluyordu. Esasında lokantada yemek yemek fena fikir değildi. 'Hiç değilse, söyleyeceklerimi duyduğunda, herkesin içinde bağırıp çağıramaz ya da olay çıkaramaz,' diye düşündü. Matt, telefonuna cevap verilmesini beklerken, Meredith sözünü ettiği, modern sanat eserleri koleksiyonuna göz atmak için odada dolaşmaya başladı. Odanın uzak bir köşesinde tanıdığı ve beğendiği geniş bir *Calder Mobile* vardı. Hemen yanındaki duvarda sarı, mavi ve kestane rengi damlacıklardan oluşan kocaman bir yağlı boya resim asılıydı. Meredith bir süre resme baktı. İnsanların böyle bir resimde beğenecek ne bulabildiklerini anlamaya çalıştı. Daha sonra, bir köy manzarası olduğunu düşündüğü aynı büyüklüktü başka bir yağlıboya tabloya bakmaya başladı.

Matt masasının başında, telefonunun bağlanmasını beklerken onu izliyor, işinin erbabı birinin tarafsızlığı ile ofisinde dolaşan kadını inceliyordu. Boynunda altın gerdanlığı, sırtında vizon kürküyü şık, pahalı ve havalı görüntüsü, duvarda asılı resmi seyrederken yüzünde beliren Meryem Ana ifadesi ve ışıkların altında parlayan altın rengi saçları ile tam bir çelişki oluşturuyordu. Otuz yaşında bile aynı doğal çok bilmişliğe ve insanı bilinçsizce tahrik eden aynı güzelliğe sahipti. Matt'e çekici gelen de bu ona has özellikler değil miydi? Şimdi bile, on yaş daha olgun olmasına rağmen, ne kadar kalpsiz ve bencil biri olduğunu bilmeseydi, onun cazibesine kapılması an meselesiydi.

Telefonu kapattıktan sonra, yanına gitti ve sesini çıkarmadan, resim hakkındaki yorumlarını bekledi.

Meredith, “Çok güzel,” diye yalan söyledi.

Matt “Gerçekten mi?” diye sordu. “Neyini beğendin?”

“Ah! Her şeyini. Renklerini, insana verdiği heyecanı, hayal gücünü.”

Genç adam, “Hayal gücü,” diye tekrarladı Sesi kuşkuluydu. “Ona baktığında ne görüyorsun?”

“Sanırım dağlar, veyahut gotik olduğunu sandığım başaşağı duran kuleler... ya da...” durdu. Birden, “Senin bu resimde ne gördüğünü sorabilir miyim?”

“Şu anda yarım milyon dolara yükselmiş olan çeyrek milyon dolarlık bir yatırım görüyorum.”

Meredith, duyduğu rakam karşısında şaşkınlığını gizleyemedi.

“Bu resme bu kadar para mı verdin?”

“Evet.”

Meredith bir an Matt’in gözlerinde, resim hakkındaki gerçek düşüncelerini anladığını gösteren bir ışık gördüğünü sandı.

Yaptığı gafı düzeltmeye çalışıyordu. “Yani demek istedim ki... Aslında modern sanattan fazla anladığım söylenemez.”

Matt omuzlarını silkerek, onu bu sıkıntıdan kurtardı. “Gidelim mi?”

Matt, paltosunu almaya gittiğinde, masasının üzerindeki dizlerini göğsüne çekerek bir ağaç kütüğüne oturmuş gülümseyen, saçları rüzgârda savrulmuş, genç bir kadın resmi Meredith’in dikkatini çekti. ‘Bu genç hanım, ya profesyonel bir fotomodel, ya da fotoğrafı çekene âşık biri,’ diye düşündü.

Matt yanına geldiğinde, ona, “Bu resmi kim çekti?” diye sordu.

“Ben çektim, niçin sordun?”

“Öylesine sordum. Bir nedeni yok.” Resimdeki genç kadın bugüne kadar Matt’in beraber olduğu yıldız adayları veya sosyetik hanımlara hiç benzemiyordu. Yüzünde taze ve saf bir güzellik vardı. “Tanıyamadım da.”

“Senin çevrenden değil.” Ceketini ve paltosunu sırtına geçirirken, “Indiana’da araştırmacı kimyager olarak çalışan basit bir genç kız,” diye ekledi.

Meredith, sesindeki gerginliğe kendisi de bir anlam veremeyerek, “Seni çok seviyor olmalı,” dedi

Matt kız kardeşinin resmine baktı. “Evet beni sever,” dedi.

Meredith o anda resimdeki kızın onun için çok önemli olduğunu fark etti. Eğer yanılmıyorsa onunla evlenmeyi düşünüyor bile olabilirdi. Bu da sorunsuz ve hızlı bir boşanmayı için onun da isteyeceği anlamına gelirdi.

Sekreterinin ofisinin önünden geçerken, durdu ve ak saçlı kadına, “Tom Southville imar komisyonu toplantısına katılacaktı,” dedi ve ekledi, “Yemekteyken gelirse, lokantanın numarasını ver, beni oradan arasın.”

YİRMİ YEDİ

Kapının önünde gümüş rengi bir limuzin onları bekliyordu. Bir Amerikan öküzüne benzeyen iri yarı, kırık burunlu şoför arka kapıyı açtı. Meredith genel olarak limuzinde yolculuğu oldukça konforlu ve rahat bulurdu, ama binanın önünden hareket eder etmez tedirgin olarak, oturduğu koltuğun kenarına yapıştı. Duyduğu rahatsızlığı belli etmek istemiyordu ama, şoförün virajlara hızla girmesinin yanı sıra bir kırmızı ışıktaki durmayıp, arabayı bir CTA otobüsüne çarpmaktan son anda kurtarması, Meredith'in korku dolu bakışlarla Matt'e bakmasına yol açtı.

Matt onun bakışlarına omuzlarını silkerek cevap verdi, "Joe, Indiana yarışlarında araba kullanma hayalinden bir türlü vazgeçmedi."

Meredith, bir başka virajda savrulurlarken, oturduğu yerden kaimamak için, koltuğun kenarına daha sıkı tutunarak, "Indiana'da değiliz," dedi.

"Zaten Joe da şoför değil,"

"Öyle mi? Ne iş yapıyor o zaman?"

"Koruma görevlisi?"

Demek öyle şeyler yapmıştı ki, bir koruma görevlisine ihtiyacı

olacak kadar, insanların nefretini kazanmıştı. Meredith tehlikeyi hiçbir zaman çekici bulmamıştı. Koruma görevlisi fikrini çok barbarca buluyordu.

Araba Şikago'nun en şık ve özel lokantalarından biri olan Landry'nin kırmızı tenteli girişinin önünde durana kadar bir daha konuşmadılar.

Aynı zamanda, lokantanın sahiplerinden biri olan şef garson, siyah smokini içinde her zamanki yerinde duruyordu. Meredith, John'u okul günlerinden, babasıyla öğle yemeklerine geldikleri zamandan beri tanıyordu. Her seferinde masalarına, o kadar şık görünümlü alkolsüz içecekler gönderirdi ki, bunlardan birini gören egzotik bir bar içkisi olduğunu sanırdı.

Resmî bir ses tonuyla, "İyi günler, Bay Farrell," dedi. Ama Meredith'e döndüğü zaman, yüzünde samimi bir gülümseme belirdi, "Sizi burada görmek büyük bir zevk Bayan Bancroft."

Meredith, Matt'in götürdüğü lokantada, baş garsonun kendisini daha iyi tanmasından özel bir haz duyarak, John'un peşinden, Farrell ve konuğuna ayrılmış olan masaya doğru yürürken tanıdığı bazı kimseleri gördü. Bu kişilerin yüzlerinde beliren şaşkın ifadedenden, onların da Matt'i ve kendisini tanıdıklarından ve herkesin içinde rezil ettiği bir adamla böyle bir yere niçin geldiğini merak ettiklerinden emindi. Sheri Withers bunlardan biriydi ve arkadaş çevrelerinde dedikoduculuğuyla ün salmıştı. Onun yanından geçerlerken, eliyle ağzını kapayarak, bakışlarını Matt'den ayırmadan, yanındakilere bir şeyler anlatmaya başlamıştı bile.

Eğer sürekli bir müşteri değilseniz, Landry'de yemek yiyebilmek için, en az iki hafta önceden yer ayırtmanız gerekirdi. Hele böyle bir masayı ayırtabilmek hemen, hemen imkânsızdı. Meredith, Matt'in bunu nasıl başardığını çok merak ediyordu.

Yerlerine oturduktan sonra Matt, "Bir şey içmek ister misin?" diye sordu.

Meredith, "Hayır, teşekkür ederim, su yeterli..." diye başladı ama bir bardak içkinin sinirlerini yatıştıracağını düşünerek fikrini değiştirdi. "Pekâlâ, alırım."

"Ne içersin?"

Genç kadın içini çekerek, "Brezilya'da olmak isterdim," diye mırıldandı.

“Anlayamadım?”

Meredith, karar vermeye çalışırken, “Kuvvetli bir şey olsun,” dedi. “Bir Manhattan.” Ama hemen fikir değiştirdi. Sinirlerini yatıştıracak bir şey olmalıydı. Görevini yerine getirene kadar, yavaşça yudumlayacağı bir şey. “Bir martini,” dedi ve seçimini kendisi de gerçekten beğenmiş bir ifadeyle başını salladı.

Matt, yüzünde samimi bir ifadeyle, “Hepsi mi? diye sordu, “Bir bardak su, bir Manhattan ve bir martini?”

Meredith gülümseyerek, “Hayır, sadece Martini,” dedi.

“Nasıl bir martini istediğini sorsam, kafanı karıştırmış olmam herhalde?”

“Cin,” dedi Meredith. Sonra, “Votka,” diye düzeltti. “Hayır, cin... cin-martini.”

Yanakları kızarmıştı ama o kadar gergindi ki ve sorularına devam ederken, Matt’ın gözlerindeki zevk parıltılarının farkına varmamıştı.

“Sert mi, tatlı mı?”

“Sert.”

“Beefeater’s, Tanqueray veya Bombay.”

“Beefeater’s.”

“Zeytin yada soğan.”

“Zeytin.”

“Bir ya da iki.”

“İki.”

Matt aynı donuk ses tonuyla “Valium ya da aspirin?” diye sordu. Yüzünde yüzünde alaycı bir gülümseme belirmeye başlamıştı. Genç kadın, Matt’ın başından beri onunla dalga geçtiğinin yeni farkına varmıştı. Gülümseyerek, “Özür dilerim,” dedi. “Biraz sinirlerim bozuk.”

Garson içki siparişlerini aldıktan sonra yanlarından ayrıldığında, Matt onun sinirli olduğu konusundaki itirafında ne kadar samimi olduğunu düşündü. Ve hiç düşünmeden, “Hep seni bir gün böyle bir yere getirebilmeyi hayal etmişim,” dedi.

Meredith, kafası sürekli boşanma konusunu Matt’e nasıl açacağı ile meşgul, dalgın bakışlarla masaların üzerinde duran gümüş vazolar içindeki rengarenk çiçekleri ve diğer masaların başında sipariş alan ya da servis yapan garsonları seyrediyordu. “Nasıl bir yere?”

Matt güldü. “Hiç değişmemişsin, Meredith, başkaları için lüks sayılacak şeylerin senin için hiç önemi yok.”

Genç kadın, içki siparişini verirken başlayan iyi niyetli iletişimi sürdürülebilmek amacıyla, münakaşa etmekten kaçınıyordu. Ama, kendini tutamadı. “Sadece altı gün beraber olduk. Değişip, değişmediğimi anlayamazsın.”

Matt, anlamlı bir biçimde, “Ve altı gece,” dedi. Bunu, onun yüzünün bir kez daha kızarmasını sağlayarak, kendine olan güvenini sarsabilmek ve ne içeceğine bir türlü karar veremeyen kızı tekrar görebilmek için söylemişti.

Meredith onun ne demek istediğini anlamamış gibi davranarak, “Bir zamanlar evlenmiş olduğumuza inanmak çok zor,” dedi.

“Hiçbir zaman ismimi kullanmamış olmana fazla şaşırmadım.”

Meredith ilgisiz görünmeye özen göstererek, “Hayatında buna benden daha fazla hak kazanmış kadınlar olduğuna eminim,” diye cevap verdi.

“Kıskanıyormuş gibi konuşuyorsun.”

Meredith, sinirlerine hakim olmaya özen göstererek, öne doğru eğilip, “Eğer öyle sanıyorsan,” diye karşılık verdi, “Ciddi bir iştme sorunun var demektir.”

Matt, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle, “Kızdığın zaman okul çocukları gibi davrandığımı unutmuşum,” dedi.

Meredith, “Neden?” diye fısıldadı “Beni seninle tartışmaya zorluyorsun?”

Matt, ciddi bir ses tonuyla, “Aslında,” dedi, “son söylediklerimle sana iltifat etmek istemişim.”

Meredith, şaşkın ve telaşlı bir şekilde bakışlarını içki servisini yapan garsona çevirerek. “Yaa!” dedi Yemek siparişini verdiler. Gerçekleşmeyen boşanmalarının haberini ona vermeden önce, Matt içkisini bitirene kadar beklemeye karar verdi. Belki alkol onu biraz yatıştırır diye düşünüyordu. Bir sonraki konuyu onun seçmesini bekledi.

Matt bardağını kaldırdı, onu sürekli iğnelemekten sıkılmaya başlamıştı. İçten bir ilgi ve nezaketle, “Gazetelerdeki sosyete haberlerine göre, opera, bale ve hayır işleriyle ilgili oldukça yoğun faaliyetlerde bulunuyormuşsun. Başka neler yapıyorsun?”

Meredith, iş hayatındaki başarılarından haberdar olmamasından

dolayı hayal kırıklığına uğradığını belli etmemeye çalışarak, “Haf-tada elli saat Bancroft’ta çalışıyorum,” diye cevapladı. Matt onun Bancroft’ta ne kadar başarılı olduğunu biliyordu, ama bir kez de yaptıklarını kendisinden dinleyerek, ne kadar iyi bir yönetici olduğunu anlamayı arzu ettiğinden işi ile ilgili sorular sormaya başladı.

Meredith, hem işinden söz etmekten hoşlandığından, hem de orada olmalarının nedenini ona anlatmaktan duyduğu korku ve dehşet nedeniyle, önce biraz çekinerek, daha sonra daha rahat bir şekilde onun sorularını cevaplamaya başladı. Matt dinlemesini o kadar iyi biliyordu ki, Meredith bundan cesaret alarak, sadece amaçlarını, Bancroft’ta başardığı işleri, ya da başarısızlıklarını anlatmakla kalmayıp, mağaza sahibinin kızı olarak yaşadığı zorlukları, tam bir kadın düşmanı olan babasına kendini kabul ettirmek için verdiği savaşları bile itiraf etmeye başlamıştı.

Yemeklerini bitirmişlerdi. Garson tabakları toplamaya başladığı zaman, Meredith bütün sorulara cevap vermiş, Matt de ismarladığı yarım şişe Bordeaux’yu bitirmişti. Bir süre hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. “Baban senin gibi bir yöneticiye sahip olduğu için çok şanslı,” dedi Matt. Gerçekten de öyle düşünüyordu.

Meredith, ona gülümseyerek, “Şanslı olan benim,” dedi.

Matt arkasına yaslandı. Onun yeni keşfettiği bu yönünü hazmetmeye ve niye bu mağazadan hayatta en fazla sevdiği şey olarak bahsettiğini anlamaya çalışıyordu. Kariyeri neden bu kadar önemliydi? Neden Parker Reynolds ya da bir başka erkek daha önemli değildi? Matt bütün bu soruların cevabını biliyordu. Babası onu yetiştirirken öyle acımasız davranmış, öyle büyük bir baskı uygulamıştı ki, onun hayatından erkekleri tamamen çıkarmayı başarabilmişti. Reynolds’la evlenmesinin sebeplerini bilemezdi. Ama kesinlikle ona âşık değildi. Bancroft’tan bahsederken gözlerinde beliren parıltıdan, kendini mağazaya adanmış ve bu mağazaya âşık olduğu anlaşılıyordu.

Onu seneler önce kulüpte ilk gördüğü anı, onun nasıl aklını başından aldığını, neşe içinde kendisini Indiana’lı bir çelik tüccarı olarak tanıttığını ve kollarında ne kadar istekli olduğunu hatırladı. “Tanrım! Onu istiyorum,” diye düşünüyordu. Onu babasından kurtarmak, bağrına basmak, korumak ve şımartmak istiyordu.

Eğer evli kalmış olsalardı, onunla gurur duyacağı kesindi. Şu anda bile onunla gurur duyuyordu.

Onu şımartmak ve korumak? Dişlerini sıkışmış, bu düşündüklerinden dolayı kendinden tiksiniyordu. Meredith’in kimsenin korumasına ihtiyacı yoktu. Bir akrep kadar öldürücüydü. Hayatında en değer verdiği insan, uğruna çocuğunu öldürmekten çekinmediği babasıydı. Şımarık, kalpsiz, korkak, güzel ama cansız bir manken. Sadece güzel elbiseler giyip, yemek masalarını süslemeye yarardı. ‘Her neyse,’ diye düşündü. Şimdi bunların hiç kimseye yararı yoktu. Her şey geçmişte kalmalıydı. “Söylediklerinden müthiş bir yönetici olduğun anlaşılıyor. Şayet evli olsaydık, seni ne yapar, yapar kendi şirketime çekerdim.”

Matt, böylelikle farkında olmadan Meredith’e yemek boyunca beklediği fırsatı vermiş oldu. Sesine muzip bir ifade vermeye çalışarak, sinirli ve zoraki bir gülüşle, “Ne zaman başlıyorum?” diye sordu.

Matt, gözlerini kıstı. “Bu ne demek oluyor?”

Daha fazla gülümsemek içinden gelmediğinden, Meredith yüzünde ciddi bir ifade ile, öne doğru eğildi ve derin bir nefes alıp, “Sana bir şey anlatmak zorundayım. Lütfen sinirlenmemeye çalış,” dedi.

Matt, omuzlarını silkti ve kadehini dudaklarına götürdü, “Birbirimiz için hiçbir şey hissetmiyoruz, Meredith. Bu nedenle anlatacakların beni sinirlendirmez.”

Meredith, “Biz hâlâ evliyiz,” diye açıkladı.

Matt kaşlarını çatarak, “Bunun dışında!”

“Boşanmamız meşru değilmiş.” Ve hemen ekledi: “Boşanma işlemlerini takip eden avukat gerçek avukat değilmiş, bir sahtekârmiş. Şimdi aranıyor. Boşanma ilamı yargıç tarafından imzalanmamış!”

Matt, kızgınlığını belli etmemeye çalışarak, kadehini masaya koyduktan sonra öne doğru eğildi, öfkeli bir sesle yavaşça, “Ya yalan söylüyorsun, ya da boşanmamış olmayı istiyorsun! On bir yıl önce beni kendini korumadan seninle sevişmeye zorladın, hamile kalınca koşarak geldin ve sorunu kucağıma bıraktın. Şimdi de bana doğru dürüst bir avukat tutamayacak kadar beyinsiz olduğunu ve hâlâ evli olduğumuzu söylüyorsun. Nasıl koskoca bir mağazayı yönetebiliyorsun ve hâlâ bu kadar aptal olabiliyorsun?”

Gururu Matt’in sıraladığı hakaretlerle ayak altına alınmıştı. Ama Matt’in tepkisi düşündüğünden daha kötü değildi. Bu nedenle ağzını

bozmasını anlayışla karşılamaya çalışıyordu. Matt öfkeden konuşamayacak hale geldiğinde, yatıştırıcı bir ses tonuyla, “Matt, ne hissettiğini çok iyi anlıyorum...” diyebildi.

Matt, anlattıklarının ondan para koparma amacıyla uydurulmuş bir yalandan ibaret olduğuna inanmak istiyordu, ama içgüdüleri kızın doğruyu söylediğini fısıldıyordu.

Genç kadın sakın ve mantıklı görünmeye çalışarak, “Senin yerinde olsam,” diye devam etti “Ben de aynı şeyi hissederdim...”

Matt sert bir sesle onun sözünü kesti. “Bu meseleyi ne zaman fark ettiniz?”

“Senden randevu aldığım günden bir gece önce.”

“Doğruyu söylediğini varsayalım. Diyelim ki hâlâ evliyiz. Ben den tam olarak ne istediğini söyler misin?”

“Boşanmak. Sessizce, sorunsuz ve hemen boşanmak.”

Farrell, “Nafaka yok” dedi ve Meredith’in öfkeden kulaklarına kadar kızardığını fark edince devam etti. “Mülk paylaşımı veya onun gibi şeyler yok?”

“Yok.”

“Güzel, zaten kesinlikle bir şey alamazsın.”

Kendisinin ondan daha zengin olduğunu ima eden sözleri üzerine, Meredith daha fazla dayanamadı ve yüzünde mağrur bir ifadeyle, “Hayatın boyunca hep parayı düşündün, para senin için her şeydi,” dedi. “Seninle hiçbir zaman evlenmek istemedim. Senin paramı da istemiyorum! Açlıktan öleceğimi bilsem seninle evlendiğimi kim senin bilmesini istemem!”

İşte o yanlış zamanda şef garson masalarına gelip, yemeklerden memnun kalıp kalmadıklarını veya başka bir isteklerinin olup olmadığını sordu.

Matt kesin bir ifadeyle, “Evet,” dedi. “Benim için, bir duble buzlu viski ve karım,” -bunu kelimelerin üstüne basarak söylemişti- “için bir martini daha istiyoruz.”

Bugüne kadar kalabalık yerlerde hiçbir olaya adı karışmamış olan Meredith, kaşlarını çatarak eski dostuna, “Bu adamın içkisine zehir koymanız için size bin dolar veririm!” dedi.

John, nazik bir şekilde başıyla Meredith’i selamlayarak, “Emredersiniz, Bayan Farrell,” diye karşılık verdi ve aynı nezaketle, öfkey-

le Meredith’e bakan Matt’e döndü. “Arsenik mi yoksa daha egzotik bir şey mi tercih edersiniz, Bay Farrell?”

Meredith John’u “Bir daha bana bu isimle hitap etmeyeceksiniz!” diye uyardı. “Benim ismim Farrell değil!”

Yüzündeki şakacı ifade kaybolan John, birden ciddileşti. “Lütfen haddimi aştığım için beni bağışlayın Bayan Bancroft. İçkinizi müessesemizin bir ikramı olarak kabul etmenizi rica ederim.”

Meredith, hırsını ondan çıkardığı için pişmanlık duyuyordu. Suratını asarak, bir süre yanlarından uzaklaşan John’un arkasından baktıktan sonra başını Matt’e çevirdi. Derin bir nefes aldı, “Matt, bir birimize hakaret yağdırmanın hiçbir yararı yok. En azından biraz ki-bar davranamaz mıyız? O zaman bu sorunun üstesinden daha kolay gelebiliriz?”

Matt, ‘doğru söylüyor,’ diye düşündü ve birkaç dakika süren bir tereddütten sonra, “Sanırım deneyebiliriz. Bu meseleyi nasıl çözmeyi düşünüyorsun?” dedi.

Meredith, rahatlamış bir halde, gülümseyerek, “Sessizce!” dedi. “Ve çabuk. Gizlilik ve ivedilik düşündüğünden çok daha önemli.”

Matt başını salladı. Biraz daha mantıklı düşünmeye başlamıştı. “Nişanlın!” dedi. “Gazetelere bakılırsa şubat ayında evlenmeyi planlıyomuşsunuz.”

Meredith, “Tabii o da var,” dedi. “Parker olanları biliyor. Daha doğrusu avukatın dolandırıcı olduğunu ve boşanma ilamındaki imzanın sahte olduğunu o tespit etti. Ama bu ortaya çıktığı takdirde, kaybedeceğim hayati derecede önemli bir şey var.”

“Nedir o?”

“Boşanma konusunda son derece tedbirli davranmak zorundayım, hatta gizli olması gerekir ki dedikodu olmasın. Babam sağlık sorunları nedeniyle bir süre şirketten ayrılmak zorunda kalacak. Ben de başkan vekili olarak onun yerini almak ve babam emekli olduğunda sürekli başkanlık görevini yürütebileceğimi kanıtlamak için ne-ler yapabileceğimi göstermek istiyorum. Yönetim Kurulu çok muhafazakâr ve kadın olduğum için beni başkan yapma konusunda kararsızlar. Eğer bu mesele duyulursa, bir bayram havası yaratacaktır. Tanınmış bir bankacıyla nişanlandığımı açıklamış durumdayım. Senin ise bir sürü kadınla ilişkin var ve biz hâlâ birbirimizle evliyiz.

Boşanmadan evlenmek insanı Bancroft'a başkan yapmaz. İnan bana, bunun duyulması başkanlık hayallerimin sonu olur."

Matt, "Buna inanıyor olamazsın," dedi. "Bu kadar büyük etkisi olacağını sanmıyorum." Genç kadın, "Öyle mi dersin?" dedi. Canı sıkılmıştı. "Avukatın dolandırıcı olduğunu anlattığımda bana söylediklerini ne çabuk unuttun. Benim kendi hayatımı yönetemeyecek kadar geri zekâlı olduğumu söyleyen, bir mağazayı nasıl yönetebileceğimi sorgulayan sen değil miydin? Yönetim Kurulu da aynı şeyi düşünecektir; beni senin sevdiğinden fazla sevmiyorlar."

"Baban onlara seni seçmelerini söyleyemez mi?"

"Ama şirket yönetmeliğine göre oybirliğiyle karar vermeleri gerekiyor. Üstelik babamın onların üzerinde etkisi olduğunu varsaysak bile benden yana olacağını sanmıyorum."

Matt cevap vermek üzereydi ki garsonlardan biri içkileri getirirken, bir başkasının elinde kablosuz bir telefonla masaya doğru geldiğini gördü. "Sizi telefondan arıyorlar, Bay Farrell," dedi.

Tom Anderson olmalıydı. Meredith'ten özürlü dileyerek telefonu aldı, "Southville imar komisyonunda neler oluyor?"

"Kötü haber, Matt," dedi Tom. "İmar izni vermiyorlar."

Matt şaşırılmıştı. "Tanrı aşkına, neden kendilerinin de yararına olacak bir şeye hayır desinler ki?"

"Komisyondaki adamımız, önemli birisinin isteğimizi reddetmeleri konusunda talimat verdiğini söyledi."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet, komisyonun başındaki Paulson isimli adam, Senatör Davies'in bizim isteğimizi reddetmeleri konusunda telkinde bulunduğunu söylemiş."

Matt, ona mı yoksa rakibinin seçim kampanyasına mı bağışta bulunduğunu hatırlamaya çalışarak. "Tuhaf," dedi.

Anderson, "Son günlerde gazetelerin dedikodu sütunlarında, Senatör için verilen bir doğum günü partisi dikkatini çekti mi?" diye sordu.

"Hayır, neden?"

"Bu parti Bay Philip A. Bancroft tarafından verilmiş. Onunla Bayan Meredith arasında bir ilişki var mı?"

Duyduğu öfke sanki göğsünü yarıp dışarı çıkacak gibiydi. Me-

redith'in renginin solmasının sebebi Southville'den bahsettiklerini duymasından başka ne olabilirdi? Anderson'a sakın bir ses tonuyla, "Evet bir ilişki var," dedi. "Sen büroda mısın?" Anderson büroda olduğunu söyleyince, "Orada bekle. Saat üç gibi geleceğim. Ne yapacağımızı konuşuruz," diyerek görüşmeyi bitirdi. Yavaşça telefonu masanın koydu, birden masa örtüsünün olmayan kırıksıklıklarını tırnağıyla düzeltme gibi bir şeylerle meşgul olma ihtiyacını hissederek Meredith'e baktı. Neler olup bittiğini bildiğinden emindi. O an içini ona karşı bir nefret duygusu kapladı. Bu toplantıyı o istemiş, *hançerlerimizi gömelim* demişti. Çünkü bir şeyler istiyordu: Banker sevgiliyle evlenmek, Bancroft şirketinin başkanlığı ve hızlı, sessiz bir boşanma. Bunları istediğine seviniyordu, çünkü hiçbirini alamayacaktı. Artık onlara karşı bir savaş başlatıyordu ve bu savaşı onlar kaybedecekti. Garsondan hesabı istedi. Meredith bunu gördü. Southville ismini duyunca içine yayılan panik dalgası şimdi bütün vücudunu sarıyordu. Anlaşılan, ters giden bir şeyler vardı. Oysa henüz hiçbir konuda karar vermemişlerdi. Matt konuşmayı bitiriyordu.

Genç adam cüzdanından bir yüz dolarlık çıkararak masanın üzerine bıraktı ve ayağa kalktı. "Gidelim," dedi.

Meredith, "Daha bir sonuca varmamıştık," dedi.

Matt Farrell, kızı kolundan tuttu ve kapıya doğru yürümeye başladılar. "Konuşmamızı arabada bitiririz."

Dışarıda yağmur hâlâ bütün şiddetiyle devam ediyordu. Restoranın üniformalı kapıcısı elindeki şemsiyesini limuzine binene kadar başlarının üzerinde tuttu.

Matt şoförüne Bancroft Mağazasına gitmeleri talimatını verdikten sonra, ona doğru döndü, "Şimdi," dedi sakın bir ifadeyle, "ne yapmak istiyorsun?"

Sesinin tonu işbirliği yapacağını gösteriyordu. Bu yüzden Meredith kendini Southville meselesinden ve Glenmoor olayından dolayı ona karşı mahçup hissetti. Döner dönmez babasıyla konuşacak ve Matt'e verdiği zararı telafi etmesini isteyecekti. "Kimseye duyurmadan ve hızlı bir biçimde boşanmamızı istiyorum."

"Ya bunu kabul etmezsem ne yapmayı düşünüyorsun?" dedi soğuk ve alaycı bir ses tonuyla. "Sanırım beni sıkıcı sosyete toplantılarınızda rezil etmeye devam edersin. Baban Şikago'daki sosyetik kulüplere alınmamam için elinden geleni yapar, öyle mi?"

Babasının yaptıklarını biliyordu demek. “Glenmoor için çok üzgünüm, gerçekten.”

Matt onun samimi sözlerine güldü. “Senin kıymetli kulübün umurunda bile değil. Birisi haberim olmadan beni üyeliğe aday göstermiş.”

Bunu söylemesine rağmen, Meredith onun üyeliğinin reddedilmesini önemsemediğine inanmıyordu. Üyeliği reddedilmiş bir insan nasıl olur da utanç duymazdı? Babasının yaptıklarından dolayı utanmıyordu. Yemekte onun arkadaşlığından hoşlanmıştı. Matt’in de aynı şeyleri hissettiğini sanıyordu. Onlar sanki çirkin bir geçmişi paylaşan insanlar değillerdi. Onun düşmanı olmak istemiyordu. On yıl önce olanlar yalnız onun suçu değildi. Her ikisinin de yeni hayatları vardı. Matt’in başarılarından gurur duyuyordu. Kolunu koltuğun arkasına atmıştı. Önce bileğinde ki ince altın saat sonra ince, uzun, manikürlü elleri dikkatini çekti. ‘Yıllar önce bu eller nasırhydı,’ diye düşünmekten kendini alamadı. Birden onun ellerini avucunun içine alarak, ‘Üzgünüm, birbirimizin kalbini kırdığımız için çok üzgünüm, birbirimize uyum sağlayamadığımız için üzgünüm,’ demeyi düşündü.

“Hâlâ tırnaklarımın arasında yağ olup olmadığına mı bakıyorsun?”

Kız, bakışlarını bir bilmeceyi andıran gri gözlere çevirerek “Yo, hayır!” dedi. Sonra, açık yüreklilikle cevap verdi, “Keşke böyle sona ermeseydi, diye düşünüyordum... arkadaş kalabilseydik.”

Matt, soğuk bir ifade ile, “Arkadaş?” diye tekrarladı “Geçmişte sana arkadaşça davranmam bir sürü şeye mal oldu.”

Meredith üzüntüden perişan bir haldeydi. İçinden, *Southville’de kurmayı düşündüğün fabrikaya kavuşacaksın, o meseleyi halledeceğim. Babam bu hatasını düzeltecek ve bir daha seninle uğraşmayacak*, diyordu. Birden durumu düzeltmek ihtiyacını duyarak, “Matt, lütfen dinle,” dedi, “Geçmiş unutmaya hazırım ve...”

Farrell, “Çok lütfkârsın,” diye alay etti.

Meredith suratını astı. Bu alaycı tavrına bir son vermek için, terk edilen eşin kendisi olduğunu ona hatırlatmak ihtiyacını duyuyordu, ama bu duygularını bastırdı ve inatla devam etti. “Geçmiş unutmak istediğimi söyledim ve ciddiyim. Eğer gürültüsüzce boşanmaya razı

olursan, Şikago’da sorun yaşamaman için elimden gelen bütün çabayı gösteririm.”

Farrell’in yüzünde onu küçümseyen bir ifade belirmişti. “Bu çabanın ne olacağını öğrenebilir miyim, prenses?”

“Bana prenses deme! Bir şey lütfetmiyorum sadece adil olmaya çalışıyorum.”

Matt arkasına yaslandı. Gözlerini kapatarak, “Kaba davrandığım için özür dilerim Meredith. Benim için ne yapmayı planladığımı sorabilir miyim?” dedi.

Davranışındaki belirgin değişiklik genç kadını biraz olsun rahatlatmıştı. Çabuk çabuk konuşmaya başladı. “Başlangıç olarak Şikago sosyetesinde dışlanmana engel olabilirim. Kulüpteki üyeliğine babamın engel olduğunu biliyorum. Onu bu durumu değiştirmeye ikna etmeye çalışırım...”

Matt, nazik bir tavırla, “Bunları boş ver,” dedi. İki yüzlülüğü ve iyi davranarak kendisini kandırmaya çalışması onu tiksindiriyordu. Operadaki davranışının, herkesin içinde onu küçük düşürmesinin daha samimi olduğunu düşünüyordu. Şimdi ondan bir şey istiyordu ve Matt bunun genç kadın için çok önemli olmasına seviniyordu. Çünkü o çok istediği şeye kavuşamayacaktı. “Sessiz, sakın bir boşanma istiyorsun, çünkü bankacı sevgilinle evlenmek ve Bancroft firmasına başkan olmak istiyorsun, öyle değil mi?” Meredith başını salladı; Matt devam etti, “Ve Bancroft başkanlığı senin için çok, ama çok önemli mi?”

Meredith tutkulu bir sesle, “Hayatımdaki en önemli şey. Onu her şeyden daha çok istiyorum,” dedi “Yardım edeceksin, değil mi?” dedi.

Araba Bancroft’un önünde durduğunda, Matt’in ne düşündüğünü anlamak için yüzüne baktı.

Matt nazik ama kararlıydı. “Hayır,” dedi. Meredith bir an neye uğradığını şaşırdı. Kulaklarına inanamıyordu,

“Hayır mı?” diye tekrar etti öfkeyle, “Ama boşanma...”

“Boşanmayı unut!”

“Unutmak mı? Her şeyim ona bağlı!”

“Çok yazık.”

“O zaman sensiz halletmek zorunda kalacağım!”

“Hele bir dene! İşte o zaman seni doğduğuna pişman ederim. Başlangıç olarak, yüreksiz bankacına karımıla arama girmeye çalışmaktan dava açmama ne dersin?”

“Karınla arana girmek mi?” Meredith, duydukları karşısında o kadar sersemlemişti ki, ne diyeceğini bilemiyordu. Sinirden yüksek sesle gülmeye başladı, “Aklımı mı kaçırdın? Öyle davrandığın takdirde rezil olursun. Herkes senin kalbi kırık, aldatılmış bir koca olduğunu sanır.”

Matt, “Ya sen, sen de kocasını aldatan bir kadın olursun,” diye karşılık verdi.

Öfke Meredith’in bütün bedenini sarmıştı, “Allah cezası versin,” dedi. Yüzü öfkeden kızarmaya başlıyordu. “Eğer Parker’ı utandıracak bir şey yaparsan seni kendi elimle öldürürüm!” diye bağırdı, “Senden on kere daha erkek! Kendini kanıtlamak için, tanıdığın her kadını yatağa atmak gibi bir sorunu yok. Prensipleri olan tam bir centilmen. Sen hiçbir şeysin. Üzerindeki ısmarlama elbise senin pis bir kasabadan gelme, sarhoş bir babanın oğlu ve bir çelik işçisi olduğunu gizlemeye yetmez!”

Farrell, aynı şiddetle karşılık verdi. “Sen kendine bak!” dedi, “Hâlâ şeytanlık düşünen, kendini beğenmiş pis bir fahişeden başka bir şey değilsin!”

Meredith’in tokat denemesi Matt’in onun bileğini havada yakalamasıyla son bulurken, Matt kolunu bırakmadan, öfkeyle sıkarak, “Eğer Southville İmar Komisyonu kararını değiştirmezse bundan sonra boşanma hakkında konuşmak için beni arama. Eğer boşanmaya karar verecek olursam, nasıl olacağına ben karar veririm. Sen ve baban buna uyacaksınız. İşinize gelirse, anlaşıldı mı?” dedi ve onu bileğinden tutup kendine doğru çekti. Meredith’in öfkeli nefesini yüzünde hissediyordu. “Beni anlıyor musun, Meredith? Sen ve baban bana hiçbir şey yapamazsınız. Beni bir kere daha aldat, seni anandan doğduğuna pişman ederim.”

Meredith kolunu hızla çekip onun pençesinden kurtardı. “Sen bir hayvansın!” Çantasını ve eldivenlerini aldı, yağmur damlacıkları yüzüne çarpıyordu, şoför kapıyı açmış, sanki bir tenis maçı seyrediyormuş gibi yoğun bir ilgiyle münakaşalarını seyrediyordu.

Arabadan iner inmez, Meredith’in geldiğini geç de olsa gören

Ernest yanına koştu. Kızı tehdit eden her neyse, korumak istemiş gibi bir hali vardı.

Meredith, Bancroft’un kapı görevlisine, “Şu arabadaki adamı gördünüz mü?” dedi ve Ernest’in evet anlamında başını sallaması üzerine, “Güzel, onu bir daha bu mağazanın yakınında görürseniz, hemen polis çağırın,” diye ekledi.

YİRMİ SEKİZ

Joe O'Hara arabayı Intercorp binasının önüne yanaştırır yanaştırmaz, Matt kapıyı açıp aceleyle indi.

Bayan Stern'in ofisinden geçerken, "Tom Anderson'u arayın, yanıma gelsin," dedi. "Bana da bir aspirin getirin."

Bayan Stern, iki dakika sonra bir bardak su ve iki aspirin ile Matt'in yanına geldi. Aspirinleri ve suyu masasına koyarken, "Tom Anderson geliyor," dedi. "Bu hafta yoğun bir çalışma programınız var. Umarım üşütmemişsinizdir. Şu sıralar soğukalgınlığı çok salgın. Bay Hursh ve iki başkan yardımcınız, bilgi işlem bölümünün yarısı hasta. İlk belirti şiddetli baş ağrısı."

Bayan Stern onun sağlığıyla fazla ilgilenen bir insan olmadığı için, Matt, sekreterinin bu ani ilgisini işlerin aksamasından korkmasına bağlıyordu. Sözü fazla uzatmadan, "Grip değilim," dedi. "Ben kolay kolay hastalanmam." Bir yandan da eliyle boyun kaslarına masaj yapmaya çalışıyordu. Bayan Stern patronunun ses tonunun sertliğinden ürkerek döndü. Kapıdan çıkmak üzereyken Tom Anderson'la çarpıştı.

Tom, kadının arkasından bakarak, "Bayan Stern'in nesi var?" diye sordu

"Randevularımı yeniden düzenlemek zorunda kalacağımdan en dişe ediyor." Tom'un yüzüne baktı. "İmar komisyonundan bahsedelim."

"Tamam. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Şimdilik herhangi bir kararın çıkmasını ertelemelerini iste."

"Sonra ne olacak?"

Matt, ona cevap vermek yerine telefonunun tuşlarına bastı. Vanderwild'e, "Bancroft hisseleri kaç para?" diye sordu, Aldığı cevap üzerine, "Almaya başlayın, Haskell'i devralırken uyguladığımız tekniği kullanın. Sessizce halledin," dedi ve telefonu kapattıktan sonra, başını Tom'a çevirdi. "Bancroft'un Yönetim Kurulu üyelerini araştır. Belki aralarında satılık biri olabilir. Varsa fiyatını öğren."

Beraber çalıştıkları bunca yıl, şirket devralmak için yaptıkları çalışmalarda, Matt'in ilk defa rüşvet gibi aşağılık bir yönetime başvurmak istediği Tom'un dikkatini çekti. "Matt, sen rüşvet vermekten mi bahsediyorsun?"

"Bancroft'u kendi kurduğu tuzağa düşürmeye çalışıyorum. Eğer o imar komisyonundaki nüfuzunu bize karşı kullanıyorsa, biz de onun yönetim kurulundaki oyları için parayı kullanacağız. Aradaki tek fark kullanılan araç. O bunak, kinci ihtiyarın işini bitirdiğim zaman, yönetim kurulu emirleri benden alıyor olacak!"

"Pekâlâ," dedi Tom kısa bir tereddütten sonra. "Ama bu işi çok gizli halletmeliyiz."

Matt, ofisinin yanındaki toplantı salonuna doğru yürüyerek, "Dahası var," dedi. Duvardaki bir düğmeye bastı ve gizli içki içki dolabı açıldı. Bardağını yarıya kadar viski doldurdu ve bir dikişte bitirdi. "Bancroft'un faaliyetleri ile ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Vanderwild ile birlikte çalış. En geç iki gün içinde, mali durumları, yöneticileri ve zaafı hakkında bilgi istiyorum."

"Sanırım bu şirketi ele geçirmeyi düşünüyorsun."

Matt, bardağını ikinci kez doldurdu ve içkisini yine bir yudumda bitirdikten sonra, "Ona daha sonra karar vereceğim," dedi. "Şimdilik tek istediğim kontrolün elime geçmesini sağlayacak miktarda hisseye sahip olmak."

"Southville ne olacak? O arsaya dünyanın parasını yatırdık."

Matt'in yüzünde şeytani bir tebessüm belirdi, "Arabadan Pearson

ve Levinson'u aradım," dedi. Şikago'daki avukatının şirketini kastediyordu. "Ne yapmaları gerektiğini onlara söyledim. İznimizi alacağız ve de Bancroft'tan hatırı sayılır bir para kazanacağız."

"Nasıl?"

"Şu Houston'daki arsayı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Artık o arsa bizim."

Anderson başını salladı ve kapıya yöneldi. Sonra durdu ve geriye döndü. "Bu savaşta seninle en ön safhalarda çarpışacağımıza göre bana en azından savaşın nasıl başladığını anlatabilir misin?"

Eğer bu soruyu diğer yardımcılarından biri sorsaydı, Matt, ağzının payını hemen verirdi. Güven, Matt'in durumundaki bir adam için, tehkiye atılamayacak kadar lüks bir kavramdı. İnsanlara güvenilecek sıkıntılarını anlatmak sorun yaratabilirdi. Matt'in hayatında bütün sırlarını rahatlıkla konuşabileceği sadece dört kişi vardı. Babası, kız kardeşi ve senelerdir onunla beraber oldukları ve bu süreç içinde güvenilirliklerini ona kanıtladıkları için, Joe O'Hara ve Tom Anderson.

Bu konudan söz etmek istemiyordu ama yine de Tom'u cevapsız bırakmadı. "On yıl kadar önce Bancroft'un hoşuna gitmeyecek bir şey yapmıştım."

"Tanrım, bu nasıl bir şeydi ki herifin kini bugüne kadar sürebilmiştir? Peki ne yaptın?"

"Haddimi bilmeyerek onun küçük zengin dünyasına girmeye kalkıştım."

"Nasıl?"

"Kızıya evlendim."

"Onun kızıyla, yani şu... Meredith Bancroft'la mı?"

Matt, Anderson'ın şaşkın bakışlarına aldırmadan, yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Ta kendisi," dedi. "Bilmen gereken bir şey daha var, Meredith'in bugün bana söylediklerine göre, on bir yıl önceki boşanma işlemi yasal değilmiş. Bir dolandırıcıyı avukat olarak tutmuşlar. Levinson'a kontrol etmesini söyledim, ama içimde bir his Bancroftların doğru söylediklerini tekrarlıyor."

Birkaç dakika sonra, Anderson, "Şimdi anlamak için senden bir servet istiyor, öyle değil mi?" diye sordu.

Matt, "Hayır, sadece boşanmak istiyor," diye düzeltti, "ve babasıyla beraber beni mahvetmek istiyor. Bunun dışında istediği başka bir şey olmadığını söylüyor."

Tom öfkeyle dişlerini gıcırdatarak, "Onlarla işimiz bittiği zaman, bu savaş başlatmış olduklarına çok pişman olacaksınız," diye söyleyip kapıya yöneldi.

Anderson odadan çıktıktan sonra, Matt pencereye doğru yürüdü. Muhteşem manzaranın karşısında durdu. Dışarıda hava, onun ruhu kadar kasvetli ve karanlıktı. Anderson'ın kehaneti doğru çıkacaktı ama Matt yavaş, yavaş kendini yorgun ve boş hissediyordu. *Senden on kere daha erkek! Kendi prensipleri olan tam bir centilmen. Sen hiçbir şeysin, üzerindeki ısmarlama elbise senin pis bir kasabadan gelme, sarhoş bir babanın oğlu olan bir çelik işçisi olduğunu gizlemeye yetmez!*

Bu son iki cümleyi aklından çıkarmak istiyor ama yapamıyordu. Ondan boşandıktan bunca yıl sonra bile onu kalbinden tamamen söküp atamamıştı. Ölesiye çalışıp bir imparatorluk kurmasının en önemli sebeplerinden birisi, bir gün Meredith'in karşısına onu etkileyecek kadar başarılı olarak çıkmak arzusuuydu.

Bunu elde etmişti. Bir başarı timsaliydi. Üzerindeki takım elbise tanıştıkları gün kullandığı kamyonetten daha pahalıydı. Özel şöförünün kullandığı bir limuzinle onu şehrin en güzel ve en pahalı lokantasına götürmüştü. Bütün bunlara rağmen onun için hâlâ *bir hiç, sadece pis bir çelik işçisiydi*.

Binadan çıkarken saat akşamın yedisini geçiyordu. Joe arabaya binmesi için kapıyı açtı. Kendini çok yorgun hissediyordu. Başını arkaya yasladı; gözlerini kapadı. Arabanın içinde hala Meredith'in parfümünün kokusu hissediliyordu. Yemek sırasında konuştuklarını düşündü. Mağazasından bahsederken adeta gözlerinin içi gülüyordu. Tipik Bancroft kendini beğenmişliğiyle ona gülümsemiş, sessiz ve dostça bir boşanma talep etmişti. Ama bütün bunları yaparken herkesin içinde onu küçük düşürmekten kaçınmıyor ve babasıyla bir olup onu mahvetmeye uğraşıyordu. Matt Meredith'in istediğini yapacak, onu boşayacaktı. Ama henüz değil.

Araba birden savruldu; yandan ve arkadan korna sesleri gelmeye başladı. Matt gözlerini açtı; dikiz aynasından Joe'nun kendisine

baktığını gördü. “Ara sıra önüne de baksan hiç fena olmaz Joe. Belki yolculuk fazla heyecanlı olmaz ama, en azından güvenli olacaktır.”

O’Hara “Yola fazla bakınca insanın gözü dalıyor,” dedi. Sonra, hiç vakit kaybetmeden kafasını kurcalayan soruyu sordu. “Bugünkü hanım, karındı galiba, Matt?” Bakışlarını dikiz aynasında yine Matt’e çevirmişti. “Yani boşanmaktan bahsediyordunuz da, düşündüm, *karısıdır herhalde* dedim kendi kendime. Söylesene, bu doğru mu?”

Matt sinirli bir şekilde, “Doğru?” dedi.

John, Matt’in öfkeli bakışlarını görmezden gelerek “Çok çabuk sinirleniyor,” dedi gülerek. “Senden de pek hoşlandığı söylenemez, öyle değil mi?”

“Öyle.”

“Çelik işçileriyle ne alıp veremediği var?”

Matt, *‘Ayrılırken söylediği sözler,’* diye düşündü. Bu sözler bir kez daha beyninin içinde yankılandı. *Sen bir hiçsin, pis bir çelik işçisi...*

“Toz,” dedi Matt. “Tozdan hoşlanmaz.”

Patronunun bu konuda fazla konuşmaya niyeti olmadığını görünce, Joe konuyu değiştirmeye çalıştı. “Önümüzdeki hafta çiftliğe gitğinde bana ihtiyacın olacak mı? Eğer olmayacaksa, babanla ben iki günlük bir satranç turnuvası yapmak istiyoruz.”

Matt, “Onunla kal,” dedi. Babası on senedir ağzına içki koymuyordu. Başlıca eğlencesi satrançtı. Patrick kendi kararı olmasına rağmen çiftliğin satışı konusunda çok duygusal davranıyordu. Bu sebepten, Matt, çiftlikteki özel eşyalarını almaya gittiği zaman, onun burada tek başına kalmasını istemiyordu.

“Bu akşam ne yapıyorsun? Dışarı çıkacak mısın?”

Alicia ile randevusu vardı. “Ben Rolls’u kullanırım,” dedi, “Sen serbestsin.”

“Bana ihtiyacın varsa-”

“Kes şunu. Rolls’u alırım dedim.”

“Matt.”

“Ne var?”

Joe gülerek, “Karın harika bir parça,” dedi. “Ama seni bu kadar üzmesi çok kötü.”

Matt uzandı ve öfkeyle düğmeye basıp aradaki camı kapattı.

Meredith, Parker’ın huzur veren kolları arasında, yüzünde dalgın bir ifadeyle, şöminenin alevlerini seyrediyordu. Akli Matt’le ettiği kavgadaydı. Matt başlangıçta ne kadar nazik davranmış, kendisi ve işiyle ilgili anlattıklarını ne kadar büyük bir ilgiyle dinlemişti. Telefonda Southville hakkında öğrendikleri, her şeyi değiştirmişti. Meredith düşündükçe olup bitenleri daha iyi anlıyordu. Ama anlam veremediği bazı şeyler onu rahatsız ediyordu. Matt, yemeğin sonuna doğru yaptığı telefon görüşmesinden önce de ona karşı sanki öfkeli gibiydi ve zaman zaman onu aşağılıyordu. On bir yıl önceki davranışından dolayı bir kere bile kendisini savunmayı denememişti. Garip ama sanki onun özür dilemesini bekliyor gibiydi. Boşanmayı isteyen oydu; acı çeken Meredith’ti. Ve Meredith’e yüzüne karşı *zallim, kendini beğenmiş fahişe* diye bağırırmıştı.

Meredith, bu gereksiz düşünceleri bir kenara bırakması gerektiği kanısındaydı. Onun davranışlarına mazeret bulmaya çalışıyordu. Oysa Matt ona kaba davranmıştı. Kendinden utanmalıydı. Tanıştıkları geceden beri onun bu sert tavırları, aklını başından alan bakışlarının etkisinde kalarak, hep ona bir şövalye zırhı giydirmeye çalışmamış mıydı? İşte yine aynı şeyi yapıyordu.

Parker kolundaki saate göz atıp, “Saat yedi oldu,” dedi, “Gitsem iyi olur.”

Meredith içini çekerek ayağa kalktı ve ona kapıya kadar eşlik etti. Babası sağlık kontrolü için hastanede. Meredith’i aramış ve Matt’le neler konuştuğunu öğrenmek için bu akşam eve gitmeden önce ona uğrayacağını söylemişti. Genç kadın, söyleyeceklerinin babasının hoşuna gitmeyeceğinden emindi. Meredith babasının öfkeli tavırlarına alıştı ama bu tür konuşmaların Parker’ın önünde yapılmasından hoşlanmıyordu. “Ne yapıp yapıp, Southville İmar Komisyonu’ndaki sorunu çözmesini sağlamalıyım,” dedi. “Yoksa Matt’in kolayca boşanmaya razı olacağını sanmıyorum.”

Parker, “Sen başarısın,” dedi ve onu kollarının arasına alıp dudaklarına hafif bir öpücük kondururken. “Babanın fazla şanslı olduğunu anlayacağımı umarım.”

Kapıyı kapatırken, Parker’ın babasını koridorda selamladığını

işitti. Derin bir nefes aldı ve babasıyla yapacağı kavgaya hazırlandı.

Philip, içeri girer girmez, "Anlat bakalım," dedi "Farrell'le ne konuştu?"

Meredith onu duymazdan gelerek, "Test sonuçları hakkında doktorun ne dedi? Kalbinin durumu nasılmış?" diye sordu.

Philip, paltosunu çıkartıp sandalyenin üzerine koyarken, "Kalbin yerinde durduğunu söyledi," dedi. Doktorlardan nefret ederdi. Özellikle kendi doktorundan. "Sen onu boş ver, Farrell'in ne söylediğini anlat." Bir kadeh şeri almak için içki dolabının yanına gitti.

Meredith, babasının cebinden zarif bir sigara tabakası çıkardığını görünce, "Sakin bunu yapma!" diye bağırdı. "Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun? Lütfen onu yerine koy!"

Babası onu azarlar gibi, "Meredith," dedi, "Soruma cevap vermemekle, beni şu bir tek sigaranın ya da bir yudum şerinin sebep olduğundan daha fazla strese sokuyorsun. Sen de bunu unutma lütfen."

Sıkıntılı bir günün sonunda, babasının bu kaba davranışı karşısında gözleri öfkeyle parladı. Babası geçen haftadan daha iyi görünüyordu. Herhalde bunun o da farkındaydı ki sigara ve şeri içmeye cesaret edebiliyordu. Onun kendini iyi hissetmesine sevindi ve o gün olanları ayrıntılarıyla anlatmaya başladı. Konuşmasını bitirdiğinde, babası rahatlamış gibiydi. Ama yine de düşünceli bir tavırla sigarasına bakarak, "Farrell'in söylediklerinin hepsi bu kadar mı? Başka bir şey ima etmeye çalışmadı mı?" diye sordu.

Meredith, "Sana konuştuğumuz her şeyi anlattım," diye cevapladı. "Şimdi benim bazı sorularım var." Babasının gözlerinin içine bakıyordu. "Niye Matt'in Glenmoor'a üyelik talebinin geri çevrilmesine neden oldu? Matt'in şirketinin imar izni talebi niçin kabul edemedi? Neden bunca sene sonra bu kan davasını devam ettiriyorsun? Neden?"

Babası tedirgin görünüyordu ama sesi öfkeliydi. "Onun kulübe üye olmasını engelleyerek, seni orada onunla karşılaşmaktan kurtardım. İmar izni talebi reddedilince, Şikago'dan çekip gidecek. Böylece, her gittiğimiz yerde ona rastlamak zorunda kalmayacağız."

Meredith babasına, "Bunları telafi etmelisin," dedi.

Philip onu söylediklerini duymazdan geliyordu. "Onunla bir daha

görüştürmeni istemiyorum. Parker başka çare olmadığına beni ikna ettiği için bugünkü görüşmeye sesimi çıkarmamıştım. Aslında o da seninle gelmeliydi. Bazen düşünüyorum da, Parker zayıf bir karaktere sahip gibi geliyor bana. Zayıf karakterli insanlardan hiç hoşlanmam."

Meredith gülmeye başladı. "Bak baba, Parker zayıf bir insan değil. Benimle gelmesinin yanlış olduğunu ve hiçbir işe yaramayacağını, hatta işleri daha da karmaşık hale getireceğini anlayabilecek kadar zeki bir insan. Bir de şu var, en az senin kadar güçlü biriyle karşılaşmak Matt'in hiç hoşuna gitmez."

Paltosunu koyduğu sandalyeden almak üzereyken, bu sözler üzerine, döndüp kızına baktı. "Neden böyle bir şey söylemek gereğini duydun?"

"Çünkü," dedi Meredith, "Bugüne kadar sana karşı koyma cesaretini gösterebilen tek insan o oldu. Bunun böyle olduğunu sen de biliyorsun," Onun kalbini kırmamak için saygılı bir ses tonuyla konuşuyordu. "Sana çok benziyor. Güçlü, acımasız ve istediğini elde etmek için yapamayacağı hiçbir şey yok. Başlangıçta ona kızmanın nedeni, bir hiç olduğu halde benimle beraber olma cesaretini göstermesiydi. Ama daha sonra kulüpte onu dışarı attırmaya kalkıştığında ve evlendikten sonra eve geldiğimizde senden korkmadığını anladın ve ondan daha fazla nefret ettin." Sonra gülümseyerek ve devam etti, "Ondan hoşlanmamanın sebebi senin kadar inatçı ve kimseye boyun eğmeyen bir adam olması."

Philip, sanki söylediklerini duymamış gibi, soğuk bir ifadeyle, "Benden hoşlanmıyorsun değil mi, Meredith?" dedi.

Meredith, bu sözleriyle onu yeteri kadar üzmüş olacağını düşünerek, "Seni seviyorum," diye cevapladı. "Ama davranışların hoşuma gitmiyor. İnsanları acımadan kırıyorsun, tıpkı Matt gibi."

Babası, paltosunu giyerken, "Ben sadece gerekeni yapıyorum," diye karşılık verdi.

Meredith onu kapıya kadar geçirmek için ayağa kalkmıştı. "Şimdi yapılması gereken şey," diye hatırlattı, "Nüfuzunu kullanarak Glenmoor'da ve Southville'de yaptıklarını düzeltmeye çalışmak. Ancak o zaman onunla bir kez daha konuşabilirim."

Philip alay eder gibi, "Ve o zaman anlaşacağımı ve boşanmaya razı olacağımı mı sanıyorsun?"

“Evet. Çünkü tıpkı benim ondan ayrılıp kurtulmak istediğim gibi, Matt Farrell de benden boşanmak istiyor. Şimdi intikam peşinde, ama hayatının geri kalan kısmını senden ve benden intikam almakla geçirecek kadar aptal olabileceğini sanmıyorum. Şimdi bana yarın Southville meselesini halletmek için gerekli kişileri aracağına söz veriyor musun?”

“Bakarız.”

“Bu yeterli değil.”

“Şimdilik bu konuda ancak bunu söyleyebilirim.”

Blöf yapıyordu. Meredith çıkmadan önce babasının yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra döndü, salona gitti ve koltuğa oturdu. Bir süre şöminede yanan ateşi seyretti. Parker, Bancroft Yönetim Kurulunun geçici başkanı seçmek üzere yarın toplanacaklarından bahsetmişti. Parker, Meredith’le olan ilişkisinden dolayı oylamaya katılmıyacaktı. Meredith, kendini yarınki toplantıyı düşünemeyecek kadar yorgun hissediyordu. Televizyonun kumandası sehpanın üzerindeydi. Uzanıp onu alırken, Barbara Walters’ın Matt ile yaptığı röportaj aklına geldi, ayrılırken Matt’e söylediği sözleri hatırladı. Alın teri dökerek çalışan insanlara büyük saygı duymasına rağmen onu pis bir çelik işçisi olmakla suçlamıştı. Bunların ucuz laflar olduğunu biliyordu ama Matt’in geçmişi onun en zayıf noktasıydı. Genç kadın onu en zayıf noktasından vurmak istemişti.

Telefonun sesi Meredith’i düşüncelerinden uzaklaştırdı. Lisa’nın telaşlı ve endişeli sesi kulaklarında yankılanıyordu, “Mer, Farrell’le görüşmen nasıl geçti? Onunla buluştuktan sonra beni arayacağını söylemiştin.”

“Biliyorum. Seni aradım ama telefonun cevap vermedi.”

“Birkaç dakikalığına dışarı çıkmıştım. Nasıl geçti?”

Meredith olanları bugün iki kez anlatmıştı, üçüncü kez tekrarlamayacak kadar yorgundu. “Pek iyi geçmedi. Ayrıntıları yarın anlatsam olur mu?”

“Tamam. Birlikte akşam yemeği yemeye ne dersin?”

“Tamam bu sefer yemek pişirme sırası bende.”

Lisa dalga geçer gibi, “Hayır teşekkür ederim,” dedi. “Geçen seferden beri midem hâlâ düzelmedi. Ben gelirken Çin yemeği getiririm.”

“Anlaştık. Ama parasını ben ödeyeceğim.”

“Tamam, başka bir şey istiyor musun?”

Meredith, “Eğer Matt’den söz edeceksek,” dedi, “Bir kutu da kâğıt mendil getirsen iyi olur.”

“O kadar mı kötü geçti?”

“Evet.”

Lisa, “Mendil yerine bir silah getirsem daha iyi olur,” dedi. “Belki yemekten sonra seninle ava çıkarız.”

Meredith, Lisa’nın şakasına gülümseyerek karşılık verdi. “Beni tahrik etme!”

YİRMİ DOKUZ

Ertesi gün saat 13:30 da, Meredith Halkla İlişkiler bölümünden kendi bürosuna giderken bütün gözlerin üstünde olduğunu hissediyordu. Asansörü çağırmak için düğmeye basarken, 'Sally Mansfield'in bu sabahki yazısı karşısında çıldırmamak elde değil diye düşünüyordu,'

Meredith Bancroft'u tanıyanlar, bu genç bayanın, iki hafta önce bir hayır cemiyeti yararına düzenlenen opera galasında Şikago'nun gözde bekârlarından Matthew Farrell'i nasıl terslediğini görünce çok şaşırdılar. Ancak, bu satırları okuduktan sonra şaşkınlıkları daha da artacaktır sanırım. Genç çift dün birlikte Landry'nin en sakin masalarından birinde öğle yemeği yediler! Yeni gözde bekârimızın şu günlerde çok yoğun olduğu belli. Çünkü aynı gece Alicia Avery ile beraber, Küçük Tiyatro'da 'Hırçın Kız' isimli oyunun galasındaydı.

Meredith masasına oturur oturmaz sinirli bir şekilde çekmecesini açtı. Sally Mansfield, Parker'ın eski karısının samimi arkadaşlığı-

dı. Bu nedenle, bu yazıyı Parker'ı küçük düşürmek amacıyla yazdığını anlamak zor değildi.

Phyllis, "Meredith," dedi. Sesinden gergin olduğu anlaşılıyordu, "Bay Bancroft'un sekreteri aradı ve patronun seni acilen odasına çağırdığını söyledi."

Kısa bir sessizlik oldu. Meredith ve sekreteri birbirlerinin yüzüne baktılar. İkisi de bunun geçici başkanlığa ilgili olduğunu düşünüyorlardı.

Bu tahmin doğrudu. Meredith bunu babasının sekreterinin odasına girer girmez anladı. Philip Bancroft, geçen hafta tatilde olan Allen Stanley dahil, diğer başkan yardımcılarını da çağırmıştı.

"Bayan Bancroft, Bay Bancroft sizi bekliyor." Meredith'in yüreği ağzına geldi. İlk çağırılan kendisi olduğuna göre, başkanlığa seçilmiş olmalıydı. Sevinçten ağlamamak için kendini zor tutarak kapıyı tıklattı ve babasının odasına girdi. Bu masanın başına ancak bir Bancroft yakıştırdı. Babasının bu gerçeği göz ardı edeceğini nasıl düşünebilmişti?

Babası pencerenin önünde ayakta duruyordu. Meredith, "Günaydın," dedi.

Babası alışılmışın dışında dostça bir ses tonuyla, "Günaydın, Meredith," diye cevapladı ve masasının başına geçti. Gerçi odada birkaç koltuk ve bir kahve sehpa da vardı ama Meredith, babasının burada misafirleriyle oturduğunu hiç görmemişti. Her zaman eski Barok stili uzun ve geniş masasının başında, yüksek arkalı koltuğunda oturur ve insanlara bu barikatın arkasından hitap etmeyi tercih ederdi. Bunun Meredith de dahil kimsenin hoşuna gitmediğinin ya farkında değildi, ya da insanları ürkütmek için özellikle yapıyordu.

Meredith, babasının, ayağa kalkmamış olsa da, bugün her zamankinden çok daha sabırlı bir yüz ifadesiyle ona baktığını fark etti. Aldığı terbiye gereği, odaya bir kadın girdiğinde onu ayağa kalkarak karşılardı. Ancak bu kadın Bancroft'un yönetim kadrosunda çalışıyorsa, odadaki diğer erkeklerin ayağa kalkmalarına rağmen o yerinden bile kılmılamazdı. Bu onun kadınların üst düzey yönetici düzeyine gelmelerini kendi tarzında eleştirme biçimiydi.

Kızının bej rengi kaşmir elbisesine bakarak, "Elbiseni çok beğendim," dedi.

Meredith, babasının bu yakın ilgisi karşısında şaşırıldığını gizlemeye gerek duymadan, “Teşekkür ederim,” diye cevapladı.

Philip, “Seni sürekli bir iş kadını gibi giyinmiş görmekten hiç hoşlanmıyorum. Kadınlar güzel giyinmeli,” dedi ve cevap vermesine fırsat vermeden, başıyla masasının önündeki sandalyeye oturmasını işaret etti.

“Bütün yöneticileri buraya çağırdım. Bir açıklama yapacağım ama önce seninle konuşmak istedim. Yönetim Kurulu geçici başkanını seçti,” dedi ve durakladı. Meredith heyecanla öne doğru eğilmişti. “Allen Stanley’i seçtiler.”

“Ne?” Genç kadın kulaklarına inanamıyordu.

“Allen Stanley’i seçtiklerini söyledim. Sana doğruyu söylemek istiyorum. Allen benim tavsiyem üzerine seçildi.”

Meredith, ayağa kalkarak, şaşkın ve öfkeli bir sesle onun sözünü kesti. “Allen Stanley ha!” Derin bir nefes aldı. “Karısının ölümünden beri kaç kez bunalımın eşiğine gelmiş bir insan! Üstelik, mağazacılık konusunda hiçbir bilgisi yok.”

Babası onu, “Onun yirmi yıldır Bancroft’ta çalıştığını unutma,” diye payladı ama bu Meredith’i etkilemedi. Ellerini onun masana dayayarak konuşmasına devam etti. “Allen Stanley iyi bir muhasebeci, o kadar. Bundan daha kötü bir seçim yapamazdın, bunu sen de biliyorsun! Onun dışında herkes daha iyi bir seçim olurdu...” İşte o zaman neredeyse dizlerinin çözülmek olduğunu orada düşüp kalacağını sandı. “Bancroft’u senden daha iyi yönetemeyeceği için onu seçtin değil mi? Bencilliğin yüzünden bu şirketi tehlikeye atıyorsun—”

“Benimle bu şekilde konuşmana izin veremem!”

Meredith onu, “Bana burada babalık taslayamazsın,” diye uyardı. “Bana binlerce kez bu mağazada baba kız ilişkisinin olmadığını söyleyip durmuştun. Ben çocuk değilim ve kızın olarak konuşmuyorum. Bir başkan yardımcısıyım ve şirkette önemli miktarda hisse sahibiyim.”

“Eğer başkan yardımcılardan biri benimle bu şekilde konuşmaya kalksa, anında kendini kapıda bulur.”

Meredith, “O zaman beni de kapıya koy!” diye karşılık verdi. “Ama yok, sana bu zevki vermeyeceğim. İstifa ediyorum. Hemen. Dilekçem on beş dakika sonra masanda olur.”

Arkasını dönmüş gitmek üzereydi ki, babası, “Otur,” dedi “ma-

dem ki öyle istiyorsun, bütün kartları açıkça masanın üzerine koyalım.”

Meredith, otururken, “Fena olmaz!” dedi.

Babası sinirli bir ifadeyle, “Bu kadar öfkelenmenin nedeni Stanley’i seçmiş olmam değil, seni seçmemiş olmam.”

“Her ikisine de öfkelen dim.”

“Seni seçmemem için çok geçerli sebeplerim var, Meredith. Bir kere yaşı ve deneyimin şirketin dizginlerini eline alabilmek için yeterli değil.”

Meredith, “Öyle mi?” diye bağırdı. “Bu sonuca nasıl vardığını sorabilir miyim? Büyük babamın yerine geçtiğinde benden sadece bir yaş daha büyüktün.”

“O farklı bir durumdu.”

Genç kadın, “Tahmin ederim,” dedi. Sesi öfkeden titriyordu. “Senin başkan olmadan önce yaptıkların benim başarılarımla mukayese bile edilmez! Doğrusunu istersen, senin yaptığın tek şey işe zamanında gelmekti!”

Meredith, onun sanki kriz geliyormuş gibi elini kalbinin götürmesi üzerine daha fazla sinirlenerek, “Sahte bir kalp krizi ile beni kandırmaya çalışma, çünkü bu yıllar önce söylemem gereken şeyleri haykırmama engel olamaz.” Bu sözler üzerine Philip elini göğsünün üzerinden çekti. “Sen geri kafalı, dar görüşlü bir adamsın. Bana bu görevi sırf kadın olduğum için vermiyorsun.”

Philip öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu. “Yanılmıyorsun,” dedi. “Dışarıdaki duvarda bu mağazaya yıllarını vermiş beş adamın resmi asılı. Beş yıl değil, anlıyor musun, onlarca yıl!”

Meredith, “Öyle mi?” diye karşılık verdi. “Kaç tanesi kendi cebinden dört milyon dolar yatırdı acaba? Sadece blöf yapmıyorsun, yalan da söylüyorsun. O adamların ikisi buraya geldiklerinde hem benden daha gençtiler hem de daha fazla maaş alıyorlardı.”

“Bu konuşmanın yararı yok.”

Meredith, “Var,” dedi ve ayağa kalktı. “İstifam hâlâ geçerli.”

“Buradan nereye gideceğini sanıyorsun?” Aynı nitelikte başka bir iş bulamayacağını ima ediyordu.

“Ülkedeki herhangi bir mağaza zincirinde çalışabilirim.” Öylesine öfkeliydi ki Bancroft’tan ayrıлып başka bir yerde çalışmak zo-

runda kalmanın onu ne kadar üzeceğini düşünemiyordu. Bancroft onun için her şey demekti; onun hayatıydı. “Marshall Field’s bu kapıdan çıktıktan beş dakika sonra beni kapar, May Company’de, Neimas’da,” diye ekledi.

“Şimdi de sen blöf yapıyorsun!”

“Görürsün!” Bancroft’un rakipleriyle çalışma düşüncesi bile onu hasta etmeye başlamıştı. İçinde fırtınalar esiyordu. “Ne olurdu, bir kere olsun dürüst davranabilseydin?”

Babasının onu bir kaya sessizliğiyle dinlediğini görünce devam etti, “Hiçbir zaman beni kendi yerinde görmek istemedin değil mi? Ne şimdi ne de gelecekte, ne kadar çok çalışırsam çalışayım...”

“Hayır.”

“Çünkü ben bir kadınam.”

“Bu sebeplerden sadece biri. Dışarıdaki adamların hiçbiri bir kadının yanında çalışmak istemezler.”

“Saçmalık,” dedi. “Söylediklerin yasalara ve gerçeğe aykırı. Bunu sen de biliyorsun. Emrim altında çalışan düzinelerle erkek bana rapor veriyor.”

“Neyin ne olduğunu senden daha iyi biliyorum. Belki de bütün dünyanı bu mağazanın etrafında kurmanı teşvik etmek ya da sana bu konuda yardım etmek istemeyişime kızılıyorsun. Bütün gücümle hayatını herhangi bir mağazada kariyer peşinde koşarak harcama engel olmak için uğraşacağım, Meredith! Bu şirkette yükselmeni istemeyişimin nedeni bu. Senin neden Bancroft’a başkan olmak istediğini bile bildiğini sanmıyorum.”

Meredith, “Ne!” diye haykırdı, “Sen biliyorsan söyle o zaman.”

“Elbette biliyorum. On bir yıl önce servet avcısı bir pislikle evlendin. Seni hamile bırakmıştı. Çocuğunu kaybettin ve bir daha çocuk sahibi olamayacağını öğrendin. Sonra,” diye devam etti, “Bancroft şirketine bir annenin çocuğuna bağlanacağı bir sevgiyle bağlandın. Şimdi de ona annelik yapmak istiyorsun.”

“Ben bu mağazaya küçük bir kızken âşık oldum. Bu Matt Farrell’i tanımadan yıllar önceydi, anlıyor musun? Hatta sana tam olarak ne zaman burada çalışıp bir gün şirkete başkan olmaya karar verdiğimi söyleyebilirim. Altı yaşındaydım. Sen yönetim kurulu toplan-

tımsındayken, beni seni beklemem için buraya getirmiştin. Ve bana seni beklerken, sandalyende oturabileceğimi söylemiştin. Ben de öyle yaptım. Kalemlemlerle oynadım, telefonda sekreterinin düğmesine basım, geldi ve sana mektup yazdık.” Babasının solgun gözlelerinden o mektubu hatırladığını fark etti. “Mektup şöyleydi:” dedi duraklayarak. Babasının ağladığını görmemesi için çaba harcıyordu. “*Sevgili Babacığım, derslerime o kadar çok çalışacağım ki, benimle gurur duyacaksın ve burada sen ve büyükbabam gibi çalışmama izin vereceksin. Eğer başarırısam, sandalyene tekrar oturabilir miyim?*”

“O gün o mektubu okudun, ‘elbette’ diye cevapladın.” Başı dimdik, gururla babasına bakarak. “Ben sözümü tuttum, ama sen sözünü tutmayı aklına bile getirmedin. Diğer kızlar evcilik oynarken,” -hıçkırıyordu, “ben mağazacılık oynuyordum.” Çenesi havada, ekledi, “Beni sevdiğini sanırdım. Bir oğlan çocuğun olmasını istediğini biliyordum, ama sadece bir kız çocuğu olduğum için beni umursamayacağını hiçbir zaman düşünmemiştim. Hayatım boyunca, bizi terk ettiği için annemden nefret etmemi istedin. Ama şimdi merak ediyorum, o mu bizi bıraktı yoksa şimdi benim gitmeme neden olduğun gibi, onun gitmesine de sen mi neden oldun? İstifa mektubum yarın sabah masanda olacak.”

İstifasını ertelemesinden memnun olduğunu babasının yüzünden anlamak mümkündü. “Yönetim Kurulu Üyeleri”ne sonucu bildirirken yanımda olmazsan, seçilmediğin için ağlayarak kaçtığını zanne-deceklerdir.”

“Kendini kandırma, baba. Onların hepsi seni de beni de tanıyorlar.”

Bir an için sesinde bir telaş belirtisi hissedildi. “İstifa edersen farklı düşüneceklerdir,” diye kızını uyarmak istedi.

“Zavallı Allen Stanley’e yardım etmekten bunu düşünecek fırsat bulacaklarını sanmıyorum.”

“Allen Stanley’i ben yöneteceğim.”

Eli kapının tokmağında bir süre kalakaldı. Beyni öylesine uyuşmuştu ki baktığında gülmeyi bile beceremedi. “Yoksa kendi başıma kararlar vermemden mi korktun?”

Bunu söyledikten sonra, babasının cevabını beklemeden, onu orada öylece bırakarak odadan çıktı.

Başkanlık konusunda uğradığı hayal kırıklığı, babası için bir anlamı olmadığını öğrenmiş olmanın yanında önemli değildi. Yıllardır kendisine babasının onu sevdiğini, ama bunu belli edemediğini telkin edip durmuştu. Şimdi asansörü beklerken dünyanın tersine döndüğünü düşünüyordu. Asansöre girdiğinde bir süre düğmelere bakıp durdu, hangi kata gideceğini bilemiyordu. Kim olduğundan bile emin değildi. Hayatı boyunca Philip Bancroft'un kızı olmuştu. Bu artık geçmişte kalmıştı. Geleceği de her zaman burası olmuştu. Bu mağaza! Şimdi ise geçmiş bir yalandı, geleceği ise yoktu. Uzun asma katın düğmesine bastı. Koridordan erkek sesleri geliyor, kimse onu ağlarken görmemeliydi.

268

269

OTUZ

Parker, ısrarla çalmakta olan telefona baktı; sonra başını pencereden dışarıyı seyreden Meredith'e çevirdi, "Büyük bir olasılıkla yine baban arıyor olmalı."

Meredith, omuz silkerek, "Bırak telesekreter cevap versin," dedi. Bürosundan saat beşte ayrılmıştı. O zamandan bu yana babasının telefonlarına çıkmıyordu.

Yine telesekreter cevap verince, Philip öfkelenmişti. "Meredith, orada olduğunu biliyorum. Aç şu telefonu! Seninle konuşmak istiyorum."

Parker kolunu beline dolayarak, onu kendine doğru çekti ve "Onunla konuşmak istemediğini biliyorum," dedi sıcak bir ses tonuyla, "Ama son bir saat içinde dört kere aradı. Konuşursan rahatlamış olursun."

Meredith yalnız kalmayı istemişti, ama Parker onu teselli etmek amacıyla gelmekte ısrar etmişti. "Şu anda hiç kimseyle konuşmak istemiyorum. Özellikle de onunla. Lütfen anlayışlı ol. Yalnız kalmak istiyorum."

Parker, "Anlıyorum," dedi. Ama gitmeye niyetli görünmüyordu. Dudaklarını onun saçlarında gezdirirken, "Hadi gel kanepeye otu-

ralım,” dedi. “Sana bir içki hazırlarım.” Meredith içki istemediğini belirtmek için başını salladı, ama onunla beraber koltuğa yürüdü ve kendini onu kollarına bıraktı.

Parker, bir saat kadar sonra, “Gidersem yalnız kalmaktan tedirgin olmayacak mısın?” diye sordu. “Yarın yola çıkacağım için yapmam gereken bazı şeyler var; ama seni de böyle bırakmak istemiyorum. Yarın şükran günü ve onu daha önce planladığınız gibi babanla geçirmeyi istemeyeceğini biliyorum.” Sonra hemen ilave etti, “Biletimi iptal edebilirim, kongrede benim yerime konuşacak birini bulurlar. Kimsenin fazla önemseyeceğini sanmıyorum.”

Meredith, ayağa kalkarken, “Gerek yok!” dedi. Bu karmaşa içinde Parker’ın iki haftalığına İsviçre’ye gideceğini unutmuştu. “Merak etme, kendimi pencereden atmam,” diye söz verdi. Ona sarılıp öptü. “Şükran Günü’nü Lisa’nın ailesiyle geçiririm. Döndüğünde yeni kariyer planları yapmaya ve hayatımı bir düzene sokmaya hazır olurum sanıyorum. Bu arada düğün için gerekli hazırlıkları yaparım.”

“Farrell konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?”

Gözlerini kapadı, bu moral bozukluğuyla bütün bu işlerin altından nasıl kalkacaktı. “Babam imar izni konusunu ne yapıp yapıp düzeltmek zorunda,” dedi. “Ondan sonra da bir avukat tutarım ve Matt’le görüşmesini söylerim.”

Parker kibarca, “Bu moralde düğün hazırlıklarının altından kalabilecek misin?” diye sordu.

Neşeli görünmeye çalışarak, “Elbette kalkarım, sen hiç merak etme,” dedi. “Planladığımız gibi şubatta evleneceğiz.”

Parker, “Bir şey daha var...” dedi. “Ben dönene kadar başka bir işe girmeyeceğine söz ver.”

“Neden?”

Parker derin bir nefes aldıktan sonra, kelimeleri dikkatle seçmeye çalışarak, “Bugüne kadar neden Bancroft’ta çalışmak istediğini bildiğim için bir şey söylememiştim. Ama artık Bancroft’ta kalmayı düşünmediğine göre sadece benim karım olmanı isteyebilirim. Evinin kadını olabileceğin gibi ayrıca istediğin bir sürü şeyi de yapabilirsin. Sosyal etkinlikler ve hayır dernekleri...”

Meredith önce bu konudaki düşüncelerini söylemek istedi ama sonra vazgeçti, “İyi yolculuklar,” dedi ve onu tekrar yanağından öptü.

Kapıya doğru yürürken, zil sesini duydular. Tanıdık bir el, üst üste zile basıyordu.

Meredith, yemek için sözleşmiş olduklarını hatırlayarak, “Bu Lisa olmalı,” dedi. Bu tek başına kalamayacağı anlamına geliyordu. Otomatığın düğmesine basarak kapıyı açtı. Birkaç dakika sonra Lisa, elinde Çin lokantasının paketi ve yüzünde neşeli bir ifadeyle içeri girdi.

Meredith’e sıkı sıkı sarılarak, “Olanları duydum,” dedi. “Canının bir şey çekmeyeceğini, yemekten vazgeçmek isteyeceğini düşündüm.” Elindeki paketi yemek masasının üstüne koyup, paltosundan çıkardı. “Ama seni yalnız bırakmaya içim elvermedi. Sonunda geldim işte. Beni istiyor musun istemiyor musun?” Omuzunun üzerinden bakıp ekledi. “Kusura bakma Parker. Burada olduğunu bilmiyordum. Ama sanırım bu yemek hepimize yeter.”

Meredith, “Parker gitmek üzereydi,” dedi. Bu akşam birbirlerine sataşmayacaklarını ümit ediyordu. “Dünya Bankacılık Kongresi’ne katılmak üzere yarın İsviçre’ye gidiyor.”

Lisa, alaycı bir gülümsemeyle, “Ne kadar güzel,” dedi. “Dul ve yetimlerin evlerinden almak için hep beraber yeni yöntemler geliştirirsiniz.”

Meredith, Parker’ın yüz ifadesinden sinirlendiğini anlayınca, araya girmek zorunda kaldı. Zaten kendi derdi kendine yetiyordu. Çok sevdiği bu iki insana bakarak, “İkinize de söylüyorum!” diye onları uyardı, “Ne olur, bu akşam birbiriniz yemek. Lisa canım bir şey yemek istemiyor.”

“Güçlü olmak için yemek zorundasın.”

Meredith, kararlı bir sesle, “Ve,” diye devam etti. “Yalnız kalmak istiyorum”

“Hiç şansın yok. Ben içeri girerken baban arabasını park ediyordu.” Kapının zili sanki onu doğrularmışçasına çalmaya başladı.

Meredith, Parker’ın çıkması için kapıyı açarak, “Bütün gece çalışsın dursun, umurumda değil,” dedi.

Parker geri döndü. “Tanrı aşkına o kapıdayken dışarı çıkmamı mı bekliyorsun? Onu içeri almamı isteyecektir.”

Meredith, duygularını kontrol etmeye çalışarak “Bunu yapmaya hakkın yok,” dedi.

“İçeri girmek isterse ne yapabilirim, söyler misin?”

Lisa elini Parker’ın kolunun üzerine koyup, şirin görünmeye çalışarak, “Ne yapacağını söylememi ister misin?” diye araya girdi. “Karşında senden kredi istemeye gelmiş bir düzine çocuğu olan bir anne olduğunu farz et, gerisini becerirsin!”

“Lisa,” dedi Parker, sinirli bir ses tonuyla, kolunu parmaklarının arasından çekerken, Parker, “Senden nefret etmeyi gerçekten öğrenebilirim,” dedi ve Meredith’e döndü. “Mantıklı ol, adam senin baban. Benim de birlikte çalıştığım bir insan.”

Lisa ona döndü. Yüzünde cesur bir gülümsemeyle, “Parker kendine gel, nerede senin cesaretin, yüreğin, kişiliğin?” dedi.

“Sen kendi işine bak. Biraz haddini bilsen, bunun özel bir mesele olduğunu ve seni ilgilendirmeyeceğini anlar, gidip mutfakta beklerdin.”

Lisa, bu azar karşısında yanakları kıpkırmızı kesilerek, dişlerinin arasından, “Seni gidi Allahın cezası,” diye söylendi ve koşarak mutfaka doğru gitti. Yanından geçerken Meredith’e “Buraya seni teselli etmeye geldim, sıkıntı vermeye değil, Mer. Ben mutfaktayım,” dedi. Mutfaktaki radyonun sesini sonuna kadar açtı. “Devam et ve keyfini çıkar Parker,” diye bağırdı, “Merak etme hiç bir şey duymam.” Radyoda bir soprano tiz sesiyle *Madame Butterfly*’ı söylüyordu.

Parker, “Meredith,” dedi. “Babanın yukarı çıkmasını gerçekten engellememi istiyor musun?”

Meredith ona baktı, yutkundu ve başını salladı.

“O zaman yaparım.”

Genç kadın, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

İşte o sırada hızlı adımlarla içeri giren Philip’i görünce ikisi de şaşkınlıktan sıçradılar.

“Allah Kahretsin! Kızımın evine güvenlik kapısından, başka bir kiracının yardımıyla giriyorum! Hayrola, parti mi var?” Mutfaktan gelen müzik sesini bastırmak için bağıırıyordu. “Sekreterine iki kez mesaj bıraktım, Meredith. Dört kez de telefonuna!”

Babasının, evine bu şekilde girmesine o kadar kızmıştı ki, yorgunluğunu unutmuştu. “Konuşacak bir şeyimiz yok.”

Philip, şapkasını çıkararak, koltuğun üzerine attı, cebinden bir puro çıkarttı. Meredith onun puroyu yakışını seyretti. *Ne hali var-*

sa görsün,’ diye düşündüğünden bir şey söylemek istemedi. “Tam tersi,” dedi babası, purosunu dişlerinin arasında, “Stanley başkanlığı kabul etmedi. Altından kalkabileceğini sanmıyormuş.”

Meredith, alay eder gibi, “Bana teklif etmeye mi karar verdin?” diye sordu.

“Hayır, yanılıyorsunuz! Benim, yani kurulun ikici tercihimiz Gordon Mitchell.”

Meredith omuz silkti. “O zaman burada ne işin var?”

“Mitchell kabul etmedi.”

Parker’da Meredith gibi buna çok şaşırılmıştı. “Mitchell hırslı biri. Üzerine hemen atlayacağını sanıyordum.”

“Ben de öyle. Mağazaya şimdiki görevindeyken daha yararlı olabileceği düşüncesinde. Bancroft’un menfaatlerinin kişisel çıkarlarından daha önemli olduğunu söyledi,” dedi ve Meredith’e baktı. “Üçüncü tercih sendin; bu nedenle buradayım.”

Babasının daha önce söyledikleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. “Hemen ayaklarına kapanmamı mı istiyorsun?” diye karşılık verdi,

Philip’in yüzü öfkeden kızarmaya başlamıştı. “Senden istediğim,” dedi. “profesyonel bir yönetici gibi davranman ve bu fırsattan yararlanman!”

“Başka yerlerde başka fırsatlar vardır.”

“Aptal olma! Neler yapabileceğini göstermek için bundan daha iyi bir fırsat bulamazsın.”

“Bana kendimi kanıtlamam için bir şans mı veriyorsun?”

“Evet.”

“Kabul ettiğimi varsayalım, sonra ne olacak?”

“Kim bilir?”

“Bu şartlar altında, ilgilenmiyorum. Başka birini bul.”

“Allah kahretsin! Bu işi senden daha iyi yapacak biri yok. Bunu sen de biliyorsunuz!”

Meredith için onun öfkeyle de olsa olsa gerçeği kabul etmesi, normal övgülerden daha çok değerliydi. Bastırmaya çalıştığı heyecanı tekrar duymaya başlıyordu. Kayıtsız görünmeye çalışarak, “Bu şartlar altında, kabul ediyorum,” dedi.

“Yarın akşam yemekte iş konuşacağız demektir. Ben seyahate çıkmadan önce bekleyen projeler hakkında konuşabilmemiz için sadece beş günümüz var.” Şapkasına uzanarak, gitmeye hazırlandı.

Meredith, “O kadar basit değil,” dedi. “Önce halletmemiz gereken maaş meselesi var.”

“Yerime geçtikten bir ay sonrasında itibaren geçerli olmak üzere yılda yüz elli bin dolar.”

Meredith, “Hemen geçerli olmak üzere yüz yetmiş beş bin dolar,” diye düzeltti.

“Ben döndüğüm zaman bugünkü maaşına dönmek şartıyla,”

“Anlaştık.”

“Ve,” dedi Philip, “Önemli konularda bana danışmadan değişiklik yapmayacağsın, anlaşıldı mı?”

“Anlaştık.”

“O zaman konu kapanmıştır.”

“Tam değil. Senden istediğim bir şey daha var. Kendimi tamamen işime adamayı düşünüyorum. Ama iki sorun var ki bunları haletmem gerekiyor.”

“Nedir onlar?”

“Bir boşanma ve bir evlilik. Bir sonrakine bir öncekini halletmeden sahip olamıyorum.” Babası konuşmuyordu. Sessiz ve soğuktu. “Eğer ona bir zeytin dalı uzatırsam -bu onun imar komisyonundaki işini halletmek olabilir- ve onun hayatına karışmayacağımıza dair bir garanti verebilirsek, boşanma işinde sorun yaşamayız.”

Philip, gülümseyerek, “Öyle olacağını mı sanıyorsun?” dedi.

“Evet, ama senin öyle düşünmediğin anlaşılıyor. Neden?”

Philip, neşeli görünmeye çalışarak, “Neden?” diye tekrarladı. “Sana neden olduğunu söyleyeceğim. Bugün sana onun beni hatırlattığını söylemiştin. Ben bu kadar önemsiz bir şey karşılığında anlaşma yapmazdım. İntikamımı alana kadar düşmanımın peşini bırakmazdım. O zaman da anlaşma olacaksa benim şartlarımda olurdu.”

Meredith, babasının bu acımasız sözlerini duyunca iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. “Her neyse,” diye ısrar etti, “Yerine geçmeyi kabul etmeden önce senden, Matt, Southville’e tekrar başvuruda bulunduğunda imar izni verilmesi hususunda bana söz vermeni istiyorum.”

Philip, kısa bir tereddüitten sonra başını salladı. “İlgilenirim,” dedi.

Parker, “Eğer sessizce boşanmaya razı olursa, bundan sonra yaptıklarına karışmama konusunda da söz vermelisin,” dedi.

“Söz veriyorum, Parker.” Şapkasını aldı. “Sana da iyi yolculuklar.”

Babası gittikten sonra, Meredith, Parker’a baktı. “Babam üzül-düğünü veya yanıldığını söyleyebilecek bir insan değildir. Bütün şartlarımı kabul ederek kendini affettirmeye çalışıyor. Sen de öyle düşünmüyor musun?”

Genç adam, tamamen ikna olmamış gibiydi. “Herhalde öyledir,” diye karşılık verdi. Meredith bunu fark etmedi. Kollarını Parker’ın boynuna doladı. Çok mutluydu. “Hiç merak etme, başkanlığı da, boşanmayı da, evlenme planlarımızı da, hepsini halledeceğim. Görürsün.”

Parker, gülümsedi ve belinden kavradığı gibi onu kendine doğru çekti. “Hiç kuşum yok,” dedi.

Lisa, mutfakta sandalyeye oturmuş, ayaklarını masanın üzerine koymuş, Puccini’nin operasını sıkıcı ve dayanılmaz bulmaya başlıyordu ki, Meredith mutfak kapısında görüldü. O zaman, radyonun sesini kısarak, “Parker ve baban gitti mi?” diye sordu. Meredith’in başını sallaması üzerine, “Tanrı ne geceydi?” dedi.

Meredith büyülenmiş gibi, “Çok muhteşem, harika ve güzel bir gece!” dedi

“Şimdiye kadar sana çok tehlikeli ani davranış değişikliklerin olduğunu söyleyen olmuş muydu?”

Birkaç dakika önce oturma odasında Philip’in öfkeyle bağırıldığını duymuştu.

“Lütfen bana daha saygılı bir şekilde hitap et!”

Lisa, ne demek istediğini yüz ifadesinden anlamaya çalışarak. “Nasıl hitap etmemi istersin?” diye sordu.

“Bayan Başkan’a ne dersin?”

Lisa neşeyle, “Bana şaka yapma!” diye haykırdı.

“Sadece hitap konusunda şaka yapıyorum. Hadi bir şişe şampanya açalım ve bunu kutlayalım.”

Lisa onu kucakladıktan sonra, “Şampanya! Evet, haklısın,” dedi. “Sonra da bana Farrell ile neler konuştuğunu anlattırın.”

Meredith, şampanyayı dolaptan çıkarıp, açmaya hazırlanırken, “O iş bir felâketti,” dedi.

OTUZ BİR

Meredith, geçici başkanlık rolüne çabuk ısınmış, dikkatli ve becerikli kararlar vermesi, yöneticileriyle yaptığı toplantılarda onların fikirlerini dinleyerek, yeni önerilerde bulunması ve katılımcı politikaları sonucunda onların da birkaç gün içinde güvenini kazanmış ve eskisinden daha büyük bir coşkuyla görevlerini sürdürmelerini sağlamıştı. Bu arada, sekreteri Phyllis'in özverili yardımlarıyla, başkan yardımcısıyken yüklendiği görevleri de ihmal etmiyordu.

Her iki görevi de başarıyla yerine getirebileceğini anladıktan sonra, Meredith, evlenme hazırlıklarına ayıracak zaman bulmaya bile başladı. Bancroft'un kırtasiye bölümünden davetiye örnekleri göndermelerini istedi. Gelinlik reyonundan bazı yeni modellerin geldiğini öğrendiğinde, bizzat kendisi giderek modelleri inceledi. Gelinliklerden bir tanesi, -sırtı V şeklinde açık, incilerle süslenmiş ve buz mavisi saten kumaştan olanı- tam istediği gibiydi. "Harika," dedi. Aradığını bulmanın mutluluğuyla olacak, neşesi çevresindekilere de yansımıştı.

Bir elinde beğendiği gelinliğin modeli, diğer elinde seçtiği davetiyenin bir örneğiyle, babasının ve büyükbabasının gösterişli masasının başında oturuyordu. Bancroft'ta satışlar rekor seviyeye ulaşmış-

tı. Ne kadar karmaşık olursa olsun, masasına gelen her sorunun başarıyla üstesinden gelebiliyordu ve çocukluğundan beri hayalini kurduğu, dünyanın en iyi ve en yakışıklı erkeğiyle evlenmek üzereydi.

Koltuğunda geriye doğru yaslanarak tam karşısındaki duvarda asılı duran, Bancroft'un kurucusunun resmine sevgiyle baktı. Mavi gözlü, sakallı adama, "Ne dersin büyük büyükbaba, becerebiliyor muyum?" diye sordu.

İkinci haftanın sonuna doğru, Meredith'in kendisine olan güveni artmaya başlamıştı. Mutluluğun doruğundaydı. Başladığı her işi başarıyla yerine getirmişti. Henüz yapamadığı tek bir şey vardı. Babası yolculuğa çıkmadan önce, Southville konusunda verdiği sözü tutmuş, ancak genç kadın bunu Matt'e bildirmeye fırsat bulamamıştı.

Onu ne zaman arasa, sekreteri ya ofis dışında ya da şehir dışında olduğunu söylemişti. Perşembe günü, Meredith ona ulaşmayı tekrar denediğinde sekreter bu kez ona, Matt'in mesajını ilettili. Soğuk bir ses tonuyla, "Bay Farrell," diye söze başladı, "size avukatlarıyla görüşmenizi söylemem konusunda talimat verdi. Pearson ve Levinson'la. Ne şimdi ne de gelecekte sizinle görüşmek ya da telefonda konuşmak istemiyor, Bayan Bancroft. Onu aramaya devam ederseniz, kendisini taciz ettiğiniz için hakkınızda yasal işlem başlatacağı-mış." Ve sözleri bitince telefonu kapattı.

Meredith elinde telefonla donakalmıştı. Matt'in bürosuna gidip onunla konuşmayı düşündü. Ama genç adamın güvenliği çağırıp onu dışarı attırması isten bile değildi. Duygularına kapılmaması ve tarafsız olması gerektiğini düşünerek, sanki işle ilgili bir sorunla karşı karşıyaymış gibi alternatiflerini tek tek gözden geçirdi. Matt'in avukatlarını aramak abesle iştigalden başka bir şey değildi. Onlar karşı tarafı temsil ediyorlardı. Zevk için bile olsa, onun gözünü yıldırmak amacıyla ellerinden geleni yapacakları kuşkusuzdu. Kendisi, işin başından beri Matt boşanmayı kabul ettiği takdirde, yasal işlemleri yürütmek için bir avukata ihtiyacı olduğunun bilincindeydi. Southville konusundaki gelişmeleri müşterilerine -yani Matt'e- haber ver-sinler diye, Pearson ve Levinson ile görüşmek tek çare gibi görünüyordu. Bunu bir avukat yapmalıydı.

Matt, Pearson ve Levinson gibi oldukça yüksek politik nüfuza sahip bir hukuk firması tarafından temsil edilirken, kendi vekili sı-

radan, herhangi bir avukat olamazdı. İkinci ve aynı derecede önemli bir husus da, bu avukatın, yasal haklarını korumasının yanı sıra, gizlilik konusunda da güvenebileceği, bu meseleyi Avukatlar Kulübünde arkadaşlarıyla içki içerken açmayacak, çok güvenilir bir insan olmasıydı.

Parker bir arkadaşını önermişti, ama Meredith, avukatının tanıdığı ve sevdiği birinin olmasını tercih ediyordu. Sam Green söz konusu bile olamazdı. İşiyse özel hayatını birbirine karıştırmak istemiyordu. Eline kalemini aldı ve yakından tanıdığı avukat arkadaşlarının isimlerini bir kağıda yazdı. Sonra onları teker teker eledi. Bu insanların hepsi çok başarılıydı, hepsi Glenmoor üyesiydi, birlikte golf oynarlardı, dedikodu yapırlardı.

İstedikleri özelliklere sahip sadece bir tek adam vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse ona bu meseleyi açmak hiç hoşuna gitmiyordu. “Stuart,” dedi içini çekerek. Stuart Whitmore, Bayan Eppingham’ın partisinde, on üç yaşında gösterişsiz bir kız çocuğuyken Meredith’i kendi isteğiyle dansa kaldıran tek çocuktur. Şimdi ise başarılı bir avukat olmuş, hatta bir süre önce Meredith’e kur yaparak onunla yatmaya bile kalkışmıştı. Neden kendisiyle yatması gerektiğini detaylı bir şekilde açıkladıktan sonra bunun sonunda bir evlilik bile olabileceğinden bahsetmişti.

Kendisiyle evlenmek istemesine hem şaşırmış hem de çok duygulanmıştı. Meredith, arkadaşlığının kendisi için daha önemli olduğunu bahane ederek, bu teklifi kibarca reddetmişti. Stuart, kartını uzatıp ayağa kalkarken, “Ne zaman başın sıkışırsa beni arayacağına söz ver,” demişti. Meredith gülümseyerek, telefonu eline aldı ve sekreterinin düğmesine bastı, “Phylliss, Bana Whitmore ve Northridge’den Stuart Whitmore’u arar mısın?”

Telefonu yerine koyduktan sonra endişelenmeye başladığını hissetti. Stuart’la geçen sene en fazla iki kez görüşmüşlerdi. Ya telefonuna cevap vermez ya da kişisel sorunlarına bulaşmak istemezse... ya da şehir dışındaysa? Telefonun çalmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı.

“Bay Whitmore bir numaralı hatta, Meredith.”

Meredith derin bir nefes aldıktan sonra, telefona cevap verdi.

“Stuart, benimle hemen görüştüğün için teşekkür ederim.”

“Dışarı çıkmak üzereyken, sekreterimin mesajını aldığımı gördüm,” dedi.

“Küçük bir hukuki sorunum var,” diye açıkladı. “Doğrusunu istersen, küçük değil, oldukça büyük, hem de çok büyük.”

Stuart, “Dinliyorum,” dedi.

“Telefonda mı anlatmamı istiyorsun? Çıkmak üzereyken.”

“Hayır gerek yok. Ama biraz ipucu verebilirsin, sadece biraz olsun. Avukatlık merakımı tatmin etmek için.”

“Kısa kesmek gerekirse, boşanma işlemlerim hakkında yardımına ihtiyacım var.”

Stuart, “O zaman,” diye hemen cevapladı, “Tavsiyem önce Parker’la evlenmen. O zaman anlaşmamız daha kolay olur.”

Meredith, “Bu kez şaka değil,” dedi. Stuart’ın ses tonu o kadar güven vericiydi ki, gülümsemekten kendini alamamıştı. “Çok karışık hukuki bir sorunum var ve bu sorundan bir an evvel kurtulmak istiyorum.”

Genç adam, “Genelde ağırdan aldığım zaman, avukatlık ücretini yükseltmekte yararı oluyor,” diye neşeyle cevapladı. “Ama eski bir dost için bu yöntemimden vazgeçebilirim. Akşam yemeğine ne dersin?”

“Sen bir meleksin!”

“Gerçekten mi? Dün karşı tarafın avukatı hâkime benden dala-vereci pis herif diye söz ediyordu.”

Meredith içtenlikle, “İlgisi yok!” diye itiraz etti.

Stuart güldü, “Yanılıyorsun güzelim, öyleyim.”

OTUZ İKİ

Stuart, Meredith'in hikâyesini, hiçbir yorum yapmadan gayet sakin bir tavırla, hatta çocuğun babasının kim olduğunu söylediğinde hiç şaşırmamış görünerek sonuna kadar dinledi. Yüzünde o kadar kayıtsız bir ifade vardı ki, Meredith, "Bilmem her şeyi açıkça anladım mı?" diye sormak zorunda kaldı.

"Hem de çok iyi anlattın," dedi ve bunu kanıtlamak için ekledi, "Şimdi bana, babanın, Senatör Davies aracılığıyla, Farrell'in imar izni talebinin reddedilmesini sağlamaya çalıştığı günkü kadar büyük bir istekle nüfuzunu kullanarak komisyonu imar izni vermeye ikna ettiğini söylüyorsun? Doğru mu?"

Stuart'ın babasını kibarca da olsa kınayan ifadesinden biraz hursuzluk duyarak, "Evet," dedi.

"Farrell'i Pearson ve Levinson temsil ediyor öyle mi?"

"Evet."

Genç adam, garsondan hesabı isterken, "Peki o zaman," diye açıkladı. "Yarın Bill Pearson'ı arayıp, müşterisinin benim değerli müşterime gereksiz yere sıkıntı verdiğini söylerim."

"Sonra ne olacak?"

"Daha sonra ondan müşterisine, hazırlayıp göndereceğim bazı belgeleri imzalatmasını rica edeceğim."

"Hepsi o kadar mı?"

"Olabilir."

Stuart ertesi gün öğleden sonra aradı.

Meredith, "Pearson ile konuştun mu?" diye sordu. Merak ve endişeden midesine kramplar giriyordu.

"Bir dakika önce telefonu kapattım."

"İyi." Stuart bir şey söylemeyince konuyu kendisi açtı. "Babamın teklifini onlara ilettin mi? Ne dediler?"

Stuart alaycı bir sesle, "Aranızdaki meselenin son derece kişisel olduğunu, müşterisinin önce bu meseleye bir açıklık getirmek istediğini, daha sonra kendini hazır hissettiğinde söz konusu boşanma ile ilgili şartları belirleyeceğini söyledi."

Meredith, içini çekerek, "Tanrım," dedi. "Bu ne demek oluyor? Hiçbir şey anlamadım."

"O zaman yasal terimleri bir tarafa koyup, sana bunun ne demek olduğunu tercüme edeceğim. Pearson def olup gitmemi söyledi."

Küfürlü konuşmak Stuart'ın tarzı olmadığı için çok kızdığı anlaşıyordu. Onun sinirlenmesine, Matt'ın avukatının küstahlığından fazla üzüldü. "Anlamıyorum," dedi. "O gün yemekte Southville'le ilgili haberi alana kadar, Matt son derece yapıcı bir tutum içindeydi. Şimdi ona bu konuyu çözümlediğimi bildiriyorum, dinlemek bile istemiyor."

Stuart son derece ciddi bir ses tonuyla, "Meredith," dedi. "Farrell ile ilişkinizden bahsederken benden sakladığın bir şey var mı?"

"Hayır, senden sakladığım hiçbir şey yok. Bunu neden soruyorsun?"

"Çünkü," diye cevapladı, "Onun hakkında duyduğum ve okuduğum kadarıyla Farrell, mantıklı, zeki, soğuk ve bazı insanlara göre acımasız ölçüde mantıklı biri. Mantıklı ve meşgul insanlar ufak meseleler yüzünden intikam almak gibi bir sıkıntıya girerek, zamanlarını boşa harcamak istemezler. Farrell için zaman para demektir. Hem de çok büyük para. Herkesin bir dayanma sınırı vardır. Eğer Farrell bu sınırı aşmışsa, kavga istiyorsa ve bunun için işbirliğine yanaşmıyorsa, bu benim hiç hoşuma gitmiyor."

Bu sözler Meredith'i daha da fazla rahatsız etmişti. "Niçin kavga etmek istesin ki?"

“Sanırım bir şeylerin intikamını alıp kendini tatmin etmek istiyor.”

Meredith, korku içinde, “Neyin intikamını?” diye sordu. “Neden böyle bir şey söylemek gereğini duydun?”

“Pearson beni bir konuda uyardı. Eğer müşterisinin onayı olmadan bu boşanma ile ilgili bir şeyler yapmaya çalışırsam, bu onun hiç hoşuna gitmeyecek tatsızlıklara sebep olacaktı.”

Meredith, hayretler içinde kalarak, “Tatsızlıklara mı?” diye tekrar etti. “Neden durup dururken böyle bir şey söylesin ki? Geçen gün yemekte son derece iyi davranmıştı. Samimi söylüyorum. Benden nefret ediyor olsa bile bu onun şakalaşmasına engel olmamıştı.”

“Neden?” diye sözünü kesti Stuart. “Neden senden nefret etsin ki? Böyle düşünmene sebep nedir?”

Kız, “Bilmiyorum, bu sadece bir his,” dedi ve devam etti. “Ben- ce Southville konusunda ve arabadan çıkarken ona söylediğim söz- ler yüzünden son derece kızgın olmalı. Belki bu sözlerim içine işle- miş ve dayanma sınırını zorlamış olabilir.”

“Olabilir,” dedi Stuart. Ama pek ikna olmuş görünmüyordu.

“Şimdi ne yapacağız?”

“Hafta sonu düşünürüm. Palm Beach’e bir arkadaşımın yanında hafta sonunu geçirmek için davet edildim. Bir saat sonra yola çıkı- yorum. Döndüğümde stratejimizi belirleriz. Fazla endişelenmeme- ye çalış.”

Meredith, “Gayret edeceğim,” diye söz verdi. Telefonu kapattık- tan sonra bir Herkül gücü kullanarak Matthew Farrell’i kafasından çıkarmaya ve kendini işine vermeye çalıştı. İki saat sonra bunu ba- şarmıştı ki, Sam Green’in onu hemen görmek istediğini öğrendi. Sam söz verdiği gibi elindeki işleri bitirmiş ve üç gün önce Thorp şirke- tini arayıp, Houston’daki arsa işini görüşmek için randevu istemiş- ti.

Meredith Sam Green’in masasına yaklaşmasını gülümseyerek izliyordu. “Houston’a gitmeye hazır mısın?”

Sam, masanın önündeki koltuğa otururken, “Biraz önce Thorp aradı ve toplantıyı iptal etti,” dedi, Tedirgin bir hali vardı. “Arsayı yirmi milyon dolara sattıklarını duydum. Alıcı bugüne kadar bu sa- tışın gizli kalmasını istemiş. Son günlerde Thorp’un beni atlatmaya

çalışmasının sebebi de buymuş. Arsa şimdi bir şirketler grubunun emlak işleri müdürlüğünün mülkiyetinde.”

Hayal kırıklığına uğramış olmasına rağmen, Meredith yenilgiyi kabul edemezdi, “Yeni sahipleriyle temas kurun, satmak niyetinde olup olmadıklarını öğrenin.”

“Bunu yaptım bile. Kesinlikle satmak istiyorlar,” dedi Sam. Sesi gergindi. Bu gerginliğine bir anlam veremeyen Meredith, “O zaman vakit geçirmeden, pazarlığa başlayın,” dedi.

“Denedim. Otuz milyon istiyorlar ve hiçbir şekilde pazarlığa ya- naşmıyorlar.”

Meredith, ayağa fırlayarak, “Otuz milyon mu? Çok saçma!” diye haykırdı. “Cıldırılmış bunlar! Bugünkü durumda arsanın değeri en fazla yirmi yedi milyon eder ve onlar yirmi milyon ödediklerini unu- tuyorlar mı?”

“O bölümün başındaki adama, aynı şeyleri ben de söyledim.”

Meredith ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Galleria’nın karşısındaki o arsa Bancroft’un Houston şubesi için en uygun yerd i ve mağazayı oraya inşa edilecekti, pes etmeyecekti. Masasına dönüp, kollarını göğsünde kavuşturarak, “Kendilerinin bir projeleri var mı?” diye sordu.

“Hayır.”

“Bir şirketler gurubu demiştin, adı ne?”

Sam Green, şirketteki diğer çalışanlar gibi Matthew Farrell ile patronunun arasında geçenleri, Sally Mansfield’in dedikodu sütunun- da okumuş olduğu için cevap verirken biraz tereddüt etti.

“Intercorp.”

Kulaklarına inanamıyordu, öfkeyle patladı, “Şaka yapıyorsun!”

“Şaka yapar gibi bir halim var mı?”

Intercorp’tan bahsederken sesinin tonundan, Sam’in de bunun sadece ticari bir savaş olmadığını farkında olduğunu hissetti. “Matt- hew Farrell’i bunun için öldürebilirim.”

İçinde fırsatlar koparak, Sam’e bakarken, Stuart’ın Matt’in bir intikam peşinde olduğu kehanetini düşünüyordu. Bu arsanın Inter- corp tarafından alınmasının rastlantı olmadığı belliydi.

“Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?”

Öfkeli mavi gözler Sam’inkilerle buluştu. “Onu öldürdükten son- ra mı? Balıklara yem yapmayı!” sustu ve sakinleşmeye çalıştı. Tek-

rar masasının başına geçti. “Düşünmem lazım, Sam. Pazartesi konuşuruz.” dedi.

Sam odadan çıktıktan sonra Meredith odanın içinde hızla bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Böyle yaparak, öfkesini biraz olsun yatıştırıp daha tarafsız düşünebilmeyi umuyordu. Matt’ın özel hayatını bir kâbusa dönüştürmesi başka bir şeydi. Bunu Stuart ile halledebilirdi. Ama şimdi Bancroft Şirketi’ni hedef almıştı. Bu onu her şeyden daha fazla öfkeliyor ve korkutuyordu. Onu durdurmak gerektil. Hem de şimdi. Allah bilir daha neler planlıyordu.

İyice sakinleşene kadar odanın içinde dolaşmaya devam etti. Sonra durdu, ellerini saçlarının arasında gezdirerek, düşünmeye başladı. “Neden yapıyor bunları?” diye bağırdı Cevabı basitti. Bunu babasının Southville konusundaki tutumundan dolayı intikam almak için yapmış olmalıydı. Philip Bancroft’un Matt’ın imar iznine engel olması bu savaşı başlatmış olmalıydı. Ama şimdi bunlara hiç gerek yoktu! Onunla konuşması gerekiyordu. Ona savaşı kazandığını, babasının geri adım attığını anlatması gerekiyordu. Yapacağı tek şey imar komisyonuna yeniden başvurmaktı. Stuart’tan fikir alabilecek durumda olmadığı için, kendi mantığı doğrultusunda hareket etmeye karar verdi. Telefona doğru yürüdü ve Matt’ın bürosunu aradı.

Sekreteri telefona cevap verdiğinde, özellikle sesini değiştirerek, kimliğini gizledi, “Ben Phyllis Tilsher,” diye yalan söyledi. “Bay Farrell orada mı?”

“Bay Farrell evine gitti. Pazartesi öğleden önce burada olmayacak.”

Meredith saatine baktı. Beş olmuştu. “Bu kadar geç olduğunun farkında değildim. Evinin telefonu yanımda değil, numarayı verebilir misiniz?”

“Ev telefonunu kimseye vermemem konusunda Bay Farrell’in kesin talimatı var.”

Meredith telefonu kapattı. Pazartesi gününü bekleyip onu tekrar ofisinden aramanın hiçbir yararı yoktu. Sahte bir isim bile verse, sekreteri bağlamadan önce ne sebeple aradığını bilmek isteyecekti. Ofisine gitse, güvenlik görevlisi tarafından kapı dışarı edilecek, bu ona küçük düşmek dışında, bir yarar sağlamayacaktı. Ofisine gittiğinde kendisini dinlemeyecekse, pazartesi gününe kadar beklemesi de gereksizdi. Yüksek sesle, “Evine gitmeliyim!” dedi. Ona evinde

ulaşmak en iyisiydi. Orada atlatmak zorunda kalacağı bir sekreteri olmayacaktı. Belki evinin telefonu danışmada kayıtlı olabilir düşüncesiyle bilinmeyen numaraları aradı, ama santral, numarasının kayıtlı olmadığını bildirdi.

Meredith hayal kırıklığına uğramıştı ama pes etmeye niyeti yoktu. Onunla evinde konuşmaya karar vermişti. Acaba evinin telefon numarasını kim bilebilir ve kendisine verebilirdi? Operada Matt’ın yanında Alicia vardı; Stanton Avery onu Glenmoor’a öneren kişiydi. Gülümseyerek rehberinde Stanton Avery’nin telefonunu buldu ve çevirdi.

Uşağın söylediğine göre, Bay Avery ve kızı St. Croix’deki evlerindeydiler ve bir hafta sonra döneceklerdi. Meredith, St. Croix’ya telefon etmeyi düşündü, ama son anda vazgeçti. Stanton’un Matt’ın ev numarasını, onu herkesin içinde küçük düşüren kadına vermek isteyeceğini hiç sanmıyordu.

Daha sonra Glenmoor’u aradı. Üyelik için doldurduğu form işine yarayabilirdi. Ama kulübün sekreteri Timmy Martin evine gitmişti. Ofisi de kapalıydı.

Pek hoşuna gitmese de tek çaresi kalmıştı. O da Matt’ın evine gitmekti. Kendisine bu denli öfkeli olan Matt Farrell ile onun mekânında karşılaşmak Meredith’i ürpertiordu. Babası için *pis sarhoş* tabirini kullandığında yüzünde beliren vahşi ifade aklına gelince, iliklerine kadar titredi ve tüyleri diken diken oldu. Başını arkaya yasladı, gözlerini kapattı. Keşke babası şu imar izni işine burnunu sokmamış olsaydı ve Matt’ın Glenmoor Kulübü’ne üyeliği konusunda çekimser kalsaydı. Kendisi de arabadan inmeden önce tepesi atıp, o sözleri sarf etmemiş olmayı isterdi. O zaman, çok hoş bir şekilde başlayan öğle yemeği başladığı güzellikte sona erebilirdi ve bunların hiçbirisi olmazdı.

Pişmanlığın bir işe yaramayacağını bildiğinden, gözlerini açtı. Kendini yüreklendirmeye çalıştı. Telefon numarasını bilmiyordu ama Şikago Tribune’u okuyan herkes gibi Meredith de onun evini çok iyi biliyordu. Gazete geçen ayki pazar ekinde, Şikago’nun bu yeni ve zengin iş adamının yaşadığı, Lake Shore Drive’da bulunan Berkeley Towers gökdelenindeki daireye dört sayfa ayırmıştı.

OTUZ ÜÇ

Lake Shore Drive'a giden yol üzerinde trafik çok ağır ilerliyordu. Meredith bozmakta olan havanın kısa bir süre sonra olacıkların habercisi olmaması için dua ediyordu. Otoparktan çıktığında hafif hafif sulu kar atıştırıyordu. Hava çok soğuktu ve sert bir rüzgâr arabayı sarsıyordu.

Meredith Matt'le karşılaştığında ona ne söyleyeceğini düşünüyor-du. Onun öfkelerini yatıştıracak, kendisini hemen kovmasına engel olacak bir şeybulmalıydı. 'Kapıyı açtığımda, ateşkes için yüzüne doğru beyaz bir mendil sallasam nasıl olur acaba,' diye düşünerek o anı gözlerinin önüne getirmeye çalıştı.

Bu öylesine akıl almaz bir şeydi ki gülmekten kendini alamadı. Ama sonra düşündükleri bütün neşesini kaçırdı. Daire kapısına ulaşabilmek için her şeyden önce bu tür apartmanlarda bulunan güvenlik kontrolünden geçmesi lazımdı. Eğer ismi sürekli misafirler listesinde yoksa, asansörlere kadar bile gidemezdi.

Trafik kımıldamaya başlamıştı. Meredith, gaza bastı. Gökdelenin güvenlik görevlilerini aşmanın bir yolunu bulmalıydı. Eğer Berkeley Towers'ın güvenlik sistemi, diğer lüks gökdelenlerdeki gibiyse, bu kolay olmayacaktı. Kapıcı onu lobiye alacak, bir güvenlik görevlisi

ismini soracaktı. İsmi misafir listesinde bulamadığı takdirde, telefonu kullanmasına izin vererek Matt'i aramasını isteyecekti. İşte sorun burada başlayacaktı. Matt'in telefon numarasını bilmiyordu. Bile bile Matt onunla görüşmek istemeyecekti. Matt'in haberi olmadan dairesine çıkmayı başarmak zorundaydı.

Yirmi dakika sonra, Meredith, Matt'in oturduğu gökdelenin önüne arabasını park ettiğinde, kafasında bir plan şekillenmişti.

Elinde şemsiye olan bir kapıcı tarafından karşılandı. Arabasının anahtarlarını ona verdikten sonra, uzandı ve çantasından üstünde babasının ismi basılı olan büyük bir zarf çıkarttı.

Lobiye girip, resepsiyona doğru yürüdüğü andan itibaren her şey daha önce düşündüğü gibi cereyan etti. "İsminiz misafir listesinde görünmüyor Bayan Bancroft, bu telefonu kullanıp Bay Farrell'i arayabilirsiniz. Onun izni olmaksızın yukarı çıkamazsınız. Üzgünüm."

Güvenlik görevlisi yirmi-üç, yirmi-dört yaşlarında olmalıydı. Meredith onun bu kadar genç olmasının işini kolaylaştıracağını düşündü. Karşı koyulması mümkün olmayan gülümsemesiyle, "Özür dilemen gerekmez," dedi. Üniformasının göğsündeki karttan adını okumuştı. "Bir dakika, Craig, Bay Farrell'in telefon numarasını bulayım."

Görevlinin hayran bakışları altında, çantasında telefon defterini arıyormuş gibi yaptı. Bulamayınca mahcup bir gülümseme ile bir daha aradı; elleriyle ceplerini yokladı, zarfın içine baktı. "Hayır, olmaz," dedi. "Adres defterim, yanımda değil! Craig, Bay Farrell bu belgeleri bekliyor." Elindeki zarfı gösteriyordu. "Yukarı çıkmama izin vermelisin." Craig, hayran hayran Meredith'in güzel yüzüne bakıyordu. Üstünü başını düzelttikten sonra, "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Ama yapamam çünkü kurallara aykırı."

"Seni daha önce bir yerde görmedim mi? Evet, şimdi hatırladım. Seni mağazada görmüştüm!"

"Hangi mağazada?"

"Bancroft Mağazası Ben Meredith Bancroft," diye kendini tanıttı. Bu yaptığına kendisi bile inanamıyordu.

Craig, parmaklarını şıkırdattı. "Elbette! Sizi şimdi hatırladım. Çizete ve dergilerde resminizi görmüştüm. Sizin hayranınızım Bayan Bancroft."

“Herhalde şimdi yukarı çıkmama izin verirsin. En azından bir katil olmadığımı öğrenmiş oldun.”

“Hayır.” Meredith tam tartışmaya hazırlanıyordu ki, Craig durumu izah etti. “Bu hiçbir işinize yaramaz. Asansörler dairenin içine açılıyor. Eğer anahtarınız yoksa veya biri içerden açmazsa, asansörün kapıları açılmaz.”

“Anlıyorum,” dedi Meredith. Morali bozulmuş ve öfkelenmişti, ama Craig’in daha sonraki sözlerini duyduğunda az kalsın bayılıyordu.

Telefonu açıp tuşlara basarken, “Biliyor musunuz ne yapacağım?” dedi. “Bay Farrell, listede ismi olmayan konuklar için aramam konusunda talimat vermişti, ama ben arayıp sizin burada olduğunuzu söyleyeceğim.”

Matt’in cevabının ne olacağını çok iyi bildiği için, telaşla, “Hayır,” dedi. “Benim için kurallara karşı gelmeni istemem.”

Craig sırtarak, “Sizin için seve, seve karşı gelirim,” dedi Sonra birisi telefona cevap vermiş olacak ki, “Bina girişindeki güvenlikten arıyorum, Bay Farrell. Bayan Meredith Bancroft burada; sizi görmek istiyor... Hayır efendim, Banker değil. Bancroft, hani mağazaları olan Bancroft.”

Matt kendisini dışarı atmaları konusunda talimat verirken onun yüzüne bakmaktan utandığı için, Meredith gözlerini elindeki çanta-ya dikmiş, durum ortaya çıktığında söyleyecek bir söz düşünüyordu.

“Evet, efendim,” dedi Craig. “Evet efendim, yapacağım. Bayan Bancroft,” Meredith arkasını dönmüş gitmek üzereydi. “Bay Farrell...”

Meredith yutkundu, “Ne dediğini tahmin edebiliyorum.”

Craig cebinden asansörün anahtarlarını çıkardı, “Bay Farrell sizi yukarıda beklediğini söylememi istedi.”

Asansörün kapısını Matt’in koruması, yani şoförü açtı. Üzerinde siyah buruşuk bir pantolon ve kolları kıvrılmış beyaz bir gömlek vardı. “Bu taraftan gelin, bayan,” dedi.

Meredith onu izledi. İki sütun arasından geçerek birkaç basamak aşağı indikten sonra beyaz mermer döşeli, açık yeşil renk koltuklar ve U biçiminde bir kokteyl masasının yer aldığı oturma odasına girdiler.

Meredith ortadaki sehpanın üzerindeki satranç takımına ve masanın başındaki bir koltukta oturan beyaz saçlı adama, sonra da şoföre baktı. Şoförle beyaz saçlı adam satranç oynuyor olmalıydılar. Meredith, bu tahmininde yanılmadığını şoförün yaşlı adamın karşısındaki koltuğa oturup, arkasına yaslanarak neşeli bir yüz ifadesiyle kendisine bakmasından anladı. Meredith, durumu kavrayabilmek için, önce kendisini soğuk bir yüz ifadesiyle inceleyen yaşlı adama sonra da şoföre baktı. “Bay Farrell’i görmeye gelmiştim.”

Yaşlı adam, ayağa kalkarak, “Gözünü aç o zaman kızım!” diye seslendi. “Karşımda duruyorum.”

Meredith boş gözlerle bakarak adamın ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Yaşlı adam ince yapıydı ama sağlıklı görünüyordu. Saçları ve bıyığı yeni kesilmişti. Donuk mavi gözleriyle Meredith’e bakıyordu. “Bay Farrell’i görmeye gelmiştim...”

Matt’in babası, “İsimlerle bir sorunun var herhalde, kızım,” diye sözünü kesti. “Benim ismim Farrell. Öğrendiğime göre. Seninki de Bancroft değil, hala Farrell.”

İşte o anda Meredith, karşısındaki düşman tavırlı yaşlı adamın kim olduğunu hatırladı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu, “Sizi tanıyamadım, Bay Farrell,” diye kekeleydi. “Matt’i görmeye gelmiştim.”

“Neden? Ondan hâlâ ne istiyorsun?”

Genç kadın, “Matt’i görmek istiyorum,” diye ısrar etti. Karşısındaki bu uzun boylu, güçlü, adamın yıllar önce çiftlikte tanıdığı karamsar, ayyaş adamla aynı kişi olduğuna inanmak çok zordu.

“Matt burada değil.”

Meredith o gün öğleden sonra yeteri kadar sıkıntı yaşamıştı. Kimsenin ona engel olmasına izin vermeye ya da kabadayılığa pabuç bırakmaya niyeti yoktu. “O zaman,” dedi, “dönene kadar beklerim.”

Patrick, alaycı bir sesle, “O zaman çok bekleyeceksin demektir,” diye cevap verdi. “Indiana’da, çiftlikte.”

Meredith bunun yalan olduğunu düşündü. “Sekreteri evinde olduğunu söylemişti.”

Patrick Farrell ona doğru yürüdü. “Orası onun evi!” dedi. “Hatırlıyorsun değil mi? Hatırlamalısın, o eve başın önünde girmiştin.”

Meredith adamın sert yüz hatlarında beliren öfkeden korkmaya

başlamıştı. Üzerine doğru gelirken geriledi. “Fikrimi değiştirdim,” dedi. “Matt’le başka zaman konuşurum.” Dönüp gitmek üzereydi ki, Patrick onu kolundan yakalayarak kendisine doğru çevirdi. Öfkeli yüzü Meredith’ten sadece birkaç santim uzaklıktaydı. “Matt’dan uzak dur! İlk seferinde onu az kaldı öldürüyordun! Tekrar hayatına girip ona dünyayı zindan etmene izin vermeyeceğim.”

Meredith kolunu kurtarmak istedi, ama başaramayınca öfkesi korkusuna galip geldi. “Oğlunuzu istemiyorum,” dedi, “Sadece boşanmak istiyorum, ama o istemiyor.”

“Seninle niye evlenmek istediğini başından beri anlayamamıştım. Şimdi de niye evli kalmakta ısrar ettiğini anlayamıyorum!” Kızın kolunu bıraktı, “Sen onun çocuğunu öldürdün.”

Meredith iyice öfkelenmişti. Acı içinde, “Böyle bir şeyi bana söylemeye nasıl cüret edersiniz?” diye bağırdı. “Çocuğumu düşürdüm!”

Yaşlı adam, “Kürtaj yaptırdın!” diye haykırdı. “Altı aylık hamileyken kürtaj yaptırdın ve Matt’e telgraf gönderdin. Lanet olası bir telgraf.”

Meredith dişlerini sıkmış, yıllardır içine attığı acıları artık tutamayacağını hissediyordu. Kendisine bu acıları tattıran adamın babasına baktı. “Evet ona bir telgraf gönderdim... düşük yaptığımı bildirdim. Ama o Allahın belası oğlunuz bir kere bile beni aramak zahmetine katlanmadı.” Öfkeden dehşet içinde olmasına rağmen, gözleri yaşlarla doldu.

Patrick, öfkeli bir sesle, “Seni uyarıyorum kızım,” dedi. “Benimle oyun oynama. Matt’in seni görmek için geldiğini biliyorum. Hem Matt’i, hem de gönderdiğin telgrafi gördüm.”

Meredith yaşlı adamın telgraf hakkında söylediklerini daha tam olarak algılayamamıştı. “Beni görmeye mi geldi?” Kalbinde tuhaf, yumuşak bir şey yeşermeye başlıyordu. Ama yaşlı adamın söyledikleri doğru olamazdı. “Bu bir yalan,” dedi, “Neden geldiğini bilmiyorum, ama benim için gelmedi, çünkü beni aramadı.”

Yaşlı adam, “Hayır, seni aradı ama göremedi,” dedi. “Neden görmediğini çok iyi biliyorsun! Hastanenin Bancroft bölümünde kalıyordun ve Matt’in oraya girmesini yasaklatmıştın.” Birden yaşlı adamın omuzları çöktü, çaresiz ve öfkeli bir yüz ifadesiyle, “Yemin ederim, böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini hâlâ anlayabilmiş değilim! Be-

beginizi öldürdüğün zaman üzüntüden çıldırmıştı, ama hastanede onu görmek istemediğinde az kalsın kendisini öldürüyordu. Çiftliğe geldi ve orada kaldı. Güney Amerika’ya dönmemeye karar vermişti. Haftalarca içki içti. Ne yaptığını çok iyi anlıyordum. Benim yıllarca yaptığının aynısını yapıyordu. Onu teselli ettim ve seni unutması için Güney Amerika’ya yolladım.”

Meredith son söylenenleri duymamıştı. Beyninde alarm zilleri çalıyor, kulakları çınılıyordu. Hastanenin Bancroft kanadı babasının parasıyla inşa edilmişti. Başında bekleyen özel hemşire babası tarafından tutulmuştu. Doktoru babasının çok yakın bir arkadaşıydı. Hastahane herkesin babasıyla bir şekilde ilişkisi vardı ve babası Matt’ten nefret ediyordu. Bu sebeple, Matt’in onun yanına yaklaşmasına çok rahat engel olabilirdi. İçini kaplayan mutluluk dalgası on bir yıldır kalbinin etrafını sarmış buz tabakasını paramparça ediyordu. Matt’in babasına hem inanmaktan hem de inanmamaktan korkuyordu. Yaşlı gözlerini, Patrick’in kaya gibi sert yüzüne çevirdi. “Bay Farrell,” diye fısıldadı titreyerek, “Matt gerçekten Amerika’ya beni görmeye geldi mi?”

Patrick, “Geldiğini çok iyi biliyorsun!” dedi. Ama karşısındaki genç kızın, şaşkın, kederli yüzüne baktığında gördüğü ifadenin kurnazlıktan ziyade içtenlik olduğunun farkına varınca korkunç bir şekilde yanıldığını anladı. Bu kızın olan bitenin hiçbirinden haberi yoktu.

“Ve siz onu gördünüz... gönderdiğim telgrafi de gördünüz, öyle mi? Kürtaj yaptırdığımı bildiren telgrafi. Tam olarak ne yazıyordu?”

Patrick tereddüt ediyordu. Kuşku ve suçluluk duygusu altında ezilerek onun gözlerinin içine baktı, “Kürtaj yaptırdığın ve boşanmak istediğin yazılıydı.”

Meredith birden vücudundan bütün kanın çekildiğini hissetti. Oda etrafında dönmeye başlamıştı. Uzanıp yakındaki bir koltuğa tutundu. İştiklerinin şokuyla bütün vücudu sarsılıyor, duyduğu üzüntü yüzünden dizleri titriyordu. Çocuğunu düşürdükten sonraki yalnız başına geçen günleri, Matt’in onu terk etmesinin verdiği acıyı tekrar yaşar gibiydi. Ama en önemlisi bebeğinin, kendi yaşamının ve Matt’in hayatının babasının dalaverelerine kurban gitmiş olmasıydı. Bu taze, buruk ve derin acı içini yakıyordu. Gözyaşları yanakla-

rından aşağı bir sel gibi akmaya başlamıştı. Artık kendini tutamıyordu. “Kürtaj yaptırmadım, o telgrafi da ben göndermedim...” Konuşamıyordu. Yaşlı gözlerle Patrick’e baktı. “Yemin ederim, ben göndermedim.”

“O zaman kim gönderdi?”

“Babam!” Ağlıyordu, “Babam olmalı!” Başı öne düşmüş, omuzları hıçkırıqlarla sarsılıyordu. “Babam göndermiş olmalı.”

Patrick bir zamanlar oğlunun aklını başından almış olan ve karşısında hıçkırarak ağlayan bu kıza baktı. Çektiği acı, öfke ve üzüntü etrafa dalga dalga yayılır gibiydi. Patrick bir an durakladı. Etkilenmişti. Kollarını açarak genç kıza doğru uzattı ve ona sarılarak kendine doğru çekerken, “Belki aptallık ediyorum,” diye fısıldadı, “ama sana inanıyorum.”

Patrick, genç kızın onun kollarına sığınmayı kabul etmeyeceğini sanıyordu, ama gelini büyük bir içtenlikle kollarını yaşlı adamın boynuna doladı, başını göğsüne dayayarak hıçkırıkla hıçkırık ağlamaya devam etti. “Üzgünüm,” diyordu. “O kadar üzgünüm ki...” Patrick onu sakinleştirmek umuduyla sırtını okşayarak, “Tamam, tamam,” diye fısıldadı. Joe O’Hara bu tablo karşısında ayağa kalktı. Onları baş başa bırakmak için mutfağa doğru yürümeye başladı.

Patrick kızın kulağına “Kendini tutma, ağla,” diye fısıldadı. Meredith’in babasına içinden lanetler yağıdırıyordu. Genç kız hâlâ kollarının arasındaydı. Ona, “İçini boşalt,” dedi.

Meredith biraz sakinleşmeye başladığında, yaşlı adam ne yapacağına karar vermişti bile. Ama bunun nasıl yapılabileceğinden emin değildi. Genç kadının yüzüne bakarak, “Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordu. Meredith başını salladı ve onun uzattığı mendili aldı. “Güzel. Sil gözlerini, sana içecek bir şey hazırlayayım. Sonra ne yapmak gerektiğini konuşuruz.”

Meredith, mendille gözlerini ve burnunu silerken, “Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum,” dedi “Babamı öldüreceğim.”

Patrick boğuk bir sesle, “Tabii bunu, senden önce davranmazsam yapabilirsin,” dedi. Onu koltuğa doğru yöneltip, oturtuktan sonra mutfağa gitti ve birkaç dakika sonra dumanları tüten bir fincan kakaoyla geri döndü.

Meredith, onun bu içten davranışı karşısında çok duygulanmış-

tı. Fincanı alıp, Patrick’in yanına oturduğunda ona sevgiyle gülümseyordu.

Meredith kakaosunu bitirdikten sonra, Patrick, “Şimdi,” dedi. “Matt’e ne söyleyeceğini konuşalım.”

“Ona gerçeği anlatacağım.”

Patrick memnuniyetini saklamaya gerek duymadan, “Bunu kesinlikle yap. Hâlâ onun karısının ve olup bitenleri bilmek bilmek onun da hakkı. Kocan olduğuna göre de seni dinlemek ve sana inanmak gibi bir sorumluluğu da var. Ayrıca, ikinizin başka sorumlulukları da var... unutmak ve affetmek gibi, teselli etmek gibi, evlilik yemini-
nizde verdiğiniz sözleri yerine getirmek gibi.”

Meredith onun neden bahsettiğini sonunda anladığında durakladı. Patrick Farrell İrlanda’lı bir göçmendi. Torunuyla ilgili gerçeği öğrendikten sonra, evlilik bağının kutsallığına olan inancı yüzünden onları tekrar bir araya getirmeye gayret ediyordu.

“Bay Farrell, ben...”

“Bana baba diye hitap et.” Meredith’in tereddüt ettiğini görünce, gözlerindeki ışık solmaya başladı, “Boş ver, senin gibi birinden böyle bir şey beklememeliyim...”

Meredith, daha önce onun aleyhinde konuştuğunu hatırladıkça kendinden utanıyordu. “Yanıyorsunuz!” dedi “Ancak, Matt ve benimle ilgili olarak fazla bir şey ümit etmemelisiniz.” Evliliklerini kurtarmak için çok geç kaldıklarını ima etmeye çalışıyordu. Yaşlı adamı yeteri kadar üzmişti, oğlunu sevmediğini açıkça söyleyip daha fazla üzmemek istemiyordu. İstedığı tek şey düşük yaptığını Matt’e anlatmak ve ondan anlayış göstermesini ve kendisini affetmesini istemektir. Kendisi de onu bağışlayacak ve affedecekti. Buna şiddetle ihtiyacı vardı. “Bay Farrell...” Yaşlı adam kaşlarını çatınca, “Baba...” diye düzeltti. “Ne yapmaya çalıştığınızı anlıyorum, ama işe yaramayacak. Matt ve ben ayrılmadan önce sadece birkaç gün bir arada olmuştuk ve yeterli zaman yok...”

Patrick, genç kadının sözünü kesti, “Birini sevdiğimi anlamak için yeterli zamana ne gerek var?” dedi. “Karımı ilk gördüğümde hayatım kadını olduğunu anlamıştım.”

Meredith, “Ben herhalde o kadar etkileyici biri değilim,” diye karşılık verdi ama Patrick Farrell’in verdiği cevap üzerine, yaşlı ada-

mın pırlıtlı bakışları karşısında sanki yerin dibine girdiğini hissetti, “On bir sene önce çok etkileyiciydin herhalde ki, Matt Şikago’da sadece bir gece kaldığı halde hamile kaldın. Daha önce ondan başka hiç kimse ile ilişkin olmadığını söylemişti. Bu kadar değerli bir şeyi vermek için Matt’i seçtiğine göre sen de hayatının erkeği olarak onu seçmede çabuk karar vermişsin.”

Meredith, “Lütfen bunları konuşmayalım,” diye fısıldadı. “Neler hissettiğimi bilmiyorsunuz. Bunca senedir Matt için neler hissettiğimi. Son günlerde, onunla aramızda bazı şeyler geçti, oldukça karışık şeyler...”

Patrick ona kızgın bir bakış fırlattı, “Karışık olan hiçbir şey yok. Herşey çok basit. Sen benim oğlumu sevdin, o da seni sevdi. Bir bebeğiniz oldu. Evlendiniz. Birbirinize karşı duyduğunuz duyguları tekrar bulabilmek için ihtiyacınız olan şey birlikte bir zaman geçirmeniz. Ve bunu yapacaksınız. Bu kadar basit.”

Meredith, yaşlı adamın durumu böyle ifade etmesine gülmek için kendisini zor tuttu. Patrick söylediklerinde ciddi olduğunu göstermek ister gibi kaşlarını çatı, “Ne yapacağın konusunda bir an önce karar versen iyi olur,” dedi. “Çünkü onu çok seven genç bir kız var ve Matt bugünlerde onunla evlenmeye karar verebilir.”

Meredith, ayağa kalkarken ‘Masasında resmini gördüğüm kız olmalı,’ diye düşündü. “Indiana’daki kız mı?” Patrick kısa bir tereddütten sonra onaylar gibi başını salladı. Meredith çantasını koltuğun üzerinden alırken, yardımına ihtiyacı olduğunu ima eden bir ses tonuyla, “Matt telefonlarıma cevap vermiyor. Şimdi onunla konuşmaya her zamankinden daha fazla ihtiyacım var,” dedi.

Patrick, ayağa kalkarken gülümsüyordu. “Çiftlik bu iş için ideal bir yer,” dedi. “Gidene kadar söyleyeceklerini düşünmek için yeterli zamanın olur. Oraya vardığında, o da seni dinlemek zorunda kalacak. Oraya gitmek sadece birkaç saatini alır.”

Genç kız “Ne?” dedi, “Matt ile çiftlikte tek başına görüşmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Bir yardımcıya ihtiyacın olduğunu mu düşünüyorsun?”

Meredith, yarı şaka yarı ciddi, “Hayır,” dedi. “Ama bir hakeme ihtiyacımız olabilir. Düşünüyordum da, döndüğünde üçümüz bura da bir araya gelsek.”

Patrick ellerini genç kadının omuzlarına koydu, “Meredith, çift-

liğe git. Söylemek istediğin her şeyi ona orada söyleyebilirsin. Bir daha böyle bir şans eline geçmez.” Kızın tereddüt ettiğini görünce, onu teşvik etmek için, “Çiftliği sattık. Matt onun için gitti. Özel eşyalarımızı topluyor. Telefon kesik, kimse sizi rahatsız edemez. Arabasına binip oradan ayrılamaz, giderken arabası arıza yaptığı için tamirhaneye bırakmış. Joe, pazartesi sabahından önce onu almaya gitmeyecek.” Patrick genç kadını yavaş yavaş ikna olmaya başladığını görünce, baskısını daha da artırdı. “İkinizin arasında on bir yıllık bir nefret ve acı var. Buna bu gece son verebilirsin! Hemen bu gece! Sen de bunu istemiyor musun? Bebeğini düşürdüğünde Matt’in seninle ilgilenmediğini düşünüp neler hissettiğini çok iyi anlıyorum. Ama onun da bunca yıl neler hissettiğini bir düşün. Bu gece saat dokuzda bütün bu acıları geride bırakabilir, birbirinize eskisi gibi yakın olabilirsiniz.” Patrick, ‘Teslim olmak üzere,’ diye düşünüyordu, ama kız hâlâ kararsızdı. Yaşlı adam, bunun sebebini anlamakta gecikmedi. Çekingen bir sesle, “Söyleyeceklerini bitirdikten sonra, Edmunton Motel’e gidip orada kalabilirsin,” dedi.

Meredith söylenenleri düşündükçe, ona daha fazla hak veriyordu. Telefon kesik olduğu için Matt polisi arayıp onu tutuklatıramazdı. Arabası olmadığı için onu orada bırakıp gidemezdi. Dinlemek zorunda kalacaktı. Matt’in bunca senedir neler hissetmiş olabileceğini düşündü ve içinde birden Patrick’in bu kavgaya son vermek ve oradan el sıkışarak dostça ayrılmak önerisini uygulamak için büyük bir arzu uyandı. “Eve uğrayıp yanıma birkaç şey almalıyım,” dedi.

Patrick, “Seninle gurur duyuyorum,” diye fısıldadı. Meredith Matt’le karşılaşmanın yaşlı adamın söylediği kadar kolay olmaya çağını biliyordu. “Gitsem iyi olur,” dedi. Ayağa kalktı ve yaşlı adamın pörsümeye yüz tutmuş yanağına bir öpücük kondurdu. Yaşlı adam da genç kıza sarılıp onu şefkatle kucakladı. Meredith, babasının onu bir gün bile böyle kucakladığını hatırlamıyordu.

“Joe seni götürsün,” dedi yaşlı adam. Sesi duygu yüklüydü, “Kar yağmaya başladı; yollar tehlikeli olabilir.”

Meredith geriye doğru bir adım attı ve hayır anlamında başını salladı. “Kendi arabamla gitsem daha iyi olur. Karda araba kullanmaya alışığım.”

“Yine de seni Joe’nun götürmesini tercih ederdim.”

Meredith ne yaptığını bilen bir insanın ses tonuyla, “Ben gide-
rim,” dedi. Ama, Lisa’ya ve erkek arkadaşına sanat galerisinde bu-
luşmak üzere verdiği sözü hatırlamıştı. “Telefonunuzu kullanabilir
miyim?” diye sordu Patrick’e.

Lisa, Meredith’in gelemeyeceğini duyduğunda çok kırılmıştı.
Sebebini sordu. Meredith, nereye ve niçin gideceğini anlattıktan son-
ra Lisa, Philip Bancroft’a kızgınlığını saklamadan, “Mer, bunca yıl
sen ve Matt birbiriniz hakkında neler düşündünüz... ve bütün bun-
lar senin o Allah’ın cezası baban yüzünden!” diye haykırdı. “Sana iyi
şanslar dilerim.”

Meredith gittikten sonra, Patrick bir süre hiç konuşmadan öyle-
sine durdu. Sonra Joe’yu gördü. Mutfak kapısının eşiğinde duruyor-
du, bütün konuşulanlara kulak misafiri olmuştu. Sırtarak, “Gelinim
hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Joe ağır adımlarla, sallana, sallana oturma odasına girdi. Pat-
rick’in yanına geldi. “Onu çiftliğe ben götürseydim daha iyi olur-
du,” dedi. “O zaman arabası olmadığı için, oradan bir yere kıpır-
dayamazdı.”

Patrick güldü. “Bunu o da düşündü. Bu nedenle kendi arabasıy-
la gitmek istedi.”

Joe, “Matt onu gördüğüne sevinmeyecek,” diye uyardı Patrick’i.
“Ona çok kızgın. Kızgın değil, delirmiş durumda. Onu hiç böyle gör-
memiştim. Sadece ismini söylediğimde bile bana öyle bir baktı ki, ka-
nımın donduğunu hissettim. Arabadaki telefon konuşmalarından an-
ladığım kadarıyla bu küçükhanımın mağazasını ele geçirmeye hazır-
lanıyor. Şimdiye kadar hiç kimsenin onu bu kadar etkilediğini görme-
miştim.”

Patrick, sakın bir sesle, “Biliyorum,” dedi. “Bunu beceren tek
kişinin bu kız olduğundan kuşkun olmasın.”

Joe, Patrick’in yüzündeki mutlu ifadeden bir anlam çıkarmaya ça-
lışıyordu, “Matt’e bu akşam her şeyi babasının tezgâhladığını anlat-
tığında Matt’in onu bir yere göndermeyeceğini düşünüyorsun değil
mi?”

“Bundan eminim.

“Beş dolarına yanıldığına bahse girerim.”

Patrick somurttu, “Aksi olacağına mı bahse mi giriyorsun?”

“Normalde girmemeliyim. Normalde Matt’in kızın güzel yüzü-
ne bakıp, ağladığında onu teselli etmek için her şeyi yapabileceğin-
den hiç kuşkun olmadığı için, on dolar koymalıyım beş değil.”

“Peki neden tersine bahse giriyorsun?”

“Hasta da ondan. Onun için.”

Patrick rahatladı ve çapkınca gülümseyerek, “O kadar da hasta
değil.”

Joe inatla, “Berbat durumda!” diye ısrar etti. “Grip olmasına rağ-
men istirahat edeceği yerde, New York’a gitti. Havaalanından aldı-
ğında öyle öksürüyordu ki içim parçalandı.”

“On dolarına ne dersin?”

“Anlaştık.”

Oturup yarım kalan oyunlarına devam etmeye başladılar, ama Joe
tereddüt ediyordu. “Patrick, gel bu bahisten vazgeçelim. Şimdi se-
nin on dolarını almak doğru olmaz. Matt’i bu hafta hiç görmedin.
Öyle hasta ve öyle öfkeli ki onu eve girmesine izin vereceğini bile
sanmıyorum.”

“Kızgın olabilir, ama o kadar hasta değil.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Satranca başlamışlardı. Patrick, hamlesini yaparken, “Ben bili-
rim,” dedi. “Matt, yola çıkmadan önce ilaçlarını yanına aldı. Araba-
dan aradığında kendisini daha iyi hissettiğini söylüyordu.

“Blöf yapıyorsun.”

“Bahsi artırmaya ne dersin?”

OTUZ DÖRT

Meredith çantasını alıp evden ayrıldığında hafif hafif atıştırmakta olan kar, Indiana sınırını geçtiğinde bir kar fırtınasına dönüşmüştü. Radyonun bildirdiğine göre ısı eksi iki derecedeydi ve düşmeye devam ediyordu. Ama Meredith bu kötü hava şartlarının pek farkında değildi. Bütün düşünceleri geçmişte yoğunlaşmıştı. Bir an önce çiftliğe varmayı ve yıllar önce olanları Matt'e açıklamayı hedefliyordu. Patrick çiftliğe gitmesi konusunda ısrar ederken, Meredith'in beyni uyuşmuş gibiydi. Oysa şimdi ilk şaşkınlığı geçmiş, gerçekleri içine sindirmişti. Matt'e açıklama yapıp yıllardır kanayan yaraları sarma konusunda Patrick'ten daha fazla arzu duyuyordu.

Matt'in, babasının gönderdiği telgrafı aldığı zaman neler hissettiğini düşündükçe midesine ağrılar giriyordu. Bunlara rağmen onun yanına koşmuştu. Ancak, bir dilenci gibi kapıdan kovulmuştu. Hiçbir zaman ondan ve bebeğinden vazgeçmemişti. Matt'i bir an önce bulup ona bebeğini aldırmadığını ve onun hastaneye girmesini engelleyenin kendisi olmadığını anlatmalıydı.

Yemekteki düşmanca tavrını şimdi daha iyi anlayabiliyordu. Ayılırken şöyle demişti: "Beni bir kere daha kandırmaya çalış, seni

anandan doğduğuna pişman ederim!" Ona yapılan haksızlıkları düşündükçe neden böyle bir tavır içinde olduğunu daha iyi anlıyordu. Bu durumda, Meredith'e, operada ve yemekte dostça davranması bile şaşırtıcıydı.

Yol durumu çok kötüydü, ama Meredith'e vız geliyordu. Gerçekleri açıkladığında Matt'le dost olabileceklerini hayal ediyordu. Belki ara sıra beraber öğle yemeklerine çıkarlar, birbirlerine iş konusunda fikir bile danışabilirlerdi. Ama doğruyu söylediğine dair hiçbir kanıtının olmaması gelecekle ilgili olumlu düşüncelerinin bir anda yok olmasına sebep oldu. Boşanmayı ne kadar çok istediğini biliyordu. Eve girer girmez konuyu açıp, çocuğunu aldırmadığını, düşürdüğünü söylediğinde, yalan söylediğini, onun sempatisini kazanma peşinde olduğunu sanacaktı. Daha da kötüsü Houston'daki arsayı ne kadar istediğini biliyordu ve şimdi o arsaya Matt sahipti. Yirmi milyona satın aldığı o arsa için Meredith'ten otuz milyon dolar istiyordu. Bu nedenle, önce aralarını biraz yumuşatması gerektiğini düşündü. Babasının Southville sorununu hallettiğini anlatarak söze başlayabilirdi. Philip'in bir daha onun işlerine karışmayacağını öğrendiğinde, aralarındaki ilişki yemekteki telefon gelmeden önceki normal durumuna dönebilirdi. O zaman bebekle ilgili gerçekleri ona anlattığında bunu hiçbir amaç gütmekten yapıtına, doğru söylediğine inanması daha kolay olacaktı.

Çiftlik arazisinin girişinde uzanan derenin üzerinde köprü kalın bir kar tabakasıyla kaplıydı. Arabayı çok dikkatli sürmesi gerekiyordu. Meredith gaza bastı. BMW sağa sola kaymasına rağmen çiftlik evinin ön bahçesine kadar gitmeyi başarabildi. Tamamen karla kaplı tarlaların üzerine çıplak ağaçların gölgeleri düşüyor ve ay ışığında tüyler ürpertici bir manzara oluşturuyorlardı. Evin üst katındaki pencerelerden birinin perdelerinin arasından ışık sızıyordu. Demek ki, Matt buradaydı ve hâlâ uyumamıştı. Genç kadın, onun kendisini gördüğü zaman öfkeden çılgına döneceğini biliyordu. Başını geriye atarak, gözlerini kapadı. "Lütfen," dedi yalvaran bir ses tonuyla, "Lütfen Tanrım, ne olur onu inandırabilmem için bana yardım et."

Gözlerini açtı, doğruldu, kontağı kapatıp, anahtarlarını ve çantasını aldı. Arabadan indi. On bir yıl önce hastanede Matt'in gelmesi için dua ettiğinde, Tanrı dualarını duymuş ve Matt gelmişti. Ama

bundan kendisinin haberi olmamıştı. Bu yüzden, Meredith bir daha hiç dua etmemişti.

Bir gülme krizine tutuldu, ne kadar uğraşsa, ne kadar iyi olmaya çalışsa, ne yapsa kimseyi mutlu edememiş, herkesin öfkesini kazanmıştı.

Birden verandanın ışığı yanınca gülmesi kesildi. Yüreği ağzına geldi. Ön kapının açıldığını gördü. Telaştan ayağı kayınca tekrar dengesini kazanmak için arabaya tutundu ama bu arada anahtarlarını yere düşürdü. Almak için eğildi, ama çantasında yedek anahtarların olduğunu hatırlayınca ve hayatının en önemli görüşmelerinden birini yapacağı şu anda, anahtarı aramaya harcayacak vakti olmadığını düşünerek vazgeçti.

Verandanın ışığı ön bahçeyi aydınlatıyordu. Matt eşikte durmuş, şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Meredith'e benzeyen bir kadın arabadan inmiş, birden ortadan kaybolmuş ve sonra tekrar ortaya çıkmıştı. Şimdi eve doğru yürümektedir. Kapıya sıkıca tutundu, başı dönüyor ve kendini çok güçsüz hissediyordu. Yüksek ateşten dolayı hayal gördüğünü sanıyordu. Ama kadın verandaya çıkıp, alnına düşmüş saçlarını Matt'in yabancı olmadığı bir şekilde eliyle geriye ittiğinde, göğsünde bir yanma hissetti.

Meredith verandanın merdivenlerini çıktı ve başını kaldırıp Matt'e baktı. "Merhaba, Matt."

Matt, hayal gördüğünden emindi. Büyük bir olasılıkla, şu anda evin ikinci katındaki yatağında ölüyor olmalıydı. Bütün vücudunun soğuktan titremekte olduğunu fark etti. Karşısındaki hayal ona gülümsüyordu. Tatlı ve şefkâtlı bir gülümsemeydi bu. "Girebilir miyim?" diye sordu.

Matt, soğuk bir rüzgâr ve kar tanelerinin yüzüne çarpmasıyla kendine geldi. Bu hayal filan değil, Meredith'in ta kendisiydi, geç de olsa birden damarlarına adrenalin hücum etti. Onu sürükleyerek arabasına götürecekti, ya da orada durup onunla tartışacak gücü yoktu. Hasta ve bitkindi. Geriye doğru bir adım attı ve arkasını dönerek, içeri girdi. Kızın peşinden gelmesine ses çıkarmadı. Onu birden karşısında bulmanın verdiği güçle, karanlık oturma odasına doğru yürüdü. "Peşimden buraya kadar gelebilmen için bir çoban köpeğinin sezgilerine ve bir buldogun inadına sahip olman lazım," diyerek ışıkları yaktı. Sesi o kadar kısıktı ki, kendisi bile tanyamadı.

Meredith kendisini çok daha olumsuz bir tepkiye hazırlamış olduğu için bu sözler onu yıldırmadı. "Birisi buraya gelmem konusundaki beni yüreklendirdi," dedi. Matt'in bitkin yüzünü incelerken, genç adama bu kadar büyük bir şefkât duymasına şaşırıyordu. Ona yaklaşmak ve yüzünü avuçlarının arasına almak isteğini bastırmaya çalışarak, paltosunu çıkardı. "Özür dilerim," dedi, paltosunu ona uzatırken.

Matt kendisine uzatılan paltoyu görmezden gelerek, "Uşak bu gece izinli," dedi. "Kendin as." Meredith karşılık vermeden, döndü ve paltosunu sandalyenin üzerine bıraktı. Farrell, gözlerini kısmış, öfkeyle ona bakıyordu. Azarlar gibi, "Söyle bakalım, ne istiyorsun?" dedi.

Meredith, onun bu tavrı karşısında, güldü, "Sanırım bir içki. Evet kesinlikle bir içki istiyorum."

"Dom Pérignon'umuz kalmadı," dedi, "Scotch ya da votka. Tercihini yap."

"Votka olabilir."

Matt mutfığa giderken dizlerinin bağının kesildiğini hissediyordu. Bir bardağa biraz votka koydu ve oturma odasına doğru döndü. Meredith kendisine uzatılan bardağı aldıktan sonra etrafa baktı. "Bunca yıl sonra seninle tekrar burada birlikte olmak oldukça tuhaf..." dedi.

"Neden? Burası benim büyüdüğüm yer -sana göre ben hâlâ buraya aitim. Unuttun mu ben pis bir çelik işçisiyim?"

Matt gözlerine inanamadı. Meredith utançtan kızarmış, özür diliyordu. "O sözler için çok özür dilerim. Seni incitmek istemişim; o sözleri seni inciteceğini bildiğim için söyledim. Sen de biliyorsun benim çelik işçileriyle bir alıp veremediğim yok. İyi ve çalışkan insanlar olduklarından eminim."

Matt, "Ne yapmak istiyorsun?" diye bağırdı. Başındaki ağrı yüzünden az kalsın dengesini kaybedip devrilecekti. Odanın etrafında döndüğünü hissediyordu; düşmemek için elini duvara dayadı.

Meredith, "Ne oluyor?" diye sızlandı. "Hasta mısın?"

Matt birden ya orada yıkılıp kalacağını ya da kusmaya başlayacağını fark etti. "Git buradan Meredith," dedi ve dönüp merdivenlere doğru yürüdü. "Ben yatmaya gidiyorum."

Meredith, “Sen hastasın,” dedi ve tam merdivenlerin ikinci basamağında yıkılmak üzere olan Matt’e doğru koştu. Yardım etmek için onu kolundan yakaladığında, Matt kolunu son bir gayretle onun parmaklarından kurtarmaya çalışırken, ateşinin ne kadar yüksek olduğunu anladı. “Tanrım sen yanıyorsun!”

“Git buradan!”

Meredith, “Kapa çeneni ve bana yaslan,” diye bağırdı. Matt kendinde, onun kolunu tutup omuzuna atmasına engel olacak gücü bulamıyordu.

Meredith onu odasına çıkardığında, genç adam, ileri doğru sendeleyerek kendisini yatağa bıraktı. Gözleri kapalıydı. Hiç kımldamıyor, bir ölü gibi yatıyordu. Genç kız korkmuştu. Onun kolunu kaldırıp nabzını bulmaya çalıştı. İçinde bulunduğu panik hiçbir şey yapmasına olacak tanıımıyordu. Onu omuzlarından tutup sarsarak, “Matt!” diye haykırdı, “Matt! Sakın ölme!” Çılgın gibi bağıırıyordu, “Bilmen gereken şeyler var, beni affetmeni istiyorum.” Kızın korku dolu sesi ve onu çılgın gibi sarsması, Matt’in uyuşukluğundan kurtulup biraz olsun kendine gelmesine sebep oldu. Artık kimseye kızgın değildi. Hastalığının etkisiyle olacak, yumuşamıştı. Bildiği iki şey vardı: Meredith yanındaydı ve kendisi çok hastaydı. “Dur,” diye fısıldadı, “Beni sarsıyorsun! Allah kahretsin.”

Meredith onu sarsmayı bıraktı. Rahatlamıştı. Kendine hâkim olmaya çalıştı. Bu kadar hasta gördüğü en son insan babasıydı ve az kalsın ölüyordu. Ama Matt genç ve kuvvetliydi, sadece yüksek ateşi vardı. Kalbinde bir şey yoktu. Ne yapacağını bilmediği için etrafına baktı. Yatağın kenarındaki masanın üzerinde iki kutu ilaç duruyordu. Etiketlerinde, bu ilaçların üç saatte bir alınması gerektiği belirtililiyordu. Meredith telaşla, “Matt,” dedi. ‘Belki ilacını alma zamanı gelmiştir,’ diye düşünüyordu. “Bu ilaçları en son ne zaman aldın?”

Matt onu duydu ve gözlerini açtı. Meredith itiraz etmesine fırsat vermeden, bileklerini ovuşturuyor, yüzünü kulağına yanaştırmış sızlanıyordu. “Matt beni duyuyor musun?”

Kısık bir sesle, “Sağır değilim,” dedi. “Ve ölmüyorum. Sadece grip oldum ve bronşite çevirdi. Biraz önce ilaç içtim.”

Meredith yanına oturmuş, parmaklarıyla alnına düşen saçlarını kaldırıyordu. Matt ‘Herhalde çıldırmak üzereyim veya komik bir rüyayın içindeyim,’ diye düşündü.

“Soğuk algınlığı ve bronşit olduğundan emin misin?”

Matt, dudaklarında alaycı bir ifadeyle, “Hangi korkunç hastalığa yakalanmış olmamı isterdin?” diye sordu.

Kız, onu duymazlıktan geldi. “Doktor çağırırsam iyi olur.”

“Bir kadına ihtiyacım var.”

Meredith, endişeli bir gülümsemeyle, “Ben işe yarar mıyım?” diye fısıldadı.

“Çok komiksin.”

“Dinlenmen için seni yalnız bırakıyorum.”

Matt, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı ve gözlerini kapatır kapatmaz uykuya daldı.

Meredith battaniyeyi üzerine örterken ayaklarının çıplak olduğuna ve kendisini karşıladığı kıyafetle uykuya daldığına dikkat etti. ‘Belki bu giysiler onu pijamadan daha sıcak tutar,’ diye düşündü. Eli ışığı söndürmek üzere elektrik düğmesine uzandığında son kez döndü ve Matt’in göğsünün düzenli bir ritimle inip kalkışını seyretti. Her şeyden habersiz uyumakta olan genç adama bakarak, “Neden?” dedi kendi kendine, “Ne zaman senin yanına gelsem, hiçbir şey olması gerektiği gibi olmuyor?”

Işığı söndürüp kapıyı kapattı.

Özel hayatındaki karmaşadan, belirsizlikten, duyduğu çaresizlikten ve tehlikeli duygulardan nefret ediyordu. İş yaşamında kaos olabilirdi, riskler alınabilirdi, sonuç istendiği gibi olmayınca bu sadece bir başarısızlık olurdu, felâket değil. Bütün yaşamı boyunca özel hayatında iki kez risk almış, ikisi de ona felâket getirmişti. Bunlar, Matthew Farrell ile yatmak ve onunla evlenmekti. On bir sene sonra bile hâlâ ikincisini çözmeye çalışıyordu. Lisa her zaman Parker’ın düzenli yaşamını eleştiriyordu, ama bilmiyordu ki düzen ve ne yapacağını bilmek Meredith’in özel hayatında en değer verdiği şeylerdi.

Dışarı çıktı ve çantasını almak için arabaya gitti. Döndükten sonra merdivenlerden çıkarken durdu. Başını çevirip bir süre odayı seyretti. Hiçbir şey değişmemişti. Aynı kanepeler, şöminenin önünde aynı sandalyeler, duvardaki rafta kitaplar ve aynı lambalar.

OTUZ BEŞ

Matt'ın odasına sabah erken saatlerde sessizce girip ona baktığı sırada dışarıda kar yağışı devam ediyordu. Genç adamın hâlâ ateşi vardı, ama alnı biraz daha soğuktu.

Meredith, iyi bir uyku ve sıcak bir duştan sonra dün akşam buraya gelişini komik bulmaya başlamıştı. Üzerine lacivert bir pantolon ve parlak sarı zemin üzerine lacivert çizgili V yaka bir süveter geçirerek, aynanın karşısında saçlarını taramaya başladı. Gülmekten kendini alamıyordu. Düşündükçe olanlar daha komik görünüyordu. Bütün gerginliğine, sıkıntısına, kar fırtınasında yaptığı sinir bozucu yolculuğa rağmen, Matt bayılmadan önce konuştukları on-on iki cümleyi geçmemiş ve sonra her ikisi de yatmaya gitmişlerdi.

Kendisini zor kullanarak dışarı atamayacak kadar hasta olması, bir bakımdan Allahın bir nimetiydi. Onunla bugün öğleden sonra konuşmayı düşünüyordu. Biraz iyileşmiş, kendine gelmiş olacaktı ama onu dinlemeyi reddedecek gücü bulamayacağı kanısındaydı. Gitmesi için çok ısrar ederse, arabasının anahtarlarını düşürdüğünü söyleyip zaman kazanmaya çalışabilirdi. Bu da yalan sayılmazdı.

Saçlarını taramayı bitirdikten ve hafif bir makyaj yaptıktan sonra, aynadaki görüntüsünü beğendi. Termometre ve aspirin gibi ge-

rekli bazı şeyleri almak için koridorun sonundaki banyoya gitti. Banyodaki dolapta aradıklarını buldu, ama çoğunun üzerindeki son kullanma tarihleri geçmiş, etiketleri sararmıştı. Meredith hayatında sadece iki kez soğuk algınlığına yakalanmıştı ve en sonuncusunda on iki yaşındaydı. Dolayısıyla bu konuda fazla bilgi sahibi değildi.

Meredith, dolaptan bir paket aspirinle termometreyi aldı. Doğrusunu söylemek gerekirse sadece bunların ne işe yaradığını biliyordu. Üzerinde *Kunduz Yağı* yazılı kahverengi bir şişe gördü. Kokusundan iğrenç bir şey olduğu belliydi. Komiklik olsun diye onu da kahvaltı tepsisine koymayı düşündü. *Ne kadar tuhaf* dedi kendi kendine, kendisinden nefret eden hasta bir adamla baş başa kaldığı çiftlik evinde ona şirinlik yapmayı düşünüyordu. Ama bütün bunlar, belki de yıllar süren bu düşmanlığa bir son verebilirdi. Etiketini ona yabancı gelmeyen mavi küçük bir kavanoz gördü. Kokusu pek hoş değildi ama kan basıncını düşürmeye yaradığını biliyordu, belki rahatlatır düşüncesiyle onu da yanına aldı.

Şimdi kahvaltı problemini halletmesi gerekiyordu. Fazla seçeneği yoktu. Sindirimi kolay ve hafif bir şeyler bulmalıydı. Bu da tezgâhın üzerindeki iki dilim ekmek dışında, dolaplardaki hiçbir şeyden yararlanamayacağı anlamına geliyordu. Buz dolabında biraz et, biraz salam, bir miktar tereyağı, bir kutu yumurta ve buzlukta da iki dilim biftek vardı. Tereyağını dolaptan çıkardı, iki dilim ekmeği tost makinesine koydu. Ekmeklerin kızarmasını beklerken de teneke ambalajlı bir kutu süt buldu.

Matt'ın şiddetli baş ağrıları onu ilaçların etkisiyle daldığı derin uykudan uyandırdığında sabah olmuştu. Başını çevirip yatak odasındaki dijital saat yerine 08:30'u gösteren plastik bir çalar saat gördüğünde Indiana'da ve hasta olduğunu hatırladı. Yatağın yanındaki masada duran ilaçlarına uzanmak için doğrulmaya çalıştığında hâlâ çok hasta olduğunu anladı. Aklı başına gelsin diye kafasını şiddetle silkeledi. Ateşi biraz düşmüştü; bu, gömleğinin sırlıslam olmasından belliydi. Uzandı ve haplarını alarak masanın üzerinde duran suyla beraber içti. Duş yapıp giyinmeyi düşünüyordu ama kendini çok yorgun hissettiğinden, bir saat kadar daha uyumaya ve daha sonra giyinmeye karar verdi. İlaç kutularının üzerinde, DİKKAT, UYKU VERİR yazını görünce, üzerindeki bu uyuşukluğu atamamasına al-

dığı ilaçların sebep olduğunu anlamıştı. Yastığa başını koydu ve tekrar gözlerini kapadı. Belli belirsiz bazı şeyler hatırlıyordu. Çılgın bir rüya görmüştü. Meredith bir kar fırtınası eşliğinde çiftliğe gelmiş ve onun yatağına yatmasına yardım etmişti.

Tam uykuya dalmak üzereyken merdivenlerden ayak sesleri geldiğini duydu. Doğrulmaya çalıştı ama ani hareket edince başı dönüyordu. Battaniyeyi üzerinden atıp, kalkmak üzereyken, gelen her kimse kapıyı çaldığını ve çok iyi tanıdığı o eşsiz ve tatlı sesi duydu. “Matt?”

Bu Meredith’in sesiydi.

Birden donup kaldı ve boş gözlerle karşısında ki duvara baktı.

“Matt içeri geliyorum...” Kapının kolu dönmeye başlamıştı. İşte o anda hatırladıklarının bir rüya olmadığını ve Meredith’in orada olduğunu anladı.

Kapıyı omzu ile açtıktan sonra, Meredith kısa bir süre arkası ona dönük olarak geri geri yürüdü. Matt’e, eğer giyinik değilse, yatağa girip üstünü örtmesi için zaman kazandırmak istediğinden böyle yapıyordu.

Dün gece çok da kötü bir tepkiyle karşılaşmadığını düşünürken, Matt’in sesi odanın içinde bir yanardağ gibi patlayınca, Meredith az kalsın elindeki tepsiyi düşürüyordu. “Burada ne arıyorsun?”

“Sana kahvaltı getirdim,” dedi ve yatağa doğru yürüdü. Elindeki tepsiyi, onun kucağına koydu.

Matt, “Sana bu odadan çıkman için beş saniye ve bu evden def olup gitmen için de bir dakika veriyorum, yoksa seni kolundan tutup ben atarım,” dedi ve doğruldu.

Meredith, “Gidemem,” diye bağırды, “Beni tehdit etmekten vazgeç. Dün akşam arabadan inerken anahtarları düşürmüşüm, bulamıyorum. Ama bulsam bile sana söyleyeceklerimi söylemeden hiçbir yere gitmeye niyetim yok.”

Matt, “İlgilenmiyorum,” dedi. Yataktan kalkmaya çalıştı, ama birden başı döndüğü için duraklamak zorunda kaldı.

“Dün akşam böyle davranmıyordun,” dedi Meredith yüzünde son derece masum bir ifadeyle, elleri cebinde hiçbir şey olmamış gibi yatağın yanında duruyordu.

Matt onun niçin çiftliğe geldiğini anlamıştı. Houston’daki araziyi

satın aldığını ve ona sahip olabilmek için on milyon dolar daha fazla ödemesi gerektiğini öğrenmiş olmalıydı. Bu havada buraya gelmesinin nedeni bu olmalıydı. Ona yaltaklanarak kandırmaya çalışıyordu. “Beni nasıl buldun?” diye sordu.

Meredith ondaki bu ani değişimin hemen farkına vardı. “Dün evine gittim,” dedi.

“Bırak şimdi onu. Sana beni nasıl bulduğunu sordum.”

“Babanla görüştüm. Senin burada olduğunu söyledim.”

Matt, “Onu ikna etmek için rolünü çok iyi oynamış olmalısın ki, sana yardım etmiş,” dedi. “Yoksa babam sana saati bile söylemezdi.”

Meredith kendisini dinlemesini ve ona inanmasını o kadar istiyordu ki, yatağın kenarına oturuverdi ve hiç düşünmeden söze başladı. “Babanla konuştuk ve ona bazı şeyler açıkladım. Bana inandı. Ben de ona inandım. Sonra, seni bulup, ona söylediklerimi sana da anlatmam için, senin burada olduğunu söyledi.”

“O zaman anlatmaya başla, ama kısa kes.” Babasını ikna etmek için nasıl bir gösteri sergilediğini merak ediyordu.

Meredith, onun gözlerinin içine bakmaya özen göstererek, derin bir nefes aldı. Bu gözler birer buz parçasından farksızdı. “Konuşacak mısın?” dedi Matt, “Yoksa orada oturup yüzümü mü inceleyeceksin?”

Sesinin tonu irkilmesine sebep oldu, ama gözlerini ondan kaçırmadı, “Konuşacağım,” dedi. “Biraz karışık bir mesele...”

Matt alay etti. “Umarım inandırıcıdır.”

Yüzünde sakın bir ifadeyle başını salladı ve gülümsedi. “Umarım,” dedi.

“O zaman başla! Ama fazla uzatma. Önemli noktaları belirt... neye inanmamı istiyorsun, karşılığında benden ne istiyorsun? Son kısmı söylemesen de olur, benden ne istediğini biliyorum. Merak ettiğim, istediğin şeyi nasıl almayı planlıyorsun?”

Kelimeler kırık kalbini adeta kamçılıyordu. Ama gözlerini ondan ayırmadan büyük bir samimiyetle konuşmaya başladı, “Önceki gece evine sana barış teklif etmeye gittim. Karşılığında ateşkes ve karşılıklı anlayış istiyorum.”

“Bütün istediğin bu mu? Bir ateşkes ve karşılıklı anlayış öyle

mi?” Matt’in yüzünde alaycı bir ifade belirmişti. Sesindeki acımasız ifadeden Meredith, onun Houston’daki arsayı kastettiğini anlıyordu.

Matt, “Dinliyorum,” dedi. “Özverili yaklaşımından çok duygulandım. Şimdi teklifini söyle bakalım.”

Konuşurken, kızın söylediği ya da söyleyebileceği hiçbir şeyin zerre kadar değeri olmadığını belli etmek ister gibiydi. Meredith, ona yanıldığını göstermek için, teklif edeceği şeylerin en değerlisiyle, Matt için en önemi olan konuyla başladı. “Southville imar komisyonu imar izni başvurusunu kabul edecek,” dedi. Bu sözleriyle babasının bu olayda oynadığı rolü itiraf etmiş oluyordu. “İmar izni verilmesine, babamın engel olduğunu biliyorum. Ama bu seninle yemeğe çıkmamızdan önceydi. Bu konuda kendisiyle kavga ettiğimi de bilmeni isterim.”

“Birdenbire ne kadar makul düşünmeye başladın.”

Meredith’in dudaklarında komik, küçük bir gülümseme belirdi. “Bunu söyleyeceğini biliyordum. Senin yerinde olsaydım ben de aynı tepkiyi gösterirdim. Bunu sana kanıtlayabilirim. Babam söz verdi, engellemesini kaldıracığı gibi müracaatının onaylanmasını da sağlayacak. Sözünü tutacağından emin olman için ben de söz veriyorum.”

Genç adam, korkunç bir kahkaha atarak, tehditkâr bir sesle, “Senin ya onun sözüne güvenebileceğimi nereden çıkardın? Gel seninle anlaşalım,” dedi “Ben yeniden başvuruda bulunmadan, salı günü akşam saat beşe kadar imar isteğim kabul edilirse, avukatlarımla çarşamba günü babam ve senatör Davis aleyhine devlet görevlilerini kanun dışı yöntemlerle etki altına alma, Southville imar komisyonu aleyhine ve toplumun menfaatlerine bilerek zarar verme suçlarından açmaya hazırlandıkları davaları geri çektiririm.”

Meredith’in midesine kramplar girdi. Ne büyük bir hızla bütün güçlerini seferber etmişti. *Business Week* bir makalesinde ondan bahsederken iş hayatında çok acımasız ve zalim olduğunu yazmıştı. Hakkında bütün yazılanlara rağmen Meredith onun görünmeye çalıştığı gibi bir insan olmadığını düşünüyordu. Matt’in ondan nefret etmesi için çok geçerli nedenleri olmasına rağmen operada ve beraber yemek yediklerinde ona karşı saygılı davranmamış mıydı? An-

cak dayanma gücünün sınırları zorlandıktan sonra kendisine ve babasına karşı güç kullanmaya başlamamış mıydı? Bunları hatırlayınca cesareti yerine geldi. Hatta içinde bu adama karşı şefkâtle karışık bir tür sevgi duyduğunu da inkâr edemezdi.

Matt sabırsızlık içinde, “Başka ne söyleyeceksin?” diye sordu. Ona bakarken gözlerindeki yumuşak ifadeyi görünce çok şaşırıldı.

“Babam artık sana kin gütmeyecek. İşlerine burnunu sokmayacak.”

“Bu aynı zamanda sizin şu küçük şehir kulübünüze üye olmama da kapsıyor mu?”

Meredith, yüzü kızarak başıyla tasdik etti.

“Beni ilgilendirmiyor, hiçbir zaman da ilgilendirmedim. Başka ne teklif ediyorsun?” Kızın kararsız olduğunu, kucagında duran ellerini açıp kapadığını görünce, “Hepsi bu kadar mı? Bütün teklif edebileceğin bu mu? Ve şimdi ben seni affetmeli ve istediğini vermeliyim, öyle mi?”

“İstediğin derken neyi kastediyorsun?”

Buz gibi bir sesle. “Houston!” dedi. “Önceki gece koşu evime gitmene sebep olan, otuz milyon dolarcık değerinde bir nedeni söylemeyi unuttun herhalde. Yoksa davranışlarının masumiyeti konusunda yanılıyor muyum?”

Genç kadın, başını söylediklerini tasdik eder gibi sessizce salladığında onu bir kez daha şaşırttı. “Houston’daki araziye satın aldığını dün öğrendim. Haklısın evine gitme nedenim buydu.”

Matt, “Ve seni buraya kadar getirdi,” diye ekledi. “İşte buradasın ve bana fikrimi değiştirmem bu arsayı sana aldığım fiyata satmam için ne gerekiyorsa yapmaya ve ne istersem söylemeye hazırsın? Ne kadar ileri gidebilirsin?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim şu: Teklifin bu mu? Bu birkaç değerli lütuf dışında, yapacak başka şeylerin de olmalı?”

Meredith, cevap vermek için ağzını açmak üzereydi ki, Matt bu iğrenç oyundan sıkıldığını fark etti. “Seni cevap verme zahmetinden kurtarayım,” dedi. “Şimdi ya da daha sonra yapabileceğin hiçbir şey, kararımı değiştirmeyecek. İster yatağımın etrafında pervane ol, ister benimle yat, Houston’daki arsanın fiyatı değişmeyecek. Otuz milyon dolar. Bilmem anlatabildim mi?”

Meredith'in gösterdiği tepki Farrell'i çok şaşırtmıştı. Söylediği her kelimeyle onu yerden yere vurmasına, hakaretler savurmasına, ona ve babasına dava açmakla ve rezalet çıkarmakla tehdit etmesine, gözünü yıldırmak için çeşitli şekillerde aşağılamasına rağmen kız soğukkanlılığını kaybetmemişti. Meredith orada durmuş, yüzünde şefkât ve pişmanlık dolu bir ifadeyle ona bakıyordu.

Genç kadın ayağa kalkarak, "Çok iyi anladım," diye cevapladı. "Gidiyorsun, sanırım?"

Meredith olumsuz anlamda başını salladı ve hafifçe gülümseyerek, "Bir yere gittiğim yok. Yatağının etrafında pervane olmaya devam edeceğim," dedi.

Matt, kontrolünü kaybetmeye başlıyordu, "Ne dediğimi anlamadın mı? Ne yaparsan yap, Houston hakkındaki fikrimi değiştiremezsin!" Aldığı ilaçtan dolayı sersemlemeye başlıyor olmalıydı, çünkü dikkati dağılıyordu.

"Kararını kabul ediyorum. Geçmişteki hataların telafisi olarak bundan daha iyi bir intikam yolu bulamazdın, Matt," dedi. Sesinde düşmanca bir ifade yoktu. "O arsayı Bancroft mağazası için satın almak istiyordum. Başkası alırsa çok üzüleceğim. Biz otuz milyon dolar ödeyemeyiz." Matt şaşkınlıkla dinliyordu. Meredith sıkıntılı bir gülümsemeyle devam etti. "Çok istediğim bir şeyi böylelikle benden almış oluyorsun. Şimdi ödemiş olmaya ve ateş kese ne dersin?"

İlk aklına gelen ona cehennemin dibine kadar yolun var demekti, ama bu çok duygusal bir davranış olacaktı Oysa, pazarlık söz konusu olduğunda, duygularının mantığını esir almasına bugüne kadar hiç fırsat vermemişti. Mantığı ise genç kadınla uygar düzeyde bir ilişki kurmanın zamanı geldiğini söylüyordu. Son iki görüşmelerinde başarmaya çalıştığı şey bu değil miydi? Şimdi ise bunu ona Meredith teklif ediyordu. Üstelik bunu aralarındaki savaşı kaybettiğini kabul ederek yapıyordu. Sanki büyük bir şirketin başkanı değil de, müdürün odasında cezasını bekleyen bir öğrenci gibi karşısında durmuş, kararını bekliyordu. Ne kadar muhteşem, gururlu, erişilmez ve insanın aklını başından alan bir güzelliğe sahipti.

Matt, 'Bu aptalca savaşı devam ettirmenin ne gereği var,' diye sordu kendine. Eğer buna bir son verirse, ilerde pişmanlık duyacağı şeyler yapmadan, her ikisi de kendi yollarına gidebilirlerdi. Geçmi-

şi yıllar önce gömmeleri gerekirdi. İntikamını almıştı. On milyon dolar. Bankroft'un bu parayı bulamayacağını bir an bile aklına getirmemişti. Bu kararından vazgeçmek üzereyken, Meredith'in elinde tepsiyle kapıdan içeri girişini hatırladı. Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Meredith, onun yüzündeki ifadenin değişmesinden, 'Teslim olmak üzere,' diye düşündü. Biraz rahatladı. Gözleri parladı.

Matt kollarını göğsünde kavuşturarak, "Yatakta anlaşma yapmam," dedi.

Meredith, yüzünde komik bir ifadeyle gülümseyerek, "Biraz kahlaltı etmek karar vermene yardımcı olabilir mi?" diye sordu.

Matt, "Sanmıyorum," dedi, Ama kızın gülümsemesi öyle bulaşıcıydı ki, sırtıtmaktan kendini alamadı.

Meredith elini uzattı. "Barıştık mı?"

Matt, onun bu davranışı karşısında elini otomatik olarak uzattı. Ancak Meredith birden elini çekti, sanki zafer kazanmış olan kendisiymiş gibi, "El sıkışmadan önce, bir konuda seni uyarmam gerek."

"Nedir o?"

Yarı ciddi bir sesle, "Sana Houston'daki arazi ile ilgili olarak dava açmayı düşünüyorum. Demin söylediklerim kolay pes edeceğim anlamına gelmesin. Mahkeme seni rayiç fiyattan satış yapmaya zorlayabilir. Ama ne olursa olsun, bu mesele sadece işle ilgili. Kesinlikle kişisel değil."

Matt gülmemek için kendini zor tutuyordu, "Dürüstlüğüne ve açıklırlığına hayranım," dedi. Gerçekten öyle düşünüyordu. "Yine de, mahkemeye başvurmadan önce iyi düşünmeni tavsiye ederim. Beni sahtekârlıkla suçlamak sana bir servete mal olabilir. Ve sonunda sen kaybedersin."

Meredith, 'Doğru söylüyor,' diye düşündü. Houston'daki arsasının şu anda onun için önemi yoktu. Keyfi yerindeydi, çünkü önemli bir şey kazanmıştı. Bir şekilde, bu ele avuca sığmayan, öfkeli adamı güldürmeyi başarabilmiş ve ateşkes sağlayabilmişti. Bu ateşkesi sağlamlaştırmak ve havayı yumuşatmak amacıyla sordu: "Esasında sahtekârlıkla değil de, ticarete engel olmak gibi bir sebepten suçlamayı düşünüyordum. Sence şansım ne olur?"

Matt düşünür gibi yaptıktan sonra, başını salladı, "Onun da mah-

kemede bir yararı olacağını sanmıyorum. Ama illaki beni bir şeyle suçlamak istiyorsan, ticarete hile ya da fesat katma gibi şeylerle suçlayabilirsin.”

Meredith gülerek, “O zaman kazanabilir miyim?” diye sordu.

“Hayır, ama daha eğlenceli bir dava olur.”

Ciddi bir yüz ifadesiyle, “O halde bunu düşünmeliyim,” dedi.

“İyi olur.”

Birbirlerine gülümseyerek baktıkları o anda, aralarında senelerdir süren öfke ve üzüntüden örülmüş duvar ağır ağır çökmeye başlamıştı. Meredith, kendinden emin bir şekilde ona elini uzattı. Matt de aynı samimiyetle ona doğru uzanarak elini avuçlarının arasına aldı, seyretti.

312 Meredith, onun gözlerinin içine bakarak, “Teşekkür ederim,” dedi.

Matt, onun elini biraz daha avcunda tuttukten sonra bırakıp, “Önemli değil,” dedi. Artık geçmiş geride kalmıştı.

Bir kaza sonucu umduklarından ya da planladıklarından çok derin bir şey paylaşmış iki yabancı gibi kendileri için daha güvenli zeminlere çekilmeye çalıştılar. Matt tekrar kendini yastığına bıraktı.

Meredith’in gözü kahvaltı tepsisindeydi. “Bu sabah kendini nasıl hissedeceğine bilmiyordum. Pek acıkmamış olacağımı düşündüm, ama sana kahvaltı için bir şeyler getirdim.”

Matt, tepsinin içindekilere göz attıktan sonra, “Çok lezzetli görünüyor,” dedi. Yalan söylüyordu. “İştah açıcı olarak, kunduz yağı en sevdiğim şeydir. Sanırım şu mavi kavanozun içindeki çamur gibi kokan şey de kahvaltı için yememi istediğin şey olmalı.”

Meredith kahkahalarla gülmeye başladı ve üzerinde bir kapak olan tabağı tepsie koydu. Gülmeye devam ederek “Kunduz yağı şakaydı,” dedi.

Aralarındaki duygusal savaş bitmişti. Ama Matt uyanık kalmak için verdiği savaşı kaybetmek üzereydi. Göz kapakları ağırlaşıyor, uyku bastırıyordu. Artık kendisini hasta hissetmiyordu, sadece yorgundu. “İlgin için teşekkür ederim, ama aç değilim,” dedi.

Genç kadın bakışlarını ondan ayırmadan, “Bunu tahmin etmiştim,” dedi, “Ama az da olsa bir şeyler yemelisin.”

Matt birden hayatında hiç yemek hazırlamamış, bir soba bile yakmamış olan Meredith’in ona kahvaltı hazırlamış olduğunu hatırladı. Genç kızın bu düşünceli davranışı karşısında çok duygulanmıştı. Onun hazırladıklarını yemeğe karar verdi.

Meredith, tekrar yatağın kenarına yanına oturdu, “Kuvvetlenmek için mutlaka bir şeyler yemen lazım,” diye izah etmeye çalışıyordu.

Genç kız tabağın kapağını açtığı anda iki dilim tereyağlı tost ekmeğini gören Matt rahatladı ama onları yemeye başlamadan uyuyakalmaktan korkuyordu.

İnsan üstü bir gayretle gözlerini açık tutmaya çalışarak, “Sonra yerim, söz veriyorum,” dedi. “Şimdi tek istediğim uyumak.”

Yüzü o kadar solgun ve yorgun görünüyordu ki, Meredith, onun söylediklerini ister istemez kabul etmek zorunda kaldı. Elindeki aspirinleri uzatarak, “O zaman bu aspirinleri al,” dedi.

Matt, haplara yüzünü ekşiterek baktı, ama uysal bir çocuk gibi aspirinleri aldı ve içti.

Meredith, ayağa kalkarak, “Başka bir şey istiyor musun?” diye sordu.

Matt, “Bir rahip,” diye cevap verdi. Meredith güldü ve Matt gözlerini kaparken, sessizce odadan ayrıldı.

OTUZ ALTI

Öğleye doğru ilaçların etkisi geçmiş, Matt kendisini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Sadece bir duş almış ve blucin pantolonunu giymekten başka bir şey yapmamış olmasına rağmen bu kadar güçsüz olmasına kendisi de şaşıyordu. Yatak onu çağırıyordu ama görmezden geldi. Aşağıda Meredith öğle yemeği hazırlıyor olmalıydı. Mutfaktan ayak sesleri geliyordu. Almanya seyahatinde satın aldığı elektrikli tıraş makinesini kılıfından çıkarıp fişe taktı ve aynada kendine baktı. Elinde çalışmakta olan tıraş makinesini unutmuştu. Meredith aşağıdaydı...

Bu mümkün değildi. Akıl alacak gibi değildi. Ama gerçektir. Artık, tamamen ayrılmıştı, Meredith'in burada oluşu ve Houston konusundaki kararını kabul etmesi genç adama inanılacak gibi gelmiyordu. Hem tıraş oluyor hem de Meredith'in niye böyle davrandığını beyninde mercek altına almaya çalışıyordu. Ama en iyisi şimdilik bu konuyu fazla kurcalamamaktı. Dışarıda kar tekrar yağmaya başlamıştı ve hava buz gibi soğuktu. Bu ağaçların buz tutan dallarından belli oluyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse kendini eşyalarını toplamaya devam edecek kadar iyi hissetmiyordu ama bütün günü duvarları seyrederek yatakta geçirmeye de niyeti yoktu. Böyle bir günde Meredith'in varlığı hoş bir değişiklik olacaktı.

Meredith, mutfaktaydı. Üst kattan gelen ayak seslerini duyunca gülümsedi. Öğle yemeği için hazırladığı sandviçi bir tabağa ve hazır çorbayı da bir kâse içine koydu. Matt'ın dostluk elini sıktağı andan itibaren içinde tarif edilemez bir mutluluk hissediyordu. Gerçekte Matt Farrell'i hiç tanımadığını fark etmişti. Acaba onu gerçek anlamda tanıyan biri var mıydı? Okuduğu kadarıyla hasımları ondan hem korkuyor hem de nefret ediyorlar, çalışma arkadaşları ise ona hayranlık ve saygı duyuyorlardı. Bankacılar onunla iyi geçinmeye çalışıyor, iş adamları ondan akıl almaya çalışıyordu. Bazılarına göre de acımasız bir yağmacıydı.

Meredith gülümsedi. Yukardan ayak sesleri gelen adam müşterek çocuklarını öldürdüğü ve onu bir dilenci muamelesi yaparak boşadığı kanısındaydı... Ama bütün bunlara rağmen ona dostluk elini uzatmıştı. Matt onu affetmişti. 'Bu ne kadar güzel bir şey diye,' düşündü.

Meredith, ondan çekinerek ya da korkarak söz eden insanların onu gerçekte tanımadıklarını, eğer tanımış olsalardı ne kadar anlayışlı ve sevecen bir insan olduğunu bilmeleri gerektiğini düşündü. Bu gece ya da yarın sabah ona bebekle ilgili gerçekleri anlatacaktı. Ama şimdi değil. Aslında Meredith gerçekleri bir an önce anlatıp, geçmişini aklamak için can atıyordu. Ancak, babasının hainliklerini ve ikiyüzlülüğünü duyduğunda göstereceği tepkiden korkuyordu. Son yirmi dört saati çok büyük bir gerginlik içinde geçirmişti. Ne Matt ne de kendisi yeni bir çekişmeye hazır değildi. Bu nedenle kısa bir arayı hak etmişlerdi. Meredith'i en fazla şaşırtan onunla bir akşamı baş başa geçirmek zorunda kalışından duyduğu aşırı sevinçti. 'Ama bunda endişe edecek bir şey yok,' diye düşünüyordu. Sonuçta eski dosttular ve arkadaşlıklarını yenilemek için böyle bir fırsatı hak etmişlerdi.

Matt'ın oda kapısının önüne geldiğinde durakladı; kapıyı çaldı ve seslendi, "Matt, giyinik misin?"

Matt gülümsedi; 'Büyük bir olasılıkla yine bir tepsi getiriyor,' diye düşündü. "Evet, gelebilirsin?"

Meredith kapıyı açtı. Matt, gömleğini çıkarmış aynanın önünde tıraş oluyordu. Onu böyle yarı çıplak görünce şaşırdı ve bakışlarını güneş yanığı adaleli sırtından kaçırmaya çalıştı. Matt, soğuk bir sesle, "Daha önce görmediğin bir şey değil," dedi.

Genç kadın, aklına ilk gelen cevabı verdi, “Doğru, ama artık nişanlı bir kadını.”

Matt, tıraşına ara verdi. Bir anlık bir sessizlikten sonra, “O zaman başın belada demektir,” dedi. “Bir koca ve bir nişanlı.”

Meredith tepsiyi masanın üzerine koyarken, “Gençken çirkindim ve oğlanlar arasında pek popüler sayılmazdım,” diye şaka yaptı. “Şimdi geçmişin acısını çıkartıyorum.” Güldü. “Babanın söylediklerine bakılırsa, bir eş ve nişanlıyla sorunu olan yalnız ben değilim. Sen de masanın üzerinde resmini gördüğüm kızla evlenmeyi planlıyormuşsun.”

Matt başını geriye atıp çenesini yukarı kaldırdı ve makineyi boynunda gezdirmeye başladı, “Babam öyle mi söyledi?”

“Evet. Doğru mu?”

“Önemi var mı?”

Meredith durakladı. Konuşmanın seyrini hiç beğenmiyordu, ama dürüstçe cevapladı.

“Yok.”

Matt, makineyi fişten çekti. Kendisini çok zayıf hissediyor ve şu anda gelecekte bahsetmek istemiyordu. “Bir şey rica edebilir miyim?”

“Elbette.”

“Çok yorucu bir iki hafta geçirdim ve buraya biraz huzur bulmak, kafamı dinlemek için geldim.”

Meredith kendini sanki tokat yemiş gibi hissediyordu, “Özür dilirim, seni rahatsız ettim.”

Matt’in dudaklarında sıcak bir gülümseme belirdi. “Ne zaman birbirimize biraz yaklaşırsak dünya alt üst oluyor. Burada olmandan şikayetçi değilim. Seninle güzel ve sakin bir öğleden sonra geçirmek istiyorum. Fazla ağır şeyler düşünmek istemiyorum.”

“Doğrusunu istersen ben de aynı şeyi düşünüyorum.” Döndü, sandalyenin üzerinde duran Neiman-Marcus etiketli bormozu alıp ona uzattı. “Şunu giysene. Sonra yemeğini yersin.”

Matt, uysal bir çocuk gibi bormozu sırtına geçirdi, kuşağını bağladı ve oturdu. Tepsinin içindeki üstü kapalı tabaklara endişeyle bakarak, “Bunların içinde ne var?” diye sordu.

Meredith onun durakladığını görünce, “Merak etme, hazır bir çorba ve sandviç,” dedi.

Genç adam içtenlikle, “Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi. “Çok nazıksın.”

Yemek bittikten sonra beraberce aşağı indiler, Matt şömineyi yakmakta ısrar etti. Bu iş bitince ateşin karşısına oturdular ve bir süre havadan sudan bahsettiler. Meredith, Matt’in yorgun olduğuna gördü, “Yukarı çıkıp biraz yatmak ister misin?” diye sordu.

Matt, koltuğa uzanmış, başının altına bir yastık koymuştu. “Hayır, burası daha iyi,” diye cevapladı.

Bir saat sonra uyandığında, sabah gözlerini açtığı zamanki duygular içindeydi. Rüyasında Meredith’i yanında görmüştü. Ama başını çevirdiğinde Meredith’i kendisi uykuya dalmadan önce oturmakta olduğu koltukta otururken gördü. Meredith bir rüya değildi. Dizlerini altına almış, kucağındaki deftere bir şeyler yazıyordu. Şömine alevleri saçlarında parlıyordu. Bir süre gülümseyerek onu seyretti. Bir mağazalar zincirinin geçici başkanından ziyade okul ödevini yapan bir genç kıızı andırıyordu. Sorduğu soruya aldığı cevapla ne kadar yanıldığını anladı. “Ne yazıyorsun?”

Koltukta oturan genç kadın başını kaldırdı ve ‘*cebiri ya da geometri ödevimi yapıyorum*’ yerine, “Önümüzdeki yönetim kuruluna sunmak üzere piyasa eğilimlerini belirten bir özet hazırlıyorum... umarım onları kendi ürün yelpazemizi oluşturmaya ikna edebilirim,” diye açıkladı. Matt’in ilgiyle dinlediğini fark edince devam etti. “Özellikle Bancroft gibi mağazalar, kendi etiketleri ile sattıkları ürünlerde daha fazla kâr marjına sahip olabiliyorlar Neiman ve Bloomingdale böyle yapıyor.”

Matt, geçen hafta yemekte olduğu gibi, iş hayatı ile ilgili konularda merakını yenemedi -bu belki de onun geçmişte tanıdığı kadının diğer özelliklerine uymayan bu becerisi hakkında, daha fazla bilgi sahibi olma arzusundan kaynaklanıyordu. “Sizinkiler bu avantajı neden kullanmıyorlar?” diye sordu. Böylece, birkaç saat Bancroft’un mal alma stratejilerinden mali problemlerine, ürün kalitesinden, yayılma politikasına kadar bütün konularda sohbet ettiler. Matt artık sadece merak etmiyordu; kızın anlattıklarından çok etkilenmişti. Tuhaf ama sanki onunla gurur duyuyordu.

Meredith zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti. Matt’in önerilerini not almıştı. Bunları kesinlikle uygulamaya karar vermişti.

Ancak, Taiwan yada Kore'de kendi üretim tesislerini kurmaları konusundaki önerisini gerçekleştirmek mümkün değildi. "O işin altından kalkamayız," diyordu.

"Neden olmasın? Üretimi kendiniz yaparsanız kalite problemlerini çözümlemiş, müşterinin güvenini kazanmış olursunuz."

"Haklı olabilirsin, ama böyle bir projeyi finanse edecek durumda değiliz. Ne bugün ne de yarın."

Matt kaşlarını çatarak, "Kendi paranızı kullanmanızı önermiyorum ki! Bankadan borç al. Bankaların varoluş nedeni bu değil mi?" dedi. Nişanlısının bankacı olduğunu unutmuştu. "Bankacılar sana kendi parayı, üzerine faiz koyarak borç olarak verirler."

Meredith kahkahalarla gülüyordu. "Bana bir arkadaşımı hatırlatıyorsun, Lisa'yla... nişanlımın mesleğini fazla sevmez. Ona göre Parker, ne zaman paraya ihtiyacım olursa, vermeliymiş. Hem de hiçbir teminat istemeden!"

Nişanlısından bahsettiği zaman Matt'ın yüzündeki gülümseme kayboldu, ama söylediklerini dinleyince çok şaşırıldı. "İnan bana, bugünlerde ticari borçlanma konusunda uzman olmak üzereyim. Doğrusunu söylemek gerekirse Bancroft biterse, ben de biterim."

"Ne demek, ben de biterim?"

"Geniş çapta bir yayılma politikası izlediğimizi söylemiştim. Başka alışveriş merkezlerinin içinde yer aldığımız zaman masraflar azdır, ama kâr marjları da azdır. Bu nedenle kendimiz alışveriş merkezleri kurup diğer perakende satıcılara kiralyoruz. Bunun için dünyanın parası gerekiyor ve kredi kullanıyoruz."

"Anlıyorum ama bunun seninle kişisel ilgisi nedir?"

Meredith, "Kredi almak için şahsi teminatlar vermek gerekiyor," diye hatırlattı. "Bancroft, mağazaları ipotek etmenin yanı sıra gerekli teminatları verdi. Ancak Phoenix'teki mağaza için kredi istediğimizde, ek teminat koşulunu ileri sürdüler. Ayrıca Houston ve New Orleans'ta da mağazalar açılmasını istediğim için hisselerimi ve büyükbabam tarafından bana bırakılan mirası ek teminat olarak vereceğim."

Kaşlarını çatıldığını görünce, telaşlı bir şekilde ilave etti, "Endişe edecek bir şey yok. Mağazalar kredilerini ödeyebildikleri sürece sorun çıkmaz."

Matt kulaklarına inanamıyordu, "Bana mağazayı ipotek etmenin yanı sıra, New Orleans'daki mağaza için kişisel kefalette bulunduğunu söylemiyorsun değil mi?"

Meredith kendini açıklama yapmak zorunda hissetti, "Mecburum."

Matt, öğrencisini azarlayan bir profesör gibi, onu, "Bunu sakın bir daha yapma," diyerek uyardı.

"Asla, kendi parayı ticari bir işte kullanma. Sana bankaların var oluş amaçlarını anlattım. Faizden para kazanıyorlar; bırak riski onlar alsın. Eğer işler yolunda gitmez, mağaza ödemelerini yapamazsa, sen yapmak zorunda kalırsın, yapamazsan, banka seni siler süpürür."

"Başka çare yok..."

Matt, "Eğer bunu sana bankan söylediyse, bu onların acizliği," diye onun sözünü kesti. "Bancroft Şirketi eski ve kârlı bir kuruluş. Ancak sen tanınmamış ve kredi geçmiş parlak olmayan biriysen, bankalar o zaman kişisel teminat talebinde bulunabilir." Meredith'in ağzını açıp bir şeyler söylemesine fırsat vermeden devam etti. "Biliyorum, kredi sözleşmesini kendi açılardan daha az riskli hale getirmek için her şeyi yaparlar," dedi. "Sıradan bir konut kredisinde bile ipoteğin yanında elli kişinin imzasını almaya bayılırlar; çünkü bu onların riskini azaltır. Tekrar ediyorum, bundan sonra Bancroft'un hiçbir borcu için kişisel kefalet verme. General Motors'un yetkililerinin şirket borçları için kişisel kefalet verdiklerini düşünebiliyor musun?"

"Elbette olmaz, ama bizimki farklı."

"Bankacılar genelde böyle derler. Hangi banka ile çalışıyorsunuz?"

"Nişanlımın... Reynolds Mercantile Trust," diye açıkladı. Şöminenin aydınlığında Matt'ın canının sıkıldığı, yüzünden okunuyordu.

Alaycı bir sesle "Nişanlımın azizliğine uğramışsın anlaşılan," dedi.

Meredith 'Bu yorumu acaba rekabet duygusuyla mı yapıyor,' diye düşündü. "Yanlış düşünüyorsun," dedi ve anlatmaya çalıştı, "Bankanın verdiği kredilerinin müfettişler tarafından büyük bir dikkatle incelendiğini unutuyorsun. Ve eğer bir banka tek bir müşteriye yüksek miktarda kredi kullanıyorsa bu, o bankaya sorun yaratıyor.

Bancroft Şirketi Reynolds Mercantile'den yüz milyonlarca dolar kredi kullanıyor. Parker özellikle nişanlandıktan sonra, ek teminatlar olmadan yeni kredi kullanıramazdı."

"Başka bir biçimde ek teminatlar bulabilirdin. Mağazadaki hisseler, mesela?"

Meredith güldü ve başını sallayarak, "Onları da kullandık; babam da, ben de. Sadece bir hisse sahibinin hisseleri kullanılmamış vaziyette."

"O hisseler kimin?"

Meredith konuşmanın gidişatını değiştirmek bu fırsatı kaçırmadı.

"Annemin."

"Annenin mi?"

"Benim de bir annem vardı, biliyorsun," diye hatırlattı, "Boşanma anlaşması gereği kendisine oldukça yüksek miktarda hisse verilmişti."

"Annen neden hisselerini teminat olarak vermedi? Kârdan payına düşeni alıyorsa, bunu da yapması gerekirdi. Üstelik Bancroft ülke çapında yayılıp büyüdükçe onun hisselerinin de değeri artıyor."

Meredith not defterini masanın üzerine bırakıp Matt'e baktı. "Bunu yapmadı, çünkü kimse ondan böyle bir şey yapmasını istemedi."

Matt, "Buñun nedenini anlatacak mısın?" diye sordu.

"Ondan böyle bir şey istemedik çünkü İtalya'da bir yerlerde yaşıyor. Evi terk ettiğinden beri ne babam ne de ben, ondan bir haber alamadık." Matt'in duygusal bir tepki göstermediğini görünce, Meredith bugüne kadar hep unutmayı seçtiği bir şeyi ona açıklamaya ihtiyacını duydu. Gülümseyerek, "Caroline Edwards benim annem," dedi ve genç adamın yüzündeki ifadeyi yorumlamaya çalıştı.

Matt şaşkıncı. Kaşlarını çatmış, hatırlamaya çalışıyordu. Meredith devam etti, "Eski bir Cary Grant filmini düşün, hani Riviera'da, efsanevi bir kırallığın prensesi kaçıyor..."

Matt'in gülümsemesinden filmi ve başrol artistini anımsadığını anladı. Matt arkasına yaslandı, yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle, "O senin annen mi?" diye sordu.

Meredith başını salladı.

Matt, hiç sesini çıkarmadan, bir süre aklında, Meredith'in muhteşem yüz hatlarını, hatırladığını sandığı filmin başrol artistinin yüzüyle karşılaştırmaya çalıştı. Meredith'in annesi güzel bir kadındı, ama Meredith daha güzeldi.

Matt aklına gelen tehlikeli düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı. Sadece kâğıt üstünde evliyediler; gerçekte ise birer yabancıydılar. Birbirine çok yakın olan iki yabancı. Matt parlak sarı süveterinin V biçimindeki yakasına bakmamak için kendini zor tutuyordu. Bakmaya ihtiyacı yoktu. Bir zamanlar o süveteri dolduran, çekici göğüslerin her noktasını dudaklarıyla nasıl keşfettiğini hatırladı. Avuçlarını nasıl doldurduğunu, teninin yumuşaklığını, uçlarının diriliğini ve kokusunu... Basit bir süveter ve pantolon giymiş hem masum hem de çekici görünebilen genç bir kadınla baş başa kalmış her erkeğin doğal tepkisi olmasına rağmen, bu düşüncelerden rahatsızlık duydu. "Her zaman bu güzel yüzü nereden aldığını merak etmiştim, Allah biliyor ya babandan olmadığına emindim."

Meredith bu eşi görülmemiş iltifat karşısında hem şaşırılmış hem de yüzünü güzel bulmasından, özellikle de otuz yaşına girmek üzere olduğu şu günlerde, son derece memnun olmuştu. Ne söyleyeceğini bilemiyordu, gülerек omuzlarını silktilti.

"Nasıl oldu da annen kim olduğunu şimdiye kadar söylemedin?"

"Konuşacak zamanımız olmadı da ondan."

Onunla konuşurken, genç kadını kollarında tuttuğu sıcak, bitmek bilmeyen geceleri hatırlıyordu. İçinden, *çünkü sevişmekten konuşmaya zaman bulamadık*, diye geçirdi.

Meredith'in ona itiraflarda bulunmaktan hoşlanmasına anlam veremiyordu. İşte başka bir şey daha anlatıyordu. "Seaboard Industrial diye bir firma duydun mu?"

Matt bu firmayı yıllar boyu aklında tuttuğu isimler arasında bulmaya çalıştı, "Seaboard Consolidated, Florida'nın güney doğusunda çeşitli dallardaki faaliyetlerinin yanı sıra bir mağazalar zincirine de sahip bir holding olmalı sanırım."

Meredith, dudaklarında, insanı onu kollarına alıp öpmeye zorlayan, muzip bir gülümsemeyle, "Süper Marketler," diye düzeltti. "Seaboard büyükbabam tarafından kuruldu."

Matt, holdingin bir kadın tarafından yönetildiğini hatırlamıştı. “Hâlâ size mi ait?” diye sordu.

“Hayır, üvey büyükbabam ve iki oğluna ait. Büyükbabam ölmenden yedi yıl önce sekreteriyle evlenmişti. Daha sonra onun çocuklarını nüfusuna geçirdi. Öldüğü zaman Seaboard’u onlara bıraktı.”

Matt etkilenmişti. “Çok iyi bir iş kadını olmalı. Çünkü Seaboard’u geniş bir şirketler topluluğu haline getirdiğini duymuştum.”

Meredith üvey büyükannesinin bu övgülere layık olmadığını düşündüğünden, onun gerçek yüzünü anlatmak amacıyla kadın hakkında bütün bildiklerini sayıp dökmeye başladı. “Charlotte işi genişletti, ama şirket zaten farklı alanlarda faaliyet gösteriyordu. Seaboard, Bancroft’la beraber ailenin nesillerdir sahip olduğu bir varlıktı, Bancroft’un sermayesi onun dörtte biri, düşünebiliyor musun? Dolayısıyla Seaboard yoktan var edilmiş bir şirket değil.”

Meredith, Matt’ın yüzünde beliren şaşkınlıktan, büyükbabasının varlığının dağıtımındaki eşitsizliği fark ettiğini anladı. Başka bir zaman olsa güvenip ona bu kadar şey anlatmazdı ama bugün farklı bir gündü. Yıllar sonra Matt’le samimi bir dostluk ortamında, karşı karşıya oturup sohbet edebilmenin keyfini çıkarıyordu ve anlattıklarına gösterdiği ilgiden çok memnun oluyordu. Bütün bunlara dışarıda yağan kar, şöminenin sıcaklığı ve ateşi eklenince insana itiraflar konusunda cesaret geliyordu. “Charlotte ve babam birbirlerinden nefret ediyorlardı. Büyükbabam onunla evlendiğinde, babamla Charlotte’un arasında tamiri asla mümkün olmayacak bir anlaşmazlık doğdu. Babam onunla bir daha hiç görüşmedi. Bu nedenle hatalı olabilir. Büyükbabam Charlotte’un önceki evliliğinden olan çocuklarını nüfusuna geçirdi. Vasiyetname okunana kadar bundan haberimiz yoktu. Mirasını dört eşit parçaya bölmüştü. Biri babama kaldı; diğerleri Charlotte ve çocuklarına.”

“Kadından bahsederken sesinde bir kınama hissediyorum; yanılıyor muyum?”

“Olabilir.”

Matt, “Normal olarak yarısını alması gerekirken,” dedi, “büyükbabanın varlıklarının dörtte üçüne sahip olduğu için mi?”

Meredith saatine baktı, akşam yemeği için bir şeyler hazırlaması gerektiğini düşündü ve aceleyle cevap verdi. “Evet, bu sebepten

ona dayanamıyorum. Charlotte bugüne kadar tanıdığım en katı ve en soğuk kadın. Babamla büyükbabam arasındaki anlaşmazlığın büyümesi için elinden geleni yaptığına inanıyorum. Fazla uğraşmak zorunda kaldığını da sanmam,” dedi. Sinirli bir gülümsemeyle, “Babam da büyükbabam da çabuk öfkelenen, dik kafalı insanlardı. Bir keresinde, bir münakaşa sırasında, dedemin babama, yaptığı en akıllı işin annemle evlenmek olduğunu, mağazayı mahvettiği gibi kadını da elinden kaçırdığını söylediğini duymuştum,” dedi. Sonra, saate bakarak, “Geç oluyor, karnın acıkmış olmalı. Yemek için bir şeyler hazırlayacağım,” diye mırıldandı.

Matt acıktığını fark etti ve onunla beraber ayağa kalktı. Mutfığa doğru yürürlerken, “Gerçekten baban mağazayı kötü mü yönetiyordu?” diye sordu.

Meredith güldü ve başını salladı, “Hayır, sanmıyorum. Büyükbabam güzel kadınlara düşküncü. Anneme bayılıyordu ve boşanma işine çok kızmıştı. Anneme Bancroft’tan hisse veren oydu. Babamın bu cezayı hak ettiğine inanıyordu. Böylelikle mağazanın kazandığı her dolardan ona para kazandırarak babama hatasının bedelini ödemiş olacaktı.”

Matt, “Büyükbaban muhteşem bir adammış,” dedi.

Meredith’in aklı, akşam için hazırlaması gereken yemekteydi. Matt buzdolabını açtı, iki bifteği dışarı çıkardı. “Bunlara ne dersin?”

“Bifteği mi? Sana ağır gelmez mi?”

“Gelmez sanırım. Günlerdir doğru dürüst bir şey yemedim.” Matt’in karnı acıkmişti ama sohbeti bitirmeye niyeti yoktu. Eti ambalajından çıkardı, Meredith, adamın arkasında durmuş onu seyrediyordu. Mutfak önlüğü yerine beline bir havlu bağlamıştı. Matt, onu konuşturmak için, “Baban seni hiç mağazayı mahvetmekle suçladı mı?” diye sordu.

Meredith, ekmeği dolaptan çıkartırken, yüzünde hafif bir gülümsemeyle, “Sadece keyfi yerinde olmadığı zamanlarda,” dedi. “Diğer şirket yetkililerinin önünde beni paylaması hiç hoş değil, ama benim kadar olmasa da çoğu zaman onlar da babam tarafından azarlandıklarından, onun tarzına alışıklar. Babam her şeyi en iyi kendisinin bildiğine inanır. Yetenekli, deneyimli elemanlara dünya kadar para ödüyor, ama onların fikirlerinden yararlanacağı yerde, onları kendi

fikirlerini kabul etmeye zorluyor. Eğer işler yolunda giderse başarı onun oluyor; yolunda gitmediği takdirde, bu insanları günah keçisi yapıyor. Ona karşı çıkıp fikirlerini savunan kişiler başarılı oldukları takdirde maddi olarak ödüllendiriliyor, ama onları manevi yönden tatmin edecek tek bir güzel söz bile duymuyorlar. Ve her yenilik yapmak isteyen büyük bir savaş vermek zorunda kalıyor.”

Matt duvara yaslanarak, “Ya sen?” dedi. “Şimdi yönetim sende. Senin yönetim tarzın nedir?”

Meredith çekmecedeki gümüş servis takımlarını çıkartırken, Matt’i ofisinde beklediği gün kapı aralığından seyrettiği toplantı sırasında gördüklerini anımsadı. Matt çok yakınında duruyordu. Bornozunun açık yakasından görünen güneş yanığı çıplak göğsüne bu kadar yakın olmaktan tuhaf bir rahatsızlık duyuyordu. Derin bir nefes alarak, başını kaldırdı ve gözlerinin içine bakarak, hayranlığını gizlemeye gerek duymadan, “Senin gibi,” dedi.

Matt, tek kaşını kaldırdı. “Benim nasıl bir yönetici olduğumu nereden biliyorsun?”

“Ofisine geldiğim gün kapı aralığından seni seyrettim. Şirket yetkilerinin fikirlerinden yararlanmanın, babamın yönteminden daha iyi bir yol olduğuna inanıyorum. Bu nedenle şirkette çalışmaya başladığım ilk günden beri bu yöntemi kullanıyorum. Kadın olduğum için, başkalarından fikir almam, beni zayıflıkla suçlamalarına neden olabilir ama tarzımı değiştirecek değilim.”

“Başka?”

“Benim başkan olunca yapmayı planladıklarımı sen kendi şirkette uyguluyorsun ve bunun için kimse seni zayıflıkla suçlayamaz,” dedi. Sonra içini çekerek, dikkatini yeniden servis takımlarına verdi. “Büyüdüğüm zaman senin gibi yapmaya karar verdim!”

Bir süre her ikisi de konuşmamayı tercih etti. Matt kızın övgü dolu sözlerinden dolayı çok memnundu. Meredith ise gereksiz yere ondan utanıyordu.

Ciddi bir tavırla, “Teşekkür ederim, çok nazıksın,” dedi.

“Bunlar gerçek düşüncelerimdi. Teşekkür etmene gerek yok. Neden oturmuyorsun? Ben yemeği hazırlarım.”

Yemekten sonra tekrar oturma odasına döndüler. Meredith duvardaki rafta duran kitapları ve salon oyunlarını inceliyordu. Unutama-

yacağı bir gün geçirmişti. Hatta bu yüzden Parker’a karşı isimlendiremediği bir suçluluk duyuyordu. Ama bugünü böylesine unutmaz kılan şeyin ne olduğunu biliyordu. Burada ona geçmişi hatırlatacak birçok şey vardı. Üstelik bir erkeğin yanında olduğunu her an hissediyordu. Bu da hoş bir duyguydu. Buraya gelirken bunu hiç düşünmemiş, Matt’in çıplak göğsüne ona geçmişte yaşadıklarını hatırlatacak kadar yakın olabileceğini aklına bile getirmemişti.

Acaba kaç kadının Matt’le bu duyguları, böylesine bir yakınlığı paylaştığını düşünüyordu. *Düzinelerce, belki de yüzlerce*, dedi içinden. Ama Matt’i bu konuda suçlayamazdı. Baştan çıkarıcı erkeksi cazibesi ve serveti Matt’in kadınları elde etmek için fazla bir şey yapmasına gerek bırakmıyordu.

Ama kendisini tehlikede görmüyordu. Bütün kadınların peşinde koştuğu gözde bir bekâra sahip olmayı asla istemezdi. Parker gibi güvenilir, ahlaki değerlere saygılı erkekleri tercih ediyordu. Ama Matt’in dostluğundan hoşlanmadığını da söyleyemezdi. Doğruyu söylemek gerekirse, ondan ve sohbetinden aşırı hoşlanması hiç hoşuna gitmiyordu.

Matt, oturduğu koltuktan onu seyrediyor, bütün geceyi tek başına kitap okuyarak geçirmek zorunda kalmayacağını ümit ediyordu. Kızın, oyunların durduğu rafın önünde olduğunu görünce, ‘Belki de monopol oyununu arıyor,’ diye düşündü... “Oynamak ister misin?” diye sordu.

Meredith birden irkildi; yüzünde ürkek bir ifade belirdi. “Oynamak mı? Ne?”

“Oyunlardan birine baktığını sanmıştım.”

Meredith rafa baktı. Monopol oyununu kastediyor olmalıydı. Önlerindeki birkaç saati anlamsız ve aptalca bir oyun oynayarak geçireceklerini düşününce, zihnini meşgul eden endişeler bir anda kayboldu. Gülümseyerek kutuyu almak için rafa uzandı. “Sen oynamak istiyor musun?”

Matt de en az onun kadar istekliyd, “Niçin olmasın?” dedi. İki saat sonra Matt, Boardwalk’un, Park Place’in ve bütün yeşil, kırmızı, sarı alanların ve dört tren yolu şirketinin sahibi olmuştu. Hepsinin tesisleri, otelleri ve evleriyle doluydu. Meredith sürekli kira ödemek zorunda kalıyordu. “Bana son oyundan iki bin dolar borç-

lusun,” dedi, sesinden çok mutlu olduğu anlaşılıyordu. Matt, ‘Bu nasıl bir duygu olmalı,’ diye düşünüyordu. Hangi kadın basit bir oyunu yıllardır hasret kaldığı bir eğlenceye dönüştürebilirdi. “Ver bakalım.”

Meredith ona öyle bir baktı ki, daha bir şey söylemeden, Matt gülmeğe başladı. “Sadece beş yüz dolarım var, borç verebilir misin?”

“Hiç şansın yok. Ben kazandım. Ver bakalım.”

Genç kadın, “Yeni zengimler acımasız olurmuş,” dedi ve parayı avcuna koydu. Kaşlarını çatmayı denedi, beceremeyince de gülmeğe başladı, “En son oynadığımızda, herkesin parasını aldığım zaman senin ünlü ve zengin bir iş adamı olacağını anlamam gerekirdi,” dedi.

326 Matt ona bir süre gülümsemeden baktı ve sakın bir sesle sordu, “Bir şey değişecek miydi?”

Birden genç kadının kalp atışları hızlandı. Bu soru o kadar ani sorulmuştu ki, hazırlıksız yakalanmıştı. Vereceği cevap oluşturmaya çalıştıkları dostluğa zarar vermemeliydi. Yüzünde komik bir ifadeyle, “Gençliğimde ne kadar paragöz olduğumu ima etmediğiniz için teşekkür ederim, Bay Farrell,” dedi. “Ancak bütün paramı almakla beni yeteri kadar küçük düşürdünüz.”

Matt onun şakacı tavrına ayak uydurmaya çalışarak, “Haklısın, öyle yaptım,” dedi. Böyle bir soru sorduğu için kendisine kızmıştı. Ayağa kalkıp şömineyi söndürdü. Meredith oyunu rafa kaldırırken, “Paradan bahsediyorduk,” dedi. “Eğer şirket kredileri için kişisel teminat vermen gerekirse, en azından nişanına söyle, sözleşmeye bir iki yıl sonra otomatik olarak çözülmesini sağlayacak bir madde koy-sun. Kredinin geri ödenip ödenmeyeceği o zamana kadar anlaşılır zaten.”

Meredith konunun değişmiş olmasından memnundu. “Bankalar böyle bir şey yapar mı?”

Matt, kendi sesindeki küçümsemeden ve duyduğu kıskançlıktan utanarak, “Nişanına sor,” dedi. Ama daha da ileri gitti. “Eğer kabul etmezse, kendine başka bir banka bul.”

Meredith kaygan zeminde olduklarını biliyordu, ama bu noktaya nasıl geldiklerinin farkında değildi. Sabırla, “Reynolds Mercantile,” diye açıkladı, “bir asırdan beri Bancroft’un bankasıdır. Eminim ki mali durumumuzla ilgili daha fazla bilgin olsaydı, Parker’ın şartlarının diğerlerinden daha uygun olduğunu görürdün.”

Genç adam, onun Parker’ı böyle ısrarla savunmasına o kadar sinirlenmişti ki, bütün gece boyunca söylemek istediği şeyi özellikle o anda söyledi, “Sol elindeki yüzük nişan yüzüğünüz mü?”

Meredith başını salladı.

“Hiç zevk sahibi değilmiş. Çok çirkin.”

Bunu o kadar kendinden emin bir tarzda söylemişti ki. Üstelik haksız da sayılmazdı, Meredith, gülmemek için kendini zor tutuyordu. ‘Onu savunmamı bekliyor,’ diye düşündü. “Bir aile yadigarı,” dedi.

“Çok çirkin.”

“Aile yadigarları...”

327 “Derin anlamı olan her şey,” dedi Matt, “hem satılmayacak kadar çirkindir, hem de atılamayacak kadar değerlidir.”

Meredith’in onu terslemesini bekliyordu ama hiç ummadığı bir şey oldu; genç kadın birden duvara yaslanıp, kahkahalarla gülmeğe başladı. “Haklısın,” dedi. Gülmeye devam ediyordu.

Matt onu seyrederken kendisine sürekli artık bu kadının onun için hiçbir anlam taşımadığını telkin ediyordu. Sonra bakışlarını duvardaki saate çevirdi, “Saat on biri geçiyor,” dedi “Sanırım artık birbirimize iyi geceler dilemenin zamanı geldi.”

Meredith onun sesindeki sert ifadeden ürkererek, kanepenin yanındaki lambayı çabucak söndürdü. “Üzgünüm, seni bu saate kadar uyanık tutmamalıydım. Saatin nasıl geçtiğini anlamadım.”

Cinderella’nın sihirli arabasının birden balkabağına dönüşmesi gibi, odalarına gitmek üzere merdivenlerden çıkarken, eğlenceli bir gecenin neşesi, dağılmış, yerini sessizliğe bırakmıştı. Meredith bunu hissedebiliyordu ama neden böyle olduğunu anlayamıyordu. Aralarındaki fark, Matt’in bu nedeni çok iyi anlamasıydı. Soğuk bir kibirlilik örneği sergileyerek Meredith’e Julie’nin odasına kadar eşlik etti ve ona iyi geceler diledi.

OTUZ YEDİ

Gece yarısı olmasına rağmen Matt hâlâ uyanıktı. Bunun nedeni Meredith'in koridorun sonundaki odada uyuyor olmasıydı. Saat 00:30'u gösterdiğinde, sırtüstü döndü ve öfkeyle sehpanın üzerindeki, uyku verdiği ikazı yazılı olan ilaç kutusunu açıp bir tane aldı. Saat 01:15'te kutunun kapağını açtı ve bir ilaç daha aldı.

Haplar onu uyuttu, ama rüyasında Meredith'i, kollarının arasında cırılcıplaktı. Ellerini arzuyla onun bedeninde dolaştırıyor, onu zevkin doruğuna taşıyordu. Ona defalarca sahip oldu, defalarca. Duramıyordu. Bu Meredith'i korkutmuştu... *"Matt, kes şunu beni korkutuyorsun!"*

O yalvardıkça Matt daha fazla heyecanlanıyordu. *"Matt lütfen dur!"*

O konuştukça Matt'in rüyası devam ediyordu. *"Kes şunu Matt! Sen rüya görüyorsun!"*

Ve onu doktor çağırma tehdit ediyordu... *"Eğer uyanmazsan, doktor çağıracağım!"*

O doktor istemiyordu, onu istiyordu. Meredith ise elini onun alınına bastırıyordu... ve ona kahve teklif etti...

"Lütfen uyan! Sana kahve getirdim."

"Kahve mi?"

Ve kibarca kulağına fısıldıyordu... *"Kahretsin, rüya görüyorsun! Uykunda gülümsüyorsun! Uyan!"*

Dikkatini çeken şey kızın lanet okuması oldu. Meredith asla küfretmezdi. Rüyasında bir şeyler yanılttı, hem de çok yanılttı...

Gözlerini açtı ve kendine gelmeye çalışarak, ona doğru eğilmiş olan güzel yüze baktı. Elleri omuzlarındaydı ve çok endişeli görünüyordu. *"Ne oldu?"* diye sordu.

"O kadar fazla gürültü yaptın ki, sesin benim odama kadar geldi. Uyandırmaya çalıştım, başaramayınca korkuya kapıldım, ama ateşin yoktu. Al, sana kahve getirdim."

Matt doğruldu; oturmaya çalıştı. *"Bu haplar olmalı,"* dedi, *"İki tanesi nükleer başlık kadar etkili olabiliyormuş demek."*

Meredith şişeyi aldı ve etiketini okudu. *"Burada bir seferde bir taneden fazla almayın diyor."*

Matt, cevap vermedi. Uzanıp fincanı aldı; kahvenin çoğunu hızla içtikten sonra başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı. Sıcak kahvenin mucizesini gerçekleştirmesini bekledi.

Meredith onun uyanış şeklini ve uyandıktan sonraki birkaç dakikalık sessizliğini hatırladı. Ayağa kalkıp yatağın kenarındaki sehpanın üzerinde duran eşyaları düzeltilti. Yere düşmüş olan bornozu kaldırarak yatağın ayak ucuna koydu. Dönüp baktığında, Matt biraz rahatlamış, yüzünde çocuksu bir ifade belirmişti. *"Kendini daha iyi hissediyor musun?"* diye sordu.

"Çok daha iyiyim. Kahve harikaydı."

"Her kadının önemli bir mutfak becerisi muhakkak varmış ve bunu sergileyeceği bir zaman mutlaka gelmiş."

Matt, *"Kim söylemiş bunu?"* diye sordu.

Meredith gülerek, *"Dişçinin bekleme salonunda bir dergide okudum,"* diye cevapladı. *"Benim mutfak becerim, kahve. Şimdi, kahvaltıya ne dersin?"*

Matt, *"Dünkü gibi şişe ve kavanozlarda servis yapıp yapmayacağına bağlı,"* diyerek şaka yaptı.

"Senin yerinde olsaydım, aşçıyla konuşurken daha dikkatli olurum. Mutfak tezgâhının altında toz sabun görmüştüm. Aşçının onu toz şekerle karıştırması olmayacak şey değil."

Matt güldü, kahvesinin geri kalanını bitirdi.

“Şaka yapmıyorum,” dedi. Matt, ‘Sarışın bir tanrıça, gözlerinden şeytanlık okunan bir melek,’ diye düşünüyordu. “Kahvaltı için ne istersin?”

Matt, ‘Seni,’ diye düşündü. Bir arzu seli bütün vücudunu sarmaya başlıyordu. Kahvaltıda onu istiyordu. Uzanıp onu yatağa çekmek, parmaklarını ipek gibi yumuşak saçları arasında daldırmak ve sevgiye aç bedenini onunkıyla birleştirmek, yumuşak ellerini teninde hissetmek, onun inleyerek adını söylediğini duymak istiyordu. “Ne olursa,” dedi. Tahrik olduğu belli olmasın diye battaniyeyi üstüne çekmişti. “Duş yaptıktan sonra, aşağıda yerim.”

Meredith odadan çıkınca Matt gözlerini kapayıp dişlerini sıktı. Eğer ona karşı hissettikleri sadece onu arzulamakla sınırlı olsaydı, kendini affedebilirdi. Ama onun bir parçası olmayı, onun tarafından seilmeyi istemesi affedilecek şey değildi.

On bir sene önce onu görür görmez âşık olmuştu ve sonra yıllar boyunca, bu on sekiz yaşındaki, gözlerinin içi gülen, mağrur ve ciddi genç kızı aklından çıkaramamıştı. Son on yılda düzinelerle kadınla beraber olmuştu. Bunların çoğu cinsel açıdan Meredith’ten daha deneyimliydi. Onlarla yaşanan cinsellik karşılıklı doyuma ulaşmak demektir. Meredith’le ise bir güzellik, bir işkence ve bir sihirdir....

Meredith kendi güzelliğine karşı son derece kayıtsız görünüyor. Yemek odasının önündeki aynanın karşısında bir kere olsun durup kendini seyrettiğini ya da oradan geçerken göz ucuyla olsun aynaya baktığını görmemişti. Yirmi dokuz yaşındaki bir kadının olgun güzelliğine sahipti. Blue jean pantolonu ve kazağıyla bile geçen gün yemekte giydiği vizon kürk ve siyah elbiseyle olduğu kadar çekici olabiliyordu. Düşündükçe Matt’ın kanı kaynıyordu. Onun bedeninin yeni kazandığı kıvrımları keşfetmek, okşamak arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Ona bir kere daha sahip olabilseydi, ona karşı olan suzluğunu giderebilir, böylelikle onu aklından çıkarabilirdi... Kendi kendine söylenerek, yataktan kalktı ve bornozunu giydi. Onunla tekrar ilişkiye girmeyi düşündüğüne göre çıldırmış olmalıydı.

Bir daha mı? Birden donup kaldı. Geldiğinden bu yana ilk kez hastalığın etkisi olmadan düşünebiliyordu. Çiftliğe neden geldiğini söylemişti? *Bir ateşkes...*

Tamam, istediği olmuştu, ateşkes yapılmıştı. Peki neden hâlâ buradaydı? Evcilik oynamaya gelmediği keşindi. Peki niçin gitmiyordu? Niçin yatağına kahve getiriyor, onu etkilemek için elinden geleni yapıyor ve dostça davranıyordu?

Cevap bir buz kovası gibi suratına çarptı. Nasıl bu kadar aptal olabiliirdi? *Houston’daki arsayı istiyorum ama çtuz milyonum yok.*

Tanrım, uyuşturucudan farksızdı! Meredith, Houston’daki arsayı istiyordu ve sahip olmak için, yaltaklanmak dahil her şeyi yapmaya hazırdı. Bir köle gibi özür dilemesi, barışmak için arzulu görünmesi, hafta sonu boyunca sadık bir eş gibi hizmet etmeye çalışması, bütün bunların hepsi numaraydı. Onu ikna edebileceğini sanıyordu! Matt kendi ahmaklığından ve onun ikiyüzlülüğünden tiksinimişti. Pencereye doğru yürüdü, perdeyi açtı. Çiftliğin girişi karla kaplıydı. Yatağının yanında durup, *Bir çeşit ceza olarak kabul edeceğim*, değişimini hatırladı.

Onu son gördüğünden bu yana, Meredith’teki tek değişiklik daha yılışık oluşuydu. O arsayı almak için onunla yatmaktan bile çekinmeyeceğinden emindi.

Döndü, yatağın üzerinde duran çantasından cep telefonunu çıkardı. Komşu çiftlikte yaşayan Sue O’Donnell telefonuna cevap verdi. Matt kadının sorularına sabırla cevap verdikten sonra, “Giriş tamamen karla kaplanmış. Rica etsem Dale traktörüyle temizleyebilir mi?” diye sordu.

Kadın, “Elbette,” dedi. “Öğleden sonra evde olur. Gelir gelmez gönderirim.”

Gecikme hoşuna gitmemişti, ama başka seçeneği yoktu. Matt telefonu kapattı ve duş yapmak için banyoya girdi. Meredith’i buradan uzaklaştırmalıydı! Şimdilik yapması gereken ilk şey onun arasının anahtarlarını bulmak olmalıydı. Geldiği akşam arabadan inişini ve sol ön lastiğin önünde eğilişini hatırladı. Anahtarlar orada bir yerde olmalıydı. Bu soğuk havada, kar altında anahtar aramak pek cazip bir fikir değildi ama onunla aynı çatı altında bir gece daha geçirmemek için değerdi. Eğer anahtarları bulamazsa bir yolunu bulup arabayı yine çalıştıracaktı. Şöyle ya da böyle, bu kadın buradan gidecekti. Girişteki karlar temizlendikten sonra eşyalarını toplayıp buradan gitmesi için ona beş dakika süre verecekti.

OTUZ SEKİZ

Matt, gömleğini ilikleyerek merdivenlerden indi. Mutfak kapısına doğru yürürken ceketini sırtına geçiriyordu.

Meredith ona döndü. “Nereye gidiyorsun?”

“Dışarıya, anahtarlarını bulmaya. Nereye düşürdüğünü hatırlıyor musun?”

Yüzündeki kaya gibi sert ifade Meredith’i çok şaşırtmıştı. “Arabının önüne doğru yürürken düşürmüş olmalıyım, ama şimdi araman için bir neden yok...”

Genç adam, “Evet,” dedi. “Var. Bu oyun fazla uzadı. Bana öyle şaşırmış gibi bakma. Sen de bu evlilik oyunundan en az benim kadar sıkılmış olmalısın.” Meredith kendini tokat yemiş gibi hissediyordu. Matt soğuk bir sesle, “İnadına hayranım, Meredith. Houston’daki arsayı yirmi milyon dolara satın almak ve sessizce boşanmak istiyorsun. Kabul etmem için, iki gündür bana yemek pişirip duruyorsun. Denedin ve başaramadın. İşine dön artık. Houston işi için beni mahkeme-ye ver, boşanma için müracaat et. Ama bu iğrenç oyuna bir son ver artık. Kocasını seven kadın rolü sana hiç yakışmıyor.”

Döndü ve ön kapıya yöneldi. Meredith, arkasından bakakaldı.

Birdenbire bu son iki günü sıkıcı bir oyun olarak değerlendirmişti! Öfkeden gözleri yaşlarla doldu. Dudaklarını ısırarak ocağın üzerindeki tavaya döndü. Kürtaj yaptırmadığını anlatmak için en uygun zamanları boşa geçirmişti. Matt’in neden birden bu kadar düşmanca davranmaya başladığını anlayamıyordu. O hep böyle davranıyordu. Ne yapacağını önceden kestirmek mümkün değildi. Ama bu evden gitmeden, on bir yıl önce olanları anlatmak konusunda kararlıydı. Söylediklerine inansa bile, önemseyeceğini sanmıyordu. Bir yumurta aldı ve tavanın kenarına o kadar sert vurdu ki, yumurtanın beyazının bir kısmı tavanın dışına saçıldı.

Matt on dakikadır BMW’nin ön lastiğinin önünde karları karıştırıyor, boş yere Meredith’in anahtarlarını arıyordu. Eldivenleri sırlı sıkılaşmış, elleri buz kesilmişti. Sonunda vazgeçti ve alarm sistemini kontrol etti. Yanılmamıştı, arabayı çalıştırma bile hareket ettirmek mümkün olmayacaktı.

Meredith, ön kapının kapandığını duyunca, oturma odasına doğru yürüyerek, “Kahvaltı hazır,” dedi. “Anahtarları buldun mu?”

Matt, sinirlerine hâkim olmaya çalışarak, “Hayır,” dedi. “Kasabada bir anahtarcı var ama pazar günleri açık değil.”

Meredith yumurtaları tabaklara koydu ve onun karşısına oturdu. Dünküne benzer bir ortam yaratma çabasıyla, sakın bir sesle sordu, “Neden durup dururken bu hafta sonunun benim için sıkıcı bir oyun olduğu kanısına vardığını sorabilir miyim?”

Genç adam, sözü fazla uzatmadan, “Sağlığım ile beraber aklım da başıma geldi diyelim,” dedi. Meredith on dakikalık yemek süresince onunla sohbet etmeye çalıştı ama bütün çabaları ters ve kısa cevaplarla geri püskürtüldü. Matt, yemeğini bitirir bitirmez kalktı ve oturma odasındaki eşyaları toplama işine devam edeceğini söyledi.

Meredith kırık bir kalple onun masadan kalkışını seyretti. Sonra kalktı ve mutfakı toplamaya başladı. Son tabak da yıkanıp kenara konduktan sonra oturma odasına, onun yanına gitti. “Kutulara konacak çok şey var,” dedi. Ona yaklaşmanın bir yolunu bulmalıydı. “Nasıl yardım edebilirim?”

Matt, onun bu yalvarışı karşısında doğruldu, sesinin yumuşaklığı, adamın içinde yeniden bir arzu kıvılcımının çakmasına neden olmuştu. *Benimle yukarı gelip, o zarif vücudunu kollarıma bırakabilirsin.* “Ne istersen yap,” dedi.

Babası, onun kürtaj olayını öğrenince çılgına döndüğünü ve Meredith'in onunla görüşmek istemediğini duyduğunda neredeyse kendini öldüreceğini söylemişti. O zaman Patrick'in durumu biraz abarttığını düşünmüştü. Ama şimdi yaşlı adamın gerçekleri söylediğinden emindi. 'Onu biraz yalnız bırakırsam belki fikirleri değişir,' diye düşündü ve üst kata çarşafı, yastıkları ve dolabın içindeki eşyaları toplamaya çıktı. Matt, kahvaltıda, manevi değeri olanlar hariç eşyaların hepsini, bir hayır kurumuna bağışlayacaklarını söylemişti. Bu nedenle dolapları, manevi değeri olan bir eşya kalmasın diye, dikkatle boşalttı.

Öğle vakti gelince aşağıya indi. Beraberce sandviç yediler, Matt, dostça davranmasa bile en azından sorduğu sorulara cevap verme nezaketini gösteriyordu. Meredith, 'Bu iyi bir işaret,' diye düşünüyordu. Yemekten sonra mutfak toparladıktan sonra, oturma odasına geçti. Matt kitapları ve bibloları düzenli bir şekilde önündeki kutuya yerleştiriyordu. Öyle çekiciydi ki, Meredith, bir an arkasından yaklaşp, kollarını onun beline dolamayı ve yanağını kaya gibi sert sırtına yaslamayı düşündü. Tekrar terslenmeyi göze alarak ona doğru bir adım attı. Sinirleri gerilmiş, patlama noktasına gelmişti. Matt, kitapları koyduğu kutuyu bantlarken, ona, "Sana yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Matt, başını bile çevirme zahmetine katlanmadan, "Sanmıyorum, zaten işim bitti," dedi.

Meredith, öfkeden yanakları kızarak, son bir gayretle, nazik davranmak için çaba gösterdi. "Julie'nin odasına kalan eşyaları paketlemeye çıkıyorum. Gitmeden önce sana kahve getirmemi ister misin?"

"Hayır."

"Ya da başka bir şey?"

Matt, ona dönerek, "Tanrı aşkına!" diye patladı "Sabırlı, fedakâr eş rolünü oynamayı kes ve def ol buradan!"

Meredith, gözleri öfke ile parlayarak, yumruklarını sıktı. Onu tokatlamamak için kendini zor tutuyordu, "Pekâlâ," diye karşılık verdi. "Akşam yemeğini kendin yapar ve yersin o zaman." Döndü ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

Matt, "Bu ne demek oluyor?" diye sordu.

Kız, merdivende durdu, geriye döndü, Altın sarısı saçları omuz-

larına dökülmüş, öfkeli bir tanrıça edasıyla, "Senin tahammül edilmez biri olduğun demek!" dedi.

Matt ayağa kalkıp pencereden dışarı baktı. Dale onlar yemekten gelmiş olmalıydı, çünkü girişteki karlar temizlenmişti. Çeketi ni alıp dışarı çıktı. Anahtarları bulmaya bu kez kesin kararlıydı. Ve onları sabah aradığı yerin biraz uzağında buldu.

Julie'nin odasına girerken, "Giriş temizlendi," dedi. Meredith, eski defterlerini karton bir kutuya yerleştiriyordu. "Eşyalarını toplama."

Meredith onun buz gibi sesinden irkildi. Anlaşılan, dünkü dostluğa dönüş mümkün olamayacaktı. Bütün cesaretini topladı ve son defteri de kutuya koydu. Artık ona kürtaj yaptırmayıp, bebeğini düşürdüğünü anlatmanın zamanı gelmişti. Nasıl karşılayacağını tahmin edebiliyordu. "Doğrusunu istersen, umurumda bile değil." Bunu söyleyeceğini düşünmek bile Meredith'i çıldırtıyordu. Ayağa kalktı ve onun gözlerinin içine baktı. "Gitmeden önce, sana söylemek istediğim bir şey var."

Matt, "İlgilenmiyorum," dedi. "Hazırlan."

"Buraya gelmemin asıl nedenini daha söylemedim ve söylemeden bir yere gitmem." Matt, kızı kolundan tutmuş çekiştiriyordu. "Meredith," dedi, "kes şu saçmalığı ve git artık."

Genç kız, kolunu onun elinden kurtarmaya çalışarak, "Gidemem," diye bağırdı. "Ben... Anahtarlarım yok." İşte o anda Matt, yatağın üzerindeki küçük valizi gördü. Geldiği geceyi pek fazla hatırlamıyordu, ama bir valizi olsaydı mutlaka hatırlardı. Arabası kilitliydi ama bir şekilde valizini almayı becerebilmişti! Dönüp kızın dolabın üzerinde duran çantasını kaptı ve içindekileri yatağın üzerine boşalttı. Anahtarlar, makyaj çantası ve cüzdan. Alaycı bir sesle, "Demek," dedi, "anahtarların yok öyle mi?"

Meredith, korku ve çaresizlik içinde, elini göğsünün üzerine koydu. "Matt, lütfen beni dinlemelisin..."

Genç adamın önce eline sonra da yüzüne baktığını gördü. Elini göğsünün üstüne koymasının buna neden olduğu aklına bile gelmedi. Matt'in bakışları artık sert ve kayıtsız değildi. Sesi yumuşacıktı. "Devam et tatlım, seni dinliyorum."

Meredith şaşırmıştı. Ama öylesine çaresizdi ki, kolunu okşama-

ya başladığının farkında değildi. Derin bir nefes aldıktan sonra, konuşmaya başladı, "Cuma akşamı seninle konuşmak için evine gittim..."

"Onu söylemiştin."

"Bilmediğin bir şey var. Babanla tartıştık."

Matt, alaycı bir sesle, "Ona fazla sert davranmadığına eminim, tatlım," dedi. "Senin gibi iyi yetişmiş bir hanım, aşağı tabakadan insanlara muhatap olmaz."

Meredith, devam etmeye kararlıydı. "Hayır, davrandım," dedi. "Baban senden uzak durmamı söyledi. Beni bebeğimizi öldürmekle ve senin hayatını altüst etmekle suçluyordu. Önce neden bahsettiğini anlamadım."

"Ne kastettiğini açıkça söylemediği için, kabahatin onda olduğunu eminim."

Meredith, çaresizlik içinde, "Benimle bu şekilde konuşmayı bırak," dedi. "Sana bir şey anlatmaya çalışıyorum!"

"Üzgünüm, neyi anlamam gerekiyor?"

"Matt, kürtaj yaptırmadım... düşük yaptım. Anlıyor musun? Düşük," diye tekrar etti. Tepkisini görmek için Matt'in yüzüne bakıyordu.

Matt, "Evet anlıyorum, düşük..." dedi. Şimdi onun boynunu okşuyor, gözlerini dudaklarından ayırmıyordu. Boğuk bir sesle, "Ne kadar güzelsin..." diye fısıldadı. "Sen hep çok güzeldin..."

Meredith şaşkına dönmüştü, yerinden kıpırdamıyordu. Matt'in ne düşündüğünü anlayamıyor, söylediklerini bu kadar sakın karşılamasına bir anlam veremiyordu. Genç adam, "O kadar güzelsin ki," diye tekrar etti. Meredith'in cevap vermesine fırsat vermeden, dudaklarına saldıracak, acımasız bir arzuyla öpmeye başladı. Diliyle dudaklarını aralamaya çalışırken, bir eliyle saçlarını yakalamış, onu kendine tutsak etmişti.

Meredith, bu öpüşün bir cezalandırma ve bir tür aşağılama olduğunu biliyordu. Ama karşı koymak yerine kollarını boynuna doladı, bedenini ona yapıştırarak, kalbinde yılların pişmanlığı ve büyük bir şefkâtle ona karşılık verdi. Amacı doğruyu söylediğine onu ikna edebilmektir. Matt, Meredith'in bu davranışına şaşırmıştı. Onu kollarının arasına aldı ve uzun uzun, yılların açlığını doyurcasına öp

meye başladı. İşte o zaman, Meredith'in bütün savunması çöktü, çılgınca bir istekle ona sarıldı. Matt'in dudakları Meredith'inkilerin üzerinde dolaşıyor, onları aralamaya çalışıyor, eziyordu.

Matt sonunda başını kaldırdığında, Meredith öylesine kendinden geçmişti ki, Matt'in sorduğu sorunun anlamını kavraması kolay oldu. "Söylesene, doğum kontrolü için tedbirli misin? Bu karşılaşmamızda da bir çocuk ve bir kürtaj olsun istemiyorum."

Meredith onun kollarından kurtuldu. Yüzünde şaşkın ve öfkeli bir ifade vardı.

"Kürtaj!" Heyecandan konuşamıyordu, "Ne söylediğimi duydun mı? Sana kürtaj yaptırmadığımı, düşük yaptığımı söyledim."

"Bana yalan söyleme!"

"Beni dinlemek zorundasın."

"Artık konuşmak istemiyorum." Kaba bir tavırla eğildi ve tekrar dudaklarını genç kadının kollarıyla birleştirdi.

Her şey için çok geç olmadan, dinlemesini sağlamak için Meredith, yine kollarından kurtarmayı başardı. "Hayır!" dedi ve başını onun göğsüne yasladı. Matt, başını tekrar yukarı kaldırmayı denedi ama Meredith ellerini iterek buna izin vermedi. "Kürtaj yaptırmadım, anlıyor musun? Yaptırmadım!" diye haykırdı. Geriye doğru bir adım attı. Göğsü heyecanla inip kalkıyordu. 'Allah kahretsin,' diye düşündü Meredith, sabahdan beri hazırladığı konuşmayı artık tamamen unutmuştu. Onun yerine, acı dolu bir yağmur gibi, kelimeler ağzından dökülmeye başladı, "Düşük yaptım, az kalsın ben de ölüyordum. Anlıyor musun, bebeğimi kaybettim! Altı aylık hamile bir kadına kimsce kürtaj yapamaz..." Birkaç dakika önce sevgi dolu olan gözler şimdi vahşi bir öfkeyle adeta onu azarlar gibiydi. "Eğer hastaneye bir kunat eklersen her şeyi yaparlar."

"Ben yasal açıdan söylemiyorum. Sağlık açısından çok tehlikeli!"

"Öyle olmalı. Çünkü iki hafta yattın."

Meredith böyle olacağını biliyordu. Matt yıllar boyu bunları düşünmüş, kendi kafasında, yanlış da olsa bir takım sonuçlara varmıştı. Genç kadın, ne söylerse söylesin, bunları değiştiremeyeceğini biliyordu. İçi parçalanıyordu. Başını çevirdi, çaresizlikten akan gözyaşlarını eliyle silmeye çalıştı. Ama artık duramazdı; konuşmaya devam

etti. "Lütfen dinle beni, bebeğimi kaybettim. Babamdan sana, yanıma gelmeni istediğimi bildiren bir telgraf göndermesini istedim. Sana yalan söyleyebileceği veya hastaneye girmene engel olabileceği hiç aklıma gelmedi. Oysa babanla konuşurken, babamın neler yaptığını öğrendim..." Artık barajlar yıkılmış gözyaşları bir sel gibi yanaklarından süzülüyordu. Hem ağlıyor hem de titrek bir sesle anlatmaya devam ediyordu. "Seni sevdiğimi düşünüyordum! Hastanede senin gelmeni bekledim. Bekledim! Bekledim!" diye haykırdı, "ama sen gelmedin."

Meredith, başını öne eğmiş ağlarken, omuzları hıçkırımlarla sarsılıyordu. Matt bir şey söylemiyordu. Yıllar önce, Philip Bancroft'un, öfkeden beyazlaşmış yüzüyle, çalışma odasında söylediği sözleri hatırlamaya çalışıyordu: *Çetin ceviz olduğunu santıyorsun Farrell, bunun ne demek olduğunu bile bilmiyorsun. Meredith'i senden kurtarmak için her şeyi yapacağım dan emin olabilirsin!* Sonra ona, Meredith'in hatırı için iyi geçinmeyi deneyip deneyemeyeceklerini sormuştu. Matt, onun samimi olduğunu sanmıştı. *Meredith'i senden kurtarmak için her şeyi yapacağım dan emin olabilirsin!*

Meredith başını kaldırdı, yaralı mavi gözlerinde boş ve anlamsız bir ifadeyle Matt'e baktı. Matt, dizlerinin bağının çözölmekte olduğunu hissetti. Bu yaşlı ve yalvaran gözler gerçeği anlatıyordu. Çıplak, iç parçalayıcı, dayanılmaz gerçeği. "Matt," diye fısıldadı Meredith, "Bebeğimiz kızdı."

Matt onu kollarının arasına alırken, "Tanrım, aman Tanrım!" diye inledi. "Aman Tanrım!"

Meredith ona sarıldı. Islak yanağını onun göğsüne bastırdı. Yıllardır bastırdığı keder ve üzüntüsünün açığa çıkmasına engel olamıyor, teselliye onun kollarının arasında bulmaya çalışıyordu. "Adını Elizabeth koymuştum... Annen için."

Matt kızın söylediklerini güçlükle işitiyordu. Meredith'in hastane odasında, yalnız başına, boş yere kendisini beklediğini düşündükçe kahroluyordu. "Lütfen, Tanrım," diye yalvardı, ona sıkı sıkı sarılıp, yüzünü saçlarına gömerek, "Lütfen Tanrım."

Genç kadın, boğuk bir sesle, "Cenazesine gidemedim," diye fısıldadı "Çünkü çok hastaydım. Babam gittiğini söyledi... Sence bu da mı yalandı?"

Cenazeden bahsetmesi Matt'in acısını arttırmıştı. Boğuk bir sesle,

"Aman Tanrım!" dedi yine. Meredith başını kaldırdı, onun gözlerinin içine baktı, "Ona Elizabeth'in cenazesine bir düzine gül göndermesini söyledim. Pembe güller. Gönderdiğini söylerken de mi yalan söylüyordun?"

Matt sert bir sesle, "Göndermiştir!" dedi. "Eminim göndermiştir."

"Kızıma çiçek gönderilmemiş olmasına dayanamam, dayanamam..."

Matt, artık dayanamıyordu, "Oh, Lütfen sevgilim," diye fısıldadı. "Lütfen sus, ne olur."

Meredith kendi acısının içinde, Matt'in sesindeki ıstırapı fark etti. Genç adam bir anda, perişan olmuştu. Ona şefkâtle baktı. Parmaklarıyla Matt'in yanağına süzülen damlaları silerek, "Ağlama," diye fısıldadı. "Her şey geride kaldı. Baban bana gerçekleri anlattı. Buraya seni görmeye onun için geldim; şimdi anlıyor musun?.. Gerçekleri sana anlatmak ve senden beni bağışlamamı istemek zorundaydım."

Matt başını arkaya attı. Gözlerini kapadı ve yutkundu. Boğazında düğümlenen hıçkırığı bastırmaya çalışıyordu. "Seni bağışlamak mı?" diye tekrarladı. "Ne için?"

"Senden bunca yıl nefret ettiğim için."

Matt, gözlerini açıp, karşısındaki güzel yüze baktı. "Benden şu anda kendimden nefret ettiğim kadar nefret etmiş olman mümkün değil."

Matt'in gözlerindeki belirgin vicdan azabı Meredith'in içini titretti. Öylesine anlaşılmaz bir insandı ki, Meredith, onun yoğun duyguları olabileceğini bugüne kadar hiç düşünmemişti. Belki de o zamanlar çok genç ve tecrübesiz olmasının da bunda etkisi olmuştu. Yumuşak bir sesle, "Geride kaldı. Artık düşünme," dedi.

Matt sonunda, "Çok acı çektin mi?" dedi

Meredith yine, ona artık bunları düşünmemesini söylemeyi düşünüyordu, ama onun yıllar önce çok doğal olarak paylaşması gereken şeyi şimdi paylaşmaya çalıştığını hissetti. Matt'in yıllar önce ihtiyacı olan teselliye ona sunmaya çalıştığını düşündü. Ve Meredith, bugün bile bu teselliye ihtiyacı olduğunu fark etti. Matt'in kollarının arasında, genç adam şefkâtle saçlarını ve ensesini okşarken, ken-

disini yirmi dokuz yaşında değil, on sekiz yaşında hissetti. Matt de yirmi altı yaşındaydı ve Meredith ona aşıkı. “Sancılar başladığı zaman uyuyordum,” diye söze başladı, “Bir şey beni uyandırdı -kendimi iyi hissetmiyordum, ışıgı yaktım. Örtünün kanlar içinde olduğunu gördüm ve çığlık attım.” Durdu, derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. “Bayan Ellis, Florida’dan o gün dönmüştü. Çığlıklarımı duyup babamı uyandırdı. Birisi ambülans çağırdı. Sancılar artmaya başlamıştı. Babama sana telefon etmesi için yalvarıyordum. O arada sağlık görevlileri geldi. Beni evden sedye ile çıkardıklarını hatırlıyorum.” Nefes nefese kalmıştı, ağlamadan anlatmaya devam edebileceğinden emin değildi. Matt’in onu şefkâtle okşayan elleri sırtına inmiş, genç kızı göğsüne bastırıyordu, Meredith bundan cesaret alarak devam etti. “Gözümü açtığım zaman, her yanımda plastik borularla donanmış olarak, bir hastane odasında yatıyordum. Kalp atışlarımı kontrol eden bir makineye bağlıydım. Yanı başımda bir hemşire vardı. Bebeği sorduğum zaman, kolumu sıvazladı ve endişe etmemem gerektiğini söyledi. Seni sordum, henüz gelmediğini söyledi. Gözlerimi tekrar açtığım da gece olmuştu; yatağın etrafı doktor ve hemşirelerle çevriliydi. Onlara da bebeği sordum, doktorumun yolda olduğunu, her şeyin iyi olacağını söylediler. Ama yalan söylediklerini biliyordum.” Yüzünde üzgün bir gülümsemeyle başını geri attı ve genç adamın yüzüne baktı. “Onlara seninle konuşmalarını emrettim, çünkü sana yalan söyleyemeyeceklerini biliyordum.”

Matt gülümsemeye çalıştı, ama beceremedi. Meredith başını tekrar onun göğsüne yasladı. “Orada olmadığını söylediler, ama babam oradaydı. Daha sonra doktorum da geldi, babam da geldi ve diğerleri odadan ayrıldı.

Meredith durakladı, sanki daha sonra neler olduğunu hatırlamak istemiyordu. Matt neler hissettiğini anlamış gibi, parmaklarını yanağında gezdirerek, ona daha sıkı sarıldı, Meredith Matt’in düzenli kalp atışlarını duyabiliyordu. “Anlat,” diye fısıldadı Matt. “Ben buradayım, kimse sana zarar veremez.”

Meredith bundan emindi. Gözyaşları sel gibi akıyor konuşmasını güçleştiriyordu. “Dr. Arledge, bebeğimizin kız olduğunu söyledi. Onu kurtarmak için ellerinden gelen bütün çabayı göstermişler ama kurtaramamışlardı. Çünkü... çünkü çok küçükmüş.” Sürekli ağlıyordu. Hıçkırıklar arasında, “Çok küçük!” diye tekrar etti. “Daima,

kızların bebekken erkeklerden daha küçük olması gerektiğini düşünmüşümdür. Biliyor musun, *küçük* sıfatı bana hep kızlara yakışan bir şey gibi gelirdi.”

Matt’in tırnaklarını sırtında hissetti ve bu yaşadıklarını anlatma gücünü tazeledi. Derin bir nefes daha aldıktan sonra devam etti. “Çok küçük olduğu için doğru dürüst nefes alamıyormuş. Dr. Arledge bana ne yapmak istediğimi sordu. Anlamıştım. Cenaze merasimi için bebeğime bir isim vermek isteyip istemediğimi soruyordu. Ona seni görmek istediğimi söyledim. Babam beni üzdüğü için ona öfkelenmişti. Sana bir telgraf gönderdiğini ve henüz cevap gelmediğini söyledi. Dr. Arledge karar vermek için günlerce bekleyemeyeceğimi anlattı... sonunda karar verdim.” Meredith durakladı. Çok üzgündü. “Hoşuna gideceğini düşündüğüm için ona annenin adını verdim. Elizabeth. Babama ona düzinelerce, düzinelerce pembe gül sipariş etmesini ve üzerinde isimlerimiz ve ‘*Seni seviyoruz*’ yazılı kartlar koymasını istedim.”

Meredith birden yanağındaki ıslaklığa, sadece kendisinin değil aynı zamanda Matt’in gözyaşlarının da sebep olduğunu anladı.

İçini çekerek, “Ve sonra beklemeye başladım,” diye devam etti. “Senin gelmeni bekledim. Eğer orada olsaydın her şey başka olacaktı.” Meredith, sözlerini bitirince, büyük bir rahatlama hissetti.

Matt, konuşmaya başladığı zaman, duygularını kontrol altına almış görünüyordu. “Babanın telgrafı bana üç gün sonra ulaştı. Çocuğu aldığını ve istediğin tek şeyin boşanmak olduğu, bunun için başvuruda bulunduğun yazılıydı. Önce evinize geldim. hizmetçilerden biri senin nerede olduğunu söyledi. Hastaneye geldiğimde beni görmek istemediğini söylediler. Güvenliği geçmek için kafamda birkaç plan geliştirerek ertesi gün tekrar gittiğimde, elinde mahkeme kararıyla kapıda bir polis bekliyordu.”

Meredith, “Ve bütün bu süre boyunca ben yukarıda, senin gelmeni bekliyordum,” diye fısıldadı.

Matt, onu kollarında iyice sıkarak, “İnan bana Meredith,” dedi. “İğeri beni görmek istediğine dair en ufak bir işaret görseydim, dünya üzerindeki hiçbir mahkeme kararı seni görmeme engel olamazdı!”

Meredith onu sakinleştirmeye çalıştı. “Yapabileceğin hiçbir şey yoktu.”

Matt birden irkildi. “Yok muydu?”

Meredith başını iki yana salladı. “Benim için tıbbi olarak yapılacak her şey yapılmıştı, Elizabeth için de. Yapabileceğin hiç bir şey yoktu.” Sonra, bütün gerçekleri açıkça söylemiş olmanın verdiği rahatlıkla başını kaldırdı ve gururunu ayaklar altına alarak biraz daha ileri gitti. “Ben ve bebeğimiz hakkında neler hissettiğini çok iyi biliyordum,” dedi.

“Söyle bakalım neler hissediyordum?”

Meredith başını hafifçe geriye atarak, “Bunun cevabı o gün olduğu gibi bugün de aynı: Köşeye sıkıştırılmıştın. Seni baştan çıkarmak için elinden geleni yapan on sekiz yaşındaki geri zekâlı bir bakireyle bir kez yatmıştın ve olan olmuştu.”

“Neler olmuştu, Meredith?”

“Neler mi olmuştu? Neler olduğunu biliyorsun. Koşarak sana mutlu haberi vermeye geldim ve sen de bir kahraman gibi benimle evlenmeyi kabul ettin. İstemediğin bir kıza evlenmek zorunda kaldın.”

Matt, “İstemediğim bir kıza mı?” diye bağırdı. “Hayatımın her günü seni özleyerek geçti.”

Meredith ona baktı. Büyülenmiş gibiydi. Duyduklarına inanamıyordu.

Matt, onun yanaklarını avuçlarının içine alıp, parmaklarıyla göz yaşlarını silmeye çalışarak, “Yanıldığın bir konu daha var,” dedi “Seni hastanede görebilseydim, yardımım olabilirdi.”

Meredith fısıltı gibi bir sesle, “Nasıl?”

Matt, eğilip dudaklarına hafif bir öpücük kondurarak, “Böyle,” dedi. Onun şefkâtlı öpüşleri, yüzünü hafifçe okşayışı, Meredith’in başını döndürüyordu. Gözlerinde taze gözyaşları belirdi. “Ve böyle...” Meredith onun dudaklarını gözlerinin köşelerinde, dilinin temasını yanaklarında hissetti. “Seni kollarımın arasında eve götürecektim ve sen iyileştiğin zaman, gene sevişecektik. İstedığın zaman sana bir bebek daha verecektim,” dedi ve Meredith’i sırtüstü yatağa yatırdı. Genç kadın süveterini çıkartmasına ve pantolonunun düğmelerini açmasına izin vermesinin yanlış olduğunu düşünürken bir daha çocuk sahibi olamayacağını biliyordu.

Keşke geçmiş bir rüya olsaydı da değiştirilebilseydi. Kalbi, bu de-

ğişikliği çılgın gibi istiyordu, ama içinde küçük bir ses hata yaptığını söylüyordu. Matt ona sarılırken “Bu doğru değil,” dedi.

Matt, onu tutkuyla öperken, “Doğru,” dedi.

Meredith gözlerini kapadı ve rüya başladı.

Ancak bu rüyada sadece bir gözlemci değil, rüyanın bir parçasıydı. Önceleri kararsız, çekingen ve her zaman olduğu gibi Matt’in geniş cinsellik deneyimi ve bilgisi karşısında acemiydi. Genç adam, ellerini onun kalçalarında, bacaklarında ağır ağır dolaştırdıktan sonra göğüslerine kaydırırken, ağzıyla genç kadının dudaklarını baştan çıkarıyor, ona acı çektiyordu. Meredith yıllar sonra gelen bu mutluluk ve arzu ile inlerken beyaz ve yumuşak ellerini Matt’in güneş yanığı göğsünde gezdiriyordu. Erkeğin dudakları daha fazlasını istiyordu. Parmaklarıyla göbeğinin üstünü okşuyordu. Meredith arzudan çıldırmak üzereydi. Matt dudaklarına bir kez daha büyük bir arzuyla saldırdı, elleriyle Meredith’in güzel memelerini okşamaya, sertleşmiş meme uçlarını ovuşturmaya başladı. Genç kadın bir yay gibi gerilmişti. Ellerini Matt’in kaslı kollarında dolaştırıyor, ağzının içine soktuğu dilini emiyordu. Matt ondan ayrılıp başını kaldırdığında, Meredith inleyerek karşı koydu, ama Matt, şimdi de dudaklarını kulaklarında gezdirip, boynunu öpüyordu. Meme uçlarını ağzına alıp emmeye başladığında, Meredith zevkten titriyordu. Matt’in elleri vücudunun her yerindeydi, parmaklarının yavaşça bacaklarının arasına girdiğini, ıslak ve sıcak aşk üçgenini okşamaya başladığını hissetti. Meredith arzudan kıvrınmaya başlamıştı.

Matt, Meredith’in vücudunun ne zaman hazır olduğunu çok iyi hissedebiliyordu, rahatladığını, bacaklarını onun için açtığını hissetti. Kızın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, kolları, bacakları zevkten titriyordu. Yeniden onun bir parçası oluyordu, önemli olan buydu. Gözleri kapalı, kendinden geçmiş halde, ağır ağır içine girerken sanki her anın tadını çıkarmak istercesine duraklıyor, sonra yeniden daha derinlere iniyordu. Meredith altında bir yay gibi gerildiğinde, kollarını omuzlarına dolayıp, ismini fısıldadığında, Matt gözlerini açtı ve ona bakınca bütün kontrolünü kaybetti. Bu bir rüya, bir hayal değildi, sevdiği kız kollarının arasındaydı. Uzun yıllar rüyalarına giren o güzel yüz, sadece birkaç santim uzağındaydı. Arzuya yanıyordu, parlak saçları yastığın üzerine yayılmıştı. O hastane-

de onu beklemişti; bebeğinden ve ondan kurtulmayı hiç düşünmemişti. Buraya kadar gelmiş, bütün yaptıklarına dayanmış ve ondan kendisini affetmesini istemişti. Eğer Meredith ellerini Matt'ın boyuna dolayıp, "Lütfen, Matt," diye inlemeseydi, Matt ağır ağır hareket etmeye devam edecekti. Adını fısıldaması ve vücudunu yukarı kaldırması üzerine Matt zevkten inledi ve birlikte bir volkan gibi patlayana kadar devam ettiler. Bacakları birbirine sarılmış, kalpleri adeta yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, sanki on bir yılın hasretini gideriyorlardı.

Matt adeta Meredith'in üzerine yığıldı, terden sıırıslıklam olmuş, hızlı hızlı soluyordu. Sonra yan döndü, onu da kendisiyle beraber çevirdi. Kolları sırtında, elleri ipek gibi saçlarının arasındaydı. Hâlâ onun ıslak sıcaklığının içinde olmanın ne kadar güzel bir duygu olduğunu düşünüyordu.

Matt, gözlerini kapadı, bu anın tadını çıkarmaya çalışıyordu. On bir yıl önce cennet, ellerinden alınmıştı, ama Matt, bu hafta sonu onu yeniden bulmuştu ve bir daha kaybetmemek için yapamayacağı şey yoktu. O zamanlar Meredith'e sadece kendini verebilirdi, şimdi ise hem kendini hem de dünyayı verebilme gücüne sahipti. Meredith'in düzenli bir biçimde nefes aldığı fark etti ve uykuya daldığını anladı. Gülümsedi. Bir saat uyumasına izin verecek, kendisi de uyuyacaktı. Sonra onu uyandıracak ve onunla tekrar sevişeceti. Daha sonra oturup konuşacaklar ve gelecek için planlar yapacaklardı. Bir gecelik sevişme sonunda ondan nişanlısını bırakmasını istemek saçma görünebilirdi, ama onu birbirleri için yaratılmış olduklarına ikna edecekti. Onlar birbirleri için yaratılmıştı...

Matt evin içinden gelen bir sesle gözlerini açtı. Yanındaki boş yastığa baktı. Oda karanlıktı, yan döndü ve saati görmeye çalıştı. Neredeyse sabahın altısıydı. Birkaç dakika kimildamadan öylece durdu, Meredith'in nerede olduğuna karar vermeye çalışıyordu. Dışarıdan ses geliyordu. Bu, bir arabanın motorunun sesiydi.

Çarşafı üzerinden atarak yataktan kalktı. Elleriyle saçlarını düzelterek pencereye doğru yürüdü, perdeyi açtı. Niyeti pencereyi açıp, ona seslenmek ve o işi kendisine bırakmasını söylemekti. BMW'nin çiftlik yolundan ana yola saparken parlayan kırmızı stop lambalarını gördü.

Meredith gitmişti! Bir an buna dayanamayacağını sandı. Yataktan gizlice kaçmış ve gecenin içinde kaybolmuştu! Küfrederek ışıkları açıp giyinmeye başladı. Sanki utanılacak bir şey yapmış gibi, gün ışığını beklemeden bir hırsız gibi kaçıp gidişine inanamıyordu.

İşte o zaman yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran notu gördü. Sarı not defterinden bir sayfa! Alışveriş yapmaya gittiğini yazmış olması için dua ediyordu.

Yazı, "Matt," diye başlıyordu. "Dün yaşadıklarımız hiç olmamalıydı. Yanlıştı. İkimizin de farklı yaşamlarımız, gelecek için planlarımız ve sevdiğimiz ve bize güvenen insanlar var. Dün akşamki davranışımızla onlara ihanet ettik. Bunun için çok utanıyorum. Buna rağmen bu haftayı her zaman güzel ve özel bir hafta olarak hatırlayacağım. Teşekkür ederim."

Matt gözlerine inanamıyordu. Sanki tecavüze uğramış gibiydi. Hayır, tecavüze uğramış değil de, işini bitirdikten sonra parası ödenip terk edilmiş bir jigolo gibi hissediyordu.

Meredith, bunca yıldır hiç değişmemişti. Hâlâ korkak, hâlâ...

Matt birden düşündüklerinin ne kadar saçma olduğunun farkına vardı. Bu akşam öğrendiği şeyleri unutabilecek kadar öfkelenmesine hayret ediyordu. Birkaç dakikadır, onu yine, on bir yıldır doğruluğuna inandığı şeylere dayanarak yargılıyordu. Bu bir alışkanlık haline gelmişti. Ama gerçek değildi. Gerçek bir gün önce öğrendikleriydi. Meredith korkak değildi. Hiçbir zaman da ne ondan, ne anne olmaktan ve ne de mağazada her gün boğuşmak zorunda olduğu o zalim babasından kaçmamıştı. On sekiz yaşındaydı ve Matt'i sevdiğine inanıyordu. Bu sözleri söylerken ne kadar samimi olduğunu hatırladığında yüzünde bir gülümseme belirdi. Ama hastanede onu beklediği günler aklına gelince, bu gülümseme yerini acı dolu bir ifadeye bıraktı. Bebeğin cenazesi için çiçekler ısmarlamış ve ona annesinin ismini vermişti. Matt gelmeyince hayatını yaşamaya devam etmiş, üniversiteye gitmiş ve hayatın onun için hazırladıklarına meydan okumuştı. Son haftalarda ona yaptıklarını ve söylediklerini hatırladı. 'Tanrım benden nefret etmiş olmalı,' diye düşündü. kadını tehdit etmiş, korkutmak için her türlü çabayı göstermişti. Buna rağmen, o, Matt'in babasından gerçekleri öğrendiğinde, kar fırtına-

sına aldırmaııp buraya kadar gelmişti. Üstelik buraya gelirken nasıl bir kabalıkla karşılaşacağını biliyordu.

Ama yine de sonunda ondan kaçmıştı.

Elini uzatıp ateşkes isteyişini ve ellerinin birleşmesini nasıl seyrettiğini hatırladı. Gözlerinde sanki o anın onun için çok derin bir anlamı varmış gibi bir ifade vardı. Parmakları onunkilere dokunduğu zaman nasıl da titriyordu. *Büyüdüğüm zaman senin gibi olmaya karar verdim*, dediği zaman mavi-yeşil gözlerindeki gülümsemeyi unutamıyordu. Ama hepsinden çok, olanları anlatırken kollarının arasında ağlayışını, kendisine sarılışını, yatakta arzuyla inleyişini, tırnaklarını zevkten sırtına geçirişini ve tıpkı on sekiz yaşındaki gibi, vücudunun aynı sıcaklıkta ona karşılık verişini unutamıyordu.

Matt doğrudu, aradığı cevabı bulmuştu. Meredith bu akşam ondan, bu gece olanlar Matt için olduğu kadar kendisi içinde çok sarııcı olduğu için kaçmıştı. Eğer öyleyse, Parker da dahil olmak üzere, gelecek için olan bütün planları, tehlikeye girmiş demektir.

Korkak değildi, ama tedbirli davranıyordu. Bu özelliği mağaza hakkında konuşurken de dikkatini çekmişti. Risk almıyıp, ancak önceden hesaplanmış olması koşuluyla kendisi de kabul etmişti.

Bu durumda, kalbini ve geleceğini yeniden Matthew Farrell ile tehlikeye atmak istememesi çok doğaldı. Matt ile yeniden beraber olmanın üstesinden gelebileceği bir durum olmadığını düşünüyor olmalıydı. Bunu en son denediğinde, hayatı bir cehenneme dönmüştü. Matt ile yaşanacak bir birliklikte başarısızlık olasılığı çok yüksek, ödülleri ise...

Matt güldü, ödüller onun küçük güzel beyninin hayal edebileceklerinin ötesindeydi. Matt'in yapması gereken tek şey, onu bu konuda ikna etmektir. Bunun için zamana ihtiyacı olacaktı, ama Meredith'in ona bu şansı tanıyacağını sanmıyordu. Buradan kaçışı düşünülecek olursa, Reno veya benzeri bir yere hemen uçup, aralarındaki bağları bir an önce koparmaya çalışacaktı.

Meredith hâlâ Matt'e karşı bir şeyler hissediyordu ve ne olursa olsun tekrar karısı olacaktı. Matt, bunu başarmak için gerekirse dünyayı yakmaya hazırdı. Kafası bu düşüncelerle meşgulken birden aklına bir şey geldi ve korkuya kapıldı. Meredith'in gideceği yöndeki

yollar, hava koşullarına bağlı olarak, zaman zaman çok tehlikeli olabilirdi. Döndü ve çabuk adımlarla odasına gitti.

Çantasından cep telefonunu çıkardı Edmunton'un yeni polis şefini arayıp, bir görevlinin, şu anda şehirden geçmekte olan siyah BMW bir arabaya Şikago'ya varıncaya kadar göz kulak olmasını istedi. Bu alışılmamış istek polis şefi tarafından hemen yerine getirildi. Matt Farrell'in seçim kampanyası sırasında yaptığı cömert bağışı unutmamıştı. Sonra Pearson ve Levinson firmasının yetkili ortağı David Levinson'a telefon etti. Pearson'la birlikte, ertesi sabah saat sekizde ofisine gelmesini söyledi. Nihayet Joe O'Hara'ya ulaştı ve ondan hemen çiftliğe gelip kendisini almasını istedi. Joe O'Hara biraz isteksiz davranıyordu, Matt ona her an hazır olması için hatırı sayılır bir para ödüyordu, ama Joe için Matt, bir patrondan öte bir arkadaş ve dosttu. Kendini onun koruması olarak değil koruyucusu olarak görüyordu. Bu nedenle, hemen oraya koşmak yerine, "Karınla her şeyi hallettin mi?" diye sordu.

Matt talimatlarına hemen uymadığı için ona kızmıştı. "Tam değil," cevabını verdi.

"Hâlâ orada mı?"

"Hayır, gitti."

O'Hara'nın sesindeki üzüntü Matt'i yumuşattı. Şoförünün sadakatinin ne kadar derin olduğunu bir kez daha hissetti.

"Demek onu geri gönderdin, öyle mi Matt?"

Matt gülümsüyordu. "Peşinden gidiyorum. Fazla konuşma ve buraya gel," dedi.

"Hemen geliyorum!"

Telefonu kapattıktan sonra, Matt pencereden dışarı baktı. Yarınki stratejisini planlıyordu.

sına aldırıp buraya kadar gelmişti. Üstelik buraya gelirken nasıl bir kabalıkla karşılaşacağını biliyordu.

Ama yine de sonunda ondan kaçmıştı.

Elini uzatıp ateşkes isteyişini ve ellerinin birleşmesini nasıl seyrettiğini hatırladı. Gözlerinde sanki o anın onun için çok derin bir anlamı varmış gibi bir ifade vardı. Parmakları onunkilere dokunduğu zaman nasıl da titriyordu. *Büyüdüğüm zaman senin gibi olmaya karar verdim*, dediği zaman mavi-yeşil gözlerindeki gülümsemeyi unutamıyordu. Ama hepsinden çok, olanları anlatırken kollarının arasında ağlayışını, kendisine sarılışını, yatakta arzuyla inleyişini, tırnaklarını zevkten sırtına geçirişini ve tıpkı on sekiz yaşındaki gibi, vücudunun aynı sıcaklıkta ona karşılık verişini unutamıyordu.

Matt doğruldu, aradığı cevabı bulmuştu. Meredith bu akşam ondan, bu gece olanlar Matt için olduğu kadar kendisi içinde çok sarsıcı olduğu için kaçmıştı. Eğer öyleyse, Parker da dahil olmak üzere, gelecek için olan bütün planları, tehlikeye girmiş demektir.

Korkak değildi, ama tedbirli davranıyordu. Bu özelliği mağaza hakkında konuşurken de dikkatini çekmişti. Risk almayı, ancak önceden hesaplanmış olması koşuluyla kendisi de kabul etmişti.

Bu durumda, kalbini ve geleceğini yeniden Matthew Farrell ile tehlikeye atmak istememesi çok doğaldı. Matt ile yeniden beraber olmanın üstesinden gelebileceği bir durum olmadığını düşünüyor olmalıydı. Bunu en son denediğinde, hayatı bir cehenneme dönmüştü. Matt ile yaşanacak bir birliktelikte başarısızlık olasılığı çok yüksek, ödülleri ise...

Matt güldü, ödüller onun küçük güzel beyninin hayal edebileceklerinin ötesindeydi. Matt'in yapması gereken tek şey, onu bu konuda ikna etmektir. Bunun için zamana ihtiyacı olacaktı, ama Meredith'in ona bu şansı tanıyacağını sanmıyordu. Buradan kaçışı düşünülecek olursa, Reno veya benzeri bir yere hemen uçup, aralarındaki bağları bir an önce koparmaya çalışacaktı.

Meredith hâlâ Matt'e karşı bir şeyler hissediyordu ve ne olursa olsun tekrar karısı olacaktı. Matt, bunu başarmak için gerekirse dünyayı yakmaya hazırdı. Kafası bu düşüncelerle meşgulken birden aklına bir şey geldi ve korkuya kapıldı. Meredith'in gideceği yöndeki

yollar, hava koşullarına bağlı olarak, zaman zaman çok tehlikeli olabilirdi. Döndü ve çabuk adımlarla odasına gitti.

Çantasından cep telefonunu çıkardı Edmunton'un yeni polis şefini arayıp, bir görevlinin, şu anda şehirden geçmekte olan siyah BMW bir arabaya Şikago'ya varıncaya kadar göz kulak olmasını istedi. Bu alışılmamış istek polis şefi tarafından hemen yerine getirildi. Matt Farrell'in seçim kampanyası sırasında yaptığı cömert bağışı unutmamıştı. Sonra Pearson ve Levinson firmasının yetkili ortağı David Levinson'a telefon etti. Pearson'la birlikte, ertesi sabah saat sekizde ofisine gelmesini söyledi. Nihayet Joe O'Hara'ya ulaştı ve ondan hemen çiftliğe gelip kendisini almasını istedi. Joe O'Hara biraz isteksiz davranıyordu, Matt ona her an hazır olması için hatırı sayılır bir para ödüyordu, ama Joe için Matt, bir patrone'den öte bir arkadaş ve dosttu. Kendini onun koruması olarak değil koruyucusu olarak görüyordu. Bu nedenle, hemen oraya koşmak yerine, "Karınla her şeyi hallettin mi?" diye sordu.

Matt talimatlarına hemen uymadığı için ona kızmıştı. "Tam değil," cevabını verdi.

"Hâlâ orada mı?"

"Hayır, gitti."

O'Hara'nın sesindeki üzüntü Matt'i yumuşattı. Şoförünün sadakatinin ne kadar derin olduğunu bir kez daha hissetti.

"Demek onu geri gönderdin, öyle mi Matt?"

Matt gülümsüyordu. "Peşinden gidiyorum. Fazla konuşma ve buraya gel," dedi.

"Hemen geliyorum!"

Telefonu kapattıktan sonra, Matt pencereden dışarı baktı. Yarınki stratejisini planlıyordu.

OTUZ DOKUZ

Meredith alışılmışın dışında, kendisine selam vermeden odasına geçerken, Phyllis, "Günaydın," dedi. Sonra neler olup bittiğini anlamak için peşinden gitti ve "Neler oluyor?" diye sordu.

Meredith masasına oturdu, şakaklarını ovuşturmaya başladı. "Bir şey yok, sadece biraz başım ağrıyor. Bana mesaj var mı?"

"Bir sürü," dedi Phyllis. "Şimdi getiririm. Anlaşılan kahveye de ihtiyacın var."

Meredith, Phyllis'in odadan çıkmasını bekledi ve arkasına yaslandı. Cuma günü bu ofisten çıktığından bu yana yüz yaş ihtiyarlamış gibiydi. Hayatının en müthiş hafta sonunu geçirmiş olmanın yanı sıra, Matt'le birlikte yatağa girerek gururunu da ayaklar altına aldmayı becermişti. En kötüsü mesaj bırakıp, oradan kaçır gibi ayrılması olmuştu. Pışmanlık ve utanç, yol boyunca içini kemirmişti. Bunların ötesinde, Indiana polis araçlarından birinin kendisini takip ettiği gibi bir duyguya da kapılmıştı. Polis aracı evinin bir sokak ötesine kadar peşinden gelmişti.

Telesekreterde Parker'ın mesajları vardı. Cuma günü aramış ve sesini duymak için aradığını söylemişti. Cumartesi sabahı ondan bir haber alamamış olmasından dolayı kafasının karıştığını söylüyordu.

Cumartesi gecesi sessizliğinden endişe duyduğunu, babasının iyi olup olmadığını soruyordu. Pazar sabahı ise çok merak ettiğini, Lina'yı arayacağını söylüyordu. Dolayısıyla Lisa ona Matt'i görmek ve aralarındaki meseleyi çözümlmek için Indiana'ya gittiğini söylemiş olmalıydı. Pazar gecesi bıraktığı mesaj öfke ve kırgınlık içeriyordu, "Kahretsin! Beni niye aramıyorsun?" diyordu. "Umarım Matt ile hafta sonunu beraber geçirmek için mantıklı bir sebebin vardır." Meredith bu cümlesini, bir sonraki söylediklerinden daha haklı bulmuştu, "Sevgilim, gerçekten nerede olduğunu bilmek istiyorum? Hayal gücümün bana düşündürdükleri için özür dilerim. Farrell ile olmadığını biliyorum. Boşanmayı kabul etti mi? Yoksa seni öldürdü mü? Senin için çok endişe ediyorum."

Meredith gözlerini kapadı, yaklaşan felâketi kafasından uzaklaştırmaya çalışarak, kendini gündelik işlere vermeye çalıştı. Matt'e çiftlikten ayrılırken bıraktığı not korkakça ve çocukçaydı. Neden orada sabaha kadar kalıp, bir yetişkin gibi doğru dürüst veda etmeden kaçtığına hâlâ akıl erdiremiyordu. Ne zaman Matt'in yanına gitse normal koşullar altında yapmayacağı şeyleri yapıyordu. Aptalca, yanlış ve tehlikeli şeyler. Kırk sekiz saatten az bir zamanda, hayatındaki, terbiyeli ve ilke sahibi olmak gibi bütün değerli şeyleri unutmuş, sevmediği bir adamla yatmış ve Parker'a ihanet etmişti.

Matt'le yatakta yaşadıklarını düşündü ve solgun yüzü tekrar parlamaya başladı. On sekiz yaşındayken yaşadıklarını, Matt'in kulağına fısıldadığı sözleri unutmamış olması onu dehşete düşürmüştü. Parker'la sınırlı ve terbiyeli bir ilişkisi olmasına rağmen, bir gece önce Matt'e kendisini doyuma ulaştırması için yalvarmıştı.

Meredith aklını başına toplamak zorunda olduğunu hissetti, bu tür düşünceler her ikisi için de doğru değildi. Dün konuştukları şeyler, ikisini de sarsmış, beraberlikleri birbirlerini teselli etmek ihtiyacından doğmuştu.

Phyllis, bir elinde dumanı tüten bir fincan kahve, diğer elinde mesajlarla masaya yaklaşarak, "Taze kahve için beklemek zorunda kaldım," dedi. "Mesajların burada; yöneticilerle toplantı saat on birde."

Meredith tedirgin ve kötü görünmek istemiyordu. "Tamam, teşekkür ederim. Stuart Whitmore'u arar mısın lütfen? Parker'ı da, Cennet'deki otelinde bulmayı dene lütfen. Yoksa mesaj bırak."

Phyllis, her zamanki gayretkeşliğiyle, “Önce kimi istiyorsun?” diye sordu

Meredith, “Stuart Whitmore,” dedi. Önce Stuart’a durumu anlatacaktı. Sonra Parker’la konuşup ona her şeyi açıklamayı düşünüyordu.

Daha fazla düşünmemek için telefonların bağlanmasını beklerken, Phyllis’in bıraktığı mesajları okumaya başladı. Beşinci mesajı okuduğunda az kalsın ayağa fırlıyordu. Kalbi heyecanla çarpmaya başlamıştı. Bu mesaj Bay Farrell’in saat 9:10’da kendisini aradığını söylüyordu.

Meredith telefonun ziliyle kendisine geldi. İki hattın ışığının da yanmakta olduğunu gördü. İkisi de beklemeye alınmıştı.

Meredith hoparlörün düğmesine bastığında, Phyllis’in sesi, “Mr. Whitmore birinci hatta,” dedi. “İkinci hatta Bay Farrell var. Acil olduğunu söylüyor.”

Meredith’in nabız atışları hızlanmıştı. Titrek bir sesle, “Phyllis,” dedi “Bay Farrell’e kendisiyle görüşmek istemediğimi, bundan sonra avukatlarımız aracılığıyla görüşmemiz gerektiğini söyler misin lütfen? Ayrıca birkaç hafta için şehir dışına çıkacağımı da kendisine ilet. Ama nazik ol, tamam mı?”

“Anladım.”

Meredith ahizeyi yerine koyduğunda elleri titriyordu, ikinci hattın ışığının sürekli yanmaya başladığına dikkat etti, Phyllis mesajını ona iletiyor olmalıydı. Telefona uzandı. ‘En azından onunla konuşmalı ve ne istediğini öğrenmeliyim,’ diye düşünüyordu. Ama elini hemen geri çekti. Bunu yapmamalıydı! Stuart ona hemen bir çırpıda nasıl boşanabileceğini söylemişti. Matt’in bu konudaki görüşlerinin bir anlamı yoktu. Reno’ya gidip orada boşanmaya karar vermişti. Aralarında artık düşmanlık olmadığına göre, Matt’in yemekte savurduğu tehditler de geçerli değildi. Bütün bunlar geride kalmıştı.

Matt’in konuştuğu hattın ışığı sönmüştü. Phyllis’i aradı ve yanına gelmesini söyledi. “Ne cevap verdi?” diye sordu.

Phyllis, Meredith’in tedirginliğine anlam veremiyordu, “Anlayışla karşıladığını söyledi.”

“Hepsi o kadar mı?”

“Sonra yolculuğunun ani bir karar sonucu olup olmadığını sor-

du. Ona bu yolculuktan daha önce haberim olmadığını söyledim. Doğru yapmış mıyım?”

Meredith çaresizlik içinde, “Bilmiyorum,” dedi. “Peki buna ne cevap verdi?”

“Tam bir şey demedi.”

“O ne demek oluyor?”

“Sadece güldüğünü hissettim ama yüksek sesle değil. Sonra teşekkür etti ve iyi günler dileyerek telefonu kapattı.”

Matt’in tepkisi onu rahatsız etmişti. Phyllis, kapısının önünde beklerken, “Başka bir şey var mı?” diye sordu.

Phyllis, bön bön bakarak, “Merak ediyorum,” dedi. “Sence Farrell, gerçekten Michelle Pfeiffer ve Meg Ryan’la yatmış mıdır? Yoksa reklam mı?”

Meredith, duygularını belli etmemeye çalışarak, “Eminim yatmıştı,” dedi.

Phyllis, telefona baktı. “Stuart Whitmore hatta seni bekliyor”

Meredith telefonu kaldırdı ve Phyllis’ten kapıyı kapatmasını istedi. “Stuart, seni beklettiğim için özür dilerim,” diye söze başladı. “Keyfim pek yerinde değil.”

Stuart neşeliydi, “Oysa ben sayende harika bir sabah yaşıyorum,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Farrell’in avukatları bir görüşme istediler. David Levinson bu sabah saat 9:30 da aradı. Öyle tatlı konuşuyordu ki, sanki o kendini beğenmiş piç kurusu, yaptıklarının ne kadar yanlış olduğu konusunda hafta sonunda Tanrı’dan azar işitmişti.”

Meredith’in korusu artıyordu.

“Tam olarak ne söyledi?” diye sordu.

Stuart gülerek, “Levinson, önce özellikle Katolik Hristiyanlar arasında evliliğin ne kadar kutsal olduğu konusunda konferans vermeye kalktı,” dedi “Komik olan şu ki, Levinson, dördüncü kez evlenmiş olup, altıncı metresiyle beraber yaşayan tutucu bir Yahudi! Tanrım ne kadar yüz­süz bir herif!”

“Sen ne dedin?”

Stuart, “Ne kadar yüz­süz biri olduğunu yüzüne vurdum,” dedi ve devam etti, “Neyse, sen onları boş ver. Levinson müşterisinin bo-

şanma konusunda mutabık olduğunu söyledi. Bu bana biraz tuhaf geldi ve tuhaf şeyler beni huzursuz eder.”

Meredith, Matt’ın onu başından atmak istediğini görmezden gelerek, “O kadar tuhaf değil,” dedi. Esasında aralarındaki düşmanlığa son vermek için düğmeye basmış olması çok doğal ve doğru bir şeydi. “Bu hafta sonu onunla görüşüp, konuştuk.”

“Hangi konuda?” Stuart, kızın durakladığını hissedince, “Meredith, avukatından bir şey saklamamalısın, Levinson’un anlaşma için bu kadar istekli olması beni çok rahatsız ediyor, bunun bir tuzak olduğunu sezinliyorum,” dedi.

Meredith hafta sonu olanları Stuart’a anlattı. Matt’ın Houstondaki arsayı aldığını öğrendiği andan, evinde babasıyla yaptığı görüşmeye kadar her şeyi. “Çiftliğe vardığımda Matt beni dinleyemeyecek kadar hastaydı,” diye devam etti, “Ama dün ona babamın yaptıklarını anlattım ve bana inandı.” Onunla yattığından bahsetmedi; bunu bilmeye sadece Parker’ın hakkı olduğunu düşünüyordu.

Meredith sözlerini bitirdikten sonra, Stuart bir süre cevap vermedi. Belki de, ona anlatmadığı gerçeği tahmin etmeye çalışıyordu. İlk söylediği, “Farrell benden daha kontrollü bir adammış. Ben olsam bir silah alıp babanın peşine düşerdim,” demek oldu.

Meredith, bu yorumu duymazlıktan gelerek, “Her neyse,” dedi, “demek Matt bizimle işbirliği yapmaya karar verdi.”

Stuart ciddi bir ses tonuyla, “İşbirliğinin ötesinde bir tavır sergiliyor,” dedi. “Levinson’a göre, Farrell senin hakkında olumlu şeyler düşünüyor. Seninle mali bir anlaşma yapmak istiyor. Ayrıca Houston’daki arsayı iyi bir fiyatla vereceğini de söylemiş.”

Meredith kelimelerin üzerine basarak, “Herhangi bir mali anlaşma istemiyorum; böyle bir şeyi hak etmedim,” diye belirtti. “Eğer Matt Houston’daki arsayı satmaya karar vermişse bu güzel bir şey, ama bunun için Matt’ın avukatlarıyla görüşmenin bir anlamı yok. Reno’ya gitmeye ve orada boşanmaya karar verdim. Seni de onun için aramıştım. Bu işi nasıl organize edebiliriz diye...”

Stuart, “Hiç şansın yok,” dedi. “Eğer böyle bir şeye kalkışırsan, Farrell teklifini geri çekecekmiş.”

Meredith, etrafında bir şeylerin dönmeğe başladığı hissine kapılarak, “Nereden biliyorsun?” diye haykırdı.

“Levinson bunu açıkça belirtti. Müşterisi bu işlemlerin tam ve eksiksiz olmasını istiyormuş. Yoksa anlaşma yok. Eğer yarın onunla görüşmeyi kabul etmezsen, ya da yasal olmayan ve çabuk bir boşanma peşinde koşarsan, Houston meselesini tamamen unutulabilirsin. Levinson müvekkilinin iyi niyetine karşı bu davranışları hoş karşılayamayacağını söyledi,” dedi.

Meredith koltuğunun içine gömülmüş, şirket yetkililerinin konferans salonuna doğru kapısının önünden geçtiklerini görüyordu. “Ne düşüneceğimi bilemiyorum,” dedi. “Onun gerçek yüzü hakkında hiç fikrim yok.”

Stuart neşeli bir şekilde, “Yarın öğreniriz,” dedi. “Farrell saat dörtte ofisinde avukatlarıyla birlikte ikimizle görüşmek istiyor. Orada mı buluşuruz, yoksa seni almamı mı istersin?”

“Ben gitmek istemiyorum. Beni sen temsil edebilirsin.”

Stuart soğuk bir ses tonuyla, “Olmaz, gelmek zorundasın. Levinson müvekkilinin toplantı yeri, tarihi ve katılacaklar konusunda esnek olmadığını söyledi. Bu derece esnek olmamak,” dedi, “Matt Farrell gibi -avukatlarının vurgulamaya çalıştıklarına bakılırsa- iyi kalpli ve cömert bir iş adamı için normal bir davranış değil.”

Tedbirli davranmak isteyen Meredith saatine baktı. Toplantı başlamak üzereydi. Şayet Matt satmaya karar vermişse, Houston’dan vazgeçmeye niyeti yoktu. Ama onunla yüz yüze geldiğinde duygularına hakim olamamaktan korkuyordu.

“Reno’da boşanmayı organize etsen bile, döndüğünde burada halledilmesi gereken eşlerin mülkiyetleriyle ilgili bir sürü formalite var. Aranızda on bir yıllık mülkiyet hakkı söz konusu. Bunlar kolayca çözülecek şeyler değil. Farrell isterse seni yıllarca mahkemelerde süründürür.”

Gücü tükenmiş gibi, “Tanrım, ne büyük felâket!” dedi. “Pekâlâ, saat dörtte InterCorp’un lobisinde buluşalım. Yukarı yalnız çıkmak istemiyorum.”

Stuart nazik bir ifadeyle, “Anlıyorum,” dedi “Yarın görüşürüz, o zamana kadar hiçbir şey düşünmemeye çalış.”

Meredith, konferans masasının başındaki yerini alırken, ‘Bu tavsiyeye uymak oldukça zor,’ diye düşünüyordu. Yapmacık bir gülümsemeyle, “Günaydın,” dedi. “Mark, istersen sen başla? Güvenlik bölümünde herhangi bir sorun var mı?”

Mark, "Hem de çok büyük," dedi. "Beş dakika önce New Orleans mağazamızda bomba ihbarı aldık. Mağazayı boşaltıyorlar. Bomba imha ekibi yolda."

Masadaki herkes bu haberi duyunca irkildi ve dikkat kesildi.

"Neden benim haberim olmadı?"

"Telefonlarınızın ikisi de meşguldü. Bu nedenle mağaza müdürüne ben talimat verdim."

"Direkt hattım olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum, Michaelson da biliyor. Maalesef paniğe kapılmış ve telefonun numaranızı bulamamış."

Meredith'in gün boyu beklediği haber, akşam saat 17:30'da geldi. New Orleans bomba imha ekibi mağaza içinde ya da dışında hiçbir patlayıcı izine rastlamış ve mağazaya giriş serbest bırakılmıştı. Bu iyi haberd, kötü haber ise bir günlük satışın engellenmiş olmasıydı.

Meredith Mark Braden'la konuştuktan sonra, yorgun ama rahatlamak için evine gitti. Parker telefonuna henüz cevap vermemişti, ama mesajını alır almaz arayacağından emindi.

Eve varınca paltosunu, eldivenlerini ve çantasını bir sandalyenin üzerine bırakıp telefonun yanına gitti ve Parker'dan mesaj olup olmadığına baktı. Kırmızı ışık yanmıyordu, Bayan Ellis gelmişti, bıraktığı not masanın üzerinde duruyordu. Alışverişi bugün yaptığını, çarşamba günü doktorla randevusu olduğundan gelececeğini yazıyordu.

Parker'dan haber alamamak Meredith'i rahatsız ediyordu. Yatak odasına doğru yürürken, Parker'ı bir İsviçre hastanesinde ya da daha da kötüsü, gönül yaralarını sarmak için bir gece kulübünde başka bir kadınla eğlenirken hayal ediyordu.

Banyo yapmış, gömleğini pantolonunun içine sokuyordu ki kapı çalındı. "Kim olabilir ki," diye düşündü. Güvenlik kapısından geçtiğine göre, anahtarı olan biridir. Parker İsviçre'de olduğuna göre, ancak Bayan Ellis olabilir. Kapıyı açarken, "Bir şey mi unutunuz Bayan Ellis..." diye söze başlıyordu ki, Parker'ın yüzünü görünce donup kaldı.

Parker, "Ben de senin bir şey unuttuğunu sanıyordum," dedi. "Örneğin, bir nişanlı olduğun."

Onu merak ettiği için geri dönmüş olması Meredith'i çok duygulandırmıştı. Kollarını boynuna dolayarak ona sarıldı. Parker'ın ona sarılırken tereddüt ettiğini hissediyordu. Genç adamın yanağına bir öpücük kondururken, "Unutmadım," dedi. "Çok üzgünüm!" Bir yandan da onu içeri çekiyordu. Paltosunu çıkarmasını bekliyordu, ama onun yaptığı tek şey kararsız bakışlarla Meredith'i incelemektir. Sonunda, "Neye üzgünsün, Meredith?" diye sorabildi.

"Seni, konferansı bırakıp, eve dönmene neden olacak kadar endişelendirdiğim için! Bugün oteline mesaj bıraktım, almadın mı? Bizim saatimizle saat 10:30'da."

Bu cevap Parker'ın yüzündeki ifadenin biraz yumuşamasına neden olmuştu ama hâlâ çekimser duruyordu. "Hayır, almadım. Bir içki içmek istiyorum," dedi ve paltosunu çıkardı. "Sert bir şey olsun."

Meredith başını salladı. Parker'ın yüzündeki ifadede yorgun ve sıkıntılı olduğu belliydi. "Bana erişemediğin için geri döndüğüne hâlâ inanmıyorum."

"Geri dönmemin iki sebebinden biri bu."

Meredith başını yana eğdi, "Diğeri nedir?"

"Morton Simonson yarın iflasını açıklayacakmış. Bunu önceki gece Cenevre'de öğrendim."

Meredith boya imalatçısı bir firma iflasını açıklıyor diye seyahatini yarıda kesmesine bir anlam verememişti. Bu düşüncesini içisini hazırlarken ona söyledi.

Parker, "Yüz milyon doların üzerinde kredi kullanmışlardı," dedi. "Eğer iflaslarını ilan ederlerse bu paranın çoğunu kaybedeceğiz. Bu arada nişanlımı da kaybetme tehlikesini hissettiğim için geri dönüp, en azından birini kurtarmaya çalışmaya karar verdim."

Üzüntülü bir sesle, "Beni hiçbir zaman kaybetmedin," dedi.

"O zaman neden telefonlarıma cevap vermedin? Neredeydin? Farrell ile birlikte neler yapıyorsunuz? Lisa, bana Farrell'in babasından öğrendiklerini anlattı. Indiana'ya gidip ona gerçekleri anlatacağımı ve onu boşanmaya ikna etmeye çalışacağımı söyledi."

Meredith, içkisini uzatarak, "Ona gerçeği anlattım," dedi. "Boşanmaya razı oldu. Stuart Whitmore ve ben yarın saat dörtte Matt ve avukatlarıyla bir araya geleceğiz."

Parker, başını salladı ve Meredith'in en korktuğu soruyu sordu. "Bütün hafta sonu onunla birlikte mi geçirdin?"

“Evet, cuma günü hiçbir şey dinleyemeyecek kadar hastaydı.” Parker’ın Houston’daki arsa hakkında bir şey bilmediğini hatırladı ve ona konuyla ilgili olarak kısaca bilgi verdi. Daha sonra, çocuğunu aldırılmayıp düşük yaptığını anlatmadan önce, neden onunla atışkes yapmayı istediğini açıkladı. Konuşması bitince, büyük bir suçluluk duygusu içinde ellerine baktı. ‘Bazı şeyleri anlatmanın sırası değil,’ diye düşünüyordu. Parker, zaten Morton Simonson için yeri kadar sıkılıyordu.

Genç adam, “Farrell, pazar akşamı anlattıklarından sonra, babana çok kızmış olmalı,” dedi. Meredith, Matt’in yüzündeki buruk üzüntü ve pişmanlığı hatırlayarak, “Hayır,” dedi. “Sonradan kızmış olabilir ama o anda bunu düşünmedi. Elizabeth’in ölümü ve cenazesini anlattığım zaman ağlamaya başladım, sanırım Matt de ağlamamak için kendini zor tuttu. O akşam öfkeye yer yoktu.”

Hissettiği suçluluk duygusu gözlerinden okuyordu. Parker bunu anlamıştı.

“Sanırım öyle olmalı,” dedi. Bacak bacak üstüne atmış, içkisi elinde, onu seyrediyordu. Dişleri kenetlenmişti. Uzun süren sessizlikte, Meredith, onun, Matt’le kendisi arasında neler geçmiş olabileceğini düşündüğünü biliyordu.

Meredith, titrek bir sesle, “Parker,” dedi, “eğer bilmek istediğin Matt’le benim...”

Parker, “Bana onunla yattığını söyleme Meredith!” diye bağırdı, “Mecbur kalırsan yalan söyle, sonra beni buna inandır. Ama onunla yattığını söyleme. Buna dayanmam.”

Böylelikle Meredith’i yargılamış ve kadının cezasının ne olacağına karar vermiş oluyordu. Ömür boyu sürecektir bir acı. Parker, birkaç dakika bekledi. Amacı ikisine de zaman kazandırmaktı. Sonra içkisini bir masanın üstüne koyup ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı. “Stuart’ın sana anlattıklarından anladığım kadarıyla, sonunda Farrell boşanma meselesinde adam gibi davranmaya karar vermiş.”

Meredith, “Evet,” dedi ama suçluluk duygusu ve üzüntüden gü-lüseyemedi.

Parker onu alnından öptü. “Bu işitti sayılır. Bu durumda, yarın akşam boşanma ile ilgili başarıyı kutlayacağız demektir. Belki Ho-

uston’daki sorun da çözülmüş olur,” dedi. Daha sonra anlattıklarından, Meredith onun, Morton Simonson’ın iflasıyla ne kadar ağır bir kayba uğradığını anladı. “Belki o arsayı ve projeyi finanse edecek başka bir kaynak bulmamız gerekecek. Çünkü Morton iflas eden ikinci büyük borçlumuz olacak.”

Meredith, “Daha önce de böyle bir şey olduğundan haberim yoktu,” dedi.

Parker, ayağa kalkıp ve onu kendine çekti. “Merak etme, banka batmaz,” dedi. “Ekonomik durum parlak değil ama biz rakiplerimizden çok daha iyi durumdayız.” Sonra, yarı ciddi bir ifadeyle, “Bana bir iyilik yapar mısın?” diye sordu.

Genç kadın, tereddüt etmeden, “Elbette,” diye cevap verdi.

Parker gülümsedi, ona sarıldı ve iyi geceler dilemek amacıyla öperek, “Bancroft’un Reynolds Mercantile’e geri ödemelerini zamanında yapmasını sağlar mısın?” dedi.

Meredith, ona sevgiyle gülümseyerek, “Kesinlikle!” diye cevapladı. Parker onu bir kez daha öptü ama bu seferki daha uzun, daha içten bir öpüştü ve Meredith her zamankinden daha arzulu bir biçimde karşılık verdi. Parker gittikten sonra, onun öpüşünü Matt’in ateşli, sıcak ve istekli öpüşüyle karşılaştırmak istemedi. Matt’in öpüşmesi tutkulu, Parker’ınki ise sevgi doluydu.

KIRK

Meredith InterCorp'un lobisine girdiği zaman Stuart çantası elinde bekliyordu. Kızın ellerini avuçlarının arasına alarak, "Harika görünüyorsun," dedi, "Mükemmel, sakın ve soğukkanlı."

Bir saatlik bir kararsızlıktan sonra, Meredith, fulya sarısı bir elbiseyle sarı çizgili lacivert paltodan oluşan bir kıyafet seçmişti. Bir dergide okuduğuna göre, erkekler sarı rengi iddialı bulurlarmış, ama saldırgan değil. Daha da iddialı görünmek için, saçlarını omuzlarına dökmek yerine topuz yapmıştı.

Asansörlere doğru giderlerken, Stuart, "Farrell sana bir kere baktıktan sonra istediğimiz her şeyi bize verecektir," diyordu. "Nasıl karşı koyabilir ki?"

Bugünkü buluşmada, Meredith'i en çok rahatsız eden, Matt'in kendisini en son yataкта ve çıplak görmüş olmasıydı. Asansöre girerken, "Aklıma kötü şeyler geliyor," dedi. Sesi titriyordu.

Asansörün pirinç süslerine boş gözlerle bakarken, Matt'le gülüşmelerini ve sakın bir sesle sohbet edişlerini hatırladı. Bebeklerinin ölümünü anlattığında Meredith'i kollarına almış, onu teselli etmeye çalışmıştı. Bunları hatırlaması gerekiyordu. Aptalca bir sinirliliğe hiç gerek yoktu. Matt onun düşmanı değildi.

Meredith'in soğukkanlılığı ilk ufak darbeyi Matt'in bürosuna girdiği anda aldı. Buraya daha önce gelmiş olmasına rağmen ne kadar görkemli olduğunu unutmuştu. Matt toplantı masasında oturan iki adamla pek önemli olmadığı ilk bakışta anlaşılan bir konuda sohbet ediyordu. Meredith'i görünce, ayağa kalktı. Yüzünde sıcak bir ifadeyle ona doğru yürüdü. Üzerinde koyu lacivert bir takım elbise, pırl pırl beyaz bir gömlek ve mavi ipek bir kravat vardı. Meredith, onu böyle resmî bir kıyafetle görünce, bu toplantı hakkında olumsuz hislere kapıldı. Matt, Stuart'ı görmezden gelerek, Meredith'e, "Paltonu alabilir miyim," dedi.

Meredith, gözlerini ondan kaçırmaya özen göstererek, dediğini yapıp paltosunu ona uzattı. Omzuna dokunduğunda ürperdiğini hissetmişti. Tepkisini anlamaması için başını öne eğerek, eldivenlerini çıkartıp, çantasına koymakla ilgilendi. Stuart konferans masasının başına gitmiş, karşı tarafın avukatlarıyla el sıkışlıyordu. Meredith onun yanına doğru yürüdü. Stuart genç kadını avukatlara tanıtmak üzereyken Matt yanlarına geldi ve sanki bu toplantıyı onun şerefine düzenleyen bir ev sahibiymiş gibi, dirseğinden tutup, gözlerinin içi gülererek, "Meredith," dedi. "Bill Pearson ve Dave Levinson ile tanışmanı istiyorum."

Matt'in ustaca ona sahip çıkıcı ve koruyucu manevrasının farkına varan Meredith, ürkek bakışlarla iki erkeğe baktı ve elini uzattı. Her ikisi de çok uzun boyluydu ve üç parçadan oluşan koyu renk takım elbiseler giymişlerdi. Kusursuz görünüyordlardı. Stuart kısa boyu, dalgalı gür saçları, diğerlerine göre spor sayılabilecek kıyafeti ve kalın çerçeveli gözlükleriyle, kendisini Matt'e tanıtırken, Meredith birden rakiplerinin sayıca fazla, daha yetenekli ve kendilerinden üstün olduklarını fark etti.

Matt, onun ne düşündüğünü hissetmiş gibi "Bill ve Dave benim olduğu kadar senin de haklarını korumak için buradalar," dedi. Bu sözler, oturmak üzere olan Stuart'ın bir an duraklamasına ve Meredith'i, gizlemeye bile gerek duymadığı alaycı bir bakışla, söylenelerin bir kelimesine bile inanmaması konusunda uyarmasına neden oldu. Meredith bu bakış üzerine kendini son derece güvende hissetti. Stuart daha genç olabilirdi ama kimsenin onu aptal yerine koyabileceğini sanmıyordu.

Stuart'ın bu uyarıcı bakışını Matt de görmüş ama görmezlikten gelmişti. Meredith'e döndü dirseğinin tutarak oturmasını engelledi. "Siz geldiğiniz sırada bir şeyler içmeye karar vermiştik," diye yalan söyledi. Meredith ayakta, neler olduğunu anlamaya çalışırken, avukatlarına bakarak, "Ne alırdınız beyler?" diye sordu.

Levinson, istese de istemese de bir şey içmesi gerektiğini çok iyi anlamış olarak, açmak üzere olduğu dosyayı bir kenara koydu.

"Scotch ve su," diye cevapladı.

Pearson, arkasına yaslanarak, "Aynen," dedi.

Matt, Stuart'a döndü, "Siz ne alırdınız?"

Stuart, kısaca, "Perrier," dedi. "Mümkünse, yanında biraz limon rica ediyorum."

Matt, Meredith'e baktı.

Genç kadın, "Bir şey istemiyorum, teşekkür ederim," dedi.

Matt, onunla birkaç dakika özel konuşmaya kararlı bir ifadeyle. "O zaman içkileri dağıtmama yardım eder misin?" diye karşılık verdi "Beylerin daha önceden birbirlerini tanıdıklarını sanıyorum. Biz içkilerini getirene kadar eminim konuşacak bir şeyler bulurlar." Bu sözlerle Levinson ve Pearson'a, Stuart'ı meşgul etmeleri konusunda talimat vermiş oluyordu. Meredith'i dirseğinden kavradı. Avukatlar bu günlerde gazetelerde yer alan ihtilafı bir dava konusunda soh-bete başlamışlardı bile.

Barın yarım daire biçiminde olması nedeniyle, Matt içkileri hazırlamak için barın arkasına geçtiğinde, masadakilerin onu görmesi mümkün değildi. Meredith ise inatla barın dış tarafında durmayı tercih ediyor ve gözlerini barın arkasındaki kristal aynada dans eden renkli ışıklardan ayırmıyordu. Matt önüne dizdiği beş bardağa, buz koyduktan sonra, bardakların üçüne kristal bir sürahidenden Scotch boşalttı. Buz dolabını işaret ederek, genç kadına, "Bana Perrier'i verir misin?" dedi.

Meredith başını salladı ve barın arkasına geçerek istediğini yaptı. Bakışlarından kaçınmaya özen göstererek, Perrier şişesini ve limon suyunu çıkardı, tezgahın üzerine koydu. Tam dönmek üzereyken, Matt alçak sesle, "Meredith," dedi ve onu durdurmak için kolundan tuttu. "Neden bana bakmıyorsun?"

Meredith onun dokunuşuyla irkildi. Başını kaldırıp, Matt'in yü-

züne baktığında, artık gergin değildi, yüzünde bir gülümseme belir-miştir. "Bu durumdan hoşlanmıyorum."

Matt, şaka yollu, "Sen bunu hak ettin," dedi. "Bir erkeği yatakta bırakıp kaçmanın güzel bir şey olmadığını sana hiç kimse söyleme-di mi? Adam hâlâ kendisine saygı duyup duymadığını merak ediyor."

Meredith gülmek için kendini zor tuttu. "Öyle kaçıp gitmek aptalcaydı, biliyorum," diye kabul etti. İkisi de, aralarında ne geçerse geçsin ya da ayrılıkları ne kadar uzun olursa olsun, birbirleriyle ko-nuşmaya çok rahat başlayabildiklerinin bilincinde değillerdi. "Ne-den yaptığımı açıklayamam çünkü sebebini ben de bilmiyorum."

Matt, "Sanırım ben biliyorum," dedi. Hazırladığı votka sodayı ona uzatarak, "Al bunu iç," diye ekledi. İtiraz ettiğini görünce, "Bu, toplantının senin için daha rahat geçmesine yardımcı olur," dedi. Meredith içkisinden bir yudum aldıktan sonra, genç adam "Senden benim için bir şey yapmanı istiyorum," diye açıkladı.

Sesindeki ciddiyeti fark eden Meredith, ona dikkatle baktı, "Na-sıl bir şey?"

"Çiftliği hatırlıyor musun -benden ateşkes istediğin anı?"

Evet anlamında başını salladı, o duygusal anı nasıl unutulabilir-di ki?

"Şimdi de ben senden aynı şeyi istiyorum, bir çeşit anlaşma, ateş-kes, avukatlarım bu odada konuşmaya başladıkları andan buradan çı-kip gidene kadar."

Birden Meredith'in bütün bedenini korku sardı. Bardağını barın üzerine koydu, Matt'in yüz ifadesinden ne demek istediğini anlama-ya çalışıyordu. "Anlamadım," dedi.

"Bugün burada sana yapılacak teklifimi dinlemeni ve şunu hiç-bir zaman aklından çıkarmamanı istiyorum: Teklifim sana alışıl-mışın dışında görüne de, her ikimiz için de doğru olanı yaptığımdan kuşkun olmasın. Avukatlarım teklifimi reddettiğin zaman sana hu-kuki alternatifleri sıraladıklarında kendini köşeye sıkışmış hissedebi-lirsin, ama senden hemen ayağa fırlayıp, bize cehennemin dibine kadar yolunuz var, deyip buradan çekip gitmemeni rica ediyorum. Ne kadar öfkelenen de bunu yapmayacaksın, tamam mı? Ve en so-nunda, toplantı bittikten sonra seni ikna edebilmem için bana beş da-kika ayırmanı istiyorum. Anlaştık mı?"

Meredith'in korkusu daha da artmıştı, ama kendisinden istenen şey sadece bir ya da iki saat için, oradan ayrılmaması ve sakın olmasıydı. Hepsi o kadar.

"Ben çiftlikte senin şartlarını kabul ettim," diye hatırlattı, "Senden böyle bir ricada bulunmakla çok şey mi istemiş oluyorum?"

Meredith yavaşça başını sallayarak, "Sanırım hayır, anlaştık," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Önemli değil."

Stuart sıkılmıştı. Barın yanında neler olduğunu görmek için başını uzattığında, Matt'in yüzünde hayranlık ve sevgi dolu bir gülümsemeyle elini Meredith'e doğru uzattığını ve Meredith'in de yüzünde bugüne kadar Stuart'ın hiç görmediği bir ifadeyle, elini Matt'in elinin üzerine koyduğunu gördü.

Hemen başını çevirdi ve tekrar dikkatini avukatların konuşmasına yöneltti. Meredith ve Matt içkilerle masaya döndüklerinde genç avukat hâlâ Meredith'in yüzünde gördüğü ifadenin ne anlama geldiğini düşünüyordu.

Matt, Meredith'in oturmasına yardım ettikten sonra, Pearson, "Başlayabilir miyiz, Matt?" diye sordu. Stuart odaya girdiğinden beri oturma düzeninde bir tuhafılık olduğunu düşünüyordu. Normalde Farrell'in oturması gereken konferans masasının başında Meredith oturuyordu, Pearson genç kadının solunda, Stuart hemen onun yanında yer alıyordu. Levinson, Meredith'in tam karşısındaydı. Şu anda Farrell, Levinson'ın yanındaki yerini almaktaydı. Acaba Matt özellikle mi Levinson'ı masanın başına oturtmuştu, Meredith'in duyacaklarından kendisi yerine onu mu sorumlu tutmasını istiyordu?

Bir dakika sonra Pearson konuşmaya başladı, söyledikleri o kadar garip şeylerdi ki, Stuart kaşlarını çatarak, ihtiyatla dinliyor, bu tarz söylevlerle Meredith'i etkilemeye çalıştıklarını anlıyordu. "Burada on bir yıl önce birbirine evlilik yemini etmiş bir çift var. Bu ciddi bir şeydir. Her ikisi de evlilik müessesesinin hafife alınamayacak ya da..."

Stuart, "Evlenme merasimi ile ilgili detayları geçebilirsin, Bill. Bu, on bir yıl öncesine aitti. Onun için buradayız," dedi ve Matt'e baktı. Farrell, elindeki altın kalemi evirip çeviriyordu. "Müvekkilim

avukatlarınızın söylevleriyle ilgilenmiyor. Ne istiyorsunuz ve ne tek-lif ediyorsunuz? Konuya gelelim."

Matt, Stuart'ın tahrik edici konuşmasına tepki göstermek yerine Pearson'a baktı, başıyla bir işaret yaptı.

Pearson nazik arabulucu rolünü bir kenara bırakarak, "Pekâlâ," dedi. "Durum şu: müvekkilinizin babasına karşı oldukça çirkin ve zarar verici bir dava açmak için müvekkilimin yeterli nedeni olduğunu belirtmek isterim. Philip Bancroft, müvekkilimin evliliğine merhametsizce müdahalede bulunmuş, müvekkilimin öz çocuğunun cenazesinde hazır bulunmasına ve geçirdiği şoktan sonra karısını teselli etmesine engel olmuş ve karısının ondan boşanmak istediği konusunda müvekkilimi yanlış bilgilendirilmiştir. Kısacası Matt Farrell, Philip Bancroft yüzünden, on bir yıllık evliliğinden mahrum kalmıştır. Bay Bancroft ayrıca yasalara aykırı bir biçimde müvekkilimin ticari işlerine de karışmış, nüfuzunu kullanarak Southville imar komisyonuna yaptığı başvurunun ret edilmesine sebep olmuştur. Bütün bunların hepsi mahkemede çözümlenebilecek meselelerdir..."

Stuart, Pearson'ı, yüzündeki bütün kan çekilmiş olarak, hayret dolu bakışlarla izleyen Meredith'i seyretmekte olan Farrell'a baktı. Meredith'in bütün bunlara muhatap olmasına çok öfkelenmişti. Pearson'a döndü ve kendinden emin bir ifadeyle, "Her evli erkek, yaptıklarından dolayı karısının anne ya da babasını suçlamaya kalksaydı, mahkemeler elli sene sonrasına gün vermeye başlardı," dedi. "Ayrıca mahkemede maskara olmak da var!"

Pearson kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. "Hiç sanmıyorum. Çünkü Bay Bancroft'un müdahalesi normalin ötesinde ve son derece kötü niyetliydi. Jürinin, Bay Bancroft'un kasten yaptığı inanılmaz kötülükler karşısında, onun lehinde bir karar vereceğini hiç sanmıyorum. Bir de Southville İmar Komitesi konusunu düşünün."

Korkudan Meredith'in midesinde sancılar giriyordu. Kendisini ihanete uğramış hissediyordu. Çiftliğe kadar gitmiş ve Matt'e bebek ve Philip hakkında gerçekleri anlatmıştı. Şimdi ise bu gerçekler kendisine karşı kullanılıyordu. Ama, Pearson'ın sözlerinin gerisini duyduğunda bu düşüncelerinden vazgeçti. "Bayan Bancroft, bütün bunları sizi üzme ya da telaşlandırmak için değil, sadece bizim bakış açımızdan, gerçeklerin nasıl görüldüğünü anlatmanız için anlattım.

Bay Farrell'in babanıza karşı bütün bu davalardan vazgeçmeye istekli olduğunu da bilmenizi isterim. Elbette ki, bunu için bazı konularda anlaşma sağlanması gerekiyor." Meredith'e uzattığı iki sayfalık bir belgenin bir kopyasını da Stuart'a uzattı. "Size yapmakta olduğum şifahi teklif bu belgede ayrıntılı bir şekilde açıklanıyor. Bay Farrell'in samimiyetinden şüphe edilmemesi için bu belgenin bu toplantı sonunda burada imzalanması gerekiyor. Tek bir şartla. Müvekkiliniz bugün buradan ayrılmadan Bay Farrell'in teklifi ya kabul ya da reddedilmiş olacak. Kabul edilmediği edildiği takdirde, sözünü ettiğimiz kanuni işlemleri hemen başlatacağız. İçinde neler olduğunu size özetlemeden önce bir okumak ister misiniz?"

364

Stuart bir göz bile atmadan kendisine uzatılan belgeyi masanın üzerine fırlatarak, arkasına yaslandı ve hasmını küçük gören bir gülümsemeyle "Senden işitmeyi tercih ederim, Bill," dedi. "Her zaman rol yeteneğine hayran olmuşumdur. Şimdiye kadar sana cehennemin dibine kadar yolun olduğunu söylemediysem sebeplerinden biri de bu oyunun sonunu merak ettiğimden." Stuart böylelikle onların tehditlerinden zerre kadar korkmadığını belirtmiş oluyordu ama onu en çok kızdıran şey, Pearson'un Meredith'i sindirmeye ve korkutmaya teşebbüs etmesiydi.

Matt'in bir baş işaretiyle Levinson araya girdi, yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Belki o belgede teklif edilenleri benim özetlemem daha iyi olur," dedi.

Stuart, kelimelerin üzerine basarak, "Yardımcı aktör müsün yoksa yıldız mı?" diye sordu.

Yaşlı adam, soğukkanlı bir tavırla, "Yıldız," diye cevapladı. "O belgeyi ben hazırladım." Sonra, gülümseyerek, Meredith'e döndü. "Arkadaşımın bahsettiği gibi, Bayan Bancroft, eğer kocanızın istediklerini kabul ederseniz, sadece babanıza karşı açacağı davalardan feragat etmekle kalmayıp, o belgede belirtildiği gibi size toplam beş milyon dolar nafaka ödemeyi kabul ediyor."

Meredith Stuart'a baktı, "Neyi kabul edeceğim?" diye sordu.

Stuart onu, "Bir oyun oynuyorlar," diye teselli etti. "Önce, onlarla oynamadığın takdirde neler yapacaklarını söyleyerek seni tehdit ediyorlar. Sonra da, oynadığın takdirde sana neler vereceklerini anlatıyorlar."

Meredith, alçak sesle, "Bir oyun mu?" dedi. "Ne oyunu?"

"Onu en sona saklıyorlar."

Gözlerini Stuart'tan ayırmadan, Matt'le göz göze gelmemeye çalışarak, "Devam edin, Bay Levinson," dedi.

"Beş milyon dolara ilave olarak, kocanız Bancroft Şirketi'ne Houston'da sahip olduğu arsayı yirmi milyon dolara satmayı kabul ediyor."

Meredith toplantı odasının etrafında döndüğünü hissetti. Ne kadar yanılmıştı. Başını kaldırdı ve minnet dolu bakışlarla Matt'e baktı. "Ve son olarak teklifini kabul ettiğiniz takdirde kocanız, boşanmak için eyalet yasalarına göre gerekli olan iki yıllık bekleme süresini altı aya indirecek feragatnameyi imzalamayı da kabul ediyor."

Stuart bu hususu omuzlarını silkerek reddetti. "Bekleme süresini azaltmak için Farrell'in feragatname vermesine gereksinimimiz yok. Eğer çiftler iki yılın üzerinde bir zamandır ayrıysalar, yasaya göre, bekleme süresi kendiliğinden altı aya iniyor. Bu insanlar on bir senedir beraber değiller!"

Levinson arkasına yaslandığında, Meredith onun ne söyleyeceğini tahmin etmekte zorlanmadı. "Geçen hafta sonunu beraber geçirdiler."

Stuart "Bundan ne çıkar?" dedi. Matt'in beş milyon dolarlık nafaka teklifi karşısında şaşkına dönmüştü. Bunun karşılığında Farrell'in ne isteyeceğini anlamaya çalışıyordu. "Evlilik anlamında bir araya gelmediler. Sadece aynı çatı altında bulundular. Hiçbir yargıç evliliklerinin korunması gerektiğini düşünüp, iki senelik bekleme süresine karar vermez. Yaptıkları sadece bir evde iki gün beraber kalmaktı, hepsi o kadar."

Rahatsız edici bir sessizlik oldu.

Levinson kaşlarını kaldırdı ve soran gözlerle Stuart'a baktı. Stuart tekrar öfkelenmeye başlıyordu. Farrell'e baktı, "Sadece bir çatıyı paylaştınız, bir yatağı değil." Farrell bir şey söylemedi, başını kaldırıp Meredith'e baktı.

İşte o zaman Stuart her şeyi anladı. Bunun için, Meredith'in gözlerinde beliren öfkeyi, yanaklarının kızardığını, bakışlarını Farrell'den kaçırıp kendi ellerine çevirmesini görmesine gerek yoktu. Omuzlarını silktili. "Pekâlâ, birlikte kaldılar diyelim. Bu çok mu önemli? Müvekkilin niçin kaçınılmaz bir boşanmayı uzatmak istiyor?"

365

Levinson, “Çünkü,” dedi, “müvekkilim boşanmanın kaçınılmaz olduğu konusunda ikna olmuş değil.”

Stuart içten bir kahkaha attı, “Çok saçma.”

“Bay Farrell sizin gibi düşünmüyor. Burada teklif ettiği bütün imkânları, beş milyon dolarlık bir nafakaya, Houston’daki arsaya, Philip Bancroft için açmayı planladığı davalardan vazgeçmeye ve iki sene bekleme süresinden feragat etmeye kendisine sadece tek bir imkân sağlanması karşılığında hazır.”

“Nedir bu imkân?”

“Kendisinden esirgenen evliliğinin her süresi için bir hafta istiyor. Karısıyla geçirebileceği on bir hafta. Böylece birbirlerini daha iyi tanıyabilecekler...”

Meredith gözleri kıvılcımlar saçarak, “Sen ne istiyorsun!” diye bağırды.

Stuart, “Onu nasıl tanımayı planladığını açıklar mısın?” diye araya girdi.

Levinson, “Sanırım bu konuyu kendilerine bıraksak daha doğru olur,” diye başladı ama Meredith öfkeyle onun sözünü kesti. “Yo, hayır, bunu yapamazsın!” Ayağa kalkmıştı. Öfke dolu bakışlarla Matt’e döndü, “Bütün toplantı boyunca beni sindirmek ve aşağılamak için elinden geleni yaptın. Şimdi niçin susuyorsun? Ayrıntılara gelelim. Böylece onları da sözleşmenin altına ilave ederler. Söyle bakalım beni nasıl tanımayı planlıyorsun. Bana şantaj yaptığına göre, sırala bakalım şartlarını, seni gidi hergele!”

Matt masadaki avukatlara baktı, “Bizi yalnız bırakın.”

Meredith başkalarının söyleyeceklerini iştirme konusunda endişelenecek noktayı çoktan geçmişti. Avukatları, “Oturun!” diye uyardı. Hiçbir şey önemli değildi. Tuzağa düşürülmüştü. Şartları çok iyi anlamıştı. Ya on bir hafta boyunca onunla yatacağı, ya da babasını mahkemelerde süründürüp, sonunda ölümüne sebep olacaktı. O sırada bir şey daha dikkatini çekti. Beyaz saçlı bir sekreter, koltuğun kenarına oturmuş konuşulanları not etmekle meşguldü. Meredith kendini köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissediyordu. Ellerini masaya dayayarak, öfkeyle, “Kimse bir yere gitmesin, ahlâksız şartlarını sırala da herkes duysun. Ya seninle yatacağım, ya da davalarınla babamın ölümüne sebep olacaksın, öyle mi? Avukatlarına anlat

bakalım bunu nasıl yapmayı planlıyorsun! Nerede ve ne sıklıkta, seni Allahın belası! Ama makbuzlarını hazırlamayı unutma seni orospu çocuğu. Çünkü onları sana imzalatacağım.”

Bakışlarını koltukta not almakta olan sekretere çevirdi, “Eğleniyor musun? Her şeyi kaydediyor musun? Haydi yaz, bu canavar patronun sana fantezilerini ne sıklıkta uygulamak istediğini söyleyecek...”

Birden herkes ayaklandı. Matt sandalyesinden fırladı ve masanın başına doğru hareketlendi, Levinson onu kolundan tutmaya çalıştı ama başaramadı. Stuart sandalyesini geri iterek, Meredith’in önüne geçmeye çalıştı, ama Meredith yumruklarını sıkışmış Matt’in üzerine yürüyordu. Stuart’a, “Bırak beni!” diye bağırды. “Devam et, şartlarını sekreterine yazdır, ne sıklıkta istiyorsun?” Matt ona doğru uzanırken, Meredith yumruğunu savurdu ve öyle bir tokat patlattı ki, Matt’in başı yana döndü.

Matt, onun kollarını yakalamaya çalışarak, “Kes şunu!” dedi. Bir yandan da yaklaşmakta olan Stuart’ı gözlüyordu.

“Piç herif,” diye hıçkırmaya başladı. “Piç herif, sana güvendim.”

Matt bir eliyle Stuart’ı iterken diğer eliyle onu kendine doğru çekti. “Benimle yatmamı istemiyorum! Anlıyor musun? Tek istediğim bana bir şans vermen! Sadece on bir haftalık bir şans!”

Herkes ayaktaydı ve birden herkes olduğu yerde dondu kaldı. Meredith bile mücadele etmekten vazgeçmişti. Bütün vücudu titriyordu; elleriyle yüzünü kapamıştı. Matt etrafındakilere baktı, “Artık gitseniz iyi olur,” dedi.

Levinson ve Pearson dosyaları toplayıp, gitmeye hazırlanıyorlardı, ama Stuart olduğu yerde kaldı. Meredith’i izliyordu. Meredith ne yapacağını şaşırılmış, ne Matt’e karşı koyuyor ne de kendini onun kollarından kurtarmak için bir çaba harcıyordu. “Ellerini üzerinden çekene, onu serbest bırakana ve Meredith bana gitmemi söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum.”

Stuart’ın dediğini yapacağı belliydi. Matt kollarını aşağıya indir-di, cebinden bir mendil çıkartarak Meredith’e uzattı.

Stuart, arkası ona dönük olan genç kadına, “Meredith?” dedi. “Dışarıda beklememi mi istersin, burada kalmamı mı? Ne yapmamı istiyorsan söyle.”

Meredith Matt'ın uzattığı mendili kabaca çekip aldı, kendine söylenenleri yanlış yorumlamış olmaktan ve ortalığı karıştırmış olmaktan utanıyordu ve kendisini böyle bir duruma soktuğu için Matt'e karşı büyük bir öfke duyuyordu.

Matt, Stuart'a dönerek, "Şimdi yapmak istediği tek şey," dedi "Bana bir yumruk daha atmak..."

Meredith, dişlerini gıcırdatarak, "Avukatlığına ihtiyacım yok, kendi adıma konuşabilirim!" dedi. "Burada kal, Stuart." Kızgın, kuşku dolu gözlerini Matt'e çevirerek, "Bu toplantının resmî ve hukuکی olmasını isteyen sensin. Şimdi avukatıma, sana bir fırsat verilmesini istemekle neyi kastettiğini anlat bakalım. Çünkü ben ne demek istediğini anlamıyorum."

"Seninle konuşmayı tercih ederdim."

"Bu çok kötü! Bu görüşmenin bugün, avukatların önünde yapılmasını isteyen sendin! Herhalde bu meseleyi benimle bir başka zaman özel olarak konuşacak vakti bulamamış olmalısın..."

Matt, "Bu söylediğini yapmak için dün seni aradım," dedi. "Sekreterine avukatınla görüşmem için talimat bırakmışsın."

"Tekrar deneyebilirdin!"

"Ne zaman? Bu hafta Reno'ya veya Meksika'ya gidip beni boşadıktan sonra mı?"

Meredith, çocuk gibi, "Denemek hakkımdı," dedi ve Matt gülmek için dudaklarını ısırdı. Harika görünüyordu. Sakinleşmeye başlamıştı. Çenesi yukarda, omuzları dik duruyordu. Ama henüz avukatların yüzüne bakamayacak kadar utandığı belliydi. Bu nedenle onun yerine omzunun üzerinden Matt'e baktı. Onun avukatları çantalarını ve paltolarını almış odayı terk ediyorlardı ama Stuart inatla durmuş, kollarını göğsüne bağlamış yüzünde husumet, şüphe ve merak karışımı bir ifadeyle onları seyrediyordu. Matt, "Meredith," dedi. "En azından avukatına benim odamda beklemesini söyler misin? Oradan her şeyi görebilir, ama işittiklerinden fazlasını işitmesi gefekmez?"

Meredith, "Saklayacak hiçbir şeyim yok," dedi "Şimdi şu işe bir son verelim. Benden istediğin tam olarak nedir?"

Matt, "Pekâlâ," dedi. Whitmore'un duyması artık onun da umurunda değildi. Toplantı masasının kenarına oturarak, kollarını göğ-

sünde kavuşturdu. "Birbirimizi daha iyi tanımak için önümüzdeki on bir haftayı istiyorum."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Gayet medeni bir şekilde, -beraber yemek yiyebiliriz, oyunlara gidebiliriz."

Kızın öfkesi gittikçe artıyordu. "Ne sıklıkta?"

"Hiç düşünmedim."

"Eminim, hayatımı nasıl bozabilirsin, diye şantaj maddelerini hazırlamakla meşgulsün."

Matt, "Haftada dört gün!" diye açıklık getirdi. "Ve amacım hayatımı bozmak değil," diye ekledi.

Meredith, "Haftanın hangi günleri?" diye sordu. Matt'ın kızgınlığı geçmişti, gülmek için tekrar kendini zor tutuyordu. Kısa bir süre düşündükten sonra, "Cuma, cumartesi, pazar ve... çarşamba," dedi.

"Bir işim ve nişanım olduğun hiç aklına geliyor mu acaba?"

"İşine karışmak istemem. Nişanlın ise on bir hafta beklemek zorunda kalacak."

Meredith, "Bu haksızlık," diye haykırdı.

Sesinin tonundaki soğukluk ve anlaşılması güç yüz ifadesinden, Meredith, kimsenin onu caydıramayacağını farkındaydı. En son hedef olarak kendisini ele geçirmeye karar vermişti. "Hakkında yazılan bütün pislikler doğru, öyle değil mi?"

"Çoğunlukla."

"İstedliğini elde etmek için kimlere, ne zarar verdiğin umurunda değil, öyle değil mi?"

"Genç adamın yüz hatları gerildi. "Evet, öyle."

Meredith'in omuzları çökmüş, kabadayılık yapmaktan yorulmuştu. "Bunu bana neden yapıyorsun? Sana ne yaptım- yani bilerek demek istiyorum? Hayatımı darmadağın ediyorsun."

Matt bu soruya verecek, doğru dürüst bir cevap düşünemiyordu, "Bizi birbirimize çeken bir şeyler olduğunu düşünüyorum ve bunun gerçekten çok derin olup olmadığını anlamak istiyorum, diyelim," dedi.

Meredith, "Tanrım, buna inanamıyorum!" diye haykırdı. "Aramızda hiçbir şey yok! Dehşet dolu bir geçmişten başka."

“Ve geçen hafta sonu,” dedi Matt.

Meredith üzüntüsünü öfkesinin arkasına saklamaya çalışarak, “O... O sadece seksti.”

“Öyle mi?”

Matt hakkında gazetelerde yazılanları hatırlayarak, “Sen daha iyi bilirsin!” diye karşılık verdi. “Hakkında okuduklarımın yarısı doğruysa, ucuz ve anlamsız ilişkiler kurma konusunda dünya rekoru sahibisin Tanrım, o pembe saçlı Rock yıldızıyla nasıl birlikte olabilirdin?”

“Marianna Tighbell’den mi söz ediyorsun?”

“Evet! Sakın inkâr etmeye kalkma! National Tattler’in kapak sayfasında resimleriniz vardı.”

370

Matt, gülmemeye çalışıyordu, ama bu çok zordu. Onu odanın ortasında ileri geri dolaşırken görmek, öfkeli hareketlerini seyretmek inanılmazdı. Muhteşem görünüyordu. Düzinelerce erkekle yatmamış olması için dua ediyordu. Hatta onunla beraber olan bütün erkeklerin beceriksiz, sıkıcı ve bencil, hatta iktidarsız olmaları için Tanrıya yalvarıyordu.

“Evet, şöyle bakalım?” dedi, “O kadınla nasıl beraber olabildin?”

“Evinde bir partiye gittim, fakat onunla yatmadım.”

“Buna inanmamı mı bekliyorsun?”

“İnanmayacağın anlaşılıyor.”

Genç kadın, birden konunun bu olmadığını hatırlamış gibi başını sallayarak, “Önemli değil,” dedi. Belki bu çılginca fikrinden onu caydırabileceğini umarak, son bir kez, “Matt, lütfen,” diye yalvardı, “Başka birini seviyorum.”

“Benimle sevişirken başka birini sevmiyordun.”

“Lütfen bu konuyu kapat! Parker Reynolds’ı seviyorum, yemin ederim. Ona genç kızken aşık olmuştum. Seni tanımadan önce de onu seviyordum!” dedi ve ekledi, “Bir başkasıyla nişanlandığı için, bir süre ondan vazgeçmişim.”

Bu sözler Matt’in kalbini kırmıştı. Ayağa kalktı ve sert bir sesle, “Teklifimi duydun, Meredith,” dedi. “Ya kabul edersin, ya da etmezsin.”

Meredith ona baktı, birden bu kadar kabalaşmasına anlam verememişti. Toplantının bitmiş olduğu anlaşılıyordu, teklifinde ısrar

ediyordu. Bunu Stuart da anlamış olmalıydı ki paltosunu giymiş, Matt’in ofisine doğru yürüyordu. Yarı yolda durdu ve Meredith’in yanına gelmesini bekledi.

Genç kadın Matt’e arkasını dönerek, çantasını aldı. Teklifini cevaplamamakla ona değer vermediğini kanıtlamaya çalışırken, kendi kafasında cevaplanması gereken bir sürü soru yanıt bekliyordu. Paltosunu almak için yürüdü.

Arkasından, Matt buz gibi bir sesle, “Cevabın bu mu, Meredith?” dedi.

Meredith cevap vermedi. Yutkundu, son bir kez ona yaklaşabilmeyi, kalbini yumuşatacak bir yol bulabilmeyi düşündü. Ama o kalbi olmayan bir insandı. Tutku ve hırs Matt’in özellikleriydi. Stuart’a döndü, “Gidelim,” dedi. Belki de arkasından seslenip, blöf yaptığıını, babasına ve ona zarar vermeyeceğini söyleyecekti.

Ama böyle bir şey olmadı.

Matt’in sekreteri çıkmış olmalıydı. Meredith, Stuart’a, “Babama karşı savurduğu tehditleri gerçekleştirebilir mi?” diye sordu.

Stuart içini çekti, “Dava açmasına ya da babanı mahkemeye getirmesine engel olamayız. Böylece intikam duygularını tatmin edecektir. Matt davayı kazansın ya da kazanmasın babanın ismi gazetelerde çıkacak. Bu arada, sağlığı nasıl?”

“Bütün bunlara dayanacak kadar iyi değil.” Sonra, elindeki belgeye baktı. “Okudun mu? Açık verdikleri bir yer var mı?”

“Böyle bir şey yok. Ama tuzak da yok. Çok basit ve açık. Aynen Pearson ile Levinson’un söyledikleri gibi,” dedi ve belgeyi Meredith’in okuması için sekreterin masasına koydu. Meredith başını salladı, çantasından bir kalem çıkartarak, belgenin altını imzaladı.

Sanki kirlenmiş gibi kalemi yere fırlatarak, “Bunu onlara ver ve ona da imzalat,” dedi. “Ve o manyağa söyle, benimle buluşmak istediği günleri yazsın, kenarını da, paraflasın. Bir gün kaçırırsa, telefisi olmayacağını da ilave et!”

Stuart neredeyse gülümsemek üzereydi, ama doğru olmayacağını düşünüp, son anda vazgeçti. Belgeyi eline aldığıında başını sallayarak, “Şayet beş milyon dolar ve Houston’daki arazinin senin için fazla önemi yoksa, bunu kabul etmek mecburiyetinde değilsin. Babanla ilgili söylediklerini yapacağını sanmıyorum,” dedi.

371

Meredith'in yüzünde bir umut ışığı yandı. "Nereden biliyorsun?"
"Bir önsezi? Güçlü bir önsezi diyelim."
"Önsezi mi? Neye dayanarak?"

Stuart, Farrell barda Meredith'in elini tutarken yüzünde oluşan sevgi dolu ifadeyi hatırladı. Meredith onu tokatladığı andaki bakışını hatırladı. Kızın kollarını tutarken halinde zorbalıktan eser yoktu. On bir haftalık bir seks partisi planladığını sanmış olmalarının onu ne kadar sarstığını, yüzündeki ifadeden anlamak mümkündü. "Eğer babana karşı bu kadar zalim davranabilecekse, neden sana o kadar cömert davranıyor? Neden pes etmen için sadece babanı tehdit etmekle yetinmiyor?"

372

"Fazla karşı koymazsam daha eğlenceli olacağını düşündüğü için herhalde. Ya da bu kadar büyük bir parayı kaybetmekten korkmadığını bana ve babama kanıtlamak istiyor. Yirmi altı yaşındayken babam onu çok kötü aşağıladı ve ona zarar vermek için hâlâ elinden geleni yapıyor! Sen anlayamazsın ama ben Matt'in babam hakkında hissettiklerini çok iyi anlıyorum."

"Hâlâ, o adamın babana karşı hiçbir hukuki girişimde bulunmayacağına eminim. İster inan, ister inanma."

Meredith, "Sana inanıyorum," dedi. Şimdi daha sakindi. "Bana bir tek somut sebep söyle, buradan hemen gidelim; o kâğıtları da çöpe atalım."

"Belki sana aptalca gelebilir, ama bugün burada gördüğüm Farrell ile şöhretini basın'dan okuduğumuz Farrell arasında büyük bir farklılık gözlemledim. Bu adamın seni üzecek bir şey yapabileceğine inanmıyorum."

Meredith güldü. Bu acı bir gülüştü. "Gözümü korkutmaya, aşağılamaya çalışmasına ne dersin? Ve de şantaj! Beni bu kadar insanın içinde rezil etmesine ne demeli?"

Stuart çaresiz omuzlarını silktilti. "Buna şantaj denilemez, -sana para ödeyen kendisi, senden para istediği yok. Yaptıklarına gelince, bir adamın çok fazla istediği bir şeyi elde etmek için bütün kozlarını kullanması, diyebiliriz. Bana kalırsa, durumun kontrolden çıkmasının en önemli nedeni avukatların biraz abartılı davranmaları oldu. Böyle nazik bir mesele için yanlış avukatlar seçmiş. Pearson ile Levinson oyunu sadece tek bir şekilde oynamaya alışmış insanlar. İnsanların gırtlığına basıp, kazanmaya alışmışlar bir kere."

Meredith Stuart'ın bu denli dayanaksız yargısından hayal kırıklığına uğramıştı, "Babamın hayatını riske sokamam. Sana bir şey söyleyeceğim," dedi ve üzüntülü bir sesle ilave etti. "Matt kendisi gibi avukatlar seçmiş. Matt'in beni incitmek istememesi konusunda haklı olabilirsin, ama yanıldığım bir şey var. Matt benim peşimde değil. Beni tanımıyor bile. İsteddiği tek şey babamdan intikam almak. Bunun da iki yolu var, ya babamı mahkemeye sürükler, ya da beni kullanarak intikamını daha eğlenceli bir biçimde alır. Bunca yıl sonra babamın bizi bir arada görmekten asla hoşlanmayacağını biliyor," dedi ve elini Stuart'ın koluna koyarak, "Şu kâğıtları ona götürürken bana bir iyilik yapar mısın?"

Stuart onun elini tuttu. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Matt'i bu anlaşmanın ve evliliğimizin aramızda bir sır olarak kalmasına ikna etmeye çalış. Kabul etmeyebilir, çünkü bu da intikam zevkini azaltacaktır. Ama dene lütfen."

"Denerim."

Meredith gittikten sonra, Stuart ikinci sayfanın altına Meredith'in eklenmesini istediği hususları yazdı. Farrell'i ikna edebileceğini ümit ediyordu. Matt'in ofisine doğru yürüdü. Orada yoktu. Toplantı odasına yöneldi. Adamı habersiz yakalayıp, gerçek yüzü ve hisleri hakkında fikir sahibi olmak istiyordu. Toplantı odasının perdeleri açılmıştı, Farrell pencerelerden birinin önünde durmuş, elinde içkisi, düşünceli bir yüz ifadesiyle gökyüzünü seyrediyordu. Stuart, "Kapıyı çalmalı mıydım?" dediğinde, Farrell irkildi. Stuart, 'Meredith buradayken bu adamın hislerini anlamak daha kolaydı,' diye düşündü. Şimdi yüzünde çok daha donuk ve gizemli bir ifade vardı. Stuart'ın elindeki belgelere baktı, bara doğru yürüdü.

"Bir içki daha alacaktım," dedi Meredith'in belgeleri imzalayıp imzalamadığını öğrenmek için fazla istekli görünmüyordu. "Sen de alır mısın? Yoksa hemen iş konuşmayı mı tercih edersin?"

Stuart, onun Meredith hakkındaki gerçek hisleri konusunda fikir sahibi olabilmek ümidiyle, "İş kısmı uzun sürmeyecek nasıl olsa," dedi "İçki teklifini kabul edebilirim."

Farrell, barın arkasına geçerek, "Perrier mi?" diye sordu.

"Bourbon," dedi Stuart, "sek."

Farrell şaşırılmış görünerek, "Gerçekten mi?" diye sordu.

373

Stuart soğuk bir sesle, “Senin gibi acımasız ve zeki birini kandırmaya kalkışır mıyım?” dedi.

Farrell, Bourbon şişesine uzanırken, alaycı bir ifadeyle ona bakarak, “Müşterin için şeytanın kendisini bile kandırırın,” dedi.

Stuart, bu yorumun kısmen de olsa doğru oluşundan rahatsızlık duymuştu. Çantasını ve elindeki belgeleri barın üzerine koydu. “Bak bunda haklısın,” dedi. Farrell içkisini verirken gözleri masanın üzerine koymuş olduğu belgelere takıldı. “Sanırım Meredith onu imzaladı,” dedi.

Stuart onun tepkisini anlamaya çalışarak, “Bazı şartlar ilave etti,” diye cevapladı. “Sözünü ettiğiniz günlerin belgede yer almasını ve eğer bir gün kaçırırsanız, o güne ilişkin hakkınızın kaybolacağını belirtmesini istedi.” Farrell’in yüz hatlarının yumuşadığını gördü. Ama gözlerinin neşeden mi, gururdan mı parladığını anlayamadı çünkü Farrell hemen toplantı masasına doğru yürümüşü. Masanın üzerinde bırakmış olduğu altın kaplama dolma kalemını aldı. Stuart’ın ilave ettiği şartların altını imzalamak üzereydi ki, Stuart, “Orada görüldüğü gibi, evliliğinizin bu on bir haftalık süre içinde kimseye açıklanmamasını da istiyor,” diye ilave etti.

Farrell gözlerini kısıtı ve tam Stuart bir şeyler söylemek üzereyken, eğildi, ek maddelerin yazılı olduğu kısmı imzalayarak belgeyi Stuart’a geri uzattı. “Gizlilik senin fikrin miydi?” diye sordu, “Yoksa Meredith’in mi?”

Stuart sakın bir sesle, “Onun fikriydi,” diye cevapladı. Dikkatle Farrell’e bakıyordu. “Beni dinleseydi, o anlaşmayı çöpe atması gerekirdi.”

Farrell arkasına yaslandı. “Eğer öyle yapsaydı,” diye karşılık verdi, “Babasının sağlığını ve ismini tehlikeye atmış olurdu.”

Stuart, “Hiçbir şeyi tehlikeye atmış olmazdı,” diye karşılık verdi. “Blöf yapıyorsun.” Karşısındaki adam sadece kaşlarını yukarı kaldırıp, sessiz kalmayı tercih edince, Stuart, daha fazla bastırdı. “Ahlak dışı ve uçuk bir şey yapıyorsun. Ya dünya çapında bir serisinin, ya aklından zorun var, ya da ona âşıksın. Hangisi?”

Farrell, “Kesinlikle birincisi,” diye cevapladı, “Büyük bir olasılıkla da hem ikincisi ve hem de üçüncüsü. Sen karar ver.”

“Ben verdim bile.”

“Hangisiymiş?”

Stuart, “Birincisi ve üçüncüsü,” dedi. Sonra, “Meredith hakkında ne biliyorsun?” diye sordu

Farrell, “Meredith insanlardan nefret etmesini beceremeyen biridir,” dedi.

Stuart duydukları karşısında şaşkınlığını saklamak zorundaydı. Çünkü Farrell anlattıklarıyla, farkında olmadan, Stuart’ın şüphelerini teyit ediyordu. “Eğer bunu becerebilseydi önce ona çocukluğunu zehir eden, işte ilerlememesi için her şeyi yapan babasından nefret ederdi. Bize on bir sene önce yaptıkları için şimdi ondan nefret ediyor olması gerekirken, bana karşı onu korumaya çalışıyor. Meredith sevdiği insanları, kötü şeyler de yapsalar -örneğin benim gibi- bağışlamak için sebepler bulur. Dediğine göre, ben onunla mecbur kaldığım için evlenmişim ve onu terk etmem çok doğalmış.” Stuart’ın kendisini büyük bir dikkatle dinlediğinin farkında olarak, devam etti, “Meredith insanların incinmesine dayanamaz. Ölü bebeklere cenaze merasimi yapar ve çiçek gönderir. Yaşlı bir adamın kollarında ağlar, çünkü o adam on bir yıldır onun torununun katili olduğuna inanmaktadır. Kar fırtınasında dört saat araba kullanarak bana gerçeği anlatmaya koşar. Pırlanta gibi bir kalbi vardır. Zeki, dirayetli ve becerikli bir kadın olduğu için, bugün, arkasından oynanan bütün oyunlara rağmen bir mağazalar zincirinin başkanlığını yapmaktadır.” Kalemını cebine koyarken, Stuart’a meydan okuyan bir yüz ifadeyle baktı. “Onun hakkında başka ne bilmem gerekir?”

Stuart tatmin olmuş bir yüz ifadesiyle, “Tanrı benim cezamı versin,” dedi. “Yanılmamışım -sen ona âşıksın. Ve âşık olduğun için babasına onu üzecek hiçbir şey yapmazdın.”

Farrell ellerini cebine soktu. “Böyle düşünüyorsun, ama Meredith’in riske girmesini sağlayacak kadar da emin değilsin. Bu konuyu ona bir daha açacağını sanmıyorum.” Stuart, barın üzerinden çantasını alırken, “Öyle mi?” diye karşılık verdi. Meredith’e ne yapması gerektiğini ve nasıl yapacağını söylemeyi düşünüyordu. “Nereden biliyorsun?”

Farrell, sakın bir ses tonuyla, “Çünkü,” dedi, “Geçen hafta sonu benimle yattığını anladığın andan itibaren, bazı şeyler hakkında kuşkuyla düştün. Örneğin, benim için neler hissettiği konusunda...”

“Ben onun avukatıyım. Benim görevim oma düşündüklerimi söylemek.”

“Aynı zamanda onun arkadaşısın ve bir zamanlar onu sevmiştin. Ona çok yakın olduğun için enine boyuna düşünecek, sonunda işi oluruna bırakmaya karar vereceksin.”

Farrell’in odasına geçmişlerdi. Genç adam, masasının başında, ayakta duruyordu. Stuart, Farrell’in söylediklerinden tedirgin olmuştu. Bir süre uygun bir cevap aradı. Gözü masanın üzerinde duran genç kız resmine ilişince, “Karına kur yaptığın süre içinde bu resmi ortadan kaldırmayı düşünmüyor musun?”

“Hayır.”

Öyle bir ifadeyle söylemişti ki, Stuart resimdeki genç kızın, kız arkadaşı ya da metresi olduğu yolundaki düşüncelerinden kuşkuya düştü. “Kim bu kız?” diye sordu.

“Kız kardeşim.”

Farrell’in kendisine dikkatle baktığının farkındaydı. Omuzlarını silkti, “Güzel gülüyor. Güzel bir vücudu var.”

Farrell, “Son söylediğini duymamış olacağım,” dedi, “ve bir daha sefer Şikago’ya geldiğinde dördümüz bir akşam yemeği yiyeceğiz. Meredith’e söyle onu yarın akşam yedi otuzda alacağım. Sabahleyin sekreterimi arayıp adresi bildirirsin.”

Kibarca kovuluyordu. Stuart başını salladı, kapıyı açıp, dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Farrell’in ofisinin dışında durdu, ‘Acaba Meredith’e, kocasını sevsin ya da sevmesin imzaladığı anlaşmadan kaçmasını, hem de hemen kaçmasını söylemeyererek iyilik mi yapıyorum,’ diye düşündü. Adam bir makineden farksızdı. Hiçbir taviz vermiyor, hiçbir şeyden yılmıyordu.

Matt, koltuğuna gömüldü, başını arkaya yasladı ve gözlerini kapadı. “Tanrım!” diye fısıldadı, derin bir nefes alarak. “Sana şükürler olsun.”

On bir senedir ilk defa dua ediyordu. İki saattir ilk defa rahat nefes alabiliyordu.

KIRK BİR

Parker, kapıdan içeri girer girmez, “Farrel’le görüşmen nasıl geçti?” diye sordu. Meredith’in boşanma haberini kutlamak için, bir gün önce konuştukları gibi, o akşam birlikte yemeğe çıkacaklardı. Genç kadın alnına düşen saçlarını eliyle geriye atıp, başını iki yana salladı.

Parker, “Meredith, neler oluyor?” dedi.

Meredith, “Otursan daha iyi olur,” diye karşılık verdi.

Genç adam, “Ayakta durmak istiyorum,” dedi. Canı sıkılmış gibiydi.

On dakika sonra Meredith, olup biteni anlattığında, Parker, artık sadece sıkın değil, çok öfkeliydi. “Ve sen de kabul ettin, öyle mi?”

Meredith, “Başka seçeneğim yoktu,” diye söylendi. “Pazarlık şansım yoktu. Kartlar onun elindeydi. Oyunun kurallarını o belirliyordu. Düşündüğün kadar kötü değil aslında.” Parker’ı teselli etmek amacıyla gülümsemeye çalıştı. “Daha sonra üzerinde biraz düşününce, saçma sapan bir şeyden öte olmadığını anlıyorsun. Yani, olaya tarafsız bakarsan demek istiyorum.”

Parker sert bir sesle, “Ben tarafsızım ama sana katılmıyorum,” dedi.

“Bak,” dedi, genç adama moral vermek için gülümseyerek. “Başka bir ülkeye gidip, boşanma işini halletsem bile, aramızdaki mülkiyet meseleleri içinden çıkılmaz bir hal alacaktı. Ama şimdi, her şey-boşanma, mal paylaşımı, işler, altı ay içinde tamamen çözümlenecek ve bitecek.”

Parker öfkeyle, “Haklısın,” diye söylendi. “Ve bu altı ayın yarısını Farrell’le birlikte geçireceksin.”

“Bunun birbirimizle çok samimi olmamız anlamına gelmediğini kendisi de söyledi. Üstelik haftanın geri kalan yarısı hâlâ bizim.”

“Pis herif, çok cömert davranmış!”

Meredith onu, “Kendine gel, yanlış düşünüyorsun!” diyerek uyar-mak istedi. “Bunları beni istediği için değil, babamdan intikam al-mak için yapıyor!”

“Beni kandırmaya çalışma Meredith! Farrell ne pahasına olursa olsun sana sahip olmaya çalışıyor. Bana toplantıyla ilgili anlattıklarını hatırla. Herifin avukatları Farrell’in kendisini hâlâ senin kocan olarak gördüğünü defalarca vurgulamışlar! Beni en fazla kızdıran şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?”

Meredith, öfkesinden ağlamamak için kendini zor tutuyordu. “Hayır,” dedi. “Kaba ve küstah davranmayı bırakırsan belki seni dinlemek isteyebilirim.”

“Kaba ve küstah mı? Ben mi? Farrell sana böyle bir teklifte bulunuyor, kaba ve küstah ben oluyorum, öyle mi? İşin en üzücü, en iğrenç tarafı, adamın seninle haftada dört kez birlikte olmak için beş milyon dolar teklif etmesi. Her seferinde yüz-bilmem kaç, bin dolar?”

Meredith’in üzüntü ve yorgunluğu öfkeye dönüşmüştü. “Madem o kadar ince düşünüyorsun,” diye karşılık verdi “O adamın hâlâ kocam olduğunu hatırlatırım!”

“Peki ben neyim, bir ayrıntı mı?”

“Hayır, sen benim nişanlımsın.”

“Benim ne kadar ödemem gerekiyor?”

Meredith, sakın bir sesle, “Git buradan Parker,” dedi Yüzündeki ifadeden çok kararlı olduğu anlaşılıyordu.

Parker, “Pekâlâ,” dedi ve paltosunu sinirli bir şekilde sandalye-nin üzerinden aldı. Meredith parmağındaki nişan yüzüğünü çıkartıp

ona uzattı. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Boğuk bir sesle, “Bunu da al,” dedi.

Parker genç kadının uzattığı yüzüğe baktı. Öfkesi geçmek üzereydi. “Şimdilik kalsın,” dedi. “İkimiz de şu anda sağlıklı düşünecek durumda değiliz. Bu durum sana eğlenceli gelebilir, ama beni çok sinirlendiriyor.”

“Kahretsin, ben sadece, seni biraz teskin etmeye çalışıyordum, hepsi o kadar.”

“Bu üç ayı yaşayacak olan sen, benden daha rahat görünüyorsun. Belki hayatında ne kadar önemli bir yere sahip olduğumu anlayabil-men için bir süre senden uzak kalmalıyım.”

Meredith “Ve umarım,” diye sinirli bir şekilde karşılık verdi, “bu zamanının bir kısmını, bana biraz anlayış ve şefkât göstermek yeri-ne, neden her şeye bu kadar kendi açımdan baktığın konusunda dü-şünmeye ayırabilirsin.”

KIRK İKİ

Matt, Meredith'in oturduğu binanın önünde arabadan inerken, kapıcı, "Özür dilerim efendim, buraya park edemezsiniz," dedi.

Karıyla ilk kez buluşuyordu. Kafası bununla meşguldü. Hızlı adımlarla binanın girişine doğru ilerlerken, adamın eldivenli avucuna yüz dolarlık bir banknot sıkıştırdı.

Adam arkasından, "Siz merak etmeyin efendim, ben arabanızla ilgilenirim," diye seslendi.

Güvenlik görevlisi Matt'in ismini listede görünce, kibarca başını salladı. "Bayan Bancroft -Daire 505," dedi. "Ben geldiğinizi bilendirim. Asansörler sağ tarafta."

Meredith parmaklarıyla saçlarını düzeltirken, çok gergindi. Bir adım geri atıp, aynadaki görüntüsüne baktı. Üzerinde parlak yeşil bir ipek bluz ve ince yünlü kumaştan bir etek vardı. Kulaklarına bir çift altın küpe taktıktan sonra, bileğine yine altın bir bilezik geçirdi. Sol gun yüzünü biraz renklendirmek için yanaklarını pudralayıp, rujuyla pembeleştirmek üzereyken kapının zili iki kere çaldı. Meredith, elin deki rujun titreyen parmaklarının arasından yere düşmesine ve diğerken lavabonun mermerinde belirgin bir leke bırakmasına engel olamadı. Matt'in yukarı çıkmak üzere olduğu gerçeğini önemsemeye

den, rujunu yerden alıp, işine bıraktığı yerden devam etmek istedi. Sonra ani bir kararla vazgeçti, rujun kapağını kapattıktan sonra çantasına attı. En azından, ne giyeceğine karar verebilmesi için, nereye gideceklerini kendisine bildirme nezaketini göstermeyen bir adam için fazla güzel görünmenin gereği yok, diye düşündü.

Meredith, kapıyı açtı. Genç adamın yüzüne bakmamaya özen göstererek, "Gecikeceğini umuyordum," dedi.

Bu hiç de hoş olmayan karşılama Matt'i şaşırtmadı. Elma yeşili bluzu içinde omuzlarına dökülen parlak saçlarıyla Meredith o kadar güzel görünüyordu ki, onu gülerken kollarının arasına almamak için kendini zor tutuyordu. "Ne kadar gecikmemi isterdin?"

"Doğrusunu istersen, üç ay kadar."

İşte o zaman Matt, kendini tutamayarak gülmeye başladı. Hâlâ başını kaldırıp, genç adamın yüzüne bakma cesaretini kendinde bulamamış olan Meredith, gözlerini Matt'in kaşmir spor paltosuyla krem rengi yakası açık gömleğinin içine gizlenmiş geniş omuzlarından ayırmadan. "Eğlenmeye başladığını görüyorum?" dedi.

Matt, bu sözleri duymazdan gelerek, "Çok güzel görünüyorsun," diye karşılık verdi. Meredith ona bakmamakta ısrarlıydı, döndü ve mantosunu almak için dolaba doğru yürüdü. "Nereye gideceğimizi haber verme nezaketini göstermediğin için," dedi arkasını dönmeden, "ne giyeceğimi bilemedim."

Matt, sesini çıkarmadı. Nereye gideceklerini söylese, kabul etmeyeceğini biliyordu. Bu nedenle arayıp bilgi vermemişti.

"Mükemmel seçim yapmışsın," demekle yetindi.

"Beni çok aydınlattın, teşekkür ederim." Dolaptan paltosunu alıp döndüğünde Matt ile çarpıştı. "İzin verir misin?"

"Mantonu giymene yardım edeyim."

Yana doğru bir adım atıp, paltosunu giymeye çalışarak, "Bana yardım etme!" dedi, "Hiçbir şeyde bana yardım etme! Bunu yapmayı bile deneme!"

Matt genç kadının kolundan tuttu, nazikçe kendine doğru çekti. "Bütün gece böyle mi davranacaksın?"

Kız, buruk bir sesle, "Hayır," dedi. "Bu en iyisi."

"Ne kadar kızgın olduğumu biliyorum."

Meredith birden onun yüzüne bakmaktan korktuğunu unutarak, "Hayır, biliyorsun!" dedi. "Bildiğini sanıyorsun!"

Meredith, o akşam, beraber oldukları sürece, konuşmayarak onu yalnız bırakma konularında, kendi kendine vermiş olduğu sözü unutarak, “Ofisinde benden sana güvenmemi istedin, sonra sana bütün samimiyetle anlattığım, on bir sene önce olmuş her şeyi bana karşı kullandın. Salı günü benim hayatımı altüst ettikten sonra, bugün buraya geldiğinde her şeyin toz pembe olmasını, sana hiçbir şey olmamış gibi davranmamı istiyorsun. Seni... seni gidi ikiyezlü, vicdansız!”

Matt, bir an karşısındaki genç kadının fırtınalı bir denizi andıran gözlerine bakıp, ona, ‘Sana âşığım,’ demeyi düşündü. Ama dün olanlardan sonra kendisine inanmayacaktı. İnansa bile bundan yararlanıp, aralarındaki anlaşmaya uymaktan vazgeçecekti. Bunu yapmasına izin veremezdi. Meredith, çünkü tartışmalar sırasında, aralarında *dehşet verici bir geçmişten* başka bir şey olmadığını söylemişti. Matt’in, onu bu düşüncesinde yanıltıldığına ve gelecekteki beraberliklerinin geçmişteki acıların bir tekrarı olmayacağına inandırmak için, zamana ihtiyacı vardı. Bunun pazarlığını yapmıştı. Bu nedenle ona açıklama yapmak veya onunla tartışmak yerine, kafasında tasarladığı planın birinci aşamasını uygulamaya karar verdi. Bu plan, genç kadını, geçmişte olanlar için sürekli Matt’i suçlamaktan vazgeçirmekti. “Beni acımasız ve iki yüzlü biri olarak görebilirsin. Bu konuda seni suçlamıyorum. Ama senden ricam, en azından on bir yıl önce benim bir canı olmadığım gerçeğini aklından çıkarmaman.”

Meredith mantosunu giymiş, ondan uzaklaşmak üzereyken, Matt, genç kadını omuzlarından tutarak kendisine doğru çevirdi ve küskün bakışlarını yukarı kaldırıncaya kadar bekledi. Fazla üstüne gitmemeye özen göstererek, “Bugün yaptıklarım için benden nefret et,” dedi, “onu anlayabilirim. Ama geçmiş için benden nefret etme. Ben de senin gibi babanın entrikalarının kurbanı oldum.”

Meredith, onun elinden kurtulup, çantasını alırken, “Sen o zaman da kalpsizsin biriydin!” dedi. “Güney Amerika’dayken bana mektup yazma zahmetinde bile bulunmadın.”

Matt, “Sana düzinelerce mektup yazdım,” dedi. Ona kapıyı açtıktan sonra, buruk bir ses tonuyla ilave etti, “Hatta yarısını kendi elimle postaya verdim. Ayrıca o konuda beni eleştirmeye hakkın olduğunu da sanmıyorum.” Koridorda yan yana yürürlerken ilave etti, “Senden sadece altı mektup aldım.”

Meredith, Matt’in elini kaldırıp asansörün düşmesine başışına bakarken, onun kendisini mazur göstermek için mektuplar konusunda yalan söylediğini düşünüyordu. Ama kafasının içini kurcalayan bazı şeyler de yok değildi. Örneğin, Venezuela’dan telefon ettiğinde mektuplar konusunda bir serzenişte bulunmuştu. O zaman bunu üslubunu beğenmediği yolunda yorumlamış olduğunu hatırladı. Demek ki Matt, mektup alamamaktan şikâyet ediyordu.

Doktor hareketlerini kısıtlamadan önce, Meredith, mektuplarını kapının önündeki posta kutusuna kendi eliyle atmaya âdet edinmişti. Bu mektupları postacıdan başka -babası ve uşaklar dahil olmak üzere- hiç kimse oradan çıkaramazdı. Matt’den aldığı beş mektubun posta kutusunun yanında rastladığı postacının elinden aldığı mektuplar olduğunu hatırladı. Belki de Matt’in aldığı söylediği altı mektup postacıya eliyle verdiği mektuplardı.

İçinde onu kemiren korkunç bir şüphe ile Matt’e baktı. Mektuplar konusunda onu daha fazla sorgulamamak için kendini zor tutuyordu. Asansör kapıları açıldı ve beraberce lobiye oradan da dışarıya, caddeye çıktılar. Kapının önündeki kaldırıma park etmiş, kestanec rengi bir Rolls Royce, sokak lambasının ışığı altında bir mücevher gibi parlayarak onları bekliyordu.

Meredith’in aklı hâlâ mektuplardaydı.

Kırmızı ışıktaki durduklarında, Matt, “Benden kaç tane mektup alındın?” diye sordu.

Meredith, eldivenli ellerine bakarak, “Beş,” dedi.

Matt ısrarla, “Sen kaç tane yazdın?” diye sordu.

Meredith önce tereddüt etti, sonra omzunu silkti. “Başlangıçta haftada iki kez yazdım. Daha sonra senden cevap gelmeyince, haftada bir güne indirdim.”

Matt kelimelerin üstüne basa basa, “Sana düzinelerle mektup yazdım,” dedi. “Sanırım baban mektuplaşmamıza da engel oluyordu. Her nasılsa o beş mektup gözünden kaçmış olmalı.”

“Artık önemi yok.”

“Yok mu?” dedi. “Senden mektup beklediğim ve haber alamadığım günler neler hissettiğimi hatırlıyorum da!”

Bu sözlerdeki içtenlik Meredith’i çok etkiledi. Çünkü Matt için o zamanlar yatak odasının dışında bir anlam ifade ettiğini ilk olarak

öğreniyordu. Gösterge tablosunun yumuşak ışığında bir süre Matt'i izledi. Porsche'u kullandığı zaman yanında oturduğu günleri, rüzgârın Matt'in saçlarını dağıtışını, sert, haşın yüz hatlarını ve ne kadar çekici göründüğünü hatırladı. Şimdi ise eskisinden daha yakışıklıydı. Birkaç dakika sonra, "Nereye gittiğimizi söylemek bu kadar zor mu?" diye söylendi.

Matt gülümsedi; sonunda kızın sessizliğini kırabilmişti. "Buraya," dedi ve sinyal vererek arabayı kendi apartmanın kapalı garajından içeri soktu.

Meredith, "Bunu yapacağını tahmin etmeliydim," diye bağırdı ve Matt arabayı durdurur durmaz inmeye ve gerekirse eve yürüyerek dönmeye karar verdi.

Matt arabayı asansörün önüne, Kaliforniya plakalı bir limuzin ile gece mavisi üstü açılan bir Jaguar'ın arasına park ederken, sakın bir sesle, "Babam seni görmek istiyor," dedi. Meredith, Patrick'in yanlarında olduğunu öğrenince ses çıkarmayıp arabadan indi.

Kapıyı, Matt'in iri kıyım şoförü açtı. Meredith adamın arkasından Patrick Farrell'in hızlı adımlarla gülümseyerek onlara doğru gelmekte olduğunu gördü.

Matt babasına, yarı şaka yarı ciddi, "İşte getirdim," diye söyledi "söz verdiğim gibi sağ salım ve çok öfkeli."

Patrick kollarını açtı, gözleri ıslık, ıslık parlıyordu, Meredith kendini yaşlı adamın kolları arasına bıraktı.

Patrick kolunu Meredith'in omzuna atarak, onu şoföre doğru çevirdi, "Meredith," dedi, "Bu Joe O'Hara. Daha önce tanıştığınızı sanmıyorum."

Meredith mahcup bir ifadeyle gülümserken, şoförün tanık olduğu, oldukça gürültülü iki duygusal olay aklına geldi, "Nasılsınız, Bay O'Hara."

"Sizi tanıdığım için çok memnun oldum, Bayan Farrell."

Meredith, sert bir sesle, "Benim adım Bancroft," dedi.

Joe, "Peki, efendim," dedi ve sonra, "Pat," diye seslendi kapıyı doğru giderken, "Seni kapının önünden alırım."

Meredith, buraya geçen geldiğinde, çok dalgın olduğu için, dairenin aşırı lüksü dikkatini çekmemişti. Şimdi ise Patrick ile Matt'e bakamayacak kadar gergin olduğundan etrafına bakmıyordu. Gerçek

ten çok etkileyiciydi. Matt'in dairesi çatı katı olduğundan binanın en üst katındaydı ve bütün duvarlar tamamen camdan yapılmıştı. Kentin muhteşem manzarası önlerinde uzanıyordu. Burası çılgınca yaşamak, partiler vermek için tasarlanmış bir daireydi. Meredith'in çok hoşuna gitmişti.

Patrick Farrell, "Pekâlâ," dedi. "Matt'in evini beğendin mi?"

Meredith kabul etmek zorunda kaldı. "Çok hoş."

İşte o anda Patrick'in orada oluşunun ne büyük bir şans olduğunu düşündü. Matt'in yaptıklarından haberi olduğunu sanmıyordu. Onunla bir önce özel olarak görüşmeliydi. Belki araya girip bu saçmalığı sona erdirebilirdi.

Yaşlı adam, "Matt, mermerden hoşlanıyor, ama ben kendimi burada pek rahat hissetmiyorum," dedi gülerken. "Sanki ölmüşüm de buraya kapatılmışım hissine kapılıyorum."

Meredith, gülümseyerek, "Şimdi, siyah mermerden banyo küvetinin içinde neler hissedebileceğinizi daha iyi anlıyorum," dedi.

Patrick, genç kadınla birlikte yemek odasının yanındaki oturma odasına giderken, "Mezarda gibi," dedi.

Meredith oturdu. Patrick ayakta durmayı tercih etmişti. Matt ise bara doğru yürüyordu. "Ne içersiniz?" diye sordu.

Patrick, "Gazoz," dedi.

"Ben de," dedi Meredith.

Matt, "Sana şeri hazırlıyorum," diye karşılık verdi.

Patrick, "Başkalarının içtiğini görmek beni rahatsız etmiyor," dedi. "Demek Matt'in mermer banyo küvetlerinin rengini biliyor sun."

Meredith, "Keşke bu konudan hiç bahsetmemiş olsaydım," diye düşündü. "Bir gazetede dairenin fotoğraflarını görmüştüm."

Patrick göz kırparak, "Tahmin ettim!" dedi. "Yıllardır, ne zaman Matt'in bir resmi gazetelerde veya başka bir yerde yayınlansa, kendi kendime, 'Umarım Meredith Bancroft bunu görmüştür,' diyordum. Onunla ilgili haberleri takip ediyordun, değil mi?"

Meredith, hemen savunmaya geçerek, "Hayır," diye cevapladı "Kesinlikle öyle bir şey yapmıyordum."

Tuhaf ama, genç kadını bu utanç verici konuşmadan kurtaran Matt oldu. Barın arkasından ona doğru seslendi. "Hazır konu açıl-

mişken, görüşmemizi bir sır olarak nasıl muhafaza edeceğimizi, söyler misin lütfen? Avukatın bunu senin istediğini söylemişti.”

Patrick, Meredith’e dönerek, “Bir sır mı?” dedi. “Neden böyle bir şey yapmak istiyorsun?”

Meredith’in aklına düzinelerce sebep geliyordu ama bunların hiçbirini yaşlı adama söylenecek türden değillerdi. Bu konuda da Matt imdadına yetişti. “Çünkü Meredith hâlâ bir başkasıyla nişanlı,” diye açıkladıktan sonra, döndü ve “Yıllardır gazetelerde resmi çıkan birisin. Nereye gitsek insanlar seni tanıyacak,” diye söylendi.

Patrick, “Ben gidip, yemeğin ne zaman hazır olacağına bakayım,” dedi ve yemek odasına doğru yürüdü. Meredith yaşlı adamın ya çok acıktığını ya da onları yalnız bırakmak için bahane uydurduğunu düşündü.

Patrick’in onları duyamayacağından emin olunca, “Beni kimse nin tanıyacağını sanmıyorum, ama seni kesinlikle tanıyacaklardır. Sen Amerikan iş adamları arasında bir seks sembolüsün, hareket eden her şeyi yatağa atmakla meşhur olan sensin. Rock yıldızları ile yattıktan sonra, hizmetçilerini ayartan sensin... bana mı gülüyorsun?” dedi. Matt’in gülmekten sarsılan omuzlarına bakıyordu. Matt, gazoz şişesini açarken, gülümseyerek, “Bu hizmetçilerle ilgili saçmalığı nerede okudun?”

Meredith küçümser bir ifadeyle, “Bancroft’taki sana hayran olan sekreterler var,” dedi. “*Tattler*’da okumuşlar.”

Matt, güldüğünü belli etmemeye çalışırken, “*Tattler* mı?” dedi. “Şu benim bir UFO tarafından kaçırıldığımı yazan gazete mi?”

Meredith, onun bu kadar neşeli bir şekilde konuşmayı sürdürme sine kızarak, “Hayır, o haber *The World Star*’da çıkmıştı!” diye kâşılık verdi. “Bir dükkânda görmüştüm.”

Matt, “Yanılmıyorsam, senin de bir oyun yazarı ile bir ilişkin olduğunu bir yerlerde okuduğumu hatırlıyorum,” dedi. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

“*Şikago Tribune*’da okumuş olmalısın. Joshua Hamilton’la bu ilişkim olduğunu değil, sadece birbirimizle sık sık görüştüğümüzü yazmışlardı!”

Matt kadehleri eline alarak, genç kadının yanına geldi, “Onunla ilişkin var mıydı?” diye sordu.

Meredith ayağa kalkıp bardağı Matt’in elinden aldı. “Çok zor, Joshua Hamilton *üvey kardeşim* Joel’e âşık.” Meredith, Matthew Farrell’i ilk defa bu kadar şaşırtmaktan büyük bir keyif almıştı.

“Kime âşık dedin?”

“Joel, üvey büyükannemin oğludur. Aynı yaştayız. Yıllarca önce birbirimizi üvey kardeş diye çağırma konusunda anlaşmıştık. Diğer oğlunun ismi de Jason.”

Matt, kelimeleri doğru seçmeye özen göstererek, “Yanlış anlamadıysam,” dedi. “Joel homoseksüel, öyle mi?”

Sesinin tonu, Meredith’in keyfinin kaçmasına neden oldu. “Evet, ama sakın Joel hakkında kötü bir şey söyleme! O tanıdığım en candun ve en iyi insan! Jason ise normal bir erkek ama tam bir domuz!”

Meredith’in tek kardeşini savunmak için sergilediği saldırgan tutum karşısında, Matt’in yüzündeki ifade yumuşadı. Ona dokunmak için kendini zor tutuyordu. “Yıllar önce tanıdığım akıllı uslu ve iyi yetişmiş genç kızın böylesine utandırıcı sırları olduğunu kim tahmin edebilirdi,” dedi.

Basamakta durmuş, çekişmelerini ilgiyle izleyen, Patrick’in varlığını umursamayan Meredith, onun kolunu çekerek, “En azından benimkilerin hepsiyle yatmadım,” diye ateşli bir şekilde karşılık verdi ve ekledi, “Ve hiçbirinin saçı pembe değildi!”

Patrick gülerken, “Kimin saçı pembeydi?” diye sordu.

Matt başını kaldırdı ve aşçının taşıdığı bir tepsiyi yemek masasına koyduğunu gördü. Kaşlarını çatarak, “Yemek için çok erken,” dedi.

Patrick, “Benim suçum,” dedi. “Uçağımın gece yarısı kalkacağını sanıyordum. Oysa, sen Meredith’i almaya gittiğinde uçuş saatinin on birde olduğunu gördüm. Bu nedenle, Bayan Wilson’dan masayı bir saat erken hazırlamasını istedim.”

Meredith, akşamın bir an önce bitmesini arzu ettiğinden, erken yemek haberine çok sevinmişti. Patrick giderken, ondan kendisini bırakmasını istemeye karar verdi. Bu hevesle, yemek boyunca konuşulabilir olmayı becerebildi ve Patrick’in sürdürmeye çalıştığı hadını sudan sohbete, Matt katılmadığı sürece iştirak etti. Matt’in başında oturmasına ve Meredith’in onun hemen yanında yer almasına rağmen, genç kadın sadece onunla konuşmaktan değil, ye-

mek boyunca ona bakmaktan da kaçınmıştı. Ama, yemeğin sone ermesiyle beraber akşamın seyri de değişmeye başlamıştı.

Patrick, "Meredith," dedi. "Masaya oturduğumuzdan beri Matt'le bir kelime bile konuşmadın. Sessiz kalmanın yararı yok. Bana göre ikinizin iyi bir kavgaya ihtiyacı var, böylelikle ikinizdeki her şeyi döker, arınırsınız." Anlamalı bir bakışla Matt'e gülümsedi. "Ben Meredith'i öpüp veda ettikten sonra başlarsınız. Joe, aşağıda beni bekliyor."

Meredith çabucak ayağa kalktı. "Kavga etmeyeceğiz. Doğrusunu isterseniz, ben de gitmek zorundayım. Havaalanına giderken beni de eve bırakabilir misiniz?"

Patrick, babacan ama sert bir ifadeyle, "Aptallık etme Meredith," dedi. "Sen burada kal, Matt daha sonra seni evine bırakır."

"Aptallık etmiyorum! Bay Farrell..."

"Baba!"

Meredith, "Özür dilerim, baba..." diye düzelttikten sonra, "Niçin buraya geldiğimi bildiğinizi sanmıyorum," dedi. "Oğlunuz bana şantaj yaparak beni on bir hafta boyunca onunla görüşmeye zorladı."

Meredith, yaşlı adamın şaşıracağını ve Matt'ten bir açıklama isteyeceğini düşünüyordu. Patrick Farrell'in, yüzünde cüretkâr bir ifadeyle, oğlunun tarafını tutacağı genç kadının hiç aklına gelmemişti. "Matt, seni, ilerde her ikinizin de hayat boyu pişmanlık duyabileceğiniz bir şeyi yapmaktan alıkoymak için, gerekeni yaptı."

Meredith geriye doğru bir adım attı. Sanki biri onu tokatlamıştı. Karşılık vermekte gecikmedi, "Yıllar önce olanları size hiç anlatmamalıydim. Bu gece benim neden buraya geldiğimi bilmediğinizi sanıyordum," dedi ve adeta kendi saflığına kızmış gibi başını iki yana sallayarak, "ve sizden araya girip yardım etmenizi isteyecektim."

Patrick bu konuda yardımcı olamayacağını söylemek ister gibi ellerini havaya kaldırdı. Genç kadının onu anlayacağını ümit ediyordu. Konuşulanlardan hiç etkilenmeden yanlarında durmakta olan Matt'e baktı, "Gitmem gerek," dedi.

Yaşlı adam gittikten sonra, evin içine ağır, boğucu bir sessizlik çöktü. Meredith eşyalarını almak için bir adım attı, ama Matt onu kolundan tutarak geri çekti.

Genç kadın, "Mantomu ve çantamı alıp buradan gidiyorum," dedi.

Matt, Meredith'in özellikle nefret ettiği otoriter ve soğuk bir ses tonuyla, "Konuşmamız gerekiyor," dedi.

Meredith onu, "Burada kalmam için beni zorla durdurman gerekecek," diye uyardı. "Eğer öyle bir şeyi denersen, sabahleyin seni tutuklattırırım. Tanrım bana yardım et!"

Matt, "Buluşmalarımızın gizli olmasını sen istedin," dedi.

"Ben gizli kalsın dedim."

Matt, bu konuşmalarla bir yere varamayacaklarını anladığından ve Meredith'in düşmanca tavırlarının artması üzerine, en son yapmak istediği şeye başvurdu. Bir tehdit savurdu. "Bir anlaşma yaptık! Yoksa babana olacaklar seni ilgilendirmiyor mu?" Meredith ona öyle kötü bir bakış fırlattı ki, Matt ilk defa onun nefret etme yeteneği konusunda yanılmış olabileceğini düşündü. Daha nazik bir ses tonuyla, "Bu akşam konuşacağız," dedi. "Ya burada, ya da senin evinde. Sen karar ver."

Genç kadın sert bir sesle, "Benim evimde," dedi.

On beş dakikalık araba yolculuğu tam bir sessizlik içinde geçti. Meredith, dairesinin kapısını açarken hava son derece gergindi.

Dosdoğru lambanın yanına gidip ışığı yaktı. Sonra şömineye doğru yürüdü, çünkü Matt'e en uzak yer orasıydı. "Konuşmak istediğini söyledin," diye hatırlattı.

"Önce, bu gece neden dünden daha kızgın olduğumu bilmek istiyorum."

Meredith, "Nedenini söyleyeyim," dedi. Sesi öfkeden titriyordu, "Dün sana ve şantajına boyun eğerek, seninle on bir hafta görüşmeyi kabul ettim, ama sahnelemeye çalıştığın bu komik oyunda sana eşlik etmeye hiç niyetim yok!"

"Hangi komik oyun?"

"Dün avukatlarının, bu akşam da babanın önünde, tekrar birleşmenizi istemiş gibi bir tutum içinde görünmeye çalıştığın oyundan bahsediyorum! Sen intikam istiyorsun, bunları da onun için yapıyorsun. Babama dava açmak da ucuz bir intikam şekli!"

Matt, "Eğer bu denemeden bir sonuç alamazsak, sana ödeyeceğim beş milyon dolarla, istesem mahkeme salonunda bir halk katliamı sahneleyebilirdim, Meredith," dedi. "Ben bunu intikam için istemedim! Avukatlarla yaptığımız toplantıda sana bu beraberliği ne

için istediğimi açıklamıştım. Aramızda bir bağ olduğuna inanıyorum -ve bence bu bağ her zaman vardı- on bir yıl bunu öldüremezdi! Bir fırsat daha yaratmak istiyorum, hepsi o kadar.”

Meredith ağzı açık, onu dinliyordu. “Bunca yıldır kalbinde benim için bir ateş olduğuna,” -durdu, kendini tutmasa gülme krizi geçirebilirdi- “inanmamı mı istiyorsun?”

“Bunun doğru olduğunu söylesem inanır mıydın?”

“İnanmam için geri zekâlı olmam lazım! Sana bu gece söyledim gibi, herhangi bir dergiye abone olan veya gazete okuyan herkes senin yüzlerce macerayı biliyor!”

“Bu çok çirkin bir iddia. Bunun sen de farkındasın!” Meredith’in şüpheci bir ifadeyle kaşlarını kaldırması üzerine, Matt, parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek “Allah kahretsin!” diye küfretti. “Bunu beklemiyordum, bu doğru değil!” Meredith’ten biraz uzaklaştıktan sonra, birden topuklarının üzerinde geri döndü. Sesi sert ve soğuktu. “Boşandıktan sonra yıllarca seni düşündüğümü söylesem ikna olur musun? Evet seni düşündüm! Neden deliler gibi çalıştığımı, sahip olduğum her kuruşu ikiye veya daha fazlasına katlamak için kimsenin girmeye cesaret edemeyeceği risklere neden girdiğimi bilmek ister misin? Net varlığım bir milyon dolara eriştiği gece ne yaptığımı bilmek ister misin?”

Şaşkın, kuşkulu gözlerle genç adamın anlattıklarını dinleyen Meredith, farkında olmadan hafifçe başını salladı.

“Yatırımlarımdan biri bana kazandırıp, beni bir milyon dolar net varlığın üzerine çıkardığı gece, bir şişe şampanya açtım ve senin şerefine kadeh kaldırdım. Dostça bir kadeh kaldırma olduğunu söyleyemem, ama mesajı çok açıktı. *Bu kadehi sana kaldırıyorum benim sevgili zengin karım. Bana sırtını döndüğün için çok pişman olacaksın*, diyordum.” Ve yüzünde acı dolu bir ifadeyle devam etti, “Bu gün, her yattığım kadının senin gibi sarışın olduğunu ve seninkiler gibi mavi gözlere sahip olduğunu; bilinç altında seninle seviştiğimi anladığım zaman neler hissettiğimi,” dedi, içini çekti, “anlatmanı ister misin?”

Meredith, gözlerini fal taşı gibi açarak “Çok iğrenç,” dedi.

“Ben de öyle hissetmişim!” Genç kadının karşısında durdu, sesini biraz yumuşatarak, “Madem bazı şeyleri itiraf etme zamanı, öyleyse sıra sende,” dedi.

Meredith, “Ne demek istiyorsun?” dedi. Söylediklerine inanmak çok zordu ama yarı yarıya ikna olmuştu.

“İstersen, aramızda her zaman bir şey olduğuna inandığımı söylediğim zaman gösterdiğin şüpheci tepkiden başlayalım!”

“Aramızda hiçbir şey yok!”

“İkimizin de bunca senedir evlenmemiş olmasını tuhaf bulmuyormusun?”

“Hayır.”

“Ve, çiftlikte, benden ateşkes yapmamızı istediğin zaman da mı bir şey hissetmiyordun?”

“Hayır.” Meredith, yalan söylediğinin bilincindeydi.

Matt, ona sorgu hâkimi gibi ardı ardına sorular yöneltiyordu. “Ya da ofisimde, senden anlaşılmamızı istediğimde?”

“Her ikisinde de sıradan bir dostluk dışında hiçbir şey hissetmedim,” dedi. Çaresizlik içindeydi.

“Ve Reynolds’a âşıkısın, öyle mi?”

“Evet!”

“Benimle geçen hafta sonu sevişmene ne diyeceksin?”

Meredith derin bir nefes alarak, “O... O ani olan bir şeydi. Bir anlamı yoktu. Birbirimizi teselli etmeye çalışıyorduk, hepsi o kadar. Glüzeldi ama, tekrar ediyorum, hepsi o kadar.”

“Bana yalan söyleme! O yatakta birbirimize doymadık. Bunun da biliyorsun!” Meredith’in inatla cevap vermekten kaçındığını görünce daha da üstüne gitti. “Ve benimle bir kez daha sevişmek için hiç arzu duymuyorsun öyle mi?”

“Evet!”

“Sana yanıldığımı kanıtlamam için bana beş dakika vermeye ne dersin?”

Meredith, “Veremem,” diyerek geri çekildi.

“O gün senin de beni, en az benim seni arzuladığım kadar arzulanmadığımı anlamayacak kadar saf olduğumu mu sanıyorsun?”

Meredith, “Bir kadının nefes alışından ne hissettiğini anlayacak kadar tecrüben olduğundan eminim!” diye bağırdı. O kadar öfkelenmişti ki, sözlerinin ne anlama geldiğinin farkında değildi. “Gururu nu incitebilir ama sana o gün tam olarak ne hissettiğimi söyleyebilirim. Her zamanki gibi, seninle her yatışımında olduğu gibi... kendimi saf, beceriksiz ve acemi hissettim!”

Matt kulaklarına inanamıyordu, birden patladı, “Sen ne diyorsun?”

“Dediğimi duydun,” dedi. Ama Matt’in şaşkınlığı karşısındaki mutluluğu çok kısa sürdü. Çünkü Matt, genç kadına öfkeleneyeceği yerde, kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Meredith öfkelenip yanından uzaklaşana kadar gülmeye devam etti.

“Özür dilerim,” dedi. Yüzünde pişmanlık dolu bir ifade, gözlerinde tuhaf, şefkât dolu bir ışık vardı. Elini kaldırdı ve Meredith’in yumuşak yanağına koydu, ‘Demek çok fazla erkekle beraber olmuştum,’ diye düşünüyordu. Eğer olsaydı, bir dokunuşuyla onun bütün vücudunu nasıl bir cehenneme çevirdiğinin farkında olur ve kendisini acemi hissetmezdi. “Tanrım, çok güzelsin,” diye fısıldadı. Başını eğip onu öpmek üzereyken, Meredith başını çevirince, kulağını öpmek zorunda kaldı.

Daha sonra, dudaklarını genç kadının çenesinde gezdirirken, kısık bir sesle, “Eğer benimle öpüşürsen,” diye fısıldadı, “nafakayı altı milyon dolara çıkarım. Bu akşam benimle beraber ol,” diye devam etti, “Sana dünyayı vereyim. Eğer benim yanıma taşınırsan, çok daha fazlasını yaparım.”

Dudaklarını Meredith’in yanağında, dudaklarının kenarında dolaştırıyordu. Meredith yüzünü çeviremiyordu, çünkü Matt’in kolu oradaydı, dönemiyordu, çünkü genç adamın vücudu engel oluyordu. Kendine hâkim olmaya çalışarak, “Altı milyon dolar ve bütün dünya!” dedi. Sesi titriyordu. “Yanına taşınırsam başka ne verebilirsin ki?”

“Cenneti.” Matt başını kaldırdı ve Meredith’in çenesini baş parmağıyla kaldırarak, onun gözlerinin içine baktı. “Sana altın bir tabak içinde cenneti veririm. İstedğin her şeyi ve kendimi. Bu bir anlaşma paketi olur.” Meredith yutkundu, onun sesindeki derinlik ve insanın içini yakan gri gözleri karşısında sanki hipnotize olmuştu. Matt, “Bir aile oluruz,” diye devam etti “Çocuklarımız olur... ben altı çocuk isterim,” Dudaklarını onun alnında gezdirirken, “Ama bir taneyle de yetinebilirim. Hemen karar vermek zorunda değilsin,” diye ekledi. Meredith derin bir nefes aldı. Matt, ilk gece için onu yeteri kadar zorladığını düşünerek doğruldu, çenesine parmağıyla dokundu. “Bu konuyu düşünsen iyi olur,” dedi gülümseyerek.

Meredith hayretler içinde kalmıştı. Matt’in başka hiçbir şey söylemeden kapıya doğru gidişini seyretti. Genç adam gittikten sonra, Meredith, hâlâ olduğu yerde duruyor, beyni kendisine söylenenleri hazmetmeye çalışıyordu.

Saatler sonra yatağa girdiğinde, Parker’ın bütün gün kendisini aramadığını hatırladı ve üzerine büyük bir ağırlık çöktü. Pek hoş bir şekilde ayrılmamış olsalar da, ikisinin de ilişkilerini bitirmeyi istemediklerinden emindi. ‘Belki de benden telefon bekliyor,’ diye düşündü Meredith. Yarın, diye karar verdi. Yarın onu arayacak ve her şeyi anlatmaya çalışacaktı.

KIRK ÜÇ

Matt limuzinin arka koltuğuna yerleşirken, Joe, “Günaydın, Matt,” dedi “Her şey yolunda mı? Yani sen ve karınla ilgili demek istiyorum?”

Yüzünü ekşiterek, arabanın içinde Matt’i bekleyen gazeteye bakıyordu.

Matt, soğuk bir ifadeyle, “Tam değil,” diye cevapladı. Her sabah arabada okumayı âdet edindiği, koltukta duran *Şikago Tribune*’u görmezden gelerek, ayaklarını öne doğru uzattı ve camdan dışarıyı seyre daldı. Akıllı Meredith’teydi. Ancak birkaç dakika sonra, arabasının her sabah olduğu gibi trafiği birbirine katmadığının farkına varabildi. Neler olup bittiğini anlamak için başını kaldırdığında, Joe’nun dikiz aynasından kendisini izlemekte olduğunu gördü. Ona “Bir şey mi düşünüyorsunuz? diye sordu.

“Hayır. Ne oldu?”

“Biraz önceki kamyonu ortadan ikiye biçme şansını kaçırdın da onun için soruyorum.”

Joe, cevap vermeden gözlerini aynadan yola çevirip gaza basarken, Matt yüzünde mutlu bir gülümseme ile yeniden Meredith’i düşünmeye başlamıştı. Haskell binasına vardktan sonra, garajda ara-

badan inerken, kendisini, bu tatlı rüyadan uyanıp, gün boyu yapacağı işleri düşünmeye zorladı.

Sekreterinin masasının önünden geçip, odasının kapısını açarken, gülümseyerek, “Günaydın Bayan Stern,” dedi. “İyi görünüyorsunuz.”

Bayan Stern şaşırmıştı. Güçlkle, “Günaydın,” diyebilirdi. Her sabah olduğu gibi, Matt’in peşinden onun bürosuna girdi. Elinde not defterleriyle masasının yanında durmuş, vereceği talimatları yazmaya hazır bekliyordu. Matt onun elindeki gazeteyi masanın üzerine koyarken, gözlerini gazeteden ayıramadığını gördü ama kadının elinde tuttuğu bir tomar telefon mesajı daha fazla dikkatini çektiğinden, bunun üzerinde durmadı. “Bu telefon mesajları kimden?”

Bayan Stern, “Gazeteciler,” diye cevapladı. “*Tribune* dört kere aradı, *Sun Times* üç kez. *UPI* hatta, beklemede. *Associated Press*, yöresel diğer televizyon ve radyo istasyonlarının muhabirleriyle beraber aşağıda, lobide bekliyor. *CNN* de dahil olmak üzere dört büyük televizyon kanalı aradı. *People* dergisi sizinle, *Tattler* benimle konuşmak istiyor -söylediklerine göre olayın sekreter açısından yorumlarını duymak istiyorlarmış. Telefonu yüzlerine kapattım. İsmi veremeyen iki kişi arayıp, sizin homoseksüel olduğunuzu söyledi. Bir de Bayan Avery aradı ve size sahtekâr herifin biri olduğunuzu söylememi istedi. Tom Anderson aradı ve yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Lobideki güvenlik görevlisi aşağıda bekleyen bannın mensuplarının yukarı çıkmasını engelleyebilmek için takviye istedi.” Durdu ve Matt’e baktı, “Ben o işi hallettim.”

Matt, kaşlarını çatarak, böylesine bir halk ayaklanmasına, hangi şirketine ve nasıl bir tersliğin sebep olabileceğini düşünmeye çalıştı. “Ne oldu da benim haberim yok?” diye sordu.

Bayan Stern başıyla masanın üzerinde duran gazeteyi işaret ederek, “Gazetenizi henüz okumadınız mı?” diye sordu.

Matt, “Hayır,” dedi ve gazeteye uzanarak aldı, sinirli bir şekilde açtı, “Eğer dün akşam basını bu kadar ayağa kaldıracak bir şey oluyorsa, Tom Anderson beni evden...” gazetesinin ön sayfasındaki resmi görünce donup kaldı, bir an ne olup bittiğini anlayamadı: Meredith’in ve Parker Reynolds’ın fotoğrafları ona bakıyordu:

SAHTE AVUKAT ÜNLÜ MÜŞTERİLERİNİ NASIL ALDATTIĞINI AÇIKLADI.

Gazeteyi önüne koyarak, yüzünde kızgın bir ifadeyle, okumaya başladı.

Dün gece, Belleville, Illionis polisi, 45 yaşında, Stanislaus Spyzhalski'yi sahtekârlık ve diploması olmadan avukatlık yapmak suçlarından tutukladı. Belleville polisinden edinilen bilgiye göre, Spyzhalski, geçtiğimiz on beş yıl içinde yargıçların yerine imza atmak suretiyle yüzlerce sahte belge tanzim etmiş olup, ifadesine göre bunlar arasında on sene kadar önce ünlü bir mağazalar zinciri varisi olan Meredith Bancroft ile tanınmış sanayicilerden Matt Farrell için tanzim etmiş olduğu bir boşanma ilamı da bulunmaktadır. Meredith Bancroft'un Banker Parker Reynolds ile nişanlı olduğu ve bu ay evlenecekleri duyurulmuştu...

Matt, küfrederek başını kaldırıp sekreterine baktı. Bu haberin sonuçlarını hesaplamaya çalışıyordu. Bayan Stern'e talimatlar yağdırmaya başladı: "Pearson ve Levinson'u ara, Joe O'Hara'ya söyle ara bayı hazır tutsun ve benden haber beklesin. Sonra da, bana hemeni karımı bağla."

Bayan Stern başını sallayıp dışarı çıktı. Matt, makaleyi okuma ya devam etti.

Bir Belleville vatandaşının, St. Clair mahkemesinden boşanma ilamının bir kopyasını istemesi üzerine resmî makamlar Spyzhalski olayından haberdar olmuştur. Belleville polisi Spyzhalski'nin ofisinde bulunan bazı dosyalara el koymuştur, ama şüpheli, kendi savunmasını kendisinin yapacağı yarınki duruşmasına kadar diğer belgeleri teslim etmeyi reddetmiştir. Farrell, Reynolds ve Bancroft'a yorumlarını almak için bu akşam erişilememiştir. Bancroft-Farrell boşanmasının nedenleri henüz

bilinmemektedir. Ama Belleville polis müdürlüğünden edinilen bilgiye göre Spyzhalski bu konudaki bilgileri kısa sürede kendi menfaatleri doğrultusunda açıklayacak yüzüstülüktedir.

Matt, boşanma ile ilgili ayrıntıların açıklanmasıyla, genç karısının herkesin önünde nasıl küçük düşeceğini düşünerek irkildi. Çünkü Meredith onun kendisini terk ettiğini ve akli dengesinin bozuk olduğunu öne sürerek boşanmıştı. Bunların her ikisi bir şirketler topluluğunun geçici başkanı olan ve ileride başkan olmayı planlayan karısı için bir yıkım olacaktı.

Hikâye üçüncü sayfada devam ediyordu. Matt, sayfaları çevirdi ve gördükleri öfkesini daha da artırdı. Kalın puntolarla yazılmış **Aşk Üçgeni mi?** başlığı altında, bir baloda dans eden Parker ve Meredith'in birbirlerine gülümseyen fotoğrafı ve Matt'in kızıl saçlı bir hanımla benzer bir resmi yer alıyordu. Fotoğrafın altında birkaç hafta önce Meredith'le aralarında, operada geçen olayın hikâyesiyle başlayan ve tarafların bugüne kadar kimlerle çıktıkları hakkında ayrıntılı bilgiler veren bir hikâye yer alıyordu. Matt düğmeye bastı ve Bayan Stern aceleyle yanına geldi. "Telefonlar ne oldu?" diye sordu.

"Pearson ve Levinson dokuzdan önce büroya gelmiyorlar. Pilotunuz yeni motoru kontrol amacıyla bir deneme uçuşu yapıyor. Yerc iner inmez sizi araması için haber bıraktım -yirmi dakika içinde inmesi bekleniyor. Joe O'Hara birazdan burada olacak. Gazetecilere görünmemesi için garajda beklemesini söyledim..."

Matt, "Karım ne oldu?" diye sordu. Son beş dakika içinde Meredith'ten iki defa 'karım' diye söz ettiğinin farkında değildi.

Bayan Stern oldukça gergindi. "Sekreteri henüz gelmediğini, ama, gelmiş olsa bile, Bayan Bancroft'un bundan sonra onunla avukatlar aracılığıyla irtibat kurmanız gerektiği konusunda talimat bıraktığını söyledi."

Matt, elini ensesine götürerek boynunu ovmaya başladı. "O durum değişti," dedi Meredith'le kendi başına basınla temasa geçmeden önce görüşmesi gerektiğini düşünüyordu. "Sekreterinin sesi nasıl geliyordu? Sana göre orada her şey normal mi?"

"Kuşatma altındaymış gibi konuşuyordu."

"Bu da, bu sabah senin aldığın bütün mesajları onun da aldığını gösteriyor," dedi ve masasından kalkarak paltosunu aldı, kapıya doğru yürümeye başladı. "Avukatlar ve pilot beni onun telefonundan arasınlar," diye emretti. "Halkla İlişkiler Departmanını ara. Söyle onlara, buradaki basın mensuplarıyla ilgilensinler, zıt gidip adamları üzerimize sıçratmasınlar. Bugün öğleden sonra saat birde bir açıklama yapacağımızı söylesinler. Onları Meredith'in bürosundan arayıp, nerede toplanacağımızı bildiririm. Burada beklerken, adamlara yiyecek, içecek ikram etmeyi ihmal etmeyin."

Bayan Stern, "Yiyecek konusunda ciddi misiniz?" diye sordu. Çünkü bugüne kadar, Matt'in özel hayatına burnunu sokan gazetecilerle ilgilenme yöntemi, ya onlardan kaçmak ya da cehenneme kadar yolları olduğunu söylemekti.

"Ciddiyim," dedi ve kapıda duraklayarak son bir talimat verdi, "Parker Reynolds'ı ara. Gazeteciler onun da başına üşüşmüş olmalı. Beni Meredith'in ofisinden aramasını ve basına bizim buradakilere söylediklerimizin aynısını söylemesini söyle."

Meredith asansörden inip, ofisine doğru yürümeye başladığında saat 08:35'i gösteriyordu. Dün gece uykusunu kaçırarak ve bu sabah geç kalkmasına sebep olan Matt'le ilgili düşüncelerden kaçabileceği için yeniden işte olmaktan çok memnundu.

Masasına oturmuş, kahvesini yudumlarken, Lisa bir kucak dolusu gazeteyle telaş içinde odasına girdi. Nefes nefese, "Mer, Çok üzgünüm!" dedi. "Sana yardımcı olmak için gazetecideki bütün gazeteleri satın aldım, böylelikle satacak bir şey bulamazlar. Elimden sadece bu kadarı geldi!"

Meredith, şaşkın bir şekilde gülümseyerek, "Bana yardım etmiş mi?" diye sordu.

Lisa, ağzı bir karış açık, dondu kaldı. Gazeteleri göğsüne sıkı sıkı bastırdı. Sanki onları bir yere saklamak istiyormuş gibiydi. "Bu sabah gazeteleri görmedin, değil mi?"

Meredith birden heyecanlandı, "Hayır, sabah geç kalktığım için vaktim olmadı. Niçin sordun? Neler oluyor?"

Lisa kucağındaki gazeteleri masanın üzerine bıraktı, Meredith önündeki gazeteye göz attıktan sonra yerinden fırladı. "Ahh, aman

Tanrım!" diyerek derin bir nefes aldı. Bakışları hızla gazetenin üzerinde geziniyordu. Kahvesini masanın üzerine bıraktı, kendini daha yavaş okumaya zorladı. Sonra üçüncü sayfayı açtı, daha merak uyandıran hikâyeyi okuduktan sonra, başını kaldırdı ve korku içinde Lisa'ya baktı, "Aman Tanrım," diye fısıldadı yeniden.

Phyllis, telaşla içeri girip kapıyı hızla kapattığında, ikisi de yerlerinden sıçradı. Phyllis, parmaklarını dağınık kısa saçlarının arasından gezdirirken, "Güvenlikteydim," dedi. "Giriş kapısı, gazetecilerle kaynıyor. Mark Braden hepsini içeri alıp toplantı salonuna götürdü. Çünkü personel girişinden girmeye çalışıyorlardı. Telefon sabahtan beri hiç durmadı. Arayanların çoğu gazeteciler. Bu arada iki yönetim kurulu üyesi aradı, seninle hemen görüşmek istiyorlarmış. Bay Reynolds üç kez aradı. Bir kere de Bay Farrell telefon etti. Mark Braden ne yapması gerektiğini soruyor, ben de öyle!"

Meredith dikkatini toplamaya çalışıyordu ama içi titriyordu. Bugün ya da yarın gazetecilerden biri Matt'le evlenme sebebini araştırmaya kalkacaktı. Birileri muhakkak konuşacaktı -bir hizmetçi, hastanedeki bir görevli... İşte o zaman bütün dünya, aptal, hamile bir genç kızla onu istemeyen kocasının hikâyesini öğrenecekti. 'Başka insanlar hata yaptıkları, ya da kuralları hiçe saydıkları zaman kiminin umurunda olmaz,' diye düşündü. Ama o hep bedel ödemek zorunda kalmıştı ve bu böyle olacaktı.

Ya o sahtekâr avukat boşanma sebebini açıkladığı zaman ne olacaktı? İnsanlar ne düşünecekti? Babası şiddetli geçimsizlik gibi düzgün bir sebeple yetinmediği için, insanlar onu sadece doğum kontrolü konusunda tedbirsiz davranan dikkatsiz bir genç kız değil, terk edilmiş ve akli dengesi bozuk bir kocanın kurbanı olarak damgalanacaktı!

Ya Parker! 'Aman Tanrım!' diye düşündü Meredith. Parker saygıdeğer bir bankacıydı. Gazeteler onu da bu çirkefin içine çekmeye uğraşacaklardı.

Birden Matt aklına geldi ve bu haberin ona vereceği zararı düşündü. Kendini son derece kötü hissediyordu. İnsanlar onun bir zamanlar akli dengesinin bozuk olduğunu ve karısını terk ettiğini öğrendiklerinde, ticari itibarı ve şöhreti iki paralık olacaktı.

"Meredith, lütfen ne yapmam gerektiğini söyle," diyen Phyllis'in

sesi sanki çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Masamdaki telefon çalıyor."

Lisa elini kaldırarak, "Bırak biraz düşünsün, daha yeni haberi oldu," dedi.

Meredith koltuğuna çöktü. Başını iki yana sallayarak kendini toplamaya çalışıyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Aklına fazla bir şey gelmediğinden alçak sesle, "Mağazada haber konusu olabilecek bir şey olduğu zaman uyguladığımız yöntemi uygulayacağız," dedi. "Santrale söyle, gazetelerden gelen bütün telefonları Halkla İlişkiler'e bağlasınlar." Yutkunduktan sonra devam etti. "Mark Braden'e söyle, bütün gazetecileri toplantı salonuna almaya devam etsin."

"Peki, Halkla İlişkiler'in gazetecilere ne söylemesini istersin?"

Meredith bakışlarını Phyllis'e çevirdi, içini çekti. "Henüz bilmiyorum. Söyle beklesinler." Sözü kapının çalması ile kesildi, odadaki üç kadın aynı anda kafasını kapının arasından uzatan resepsiyonist kıza baktılar. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bayan Bancroft, ama Bay Farrell burada ve sizinle görüşmek için ısrar ediyor. Onu durdurabileceğimi sanmıyorum, telefonunuzu kullanıp, güvenliği çağırabilir miyim?"

Meredith, "Hayır!" dedi. Matt'ın haklı öfkesine karşı direnebilme için kendisine güç vermeye çalışarak, "Phyllis, gidip onu bu raya getirebilir misin lütfen?" diye mırıldandı.

Matt, personelin meraklı bakışlarını umursamaksızın resepsiyonun önünde sabırsızlıkla bekliyordu. Resepsiyonist kızın Meredith'in odasından bir başka kadınla birlikte çıktığını gördü ve onlara doğru bir adım attı. Eğer Meredith onunla görüşmeyi kabul etmemek gibi bir aptallık yapmaya kalktıysa, iki kadına rağmen gerekirse zor kullanarak içeri girmeye kararlıydı.

Kumral kadın, telaşlı haline rağmen nazik davranmaya çalışarak, "Bay Farrell," dedi "Adım Phyllis Tilsher, Bayan Bancroft'un sekreteriyim. Beklettiğimiz için özür dilerim. Lütfen benimle gelirsiniz?"

Matt, genç kadının peşinden gitti. Phyllis, Meredith'in ofisinin kapısını ardına kadar açıp, kenara çekilerek geçmesi için yol verdiğinde, karşılaştığı muhteşem görüntü başka zaman olsa Matt'ın görsünü gururla kabartırdı. Duvarları ahşap kaplı, asalet ve zenginlik

fıskıran ofisin en uzak noktasında, eski barok stili masasının başında, altın sarısı saçları omuzlarına dökülmüş olan Meredith Bancroft tıpkı tahtında oturan genç bir kraliçe gibiydi. Yalnız yüzü biraz solgun ve endişeliydi. Phyllis'e, "İki telefon bekliyorum," dedi, "gelir gelmez haberim olsun. Arayanlara bir bütçe toplantısında olduğumuzu ve rahatsız edilemeyeceğimizi söyleyin ve içeri kimseyi sokmayın!"

Phyllis başını salladı ve telaşla odadan çıktı. Matt kendisine yaklaşırken, Meredith yavaşça ayağa kalkmış, masanın çevresinde dolanarak onu karşılamaya hazırlanıyordu. Matt başıyla, pencerenin yanında duran ve hayran bakışlarla kendisini inceleyen kızıl saçlı kıza lıpharet ederek, "Bu kim?" diye sordu.

Meredith dalgın bir ifadeyle, "Lisa Pontini," dedi. "Eski bir dostum. Bırak kalsın." Sonra, "Neden," diye sordu, "bütçe toplantısında olduğumuzu söylemesini istedin?"

Matt, Lisa Pontini'nin ismini seneler öncesinden hatırlıyordu. Meredith'i kollarının arasına alıp, onu teselli etmek isteğini bastırmaya çalışarak gülümsedi ve şaka yollu, "Eğer her zamanki sıkıcı toplantılardan birinde olduğunu bilirlerse, personel ayak altında dolmaz. Bütçe toplantısından daha sıkıcı bir toplantı düşünebiliyor musun?" Meredith onun yaptığı şakaya gülmek istedi ama beceremedi.

"Biraz şansımız varsa bu olaydan hiç yara almadan, sadece birkaç çizikle kurtulabiliriz. Şimdi, bana güvenip senden istediklerimi yapar mısın?"

Meredith, ona bakarken, genç adamın, babasının ve kendisinin nebepe olduğu bu felâkete kızacağı yerde, ona yardım etmeye çalıştığını fark etti. Bu davranış karşısında çok duygulanmıştı. Sanki aklı ve gücü ona geri dönüyordu. "Evet, ne yapmamı istiyorsun?"

Matt, genç kadının bu kadar çabuk ve kahramanca kendini toparlaması karşısında. "Çok iyi," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Başkanlar hiçbir zaman pes etmez."

Meredith, gülümsemeye çalışarak, onun sözünü, "Numara yaparlar," diye tamamladı.

Matt sırtıttı. "Doğru." Bir şeyler daha söyleyecekti ama telefon çaldı. Meredith telefonu kaldırdı, dinledi ve ahizeyi Matt'e uzattı.

“Sekreterim Levinson’un birinci hatta olduğunu ve Steve Salinger isminde birinin de diğer hatta olduğunu söylüyor.”

Matt, ahizeyi almak için uzanacağı yerde, “Telefon hoparlörlü mü?” diye sordu. Meredith, herkesin dinlemesini istediğini anladığı için, uzanıp düğmeye bastı. Böylece odadaki herkes arayanın söylediklerini duyabilecekti. Matt, yanmakta olan ikinci hattın düğmesine bastı. “Steve,” dedi, “Lear uçmaya hazır mı?”

“Elbette, Matt. Deneme uçuşunu şimdi bitirdim. Harika çalışıyor.”

“İyi. Biraz bekle.” Matt hattı beklemeye aldıktan sonra, birinci hattın düğmesine bastı, hemen konuya girdi, “Gazeteleri okudun mu?” diye sordu Levinson’a.

402 “Okudum, Bill Pearson da okumuş. Berbat bir şey. Ortalık daha da karışacak gibi görünüyor. Yapmamızı istediğin bir şey var mı?”

“Evet, Belleville’e gidin, kendinizi yeni müşterinize tanıttın, kefaletini ödeyip, pis herifi hapisten çıkarın.”

“Ne yapalım?”

“Beni duydun. Kefaletini ödeyin ve avukatı olarak dosyalarını size teslim etmeye herifi ikna edin. Dosyaları teslim aldıktan sonra, boşanma ilamının gazetecilerin eline geçmemesi için ne gerekiyor sa yapın. Hergele herifin bir kopya saklamadığından emin olun, sonra da bütün ayrıntıları unutmaması için ne gerekiyorsa yapın.”

“Ayrıntılar neydi? Boşanma ilamında ne sebep belirtildiğini biliyor musun?”

“Lanet olası şeyin bir kopyası bana geldiği zaman aklım başımı da değildi, ama hatırladığım kadarıyla, karısını terk etmek ve aklı denge bozukluğu gibi bir şeydi, sanırım. Meredith yanımda, onu sorarım,” dedi ve Meredith’e dönerek daha kibar bir ses tonuyla, “Ayrıntıları hatırlıyor musun? Bizi utandıracak başka bir şey var mıydı?” diye sordu.

“Babamın sana rüşvet olarak verdiği on bin dolarlık çek var.”

“Hangi çek? Bana gelen evraklarda böyle bir çekten bahis yoktu. Bu konudan haberim yok.”

“Bana gelen kopyada bahsi geçiyor, üstelik senin bu çeki aldığını da belirtiyor.”

Levinson her şeyi duymuştu. “İşte bu harika! Beş kuruş parayı

yokken, karının o kadar zengin olmasına rağmen ona tahammül edemeyip kendisini terk etmenin sebepleri hakkında, basın, taliminler yürütmekten büyük zevk alacaktır.”

Matt, “Uzatma!” diye onun sözünü kesti. Levinson’un Meredith’i daha fazla üzmesini istemiyordu. “Spyzhalski’yi dosyaları yarın mahkemeye teslim etmeden kontrol altına alın.”

“Kolay olmayacak. Haberlere göre, adam savunmasını kendisi yapmak istiyormuş. Basının ve mahkemenin ilgisini çekmek için gösteri yapmaya hazırlanıyor anlaşılan.”

“Fikrini değiştirmesini sağlayın! Duruşmasını erteletin, adamı kasabadan çıkartın ve basının bulamayacağı bir yere götürün, ben o lanet herifle daha sonra ilgilenirim.”

“Eğer dosyalar ondaysa, delil olarak teslim edilmesi lazım. Diğer kurbanların da haberdar edilmesi gerekecek.”

Matt, konuşmayı kısa kesmeye çalışarak, “Onu daha sonra savcısı ile aranızda halledersiniz,” dedi. “Uçağım Midway’de sizi bekliyor. Her şeyi hallettikten sonra beni arayın.”

Levinson, “Tamam,” dedi.

Matt, başka bir şey söylemeye gerek duymadan, konuşmayı bitirdi ve diğer hatta bekleyen pilota dönerek, “Bir saat içinde Belleville’e gitmek için hazırlan. İki yolcu alacaksın. Dönüşte bir yolcunuz daha olacak ve onu bir yere bırakacaksınız, sana nereye olduğunu söyleyecekler,” dedi.

“Anlaşıldı.”

Matt, telefonu kapattığında, Meredith onu seyrediyordu. Olaylar karışındaki hızı ve yöntemleri onu adeta büyülemiş gibiydi. Gülmemeye çalışarak “Spyzhalski’ye,” diye sordu, “ne yapmayı planlıyorsun?”

Matt, “Onu bana bırak. Şimdi Parker’ı ara. Daha işimiz bitmedi,” diye cevapladı.

Meredith hemen Parker’ı aradı. Onun da durumu çok vahim olarak değerlendirdiği belliydi. “Meredith, sabahtan beri sana erişmeye çalışıyorum, ama bağlamıyorlar.”

Meredith, “Olanlar için çok üzgünüm,” dedi.

Parker, sert bir sesle, “Senin kabahatin yok,” dedi. “Şimdi ne yapmamız gerektiğine karar vermeliyiz. Önüne gelen bir şeyler söy-

luyor ve akıl vermeye çalışıyor. O evlendiğin, kendini beğenmiş, zibidi, sekreterine beni aratıp, nasıl davranmam gerektiği hakkında talimatlar veriyor. Düşünebiliyor musun? Sekreteri aracılığıyla! Daha sonra da, yönetim kurulumuz, bu konuda bilgi sahibi olmadığım konusunda bir açıklama yapmamı istedi...”

Matt öfkeyle, “Sakin öyle bir şey yapma,” diye araya girdi.

Parker, “Bu da kim?” diye sordu.

Matt, gözlerini kısıp, bir eliyle ağzını kapamış, gülme krizi geçirek, dayandığı duvarda, aşağı doğru kaymakta olan Lisa Pontini’ye bakarak, “Ben söyledim, Meredith’in evlendiği zibidi!” diye bağırıldı. “Böyle bir açıklama yaparsan, Meredith’i kurtların ağzına atmış olursun.”

Parker öfkeli bir ses tonuyla, “Öyle bir şey yapmaya niyetimin yok!” diye karşılık verdi. “Meredith benim nişanlım.”

Bu sözler Meredith’in içinde şükran ve sevgi duygularının filizlenmesine sebep oldu. Meredith, Parker’ın nişandan vazgeçmiş olduğunu düşünüyordu. Oysa bu zor durumda, Parker onu yalnız bırakmıyordu. Farkında olmadan, telefona doğru bakıp sevgiyle gülümsedi.

Matt bu gülümsemenin farkına varmış, canı daha da sıkılmıştı. Ama şimdi karşı karşıya oldukları sorunu düşünmek zorundaydı. “Bugün saat birde,” diye Parker’a bilgi verdi, “sen, Meredith ve ben birlikte bir basın toplantısı yapacağız. Eğer boşanma ilamımızın ayrıntıları duyulursa, Meredith, terk edilmiş, akli dengesi yerinde olmayan bir kocanın kurbanı olarak görünecek.”

“Anlıyorum,” dedi Parker.

Matt, yüzünde alaycı bir ifadeyle, “Güzel,” dedi. “Basın toplantısı sırasında hep birlikte bir dayanışma gösterisi sergileyeceğiz. Boşanma ilamının ayrıntılarının duyulabileceği varsayımından hareket ederek, basın harekete geçmeden önce biz onları etkisiz hale getirmeliyiz.”

“Nasıl?”

“Herkesin önüne çıkıp, birbirini özellikle Meredith’i seven küçük mutlu bir aile gibi davranarak. Bugün oradaki her gazetecinin gözünün ve kulağının ona haftalarca yetecek kadar doymasını istiyorum. Ancak o zaman, bizi önümüzdeki günlerde rahat bırak-

acaklardır. Oradan ayrılırken, herkesin, aramızda herhangi bir sorun olmadığını ikna olmuş olması gerekir.” Durakladı ve Meredith’e dönerek, “Gazetecileri nereye toplayabiliriz?” diye sordu. “Intercorp’un genel kurul salonu yeteri kadar büyük değil...”

“Bizim toplantı salonumuz yeterli olur,” dedi Meredith.

Matt, Parker’a seslenerek, “Duydun mu?” diye sordu.

“Evet!”

“O zaman mümkün olduğu kadar çabuk buraya gel de beraber-
ce bir açıklama hazırlayalım.”

Matt bunu söyledikten sonra telefonu kapatıp Meredith’e döndü. Genç kadını teselli etmek için bir şeyler söylemek üzereyken, Lisa Pontini yanlarına geldi. “Meredith’i, hamile kalmamak için önlem almayı akıl etmeden seninle yatmaya, senden hamile kalmaya, hatla peşinden Güney Amerika’ya gitmeyi bile düşünmeye nasıl ikna ettiğini hep merak etmiştim, ama şimdi anlıyorum. Her neyse, aklına gelmişken sorayım, hiç demokratlara oy verdin mi?”

“Evet,” dedi Matt, “Niye sordun?”

Lisa, “Merak sadece,” diye yalan söyledi. Elini Matt’e uzatarak, “Sakin bir sesle, “Nihayet Meredith’in kocasını tanıma fırsatı buldum için çok mutluyum,”

Matt gülümsedi ve kendisine uzatılan eli sıktı. Lisa Pontini’den hoşlanmıştı.

KIRK DÖRT

Matt'ın önerisi üzerine, Meredith, bütün şirket müdürlerini ve üst düzey yöneticilerini de basın toplantısına çağırıyordu. Böylelikle şirket çalışanları, olaylar hakkında yöneticiler tarafından bilgilendirilerek, spekülasyonlar yapılması engellenecekti. Basını biraz olsun yumuşatmak için haber bekleyen yüz elliye yakın muhabire yiyecek ve içecek servisi yapılmıştı. Basın mensupları toplantı salonunda yavaş yavaş yerlerini almaya başlıyorlardı. Meredith, yardımına koşmuş olan iki genç adamla birlikte sahne arkasında beklerken, sadece onlara şükran duymakla kalmayıp, kendisini gayet iyi hissediyordu. Matt'ın onu imzalamaya zorladığı anlaşma, önceki gece Parker'la yaptığı tartışma, hepsi unutulmuştu. Önemli olan her ikisinin de ihtiyacı olduğunda ona yardım etmeye istekli oluşlarıydı. Başını kaldırarak, sakın görünmeye çalışarak, Matt'e baktı. Parker'dan birkaç metre uzakta durmuş, birlikte hazırladıkları basın bültenini okuyordu. Parker da aynı şeyi yapıyorlardı. Bbirbirlerine bakmaktan ve birbirleriyle konuşmaktan kaçınıyorlardı. Basın bültenini hazırlarken, birbirlerine soğuk bir nezaket göstermişlerdi. Basın mensuplarının karşısına çıktıkları zaman, dostça bir işbirliği sergilemek konusunda anlaşmışlardı. Ancak, Meredith, birbirlerine tahammül edemeyen

bu iki genç adamın başarılı başarılı olabileceklerinden kuşku duyuyordu.

Meredith, iki genç adamın birbirlerine düşman olmalarına rağmen, benzer yönlerinin ne kadar fazla olduğunu düşünmekten kendini alamadı. İkisi de çok uzun boylu ve çok yakışıklıydılar. Parker üç parçalı, lacivert takım elbisesi, güneşten iyice açılmış sarı saçları ile hiçbir zaman Rober, Redford'u bu kadar andırmamıştı. Matt ise, geniş omuzlarını ortaya çıkaran, gri çizgili siyah takım elbisesi, iyi kesilmiş koyu kahverengi saçları ve köşeli sert yüz hatlarıyla bir Yunan Tanrısını andırıyordu.

Birden toplantı odasındaki sesler kesildi, ışıklar arttı. Meredith'in kalbi hızla çarpmaya başladı, Bancroft'un halkla ilişkiler müdürünün "Bayanlar, baylar," diyen sesi duyuldu. "Bayan Bancroft, Bay Farrell ve Bay Parker sorularınıza cevap vermek için buraya gelmeden önce, sizlere burada toplanmamıza sebep olan olaya ilgili gerçekleri içeren, aşağıdaki açıklamayı okumamı istediler. Açıklamayı okuyorum: 'Üç hafta kadar önce, Stanislaus Spyzhalski tarafından alındığı varsayılan boyanma ilamındaki tutarsızlar Bay Reynolds tarafından fark edilmiş ve hemen sonrasında Bayan Bancroft ve Bay Farrell bu konuyu görüşmek üzere bir araya gelmişlerdir...'"

Açıklama sona ererken, Matt ve Parker Meredith'in iki yanına geçtiler.

Parker, "Hazır mısın?" diye sordu. Meredith başını salladı, sinirli bir şekilde pembe yün elbisesinin yakasını düzeltti. Parker, "Çok güzel görünüyorsun," diye ona moral vermeye çalıştı ama genç kadının gergin yüz hatları Matt'i endişelendiriyordu.

Matt, "Biraz rahat ol," diye uyardı onu. "Bizler kurbanız, suçlu değil. Ürkek davranır, bir şeyler saklıyormuş gibi görünürsen meraklanıp araştırmaya başlarlar. Normal davran, gülümse onlara, Meredith. Bunun altından tek başıma kalkamam! Yardımına ihtiyacım var!"

Meredith kulaklarına inanamıyordu. Matt Farrell ondan yardım istiyordu. Birkaç dakika öncesine kadar özel hayatının ortaya dökülmesi onun için büyük bir utanç olmalıydı. Meredith, bu kadar büyük bir utanç olmasını nedeniyile yüzünden düşen bin parça olan Meredith, bu kadar büyük bir utanç üzerine gülmekten kendini alamadı.

Matt gülümseyerek, "İşte gerçek Meredith," dedi.

Halkla İlişkiler Müdürü'nün basın bültenini okumayı bitirip

isimlerini anons etmesinden sonra, kürsüye çıktıklarında, flaşlar bir-biri ardından patlamaya başladı. Mini kameraların ışıkları birer kedi gözü gibi üçünün de her hareketini takip ediyordu. İlk olarak Matt'ın konuşmasına karar vermişlerdi. Genç adam, "Bu hesapta olmayan şenliğimize katıldığınız için hepinize teşekkür ederiz, bayanlar, baylar," dedi, "Eğer bugün sizlerin burada olacağınızı dün bilebilseydik, bu ilginizin hakkını verebilmek için bir sirkten filler getirтип gösteri yaptırırdık." Salondaki kahkaha seslerinin kesilmesini bekledi ve devamı etti. "Burada sadece beş dakika kalabileceğiz. Bu nedenle, sizlerden sorularınızın kısa ve öz olmasını rica ediyorum. Ben size bütün günümü ayırabilirim," -yine gülüşmelerin yatışmasını bekledi- "ama Meredith'in başında olması gereken bir mağazası var Parker da öğleden sonra bir toplantıya katılmak zorunda."

Meredith ve Parker hakkında, ilk isimlerini kullanarak, kırk yıl lık dostlarıymış gibi, rahat bir şekilde söz etmesi salonda kısa süren bir şaşkınlığa sebep oldu. Bir anda sorular yağmur gibi yağmaya başladı. En gür sesli gazeteci CBS'in muhabiriydi: "Bay Farrell, neden Bayan Bancroft'la evliliğinizi bir sır gibi sakladınız?"

Matt, yumuşak bir sesle, "Bugüne kadar neden haberiniz olmadığınızı soruyorsan," diye cevapladı, "ne ben ne de Meredith on bu yıl önce halkın ilgisini çekecek insanlar değildik de ondan."

Şikago Times'in muhabiri, "Bay Reynolds," diye seslendi "Bayan Bancroft'la evliliğiniz ertelenecek mi?"

Parker'in gülümsemesi soğuktu. "Açıklamada duyduğunuz gibi, Meredith ve F..." Matt'e bakıp kibarca gülümseyerek düzeltti. "Matt'in, yasal açıdan gerekenleri yapıp, gerçek boşanma işlemini gerçekleştirmeleri lazım. Dolayısıyla bizim evlenmemiz bu işleri sonuçlanana kadar doğal olarak ertelenecek. Aksi takdirde Meredith iki kişiyle aynı anda evlenmiş olduğu için suçlu duruma düşer."

Meredith, salondaki gazetecilerin havasında bir değişiklik hissediyordu, Matt'in yaratmaya çalıştığı samimi ortam yerini daha tensel bir havaya bırakıyordu. Bu farklılık soruların tonlama tarzlarından bile anlaşılabilirdi. "Bay Farrell, siz ve Bayan Bancroft boşanma için başvurduğunuz mu? Boşanmanızın koşulları ne olacak?"

Matt, sakın bir ses tonuyla, "Henüz başvurmamak," dedi.

WBBM'in kadın habercisi, "Neden?" diye sordu.

Matt genç kadına şirin görünmeye çalışarak, "Bugünlerde ayı

katlara fazla güvenim kalmadı. Bana birisini önerebilir misiniz?" diye ona takıldı.

USA Today muhabiri oturduğu yerden, "Bayan Bancroft," diye bağırdı. "Bütün bu olanlar hakkında neler hissediyorsunuz?" Meredith, Matt'in öne doğru eğilip söze karışmak üzere olduğunu fark edince, ondan önce davrandı. İnsanın içini ısıtan bir gülümsemeyle, "Doğrusunu isterseniz," dedi "Altıncı sınıfta meyveler isimli bir oyunda sahneye kuru erik kıyafetinde çıktığımdan bu yana böylesine ilgi odağı olduğumu hatırlamıyorum."

Bu beklenmedik cevap karşısında, kalabalıktan kahkaha sesleri yükseldi. Ama Meredith'in en korktuğu soru daha sonra geldi. "Bay Farrell, on bir yıl önce hangi sebeplerden boşanmıştınız?"

Matt, kadın muhabirle "Biz de emin değiliz," diye şakalaştı. "Her ikimizin de aldığı ve Spyzhalski tarafından tanzim edilmiş boşanma ilamlarında farklılıklar var."

Tribune muhabiri, "Sorum Bayan Bancroft'a," dedi, "Evliliğini neden yürümediğini söyler misiniz?"

Meredith bu soruya ancak kendisinin cevap verebileceğini ve Matt'in bir yardımının olamayacağını biliyordu. Çaresizliğin verdiği ilhamla ve ses tonunun neşeli olmasına özen göstererek, "O zamanlar, belki Bay Farrell ile yaşamın sıkıcı olabileceğini düşünmüştüm," dedi ve salondakiler gülmeye devam ederken sözlerini sürdürdü. "Ben kentli bir kızdım ve çok gençtim. Matt evlendikten birkaç hafta sonra Güney Amerika'ya gitti. Yaşamımız farklı yönlerde gitti."

NBC'nin haber sunucusu, "Tekrar birleşme olasılığı var mı?" diye sordu.

Meredith otomatik olarak "Elbette hayır," diye cevapladı.

Parker, "Bunca yıl sonra, çok saçma olur," diye ekledi.

Aynı haberci, "Bay Farrell?" diye konuyu deşmeye çalıştı. "Bu soruya siz cevap verebilir misiniz?"

Farrell, sert bir sesle, "Hayır," dedi.

"Bu, soruya cevabınız mı yoksa cevap vermek mi istemiyorsunuz?"

Matt, yüzünde yapmacık bir gülümseme ile, "Nasıl isterseniz öyle bul edin," dedi. Sorular birbiri ardınca geliyordu. Ama en acımasız olanları geride kalmıştı. Meredith çevresindeki gürültüye rağmen,

kendini rahat hissediyordu. Birkaç dakika sonra, Matt basın mensuplarına bakarak, "Zamanımız doldu," dedi. "Umarım bütün sorularınıza cevap verebilmişizdir. Parker eklemek istediğin bir şey var mı?"

Parker gülümseyerek, "Sanırım söylenmesi gereken her şey konuşuldu, Matt. Artık gidelim de, Meredith işine baksın."

Kadın muhabirlerden biri, "Gitmeden önce," diye söze başladı, "şunu söylemek istiyorum ki, üçünüz de bu olayı olağanüstü sakın bir şekilde karşılıyorsunuz. Özellikle siz, Bay Reynolds, bana göre, kontrolünüz dışında bir durum karşınıdasınız! Normalde evliliğinizin gecikmesine sebep olduğu için Bay Farrell'a karşı bir husumet duymanız gerekmez mi?"

Parker, o can alıcı gülümsemelerinden biriyle kadına bakarak, "Husumet duymak için hiçbir sebep yok," dedi "Matt Farrell ve ben medeni insanlarız ve bu meseleyi dostça halletmek istiyoruz. Üçümüz de, olağan olmayan, ancak çözümü mümkün ve kolay olan bir sorun yaşıyoruz. Aslında, bu meselenin zamanında sağlam zeminlere oturtulmamış bir iş sözleşmesinden farkı yok. Şimdi bir an önce gerekli düzeltmelerin yapılması gerekiyor."

Lisa sahne arkasında Meredith'i bekliyordu. Genç kadın yaklaşıncı, elinden tuttu ve onu kucakladı.

Meredith, "Bizimle beraber yukarı gel," diye fısıldadı. Lisa'nın yanlarında olması Parker ve Matt'i birbirlerine daha kibar davranmaya zorlayabilir, diye düşünüyordu. Müşterilerle birlikte asansöre bindiler. Meredith, arkalarında bir kadının yanındaki arkadaşına, "Bu Meredith Bancroft. Yanındakiler de kocası ve nişanlısı," diye fısıldadığını duydu. Kadın konuşmasına devam etti, "Kocasının ismi Matt Farrell. Film yıldızlarıyla kırıstırıyormuş!"

Meredith kıpkırmızı kesilmişti. Meredith'in odasına girene kadar hiç kimse ağzını açmadı. İlk konuşan Lisa oldu. Arkadaşına tekrar sarıldı. Neşeli bir tavırla, "Harikaydın, Mer! Muhteşem!" dedi.

Meredith zayıf bir sesle, "O kadar da uzun boylu değil," diye karşılık verdi.

"Hayır, ciddi söylüyorum! Altıncı sınıfta kuru erik kılığında olduğunu nasıl söyleyebildin şaştım kaldım. Sende bir değişiklik var," dedikten sonra Matt'e döndü. "Onun üzerindeki etkin çok olumlu"

Parker, "Senin yapacak başka işin yok mu," diye söylendi.

Lisa'nın her zaman geç saatlere kadar, mağaza kapandıktan sonra

bile çalıştığını herkes bilirdi. Genç kadın omuzlarını silkererek soruyu duymazdan geldi.

Parker bir adım atıp Meredith'i yanağından öptü. "Benim çok işim var." Sonra gülümseyerek gözlerinin içine baktı, "Cumartesi akşamı görüşürüz," dedi.

Matt, Meredith'e teklifi geri çevirmesi için iki dakika süre verdi, tereddüt ettiğini görünce, Parker'a baktı. "Korkarım görüşemeyeceksiniz."

"Bak, Farrell! Önümüzdeki on bir hafta boyunca cumartesi benin olabilir, ama bu cumartesi benim. Meredith'in otuzuncu yaş günü ve haftalar önce program yaptık, Antonio'nun Yeri'ne gideceğiz."

Matt Lisa'ya döndü. "Cumartesi akşamı işin var mı?" diye sordu.

Lisa, şaşırmıştı "Değiştiremeyeceğim bir planım yok," diye cevapladı.

Matt, "Güzel; o zaman dördümüz gidiyoruz," diye karar verdi. "Ama Antonio'nun Yeri'ne değil. Orası çok kalabalık ve ayak altı. Birkaç saniyede tanınırız. Yeri ben seçeceğim." Bunları söyledikten sonra çıkıp gitti. Parker da onu takip etti. Lisa bir süre daha orada kaldı. Yüzünde büyülenmiş bir ifade sandalyelerden birinin kenarına oturdu. "Tanrım, Mer," dedi gülerek, "teklifini neden kabul ettiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Bugüne kadar tanıdığım en şaşırtıcı adam..."

Meredith, Matt'in kişisel özellikleri hakkında yorum yapmak istemiyordu. "İnşallah babam doktorun tavsiyesine uyup, haberleri dinlemez. Yoksa bir ambulans uçağı göndermek zorunda kalırız."

"Senin yerinde olsam, on bir sene önce yaptıkları için ona bir havaş uçağı gönderirdim."

"Şimdi bana bunları hatırlatma. Düşündükçe çıldırarak gibi oluyorum. Döndüğü zaman bu meseleyi onunla konuşacağım. Günlendir düşünüyorum, herhalde beni bir servet avcısından koruduğuna inanıyor olmalıydı."

"Ama sana en büyük kötülüğü kendisi yaptı."

Meredith kısa bir kararsızlıktan sonra Lisa'nın yorumunu kabul etmek zorunda kaldı ve kişisel sorunlarını şimdilik daha fazla düşünmemeye karar verdi. Lisa'ya, "Cumartesi görüşürüz," dedi.

KIRK BEŞ

Matt ertesi gün 16:30 da, şirketinin üç yetkilisiyle toplantıdayken, telefonu çaldı. Ahizeyi alarak, "Eğer acil değilse," diye söze başladı, "işim bitene kadar kimseyle konuşmak istemiyorum."

Bayan Stern, "Bayan Bancroft hatta bekliyor," dedi. "Bu acil olarak yorumlanabilir mi?"

Matt, "Evet, yorumlanabilir," diye cevap verdi. Ancak, keyfinin pek yerinde olduğu söylenemezdi. Çünkü, dün öğleden sonra geç saatlerde, Spyzhalski'nin avukatlarca etkisiz hale getirildiğini bildirmek için Meredith'i aradığında, sekreteri genç kadının toplantıda olduğunu ve birkaç saatten önce çıkmasının mümkün olmadığını söylemişti. Meredith onu geri aramadığı için tedirgin olmuş, acaba sekreterine söylediğim bu güzel haberi yataкта Parker'la mı kutladığı, diye düşünüyordu. Zaten, Meredith'in hâlâ nişanlısıyla birlikte oluşu onu bütün hafta boyunca huzursuz etmişti.

Meredith, sıkıntılı bir ses tonuyla, "Matt," diyordu "Bu gece seninle beraber olmalıyım, biliyorum, ama saat beşte bir toplantım, ondan sonra da yapmam gereken bir sürü işim var."

Matt, soğuk bir sesle, "Sana bir anlaşma yaptığımızı hatırlatırım," dedi.

Meredith, "Biliyorum," diye karşılık verdi. "Buradan geç çıkmam gerekecek. Üstelik eve iş götürmek zorundayım. Yarın sabah da erkenden ofiste olmalıyım. Akşam yemeği için giyinip kuşanmaya ve uzun uzun sohbet etmeye dayanabileceğimi sanmıyorum."

Matt hoşnutsuzluğunu saklamaya gerek duymadan, "Peki, ne öneriyorsun?" diye sordu.

"Benim ofisimde buluşmamızı ve yakındaki bir lokantada aya-küstü yemek yememizi."

Meredith'in bu teklifi Matt'in canının sıkıntısını geçirmişti. Ancak aralarındaki anlaşmayı böyle kalabalık yerlerde kısa buluşmalara indirgemesini engellemek için nazik ama kararlı bir sesle "Olur, benim de çok işim var. Dosyalarımı getiririm. Yemekten sonra beraberce sakın ve verimli bir akşam geçiririz," dedi. "Senin evinde mi yoksa benimkinde mi olsun?"

Meredith kararsızdı. "Sadece çalışacağımıza söz veriyor musun? Gerçekten çok yorgunum, dayanacak..."

Matt, "Gerçekten çok işi olduğu belli ama, yine de onu kandırmamdan ve benimle sevişmek zorunda kalmaktan korkuyor," diye düşündü.

"Sadece çalışacağız," diye söz verdi.

Meredith rahatlamıştı. Gülerek, "Tamam, o zaman saat altı gibi seni burada bekliyorum?" dedi. "Caddenin karşısında iyi bir lokanta var. Sonra da benim evime gideriz."

"Tamam," dedi Matt. Meredith oyun oynamaya kalkışmadığı sürece, ona uyabilirdi. "Gazeteciler seni rahatsız ediyorlar mı?"

"Birkaç kişi telefon etti ama çünkü basın toplantısından sonra, kısa sürede her şeyin normale döneceğini sanıyorum. Dün gece ve bu sabah aradığımda, Parker da her şeyin yolunda olduğunu söyledi."

Matt, "Gazeteciler Parker'ı çığ, çığ yeseler umurumda değil," diye düşünüyordu, ama Meredith'in basın toplantısından sonra kendisini bir kere bile arama zahmetinde bulunmazken, onu iki kere aramış olmasından rahatsız olmuştu. En azından genç kadının dün geceyi yalnız geçirmiş olması teselli edici bir haberdirdi. Saat altıda Bancroft'ta olacağını söyleyerek telefonu kapattı.

Matt Bancroft'a geldiğinde saat tam altıydı. Giriş katında Noel

alışverişi yapan kalabalığın arasından geçerek asansöre bindi. Meredith'in odasının bulunduğu kata çıktığında, masaları başında sessizce çalışan iki sekreterden başka herkesin gitmiş olduğunu gördü. Meredith'in odasının kapısı açıktı ve içerisi kalabalıktı.

Genç adam, sahanlıktaki koltuklardan birine oturacağına, Meredith'in sekreterinin boş masasının kenarına ilismeyi tercih etti. Böylece içeride neler olup bittiğini ve Meredith'in şirketini nasıl bir yöntemle yönettiğini anlama fırsatını bulmuş olacaktı.

Genel olarak mağazada satılan ürünlerden söz ediliyor, Meredith, bazı ürünleri beğenmediğini sert bir ifadeyle belirtiyordu. Satın almadan sorumlu müdür ve Yönetim Kurulu Üyesi Gordon Mitchell kendini ve malları savunmaktaydı.

Odadakiler ayağa kalkmaya başladığı anda, Matt, sahanlığa geçip, koltuklardan birine oturdu ve sehpanın üzerindeki dergilerden birini alıp, okuyormuş gibi yaptı. Meredith'in odasından çıkan yöneticiler, perakende satışlar hakkında bir şeyler konuşarak ve birbirlerine iyi akşamlar dileyerek, Matt'in önünden geçtiler. Hiçbiri Matt'in orada olduğunu fark etmemişti. Ortalıkta kimse kalmayınca, Matt ayağa kalktı ve Meredith'in kapısına yaklaştı ama içeri girmedi. Çünkü Meredith yalnız değildi, yanında iki adam kalmıştı ve genç kadın ciddi bir yüz ifadesiyle onları dinliyordu. Matt, paltosu kolunda, sekreterin masasındaki eski pozisyonunu aldı, bu kez kendini gizleme ihtiyacını duymuyordu.

Meredith saatin ne kadar geç olduğunu farkında değildi. Sam Green'in verdiği, borsada alınan Bancroft hisselerinin sayısında görülen önemli miktardaki artışla ilgili notu inceliyordu.

Kaşlarını çatarak avukata, "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Sam Green, "Bunu söylemek istemezdim ama," dedi, "Wall Street'te birilerinin bizi ele geçirmek istediğine dair söylentiler var."

Meredith korkuya kapılmıştı, sakın görünmek için olağanüstü bir çaba gösteriyordu. "Şu sıralarda böyle bir şey olması çok anlamsız. Gırtlığımıza kadar borç içinde olduğumuz şu dönemde bizi kim, hangi nedenle ele geçirmeye çalışabilir?"

"Bunun tek bir sebebi olabilir. Böyle bir girişime karşı çıkamayacak durumda olduğumuzun bilinmesi! Uzun ve ciddi bir savaşa girecek güfte değiliz."

Meredith bunun farkındaydı, yine de başını salladı, "Hâlâ anlamıyorum. Kazanacakları tek şey ödemek zorunda kalacakları bir sürü borç." Bir süre düşündü. "Hisseleri kimin topladığını ne kadar zaman içinde öğrenirsin?"

"Bireysel işlemleri yapan aracılardan ihbarname almamız birkaç hafta sürer. Ama bu, ancak hisseler gerçek sahibinin portföyüne girdiyse olur. Aracılarda kaldığı sürece onları kimin topladığını öğrenbilmemiz mümkün değil."

"Yeni hisse sahiplerinin bir listesini çıkartabilir misin?"

Sam, "Elbette," dedi ve Meredith'i odada Mark Braden'le yalnız bırakarak çıktı.

Güvenlik amiri ile görüşmesi gereken konu gizli olduğundan, Meredith, kapıyı kapatmak için ayağa kalkarken, Matt'in gelmesine ne kadar zaman olduğunu anlamak için saatine bakıyordu. İşte o sırada kapının önünde beklemekte olan Matt'i gördü. Genç adama doğru yürüyerek, "Ne kadar zamandır bekliyorsun?" diye sordu.

Matt, "Fazla değil," diye cevapladı. Meredith'in işlerini bitirmedığının farkında olduğundan, "İşin bitene kadar burada beklerim," diye ekledi.

Meredith bir an Gordon Mitchell ile ilgili olarak Mark'la yapacağı görüşme sırasında Matt'in yanlarında bulunmasında bir sakınca olup olmayacağını düşündü. Olmadığına karar verince, gülümseyerek, "İçeri gelebilirsin, yalnız kapıyı kapat lütfen?" dedi.

Matt söyleneni yaptı ve Meredith onu Mark Braden'le tanıştırdıktan sonra, Mark'a dönerek, "Gordon'un açıklamalarını duydun, davranışını da gördün. Ne diyorsun?" diye sordu.

Mark, Matt'in odada olmasından tedirginlik duyuyordu. Meredith başıyla devam etmesi için işaret edince, "Sanırım rüşvet alıyor," dedi.

"Bunu hep söylüyorsun, ama kimden ne aldığı hakkında en ufak bir delil gösteremiyorsun."

Braden, sinirli bir ifadeyle, "Evet," dedi. "Uçak ya da yat gibi yeni oyuncaklara sahip değil ve bildiğim kadarıyla yeni bir gayri menkul de almadı. Senelerdir beraber olduğu bir metresi var; yaşamlarında göze çarpan bir farklılık yok. Uzun lafın kısıası, öncekinden farklı bir yaşam sürdürmüyor. Kumar ya da uyuşturucu gibi pahalı alışkanlıkları da yok."

Meredith, "Belki masumdur," dedi ama buna kendisi de inanmıyordu.

Mark, "Masum değil, sadece dikkatli ve akıllı," diye karşılık verdi. "Uzun zamandır perakende işinde olduğu için, satın almacıları ve tüccarları rüşvet konusunda çok sıkı takip ettiğimizi biliyor. İzini belli etmiyor, ama ben araştırmalarımı sürdürceğim."

Başıyla Matt'i selamlayarak, odadan çıktı.

Meredith çantasına evde üzerinde çalışacağı dosyaları yerleştirirken, "Çok üzgünüm," dedi. "Toplantının uzun sürdüğünün farkına varmadım."

Matt'in "Dinlemek hoşuma gitti," demesi üzerine, Meredith, çantasını kilitlerken, şaşkın bir ifadeyle genç adama baktı. "Ne kadarını duydun?"

"Son yirmi dakikasını."

Meredith gözlerini ondan kaçırarak, şaka yollu, "Sormak istediğin bir şey var mı?" dedi Genç adam, "Üç sorum var," dedi "Doğrusunu istersen dört."

Meredith, "Nedir onlar?" diye sordu.

"Kova malları nedir, sepete koymak ne demek ve neden ısrarla gözlerini benden kaçıırıyorsun?"

Meredith bütün cesaretini topladı ve genç adamın gözlerinin içine uzun, uzun bakarak, "Sana bakmaktan kaçındığımı da nereden çıkarıydın?" dedikten sonra devam etti. "Kova malları kasa önünde satılan, tanesi bir doları geçmeyen, çok ucuz, taklit mücevher ve aksesuarlar. Sepete koymaksa, katlarda satılamayan malların reyon aralarında, yarı fiyatına etiketsiz olarak satılarak elden çıkarılması demek Dördüncü sorun neydi?"

Asansörü beklerken, Matt, 'Bana ne zaman güveneceksin?' diye düşünüyordu. Ne zaman benimle tekrar sevişeceksin? Daha ne kadar zaman benden uzak kalacaksın? Onu en az kızdıracağını düşündüğü için sonuncuyu sormaya karar verdi. "Benden kaçma âdetini daha ne kadar sürdürmeyi düşünüyorsun?"

Meredith, genç adamın açıksözlülüğü karşısında şaşırıp kalmıştı. Sına rağmen, öyle neşeli ve kibirli bir bakışla bakıyordu ki, Matt sarılıp onu öpmek için kendini zor tuttu. "Senin ısrarın devam ettiği müddetçe."

Matt, "Sanırım bu oyundan sen de zevk almaya başladın," dedi.

Meredith gülümseyerek, bütün açık kalpliliğiyle, "Seninle beraber olmaktan her zaman zevk aldım. Ama bu beraberliğimizin arkasındaki nedenler hoşuma gitmiyor," diye açıkladı.

Matt ciddi bir yüz ifadesiyle, "Sana önceki gece nedenlerimi anlatmaya çalıştım," dedi.

"Nedenlerinin arkasındaki nedenler hoşuma gitmiyor."

Matt kendini alçak sesle konuşmaya zorlayarak, "Nedenlerimin arkasında başka hiçbir neden yok!" dedi.

Arkalarından bir erkek sesi, gülerken, "Doğru olabilir, ama arkamızda başka insanlar var, sohbetiniz o kadar derinleşiyor ki haritamız takibimiz zor olacak," diye söze karıştı.

Her ikisi de aynı anda sesin geldiği yöne döndü, karşılarında Mark Braden kaşlarını kaldırmış gülümsüyor ve personelin konuşmalarını dinlediği konusunda onları uyarıyordu.

Meredith asansöre binerken, hâlâ çalışmakta olan iki sekretere, "İyi tatiller," dedi.

Birinci katta asansörden indikten sonra, Noel alışverişi yapan kalabalığın arasından güç bela geçerek ana kapıdan çıkmayı başardılar. Caddenin karşı tarafındaki lokantaya girdiklerinde içerisinin çok kalabalık olduğunu gördüler. Bir süre girişte sıra bekledikten sonra, Meredith, "Bekleyelim mi?" diye sordu. O anda çevrelerinde bir hareket başladı. Önlerindeki kuyrukta bir kadın, gözlerini Matt'ten ayırmadan, Meredith'e, "Özür dilerim," dedi. "Siz Meredith Bancroft'unuz değil mi?" Ve genç kadının cevap vermesine fırsat vermeden Matt'e dönerek, "Siz de Matthew Farrell olmalısınız."

Matt kısaca, "Yanılıyorsunuz," dedi ve Meredith'in kolunu kavrayarak onu lokantadan çıkardı.

Meredith, "Benim eve gidelim, pizza ısmarlarız," dedi.

KIRK BEŞ

Meredith'in dairesinde şöminenin önüne oturup şarap içerek pizza yediler. Yemek bitmişti, şarabın sonunu yudumaktaydılar. Matt bardağına uzanırken, Meredith oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını bacaklarına dolamış, dalgın dalgın şöminedeki ateşe bakıyordu. Matt, genç kadının, birkaç hafta önce, operada merdivenlerden bir kraliçe gibi inişini hatırladı. Bugün bürosunda kırk yıllık yeticilere taş çıkartan bir hali vardı. Bu gece ise üzerinde kot pantolon ve dizlerine kadar uzanan el örgüsü bir kazakla yıllar önce tanıdığı genç kızdı. Yemek boyunca, tatlı tatlı sohbet etmişlerdi.

Meredith sessizliği bozarak, "Sanırım işimize baksak fena olmaz," dedi "Saat sekiz kırk beş olmuş bile."

Matt isteksiz bir tavırla ayağa kalktı, yemeğin artıklarının toplanmasına yardım etti. Sonra kanepeye doğru yürüdü, çantasının kilitini açarak, okuması gereken otuz sayfalık bir sözleşme çıkardı.

Meredith, onun tam karşısındaki koltuğa oturdu ve dosyalarını çıkardı. Neşelenmiş olmasına rağmen, yemek boyunca Matt'e bu kadar yakın olmak onu huzursuz etmişti. Bir kedi yavrusu gibi masal bir duruşla yanında olması, onu sakinleştireceği yerde daha çok tedirgin ediyordu. Onu sanki avını sabırla bekleyen bir panter gibi görüyordu. Kibar, acele etmeyen, yırtıcı ve tehlikeli. Meredith onu

disini nelerin beklediğini biliyor, buna rağmen yanında geçirdiği her an ona daha fazla bağlıyordu.

Belli etmeden genç adama baktı. Matt, kollarını sıvamış, bacak bacak üstüne atmış kanepede oturuyordu. Cebinden altın çerçeveli gözlüklerini çıkarıp, taktı. Çok çekiciydi. Kucağındaki dosyayı okumaya başladı.

Matt, Meredith'in kendisini seyrettiğini hissetmişti. Başını kaldırdığında, gözlüklerine hayretle baktığını gördü. "Göz yorgunluğu, için," diye açıkladı. Sonra yine başını eğdi ve dikkatini önündeki dosyaya verdi.

Meredith, kendisi bunu bir türlü beceremediği için, genç adamın elindeki işe bu kadar çabuk ve yoğun bir şekilde odaklanabilmesini kıskanıyordu. Bir süre şöminedeki ateşi seyretti. Bugün Sam Green'in ona anlattıkları aklına geldi. Sonra New Orleans'taki bomba olayını ve Gordon Mitchell sorununu düşündü. Parker aramış ve Houston'daki arsa için kredi verecek yeni bir kaynak bulması gerektiğini söylemişti. Bütün bu sorunlar kafasında dönüp duruyordu.

Matt, sakın bir ses tonuyla, "Konuşmak ister misin?" diye sordu.

Meredith irkildi. Matt'in kendisini seyrettiğini gördü. Kucağındaki sözleşme dosyasını kapatmıştı. "Yoo, hayır," dedi. "Bir şey yok. Fazla ilgileneneğini sanmıyorum."

"Bir dene bakalım?"

O kadar kararlı ve kendinden emin bir hali vardı ki, Meredith bu tekliften yararlanmanın hiç de fena olmayacağını düşündü. Başını duvardaki aynanın arkasına dayayarak kısa bir süre gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı, "İçimde tuhaf, tarif edemeyeceğim bir his var," dedi. Başını kaldırıp Matt'e baktı. "Bir şeyler oluyor ya da olacak. Kötü şeyler, çok kötü."

"Neden böyle bir duyguya kapılıyorsun?"

Meredith "Söylediklerime gülersin sanıyordum," dedi.

"Bir insanın farkında olmadan bir şeyler hissetmesinde gülünecek bir şey yok. Buna sezgi denir. Ama bunun sebebi stres de olabilir; hatta benim hayatına yeniden girmem bile sebep olmuş olabilir. Son kez hayatına girdiğimde, dünyayı altüst etmiştim. Belki de bilinç altında tekrar aynı şeyler olacak diye korkuyorsundur."

Meredith, onun doğru tahminleri karşısında şaşırarak beraber, hayır anlamında başını salladı, "Sebebin stres ya da sen olduğunu sanmıyorum. Ne olduğunu anlayabilmiş değilim."

"Bu duyguyu ilk hissettiğin anı hatırlamaya çalış. İlk ne zaman hissettin? Üstünde düşünmeye başladığın zamanı değil, daha önce sini. Ani bir huzursuzluk hissi ya da ilk kafanı karışık hissettiğin anı."

Meredith yüzünde yorgun bir gülümsemeyle, "Son zamanlarda kendimi hep öyle hissediyorum," dedi.

Matt gülümseyerek karşılık verdi. "Benim hatam, biliyorum."

420

Meredith içini çekti. Babasının ona başkanlık teklif ettiği gün hissettiklerini hatırladı. Babası, Gordon Mitchell görevi kabul etmediği için başkanlığı kızına teklif etmişti. Bunu Matt'e anlattığı zaman, genç adam bir süre düşündü ve "İşte gördün mü, bu Gordon Mitchell'dan ilk kuşkulandığın andı," dedi. "Bak o zamandan beri ne oldu. Başkanlık teklif edilen adam güvenemeyeceğin bir yönetici haline geldi. Üstelik rüşvet almasından şüphelendiğin bir yönetici. Daha da ötesi alımına karar verdiği mallarla firmanın kalitesini düşürüyor."

Meredith, "Sen de sezgilerine önem veriyorsun değil mi?" diye sordu.

Matt, bu güzel kadının hâlâ kendisi için bir şeyler hissettiğini nusundaki sezgilerini ve böylece onu tekrar kazanmak için ne kadar büyük bir kumar oynadığını düşündü. Küllenmiş bir ateşi tekrar yakmaya çalışmak gibi bir şeydi bu. Başaramadığı takdirde, yenilgi çok acı ve yıkıcı olacaktı. Bütün bu tehlikelere rağmen, hâlâ vazgeçmiyordu. "Ne kadar önem verdiğimi bilemezsin," diye cevapladı.

Meredith bir süre düşündükten sonra, "Örneğin," dedi, "Pazarı tesi günü New Orleans'taki mağazamızda bomba ihbarı aldık. Bu bize hatırı sayılır bir gelir kaybına mal oldu. En yeni mağazamız. Üstelik yeni toparlanmaya başladı. O mağaza için aldığımız kredi anlaşmasında şahsi kefaletim var. Gerçi kaybetmeye devam etsek bile diğer mağazaların gelirleri açığı kapatır."

"Peki niye bu kadar endişe ediyorsun?"

Genç kadın, derin bir nefes alarak, "Çünkü," dedi "çok çabuk tüp yüdük. Borcumuz çok fazla. Ama başka seçeneğimiz yoktu. Bana"

ya kendini yenileyecek ve rakipleriyle mücadele edebilecek hale gelecekti, ya da modası geçmiş bir mağaza olarak kaybolup gidecekti. Sorun, mağazalar herhangi bir nedenle para kaybedecek olursa, elimizde bu açığı kapayacak nakit para olmaması."

"Böyle bir durumda borç bulamaz mısınız?"

"Kolay değil. Yayılma politikası gereği gırtlığımız kadar borç içindeyiz. Ama başka şeylerden de endişe ediyorum." Matt'in ses çıkarmadan dinlemeyi tercih ettiğini görünce, Meredith sözlerine devam etti. "Her gün rekor sayıda hissemiz borsada alınıp satılıyor. Birkaç ay önce gazetede dikkatimi çektiği zaman, yatırımcıların bizi uzun vadede kârlı bir yatırım olarak gördüklerini düşünmüştüm. Gerçekten de öyleyiz. Ama şirketin avukatı Sam Green, birilerinin şirketin kontrolünü ele geçirmek için hisse topladığını düşünüyor. Sam'in Wall Street'te dostları var. Onlardan bizimle ilgili bu türden bir takım dedikodular duymuş. Parker da geçen ekim ayında benzeri bir dedikodudan bahsetmişti, ama biz önem vermemiştik. Doğru olabilir. Hisseleri kimin aldığını öğrenmemiz haftalar sürebilir. Bilecek bile fazla işimize yaramaz. Eğer hisseleri alan şirket kim olduğunun bilinmesini istemiyorsa, hisseleri kendi adlarına almayacaklar." Sustu ve yüzünü ekşiterek Matt'e baktı. "Sen bu işlerin nasıl olduğunu çok daha iyi bilirsin? Öyle değil mi?"

Matt, kaşlarını kaldırarak kaçamak bir cevap vermeyi tercih etti. "Yorum yok."

"Birkaç ay önce devraldığınız bir şirketin sadece başlarından gidip, onları rahat bırakmanız için size elli milyon dolar ödediğini duyuyordum. Biz bunu yapamayız. Şu anda bunu yapabilecek parasal güce sahip değiliz," dedi çaresiz bir ifadeyle, "Eğer Bancroft çok güçlü bir şirketin bir parçası haline gelirse buna dayanmam."

"Kendinizi koruyabilmek için alabileceğiniz bazı önlemler var."

Meredith, "Biliyorum," dedi. "Yönetim kurulu iki senedir bu konuyu tartışıyor, ama henüz etkili olabilecek bir sonuca varamadılar."

Matt arkasından seslendi. "Endişelerin bu kadar mı? Başka şeyler de var mı?"

Meredith, "Başka şeyler mi?" dedi. Gülmek için kendini zor

tutarak, doğruldu, “Şirketin el değiştirmesi, terörist faaliyetlerin hedefi haline gelmek ve Parker, Houston’daki arsa için kredi veremediğinden yeni bir kaynak aramak zorunda olmamız. Belki de hepsi üst üste geldiği için, kendimi dünya başıma yıkılmış gibi hissediyorum.”

“Neden veremiyor?”

“Çünkü şu sıralarda Reynolds Mercantile de para arıyor. Ama bizim gibi borcu kabarcık müşteriler için değil, bankanın kendisi için. Zavallı Parker, eminim Bancroft’un geri ödemelerini zamanında yapıp yapamayacağı konusunda endişe duyuyor.”

Matt, dosyasını çantasının içine koyarken, “Parker çocuk değil,” dedi. “Eğer size ödeyebileceğinizden fazla borç verdirse, bu onun problemi. Zararını karşılayacak bir yol bulacaktır.” Ne zaman Parker’dan bahsetse Matt bir kıskançlık duygusunun içini kemirmesi ne engel olamıyordu. Yine öyle olmuştu. “İyi bir uykuya ihtiyacın var,” dedi genç kadına. Meredith, gitmeye hazırlanan Matt’in sesinde bir burukluk hissetti. Ani kalkışı Meredith’i şaşırtmıştı. Onu kapıya kadar geçirdi. Hakkında önyargılı davrandığı için vicdan azabı çekiyordu.

Matt kapının önünde ona dönerek, “Yarın doğum günün için saat kaçta toplanıyoruz?” diye sordu.

Meredith “Yedi buçuk iyi mi?” diye önerdi.

“Tamam.”

Matt koridora adımını attığı anda Meredith, “Yarın akşam için,” dedi, “senden bir ricada bulunabilir miyim?” diye sordu.

Matt çantasını yere koymuş, paltosunu giyyordu. “Neymiş o?” dedi.

“Parker ile senin birbirinizle konuşmanızı istiyorum, basın toplantısından önce yaptığınız gibi, bütün geceyi susarak geçirmenizi değil.”

Matt, ‘Çok fazla şey istiyor,’ diye düşündü. Başını salladı, bir şey söylemek istedi, durakladı, sonra kıza doğru bir adım atarak, “Madem ki Reynolds’tan söz ediyoruz,” dedi, “söylesene, hâlâ onunla yatıyor musun?”

Meredith bu ani soru karşısında ağzı bir karış açık, genç adamın yüzüne baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Nişanlı olduğunu varsayarsak, onunla yatıyor olman lazım. Onunla hâlâ yatıp yatmadığını merak ediyorum.”

“Sen kim olduğunu sanıyorsun?”

“Kocan.”

Meredith, ciddi bir ifadeyle söylenmiş olan bu sözlerin bir bıçak gibi kalbine saplandığını hissetti. Düşmemek için kapının kolunu daha sıkı tuttu. Matt, onun bu tepkisini görünce, yüzünde hafif bir gülümsemeyle ilave etti. “Alışınca, kulağa fazla kötü gelmiyor.”

Meredith, “Sana öyle geliyor,” diye karşı çıktı ama yalan söylüyordu.

Matt’in yüzündeki gülümseme kayboldu, “O zaman sana başka bir şey hatırlatmak zorundayım. Eğer hâlâ Reynolds’la yatıyorsan bu yaptığina zina denir.”

Meredith kapıyı yüzüne çarpma üzereydi ki, Matt, ayağını arayı koyarak onu durdurdu ve aynı anda omuzlarından yakalayarak koridora çekti. Genç kadının dudaklarını hoyratça ama aynı zamanda sevgiyle öpmeye başladı. Şimdi küçük öpücüklerle Meredith’in dudaklarını aralamaya çalışıyordu. Dudaklarını kulağına götürdü, kulak memesini öperken sıcak nefesini hisseden Meredith tepeden ırnağa titredi. Matt boğuk bir sesle, “Senin de beni öpmek istediğini biliyorum. Hissediyorum. Neden kendini bırakmıyorsun,” diye fısıldadı. “Ben de çok istiyorum ve bak, buradayım...”

Matt’in bu baştan çıkarıcı sözleri Meredith’in öfkesini yatıştırmış, içinde kendisine söyleneni yapma arzusu uyandırmaya başlamıştı.

Matt, “Eğer eve giderken bir kaza geçirir de ölürsem,” diye mırıldandı, “kendini ne kadar suçlu hissedeceğini bir düşünsene,”

Dudaklarını genç kadının yanağında gezdiriyor, ağzına yaklaşıyordu.

Meredith, bu sözlerle karşılık vermek için ağzını açtığında, Matt konuşmasına meydan vermeden, onu bir eliyle ensesinden kavradı ve çılgınca öpmeye başladı. Diğer koluyla ona sarılmış, bedenini kendi bedenine bastırıyordu. Meredith kendini kaybettiğini hissetti. Baştan aşağı Matt’e kilitlenmişti. Matt’in göğsünde yumruk biçiminde duran parmakları yavaşça açıldı ve paltosunun arasından göğsüne doğru kaymaya başladı. Adaleli göğsünün sıcaklığını par-

maklarının ucunda hissediyordu. Matt dilini dudaklarının arasına sokup, açmaya çalışırken, Meredith, içinde fırtınalar koparak ona karşılık vermeye, onu öpmeye başladı. Bunun üzerine Matt genç kadına daha sıkı sarıldı, sanki yılların açlığını giderir gibiydi.

Meredith, ani bir hareketle kendini onun kollarından kurtardıktan sonra, geriye doğru bir adım attı. Göğsü hızla inip kalkıyor, karpının içinde kolları iki yanında, öylece duruyordu

Matt, onu suçlar gibi, “Benimle böyle öpüşürken nasıl olurdu Reynolds’la yatmayı düşünebilirsin?” dedi. Meredith çok kızmış görünüyordu, “Hani bu akşam bu gibi davranışlarda bulunmamaya söz vermiştin?”

Matt’ın “Senin dairende değiliz,” diye komik bir bahane uydurması bardağı taşıran son damla oldu. Meredith geriye çekilip suratına kapıyı çarpmak istemesine rağmen kendine hâkim olarak, sadece sert bir şekilde kapıyı kapatmakla yetindi. Sırtını duvara yasladı ve olduğu yere çöktü. Kendisini büyük bir yenilgiye uğramış hissediyordu. Öfkeyle ayağa kalktı. Değil üç ay, üç hafta bile dayanamadığını düşündü. Onun elinde bir oyuncaktan farksızdı. Kendinden öğreniyordu. Parker’ın masanın üstünde duran resmini eline aldı. Gülmeyen yüzüyle, ne kadar yakışıklı, güvenilir ve soylu görünüyordu. Üstelik Meredith’i seviyordu! Bunu binlerce kez söylemişti! Matt bir kere bile olsun *seni seviyorum* dememişti! Peki bu, Meredith’in gururunu ayaklar altına alıp kendine olan güvenini yitirerek, Matt’e teslim olmasına engel olacak mıydı? Bu gidişle böyle bir şeyin olması mümkün değildi.

Stuart, Matt’in onu incitmek istemediğini söylemişti. Dün nasıl yardımına koştuğunu hatırladıkça, şimdi bu duygular içinde bile, Stuart’a hak veriyordu. Kendine özgü, bir sürü karanlık nedenle Matt onu geri istiyordu. Meredith, o zaman kendisini incitebileceğini düşünüyordu. Matt’in kadınlarla efsanevi bir şöhreti vardı ve son derece güvenilirmez, ne yapacağı belli olmayan bir kişiliğe sahipti. Böyle bir insan onun kalbini çok kolay kırabilirdi.

Kendini koltuğa bıraktı, yüzünü ellerinin arasına aldı. Matt onu incitmek istemiyordu... Meredith bir an Matt’in koruyucu güdülere ne sığınmayı düşündü. Onunla açıkça konuşabilirdi, *Matt, beni incitmek istemediğini biliyorum. Lütfen beni kendi halime bırak. Ken*

dime bir yol çizdim. Rica ederim, onu bozma. Senin için bir anlam ifade etmediğimi biliyorum. Senin için geçici bir sabit fikir...

Biraz düşündükten sonra bu düşüncesinden vazgeçti. Boşa zaman harcamaktan başka bir işe yaramayacaktı. Matt bu savaşı sonuna kadar götürmeye ve kazanmaya kararlı görünüyordu.

Meredith, başını kaldırdı, dalgın gözlerle şöminedeki ateşe baktı. Söylediği sözleri hatırladı. *Sana altın bir tepside cenneti sunmak istiyorum. Tekrar bir aile olacağız, çocuklarımız olacak, ...ben altı çocuk istiyorum, ama bir taneye de razı olabilirim.*

Belki artık çocuk sahibi olamayacağını söylese, Matt, bütün bu yaptıklarından vazgeçebilirdi. Bu fikrin yararlı olabileceği aklına geldiğinde hissettiği acı kendisine ve Matt’e tekrar kızmasına neden oldu. Sanki Matt yanındaymış gibi, “Allah seni kahretsin!” dedi yüksek sesle. “Beni böyle çaresiz bıraktığın için Allah cezası versin!”

Matt önündeki iki kamyonu sollarken, arabadaki telefona uzandı. Gösterge tablosundaki saat onu gösteriyordu. Ama telefon etmekle tereddüt etmedi. Peter Vanderwild telefonun ikinci çalışında cevap verdi. Patronunun onu beklenmedik saatte aramasına şaşırılmıştı. Bir yandan da kendini onurlandırılmış hissediyordu. Matt’in onu arama sebebinin yanlış yorumlayarak, “Philadelphia seyahatim çok iyi geçti efendim,” dedi.

Matt “Bırak onu şimdi,” dedi. “Bancroft hisselerini topladığımız Wall Street’de duyulmuş olabilir mi?”

“Mümkün değil. SEC kâğıtlarını doldurana kadar kimliğimizi gizli tutacak bütün gerekli önlemleri aldım. Hisseler sürekli artıyor ve son zamanlarda bize daha pahalıya mal olmaya başladı.”

Matt, “Sanırım masada bir oyuncu daha var,” dedi. “Kim olduğunu hemen öğrenin!”

Vanderwild, “Başka birisinin de bu şirketin peşinde olduğunu mu söylüyorsunuz?” diye sordu. “Bunu daha önce ben de fark etmiştim. Ama neden? Eğer sizinki gibi özel nedenleri yoksa şu an için pek purlak bir yatırım aracı değil.”

“Peter,” diye uyardı Matt onu. “Benim özel yaşantıma burnunu sokma; yoksa gazete ilanlarında iş aramaya başlarsın.”

“Saygısızlık etmek istemedim... sadece gazetelerde okumuştum... özür dilerim...”

Matt, "Pekâlâ," diye sözünü kesti. "Şu dedikoduları bir an evvel araştırmaya başla. Bak bakalım başka biri var mı? Varsa kim olduğunu öğren."

Lüks yolcu gemisi Atlantik Okyanusu'nun sert dalgaları arasında, hafif hafif sallanırken, Philip Bancroft bu yolculuktan sıkılmaya başlamıştı bile. Kaptanın masasında, bir senatörün karısıyla petrol kuyuları sahibi zengin bir Teksaslının arasında oturmuş, kadının anlattıklarını yapmacık bir ilgiyle dinliyordu. "Yarıdan sonra limana varacağız," diyordu kadın, "Yolculuk hoşunuza gidiyor mu?"

Philip, "Hem de nasıl," diye yalan söyledi ve smokin pantolonunun cebinden saatini çıkarıp baktı.. Şikago'da saat on olmalıydı. Kulüpte arkadaşlarıyla oyun oynamak ya da haberleri izlemek varken, bu yüzen otelde kendisini bir mahkûmdan farksız hissediyordu.

"İtalya'da arkadaşlarınızda mı kalacaksınız?"

"Orada arkadaşım yok," diye cevap verdi. İçindeki bezginliğe rağmen, kendini her gün daha sağlıklı ve daha güçlü hissediyordu. Doktoru haklıydı. Bir süre işin stresinden uzaklaşmaya gerçekten ihtiyacı olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

Kadın ısrarla sohbeti sürdürmekte kararlıydı, "İtalya'da hiç mi arkadaşınız yok?" diye sordu.

Philip, "Hayır, sadece eski karım var," diye karşılık verdi.

"Yaa! Onu ziyaret etmeyi düşünüyor musunuz?"

"Sanmıyorum," dedi Philip.

Hayatından ve evinden attığı bir kadından bunca yıl sonra bu kadar rahat bahsedebilmesine kendisi de şaşıyordu.

KIRK YEDİ

Matt doğum gününü hep birlikte kutlamalarını önerdiğinden beri, Meredith'in bu akşamla ilgili çok ciddi endişeleri vardı. Ama Lisa ile Parker birkaç dakika arayla geldiklerinde öyle neşeli görünüyorlardı ki, 'Belki de akşam umduğum kadar kötü geçmeyebilir,' diye düşündü. Lisa parlak ambalajlı bir kutuyu ona uzattı. "Doğum günün kutlu olsun, Mer!" Parker da "Nice yıllara," dedi ve dikdörtgen biçiminde küçük bir kutuyu genç kadına verirken, etrafına bakınarak, "Farrell henüz gelmedi mi?" diye sordu.

"Gelmedi. Şarap ve yiyecekler mutfakta. Siz gelmeden önce hazırlamaya çalışıyordum."

Lisa gönüllü olarak, "Ben hazırlarım," dedi. "Açlıktan ölüyorum." Ve erik rengi püsküllü bir ipek bulutu içinde, mutfığa doğru ilerledi.

Parker, Lisa'nın arkasından homurdanıyordu. "Niye böyle giyinmekte ısrar ediyor? Normal insanlar gibi giyinemez mi?"

Meredith gülümseyerek, "Çünkü Lisa özel bir insan," dedi. "Üstelik," diye ekledi, "çoğu erkek onu çekici buluyor."

Parker, Meredith'in kırmızı kadifeden, kenarı altın rengi işlemeli ceketini ve ona masum bir genç kız havası veren geniş yakasını hay-

ranlıkla süzerek, “Senin giyim zevkin daha çok hoşuma gidiyor,” diye karşılık verdi. Meredith’in ceketinin önü açıktı ve içinde yine kırmızı, dar, askısız bir gece elbisesi görünüyordu. Parker, genç kadının Lisa için söylediklerini duymazdan gelerek, gülümsedi, “Neden Farrell gelmeden benim hediyemi açmıyorsun?” diye sordu.

Mavi kadife kutunun içinde, safir ve elmas taşlarla bezenmiş bir bilezik vardı. Meredith bileziği kutusundan çıkardı. “Çok güzel,” diye fısıldadı. Yaşlı gözlerle, elinde tuttuğu mücevhere bakıyordu. Ne yazık ki, ona ruhu ve bedeniyle sürekli ihanet ediyordu ve bu durumda, ne bilezik ne de Parker onun olabilirdi. Meredith başını kaldırarak, bakışlarını kendisinden bir cevap bekleyen genç adama çevirdi ve bileziği ona doğru uzatarak, boğuk bir sesle, “Üzgünüm,” dedi. “Çok güzel ama bunu kabul edemem, Parker.”

Parker, “Neden?” diye sorduğu anda, Meredith’in bu davranışının nedenini anladı. Hep bu anın gelmesinden korkmuştu. Sert bir sesle, “Demek,” dedi, “Farrell kazandı.”

Meredith sakindi. “Tamamen değil,” dedi. “Ama Matt’le aramızda ne olursa olsun, seninle yine de evlenemezdim. Bir başka erkeğe karşı duygularımı kontrol edemeyen bir kadından daha iyisine layıksın.”

Birkaç dakikalık gergin bir sessizlik sonrasında, Parker, “Farrell nişanı bozduğunu biliyor mu?” diye sordu.

Meredith heyecanlı, “Hayır!” diye açıkladı. “Eğer söylemezsen memnun olurum. Bunu öğrenirse daha ısrarcı olacaktır.”

Parker, kısa kararsızlıktan sonra, uzandı, bileziği genç kadının elinden alıp bileğine taktı. Yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle, “Ben vazgeçmiyorum,” dedi “Bunu küçük bir aksilik olarak kabul ediyorum. O heriften de nefret ediyorum.”

O sırada kapının zili çaldı. Parker başını kaldırdı ve elinde tepsiyle mutfak kapısında duran Lisa’yı gördü. Meredith kapıyı açmaya gittiğinde, “Ne kadar zamandır oradasın? Bizi mi dinliyordun?” diye sordu.

Lisa son derece nazik bir ses tonuyla. “Çok olmadı,” dedi. “Bu bardak şarap ister misin?”

Parker, “Hayır,” diye karşılık verdi. Sesi sıkıntılıydı. “Şişeyi getir.”

Lisa ona bir kadeh şarap getirdi, bakışları şefkâtlı ve aydınlık

Matt kapıdan içeri girer girmez, Meredith, genç adamın enerjisinin bütün odaya yayıldığını düşündü. Farrell, “Mutlu yıllar,” dedi ve gülümseyerek ekledi, “harika görünüyorsun.”

Meredith teşekkür ederken, gri takım elbisesi, beyaz gömleği ve çizgili kravatıyla Matt’in o akşam ne kadar yakışıklı olduğunu görmekten gelmeye çalıştı. Havayı yumuşatma çabası ilk olarak Lisa’dan geldi. “Merhaba Matt,” dedi ona gülümseyerek, “Bugün Parker’dan çok sen bankacı gibi görünüyorsun.”

Parker, “Lisa bankacılardan nefret eder,” dedi. Sonra şarap şişesine doğru yürüdü. Kadehini yeniden doldurdu ve bir dikişte bitirdi.

Sonra, inanılmaz bir kabalıkla, “Hey, Farrell,” dedi. “Bugün Meredith’in doğum günü. Lisa ve ben hediyelerimizi verdik. Senin hediyen nerede?”

“Buraya getirmedim.”

“Unuttuğunu söylemek istiyorsun, değil mi?”

Lisa, bu tatsız konuşmanın uzamasını engellemek için, “Çıkalım mı, ne dersiniz?” diye seslendi. “Meredith benim hediyemi daha sonra açabilir.”

Matt’in limuzini kaldırımında bekliyordu. Arabaya önce Lisa, arkasından Meredith bindi ve arkadaşının yanına oturdu. Böylece kimin yanına oturacağı konusunda bir tartışmaya engel olmak istemişti. Aralarında tedirgin görünmeyen tek insan, Joe O’Hara’ydı. Sırtarak söylediği sözlerle gerginliğin daha fazla artmasına sebep oldu. “İyi akşamlar, Bayan Farrell.”

Arabanın içki dolabının üzerindeki buz kovasının içinde içinde iki şişe Dom Pérignon duruyordu.

Lisa, “Biraz şampanyaya ne dersiniz? Ben bayılı...” diye başlamıştı ki, araba birden ileri doğru fırladı ve genç kız sarsılarak koltuğuna yapıştı.

Parker öne doğru savrulmamak için çaba göstererek, “Tanrım,” diye haykırdı. “Salak şoförün kırmızı ışıktaki geçti!”

Matt, dışarıdan gelen korna seslerini bastırmak için bağıracak, “Çok yeteneklidir,” diye karşılık verdi. Bu arada kimse yanlarında ki şeritte kendileriyle yarışmakta olan eski bir Chevrolet’ye dikkat etmemişti. Araba şehrin gürültülü trafiğini arkasında bırakıp otoyola girdiğinde, Matt şampanya şişelerinden birini kovadan çıkartarak,

430 açtı. İlk kadehi Meredith'e uzatıp, "Nice mutlu yıllara!" dedi. "Otuz yıllık hayatının son on bir senesini kaçırdığım için üzgünüm."

Parker araya girdi. "Şampanya Meredith'e dokunur," dedi. Meredith'e dönüp gülümseyerek, "Remington'ların partisinde şampanyadan rahatsız olmuştun, hatırlıyor musun?" diye sordu.

Meredith şaşırılmıştı. "Biraz başım dönmüştü," diye mırıldandı.

Parker devam etti. "Biraz da miden bulanmıştı. Buz gibi havada balkonda yanında durmamı istemiştin, hatırlıyor musun? Sana ceke-timi vermiştim. Sonra Stan ve Milly Mayfield bize katılmıştı. Ceketlerimizden çadır yaparak bütün gece dışarıda kalmıştık," döndü ve Matt'e bakarak, "Mayfield'ları tanıyor musun?" diye sordu.

Matt, Lisa'ya bir kadeh şampanya uzatırken, "Hayır," diye cevapladı.

Parker ona küçümseyerek bakıyordu. "Elbette tanımazsın," dedi. "Milly ve Stan Mayfield, Meredith'le benim eski dostlarımızdır." Parker'ın amacı Matt'e aralarında yeri olmadığını hissettirmekti. Bunun farkına varan Meredith konuyu değiştirdi. Bu arada, Parker dört kadeh şampanya daha içti. Matt'in seçtiği restoranı, Meredith bugüne kadar ne adını duymuş ne de görmüştü ama kapısından içeri adım atar atmaz hoşuna gitti. The Manchester House, İngiliz bar-ları tarzında bir yerdi. Pencerelerinde renkli camlar vardı. Duvarla-rı koyu renk ahşap kaplıydı.

Herkes yerine otururken, Parker küçümseyen bir tavırla, "Ben olsam Meredith'in doğum gününü kutlamak için kesinlikle böyle bir yer seçmezdim," dedi. Meredith'in hatırı için sinirlenmemeye çalışsan Matt, "Göz önünde olmayan, bizi kimsenin rahatsız etmeyeceği bir yer seçmek istedim," dedi.

Meredith, "Güzel bir akşam olacak, Parker," dedi. Lokanta ger-çekten çok hoşuna gitmişti. Orkestra neşeli parçalar çalıyordu.

Lisa öne doğru eğilerek, müzisyenleri seyretmeye başladı. Bir kaç dakika sonra, Matt'in şoförünün salona girip barın öbür ucuna oturduğunu görünce gülerken, "Matt, sanırım şoförün soğukta beklemek yerine içeri girip bir bira içmeyi tercih etti," diye genç adamı takıldı.

Matt, o yöne bakmamaya özen göstererek, "Joe görev başınday-ken sadece kola içer," diye cevapladı.

O sırada, kısa boylu, tıkaz bir adam garsona yaklaştı, "Bir yüz dolar kazanmaya ne dersin dostum?" diye sordu.

Garson ona döndü. "Nasıl?"

"Benim bir süre şu kafesin arkasında durmamı görmezden gele-rek."

"Neden?"

"Bu akşam masaların birinde çok önemli misafirleriniz var. Şu gördüğün paltomon altında bir kamera var." Adam garsona ünlü de-dikodu gazetelerinden birine ait bir basın kartıyla düzgün katlanmış bir yüz dolarlık banknot uzattı.

Garson, "Görünmemeye çalış," dedi.

O sırada, lokantanın sahibi telefon ahizesini eline aldı bir gaze-tedeki köşesinde lokantaları değerlendiren Noel Jaffe'in ev numarasını tuşladı. Kısık sesle, "Noel," dedi, "benim, Alex. Manchester House'ın sahibi. Sana lokantam hakkında köşende yazdığın övgü dolu yazılar karşılığında bir gün işine yarayacak bir şey yapacağımı söylemişim. Hatırlıyor musun? Bil bakalım şu anda salonumda kim oturuyor?"

"Benimle dalga geçme," dedi. Alex salondakilerin kim olduğunu söylediğinde ise, "Belki de gerçekten basın toplantısında görün-dükleri gibi küçük ve mutlu bir ailedirler," diye yorum yaptı.

Alex, sesini biraz yükselterek, "Hayır, hayır, " dedi. "Kızın ni-şanlısı barut gibi. Daha yemek başlamadan sarhoş olmuş görünüyor."

Kısa bir duraklamadan sonra, Jaffe güldü. "Bir fotoğrafçı alıp ge-liyorum, bize onları görünmeden izleyebileceğimiz bir masa ayarla."

"Hemen ayarlarım. Bu haberi yayınlarken lokantanın ismini doğ-ru yazmayı ve adresi eklemeyi unutma. Tamam mı?"

Alex, Şikago sosyetesinin, restoranında yemek yemesinin getire-ceği bedava reklamı düşündükçe keyifleniyordu. Telefonu kapattıktan sonra, birkaç radyo ve televizyon istasyonunu daha aradı.

Garson Parker için üçüncü diğerleri için ikinci içkileri getirdiğin-de, Meredith, Parker'ın çok fazla ve çok çabuk içtiğini fark etmişti. Eğer Parker, sürekli olarak, "Hatırlıyor musun? Seninle..." diye baş-layıp Meredith'le beraber yaptıkları şeyleri anlatmakta ısrarcı olma-mış, içmesinin kimseye bir zararı yoktu.

Meredith Parker'ın anlattıklarının çoğunu hatırlamıyordu, Matt'in bu hikâyelerden gittikçe sinirlenmeye başladığını hissediyordu. Matt

öfke doluydu ama belli etmemeye çalışıyordu. Kırk beş dakikadır, Reynolds'un kendisi ve Meredith hakkında anlattığı hikâyeleri dinliyordu.

Parker, bir hayır işinde beraber nasıl çalıştıklarını anlatmaya başlamak üzereydi ki, Meredith, ayağa kalktı. Özellikle onun sözünü kesmeye çalışarak, "Ben tuvalete gidiyorum," dedi. Arkasından Lisa da ayağa kalktı, "Ben de geliyorum."

Meredith kadınlar tuvaletinden içeri girer girmez, Lisa'ya, "Artık dayanamıyorum," dedi "Bu akşamın bu kadar kötü geçeceğini hiç düşünmemiştim."

Lisa, rujunu tazelemek için aynaya doğru eğilirken, "Hasta numarası yapmamı ve bizi eve götürmelerini sağlamamı ister misin?" diye sordu. "Bensonhurst'te beraber çıktığımız çocuklardan kurtulmak için yapmıştım, hatırlıyor musun?"

Meredith sinirli bir sesle, "Her ikimiz de ayağının dibinde bayılacak bile bu akşam Parker'ın bizi fark edeceğini sanmıyorum," dedi. "Matt'i tahrik etmek için elinden geleni yapmakla meşgul."

Lisa, elinde ruju, aynaya bakarak durakladı ve yan gözle Meredith'e öfkeli bir bakış attı. "Matt onu teşvik ediyor!"

"Adam bir kelime bile söylemiyor!"

"Tamam, işte onu tahrik etmeyi böyle beceriyor. Matt arkasına yaslanıp, Parker'ı sahnede gösteri yapan bir palyaço gibi seyrediyor! Parker bugüne kadar kaybetmeye alışmış bir insan değil ve seni kaybetti. Matt, kazanacağından emin, orada oturuyor ve sessizliğiyle Parker'ın sinirini bozuyor.

Meredith, "Kulaklarıma inanamıyorum!" diye söylendi "Yıllardır Parker'ı yaptığı her şey için eleştirdin durdun. Adam şimdi sarhoş, yanlış davranıyor ve sen onun tarafını tutuyorsun! Ayrıca, Matt henüz bir şey kazanmış değil ve Parker'ı sinirlendirecek hiçbir şey yapmıyor. Parker'ın hikâyelerinden sıkılmış ya da keyif alıyormuş gibi görünebilir, ama inan bana çok kızgın olduğunu hissediyorum. Çünkü Parker onu sürekli aşağılamaya çalışıyor."

Lisa hırçınlaştı. "Bu senin bakış açın," dedi. "Nasıl oldu da bu raz olsun sempati duymadığın bir erkekle evlenmeyi düşünebildin, bir türlü aklım ermiyor!"

Garson, masalarının hazır olduğunu söylediği sırada, Matt, Lisa ve Meredith'in bayanlar tuvaletinden çıkıp, salondaki kalabalığı

yarmaya çalışarak, kendilerine doğru gelmekte olduklarını gördü. Parker, Meredith'le olan anılarını anlatmaktan vazgeçmiş, Matt'i açıkça tahrik etmek için, genç adamın geçmişi hakkında sorular soruyor ve aldığı cevaplar karşısında dudak büküp alay ediyordu. Diğer masalardaki müşterilerin dikkatini çekecek kadar yüksek bir sesle, "Söyle Farrell," diye bağırırdı. "hangi üniversiteyi bitirdiğini söylemiştin? Unuttum." Çok sarhoştı.

Matt, gözlerini Meredith ve Lisa'dan ayırmadan "Indiana," diye mırıldandı.

"Ben Princeton'dan mezun oldum."

"Ne olmuş!"

"Sadece merak. Ne tür sporlar yaptın? Hiçbir müsabakaya katıldın mı?"

"Hayır," dedi Matt, ayağa kalktı. Böylece Lisa ile Meredith gelince hemen, yemek salonunda kendilerine ayrılan masaya geçebilirlerdi.

Parker, sandalyesinden kalkarak, "Boş zamanlarında ne yapıyordun?" diye sordu. Biraz sallanmasına rağmen, şimdi o da ayakta duruyordu.

"Çalışıyordum."

"Nerede?"

"Çelik fabrikasında ve tamirhanede."

"Ben polo oynadım, biraz da boks yaptım ve," dedi ve Matt'e yukarıdan aşağı küçümser bir ifadeyle bakarak, "Meredith'i ilk ben öptüm," diye ekledi.

Matt'in bu saçmalıklara tahammülü kalmamıştı. "Onunla ilk yatan erkek de benim," diye karşılık verdi.

"Seni pis herifi!" Parker, yumruğunu sıkmış, Matt'e vurmaya hazırlanıyordu. Parker'ın ani hareketini son anda fark eden Matt, hemen sol kolunu kaldırıp yumruğa engel olduktan sonra, sağ yumruğunu Parker'ın suratına indirdi. İşte kıyamet o zaman koptu. Kadınlar çığlık atmaya başladılar, erkekler ayağa fırladılar, Parker boylu boyunca yere uzanırken, flaşlar birbiri ardına patlıyordu. Lisa ona "serveri!" diye seslendiğinde, Matt başını çevirip baktığı zaman gözünün üstüne küçük bir yumruk yedi. Tam kolunu geri çekip karşılık vermeye hazırlanıyordu ki, yumruk atanın Lisa olduğunu anlayınca durakladı. Bu arada dirseğiyle arkasındaki sert bir cisime çarpmıştı

ki Meredith'in çılgınlığını duydu. Joe müşterileri yarmaya çalışarak onlara doğru geliyordu. Çevreleri fotoğrafçılarla dolduğunda, Matt, Lisa'nın bileklerini tutmuş, kızgın bir kedi gibi kendisine saldıran kızdan bir yumruk daha yememeye çalışıyordu. Yerde hareketsiz yatan Parker'ın üzerine eğilmiş olan Meredith'i kaldırmaya çalışıyor, kameraların onu görüntülemesine engel olmak için vücudunu siper ederek, Joe'ya, "Çıkar onu buradan!" diye bağıırıyordu.

Birden, Meredith birinin onu ayağa kaldırdığını ve kalabalığın bağırıışmaları arasından mutfak kapısına doğru çektiğini fark etti. Joe, aşçıların şaşkın bakışları arasında genç kadını peşinden adeta sürükleyerek, "Burada bir çıkış var," dedi. Joe arka kapıyı omuzla yarak ardına kadar açtıktan sonra, kendilerini gecenin soğuk havasının içinde, restoranın arkasındaki otoparkta buldular. Joe, limuzinin kapısını açıp, Meredith'i içeri soktıktan sonra yere yatmasını ve kafasını kaldırmamasını söyledi. Kapıyı hızla kapatarak hemen şöför mahalline doğru koştu.

Meredith, gözlerini açmış, burnunun önündeki mavi halının kalın tüylerine bakarak, 'Bütün bu olanlar gerçek değil,' diye düşünüyordu! Kimseden korkmadığını kanıtlamak için doğrulup, arka koltuğa tırmanmaya çalışırken, Cadillac'ın aniden patinaj yaparak süratle öne fırlaması ve köşeyi dönerken bir süre iki tekerleğin üzerinde gitmesiyle tekrar döşemenin üzerine yuvarlandı. Araba bir cad deden diğerine uçar gibi yol alırken, genç kadın, Lisa'nın restoran da kaldığını hatırladı ve arabanın gidişinden, şöförün geriye dönüp Lisa'yı alma gibi bir niyetinin olamayacağını anladı.

Matt'ın manyak şöförüne Lisa'yı almak için lokantaya dönmek istediğini söylemek niyetiyle, Meredith, yavaşça koltuğa tırmandı. "Özün dilerim, Joe," diye seslendi, ama adam ya trafik kurallarını çiğnemekle meşguldü ya da sinirlendirdiği sürücülerin korna sesleri genç kadının sesini duymasına engel oluyordu. Bir kamyonun yanından son hızla geçerken, Meredith, "Joe," dedi, "Lütfen! Korkuyorum!"

Joe aynadan genç kadına bakarak, "Korkmayın Bayan Farrell," dedi. "Kimse bizi yakalayamaz, yakalasalar da hiçbir şey yapamazlar." Ceketinin önünü aralayıp belindeki tabancayı işaret etti.

Meredith "Aman Tanrım!" diye haykırdı. Akıllı Lisa'daydı. Matt ve Parker, her ikisi de geceyi hapiste geçirirlerse umurunda bile değildi. Kavgayı kimin başlattığını çok iyi biliyordu. Parker'ın ilk yumruğu attığını ve ıskaladığını görmüştü. Matt'i bir sarhoşu ciddiye

olarak ona karşılık verdiği ve bir meyhane kavgasına sebep olduğu için hiç affetmeyecekti. Lisa, Parker yumruğunu salladığında cüzdanını kapatmakla meşguldü, bir kadının çılgınlığı üzerine kafasını kaldırdığında, Matt'in Parker'ı yere yıkışını gördü. İşte o andan sonra, Lisa, nefret ettiği Parker'ı korumak için kavgaya katıldı. Meredith, eğer yaptıklarından dolayı hem Parker'dan hem de Matt'den iğrenmiş olmasa, Lisa'nın yumruğunu Matt'in sağ gözüne indirişini komik bile bulabilirdi. Demek ki, insan böyle anlarda bir sürü erkek kardeşe sahip olmanın yararını görüyordu. Lisa'nın yumruğunun hedefine ulaşamadığını bilmiyordu, çünkü o sırada eğilmiş Parker'ı ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Başını kaldırdığında ise Matt'in dirseği gözüne çurpmıştı. Birden gözünün çevresindeki garipliği fark etti. Parmaklarıyla dokununca bir yumuşaklık hissetti.

Telefon çalınca Meredith yerinden sıçradı. Eski bir gangster bozuntusunun çılgın gibi kullandığı arabanın içinde, sıradan bir telefon sesi bile böyle bir tepkiye sebep olabiliirdi.

Joe neşe içinde, "Telefon size," diye seslendi. "Matt arıyor. Lokantadan çıkmışlar. Herkes iyiymiş. Sizinle konuşmak istiyor."

Bütün bu olaylardan sonra, Matt'in kendisini araması, Meredith'i şokelendirdi. Telefon ahizesini kulağına götürdü. Matt, "Joe, senin iyi olduğunu söylüyor," diye söze başladı. "Palton bende ve..." Meredith genç adamın söylediklerini dinlemek istemiyordu, ahizeyi kulağından uzaklaştırdı. Telefonu Matt'in yüzüne kapatmaktan büyük bir memnuniyet duyuyordu.

On dakika sonra, Matt'in şöförü, arabayı, bir pilotun bir 727 uçağını durduruşu gibi, son anda, Meredith'in apartmanının önünde acı bir fren sesiyle durdurdu; genç kadının inmesi için kapıyı açtığında, yaptıklarından memnun gülümsüyordu. "Sağ salim geldik, Bayan Farrell."

Meredith, yumruklarını sıkmış adamın üzerine saldırmaya hazırda ama otuz yıldır aldığı terbiye buna engel oluyordu. Bacakları titreyerek arabadan indikten sonra, içinden gelmese de nazik bir şekilde Joe'ya iyi geceler diledikten sonra binaya doğru yürüdü. Ama Joe onu refakât etmekte ısrar etti. Beraberce binadan içeri girdiklerinde lobi'deki herkes kafasını çevirip onlara baktı. Güvenlik görevlisi yllüzünde şaşkın bir ifadeyle, "İyi akşamlar Bayan Bancroft," dedi.

Meredith perişan bir görüntüsü olduğunu tahmin ediyordu. Basmı dimdik tutarak, "İyi akşamlar, Terry," diye cevapladı. Bir yandan da kolunu Joe'nun parmaklarından kurtarmaya çalışıyordu.

Meredith, birkaç dakika sonra, dairesinin kapısını açıp içeri girdiğinde, girişteki aynada kendisini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Saçları darmadağınktı. Daha önce üzerinde çok şık duran ceketi omuzundan sarkıyordu. Meredith, sinirli bir ifadeyle aynadaki görüntüsüne bakarak, "Harika," dedi, kapıyı kapatırken.

Parker, yavaşça çenesini ovalayarak, "Eve gitsem iyi olur," dedi "Saat on bire geliyor."

Lisa, yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Evin şu anda gazetecilerle kaymıyor olmalı," dedi. "İstersen bu akşam burada kalabilirsin."

Sonra mutfığa gidip ona bir fincan çay getirdi.

Parker, "Meredith ne olacak?" diye sordu. Lisa, genç adamın kendisini sevmeyen bir kadını bu kadar düşünmesi karşısında yüreğinin burkulduğunu hissetti. "Parker," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "O iş bitti artık."

Parker başını kaldırdı. Onun ne demek istediğini anlamıştı. dedi. "Üzgün bir sesle, "Biliyorum," dedi.

Lisa, onun yanına oturarak, "Hey! Dünyanın sonu değil," diye söylendi. Parker, belki de ilk defa lambanın ışığı altında, genç kadının saçlarının parlaklığını fark etti. Lisa, "Meredith'le çok huzurlu bir beraberliğiniz vardı. Ama böyle huzurlu beraberlikler birkaç sene sonra ne olur biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ne olur?"

"Sıkıcı olmaya başladı."

Parker, sesini çıkarmadan çayını bitirdi ve elindeki fincanı kenara koydu. Tuhaf bir çekingenlikle, Lisa'ya bakmamak için etrafına bakınmayı tercih etti. Şöminenin üzerindeki rafta İngiliz Chelsea pot selenler yer alıyordu. Parker porselen figürlerden birini daha yakından incelemek için, ayağa kalktı ve şöminenin yanına gitti. Sanmı yetle, "Bu çok güzel bir parça," dedi "On yedinci asır değil mi?"

Lisa sakın bir sesle, "Evet," dedi

Parker döndü ve gelip Lisa'nın önünde durdu. Bakışlarını genç kadının göğüs dekoltesinden uzak tutmaya çalışarak, kafasını çok meşgul eden soruyu sordu. "Niçin Farrell'e yumruk atma ihtiyacın duydu, Lisa?"

Lisa şaşırdı ve ayağa kalktı, fincanı aldı. "Bilmiyorum," diye yalan söyledi. Parker'la aynı odada ve ona bu kadar yakın olmanın verdiği heyecanla sesinin titremesi Lisa'yı kızdırmıştı.

Parker ısrarla, "Hem bana tahammül edemiyorsun, hem de koruyucu bir melek gibi imdadıma koşuyorsun," dedi. "Neden?"

Lisa yutkunarak ne söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Ya şaka yollu Parker'ın bir koruyucuya ihtiyacı olduğu için yaptığını söyleyerek onu atlatacak, ya da bir başka kadın onu kapmadan her türlü tehlikeyi göze alarak gerçeği açıklayacaktı. Parker şaşırmıştı ve açıklama istiyordu, ama herhalde en son istediği şey Lisa'nın ona aşkı ilan etmesiydi. "Sana tahammül edemediğimi nereden çıkardın?"

Parker alaycı bir ifadeyle, "Şaka yapıyor olmalısın," dedi. "Bugüne kadar hakkımda ne hissettiğini açıkça belli etmekten çekindiğini hatırlamıyorum."

Lisa, "Şaka yapıyordum," dedi ve genç adamın insanın içine işleyen mavi gözlerine bakmamaya çalışarak, mutfığa doğru yürüdü. Parker çay tepsisini alarak onun peşinden gitti.

Parker, "Neden?" diye ısrarlı sorgulamasını sürdürdü.

"Neden şaka yaptığımı mı öğrenmek istiyorsun?"

"Hayır, ama istersen onunla başlayabilirsin."

Lisa omuzlarını silkerek, fincanları yerine yerleştirip, mutfak tezgahını silerken kafası çok meşguldü. Parker bankacıydı; ona göre her şeyin mantıklı bir izahı olmalıydı. Şu ana kadar Lisa'nın söylediklerinin yeterli olmadığı anlaşıyordu. Ya bir şeyler uyduracak, ya da gerçeği anlatarak hayatının en büyük kumarını oynayacaktı. Kumar oynamaya karar verdi. Çok uzun zaman önce kalbini ona kaptırmıştı. Dururundan başka kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. "Dokuz veya on yındaki halini hatırlıyor musun?"

Parker, "Hatırlıyorum," diye cevapladı.

"Çok zamanlar hoşuna giden ve dikkatini çekmek istediğin bir kız var mıydı?"

"Evet."

Lisa yutkundu ve devam etti, artık dönüşü yoktu. "Siz zengin çocukları arasında bu nasıldır bilmiyorum, ama benim yaşadığım çevrede erkek çocuklar bir kızdan hoşlandılar mı, ona ya sopa atarlardı, ya da en kötü şakaları yaparlardı," dedi. "Çünkü dikkat çekmek için bildikleri başka bir yol yoktu."

İki eliyle mutfak tezgahına tutunarak, Parker'ın bir şeyler söylemesini bekledi. Genç adam sesini çıkarmayınca derin derin içini çektikten sonra sözlerine devam etti. "Meredith hakkında neler hissettiğimi hiç düşündün mü? Her şeyimi ona borçluyum. O tanıdığım en iyi kalpli ve en iyi insandır. Onu kendi kardeşlerimden daha fazla seviyorum, Parker," dedi ve devam etti. "Ve sevdiğin adamın en çok sevdiğin arkadaşına evlenme teklif etmesinin ne kadar dehşet verici bir duygu olduğunun farkında mısın?"

Parker sonunda konuştu. "Herhalde bir yerde bayılmış olmalıyım ve hayal görüyorum," dedi, "sabahleyin bir hastanede kendime geldiğimde, bir psikiyatrist benden gördüğüm rüya hakkında bilgi isteyecek. Ona doğruyu söyleyebilmem için, lütfen söyler misin, sen bana âşık olduğunu mu anlatmaya çalışıyorsun?"

Lisa gözlerinde yaşlarla gülererek, "Bunu bugüne kadar fark etmemiş olman senin aptallığın," dedi.

Parker ellerini Lisa'nın omzuna koydu, "Lisa, Tanrım... neler söyleyeceğimi bilemiyorum. Çok üzgünüm..."

Lisa, "Hiçbir şey söylemen gerekmez," diye bağıdı. "Özellikle de üzgün olduğumu!"

"Peki ne yapmam gerekiyor?"

Lisa başını kaldırdı, gözyaşları sel gibi akıyordu. Gözlerini tavana dikerek, öfke ve hüznün karışımı bir sesle, "Tanrım, nasıl oldu da bu kadar yaratıcılıktan yoksun bir adama âşık oldum?" diye inledi. "Parker," dedi, "böyle bir gecede, iki insanın teselliye ihtiyacı varsa ve bu iki insan bir kadın ve bir erkekse, cevabın ne olacağı belli değil mi?"

Genç adam kımıldamadan duruyordu. Lisa'nın kalbi duracak mıydı?

Parker, Lisa'nın çenesini okşadı. Genç kadının söyledikleri onu çok duygulandırmıştı.

Lisa, konuşurken hem gülüyor hem ağlıyordu. "Hayat büyük bir kumar," dedi.

Parker artık hiçbir şey düşünemiyordu. Lisa kollarını onun boyuna dolamış, genç adamın dudaklarından öpüyordu. Parker, Lisa'ya belinden kavrayarak, kendine doğru çekti.

KIRK SEKİZ

Meredith bornozunu giymiş elinde televizyonun kumanda aygıtıyla, oturma odasında oturuyordu. Pazar sabahı bütün yerel kanalları çizgi filmleri doluydu. Kumandaya sürekli basarak dün geceki haberleri tekrar eden bir televizyon kanalı bulmaya çalışıyordu. Koltuğun üzerinde *The Tribune* gazetesi duruyordu. Birinci sayfasını bütününüyle dün geceki olaya ayırmıştı. Parker'ın basın toplantısındaki bir sözünü resimlerin tepesine oturtmuştu:

"Matt Farrell ve ben medeni insanlarız. Bu meseleyi dostça halletmek istiyoruz. Üçümüz de alışık olmadığımız, ancak çözümü mümkün ve kolay olan bir sorun yaşıyoruz. Aslında bu meselenin zamanında sağlam zeminlere oturtulmamış bir iş sözleşmesinden farkı yok. Şimdi bir an önce gerekli düzeltmelerin yapılması gerek."

Ve yazının altında manşette,

**FARRELL VE REYNOLDS
GEREKLİ DÜZELTMELERİ YAPTILAR**

yazılıydı. Altında Parker'ın Matt'e yumruğunu savururken çekilmiş bir resmi ve Matt'in Parker'ın çenesini bulan yumruğu attığı sırada çekilmiş bir fotoğraf yer alıyordu. Üçüncü resimde ise Meredith eğilmiş Parker'a yardım ediyordu.

Haber spikeri ulusal haberleri okumayı bitirdikten sonra yöresel haberler için bir meslektaşına bağlanırken, Meredith kahvesini yudumluyordu. Ekrandaki spiker, gülümseyerek, "Janet," dedi. "Duyduğum kadarıyla Bancroft-Farrell-Reynolds üçgeninde bu akşam bazı yeni gelişmeler olmuş."

Genç kadın, yüzünü tamamen kameraya dönerek, "Hem de nasıl, Ted," diye cevapladı. "Hatırlayacağınız gibi, son basın toplantısında Meredith Bancroft, Matt Farrell ve Parker Reynolds birbiriyle son derece samimi küçük bir aile görüntüsü sergilemişlerdi. Ve birlikte akşam yemeği yemek için gittikleri Manchester House'ın müşterileri, bu mutlu ailenin küçük bir kavgasına şahit oldu. Yumruk yumruğa, gerçek bir kavgaya! Parker Reynolds'un bir köşede Matt Farrell'in diğer köşede olduğu, nişanlının kocayla, eski zenginin yeni zenginle karşı karşıya geldiği bir kavgaya... Kim kazandı merak ediyormusunuz? Bahse girmeye hazırlanın, dostlar! Çünkü resimler her şeyi anlatıyor."

Önce Parker'ın ıskaladığı yumruğu atarken çekilmiş bir resim ekranı geldi, sonrada Matt'in rakibinin çenesini bulan yumruğu sallayan ken çekilmiş fotoğrafı.

Gülerek, "Eğer Matt Farrell'in üzerine bahis oynadıysanız, kazandınız," diye sözlerini bitirdi. "Kavganın ikinci galibi Bayan Bancroft'un Lisa Pontini adlı arkadaşı. Öğrendiğime göre, bu resim çekildikten hemen sonra Matt Farrell'in sağ gözüne sert bir yumruk indirmiş. Bayan Bancroft'un kazananı tebrik etmek ya da kaybedeni teselli etmek için bekleme nezaketi gösterdiğini söyleyebilirim. Yine söylentilere göre Matt Farrell'in limuzini ile oradan ayrılırken çok telaşlıymış. Üç savaştıcının restorandan beraberce bir taksitle ayrıldıkları..."

Meredith, "Allah Kahretsin!" diye söylendi. Sonra, öfkeyle kumandanın düğmesine bastı, ayağa kalktı ve yatak odasına yönelik Komodinin yanından geçerken otomatik olarak radyoyu açtı. Spiker, "Ve şimdi dokuz haberlerini veriyoruz," dedi. "Dün gece, kentte

kuzey yakasında, Manchester House'taki müşteriler ünlü bankacı Parker Reynolds ile iş adamı Matthew Farrell arasındaki yumruklaşmayı hayretle izlediler. Öğrendiğimize göre Meredith Bancroft'la evli olan Farrell ve genç kadının nişanlısı olduğu bilinen Parker Reynolds beraber yemek için gittikleri..."

Meredith radyoyu adeta tokatlarmış gibi kapattı, "İnanılacak gibi değil!" diye söylendi kendi kendine. Matt opera gecesi hayatına girdiğinden bu yana hiçbir şey eskisi gibi değildi. Bütün dünyası altüst olmuştu! Yatağa uzanarak telefonu aldı ve Lisa'nın numarasını tuşladı. Dün gece geç vakte kadar onu bulmaya çalışmıştı. Ama Lisa ya evde yoktu ya da telefona cevap vermiyordu. Parker da öyle... Çünkü Meredith ona da ulaşamamıştı.

Lisa'nın telefonu uzun uzun çaldıktan sonra, Parker cevap verdi. Meredith bir an için ne diyeceğini şaşırdı. "Parker!" diye mırıldandı.

"Mmmmm."

"Sen... iyi misin?"

Parker, "İyiyim," diye mırıldandı. Sesi uyukluydu. Sanki bütün gece uyumamış, yeni uykuya dalmış gibiydi.

"Özür dilerim. Lisa orada mı?"

"Mmmmm."

Birkaç saniye sonra Lisa'nın uyuklu sesi telefona cevap verdi, "Kim arıyor?"

"Meredith." Parker'ın telefonu ona uzatabilmesi için, birbirlerine çok yakın olmalıydılar. Lisa'nın evinde iki telefon vardı. Biri banyoda diğeri yatak odasında. Banyoda uyuyamayacaklarına göre... Meredith ayağa kalktı. "Yatakta mısınız?" diye ağzından kaçırdı.

"Mmmmm-hmm,"

Meredith, 'Parker'la mı?' diye düşündü ama sormadı. Cevabı biliyordu. Birden oda etrafında dönmeye başlamıştı, "Sizi uyandırdığım için özür dilerim," dedikten sonra telefonu kapattı. İşler çığırından çıkmıştı. En iyi arkadaşı nişanlısıyla aynı yataktaydı. Meredith'i en çok şaşırtan ise kendisini ihanete uğramış hissetmeyişi idi. Sadece biraz sersemlemişti o kadar. Birkaç saat içinde hayatında ne kadar çok değişiklik olmuştu. Gözü yüzünün aynadaki görüntüsüne takıldı. O bile değişmişti.

Bir saat sonra Meredith büyük kara gözlüklerini takarak evden

çıktı. Ofise gidip çalışmayı planlıyordu. En azından bu onun elinde olan bir şeydi. Garajda arabasını her zaman bıraktığı yere doğru yürüdü. Köşeyi dönünce dondu kaldı. Arabası yerinde değildi.

Kendisi için ayrılmış olan yere bir başkası Jaguar marka yeni bir spor araba park etmişti.

Arabası çalınmış! Park yeri işgal edilmişti!

Tepesi atmıştı! Döndü, asansöre bindi ve lobiye çıkmak için düğmeye bastı. Lobideki güvenlik memurunun oturduğu masaya yaklaştı. "Robert," dedi, "bana ayrılan park yerine -L.12- biri Jaguari'ni park etmiş. Lütfen çekiciyi çağırır mısın? Hemen."

"Belki kuralları bilmeyen yeni bir kiracıdır."

Meredith masadaki telefonu kaldırdı ve ahizeyi adama uzatarak, "Şimdi," dedi sinirli bir sesle, "Lyle Caddesindeki garajı ara ve on beş dakika içinde o arabayı bana ait olan yerden çektir."

"Emredersiniz, Bayan Bancroft. Derhal efendim."

Biraz olsun tatmin olmuştu. Taksiye binip ofisine gitmek için kapıya doğru yürüdü. Çalınan arabası için polisi arayacaktı. Kaldırılma yanaşmakta olan taksiyi kaçırmamak için koşmaya başladı ama dört bir yandan ona doğru gelmekte olan gazetecileri görünce durdu. Bir tanesi sesleniyordu. "Bayan Bancroft... dün gece," İki fotoğrafının, camlı kapının arkasından resmini çekmeye çalıştıklarını gördü. Meredith, bu kargaşa içinde, taksiden inen siyah gözlüklü adamın Matt olduğunu fark edemeden arkasını döndü ve asansörlere doğru yürümeye başladı. Kendi evinde hapsedildiğini düşünüyordu. Yukarı çıktığında taksi şirketine telefon edip, binanın servis kapısına bir araba göndermelerini isteyecekti. Bu kadar basit. Ahizeyi eline aldığı anda kapının çalındığını duydu. Kafası son yirmi dört saat içinde yaşadığı sıkıntılarla öylesine doluydu ki, kapıyı çalanın kim olduğunu sormadan açtı. Gözünde siyah gözlükleriyle Matt karşısına da duruyordu.

Genç adam kararsız bir gülümsemeyle, "İyi sabahlar," dedi

"İyi sabahlar ha!"

Matt, genç kadının kalın siyah gözlüklerinin arkasından gözlerini görmeye ve neler hissettiğini anlamaya çalışarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu

Meredith, ciddi bir ifadeyle, "Şunu demek istiyorum," dedi, "çalış-

bu iyi bir sabahsa, gidip kendimi dolaba kilitlemeliyim ki, yarının nasıl olduğunu görmek zorunda kalmayayım."

Matt "Senin canın sıkılmış," dedi.

"Benim mi? Benim canım sıkılmış, öyle mi? Kendi evimde hapis olmam, bütün televizyon, radyo ve gazetelerin saat başı bizden bahsediyor olması önemli değil elbet. Canımı sıkacak ne var ki?"

Matt genç kadını daha fazla sinirlendirmemek için gülmemeye çalışıyordu, ama Meredith bunu fark etti. Onu, "Gülmeye kalkma," diye uyardı. "Bütün bunların sebebi sensin. Ne zaman yanıma gelersen bana hep bir şeyler oluyordur!"

Matt, "Sana neler oluyormuş bakalım?" diye sordu. Onu kollarına almak için büyük bir arzu duyuyordu.

Meredith ellerini havaya kaldırarak, "Her şey çığırından çıktı. Borsa, hisselerimizin birileri tarafından toplandığı söylentileriyle çalkalanıyor. Bütün bunların üstüne, bu sabah arabamın çalındığını, başka bir arabanın bana ait olan yeri kullandığını ve en yakın arkadaşımın geceyi eski nişanlımla beraber geçirdiğini öğreniyorum!"

Matt genç kadının sözleri karşısında gülmekten kendini alamadı, "Bütün bunların benim yüzümden olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Başka nasıl açıklayabilirsin?"

"Raslantı diyebilir miyiz?"

Meredith, "Rastlantısal bir felâket demek istiyorsun herhalde!" diye düzeltti. Ellerini beline koyarak devam etti. "Bundan bir ay öncesine kadar sakın bir yaşantım vardı. İyi bir yaşam. Şerefli bir yaşam! Hayır derneklerinin düzenlediği balolara gidiyor, dans ediyordum. Şimdi, meyhanelere gidiyorum, kavgalara karışıyorum, bir limuzinin içinde son sürat caddelerde, beni belindeki silahı göstererek teselli etmeye çalışan kaçık bir şoförle dolaşmak zorunda kalıyorum. Çerçek bir silahtan söz ediyorum, insan öldürebilecek bir silahtan! Bilmem anlatabiliyor muyum?"

Kızdığı zaman o kadar güzelleşiyordu ki, Matt artık kendini tutamayıp kahkahalarla gülmeye başlamıştı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır, dün gece için söylemeyi unuttuğum bir şey daha var."

"Neymiş o?"

Gözlüklerini çıkartarak, "Bu..." dedi. "Siyah bir göz! Bir çürük. Bir... bir..."

Matt gülmeye devam ederek, elini uzattı ve genç kadının gözünün altındaki küçük mavi lekenin kenarına parmağıyla dokundu "Buna," dedi yüzünde samimi bir ifadeyle gülümseyerek, "siyah bir göz ya da çürük denemez. Ancak bir fare ısırığı olabilir."

"Çok güzel. Böylelikle yeni bir deyim öğrenmiş oldum!"

Matt, Meredith'in yüzündeki çürüğü hayranlıkla inceledikten sonra, "Fazla belli olmuyor, nasıl gizleyebildin?" diye sordu.

Gözlüklerini çıkartarak, "Makyaj," diye cevapladı. Matt'in sorusu tuhafına gitmişti. "Niçin sordun?" dedi.

Matt gözlüklerini çıkardı, "Aynı makyaj hilesini ben de uygulayabilir miyim, ne dersin?"

Meredith, ağzı bir karış açık, büyük bir şaşkınlıkla, Matt'in gözünün altındaki kendisinininkine çok benzeyen morluğa baktı ve gülmeye başladı. Ağzını eliyle kapatıp ses çıkarmamaya çalışırken, gözlerini fal taşı gibi açmıştı. Kahkahalarla gülüyor, gözlerinden yaşlar geliyordu. Matt de gülmeye başlamıştı, uzanıp genç kadına sarıldığında, Meredith kendini onun kollarına bıraktı.

Matt genç kadını kucaklayarak yüzünü onun saçlarının arasına gömdü. İçine neşe dolduğunu hissediyordu. Birkaç dakika önceki yüzeyel vurdumduymazlığına rağmen, Meredith'in söylediklerinin çoğunun doğru olduğunu düşünüyordu. Sabah gazetelerini gördüğü zaman, suçlamalarının çoğunun doğru olduğunu biliyordu. Genç kadının hayatını altüst ettiği için, kendini suçlu hissediyordu.

Meredith, başını kaldırdı, gülmemeye çalışarak, "Yüzündeki lacivert ısırığını," dedi, "Parker mı yaptı?"

Matt, "Eğer o yapsaydı bu kadar üzülmezdim," diye cevap verdi. "Arkadaşın Lisa'nın marifeti. Seninki nasıl oldu?"

"Sen yaptın."

Matt'in yüzündeki gülümseme birden kayboldu. "Hayır, olamaz!"

Meredith, başını sallayıp, kelimelerin üzerine basarak, "Evet, sen yaptın," dedi. "Ben Parker'ı ayağa kaldırmak için eğildiğimde düştüğünle vurdun. Gerçi bugün olsa, onun üzerine çıkar, bir de ben ezerdim."

Matt gülümsemeye devam ederek, "Öyle mi? Neden?" diye sordu.

Genç kadın, gülmekten kendini alamayarak, "Söyledim ya," dedi "Lisa'yı aradığımda, yatakta beraberdiler."

Matt, "Çok şaşırdım!" dedi. "Lisa'yı daha zevkli biri sanırdım!"

Bu cevap karşısında gülmek için dudaklarını ısırarak Meredith, "Bu çok kötü bir duygu biliyor musun -yani en iyi arkadaşını, nişanlıyla beraber yakalamak?"

Matt, yüzünde sahte bir kızgınlık ifadesiyle, "Büyük namussuzluk!" diye onu kışkırtmaya çalıştı.

Meredith, genç adamın gülen gözleri karşısında çaresizce sırıtarak, "Doğru söylüyorsun," dedi.

"Ödeşmen lazım."

Meredith kıkırdarak, "Yapamam," dedi.

"Neden?"

Meredith, gülmek için kendini tutmaktan vazgeçmişti. "Çünkü," dedi. "Lisa'nın bir nişanlısı yok!" dedi ve sonra kendini tekrar Matt'in kollarına bıraktı. Sınırları o kadar bozulmuştu ki yaptığı şaşkınlığın saçmalığının farkında değildi. Eski bir alışkanlıktan olsa gerek, yüzünü Matt'in göğsüne gömmüş, kollarını boynuna dolanmıştı. Matt, genç kadının onu arzu ettiğinin farkındaydı. Kollarını beline doladı, boğuk ve tahrir edici bir ses tonuyla, "Hâlâ intikamını alabilirsin."

Meredith, gülüyordu. "Nasıl?" dedi.

"Sen de benimle yatarsın."

Meredith, birden irkildi ve bir adım geri çekildi. Hâlâ gülümsüyordu ama bu neşeden çok mahçubiyetinden kaynaklanıyordu. Konuyu değiştirmek için, "Benim polisi aramam lazım," diye mırıldandı ve çalışma masasına doğru yürüdü. Pencerenin önünden geçerken dışarı baktı, "İşte çekici de geliyor," diye söylenerek polisi aramak üzere telefonu kaldırdı. "Güvenlikteki görevliye benim yerime park etmiş arabayı çekirtmesini söylemiştim."

Meredith, Matt'in masasına doğru hızla yaklaşmasına şaşırmıştı. Ama, genç adamın yüzündeki garip ifadeye hiç dikkat etmedi. Matt, telefonun düğmesine basarak polisi aramasına engel oldu. Meredith, hâlâ genç adamın kendisiyle yatmak konusundaki ısrarcı tutumunu sürdürmeye çalıştığını sanıyordu. Kendisinin de karşı koyacak gücü kalmamıştı. Onunla birlikte olmak, beraberce gülmek o kadar güzeldi ki... Matt, beklediği gibi ona sarılmayıp, telefona uzanarak, "Güvenlik görevlisinin numarası kaç?" diye sorduğunda, nu-

marayı söylerken, kafası iyice karışmıştı. Onun ne yapmaya çalıştığını anlamaya uğraşıyordu.

Matt, "Ben Matt Farrell," diyerek güvenlik görevlisine kendini tanıttıktan sonra, "Lütfen garaja gidin ve çekiciye karımın arabasına dokunmamasını söyleyin," dedi. Güvenlik görevlisi Bayan Bancroft'un arabasının BMW 84 olduğunu ve yerine mavi bir Jaguar'ın park ettiğini hatırlattığında, Matt, "Biliyorum," diye cevapladı, "Jaguar karımın doğum günü hediyesidir."

Meredith "Benim doğum günü hediyem mi?" diye çığlık attı.

Matt telefonu kapatıp ona döndü. Gülümsemek üzereydi. Ama Meredith gülümsemedi. Matt'in etrafında bir ağ örmeye çalıştıktan sonra, bu denli cömert oluşundan ve konuşurken kendisinden bahsederken, bu denli cömert oluşundan ve konuşurken kendisinden bahsetmesinden duyduğu heyecan onu telaşlıyordu. Diğer sorularını soracak cesareti olmadığı için, Meredith önce, "Benim arabam nerede?" diye sordu.

"Bir kat aşağıda, gece bekçisinin arabasının yerinde."

"Peki, nasıl çalıştırabildin?"

"Joe O'Hara için bunlar sorun değil."

"Silahımı gördüğüm zaman o adamın bir haydut olduğunu anlamıştım."

Matt sakın bir sesle, "Joe O'Hara haydut değildir," dedi. "Kablolar konusunda uzmandır."

"Diğer arabayı kabul etmem mümkün değil."

"Yanıtlıyorsunuz, sevgilim," dedi Matt, "edersin."

Yine aynı şeyler oluyor diye düşündü Meredith, insanın içini ne kadar hatlatan tuhaf bir duyguyla. Genç adamın onu tıpkı bir münafık gibi gördüğünü hissediyordu. Bir adım geriledi sesi titreyerek, "Ben... muğazaya gidiyorum," dedi.

"Hiç sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Daha önemli bir işimiz var, demek istiyorum."

"Neymiş o?"

Matt, boğuk bir sesle, "Yatakta gösteririm," dedi.

Meredith, ellerini ona doğru uzatmış, genç adamı kendisinden uzaklaştırmaya çalışırken,

Genç kadın, "Matt, bunu bana yapma..." diye yalvarıyordu. Matt,

adım adım genç kadına yaklaşıyordu. "Birbirimizi istiyoruz. Ve her zaman istedik."

"Gerçekten ofise gitmem lazım, yapacak çok işim var."

Matt, genç kadının korktuğu hissine kapıldı.

"Neden korkuyorsun?" diye sordu, koltuğun arkasından yavaşça ona yaklaşmaya çalışarak.

Meredith panik içinde, "Neden mi korkuyorum?" diye düşündü. Kendisini sevmeyen bir adamı sevmek... ve on bir sene önceki gibi çaresizlik içine düşmek istemediğini ona nasıl anlatabilirdi ki? Kendisiyle uzun süre beraber olmak istemeyeceğini ve onu terk edecek olursa, buna dayanacak gücü olmadığını ona nasıl anlatabilirdi ki?

"Matt, lütfen. Beni dinlemeni istiyorum. Lütfen durup beni dinler misin?"

Matt durdu. Meredith'in sesindeki çaresizlik onu çok şaşırtmıştı.

"Çocuk istediğini söylemiştin," diye açıkladı, "benim artık çocuk sahibi olmam mümkün değil, doktorlar bunun çok tehlikeli olacağını söylüyorlar."

Matt, hiç düşünmeden, "O zaman evlat ediniz," dedi.

Meredith, "Ya çocuk istemediğimi söylersem?" diye karşılık verildi.

"O zaman edinmeyiz."

"Kariyerimden vazgeçmek niyetinde değilim..."

"Öyle bir şey istediğim yok."

Meredith, "Tanrım, işimi ne kadar zorlaştırdığının farkında mıydın?" diye haykırdı, "Beni niye bu kadar küçültüyorsun? Anlamıyorum. Seninle evlenmeye, senin söylediğin gibi karı ve koca olarak yaşamaya, dayanacak gücüm olmadığını anlatmaya çalışıyorum?"

Meredith'in sesindeki içtenlik Matt'in canını sıkıyordu, yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Neden olduğunu sorabilir miyim?"

"Tabii ki sorabilirsin."

"O zaman söyle bakalım," dedi Matt, yüzünde gergin bir ifadeyle.

Meredith, kollarını göğsünün üzerinde bağlamış, sanki Matt'in yüzünde aniden beliren soğuk ifadenin yarattığı üşüme hissiyle, ısın-

maya çalışır gibi dalgın dalgın elleriyle kollarını ovalıyordu. “Çok geç,” dedi Meredith, “Değiştik. Sen de değiştin, ben de. Senin için bir şey hissetmiyorum diyemem, bu doğru olmaz. Hissettiğimi sen de biliyorsun. Ayrılmasaydık, evliliğimiz belki yürüyebilirdi, ama artık yürütebilmemiz mümkün değil. Sen film yıldızlarından ve çekici Avrupalı prenseslerden hoşlanıyorsun. Ben onlar gibi olamam!”

“Sadece kendin olman benim için yeterli, Meredith.”

Meredith, kendini çok çaresiz hissediyordu. “Olmaz!” diye karşı çıktı. “Bir gün benden sana veremeyeceğim şeyleri isteyeceğini düşünerek ve senin için yeterli olmadığını bilerek seninle yaşayamam.”

“Çocuk sahibi olmaktan bahsediyorsan, o meseleyi az önce hal ettiğimizi sanıyordum.”

“Sanmıyorum. İsteklerine evet demem için her şeye hemen çözümler buluyorsun. Ama ben burada senin çocuk istemenden değil, başka kadınları istemenden bahsediyorum. Çünkü senin için hiçbir zaman yeterli olamayacağımı biliyorum.”

Matt gözlerini açarak, “Özür dilerim, anlayamadım?” dedi.

Meredith, sinirli bir şekilde gülerken, “Daha öncede seviştiğimizi zaman neler hissettiğimi sana anlatmaya çalışmıştım,” dedi “İnsanlar, yani erkekler, benim... çok soğuk olduğumu söylerler.”

Matt, “Devam et, dinliyorum,” dedi. Genç kadının durakladığını görünce, gözlerinde tuhaf bir ışık belirdi.

“Sen gittikten iki yıl sonra, üniversitede bir çocukla beraber olmayı denedim ama kendimden iğrendim. Onun da aynı şeyi hissettiğinden eminim. Benim dışımda, kolejdaki bütün kızlar erkeklerle birlikte oluyor ve bundan zevk alabiliyorlardı, bir tek ben beceremiyordum.”

Matt üzüntüsünü belli etmemeye çalışarak, şefkât ve sevgi dolu bir sesle, “Eğer onlar da senin yaşadıklarını yaşamış olsalardı,” dedi, “tekrar bir başkasıyla beraber olma konusunda fazla istekli olamazlardı.”

“Onu ben de düşündüm, ama öyle değil. Parker beceriksiz ve azgın bir üniversite öğrencisi değil, ama onun da benim fazla ateşli bir tip olmadığımı düşündüğünden eminim. Parker bunu fazla umursamazdı, ama sen? Senin farklı düşüneceğini biliyorum.”

“Sen delisin, tatlım.”

“Daha beni tanı mıyorsun! Ne kadar beceriksiz ve acemi olduğumu henüz fark etmedin. Evet, hem beceriksiz, hem de acemiyim!”

Matt gülmek için dudaklarını ısıırıyordu, “Acemi öyle mi? Demek o kadar kötü?”

“Düşündüğünden daha da kötü.”

“Ve on bir sene sonra kaldığımız yerden başlamamıza engel olan sebepler bunlar öyle mi?”

Meredith, ‘Allah Kahretsin. Beni sevmiyorsun ve en önemli neden bu,’ diye düşünüyordu. Başını salladı.

Matt sakın bir sesle, “Sanırım bugün, burada bu sorunların üstesinden gelebiliriz. Çocuk sahibi olma konusunda ve kariyerin hakkında söylediklerimde samimiyim. Bu şekilde iki konuyu halletmiş olduk sanırım. Diğer kadınlar konusuna gelince,” diye devam etti, “bu biraz daha karışık bir mesele. Eğer bugünlere gelebileceğimizi düşünebilseydim, seni beklerken daha farklı bir yaşam sürdürmeye çalışırdım. Geçmiş değiştiremeyeceğim için üzgünüm. Ama sana geçmişimin sandığın kadar şaşıla ve karışık olmadığını söyleyebilirim.” Ve, kendisini merakla dinleyen genç kadının yüzüne sevgi dolu bir gülümsemeyle bakarak, “İnan bana,” diye ekledi “sen benim için her yönden yeterlisin.”

Matt’ın boğuk sesi, güzel gözlerindeki duygusal ifade ve söylediği sözler karşısında etkilenmiş, genç adamı dinlerken, o kadar dalmıştı ki, onun ceketini çıkarıp koltuğun üzerine fırlatması dikkatini çekmedi. “Soğukluğuna gelince, bu çok saçma. Senelerdir seninle seviştiğim anları hayal ederek yaşadım. Ve sanma ki,” diye devam etti, “yeterlilik konusunda endişeleri olan sadece sensin. Bilmeni isterim ki benim de senin için yeterli olmadığımı düşündüğüm zamanlar çok oldu. Sevişirken, saatlerce seni sevmek, sonra birlikte doyuma ulaşmak konusunda kendime yavaş olmamı ne kadar söylesem de, bir türlü beceremiyordum. Çünkü beni o kadar tahrik ediyordun ki, anlatamam.”

Meredith ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Matt’ın sözleri, kendisine doğum günü hediyesi olarak aldığı spor Jaguar’dan bin kere daha değerliydi. Büyülenmiş bir şekilde onu dinlemeye devam etti.

Matt, "Babanın telgrafını aldıktan sonra, eğer seninle sevişirken daha iyi olsaydım, sevişmeyi daha uzun sürdürebilseydim, daha ateşli olabilseydim, o zaman belki benden ayrılmak istemeyeceğini düşünüyordum, bunun yıllardır içimi kemirdiğini biliyor musun?" dedi ve yüzünde beliren hafif bir gülümsemeyle, "Sanırım soğukluk meselesine de bu şekilde bir açıklık getirmiş oluyoruz," diye ekledi.

Matt, genç kadının yanaklarının kızarmasından, sözlerinin içi yaradığını anlayarak, "O zaman benimle birlikte yaşamaya başlaman konusunda aşmamız gereken sadece küçük bir engel kalıyor demek tir."

"O nedir?"

"Kendini acemi ve... ne demiştin?"

450

Meredith, Matt'ın ağır hareketlerle kravatını çıkarmasına kayıtsız kalarak, "Beceriksiz," diye yardımcı oldu.

Genç adam, "Bunun canını çok sıktığının farkındayım," dedi "Sanırım şimdi bu meseleyi halletmeliyiz. Gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı.

Meredith, gözlerini hayretle açarak, "Ne yapıyorsun!" diye sordu.

"Sana kendini kanıtlaman için bir fırsat yaratmak amacıyla yapıyorum."

"O ikinci düğmeyi açma -çok ciddiym, Matt."

"Haklısın. Bunu sen yapmalısın. Hiçbir şey insana, bir başkasını soyarken, o insanı kımıldamadan durmaya mecbur etmekten daha büyük bir güç ve üstünlük duygusu veremez."

"Senin bunları daha iyi bilmen lazım. Bir çok kez yapmış olmalısın."

"Yüzlerce kez. Buraya gel sevgilim."

"Yüzlerce mi?"

"Şaka yapıyordum."

"Hiç komik değildi."

"Elimde değil. Gergin olduğum zaman, şaka yapmaya çalışırım."

Meredith hayretle ona bakarak, "Gergin misin?"

Matt, yarı şaka, yarı ciddi, "Hem de nasıl," dedi. "Hayatımın en büyük kumarını oynuyorum. Eğer bu küçük deneme başarılı olmazsa, birbirimiz için yaratılmadığımız gerçeğini kabul etmek zorunda kalacağım."

Meredith, ona bakarken son mukavemetinin de kırılmak üzere olduğunu hissediyordu. Onu seviyordu, her zaman da sevmiştir. Ve onu arzuluyordu. Yine de "Bu doğru değil," dedi.

Sesindeki şefkat dolu ifadeden cesaret alarak, Matt kollarını açtı ve boğuk bir sesle, "Yanıma gel sevgilim. Sana söz veriyorum, ne kendin ne de benim hakkımda bugünden itibaren şüphe duymayacaksın," diye fısıldadı.

Meredith bir anlık kararsızlıktan sonra genç adamın kollarına atıldı.

Yatak odasında, Matt, verdiği sözü tutabilmek için dört şey yaptı. Önce ona bir kadeh şampanya vererek rahatlamasını sağladı; Meredith'in hoşuna giden herhangi bir öpüşme ya da okşamanın kendisi için de heyecan verici olacağını söyledi. Ve kendini sesini duyduğu anda tahrir olmaya başladığı kadının ellerine bıraktı. Sonuncusu da sevişme sırasında duygularını ve tepkilerini saklamamak oldu. Bütün bunları yaparak, Matt, hayatının ondan sonraki iki saatinin, çekingenliğini yenen sevgili karısının okşamalarıyla bir işkeneye dönüşeceğini düşünememiştir.

Meredith dilini genç adamın meme başlarında gezdirirken, "Evet!" dedi Matt kısık bir sesle.

Meredith üzerine çıkmış, onu yavaş, yavaş içine alırken, Matt ellerini geriye doğru uzatmış yatağın demirlerini tutuyordu. Şaka yapmaya çalışarak, "Aptal bir film yıldızı yerine, acemi bir genç kıza aşık olmanın bedelini nasıl ödüyorsun görüyorsun," dedi. Ama o kadar arzu doluydu ki ne söylediğinin farkında değildi. Birden genç kadının kımıldamadığını fark etti.

"Eğer şimdi durursan ve ben doyuma ulaşamazsam, burada ölür kulum haberin olsun, sevgilim."

"Ne?" diye fısıldadı Meredith.

"Lütfen, durma, yoksa sözümü tutamayıp ben harekete geçmek zorunda kalacağım," dedi inledi ve kalçalarını yukarı kaldırıp, ıslak ıncaklığının içinde daha derinlere gitmeye çalıştı.

Meredith, "Beni seviyor musun?" diye sordu.

Matt gözlerini kapadı ve yutkundu, "Tanrı aşkına bütün bunların ne demek olduğunu sanıyorsun?" diyerek gözlerini açtığında, oda karanlık olmasına rağmen, Meredith'i gözlerinde yaşlarla ona bakarken gördü.

Matt, "Bana öyle bakma," diye yalvardı. "Lütfen, ağlama. Bu kadar çabuk söylemeyi düşünmüyordum."

Meredith, gözyaşları arasında kahkahalarla gülerken, "Bu kadar çabuk mu?" diye tekrar etti. "Hayatımın yarısını beni sevdiğini söylemeni beklemekle geçirdim," dedi ve "Ben de seni seviyorum Matt," diye fısıldadı.

Meredith bu sözleri söylediği anda, Matt büyük bir coşkuyla do yuma ulaştı. Parmaklarını adeta sırtına geçirmiş, yüzünü genç kadının boynuna gömmüş, bedeni arzuyla sarsılıyordu. Bu kadar çabuk olsun istemiyordu, ama mutluydu. Çünkü sonunda ondan duymak istediklerini söylemişti.

452 Meredith ona daha fazla sarılarak, "Seni her zaman sevdim," diye fısıldadı, "Ve her zaman seveceğim."

Genç kadın, Matt'in yanına uzanarak başını onun omzuna koydu ve ona sarılarak gözlerini kapadı. Kendini sevgiye doymuş ve mutlu hissediyordu.

New Orleans'da iyi giyimli bir adam, kalabalık Bancroft Mapa zasında, elbise deneme kabinlerinden birine girdi. Sağ elinde bir takım elbise, sol elinde ise içinde küçük, plastik bir bomba olan bir Saks Fifth Avenue torbası taşıyordu. Beş dakika sonra kabinden çıkan adamın elinde ise sadece rafına geri götürdüğü takım elbise vardı.

Dallas'ta, bir kadın, Bancroft mağazasının bayanlar tuvaletindeki kabinlerden birine girdiğinde, elinde Louis Vuitton marka çantası ve Bloomingdale amblemlili bir torba taşıyordu. Kadın kabinden çıktıkten ise elinde sadece çantası vardı.

Şikago'da bir adam Bancroft Mağazasının yürüyen merdivenleriyle oyuncak reyonuna çıkarken, kolları Marshall Fields'in alışveriş çantaları ile doluydu. Çocukların sıraya girip Noel Babanın dizinde resim çektiirdikleri platformun altına küçük bir paket bıraktı.

Ve birkaç kilometre uzaktaki Meredith'in dairesinde, birkaç saat sonra, Matt saatine baktı ve şöminenin önünde genç kadınla bir kez daha seviştikten sonra, yedikleri yemeğin artıklarını toplarken ona yardım etti. Meredith'in arabasıyla bir deneme sürüşü yaptıktan sonra, bir İtalyan lokantasından yiyecek bir şeyler alıp eve gelmişlerdi. Çünkü yalnız kalmak istiyorlardı.

Matt arkasından sessizce yaklaştığında, Meredith sonuncu tabağı bulaşık makinesine yerleştirmek üzereydi. Meredith genç adamın varlığını daha kendisine dokunmadan hissetmişti. Matt, alnına küçük bir öpücük kondurarak, "Mutlu musun?" diye sordu.

Meredith, "Hem de çok," diye fısıldadı. Gülümsüyordu. "Saat on."

"Biliyorum," dedi Meredith. Matt'in ne demek istediğini çok iyi anlamıştı.

"Benim yatağım seninkinden büyük. Evim de öyle. Yarın sabah buraya bir kamyon gönderip eşyalarını aldırabilirim."

Meredith derin bir nefes aldı, kollarının arasında ona doğru dönerek, elini uzattı ve yanağını okşadı. Sanki genç adamın çatılmış kaslarını düzeltmek ister gibiydi. "Senin yanına taşınmam. En azından şimdi."

"Taşınmak mı istemiyorsun, yoksa taşınamaz mısın?"

"Taşınmam."

Matt, sanki cevabını kabul ediyormuş gibi başını salladı. "Söyle bakalım niye taşınamazsın?"

Meredith ellerini bornozunun derin ceplerine sokarak, bir adım geri çekildikten sonra, anlatmaya başladı. "Birinci sebep şu, geçen hafta Parker'ın boşanma işlemleri biter bitmez evleneceğimizi ilan etmesine izin vermişim. Şimdi senin yanına taşınırsam Parker zor durumda kalır, ben de ne yapacağımı bilmeyen aptal bir kadın durumuna düşerim."

Bir süre Matt'in bir şeyler söylemesini ya da onunla tartışmasını bekledi. Ama Matt arkasındaki masaya dayanıp, sessiz kalmayı tercih etti. Anlaşılan, başkalarının ne düşündüğü Matt'in umurunda bile değildi ve onun endişelerini yersiz buluyordu. Bu nedenle, Meredith diğer problemi ortaya attı. "Dün akşamki kavganın neden olduğu sorunları düşünmek istememişim. Ama bugün yarın yönetim kurulunun önünde bir açıklama yapmak zorunda kalabilirim. İçine düştüğüm durumu düşünebiliyor musun? Bancroft Şirketi eski ve saygın bir kuruluştur. Yönetim kurulu üyeleri de son derece katı ve ilke sahibi kimselerdir. İlk zamanlar sadece kadın olduğum için beni başkaları olarak kabul etmek bile istememişlerdi. Birkaç gün önce ba-

sın toplantısında birbirimizi doğru dürüst tanımadığımızı ve tekrar birleşme olasılığımızın olmadığını söylemiştim. Şimdi senin evine taşınacak olursam bir Bancroft yöneticisi olarak güvenilirliğim kal mayacağı gibi, kendime olan saygımı da yitireceğim. Hepsi bu kadar da değil, önceki gece bir yumruk kavgasına karıştım -tam bu rezaletti. Eğer lokanta personeli polisi aramış olsaydı, bizi içeri al maları işten bile değildi. Sözleşmedeki ahlaki kuralı uygulamaya ko yup, istifamı istemezlerse kendimi çok şanslı kabul edeceğim.”

“Böyle bir şeyi yapacaklarını sanmıyorum!”

“Yapabilirler.”

“O zaman ben de kendime yeni bir yönetim kurulu seçerdim,” dedi Matt.

Meredith yüzünü ekşiterek, “Keşke ben de yapabilseydim,” dedi “Anladığım kadarıyla senin yönetim kurulun sen ne istersen onu yapıyor?” dedi Meredith. Matt başını sallayınca, içini çekerek, “Ma alesef, ne ben ne de babam yönetim kurulunu kontrol edemiyoruz. Ben bir kadını, üstelik gencim. Geçici başkan olmam konusunda bile fazla istekli değillerdi. Şimdi anlayabiliyor musun bütün bu olan lar hakkında neler düşünecekler?”

“Sen harika bir yöneticisin ve çok yeteneklisin. Bence onların il gilendirecek tek şey bu olmalı. Eğer bir toplantı yapıp açıklamaları teycek olurlarsa veya ahlaki kuralları uygulamaya sokup görevime son vermeye kalkarlarsa, sakın alttan alma, hakkını koru. Uyuşturucu veya beyaz kadın ticareti yapmıyordun; sadece bir kavgaya karıştın hepsi o kadar.”

Meredith, genç adamın yöntemlerine duyduğu hayranlığı sakla maya gerek duymadan, “Sen olsan böyle mi söylerdin -yani uyuşturucu falan satmadığını mı?” diye sordu.

Matt, “Hayır,” dedi sert bir ifadeyle, “Ben olsam, onlara . . . tutu p gitmelerini söylerdim.”

Meredith bir an kendini on iki muhafazakâr adamın önünde bun ları söylerken düşününce kıkırdamaktan kendini alamadı. “Böyle bir şeyi söylememi önerirken herhalde şaka yapıyor olmalısın,” dedi.

“Yanılıyorsun, kesinlikle söylemen gereken şey bu. Ama istersen kullanacağın kelimeleri biraz değiştirebilirsin. Kendini başkalarına

beğendirmek zorunda olduğunu düşünmemelisin. Ne kadar alttan alırsan, seni o kadar ezeceklerdir.”

Meredith ona hak veriyordu, ama şu anda içinde bulunduğu şart lar böyle bir başkaldırıya imkân vermiyordu. Kurulun gazabından çok, kendisini henüz Matt’le beraber yaşamaya hazır hissetmemesi onu korkutuyordu. ‘En azından söz verdiği cenneti vereceğinden emin olana kadar,’ diye düşünüyordu. Matt’in yüzündeki ifadeden onun kendi düşündüklerini anladığı hissine kapıldı. Genç adamın he men sonra söylediği sözler bu düşüncesini doğruladı.

“Meredith, bir gün er ya da geç bir risk alman ve bana güvenmen gerekecek. O zamana kadar sadece kendini ve beni kandırıyor olu run. Kenarda durup hayat hakkında tahminlerde bulunarak, kaderi ni yenemezsin. Oyuna girip kuralına göre oynamalı, riske girmeli sin, yoksa oyunu hiç oynamamak daha iyi. Ama şunu da unutma ki, lının oynamadan kazanamaz.”

‘Hem güzel hem de ürkütücü bir felsefe,’ diye düşündü Meredith. (Neticlik kendisinden çok Matt’e yakışan bir felsefe.

Meredith, yüzünde sevimli bir gülümsemeyle, “Biraz fedakârlık etmeye ne dersin,” dedi. “Oyuna hemen girmektense, alışana kadar biraz kenarda dursam?”

Matt, kısa bir duraklamadan sonra, “Bu alışman ne kadar sürecek?” diye sordu.

“Fazla değil.”

“Sen alışana kadar benim ne yapmam gerekiyor? Günlerimi ba bırı seni benden ayrılmam veya boşanmam konusunda ikna etmeyi ne zaman başaracak, diye bekleyerek mi geçirmeliyim?”

“Bizim gibi düşünür mü, düşünmez mi onu bilemem ama baba mı karşı koyacak cesaretim var.” Matt gülümsemekten kendini ala madı. Meredith, “Ben, eğer babam sorun çıkarmazsa, benim hatırım için onunla barışır mısın, diye düşünüyorum,” dedi. Genç adamın nefretinin derinliğini bilmediğinden, olumlu cevap alacağını ümit ediyordu. Matt başını iki yana sallayarak, “Aramızda halletmemiz gereken eski bir hesap var ve bu benim istediğim şekilde çözülecek,” dedi.

Meredith, onu uyarmak gereğini duydu. “O çok hasta, Matt. Ger çinliğe dayanamaz.”

Matt, “Bunu hatırlamaya çalışırım,” dedi ve yüzündeki ifadeyi biraz yumuşatarak, konuyu değiştirmeye çalıştı. “Şimdi söyle bakalım bu akşam kim, nerede uyuyor?”

“Bu sabah buraya geldiğini gören gazeteciler hâlâ dışarıdalar mı? Seni izliyorlar mı?”

“Bir ya da iki yapışkan haberci hâlâ burada olabilir.”

Meredith genç adamın gitmesini istemiyordu, ama bu durumda kalamazdı da. Dudaklarını ısırarak, “O zaman bu gece burada kalmazsın, değil mi?” diye sordu.

“Herhalde.”

Matt genç kadının üzüldüğünü fark edince, fazla üstüne gitmedi. “Pekâlâ, eve gidip tek başıma uyuyacağım. Dün akşamki kavgaya karıştığım için zaten böyle bir cezayı hak ettim sayılır. Ama bu konu açılmışken şunu söyleyeyim ki, önceki akşam Parker’ın bana vurmasına neden olduğum için pişman olduğumu bilmeni isterim. Ancak yumruğunu bana savurduğu zaman her şey olup bitene kadar ne olduğunun farkında değildim. Size bakmak için kafamı çevirdiğimde göz ucuyla arkamdan gelen bir yumruk gördüm. Bunu yapmanın barda oturmuş, canı kavgaya isteyen bir serseri sanmışım ve içgüdüsel bir tepki gösterdim.”

Meredith o geceyi hatırladığında, aklına Matt’in Parker’ı yere serişindeki hız ve yüzündeki vahşi ifade gelmişti. Matt ne şimdi ne de gelecekte bugüne kadar tanıdığı kentli erkekler gibi olamazdı. Zor koşullar altında zorlu olmayı öğrenmişti.

“Eğer,” dedi Matt suratını ekşiterek, “bana bu şekilde gülümseyerek her şeyi yaptırabileceğini düşünüyorsan, haklısın.” Sonra yine eski dik kafalı Matt kimliğine bürünerek devam etti. “Her ne kadar beraberliğimizi gizli tutma konusunda seninle aynı fikirdeysen de, birlikte mümkün olduğu kadar fazla zaman geçirmeye kesin kararlıyım. Buna bazı geceler de dahil. Benim apartmanımın garajını kullanabilmen için sana bir kart çıkarttıracağım. Gerekirse sen garaja girerken ön kapıya gidip gazetecileri oyalarım.”

Meredith genç adama sevgi ile bakarak, “Bütün bunları benim için mi yapacaksın?” diye sordu.

Matt, bu soruya güleceği yerde, birden ciddileşerek onu kendine çekti. “Senin için neler yapabileceğimi, hiç bilemezsin,” dedi ve

genç kadını dudaklarından öptü. Meredith bir anda nefesinin kesildiğini ve artık hiçbir şey düşünemez olduğunu hissetti. Matt başını kaldırdığında, Meredith kollarını boynuna dolamıştı.

Matt, şakayla karışık, “Şimdi sen de bu akşam yalnız uyuyacağın için en az benim kadar mutsuzsun,” dedi. “Aşağıdaki gazeteciler benim bu geceyi burada geçirmeye karar verdiğimi düşünerek evlerine gitmeden önce onlara görünsem iyi olur.” Meredith genç adamı kapıya kadar geçirirken, söylediklerinde haklı olduğunu düşünüyordu. Ceketini giyip kravatını takarken onu seyretti. Genç kadının dalgın halini gören Matt, “Aklından neler geçiyor?” diye sormaktan kendini alamadı.

Meredith ne istediğini biliyordu. Öpülmek istiyordu. Yüzünde son derece tahrik edici bir gülümsemeyle uzandı, Matt’in kravatından tutarak onu yavaşça kendine çekti. Ve sonra ayak parmaklarının üzerinde yükselerek, kollarını boynuna doladı ve öyle bir öptü ki, Matt bir an nefes alamadığını hissetti.

Matt gittikten sonra kapıyı kapatıp sırtını dayayan Meredith gözleri kapalı mutlu bir şekilde gülümsüyordu. Saçları dağılmış, dudaklarında onun dudaklarının tadı, yüzünün hâlâ yandığını hissediyordu.

Genç adamın boğuk sesiyle söylediği sevgi dolu cümlecikleri hatırladıkça yüzündeki gülümseme daha da genişliyordu...

Seni seviyorum, diye fısıldamıştı...

Hiç kimsenin senin canını yakmasına izin vermeyeceğim...

Senin için neler yapabileceğimi, hiç bilemezsin!

Illionis eyaletinin Bellville yerleşim merkezinin altmış kilometre kadar doğusunda, ağaçlıklı sakin karayolu üzerinde park etmiş, mavi ve kırmızı ışıklarıyla geceyi aydınlatan polis araçlarının arasında, ani bir fren sesiyle yeni bir araba daha katıldı. Havada bir polisin helikopteri, ağaçların arasında arama yapanlara yardımcı olmak amacıyla projektörle çevreyi aydınlatmaya çalışıyordu. Yolum hemen kenarında, bir hendeğin içinde, adli tiptan bir görevli orta yaşlı bir adamın cesedinin yanında yere çömelmişti. Helikopterin gürültüsünü bastırmak için yüksek sesle bölge şerifine doğru seslendi. “Emmett, adamların çevreyi boş yere tarıyorlar. Gün ışığında bile bir şey

bulacaklarını sanmıyorum. Bu adam hareket halinde bir arabadan atılmış ve buraya yuvarlanmış.”

Emmett, “Yanıliyorsun,” diye bağırdı. Elindeki fenerin ışığını hendekteki bir şeyin üzerine doğru tutuyordu, eğildi ve onu aldı.

“Sen öyle zannet! Bu adamı birileri önce fena halde dövmüş, sonra da buraya atmışlar.”

Şerif, görevliye doğru yürüyerek, “Onu demek istememiştim,” diye cevapladı. “Burada bir şey buldum. Bir cüzdana benziyor.”

Görevli başıyla cesedi işaret ederek, “Onun mu?” diye sordu.

Şerif, “Bakalım,” diye cevapladı ve elindeki fenerin ışığını sü rücü belgesindeki fotoğrafa tuttuktan sonra battaniyeyi kaldırarak bu kez de mukayese etmek için adamın suratına tuttu. “Evet, onun!” dedi. “Kolay telaffuz edilemeyen yabancı isimlerden biri, Stanislas... Spyzhalski.”

Görevli “Stanis...” diye mırıldandı. “Bu Belleville’de yakalanan sahte avukat değil mi?”

“Aman Tanrım, doğru söylüyorsunuz!”

KIRK DOKUZ

Matt asansörden indiği anda, onun somurtkan yüzünü görünce, “Bu kadını hemen bu kattan göndermeliyim,” diye düşündü. “Bayan Ntern telefon etti ve kendisini iyi hissetmediğini söyledi. Bugün işe gelemeyecekmiş. Onun yerine bakar mısınız?” Bu bir ricadan çok bir emirdi ve her ikisi de bunun bilincindeydi.

Joanna Simons, “Evet, elbette,” diye cevapladı. Ve öyle içten gü lümsedi ki, Matt bir an için ‘Acaba onu yanlış mı değerlendiriyo rum,’ diye düşünmekten kendini alamadı.

Joanna, Haskell’in yeni başkanı odasına girene kadar bekledikten sonra yerinden fırlayarak, resepsiyonist kızın yanına koştu. Yeni patronu kent dışında olduğu için bugün kaytarmayı düşünmüştü ama Farrell’in bu beklenmedik teklifi onun yeni ve heyecan verici bir fırsat yakalamasına sebep olmuştu. Resepsiyondaki kıza fısıldayarak, “Vul,” dedi. “Senden Farrell hakkında bilgi isteyen Tattler muhabirinin telefon numarasını ve ismini bana verebilir misin?”

“Neden?”

“Çünkü,” dedi, “Farrell bana o suratsız sekreterinin bugün gele-meyeceğini söyledi ve benden onun yerine bakmamı istedi.” Başını kaldırarak resepsiyonun çevresinde bir halka oluşturan masalarının

başında çalışmakta olan diğer sekreterlerin kendi işleriyle meşgul olduklarından emin olduktan sonra, "Bir daha söyler misin, o muhabir tam olarak neyi öğrenmek istemişti?" diye sordu.

Valerie, "Farrell hakkında neler hissettiğimizi sordu, ben de bazılarımızın onu çekilmez bulduğunu söyledim," dedi. "Sonra ona hiç Meredith Bancroft'tan telefon bağlayıp bağlamadığımı ve Meredith Bancroft'un buraya gelip gelmediğini öğrenmek istedi. Basın toplantısında gördükleri kadar dost olup olmadıklarını merak ediyordu. Ona Farrell'in telefonlarını benim bağlamadığımı, Meredith Bancroft'un buraya sadece bir kez, avukatıyla birlikte geldiğini söyledim. Toplantıda başka kimse olup olmadığını sorduğunda, Farrell'in suratsız sekreterinin içeride not aldığını söyledim. Çünkü onun yerine o gün telefonlara ben bakmıştım. Benden o kadının o gün aldığı notları ele geçirip geçiremeyeceğimi öğrenmek istedi. Yanlış hatırlamıyorsam o toplantıda neler olup bittiğini öğrenmek için iyi bir ödemede yapacağımı söylemişti ama miktar belirtmemişti."

Joanna öfkeyle, "Hiç önemi yok. Ben bu işi para almadan da yaparım!" dedi. "Kullanmam için o ihtiyar yarasanın çekmecelerini açmak zorunda. Belki dosya dolaplarını da açar. O toplantının notlarının bu iki yerden birinde olması lazım."

Valerie, "Yardıma ihtiyacın olursa, haberim olsun," dedi.

Joanna, Stern'in ofisine girdiğinde Farrell'in masanın çekmecelerini açmış olduğunu ama dosya dolabının hâlâ kilitli olduğunu gördü. Kısa bir arama masanın çekmecelerinde kırtasiye malzemeleri ve sıradan Haskell operasyonları ile ilgili dosyaların dışında hiçbir şey olmadığını göstermekteydi. Bancroft'la ilgili hiçbir şey yoktu. "Allah Kahretsin!" dedi ve eğilerek yarı açık kalmış olan kapının aralığından Farrell'in odasına baktı. Farrell, ayakta durmuş bilgisayara bakıyordu. 'Hafta sonu fabrikalardan gelen üretim raporlarını kontrol ediyor olmalı' diye düşündü. İsmi bile öğrenme zahmetine katlanmayan, eski patronlarını acımasızca kovan, maaşlarını, primlerini azaltan bu adama, büyük bir nefretle bakıyordu.

İskemlesini biraz geri ittiğinde, Farrell'in masasının ön kısmını görebiliyordu. Anahtarları çekmecesinin kilidinden sarkıyordu. 'Dos-

ya dolabının anahtarları ya onların arasında ya da çekmecelerinden birinde olmalı,' diye düşündü.

Phyllis, Meredith'in peşinden onun odasına girerek, "Günaydın," dedi. "Hafta sonu nasıl geçti?" Ama hemen, patronunun karıştığı kavgayı hatırladı ve böyle bir soru sorduğuna pişman olarak dudaklarını ısırdı.

Meredith genç kadının ne düşündüğünün farkındaydı ama önemi yoktu çünkü kendisini çok mutlu hissediyordu. Çantasını açarken, gülerek genç kadına baktı, "Sence nasıl geçmiş olabilir?"

Phyllis gülümseyerek, "Heyecanlı demek doğru olur muydu?" diye karşılık verdi.

Meredith bir an için Matt'in kendisiyle sevişirken kulağına fısıldadığı sevgi dolu sözleri hatırladı içinde ılık bir şeylerin aktığını hissetti. "Hem de çok doğru olurdu," dedi. Sonra, "Bu sabah beni arayan oldu mu?" diye sordu.

"Sadece bir kişi -Nolan Wilder. Gelir gelmez aramanı istedi."

Meredith dona kaldı. Nolan Wilder, Bancroft'un Yönetim Kurulu Üyesiydi. Cumartesi akşamı yaşanan rezalet hakkında bilgi almak için arıyor olmalıydı. "Bana onu bağlar mısın lütfen?" diye sordu.

Bir dakika sonra telefon çaldı. Phyllis, "Wilder hatta," diyordu.

Meredith, kendini toparlamak için birkaç saniye bekledikten sonra, telefonu alarak, neşeli ve kendine güvenli bir sesle, "Günaydın Nolan. Konu nedir?" diye sordu.

Nolan, tıpkı toplantılardaki gibi, soğuk ve ciddi ses tonuyla, "Ben de sana onu soracaktım," dedi. "Yönetim kurulu üyeleri hafta sonu boyunca cumartesi gecesi neler olup bittiğini öğrenmek için beni arayıp durdular. Sana Bancroft isminin, temsil ettiği değerlerin ve saygınlığının ne kadar önemli olduğunu hatırlatmam gerekmez sanırım."

Meredith, neşeli görünmeye çalışarak, "Bunları hatırlatmana gerek olduğunu sanmıyorum," dedi "O akşam..." Ama sözlerini bitiremedi, çünkü sekreteri yüzünde endişeli bir ifadeyle içeri girmiş ona işaret ediyordu.

"New Orleans mağazamızdan, Bay MacIntire acele seni arıyor, ikinci hatta."

Meredith, “Biraz bekler misin, Nolan,” dedi “Cevap vermem gereken acil bir telefon var.” Meredith ikinci hatta bekleyen telefona cevap verirken, titremeye başlamıştı. “Bir bomba ihbarı daha aldık, Bayan Meredith. Polis merkezine birkaç dakika önce telefon etmişler. Bomba altı saat içinde patlamak üzere programlanmış. Polis, mağazanın hemen boşaltılmasını emretti. Bomba imha ekibi yolda. Geçen sefer uyguladığımız boşaltma yöntemini uyguluyoruz. İhbarın aynı manyak tarafından yapıldığını sanıyorum.”

Meredith, sakın olmaya ve doğru düşünmeye çalışarak, “Muhtemelen öyledir,” dedi. Olaylar yatıştıktan sonra, bize böyle bir sıkıntı vermek isteyecek olanların listesini yap. Güvenlik müdürüne söyle, son altı ay içinde hırsızlık yaparken yakalanmış kişilerin isim ve adreslerini tespit etsin. Ayrıca krediler müdürü de kredileri kesilen kişilerin listesini çıkarsın. Mark Braden yarın size yardımcı olmak için oraya gelecek. Şimdi, sen de orayı hemen terk et. Belki bu kez durum ciddi olabilir.”

MacIntire, isteksiz bir sesle, “Pekâlâ,” dedi.

“Nerede olursan ol, beni ara ve telefon numaranı bırak ki sana ulaşabilelim.”

“Tamam. Neden bu mağazayı hedef aldıklarını hiç anlayamıyorum. Müşteri politikamızın çok uyumlu olduğunu bilmeni isterim...”

Meredith, onun sözünü kesti. “Hemen orayı terk et!”

“Tamam.”

Genç kadın telefonu kapattı ve birinci hatta beklemeye aldı. Nolan’la konuşmak için düğmeye bastı. “Nolan,” dedi, “Konuşacak zamanım yok. New Orleans mağazamızda ikinci bir bomba ihbarı aldık.”

Nolan öfkeyle, “Bu Noel zamanı bizi kötü etkileyecek,” dedi “Beni durumdan haberdar et, Meredith. Numaramı biliyorsun.”

Meredith telefonu kapattıktan sonra, kapının eşiğinde beklemekte olan sekreterine döndü. “Santrale söyle acil durum sinyali versin. Önemli olmayanların dışında telefon bağlama. Ben toplantı salonum da olacağım.”

Sekreteri odadan çıkınca, Meredith ayağa kalkıp dolaşmaya başladı. Bu ihbarın da bir önceki gibi asılsız çıkacağını ümit ediyordu. Mağazanın dahili iletişim sisteminde acil durum sinyali verilince

başlamıştı bile. Bunun anlamı bütün bölüm müdürlerinin acil olarak Meredith’in ofisinin hemen yanındaki toplantı odasına gelmeleri demektir. Acil durum sinyali en son bir müşteri kalp krizi geçirip öldüğünde verilmişti. Herkesi bir araya toplamaktaki amaç, personel arasında panik yaratacak dedikoduların yayılmasına engel olmak ve basına verilecek bilgi konusunda fikir birliğine varmaktır. Bütün büyük şirketler gibi Bancroft Şirketi’nde de böyle durumlarda uygulanacak stratejiler önceden belirlenmişti.

New Orleans mağazasında gerçekten bir bombanın patlayabileceği ve insanların yaralanmasına yol açabileceği olasılığı korkunç bir şeydi. Bombanın mağaza boşaltıldıktan sonra patlaması daha az dehşet verici görünse de, bütün Bancroft mağazaları gibi iç cepheye şık görünüm vermek amacıyla inşa edilmiş olan New Orleans mağazasının beyaz sütunlarının patlayan bomba sonucu çökmesi olasılığı aklına getirdikçe, Meredith’in eli ayağı titriyordu. ‘Hayır,’ diye düşündü Meredith. Mağazaya bomba konmuş olamazdı. Bir önceki gibi sadece bir günlük kâr kaybına uğrayacakları asılsız bir ihbardı, o kadar.

Mağaza yetkililerinin, kapısının önünden geçerek toplantı odasına doğru gittiklerini görüyordu. Sadece Mark Braden, yine acil durum prosedürleri gereği, Meredith’in odasına girdi. “Neler oluyor, Meredith?”

Meredith olup bitenleri anlatırken, Braden, öfkeli ve şaşkın bir ifadeyle genç kadına bakıyordu. Başını salladı ve “Birkaç saat içinde oraya uçarım. O mağazada iyi bir güvenlik sorumlumuz var. Belki polislerle birlikte yapacağımız çalışma bizi bir şüpheliye götürebilir,” dedi.

Kalabalık toplantı odasındaki herkes merak içindeydi. Meredith toplantı masasının başına değil, herkesin kendisini rahatça görüp duyabilmesi için salonun ortasına doğru yürüdü. “New Orleans mağazamızda bir bomba ihbarı daha aldık,” diye söze başladı. “Bomba imha ekibi yola çıkmış. Bu ikinci ihbar olduğundan basın bizi rahat bırakmayacaktır. Hiç kimse, anlıyor musunuz, hiç kimse,” dedi kelimelerin üzerine basa basa, “bir açıklama yapmak yetkisine sahip değil. Basından gelen bütün soruları Halkla İlişkiler Bölümü’ne yönlendirin.” Bunu söyledikten sonra, Halkla İlişkiler Müdürü’ne bak-

464 tı. “Ben, bu toplantıdan sonra seninle beraber bir basın bülteni hazırlamamız gerekecek.”

Toplantı masasının üzerinde çalan telefon sözünün yarıda kesilmesine sebep oldu. “Kusura bakmayın,” dedi Meredith ve ahizeyi kaldırdı.

Dallas mağazasının müdürü telefonda telaşa bağınıyordu. “Bomba ihbarı aldık, Meredith! İhbarı yapan, polise bombanın altı saat sonra patlayacağını söylemiş. Bomba imha ekibi yolda; mağazayı boşaltmaya başladık.”

Meredith otomatik olarak ona da New Orleans mağazası müdürüne söylediklerinin aynısını söyledikten sonra, telefonu kapattı. Birkaç dakika hiçbir şey söylemeden öylesine durdu. Nihayet, ağır ağır toplantı odasındakilere dönerek, “Bir bomba ihbarı daha aldık,” dedi. “Dallas’taki mağazamızda. Şu anda boşaltılıyor. Aynı New Orleans’da olduğu gibi birisi polisi aramış ve bombanın altı saat sonra patlayacağını söylemiş.”

Birden salonu kaplayan öfke dolu bağırışmalar, küfürler telefonun ziline bir kez daha çalmasıyla aniden kesildi. Meredith’in kalbi sanki ağzına gelecek gibiydi ama uzandı ve ahizeyi kaldırdı. Bir polisin telaşlı sesi, “Bayan Bancroft,” dedi. “Ben birinci bölge karakolundan Komiser Mathison. Şimdi kimliği belirsiz bir adam aradı ve mağazanıza altı saat sonra patlamak üzere ayarlanmış bir bombanın yerleştirildiğini söyledi.”

Meredith, “Lütfen biraz bekleyin,” dedi şaşkın bakışlarını Mark Braden’e çevirerek telefonu ona uzattı. “Mark,” dedi, “Mathison arıyor.”

Mark, komişere sorular yağdırırken, Meredith sanki öfkeden felç olmuş gibi bekliyordu. Braden telefonu kapattıktan sonra odadakilere, “Arkadaşlar,” dedi öfkeli bir sesle, “mağazamıza bomba yerleştirildiği ihbarı almış bulunuyoruz. Hepinizin aşına olduğu yangın alarmı prosedürünü uygulayacağız. Ne yapmanız gerektiğini ve elemanlarınıza ne söylemeniz gerektiğini biliyorsunuz. Herkes işinin başına. Bir an önce burayı boşaltalım.” Meredith’in yanında, titremekte olan satın almadan sorumlu başkan yardımcısına bakarak, “Eğer paniğe kapılacaksan, Gordon,” dedi, “hiç değilse bunu personelinin mağazadan dışarı çıkartana kadar erte!” Odadaki diğerleri-

ne baktı. Herkes gergin görünüyordu ama kendilerine hâkimdiler. Braden tam oradan ayrılacakken, geri döndü. “Normalde kullanmıyorsunuz ama çağrı cihazlarınızı yanınıza almayı unutmayın,” diye hatırlattı.

On dakika sonra Meredith yönetim katında tek başına kalmıştı. Penceresinin önünde durmuş, siren seslerini dinliyor ve takviye itfaiye ve polis araçlarının Michigan Caddesi’ni dolduran diğer kamyon ve ekip otolarının arasına katılışını seyrediyordu. On dördüncü kattan polis kordonunu ve alışveriş için gelmiş insanların kümeler halinde dışarı çıkarılışlarını seyrederken midesinde bir şeyler düğümleniyor ve nefes almakta zorlanıyordu. Diğer mağazaların başında olan adamlara ayrılımlarını emretmişti ama kendisi, mecbur kalmadıkça mağazayı terk etmeye niyetli değildi. Bu mağaza onun için canlı ve nefes alan bir varlıktı. Onun mirası ve geleceğiydi; bu nedenle bomba imha ekibi binayı terk etmesini söyleyene kadar orada kalacaktı. Bir an için bile olsun bombaların varlığına inanmamıştı. Bu durumda bile bu olayların sebep olduğu zarar korkunç boyutlardaydı. Diğer bütün büyük mağazalarda olduğu gibi, Bancroft’ta da Noel mevsimi yıllık brüt satışın yüzde kırkının gerçekleştiği bir dönemdi. Kendi kendine, yüksek sesle, “Her şey düzelecek,” dedi. Pencereden döndüğünde rafın üzerindeki ikiz bilgisayarların ekranında birer ışığın yanıp sönmekte olduğunu gördü. Bilgisayarlar Phoenix ve Palm Beach’teki satışları güncellemekteydi. Meredith uzanıp bazı tuşlara bastı, ekranda önce Phoenix mağazasının sonra da Palm Beach mağazasının geçen sene bugünkü satış rakamları belirdi. Böylelikle gerekli karşılaştırmayı yapabiliyordu. Her iki mağaza da geçen seneye göre çok daha iyidiler. Bu biraz olsun rahatlatıcı bir haberd. O anda aklına Matt’in radyodan haberleri duyabileceği geldi. Merak etmemesi için telefonu alıp onu aradı. Birinin kendisini merak edebileceği düşüncesi, Meredith için yeni bir duyuydu.

Matt olanları duyunca sadece merak etmekle kalmadı, çılgına döndü. “Hemen o mağazayı terk et, Meredith,” diye emretti. “Çok ciddiym sevgilim. Telefonu kapat ve hemen oradan ayrıl!”

Meredith, genç adamın paniğe kapılması ve bir diktatör gibi emirler yağdırmaya başlaması karşısında, gülümseyerek, tatlı bir sesle, “Olmaz,” dedi. Matt onu seviyordu ve Meredith kendisine sevgili diyen, emirler yağdıran bu sesin sahibine âşıktı.

Meredith, "Birisinin canı yine oyun oynamak istemiş olmalı," dedi. "Tıpkı birkaç hafta önceki gibi."

Matt, "Eğer hemen o binayı terk etmezsen," diye uyardı, "gelir seni oradan kendi elimle çıkartırım."

"Ayrılamam," dedi. "Kendimi bir geminin kaptanı gibi hissediyorum. Herkesin sağ salim dışarı çıkarıldığına emin olmadan burayı terk edemem." Durdu ve Matt'ın hiç de kibar olmayan küfürlerini dinledikten sonra, "Benden kendin yapmayacağın şeyleri isteyip durma," dedi gülümseyerek. "Bir saatin içinde boşaltılma işlemi tamamlanmış olur, ben de o zaman çıkarım."

Matt derin bir nefes aldı ve onu ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti. Bunun bir yararı olmayacağını anlamıştı. Ayağa kalktı, "Pekâlâ," dedi ve bürosunda dolaşmaya başladı, "ama dışarı çıkar çıkmaz beni ara. Çünkü sen oradan çıkana kadar aklım sende olacak."

"Merak etme," dedi Meredith. "Babam cep telefonunu masasında bırakmış, istersen numarayı yaz." Sonra, şakacı bir tavırla ekledi: "Olur ya belki beni çok merak edersin,"

"Bak bu olabilir. Numarayı ver."

Meredith çekmeceyi açtı telefonu çıkardı ve numarayı Matt'e yazdırdı.

Telefonu kapattıktan sonra, Matt bürosunda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Karısının mağazasında neler olup bittiğini bilmeden burada oturmak canını sıkıyordu. Elini saçlarında gezdirerek, pencereye doğru yürüdü, bir gökdelen denizi arasında Meredith'in içinde olduğu binayı görmeye çalışıyordu. Belki bir radyo olsa, hem on iki blok ötedeki mağazada hem de diğer mağazalarda olup bitenleri öğrenebilirdi. Tom Anderson'da bir radyo olduğunu biliyordu. Pencerenin önünden hızla ayrılarak, sekreterin bürosuna doğru yürüdü. "Ben Tom Anderson'ın yanına gidiyorum," dedi, "dahili numarası 4114. Eğer Meredith Bancroft ararsa, hemen oraya bağlanmam istiyorum. Anlaşıldı mı? Çok önemli." İçinden *keşke Bayan Stern burada olsaydı* diye geçiriyordu.

Joanna, "Çok iyi anladım, efendim," dedi. Matt kadının sesindeki düşmanlığa dikkat etmedi. O kadar endişeliydi ki, sekretere dikkat edecek halde değildi. Hatta anahtarlarını masasında bıraktığının bile farkında değildi.

Joanna, asansörün kapıları kapanana kadar bekledikten sonra dönüp patronunun masasına baktı. Altın anahtarlık hâlâ oradaydı. Üçüncü anahtar dosya dolabını açtı. Meredith Bancroft'un dosyası tahmin ettiği gibi yerinde duruyordu. Joanna dosyayı çıkardı ve okumaya başladı. İçinde daha çözülmemiş steno notlar ve Meredith Bancroft tarafından imzalanmış iki sayfalık bir sözleşme vardı. Anlaşmanın şartları karşısında Joanna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. Cosmopolitan dergisinin dünyanın en yakışıklı on bekârından biri ilan ettiği, film yıldızları, mankenler ve daha bir sürü kadının peşinden koştuğu erkek, kendi karısı ile on bir hafta boyunca haftada dört kez görüşmek için beş milyon dolar para ödüyor ve kadının istediği bir arsayı ona istediği fiyata satmayı kabul ediyordu...

Matt, Tom Anderson'ın bürosuna girer girmez, "Bir radyoya ihtiyacım var," dedi. Aradığı şeyi pencerenin kenarında buldu ve hemen açtı. "Bomba imha ekibi Bancroft'un altını üstüne getiriyor. Bütün mağazalar boşaltılmış," dedi. Geçen salı akşamı, Meredith ve avukatlarla yaptıkları tartışmalı toplantıdan sonra Tom Anderson'la beraber yemek yemişlerdi ve Matt ona her şeyi anlatmıştı. Arkadaşına baktı. "Meredith o Allahın cezası mağazayı terk etmemekte ısrar ediyor!" diye söylendi.

Tom sandalyesinde öne doğru çıkarak, "Tanrım! Neden öyle davranıyor?"

Meredith'in Matt'i arayıp binayı terk ettiğini bildirdiğinde telefonu Tom'un bürosuna bağlanmıştı. Matt genç kadınla telefonda konuşurken, radyo spikeri Bancroft Şirketi'nin New Orleans mağazasında bombanın bulunduğunu ve bomba imha ekibinin bombayı etkisiz hale getirmeye uğraştığını anlatıyordu. Matt bu haberleri Meredith'e iletti. Bir saat sonra da Dallas mağazasındaki bomba bulundu ve hemen arkasından üçüncü bomba da Şikago'daki mağazanın oyuncak reyonunda ortaya çıkartıldı.

ELLİ

Philip, bir eliyle Caroline Edwards'ın küçük villasının demir kapısını tutmuş, Meredith'in annesinin son otuz yılını geçirdiği eve dikkatle bakıyordu. Caroline'ın evi limanın manzarasına tamamen hâkim, kayalık bir tepenin üzerindeydi. Bahçenin dört bir yanından fışkıran çiçekler sanki öğleden sonra güneşinin keyfini çıkartır gibiydiler. Evin çevresini insanı dinlendiren bir huzur ve güzellik sarmıştı. Philip eski bir film yıldızı olan karısının bu kadar sakin bir ortamda nasıl mutlu yaşayabildiğini anlamakta zorluk çekiyordu.

Ev, karısına kendisiyle evlenmeden önceki aşığı Dominic Arturo tarafından verilmişti. Caroline boşanırken aldığı parayı tamamen birtirmiş olmalıydı. Yoksa burada yaşamazdı. Caroline, Bancroft Şirketi'ndeki hisselerinden kâr payı alıyordu ama hisselerini Philip'in dışında birine satması ya da devretmesi yasaklanmıştı. Sahip olduğu hisselerle yönetim kurulunda bir oy hakkına da sahipti. Ama bugüne kadar kullandığı oylar hep yönetim kurulunun isteği doğrultusunda olmuştu. Philip bütün bunları çok iyi biliyordu, çünkü yıllardır eski karısının bu konulardaki tutumunu izlemeyi görev edinmişti. Şimdi orada durmuş, eski karısının evini seyrederken, 'Herhalde sadece aldığı kâr paylarıyla geçiniyor olmalı,' diye düşünüyordu. Çünkü baş-

ka hiçbir sebebin, eğlence düşkünü karısını bu tür bir yaşama mecbur edemeyeceğinden emindi. Philip elini demir kapıdan çekti. Kapının masasındaki aptal kadın, karısını ziyaret edip etmeyeceğini sorana kadar, buraya gelmek aklının ucundan bile geçmiyordu. Bir kere hatırladıktan sonra da, onu bir türlü aklından çıkaramamıştı. Artık yaşlanmıştı ve daha ne kadar yaşayacağını bilmiyordu. Birden, bir zamanlar sevdiği kadınla barışmak düşüncesi iyi bir fikir gibi göründü. Kendisini aldattığı için, Caroline'ı kızından ayırmış ve bir daha hayatlarına girmesini yasaklayarak cezalandırmıştı. Philip, o zamanlar bu yaptığının doğru olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise ölümün yaklaştığını hissettiği bugünlerde, bu tutumunun belki biraz fazla sert olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Her neyse, Caroline'ın nasıl yaşadığını gördükten sonra, evin avlusuna girip kapıyı çalmaktan vazgeçti. Belki tuhaftı ama bu sefer onu görmekten vazgeçmesinin sebebi son derece insancıl ve iyi niyetliydi. Philip, eski karısının ne kadar gururlu bir kadın olduğunu bildiği için, onu bu durumda görmesinden incineceğini düşünüyordu. Son otuz yıl içinde Caroline'ı düşünürken, onun hep şaşaalı bir hayat sürdürdüğünü, evlenmeden önceki gibi hızlı yaşadığını hayal etmişti. Ama burada yaşayan kadın inzivaya çekilmiş, alışveriş yapmak için yakındaki köye gitmekten başka çaresi ve limana girip çıkan gemileri seyretmekten başka eğlencesi olmayan bir ihtiyara dönüşmüş olmalıydı.

Philip, uğradığı hayal kırıklığı ve hüznle, geri dönerek tepeden aşağıya doğru inen patikaya yöneldiği sırada, arkasından tanıdık bir ses, "İçeri girmeden gitmek için, oldukça uzun bir yoldan gelmedin mi, Philip?" dedi.

Philip irkildi. Başını sesin geldiği yere çevirince onu gördü. Sol tarafındaki yamaçta, bir ağacın altında, kolunda bir sepet dolusu çiçekle hareketsiz duruyordu.

Caroline Edwards Bancroft yavaş fakat kendinden emin adımlarla eski kocasına doğru yürüdü. Başına sardığı köylü eşarabının örttüğü sarı saçlarıyla, hâlâ çok güzeldi. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Philip, 'Yaşlanmış ama daha da güzelleşmiş,' diye düşündü. Yüzünde gençliğinde olmayan bir berraklık, bir huzur vardı. Philip, 'Şimdi Meredith'i daha fazla andırıyor,' diye düşünmekten kendini alamadı. Ve hâlâ harika bacakları vardı.

Philip ona bakarken, zayıf kalbinin normalden hızlı atmakta olduğunu hissetti. Söyleyecek bir şey bulamadığı için kendisine kızıyordu. Sonunda, “Yaşlanmışsın,” diyebilirdi.

Caroline hafifçe gülümseyerek, hiçbir art düşünce olmaksızın, “Ne kadar nazıksın,” diye cevapladı.

Philip, “Buralarda dolaşıyordum,” dedi ve başıyla limandaki gemiyi işaret etti. Sözlerinin anlamsızlığının farkındaydı. Eski karısının kendisine gülerek baktığını görünce, kaşlarını çatı.

Caroline elini kapının üzerine koydu ama açmadı, “Mağazandan nasıl oldu da ayrılabilirdin?” diye sordu.

“İzinliyim. Kalbim rahatsız.”

“Hasta olduğumu biliyorum. Hâlâ Şikago gazetelerini okumaya devam ediyorum.”

Philip çekingen bir tavırla, “İçeri girebilir miyim?” diye sordu ve Caroline’nın etrafında her zaman erkeklerin bulunduğunu hatırlayarak, imalı bir ses tonuyla, “Yoksa başka birini mi bekliyordun?” dedi.

Caroline, “Dünyada her şeyin ve herkesin değiştiği şu sıralarda,” diye belirtti, “senin değişmediğini görmek ne kadar güzel. Her zaman olduğun gibisin. Kıskanç ve şüpheli.” Kapıyı açtı. Philip pati kada onu izlerken, buraya geldiğine pişman olmuş gibiydi.

Caroline, hem oturma odası hem de salon olarak kullandığı küçük odada, Philip’e oturması için bir koltuğu işaret ederek, “Bir şey içer misin?” diye sordu. Philip başını salladı, ama oturacağı yerde, limana bakan büyük pencereye doğru yürüdü. Caroline elindeki bardağı ona uzatana kadar orada kalmayı tercih etti. Sonra, sanki her şeyden habersizmiş gibi, “Nasıl, geçinebiliyor musun?” diye sordu.

Caroline, “Evet, teşekkür ederim,” dedi.

“Arturo’nun sana daha iyi bir ev almamasına şaşırdım doğrusu. Burası kulübeden farksız.” Caroline’nın sessizliğinden cesaretlenerek, Philip sözü boşanmalarına sebep olan son âşığına getirdi. “Biliyor musun Caroline, Spearson da bir türlü başarılı olamadı. Hâlâ geçimini atları eğitmekle ve binicilik dersleri vermekle sağlıyor.”

Caroline, gülümsedi ve kendine bir bardak şarap koydu. Hiç sesini çıkarmadan bir yudum aldıktan sonra, iri, mavi gözleriyle bardağının kenarından eski kocasını seyretti. Kendini acemi bir âşık gibi hisseden Philip, genç kadının bakışlarına gözünü kırpmadan karşılık verdi.

Caroline, sakın bir sesle, “Söylemek istediğin başka bir şey var mı?” diye sordu. “Suratıma vurmak istediğin, daha düzinelerce hayalî ihanetim ve düşüncesiz davranışlarım olmalı. Görülüyor ki, aradan otuz yıl geçmesine rağmen bunlar seni hâlâ rahatsız edebiliyor.”

Philip derin bir nefes alarak, başını geri attı ve içini çekti. İçtenlikle, “Üzgünüm,” dedi. “bunları neden söylediğimi bilmiyorum. Yaptıkların beni ilgilendirmez.”

Caroline, Philip’i rahatsız eden aynı berrak ve yumuşak yüz ifadeyle sözlerine devam etti. “Bunları söylüyorsun,” dedi, “çünkü hâlâ gerçeklerin farkında değilsin.”

Philip, alaycı bir ifadeyle, “Hangi gerçeklerin?” diye sordu.

“Evliliğimizi bitiren Dominic ya da Dennis Spearson değildi. Sendin Philip.” Philip’in gözlerinde öfke ışıklarının parladığını görünce, başını sallayarak, tatlı bir sesle, “Senin elinde olan bir şey değildi. Senden bir şeylerin alınmasından ya da birilerinin senden uzaklaşmasından ödün kopan küçük bir çocuk gibiydin. İnsanlara dayanamayacakları kadar ağır yasaklar koyar, sonra onlardan birini ihlâl ettiklerinde, kendini aldatılmış hissedip öfkelenirdin. Sonra intikam almaya başlardın. Çünkü sen artık küçük bir çocuk değil, parası ve gücü olan bir adamdın. Sanırım baban da sana aynı şekilde davranmıştır.”

Philip, kırıncı bir sesle, “Bu saçmalıkları da nereden çıkardın? İlişki kurduğun psikologlardan biri mi önerdi?” dedi

Caroline bakışlarını eski kocasından ayırmadan “Seni daha iyi anlamak için okuduğum kitaplardan öğrendim,” diye cevapladı.

Philip, bardağındaki içkiyi bitirirken, “Bu söylediklerine inanmamı mı bekliyorsun? Yani sen masumdun, ben de aptalca kıskançlıkları olan, bencil biriydim, öyle mi?” diye sordu.

“Eğer dinlemeye hazırsan, sana gerçekleri anlatmak beni mutlu edecek.”

Philip kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Eski karısının gülümseme-sindeki güzellik ve sakın tavırları karşısında şaşırmıştı.

Soğuk bir ifadeyle, “Şu gerçekleri dinleyelim o zaman,” diye önerdi.

Caroline, Philip’in yanına yaklaşarak “Pekâlâ,” dedi. “Bakalım

gerçeklere inanacak kadar büyümüş müsün? İçimde bir his inanacağımı söylüyor.”

Philip, tam tersine karar vermişti bile. “Neden?” diye sordu.

Caroline, omuzunu pencerenin kenarına yaslayarak, “Çünkü,” diye cevap verdi, “bunları sana anlatmakla kazanacak ya da kaybedecek hiçbir şeyim olmadığını biliyorsun, öyle değil mi?”

Caroline bekledi. Philip’i en azından bu gerçeği kabul etmek durumunda bırakmıştı. “Evet, sanırım.”

Genç kadın, sakın bir ses tonuyla, “Pekâlâ, işte gerçek,” dedi. “Tanıştığımız zaman aklımı başımdan almıştın. Hollywood’daki sahtekârlardan ve o güne kadar tanıdığım bütün erkeklerden farklıydın. Soylu bir insandın. İkinci randevumuzda sana âşık olduğumu anlamıştım, Philip.” Eski kocasının yüzündeki şaşkınlık ve güvensizlik ifadesine rağmen, Caroline devam etmeye kararlıydı. “Seni o kadar çok seviyordum ki beraber olduğumuz zamanlar kendime güvenim azalıyor ve kendimi çok yetersiz hissediyordum. Bir hata yapmamak için nefes almaktan bile korkuyordum. Bu yüzden sana beraber olduğum erkekleri ve geçmişimi anlatacak yerde, stüdyonun benim geçmişimle ilgili uydurduğu hikâyeyi anlattım. Yani, bir yetimhanede büyüdüğümü ve aptal bir genç kızken yaşadığım küçük bir ilişki dışında kimseyle beraber olmadığımı söyledim.”

Philip’in hiçbir yorum yapmamasından cesaret alarak, derin bir nefes aldı ve sözlerine devam etti. “Gerçek şu ki, annem bir fahişeydi ve babamın kim olduğunu bilmiyordu. On altı yaşında evden kaçtım. Bir otobüsle Los Angeles’e geldim ve bir film şirketinde kurye olarak çalışan bir geri zekâlının beni keşfettiği lokantada çalışmaya başladım. O gece patronunun odasındaki kanepede beraber olduk. İki hafta sonra beni patronuyla tanıştırdı, onunla da aynı şeyleri yaptık. Rol kabiliyetim fazla değildi ama fotojenik olduğum için bir ajans-ta bana iş buldular. Böylelikle reklamlar için poz vererek para kazanmaya başladım. Bu arada artistlik dersleri aldım. Ve daha sonra yine aynı yöntemle filmlerde bazı ufak roller almaya başladım. Sonra da seni tanıdım.”

Caroline onun bir tepki göstermesini bekledi, ama Philip’in yaptığı tek şey omzunu silkmek ve soğuk bir ifadeyle, “Bütün bunların hepsini biliyorum, Caroline. Boşanmak için başvurmadan bir yıl

önce hakkında bir araştırma yaptırmıştım. Şu ana kadar bana bilmediğim bir şey anlatmadın.”

“Ama daha bitirmedim. Seni tanıdığım zaman, kendime güvenim artmıştı. Artık çaresiz kaldığım için veya zayıflıktan hayır diyemediğim erkeklerle beraber olmuyordum.”

Philip, “Onlarla beraber oluyordun, çünkü hoşuna gidiyorlardı!” diye bağırды. “Üstelik sadece bir tanesiyle değil, yüzlerce erkekle birlikte oldun!”

Caroline, yüzünde hüznü bir gülümsemeyle, “Tam olarak yüzlerce değil,” diye düzeltme gereğini duydu “ama tanıdığım erkeklerin çoğuyla beraber oldum. Senin yaptığından farksız bir şey aslında. Buna işimin bir parçası olarak bak; iş yaptığın kişilerle el sıkışmak gibi bir şey.”

Eski kocasının homurdanmasını duymazdan gelerek, konuşmasına devam etti. “Sonra sana rastladım ve âşık oldum. Hayatımda ilk kez o zamana kadar yaşadıklarımın utandığımı hissettim. Ve geçmişimi senin standartlarına uydurmaya çalıştım. Tabii ki, ümitsiz bir çabaydı bu.”

Philip kısaca, “Ümitsiz,” dedi.

Caroline büyük bir samimiyetle, “Haklısın. Ama yapabileceğim bir şey vardı ve sonunda ben de onu yaptım. Zamanı değiştirmek. Philip, bilmeni isterim ki tanıştığımız günden bu yana, bana senden başka hiç kimse dokunmadı.”

Philip, “Sana inanmıyorum,” diye bağırды.

Caroline gülümseyerek başını salladı. “Bana inanmak zorundasın. Çünkü sana yalan söylemekle kazanacak bir şeyim olmadığını sen de kabul ettin. Karşımda kendimi bu kadar küçültmem için ne gibi bir neden olabilir? Sana söylediklerim gerçeğin ta kendisi.” Ve devam etti, “Belki böyle davranmakla geçmişimi temizleyebilirim,” diye düşündüm. Meredith senin kızın Philip. Biliyorum, sen hep onun Dominic’in ya da Dennis Spearson’ın kızı olduğunu düşünmek istedin. Dennis bana sadece binicilik dersi veriyordu. Senin çevrendekilere uyum sağlamak istiyordum. Bütün kadınlar ata binmeyi biliyorlardı. Ben de kimseye fark ettirmeden Spearson’dan ders alıyordum.”

“O zaman da bu yalanı söylemiştin.”

Caroline hiç düşünmeden, "Hayır, sevgilim," dedi, "gerçeği söylüyordum. Seni tanımadan önce Dominic Arturo ile ilişkim olduğunu saklayacak değilim. Bu evi bana, sonradan bir gün sarhoş olduğunda sarkıntılık ettiğinden dolayı kendini affettirmek için verdi. Hatırlıyor musun, onu yakalamıştın?"

Philip, "Sarkıntılık falan değildi," diye söylendi. "Bir iş seyahatinden erken döndüğümde adamı yatağımızda bulmuştum."

Caroline, "Ama ben onunla beraber değildim!" diye karşılık verdi. "Hastalanmıştı."

Philip, alay eder gibi, "Evet, değildin ama," dedi, "hakkında dedikodu yapmakla meşgul bir ev dolusu misafiri bırakmış Spearson'la ilgileniyordun."

Philip eski karısının bu sözlerinden utanacağını ve üzüleceğini sanıyordu ama Caroline gülerek, yüzünde sanki ilk kez itiraf ediyormuş gibi bir ifadeyle, "Geçmişimle ilgili yalanlarım hakkında hiç ya kalanmamış olmam ne tuhaf değil mi? Yani, bütün dünya benim bu öksüz olduğuma inanmış ve evlenmeden önceki ilişkilerimin hiçbirini ortaya çıkmamıştı," dedi ve başını salladı. Omuzlarına kadar inen gür saçları kaybolmakta olan gün ışığında parlıyordu. "Suçluymun hiçbir yara almadan kurtulabilmişken, gerçekten masum olduğum bu zamanda, sen beni ikinci dereceden kanıtlarla mahkum ettin. Bu kaderin bir tecellisi olmalı. Ne dersin?"

Philip söyleyecek söz bulamıyordu. Eski karısının söylediklerinin bir kelimesine bile inanmıyordu ama onun hakkındaki kuşkularının doğruluğundan da tam anlamıyla emin değildi. Caroline'in masumiyetine inanabilmesinin sebebi anlattıkları değil, onun olaylara yaklaşım tarzı, kaderine razı olmuş hali, kendisine karşı düşüncelerine duyular beslemiyor görünmesi ve o güzel gözlerindeki dürüst ve samimi ifadeydi. Bir sonraki sorusu Philip'in irkilmesine sebep oldu "Seninle neden evlendim biliyor musun, Philip?"

"Herhalde kendini güvence altına almak ve sana sunabileceğimi düşündüğün prestijli yaşam için olmalı."

Caroline güldü ve başını salladı, "Kendine haksızlık ediyordun. Daha önce de söylemiştim soyluluğun ve bakışların beni büyülediğini. Sana aşıkım ama önemli bir şey daha olmasaydı, seninle asla evlenmezdim."

Philip, "Neydi o?" diye sordu. Öğrenmeye bu kadar hevesli göründüğü için kendine kızıyordu.

"Benim de sana verebilecek bir şeylerim olduğuna inanıyordum." diye itiraf etti Caroline, "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir şey düşünemiyorum."

"Sana gülmeyi ve hayattan zevk almayı öğretebileceğimi düşünmüştüm."

Odaya uzun bir süre sessizlik çöktü. Caroline, kalın kirpiklerinin altından ona bakarak, tatlı bir sesle, "Gülmesini öğrenebildin mi sevgilim?" diye sordu.

Philip, "Bana sevgilim deme!" diye bağırdı. Göğsü hissetmek istemediği, yıllardır hissetmediği duyguların baskısı altındaydı sanki. Elindeki kadehi sert bir hareketle masaya bıraktı. "Benim gitmem gerek."

Caroline başını salladı, "Pişmanlıklar insana sıkıntı verir. Buradan ne kadar çabuk ayrılırsan, otuz yıl önce yaptıkların konusunda hakkı olduğuna kendini o kadar kolay ikna edebilirsin. Kalırsan neler olacağına asla bilemezsin."

"Hiçbir şey olmayacak," dedi Philip.

Caroline, sakın bir sesle, "Güle güle," dedi "Sana Meredith'e sevgilerimi ilet desem bunu yapmazsın, değil mi?"

"Yapmam."

Caroline, "Onun buna ihtiyacı yok," dedi. "Gazetelerde okuduklarıma göre son derece başarılı ve güzel. Ayrıca hoşuna gitsin ya da gitmesin, o kızda benden bir parça var. Çünkü," diye devam etti, "gülmeyi biliyor."

Philip'in kafası karışmıştı. "Ne demek istiyorsun? Nerede, ne okudun? Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Caroline başıyla bir kenarda duran Şikago gazetelerini işaret ederek, güldü. "Matthew Farrell ile evli olup Parker Reynolds'la nişanlı olabilmeyi becerebilmesini kastediyorum."

Philip, "Bunları nereden duydun?" diye bağırdı.

Caroline, "Bütün gazeteler onlardan bahsediyor," diye başlamak üzereydi ki, Philip gazetelerin durduğu yere giderek öfkeyle alıp okumaya başladı. Stanislaus Spyzhalski ile ilgili haberleri veren gazeteyi okurken sanki bütün vücudu titriyordu. Meredith, Matt ve

Parker'ın ön sayfadaki resimlerine baktıktan sonra bu gazeteyi bir kenara fırlatarak, basın konferansında çekilen resimlerin olduğu gazeteye göz atmaya başladı. Ön sayfada Matt'ın basın konferansı sırasında çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bir başka gazetede ise New Orleans'taki mağazaya yerleştirilen bomba haberleri yer alıyordu. Gazete elinden düşerken Philip, "On bir sene önce gelecekteki başarıları konusunda beni uyarmıştı," dedi. "Beni uyarmıştı ve hepsini gerçekleştirdi. Öfke ve nefret dolu gözlerle Caroline'a baktı. "İn yakın telefon nerede?" diye sordu.

ELLİ BİR

Meredith yarım saat gecikmeli olarak Matt'ın dairesinden içeri girdiğinde, genç adamı bir aşağı bir yukarı dolaşırken buldu. Matt onu hemen kollarının arasına aldı ve öfkeyle, "Allah kahretsin, eğer geç kalacaksan ve çevren bombalarla doluysa, insan arayıp iyi olduğunu bildirir!" dedi ama genç kadının ne kadar yorgun olduğunu görünce bu sert çıkışından dolayı pişmanlık duydu.

Meredith, "Çok üzgünüm," dedi. "Bu kadar merak edeceğimi düşünemedim."

Matt gülümseyip kendini affettirmeye çalıştı. "İşin içinde sen olunca hayal gücümün ne kadar fazla çalıştığını anlatamam," dedi. Beraberce manzaranın en güzel görüldüğü köşe pencerelerinin önündeki koltuklara doğru yürüdüler.

Meredith, kendisini deri koltuğun üzerine bırakırken, "Bütün öğleden sonrayı polis merkezinde geçirdim," diye anlatıyordu. "Bombayı kimin yerleştirdiğini bulmak için sorular sordular. Bura-ya gelmek üzere üstümü değiştirmek için eve gittiğimde, Parker aradı. Bir saate yakın telefonda konuştuk."

Meredith Parker'la yaptığı telefon görüşmesini hatırlayınca kalbinde bir burukluk hissetti. Her ikisi de Parker'ın geceyi Lisa'nın

evinde geçirdiğinden bahsetmekten kaçınmıştı. Parker yalancı bir insan değildi. Sessiz kalmayı tercih etmesi gecenin platonik olmadığının teyidi sayılırdı.

Parker, telefonu kapatmadan önce ona mutluluk dileklerini ilemişti ama sesinin tonundan Matt'le mutlu olup olamayacağı konusunda kuşku vardı. Matt hakkında fazla bir şey söylememişti. Sözlerini, "En fazla yumruğu ıskaladığıma üzülüyorum," diyerek tamamlamıştı.

Konuşmalarının geri kalan kısmı iş hakkındaydı. O konunun da fazla iç açıcı olduğu söylenemezdi.

Meredith, kendini içinde bu düşüncelerden sıyırmaya çalışarak, "Kusura bakma, kafam çok meşgul. Baştan sona korkunç bir gün geçirdim," dedi.

"Anlatmak ister misin?"

Meredith ona baktı, kendinden emin, otoriter havası, kollarını kıvrıldığı yakası açık beyaz gömleği ve koyu renk pantolonu ile genç adam etrafına sanki enerji yayıyordu. Ve Meredith bu güçlü, sert görünüşlü erkeği yataкта, kollarının arasında nasıl inlettığını aklına getirdiğinde yüzünde şeytanca bir gülümseme belirdi. Bu düşünce çok hoşuna gitmişti. Ona âşıkı.

Matt'ın sorusu onu bu güzel düşüncelerinden ayırdı. "Yoksa la tırlamak istemiyor musun?"

Meredith, "Sana sıkıntı verdiğim için kendimi suçlu hissediyorum," derken bir yandan da tavsiyelerine ve tesellisine şiddetle ılı tiyaç duyuyordu.

Matt konuyu fazla dağıtmamak için, gülümseyerek, "Seni dinliyorum," dedi.

Meredith derin bir nefes alarak, "Esasında anlatmak kolay," dedi ve ayaklarını altına alıp Matt'e doğru eğildi. "En kötüsü, Bancroft hisselerinin günü üç puan aşağıda kapatmış olması."

Matt, "Şu bomba meselesi unutulduktan sonra tekrar çıkar," dedi.

Meredith başını sallayarak devam etti. "Bu sabah yönetim kurulu başkanı aradı ve benden cumartesi akşamki kavga için açıklama istedi. Birinci bomba ihbarını aldığımız zaman telefonda onunla konuşuyordum. Görüşmemiz yarım kaldı."

"Bomba olayları onları bir süre meşgul edecektir."

Meredith, bakışlarını genç adamın dikkatle kendisini inceleyen gözlerinden ayırıp pencereye çevirerek, "Her işte bir hayır vardır," dedi.

"Canını sıkın başka bir şey var mı?"

Matt'ın ısrarcı ses tonundan, Meredith'in canını sıkın başka şeylerin de olduğunu anladığı ve bunları öğrenmeye niyetli olduğu anlaşılıyordu. Meredith son derece mahcup bir ifadeyle Matt'e bakarak, "Houston'daki arsanın borcunun ödemesi için bana biraz süre verebilir misin? Kredi meselesini konuşmak için bugün Parker'ın aracılık ettiği bir başka kuruluşla toplanacaktık. Ama bomba olaylarını duyunca, bir süre bekleyip Bancroft'ta neler olup bittiğini görmek istediklerini söyleyerek toplantıyı ertelediler."

Matt, alaycı bir yüz ifadesiyle, "Parker çok düşünceli bir adammış doğrusu, bütün bunları sana anlatmak için tam gününü seçmiş," dedi.

"Yoo, hayır. Sadece cumartesi akşamı olanlardan dolayı özür dilemek için aramıştı. Konuşma kendiliğinden bu konuya geldi. Çünkü, yarın bu finansman kuruluşunun yetkilileriyle, kredi şartlarını ve süresini konuşmak için programlanmış bir toplantımız vardı. Ve Parker toplantının iptal edildiğini söylemek zorunda kaldı."

Çağrı cihazından gelen uzun bir sinyal sesi üzerine Meredith konuşmasını kesti ve koltuğun yanına bıraktığı çantasına uzandı. Cihazı çıkartarak gelen mesaja baktı, gözlerini kapatarak, başını koltuğun üzerine bıraktı. "Bir bu eksikti," diye söylendi.

"Neler oluyor?"

Meredith derin bir iç çekerek, Matt'e baktı, "Babam arıyor," dedi.

Genç adamın gözlerindeki sıcaklık kaybolmuş, suratı asılmıştı. "Babam onu aramamı istiyor. İtalya'da saat sabaha karşı iki ya da üç olmalı. Gecenin bu saatinde, ya sadece merhaba demek için arıyor ya da sonunda gazeteleri okudu. Telefonunu kullanabilir miyim?"

Babası, telefonda Roma havaalanında, onu Şikago'ya getirecek bir uçak bulmaya çalıştığını haykırdığında, Matt kaşlarını çatmış, Meredith'e bakıyordu. Santraldeki kız telefonu bağlar bağlamaz, Philip'in ilk sözleri "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırarak olmuştu.

Meredith, "Sakin ol lütfen," diye söze başladı ama Philip'i sakinleştirmek mümkün değildi.

"Aklını mı kaçırdın!" diye söylenmeye devam etti, "Seni birkaç

480 hafta yalnız bırakıyorum ve o serseriyle gazetelere manşet oluyor sun. Sonra da bomba ihbarları..."

Genç kadın, Matt konusunu şimdilik duymazdan gelerek, bombalar konusunda babasını rahatlatmak istedi. "Bombalar konusunda merak etme, üç bomba da bulundu ve etkisiz hale getirildi."

Philip, "Üç mü!" diye kükredi, "Üç bomba mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen hangi bombadan bahsediyordun?"

Philip, "New Orleans'taki sahte bomba ihbarı," diye cevapladı Meredith babasının sakin davranmak için büyük bir çaba harcadığını telefonda bile hissedebiliyordu. "Üç bomba mı bulundu? Ne zaman? Nerede?"

"Bugün, New Orleans'ta, Dallas'ta ve burada."

"Satışlar ne oldu?"

"Elbette olumsuz etkilendi." dedi Meredith ve ekledi: "Mağazaları kapatmak zorunda kaldık. Ama daha sonra bu açığı kapatacağımızı sanıyorum. Özel bir satış projesi üzerinde çalışıyorum. Reklam bölümündekiler adımı koydular bile *'Bomba İndirimleri'*."

"Hisselerin durumu nasıl?"

"Bugün üç puan düşüşle kapadı."

Philip öfkesini saklamaya ihtiyaç duymadan, "Ya Farrell?" diye sordu "Onunla ne haltlar karıştırıyorsun? Ondan uzak dur. Artık basının konferansı filan yok, anlaşıldı mı?"

Philip telefonda o kadar yüksek sesle bağıyordu ki, Matt söylediklerinin hepsini duymuştu. Meredith, çaresizlik içinde kendisine moral verecek bir çift tatlı söz söylemesi umuduyla genç adamı bakarken, Matt genç kadının babasına karşı çıkmasını beklemiş, yapmayınca da dönüp pencerenin yanına gidip sırtını dönerek dışarıyı seyretmeye başlamıştı.

Meredith, sakin bir sesle, babasına, "Şimdi beni iyi dinle," dedi "Sinirlenmeni gerektirecek bir şey yok. Kalp hastası olduğunu da unutma?"

Philip onu, "Benimle zavallı, sakat biriyle konuşuyormuş gibi konuşmaya son ver!" diye azarladı. Meredith babasının ağzına bir hap atıp yutmaya çalıştığına yemin bile edebilirdi. "Senden Farrell hakkında bir açıklama bekliyorum."

"Bu konuyu telefonda konuşmamızın doğru olacağını sanmıyorum."

Philip, "Allah kahretsin! Meredith, beni oyalamayı bırak!" dedi.

Meredith, "Belki de bu konuyu görüşmenin tam zamanı," diye düştü. Çünkü babası kaçamak cevaplarına daha çok tepki gösteriyordu. "Pekâlâ," dedi, "Madem ki istiyorsun şimdi konuşalım." Söz nasıl başlayacağını düşünüyordu. En iyisinin önce onu rahatlatmak olduğunu düşünerek, on bir yıl önce yaptıklarını kendi iyiliği için yaptığına inandığını göstermek istedi. "Beni sevdiğini biliyorum, on bir yıl önce yaptıklarını da benim için en iyisi olduğunu düşünerek yaptığına inanıyorum." Babasından cevap alamayınca sözlerine devam etti. "Matt'e gönderdiğin ve kürtaj olduğumu bildirdiğin telgraftan bahsediyorum. Her şeyden haberim var."

Babası, "Şimdi neredesin?" diye sözünü kesti.

"Matt'in dairesinde."

Meredith babasının sesindeki öfke, panik ve korkuyu hissedebiliyordu. "Şimdi oraya geliyorum. Uçağım üç saat içinde kalkıyor. Ondan uzak dur! Ona güvenme! O adamı tanımıyorsun, anlıyor musun?" Alaycı bir sesle ekledi: "İnşallah ben gelene kadar şirketi batırmazsın," dedi ve telefonu kapattı.

Meredith yavaşça telefonun ahizesini yere koyarken, arkası ona dönük, pencerenin önünde durmakta olan Matt'e baktı, kendi tarafını tutmadığı için Meredith'i suçlar gibiydi. Meredith sıkıntılı bir sesle, "Ne gündü!" dedi. "Sanırım ona karşı çıkıp, her şeyi anlatmadığım için bana kızıyorsun."

Matt, "Kızgın değilim, Meredith," dedi sakin bir sesle. "Sadece kendimi, baban dönünce pes etmeyeceğine, yine benden kuşkulannmaya başlamayacağına inandırmaya çalışıyorum. Daha da kötüsü benimle olmaktan kazanacaklarını ve kaybedeceklerini hesaplamaya başlarsın diye korkuyorum."

Meredith, onun yanına giderek, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Matt, yan gözle genç kadına baktı. "Günlerdir, babanın seyahatten dönüp de, benimle beraber olduğunu duyunca, bizi ayırmak için neler yapabileceğini tahmin etmeye çalışıyordum. Sanırım şimdi buldum."

“Duymadın galiba? Deminki sözünle ne demek istediğini sor-
dum?”

“Baban elindeki en büyük kozu kullanacak. Ve seni bir seçimi
yapmakla zorlayacak; Bancroft Şirketi’nin başkanlığını istiyorsan be-
nimle ilişkini kesmeni isteyecek. Ve ben,” diye ilave etti, içini çe-
kerek, “senin neyi tercih edeceğinden emin değilim.”

Meredith kendini o kadar yorgun ve bitkin hissediyordu ki, he-
nüz ortada olmayan bir sorunla uğraşacak halde değildi. “O kadar
ileri gideceğini sanmıyorum,” dedi. Zaman içinde babasını Matt’i
kabul etmeye ikna edebileceğini düşünüyordu. “Benden başka kim
sesi yok. Sevgisini ancak bu şekilde gösterebiliyor,” dedi. Durumu
daha da güçleştirmemesini ister gibi, yalvaran gözlerle Matt’e baka-
rak, “Önce biraz bağırarak, çağırarak, tehdit edecek ama sonunda
durumu kabul etmek zorunda kalacaktır,” dedi. “Lütfen kendini bi-
raz da onun yerine koy ve hayatın bütün kötülük ve çirkinliklerin
den korumaya çalıştığın on sekiz yaşında bir kızın olduğunu, servet
avcısı olduğuna inandığın bir adamın onu hamile bıraktığını düşün
Ne hissederdin?”

Matt, kısa bir sessizlikten sonra, “Herhalde ondan nefret eder-
dim,” dedi ve Meredith’in hemen sevinmesini önlemek için, “ama
sonunda kızımın hatırı için onu kabul ederdim sanıyorum. Kesinlikle
onun yaptığı gibi, terk edildiği yalanlarıyla kızıma işkence çektirme-
dim. Ya da adama para teklif ederek kızımı terk etmesini isteme-
dim,” diye ekledi.

Meredith yutkundu, “Sana para da mı teklif etti?”

“Evet, seni eve götürdüğüm gün.”

“Sen ne cevap verdin?”

Matt genç kadının iri gözlerinin içine bakarak gülümsedi ve ona
sarılarak, kulak memesini hafifçe ısıtırken, “Hayatımıza karışmanıza
gerektiğini söyledim,” diye fısıldadı.

Matt onu arabasına götürdüğünde saat gece yarısını geçiyordu
Meredith kendisini gün boyu yaşadıklarından yorgun ve saatlerce
sevişmekten gevşemiş hissediyordu. Meredith Jaguar’ının koltuğu-
na yerleşirken, Matt elini açık kapının üstüne koyarak, “Kendini ara-
ba kullanacak kadar iyi hissediyor musun?” diye sordu.

Meredith, yüzünde bitkin bir gülümsemeyle “Sanırım,” dedi
Motoru çalıştırdığında, arabanın radyosu da çalışmaya başladı

Matt, “Operadaki Hayalet oyununun galası için bir parti veriy-
rum,” dedi. “Tanıdığın bir sürü insan davetli. Kız kardeşim de ora-
da olacak. Senin avukatı da çağırmayı düşünüyordum. Birbirlerin-
den hoşlanacaklarını sanıyorum.”

Meredith onun kararsızlığını görünce, işini kolaylaştırmak için,
“Eğer bu bir davetse, cevabım evet,” dedi.

“Senden bir misafir gibi gelmeni istemeyecektim.”

Meredith, biraz utanmış biraz da kafası karışmış olarak direksi-
yona baktı. “Anlıyorum,” dedi.

“Senden karım olarak misafirlerimi ağırlamanı istiyorum.”

İşte o zaman Meredith, Matt’in kararsızlığının sebebini anladı.
Bir şekilde yarı resmî olarak beraberliklerini olan etmiş olacaklar-
dı. Genç adamın gri gözlerinin içine bakarak, gülümsedi. “Kıyafet
mecburiyeti var mı?”

“Evet, niye sordun?”

Meredith, “Çünkü,” dedi neşeyle, “karın olarak doğru bir kıya-
fet seçmeliyim.”

Matt, genç kadını arabadan dışarı çıkartıp ona sevinçle sarıldı ve
memnuniyetini göstermek istemişçesine uzun uzun öptü.

Radyo spikeri, Stanislaus Spyzhalski’nin cesedinin Belleville Il-
lionis dışında, kara yoluna atılmış vaziyette bulunduğunu anons et-
tiğinde, hâlâ öpüşüyorlardı.

Meredith başını geri çekerek yüzünde şaşkın bir ifadeyle Matt’e
baktı. “Duydun mu?”

“Daha önce duymuştum.”

Meredith Matt’in soğukkanlılığı ve bu kadar kayıtsız davranma-
sını tuhaf bulmuştu, ama kendini o kadar yorgun hissediyordu ki olay
hakkında yorum yapacak durumda değildi. Üstelik Matt’in dudak-
ları onu bir kez daha öpmek için yaklaşıyordu.

ELLİ İKİ

Intercorp'un sahip olduğu Inquest, merkezi Philadelphia'da bulunan bir istihbarat firması olup, eski CIA mensubu Richard Olsen tarafından yönetiliyordu. Matt saat 08:30'da asansörden çıktığında Olsen, Intercorp'un resepsiyonunda onu bekliyordu. "Seni gördüğüme çok memnun oldum, Matt," dedi.

Matt, "Beş dakika sonra görüşürüz," dedi. "Seninle görüşmeyi başlamadan önce birkaç telefon etmem lazım."

Matt bürosuna girdi; kapıyı kapattıktan sonra masasına oturdu. Büyük bir Şikago bankasının başkanının telefon numarasını çevirdi. Bankanın başkanı telefona birinci çalışta cevap verdi. "Benim Matt," dedi. "Düşündüğümüz gibi Reynolds Mercantise, Bancroft krediden çekiliyor. Buldukları yeni finansman kuruluşu da şimdilik vazgeçmiş."

Bankacı, "Ekonomik durum iç açıcı değil, kredi veren firmalar çok tedirgin," diye yorumladı: "Bu yılın ilk üç ayında Reynold Mercantise'in kredi verdiği iki büyük firma geri ödemelerini yapmadı. Onların da şu sıralarda paraya ihtiyacı var."

Matt, sabırsızdı. "Bunları biliyorum," diye cevapladı. "Senin bomba olayları onları ellerindeki kredileri başka bir kuruluşa devredecek kadar tedirgin etmiş olabilir mi?"

"İstersen bugün deneyelim."

Matt, "Bugün bu işi bitirin," diye emretti.

Bankacı, "Daha önce konuştuğumuz yaklaşımla, öyle değil mi?" diye tekrar teyit etmek istedi. "Biz bu borçları Collier Trust firması adına alacağız. Siz de daha sonra, en geç altmış gün içinde bizden devralacaksınız."

"Tamam."

"Colier'in ismini vermemizde bir sakınca var mı? Seninle ilişki kurabilirler mi?"

Matt, "Annemin kızlık soyadı," diye cevapladı, "kimsenin benimle ilişkisini anlayacağını sanmıyorum."

"Eğer şu bombalama olayları Bancroft'a ciddi bir zarar vermezse, biz de ilgilenebiliriz."

Matt, "Şartları o zaman konuşuruz," dedi. "Reynolds'la kredileri satın alma işini konuşurken, Collier Trust'ın Houston Projesini de finanse etmek arzusunda olduğunu söyle. Hemen Meredith Bancroft'u arasin ve bilgi versinler. İstedikleri kredinin sağlandığından hemen haberdar edilmesini istiyorum."

"Hallederiz."

Telefonu kapattıktan sonra Bayan Stern'i aradı ve Richard Olsen'i odasına almasını istedi. Olsen paltosunu çıkartıp Bayan Stern'e verdikten sonra henüz Matt'in masasının karşısındaki koltuğa oturmamıştı ki, Matt kafasını meşgul eden ilk soruyu sordu, "Polis bomba olayları hakkında ne biliyor?"

Olsen, çantasından bir dosya çıkartıp dizlerinin üzerine koyarken, "Fazla bir şey bilmiyorlar," diye cevapladı. "Ama benim gibi onların da bazı ilginç teorileri var."

"Neymiş onlar?"

"Öncelikle, polis bombaların patlamadan önce kolayca bulunabilecek yerlere yerleştirildiği düşüncesinde. İhbarın patlamadan saatler önce haber verilmesi de bu tezi kuvvetlendiriyor. Bombalar profesyonelce yapılmış. Yani bu intikam almak isteyen, işinden atılmış bir memurun ya da Bancroft mağazasında herhangi bir şekilde küçük düşürülmüş bir müşterinin işi değil demek istiyorum. Eğer polisin bu tezi doğruysa, -ki ben doğru olduğuna inanıyorum- o zaman bu bombaları koyan, mağazalara veya çalışanlara fiili bir zarar ver-

mek amacında değilmiş gibi görünüyor. Geriye bir tek sebep kalıyor, o da müşterileri kaçırarak mağazanın kârlılığına zarar vermek. Gördüğüm kadarıyla Bancroft'un satışları dün yurt çapında düştüğü için hisse senetleri de hatırı sayılır ölçüde değer kaybetmiş. O zaman sorulacak soru şu, böyle bir şeyi kim ve neden yapmak ister?"

Matt, sesindeki öfkeyi gizlemeye çalışarak, "Bilmiyorum," dedi. "Dün sana telefonda söylediğim gibi bizim dışımızda birileri Bancroft hisselerini toplamaya çalışıyor. Bunlar her kim idiyse, biz devreye girdikten sonra hisselerin değerinin artmasına sebep olduğumuz için, ya bizi korkutmak ve caydırmak ya da fiyatları yeniden düşürerek hisseleri daha ucuza mal edebilmek için bu bomba olaylarını tezgâhladılar.

"Bunların kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Olsen.

"Hayır yok. Ama bunlar her kimse, Bancroft'u o kadar çok istiyorlar ki, ne yaptıklarının farkında değiller. Şirket borç içinde ve kısa vadede hiç de akılcı bir yatırım değil."

"Bu senin için geçerli değil herhalde."

Matt, "Benim amacım kârlılık değil," diye cevapladı.

Olsen her zamanki tipik pervasızlığıyla, "Senin hisseleri alırsan neyin nedir o zaman?" diye sordu.

Matt'ın sessiz kalışı ve dik dik bakışından sorusuna cevap alamayacağını anladığından, "Kârlılık dışında sebepler arıyorum Matt. Eğer seninkini bilirim, belki benzer bir sebebi olabilecek başkalarını bulabilirim."

Matt, "Başlangıçta amacım Philip Bancroft'tan intikam almaktı," diye itiraf etti.

"Ondan intikam almak isteyecek ve bol parası olan başka kimseyi tanıyor musun?"

"Nasıl bilebilirim?" dedi Matt, ayağa kalkıp dolaşmaya başladı. "Kendini beğenmiş pis herifin tekidir. Tek düşmanı ben değilim herhalde."

"Tamam. Biz de işe buradan başlarız -yani Philip Bancroft'ın geçmişte kazandığı düşmanlar, özellikle, uzun sürede hem para kazanıp zenginleşen, hem de yıllar sonra da olsa intikam almayı amaçlayabilecek kadar acımasız olanlar."

"Çok saçma."

"Eğer akıllı başında hiçbir kuruluşun, kurbanını zayıflatmak için bomba yerleştirme gibi eylemlerde bulunmayacağını düşünecek olursak, fazla saçma görünmüyor."

Matt, "Hâlâ saçma," diye karşı çıktı "çünkü er ya da geç kim oldukları anlaşılacak. O zaman da bombalama olaylarından sorumlu tutulacaklar."

Olsen kibarca, "Eğer kanıt yoksa şüpheli olmak bir şey ifade etmez," dedi.

ELLİ ÜÇ

Üç mağazadaki satışlar, öğleden sonra bile artmıyordu. Meredith bilgisayarın başında beklemekten sıkılmıştı. Mark Braden şu sıralar da New Orleans'tan dönebilirdi. Sabahtan beri her an babasının kapıdan girmesini bekliyordu. Phyllis arayıp Parker'ın telefonda onunla görüşmek istediğini söylediğinde, mevcut endişelerinden biraz olsun uzaklaşacağını ümit etti. Parker, daha önce de arayıp moral vermiş ve çalışmıştı. Meredith, bu sefer de 'Herhalde o dostça aramaların dan biri,' diye düşündü. Parker'a karşı duygularının sevgiliden arı kadaşa bu kadar kolay geçişi nedeniyle, ona karşı hislerinin baştan beri sandığı kadar da derin olmadığını düşünüyordu. Üstelik Parker'ın bu değişikliğe hızla ayak uydurması yüzünden, nasıl olup da bu zamanlar evlenmeye karar verdiklerine şaşıyordu. Parker ile Meredith'in ilişkisi hakkında Lisa'nın sürekli iğnemelelerinde gerçek payı yok değildi. Ama Lisa'nın nişanlanmalarına karşı çıkmasının biraz da kıskançlıktan olduğundan kuşkulananması için yeteri kadar nedeni vardı. Bu Meredith'i biraz üzmişti. Eğer bunca sıkıntısı olmasa, Lisa'yı arayıp onunla konuşmayı bile düşünüyordu. Ayrıca bu konuyu önce Lisa'nın açması gerektiğine inanıyordu. Üstelik şimdiye kadar bunu çoktan yapmış olmalıydı. Bunları düşünmemeye karar vererek, telefonu açtı.

Parker neşeli bir sesle, "Merhaba güzelim," dedi. "Biraz iyi habere ne dersin?"

Meredith, "Nasıl karşılayacağımı bilemiyorum," diye cevapladı. Parker'ın neşesi ona da bulaşmış olmalıydı, çünkü gülümsüyordu.

"Houston'daki arsa için kredi verebilecek bir kuruluş var. İster sen bütün projeyi finanse edebilecekler. Elllerinde çanta, bu sabah bir melek gibi büromdan içeri girdiler ve benden krediyi devralabileceklerini söylediler."

Meredith, "Harika bir haber," dedi ama eğer işler bu kadar kötü gitmekte devam ederse, üç yeni mağaza ile ilgili kredi geri ödemelelerini nasıl yapacağını düşünmekten sevinemiyordu.

"Fazla sevinmiş görünüyorsun."

Meredith, "Satışların düşmesi beni endişelendiriyor," diye itiraf etti. "Aslında, bunları bankerimize söylememem lazım, ama o aynı zamanda benim en iyi dostum."

Parker duraklayarak, "Yarımdan sonra," dedi, "sadece dostun olacağım."

Meredith irkildi. "Bu ne demek oluyor?"

Parker, açıklama yapmaya fazla istekli değil gibiydi. "Paraya ihtiyacımız var," dedi. "Size verdiğimiz kredileri Houston projesini finanse etmeyi kabul eden finansman firmasına devrediyoruz. Bundan sonra ödemelerinizi Collier Trust firmasına yapacaksınız."

Meredith yüzünü buruşturdu. "Kime?"

"Collier Trust isimli bir finansman firması. Sizin mağazanın köşesindeki Criterion Bankası ile çalışıyorlar. Criterion haklarında çok iyi referans verdi. Daha doğrusu Criterion Bankası onlar adına benimle temasa geçti. Collier Trust'ın elinde çok miktarda nakit parası olan ve bunu değerlendirmek isteyen bir kuruluş olduğu ve bizdeki bazı kredilerle ilgilendiklerini söylediler. Ne olur ne olmaz diye, ben de bankanın istihbarat kaynaklarını kullanarak söylenenlerin doğru olup olmadığını kontrol ettim. Gerçekten çok sağlam bir kuruluş."

Meredith'in canı sıkılıyordu. Birkaç ay öncesine kadar her şey yolunda gidiyordu -tıpkı Reynolds Merchantile'in Bancroft'la olan ilişkisi ve kendi özel hayatı gibi. Şimdiyse her şey ne kadar karışık. Meredith, Parker'a yardımları için teşekkür ettikten sonra telefo-

nu kapattı. Bu Collier Trust konusu canını sıkıyordu. Bu şirketin adını daha önce duymamıştı, ama hiç yabancı gelmiyordu.

Birkaç dakika sonra, Mark Braden, telaşla Meredith'in bürosuna girdi. Yorgun görünüyordu ve tıraş olmamıştı. Pejmürde halinden dolayı özür dilemek ister gibiydi. "Söylediğin gibi havaalanından doğru buraya geldim," dedi. Paltosunu çıkartmış sandalyelerden birinin üzerine koymuştu ki, büronun dışından sekreterlerin sesleri duyuldu. Neşeyle birini selamlıyor gibiydiler. "Hoş geldiniz Bay Bancroft!" "İyi günler Bay Bancroft!" Korktuğu an nihayet gelmişti, Meredith ayağa kalktı.

Philip, kapıyı arkasından çarparak kapatırken, "Evet, söyleyin bakalım neler oluyor!" diye başladı. "Kahrolası uçak gecikmeseydi, saatler önce burada olacaktım." Hemen kendine özgü tarzıyla duruma hâkim olmuştu. Paltosunu çıkarırken, Mark Braden'a döndü. "Neler oluyor? Bu bomba olaylarının arkasında kimin olduğunu bulabildiniz mi? Sen niye New Orleans'ta değilsin? Orayı hedef aldıkları anlaşıyor!"

Mark, "New Orleans'tan şimdi geldim. Elimizde birkaç varsayımından başka bir kanıt yok," diye cevap verdi.

Philip duvardaki bilgisayarın yanına gitti ve klavyede birkaç tuşa bastıktan sonra ekranda günün toplam satış rakamları belirdi. Onları geçen yılın rakamlarıyla karşılaştırdı, bronzlaşmış yüzü birden donuk gri bir renk aldı. "Aman Tanrım!" diye fısıldadı, "düşündüğünden de kötü."

Babası gecikmeli de olsa yanağına dalgın bir öpücük kondurmuşken, Meredith, onu teselli etmek amacıyla, "Kısa süre içinde normale döner," dedi. Başka zaman olsa, babasının şu anki haline mutlaka gülerdi. Onu ilk defa olarak ütsüz bir elbiseyle görüyordu. Kıtalararası bir yolculuk yaptığı her halinden belli oluyordu. Tıraş olmamış, saçlarını elleriyle taramıştı anlaşılan.

"İnsanlar bugünlerde mağazaya gelmekten çekiniyorlar," dedi. "Şu bomba olayları biraz unutulsun, tekrar gelirler." Ayağa kalktı. Babasının oturması için masayı ona bırakıyordu ki, Philip, elyle yerinde kalmasını işaret ederek onu şaşırttıktan sonra masanın

önündeki misafir sandalyesine oturdu. Meredith, 'Göründüğünden daha sıkıntılı ve yorgun,' diye düşünüyordu.

Philip "Gittiğim günden başlayarak neler olduğunu anlat," dedi. Sonra Mark'a dönerek, "Otur Mark. Senin varsayımlarını dinlemeden önce, Meredith'ten duymak istediğim bazı şeyler var. Houston'daki arsanın tapu muamelelerini bitirdin mi?"

Meredith babasının bu özel projeden söz etmesine şaşırılmıştı. Mark'a bakarak. "Mark, bizi biraz yalnız bırakabilir misin? Bu konuyu..." diye söze başladı.

Babası, "Saçmalama Meredith," diye onun sözünü kesti. "Braden güvenilecek biri, bunu biliyorsun."

Genç kadın, "Elbette biliyorum," dedi ama bu konuda oldukça kararlıydı. "Mark, senden bizi beş dakika yalnız bırakmanı rica ediyorum."

Mark dışarı çıkana kadar bekledikten sonra, masanın etrafından dolanarak babasının yanına geldi. "Eğer Houston projesi hakkında konuşacaksak, o zaman Matt hakkında da konuşacağız demektir. Öfkeye kapılmadan dinleyebilecek misin?"

"Çok doğru, Farrell hakkında da konuşacağımızdan kuşkun olmasın, ama, ben önce işimi kurtarmak istiyorum."

İçinden bir his genç kıza, Matt'le olan ilişkisi dahil her şeyi şimdi anlatmanın tam zamanı olduğunu söylüyordu. Braden'ın dışarıda bekliyor olması, kafasının işle ilgili problemlerle dolu olması, babasına fazla yaygara yapma imkânı vermeyecekti. "Her şeyi bilmek istediğini söylüyordun, ben de anlatacağım. Fazla uzatmayacağım ve kronolojik sıraya göre anlatacağım. Birkaç dakika sürebilir, ama önceden bilmeni istiyorum ki bazı olaylarla Matt'in doğrudan ilgisi var."

Philip, kaşlarını çatarak, "Başla bakalım," dedi.

"Pekâlâ," dedi Meredith ve babası seyahate çıktığından beri notlarını aldığı ajandasına uzandı. Sayfaları karıştırarak konuşmaya başladı, "Houston'daki arsayı satın almaya çalıştık. Görüşmeleri sürdürüyorduk ki, başka birinin satın aldığını öğrendik." Başını kaldırdı ve babasının gözlerinin içine bakarak. "Alan firma InterCorp."

Philip sandalyesinden fırlamak üzereydi ki, Meredith onu, "Otur

ve sakın ol,” diye uyardı. “InterCorp arsayı satın aldı ve fiyatı iki katına çıkardı.” Sonra kelimelerin üstüne basarak, “Matt bunu senden intikam almak için yaptı. Çünkü Southville’deki imar izni işini senin engellediğini öğrenmişti. Ayrıca sana, senatör Davis’e ve Southville İmar Komisyonuna dava açmayı planlıyordu,” dedi ve babasının yüzünün solduğunu görünce hemen ilave etti. “Her şey halloldu. Dava filan açılmayacak. Ayrıca Matt Houston’daki arsayı yirmi milyon dolara bize satmayı kabul etti.”

Meredith belki biraz rahatlamıştır ümidiyle babasına baktı, ama adam nefretini ve öfkesini bastırmaya çalışarak, dimdik durmuş onu dinliyordu. Başını tekrar ajandasına eğerek, sayfaları karıştırmaya devam etti. Neyse, diye düşündü, bir sonraki problemin içinde Matt yoktu. “Sam Green, piyasadaki hisse senetlerimize son günlerde olağanüstü talep olduğunu söylüyor. Bu haftaya kadar fiyatlar oldukça yükselmişti, ama bombalama olayları tekrar fiyatların düşmesine sebep oldu. Blok hisse alımlarını kimin yaptığını araştırıyoruz. Sonuçlar bugün yarın belli olur.”

Babası, sert bir sesle, “Sam sana *devir almak* gibi bir terimden bahsetti mi?” diye sordu.

Meredith, ajandasının sayfalarını karıştırmaya devam ederek, “Evet,” diye cevap verdi. “Onu da düşündük, ama bu kadar borç içinde olduğumuz şu sıralar bizi kim ele geçirmeyi düşünebilir ki? New Orleans’taki bomba ihbarı olayını sen de duymuştun; birkaç gün satışların düşmesine sebep olmuştu.” Sonraki birkaç dakika boyunca ajandasındaki notları sırayla okuyarak babasını her konuda, hatta Parker’la yaptığı, yeni kredi verecek firmayla ilgili son konuşması da dahil olmak üzere, bilgilendirdi. “Böylelikle iş konusunu bitirdik,” dedi.

Philip sandalyede kımıldamadan oturuyordu, ama suratına renk gelmişti.

Meredith, “Şimdi sıra Matthew Farrell’le ilgili özel meselelerde,” dedi ve hemen ekledi, “Ne dersin? Onunla ilgili konuşabilir miyiz?”

“Evet,” dedi Philip.

Meredith sesini biraz daha yumuşatarak devam etti, “Houston arazisini aldığını öğrendiğim zaman, onunla konuşmak için evime

gittim. Matt yoktu ama babası oradaydı. Beni Matt’dan uzak durmam için uyardı ve on bir yıl önce oğlunun hayatını cehenneme çevirdiğimi ve torununu öldürdüğümü söyledi.” Philip dişlerini sıkmuş, genç kadını dikkatle dinliyordu. Meredith sakın bir sesle, “O hafta sonu Matt’i görmek için çiftliğe gittim ve o akşam, senin bize yaptıklarını konuştuk,” dedi. “Onu hastaneye sokmamışsın. Daha sonra vakit bulup, sakın kafayla düşündüğümde, bütün bunları beni servet avcısı sandığın birinden korumak için yaptığına karar verdim. Aslında, hiç karışmasan daha iyi olurdu.” Yüzünde acı bir gülümseme belirmişti. “Onu çok seviyordum. Beni ve bebeğimizi terk etmesine çok üzülmuştum. Ama sen bana ondan fazla acı çektirdin.” Babasının bir tepki göstermediğini görünce sözlerine devam etti. “Çiftlikte Matt’le görüştüğümüzden bir hafta sonra, senin sahte avukat yakalandı ve göz altına alındı. Yaptıklarını itiraf etmeye başlayıp, dolandırdığı müşterilerin isimlerini verdiğinde basın ayağa kalktı. Matt bu işle ilgilenerken onu hapisten çıkarttı ve gerekli önlemleri aldı. Daha sonra üçlü bir basın toplantısı yaptık. Birlikte ve dayanışma içinde olduğumuzu göstererek olayı fazla büyümeden kapatmaya çalıştık. Ve maalesef geçen cumartesi hep beraber doğum günümü kutlamak için yemeğe çıktık. Parker çok fazla içmişti ve... bir kavga çıktı, sonra yeniden gazetelere manşet olduk.” Sonra, alay eder gibi, “Sanırım son günlerde satışların yükselmesini basının bu konuya gösterdiği aşırı ilgiye borçluyuz,” diye ekledi.

Babası gülümsemedi. Konuştuğu zaman çok kızgın olduğu belliydi. “Parker’dan ayrıldın, değil mi?”

“Evet.”

“Farrell’in yüzünden mi?”

Meredith, kendinden emin bir tavırla, “Evet,” dedi. “Onu seviyorum.”

“O zaman aptalın birisin!”

“O da beni seviyor.”

Babası ayağa fırlayarak, “O canavar seni istemiyor. Sevdığı filan da yok! Sadece benden intikam almak istiyor,” diye haykırdı.

Babasının sarf ettiği sözler kadar, tavrı da kalbini kırmıştı, ama Meredith pes etmeye niyetli değildi. “Matt, benim basın toplantısında

birbirimizi çok az tanıdığımızı açıkladıktan ve bir daha bir araya gelmemizin mümkün olmayacağını herkese duyurduktan sonra, birkaç haftadan önce onun yanına taşınamayacağını anlayışla karşılıyor,” dedi. “Artık birbirinizle geçinmeyi öğrenmenin zamanı geldi sanırım. Yaptıklarından sonra, Matt’in de senden hoşlandığını söyleyemem, ama beni sevdiğinden eminim ve umarım o da geçmişini unutacaktır. Hatta belki seninle dost olmayı bile deneyebilir.”

Philip alay eder gibi, “Bunları sana kendisi mi söyledi?” diye sordu

Genç kadın, “Hayır,” dedi. “Ama...”

Philip, dişlerini gıcırdatarak, “O zaman bana on bir yıl önce söylediklerini dinle,” dedi. “O piç herif, kendi evimde, aranızı girdiğim takdirde beni önce mahvetmek sonrada mezara gömmekle tehdit etti. O zaman cebinde parası olmadığı için bu boş bir tehditten ibaretti, ama artık öyle değil! Tanrım!”

Meredith, “Ne yaptın da böyle bir şey söyledi,” diye sordu. Cevabı tahmin edebiliyordu.

“Senden saklamayacağım, seni ondan kurtarmak için onu satın almayı denedim. Parayı reddedince de ona bir yumruk attım!”

Genç kadın, “O sana vurdu mu?” diye sordu. Matt’in böyle bir şey yapmayacağından emindi.

“O kadar da aptal değildi! Benim evimde böyle bir şeye cesaret edemezdi. Polisi çağırıp onu tutuklattırmamdan korkmuş olacak. Ayrıca bana saldırırsa, senin ondan nefret edebileceğini düşünmüş olmalı ki, bu da onun işine gelmezdi. Çünkü sana büyükbabandan mülk yonlarca dolar miras kaldığını biliyor ve o paraya konmayı planlıyordu. Aranızı girdiğim takdirde neler yapacağı konusunda beni uyarmıştı. Şimdi söylediklerini yapıyor!”

Meredith “Uyarı falan değil, sadece boş bir tehditti o kadar,” dedi. Kendisini Matt’in yerine koyup neler hissetmiş olabileceğini anlamaya çalışarak, “Ne yapmasını bekliyordun, orada durup senin onu aşağılamana müsaade etmesini mi?” diye sordu. “Onun da senin kadar gururlu olabileceği hiç aklına gelmedi mi? O da senin kadar inatçı. Onun için birbirinize tahammül edemiyorsunuz.”

Philip kızının masum açıklamalarını şaşkınlık içinde dinlerken

öfkesi geçmişti. Daha sakın bir sesle, “Meredith çok zeki bir kadın olabilirsin, ama konu o adam olunca küçük bir budala gibi davranıyorsun. Bana deminden beri işimizi çok kötü etkileyecek bir sürü korkunç olay sıraladın ve bomba olayları dahil bütün bunların, Farrell’in hayatımıza yeniden girmesinden sonra olmaları sana hiç tuhaf gelmiyor mu?”

Meredith babasına, gülerek, “Saçmalama,” dedi.

Philip onu, “Kimin saçmaladığını göreceğiz,” diye uyardı ve masaya doğru uzanarak, telefonu açıp sekreteri aradı. “Braden’i buraya gönder. Sam Green ve Allen Stanley’i de arayın. Onlar da buraya gelsinler.”

Şirketin avukatı ve mali işler kontrolörü odadan içeri girer girmez, Philip konuşmaya başladı. “Şimdi beni iyi dinleyin,” dedi. “Çok açık konuşacağım ama her şey aramızda kalacak, anlaşıldı mı?”

Üç adam başlarını sallayarak anladıklarını belittiler. Philip Braden’a döndü. “Şu bomba olayları hakkındaki teorilerini söyle bakalım.”

“Polis yetkilileri de ben de bombaların mağazalara zarar vermek amacıyla yerleştirilmediğini düşünüyoruz. Tam tersi, patlamadan önce kolayca bulunabilecekleri ve eğer bir terslik olursa da çok az zarara sebebiyet verecek yerlere konmuşlardı. Üstelik Şikago’da bombanın bulunması vakit alınca, birisi polise telefon edip, ipucu vermiş. Sanki bu bombalama olaylarının arkasındaki her kimse, mağazalara bir zarar gelmemesine özen gösteriyor, çok tuhaf.”

Philip alay eder gibi, “Hiç de değil,” dedi. “Bana çok mantıklı görünüyor.”

Braden, Philip’e hayretle bakarak, “Ne gibi?” diye sordu.

“Çok basit! Eğer bir mağaza zincirini ele geçirmeye karar vermişsen, mağazalarına bomba yerleştirirsin, hisselerinin değeri düşer, sen de hisseleri daha ucuza satın alabilirsin. Bu arada bombaların gerçek bir zarara yol açmamasına özen gösterirsin -çünkü kahrolası mağazalar sonunda senin olacaktır!”

Odada çıt çıkmıyordu. Philip, Sam Green’e döndü. “Son iki ayda, bir seferde bin hisseden fazla almış her şirketin, her şahsın ve kuruluşun isimlerini içeren detaylı bir liste istiyorum.”

Sam Green, “Yarına hazır olur,” dedi. “Zaten bu konuda Meredith’in talimatı üzerine çalışmaları başlatmıştık.”

Philip, “Sabah ilk iş olarak istiyorum!” diye emretti. Sonra Braden’e döndü. “Matthew Farrell hakkında detaylı bir araştırma yapmanı istiyorum. Ne bulabilirsen bana getireceksin, anlaşıldı mı?”

Mark, “Ne tür bilgiler istediğini bilirsem yararı olur,” dedi.

“Başlangıç olarak, sahip olduğu ya da hisselerinin çoğunluğuna sahip olduğu bütün şirketlerin isimleri olabilir. Kişisel mali durumu hakkında ne bilgi edinebilirsen iyi olur. Mesela parasını nelerde ve hangi isimler altında tutuyor. İsim istiyorum anlıyor musun? Vakıflar ve hayır kuruluşları kurmuş olabilir. Bana isim getir.”

Meredith, babasının isimler konusunda ısrarının sebeplerini biliyordu. Sam’in getireceği yeni hisse sahipleri listesinde bu isimler var mı yok mu kontrol edecekti.

Philip, mali işler kontrolörüne doğru dönerek, “Allen,” dedi “Senden ve Sam’den Mark’a yardımcı olmanı istiyorum. Bu bilgi avında başka kimse olmamalı. Mağaza çalışanlarının kızının kocasının suçlusu olduğu bir konuda bilgi peşinde koştuğumuzu bilmelerini istemiyorum.”

Meredith babasına, “Eğer suçlu olduğuna dair elinde bir kanıtın yoksa, bir daha ondan bu şekilde bahsetmeni istemiyorum,” diye söylendi. Çok kızmıştı.

Philip kendinden çok emindi. “Anlaşıldı,” dedi.

Adamlar odadan çıktıktan sonra, Philip öne doğru uzanarak masanın üzerindeki kâğıt tutacağını eline aldı, bakışlarını Meredith’den kaçırma çalışarak, “Birbirimizden çok farklıyız, seninle, ben,” diye söze başladı ve bir süre durakladıktan sonra, “Seninle hep kavga ettik, çoğunda ben hatalyım. Ama o gemide tek başıma kaldığımda, düşünecek bol zamanım oldu. Seni başkan olarak istemediğimi açıkладığımda bana söylediklerini hatırladım. Beni seni sevmemekle suçlamıştın, ama yanıliyordun,” dedi. Başını kaldırıp Meredith’e baktı. “İtalya’da birkaç saatliğine anneni ziyaret ettim.”

Meredith, sanki böyle bir insan gerçekte yokmuş da bir efsane den bahsediyorlarmış gibi boş gözlerle babasına bakarak “Annemi mi?” diye tekrar etti.

“Yanlış anlama; planlanmış bir buluşma değildi,” dedi Philip. Ne

dense kendini savunma ihtiyacı duymuştu. “Doğrusunu istersen tartıştık. Beni, asılsız ihanet hikâyeleri uydurarak kendisini mahkûm etmiş olmakla suçladı...” Meredith babasının yüzündeki düşünceli ifadededen onun da annesiyle aynı fikirde olduğunu anladı. “Annen başka bir şey daha söyledi. Bütün yol boyunca onu düşündüm.”

Philip derin bir nefes aldı; Meredith’e bakarak, “Beni kıskanç olmakla ve sevdiğim insanları denetim altına almaya çalışmakla suçladı. Onları kaybetmekten korktuğum için haksız kısıtlamalarla hayatlarını bir kâbusa çevirdiğimi söyledi. Geçmişte sana yaptıklarını düşünecek olursak haksız sayılmaz.”

Meredith boğazında bir hıçkırığın düğümlendiğini hissetti, ama Philip’in bir sonraki sözleri adeta kanını donduracak kadar soğuk ve acımasızdı. “Şu anda Farrell hakkında hissettiklerimin kıskançlıkla bir ilgisi yok. O benim yıllardır uğraşıp büyük bir emek vererek meydana getirdiğim ve günün birinde senin olacak her şeyi yıkmaya uğraşıyor. Bunu yapmasına müsaade etmeyeceğim; onu durdurmak için her şeyi yapacağım. Bu konuda çok ciddiylim.”

Meredith, Matt’i savunmak üzere ağzını açmak üzereydi ki, babası elini kaldırarak onu durdurdu. “Haklı olduğumu anladığın zaman, bir tercih yapmak zorunda kalacaksın, Meredith -Farrell ya da ben. Seni kendisine bu denli bağlamış olmasına rağmen, zamanı gelince doğru kararı vereceğini umarım.”

“Böyle bir tercih yapmak zorunda kalacağımı sanmıyorum, çünkü Matt düşündüğün gibi biri değil!”

“Bu adam senin gözlerini kör etmiş. Neyse, bu sefer olanlara se-yirci kalmayacağım. Senin de hiçbir şey yokmuş gibi davranmanı engelleyeceğim. Soruşturmamızı tamamlayana kadar bu şirketin başkanlık görevini sürdüreceksin. Bancroft Şirketi senin doğuştan kazandığın bir hak, onun denetimini elinde tutmana engel olmaya çalışmakla yanlış yaptığımı fark ettim. Sam ve Allen Stanley’in anlatıklarına göre ben yokken her şeyi çok iyi yönetmişsin. Tek hatan bizi ele geçirmeye çalıştıklarını fark etmemen. Bu da çok doğal. Çünkü sen bu olayda bir mantık aramaya çalıştın. Şu andaki durumuyla Bancroft mantıklı bir yatırım değil. Bunda haklısın ama bütün bu olanların arkasındaki sebep intikam, mantık değil. Gerçekler ortaya çıktığı zaman bulunduğun makamın hakkını vermengerek. Ya düş-

manımızın yanında olacaksın ya da doğuştan hakkın olan bu mağazanın başkanı olarak, onu savunmak için savaşıyorsun. Tercihinin hakkına yönetim kuruluna bilgi vermek mecburiyetindeyim.”

“Tanrım! Matt hakkında o kadar yanlış düşünüyorsun ki!”

Philip, “Umarım senin hakkında yanılmamışımıdır,” diye onun sözünü kesti, “Çünkü peşinde olduğumuzu anlayıp izlerini örtmemesi için onu uyarmayacağın konusunda sana güvenmek zorundayım.” Paltosunu almak için uzandı. “Çok yorgunum. Eve gidip istirahat edeceğim. Yarın gelirim. Şimdilik toplantı odasını kullanacağım. Eğer yarından önce Braden bir şeyler bulursa beni muhakkak ara.”

Meredith, “Ararım, ama,” dedi meydan okurcasına, “Senden de bir söz vermeni istiyorum.”

Philip eli kapının kolu üzerinde, durdu ve geri döndü. “Ne sözü?” “Eğer Matt’in masum olduğu anlaşılırsa, yaptıkların için ondan sadece özür dilemekle kalmayacak, gerçekten ve samimi olarak onunla dost olacaksın! Dahası, Mark, Sam ve onu kötü tanıttığın herkese, damadın hakkında yanlış olduğunu itiraf edeceksin.” Philip konuyu omuz silkerek geçirmek istedi ama Meredith çok karardı. “Evet mi, hayır mı?”

Philip, “Evet,” diye mırıldandı.

Babası gittikten sonra, Meredith kendini koltuğuna bıraktı. Matt’i uyarmasını gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyordu ama kocasına karşı babası tarafından kurnazca planlanmış, bir komplonun içinde olduğunu hissediyordu. Babasının yokluğu sırasında yaptığı işleri takdirle karşılaması ve onu sevdiğini açıkça ifade etmesi Meredith’i çok duygulandırmıştı. En önemlisi artık bir umudu vardı. Bu umut, gerekler ortaya çıkıp babası Matt’ten özür dilediğinde, genç adamın bu özrü kabul etme nezaketini göstermesi ve çok sevdiği iki erkeğin dost olmaları bile birbirlerine karşı hissettikleri düşmanlığa son vermemişti.

Bütün iyimserliğine ve Matt’e duyduğu güvene rağmen, babasının söylediği bir şey kafasını meşgul ediyordu. O akşam Matt ile bir lokantanın loş bir köşesinde yemek yemişlerdi. Matt, babasıyla karşılaşmasının nasıl geçtiğini sorduğunda, Meredith, babasının Matt’i bomba eylemlerinin arkasında olmakla suçlaması dışında, her şeyi anlattı. Hikâyenin bu kısmını babası ondan özür dilediği

de anlatmayı planlıyordu. Babasının bir yorumuyla ilgili, kafasına takılan konuyu sormak için o akşam geç vakit Matt’in dairesine dönmelerini, sonra da sevişmelerinin bitmesini bekledi. Çünkü kocasının, onu sorguladığını ya da suçladığını düşünmesini istemiyordu.

Matt, yatakta dirseğinin üzerine doğrulup, parmaklarını Meredith’in yanağında gezdirirken, “Evine dön,” diye fısıldadı, “sana söz verdiğim cenneti, farklı yerlerde, birbirimizden ayrı yaşarken ve yarı evliymiş gibi davranırken veremem.”

Meredith dalgın bir şekilde gülümsediğinde, Matt genç kadının kafasının başka şeylerle meşgul olduğunu fark etti. İki parmağıyla çenesinden tutup yüzünü kendisine çevirerek, “Neyin var?” diye sordu sakın bir ses tonuyla.

Meredith onun gözlerinin içine bakarak, “Babamın söylediği bir şey,” diye itiraf etti.

Babasından söz eder etmez hemen Matt’in yüzü asıldı. “Ne söyledi?”

“Eğer aramıza girdiği takdirde, yıllar önce onu mahvetmekle sonra da mezara gömmekle tehdit ettiğini söyledi. Bunu gerçekten söylemedin, değil mi?”

Matt, kısaca, “Söyledim,” diye cevapladı ve ilave etti, “bunu söylediğim zaman baban beni satın almaya kalkışmıştı ve seni bırakmam için tehdit ediyordu. Ben de onu aramıza girmemesi için kendi yöntemlerimle tehdit ettim.”

Meredith, genç adamın gözlerinin içine bakıp sanki gerçeği okumak istiyordu. “Ama söylediklerin ciddi değildi, öyle değil mi?” diye sordu

“O zaman çok ciddiydim. Ve her zaman söylediklerimi yapmışımdır,” dedi. Genç kadını uzun uzun öptükten sonra, “Ama,” diye mırıldandı, dudaklarını onun yanağında gezdirerek, “bazen fikir değiştirdiğim de olmuştur...”

Meredith, “Ya onu gömmek,” diye sordu ısrarla. “Gerçekten öldürmeyi mi düşünmüştün?”

“Tehdidin o bölümü daha ziyade mecazi anlamda söylenmiş bir söz, ama o zaman canını biraz yakmayı istemedim değil.”

Meredith biraz rahatlamıştı, ama soracakları daha bitmemişti.

Dikkatini dağıtmaması için, parmaklarını kendisini öpmeye hazırlanan Matt'ın dudakları üzerine koydu, "Neden onu satın almak istediğini söyledin?"

Matt başını kaldırdı, Meredith, kendisinden şüphe ettiği için canı sıkılmıştı, "Babanın teklif ettiği parayı reddetmiştim. Beni senin paranın peşinde olmakla, seni sevmemekle suçluyordu. Ona senin parana ihtiyacım olmadığını ve bir gün onu alıp satabilecek kadar param olacağını söyledim. Sanırım tam olarak kullandığım kelimeler bunlardı. Onu mezara gömmek sözleriyle de aynı şeyi kastetmiş olmalıyım."

Meredith huzurlu bir şekilde başını genç adama doğru uzattı, parmaklarını onun dudaklarından çekip, gülümseyerek, "Şimdi, beni öper misin?" diye fısıldadı.

ELLİ DÖRT

Meredith, ertesi gün kapısının önünden gazeteyi alırken o kadar mutluydu ki hâlâ gülümsüyordu. Gazetenin manşetini gördüğünde dizlerinin bağının kesildiğini hissetti:

MATTHEW FARRELL STANISLAUS SPYZHALSKI CİNAYETİ İLE İLGİLİ OLARAK SORGULANDI

Hemen gazeteyi açarak haberi okumaya başladı. Haber, önce sahte avukatın boşanma belgelerinde yaptığı tahrifattan başlayarak, bilgi tazeliyor ve Matt'ın dün öğleden sonra bu konuyla ilgili polis tarafından sorgulandığını bildirerek sona eriyordu.

Meredith habere bir kez daha dehşetle baktı. Matt dün sorgulanmıştı. Dün, Matt, sadece bundan söz etmemekle kalmamış, hiçbir şey olmamış gibi davranabilmişti. Matt'ın duygularını saklama becerisine bir kez daha hayretler içinde kalarak, kapıyı kapattı, işe gitmek için hazırlanmak üzere içeri girdi. Büroya gidince onu aramayı düşünüyordu.

Meredith, bürosuna vardığında Lisa'nın bir aşağı bir yukarı do-

laşarak onu beklediğini gördü. Lisa, kapıyı arkasından kapatırken “Meredith, konuşmamız lazım,” dedi.

Meredith çocukluk arkadaşına bakarken, gülümsemekte tereddüt etmesinden, ona duyduğu güvenin sarsıldığı belli oluyordu. “Ben de ne zaman sözünü edeceksin diye merak ediyordum,” dedi.

“Neyi kastediyorsun?”

Meredith boş gözlerle ona bakarak, “Parker’ı kastediyorum,” diye cevap verdi.

Lisa Parker’ın adını duyunca biraz sarsılmıştı. “Parker mı? Oh, Meredith, Tanrım, seninle o konuda konuşacaktım ama kendimde bir türlü yeterli cesareti bulamadım,” dedi. “Bugüne kadar onu senin gözünde küçük düşürmeye çalıştığım için, sanırım benim dünyadaki en yalancı insan olduğumu düşünüyorsundur. Ama sana yemin ederim, bütün bu aşağılamaları onunla evlenmene engel olmak için yapmadım. Sadece onu arzulamama engel olabilmek için. Kendim için, anlıyor musun? Kendimi, onun işe yaramaz, boş kafalı bir bankacı olduğuna ikna edebilmek için yaptım. Allah kahretsin, sende onu gerçekten sevmiyordun -görmüyor musun, döndüğü zaman Matt’ın kollarına ne kadar çabuk düştün.” Sanki o cüretkâr Lisa’dan eser yoktu. “Oh, lütfen, benden nefret etme ne olur. Lütfen. Meredith.” Sesi titriyordu. “Seni kendi kız kardeşlerimden daha çok seviyorum. Zaten senin istediğin adamı sevdiğim için hep kendimden öğrendim...”

Meredith, St. Stephen’in sekizinci sınıfındaki iki küçük kızın okulun bahçesinde kavga edişlerini ve birbirlerine meydan okuyuşlarını hatırladı. Artık büyümüşlerdi ve arkadaşlığın ne demek olduğunu bilecek kadar akıllanmışlardı. Lisa gözlerinde yaşlarla ona bakmaktaydı. “Lütfen,” diye fısıldadı, “benden nefret etme.”

Meredith içini çekerek, “Senden nefret edemem,” dedi. “Seni çok seviyorum. Üstelik benim başka kız kardeşim de yok.” İki genç kadın tıpkı sekizinci sınıftayken yaptıkları gibi birbirlerine sevgiyle sarıldılar. Tek fark, üzerlerinde renkleri solmuş okul üniformaları yerine şık, son moda elbiseler olmasıydı. Birbirlerinden ayrıldıkları zaman, Lisa gülümseyerek, “Biliyorum, benim Parker’la beraber olmam,” dedi, “sana ihanet gibi gelmiştir.”

“Doğrusunu istersen öyle oldu -sizi aradığım sabah ikiniz yatakta beraberdiniz.”

Lisa gülmeye başladı. Sonra birden ciddileşerek, “Ama ben buraya Parker’dan bahsetmeye gelmemiştim,” dedi. “Matt’in dün polis tarafından sorgulandığını okudum. Ben...” Meredith’e bakmamaya çalışıyordu. “... herhalde, bazı şeylerden emin olmak istedim. Yani, polis Matt’in Spyzhalski’yi öldürdüğünü mü düşünüyor?”

Meredith sakın görünmeye çalışarak, “Neden düşünsünler? Daha da önemlisi sen niye öyle düşünüyorsun?”

Lisa, “Bir şey düşündüğüm yok,” diye karşılık verdi. “Sadece basın toplantısından önce avukatla konuştuklarını hatırladım. Matt’in o herife çok kızdığı ve seni bir rezaletten korumak istediği ortadaydı. Ve o sırada söylediği bir şey çok tuhafıma gitmişti... Bir tehdit içeriyordu sanki.”

Meredith, “Neden bahsediyorsun?” diye sordu. Çaresizlik yerini sabırsızlığa terk etmişti.

“Matt’in avukatı ona Spyzhalski’nin bir serseri olduğunu ve mahkemede şov yapmak istediğini söylediğinde verdiği cevaptan bahsediyorum. Avukata Spyzhalski’ye fikrini değiştirtmelerini ve onu kasabanın dışına çıkarmalarını söylemişti. Daha sonra ‘ben onunla ilgilenirim’ demişti. Bu işi,” dedi Lisa, Meredith’in gözlerinin içine bakarak, “acaba Matt yaptırmış olabilir mi?”

Meredith, “Bu hayatımda duyduğum en saçma ve çirkin suçlama!” diye karşılık verdi. Konuşmaya devam edecekti ki babasının sesi her iki kadının da oldukları yerde kapıya doğru dönmelerine sebep oldu.

Philip, toplantı odasını Meredith’in odasına bağlayan kapının eşiğinde duruyordu. “Polisin seninle aynı fikirde olacağını sanmıyorum,” dedi. “Hatta, polisi bilgilendirmek senin görevin.”

Meredith, birden korkuya kapılarak, “Hayır,” dedi. Çünkü polislerin Matt’in sözlerini nasıl yorumlayacaklarından emin değildi. Birden aklına bir şey geldi ve gülümseyerek babasına baktı. Şimdi kendini daha rahat hissediyordu. “Ben Matt’in karısıyım. Öyle bir mecburiyetim yok.”

Philip Lisa'ya baktı. "Sen de duydun ve o serseriyle evli değilsin."

Lisa, Meredith'in gözlerindeki yalvaran ifadeyi görünce hemen onun yanında yer aldı. "Doğrusunu isterseniz, Bay Bancroft," dedi yüzünde özür dileyen bir gülümsemeyle, "Matt'in böyle bir söz sarf ettiğinden emin değilim. Evet, kesinlikle." Sonra, "Hayal gücümün ne kadar fazla çalıştığını bilirsiniz," diye ilave etti, geri, geri yürüyüp ofisten çıkarken. "İşte işimde başarılı olmamın nedeni de bu; çok kuvvetli bir hayal gücüne sahibim."

Meredith babasına yaklaşıp, o an aklına gelen bir şeyi söyledi. Sakin olmaya çalışarak, "Biliyor musun?" dedi. "Her konuda Matt'i suçlamak sende bir saplantı haline gelmiş. Madem ki Matt beni sevmiyor ve senden intikam almak için kullanıyor, o zaman beni olası bir rezaletten korumak için neden Spyzhalski'yi öldürsün?" Soru etkisini göstermiş, babası verecek cevap bulamayınca homurdanarak odadan çıkmıştı. Meredith, bu başarısının sevincini yaşayamadan, Matt'in daha sonra söyledikleri aklına geldi. Spyzhalski'nin cesedinin bulunduğu gece onunla gazetecileri atlatma konusunda şakalaşmalarını hatırladı. Matt, o içeri girene kadar ön kapıda gazetecileri oyalamaktan bahsetmişti. *Gerçekten benim için bunları yapar mısın?* diye sorarken Meredith şaka yapıyordu ama Matt'in yüzündeki ifade çok ciddiye. Cevabı da öyle. *Senin için neler yapabileceğimi bilemezsin.* demişti, *yalnızca senin için.*

Meredith masasına doğru yürüdü ve başını iki yana sallayarak, "Kes şunu!" dedi kendi kendine. "*Başkalarının şüphelerinin seni etkilemesine izin vermemelisin!*"

Ama o gün saat altıda, Meredith böyle düşünmekte zorlanmış ya başlamıştı. Babası, Mark Braden'la beraber bürosuna girip elinde tuttuğu iki raporu öfkeyle masasına fırlatırken, "Bunlar ilk deliller, Meredith," diyordu.

Meredith üzerinde çalışmakta olduğu reklam bütçesiyle ilgili raporu bir kenara itti ve canının sıkıldığını gizlemeksizin, karşısında duran adamlara bakarak, raporları önüne çekti. Birinci rapor Matt'in geçmişiyile ilgili detaylı bir çalışmaydı. Raporda Mark, kocasının sahip olduğu düzinelerce şirketin ve ilişkisi olan her kuruluşun kenar

larını kırmızıyla işaretlemişti. İsimlerden sekizinin yanında kocaman çarpı işaretleri vardı. Bancroft hisselerinden, son iki ay içinde 1000 hissedenden fazla blok alımı yapan şahıs, kuruluş ve şirketlerin isimlerini içeren rapora baktı ve heyecandan kalbi çarpmaya başladı. Matt'in geçmişiyile ilgili raporda çarpı işareti konulan sekiz isim yeni hissedarlar arasındaydı. Matt'in InterCorp dışındaki firmaları aracılığıyla hatırı sayılır oranda Bancroft hissesine sahip olduğu görünüyordu.

"Bu sadece başlangıç," dedi babası. "Hissedarlar listesi daha tam olarak güncelleşmedi. Farrell hakkındaki rapor da tamamlanmış değil. Daha ne kadar hisse sahibi olduğunu Tanrı bilir. Hisselerin değeri artınca, mağazaların birkaçına bomba koydurarak fiyatı düşürmek istedi. Böylece daha fazla hisse senedi satın almak için daha az para harcamak zorunda kalacaktı. Şimdi her şeyin arkasında onun olduğunu kabul ediyor musun?"

Meredith soğuk bir sesle, "Hayır," dedi ama neye karşı çıktığından tam olarak emin değildi; babasının haklılığına mı yoksa kendisinin gerçekleri anlama konusundaki yeteneksizliğine mi? "Bütün bunlar sadece Matt'in hisselerimizi satın almaya karar verdiğini gösteriyor. Bunun birkaç sebebi olabilir. Belki de uzun vadede iyi bir yatırım olduğuna karar vermiştir ve senin şirketinden para kazanmak fikri hoşuna gidiyor olabilir!" Ayağa kalktı ve iki erkeğe bakarak, "Ama bütün bu söylediklerinizin mağazalara bomba koymak ve insanları öldürtmek iddialarıyla uzaktan yakından ilgisi yok!" diye ekledi.

Philip öfkeyle, "Senin akıllı olduğunu sanıyordum!" dedi. "O Allahın cezası herif, peşinde olduğumuz arsayı satın alıyor. Üstelik, şu anda yönetim kuruluna girebilecek kadar hissesi var..." Meredith onun sözünü kesti. Kendisine verdikleri belgeleri çantasına doldururken, "Geç oldu," dedi. Sesinden kırgın olduğu anlaşılıyordu. "Ben eve gidiyorum, orada çalışacağım. Mark'la sen bu insan avına benzersiz devam edersiniz!"

Meredith kapıya doğru yönelmişti ki, babası genç kadını, "On-dan uzak dur, Meredith," diye uyardı. "Yoksa sen de suç ortağı olursun. Onu suçlayabilmek için yeterli kanıtlara en geç cuma gününe kadar sahip olacağımızı sanıyorum."

Meredith döndü ve küçümser bir ifadeyle, “Ne gibi bir suçlama?” diye sordu.

“Eğer yüzde beşten fazla hisse alımı yaptıysa -ki bundan adım gibi eminim- bildirimde bulunmadığı için, Sermaye Piyasası Kurulu kurallarını ihlal ettiğinden, önce Sermaye Piyasası Kuruluna şikâyetle bulunacağım. Eğer böyle bir durum varsa, polisi bomba tehditleriyle ilişkisi olmadığına inandırmakta oldukça zorlanacak.”

Meredith arkasını döndü ve odadan çıkarak, kapıyı kapattı. Matt’in ona hediye ettiği arabanın yanına varıp, direksiyonun başına oturuncaya kadar, yol boyunca herkese iyi geceler dileyip gülümsemeyi başarabilmişti. Elleriyle direksiyonu sıkıca kavradı. Bütün vücudu sanki bir nöbet geçiriyormuş gibi titriyordu. Bütün bu olanlara Matt’in mantıklı bir açıklaması olacağını ve korkuya kapılmasının gereksiz olduğunu kendine tekrarlayıp duruyordu. Bu kadar sıradan delillerle onu mahkûm etmeye hakkı olmadığını düşünüyordu. Bunları defalarca tekrar ettikten sonra titremesi biraz hafifledi. Anahtarı çevirerek arabasını çalıştırdı. Matt masumdu. Bundan emindi. Ondan şüphe ettiği için kendinden utanıyordu.

Eve gidip üstünü değiştirdikten sonra ise endişelerini ve korkularını tamamen kafasından atmasının mümkün olmadığını anladı. Kendini çok çaresiz hissediyor ve hiçbir şeye dikkatini veremiyordu. Çantasından reklam bütçesini çıkartıp, okumaya başladı. Ama başaramayacağını hissetti. Eğer onu görebilse, onunla konuşabilse, gözlerinin içine bakabilse, babasının suçlamalarının dayanaksız olduğundan emin olacaktı.

Matt’in dairesinin kapısını çalarken, kendini onun tesellisine olan ihtiyacı olduğu için geldiğine inandırmaya çalışıyordu. Kapıyı Joe O’Hara açtı. Meredith’i görünce ağzı kulaklarına vararak, “Nasılsınız Bayan Farrell? Matt geldiğinize çok sevinecek! Hiçbir şey onu daha fazla mutlu edemezdi,” dedi.

Meredith bu adamın can alıcı bir oyuncak ayıya benzer varlığına artık alışmıştı.

Joe kapıyı kapatırken, “Matt kütüphanede,” dedi. “Gelirken yanında bir sürü evrak getirmişti. Ama sizi görünce hepsini bir kenara

bir bırakacağından eminim. Sizi onun yanına götürmemi ister misiniz?”

Meredith Joe’ya gülümseyerek, “Hayır, teşekkür ederim,” dedi. “Yolu biliyorum.”

Joe, Meredith’in yüzünü kızartacak kadar anlamlı bir ifadeyle, “Ben birkaç saat için dışarı çıkıyorum,” dedi.

Matt’in çalışma odası olarak kullandığı kütüphaneye girmeden önce bir süre kapının eşiğinde durup, genç adamı seyretti. Onun yanında olmanın ve varlığını hissetmenin ne kadar huzur verici olduğunu düşünüyordu. Matt başını kaldırıp, Meredith’in kendisini serettiğini görünce, gözleri parladı, yüzü aydınlandı ve dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle, “Bugün benim şanslı günüm olmalı,” dedi. Ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. “Bu akşam görüşmeyeceğimizi sanıyordum. İşin olduğunu ve biraz uyumak istediğini söylemiştin. Bavullarını da beraber getirdiğini düşünmek,” diye sırtarak ilave etti, “acaba çok mu iyimserlik olur?” Genç kadını kollarının arasına alıp öperken, Meredith öpüşüne karşılık vermeye çalışıyordu, ama Matt genç kadının huzursuzluğunu fark etmekte gecikmedi. “Neden her beraber oluşumuzda, aklımın başka şeylerle meşgul olduğu gibi bir hisse kapılıyorum,” diye sordu.

“Sezgilerin benimkilerden daha iyi çalışıyor.”

“Bu da ne anlama geliyor?”

Meredith, “İnsanların aklından geçenleri anlama konusunda senin kadar başarılı olmadığım anlamına geliyor,” diye cevapladı ve işte o zaman Matt, genç kadının oraya sadece kendisini görüp güven tazelemeye gelmediğini anladı.

Bazı sorulara cevap almaya gelmişti.

Matt, “Neden oturma odasına geçmiyoruz? Daha rahat ederiz ve bana bu sözünle ne demek istediğini açıklarsın,” dedi.

Meredith kafasındaki, dile getirmeye bile cesaret edemediği suçlamalar yüzünden vicdan azabı çektiği için, bir yerde oturamayacak kadar huzursuzdu. Bu yüzden ayakta kalmayı tercih etmişti. Genç adamın dikkatli bakışları altında, odada dolaşırken, mermer masanın üzerindeki Matt’in annesiyle babasının ve Julie’nin resimlerini inceliyordu.

Matt genç kadının gergin olduğunu hissediyordu. “Aklından neler geçiyor?” diye sordu.

Onun ses tonu, Meredith’in dalgınlığına son verdi. Başını kaldırdı ve aklından geçenleri hemen sıraladı. “Polisin Spyzhalski’nin ölümüyle ilgili olarak seni sorguladığını bana neden söylemedin? Bütün gece beraberdik, senin de şüpheliler arasında olduğunu belli bile etmedin.”

“Sana söylemedim, çünkü yeteri kadar sıkıntın vardı. Ayrıca, polis Spyzhalski’nin bütün müşterilerini sorguluyor ve ben bir şüpheli değilim.” Matt, genç kadının yüzündeki ifadeden rahatladığını fark etti ama hâlâ kendisine tam anlamıyla güvenmediği belliydi. “Yoksa öyle miyim?”

“Öyle ne?”

“Cinayet zanlısı -yani sen öyle mi düşünüyorsun?”

“Elbette öyle düşünmüyorum! Kusura bakma Matt. Çok yorucu bir gün geçirdim.” Genç adama büyük bir dikkatle bakarak, “Babam birisinin şirketimizi ele geçirme çabasında olduğuna inanıyor,” dedi. Matt’in yüzündeki ifadede hiç değişiklik yoktu. “Bombaları koyan her kim ise, şirketi ele geçirmeye çalışan kişiyle aynı kişi ya da grup olduğu kanısındadır.”

Matt, “Haklı olabilir,” dedi. Kendisinden şüphe edildiğini anlamış olmalıydı ve Meredith, ‘Bu yüzden benden nefret edecek,’ diye düşünüyordu. Üzüntüyle başını çevirince, gözleri Matt’in annesiyle babasının gülümseyen fotoğrafına takıldı. ‘Çiftlikte paketlediğim fotoğrafın aynısı,’ diye düşündü. Fotoğraflar ve altlarındaki isimler... İsimler. Annesinin kızlık soyadı Collier’di. Collier Trust, Bancroft’un borçlarını satın alan kuruluşun ismiydi. Eğer kafası başka meselelerle dolu olmasa ilişkisi daha önce kurabilirdi.

“Annenin genç kızlık soyadı Collier, değil mi?” diye sordu. Sensesinden çektiği acıyı anlamak mümkündü. “Collier Trust sensin, öyle değil mi?”

Matt, “Evet,” dedi. Niçin böylesine olumsuz tepki gösterdiğini anlamaması gibi bakıyordu.

Meredith gerileyerek, “Aman Tanrım!” dedi. “Hisselerimizi topluyorsun, borçlarımızı satın aldın. Ne yapmayı planlıyorsun? Öde mede gecikirsek bizi köşeye sıkıştırıp, ele geçirmeyi mi?”

Matt, “Çok saçma,” dedi ve genç kadına yaklaştı. “Meredith, sana yardım etmeye çalışıyordum.”

“Nasıl? Borçlarımızı satın alıp, hisselerimizi toplayarak mı?”

“Her ikisiyle de.”

“Yalan söylüyorsun! Hisseleri almaya birlikte yediğimiz o ilk öğle yemeğinden sonra başladın. Tarihlere baktım. Bana yardım etmeye filan çalışmıyordun!”

Matt samimi bir ifadeyle, “Doğru, o zamanlar yardım etmeyi düşünmüyordum bile,” dedi. “Blok hisse alımlarına başladığım zaman yönetim kurulunda bir sandalye sahibi olabilmeyi planlıyordum.”

Meredith, “Ve almaya devam ettin,” diye karşılık verdi. “Ancak şu sıralar daha ucuza mal ediyor olmalısın, çünkü fiyatlar bomba ihbarlarından sonra oldukça düştü! Lütfen bana doğruyu söyle,” diye sorarken sesi titriyordu, “Gerçeği bilmek istiyorum, lütfen! Spyzhalski’yi öldürttün mü? Bu bomba ihbarları senin başının altından mı çıktı?”

“Hayır, elbette ki hayır!”

Meredith, Matt’in tepkisini duymazdan gelerek, “İlk bomba olayı beraber yemeğe çıktığımız ve babamın Southville İmar Komisyonu’na senin talebini reddetmeleri yolunda baskı yaptığını öğrendiğin hafta içinde olmuştu! Biraz olağanüstü bir rastlantı değil mi sence?”

Matt, “Söylediklerinin hiçbirinden sorumlu değilim,” dedi ve ilave etti, “Beni dinle! Gerçeği öğrenmek istiyorsun, öyle mi? Sana gerçeği anlatacağım.” Sesi daha sakinleşmişti, “Beni dinler misin, sevgilim?”

Genç adamın yumuşak ses tonu, gri gözlerindeki dayanılmaz sızıcılık ve ona *sevgilim* deyişi karşısında, aldatılmış kalbi sanki dışarı fırlayacakmış gibi atmaya başlamıştı. Başını salladı. Bugüne kadar ondan bu kadar çok şeyi bu kadar ustalıkla saklamayı başaramışken, doğruları söylüyor olsa bile artık ona nasıl inanabilirdi?

“Daha önce de söylediğim gibi hisseleri toplamaya babandan intikam almak için başlamıştım. Sonra çiftlikte, mağazanın senin için

ne kadar önemli olduğunu anladım. Aynı zamanda babanın seyahat-ten döndükten sonra bizi tekrar birlikte görünce, seni benden ayır-
mak için elinden geleni yapmaya çalışacağını biliyordum. Kısa sü-
rede seni ikimiz arasında bir tercih yapmaya zorlayacaktı. Bir taraf-
ta Bancroft Şirketi'nin başkanlığı diğer tarafta ben. Bunun için yö-
netim kurulunu denetim altına alabilmemi sağlayacak kadar hisse al-
maya devam ettim. Böylelikle Bancroft Şirketi'ni bizi ayırmak için
bir koz olarak kullanamayacaktı.”

Meredith ona baktı, kendisinden bu niyetli girişimini ve diğer
düşündüklerini saklamış olduğu için genç adama karşı güveninin
sarsıldığını hissediyordu. “Ama bu duygularını bana açıklama gere-
ğini bile duymadın,” dedi.

“Nasıl bir tepki göstereceğinden emin değildim.”

“Ve dün sana bize kredi verecek yeni finansman firması Collier
Trust’tan bahsettiğim zaman, karşıma geçip kendimi aptal yerine
koyuşumu seyrettin.”

“Yardımlarımı kabul etmemenden korktum.”

Meredith, “O kadar aptal değilim,” diye cevap verdi. Sesi titri-
yor, tutmaya çalıştığı gözyaşları sanki gözlerini yakmaya başlıyor-
du. “Yardım falan değil, akıllıca bir taktik! Babama bir gün onu sa-
tın alacağını söylemişsin, şimdi onu yapıyorsun! Birkaç bombanın
ve benim yardımlarımla.”

“Öyle görünüyor, biliyorum.”

Meredith, “Çünkü öyle!” diye bağır-
dı. “Yıllar önce olanlar hak-
kındaki gerçekleri anlatmak için çiftliğe geldiğimden beri sana an-
lattığım her şeyi kendi çıkarların için kalpsizce kullandın. Bana ya-
lan söyledin.”

“Hayır, sana hiç yalan söylemedim.”

“Beni kandırdın. Aynı şey! Yöntemlerin bu kadar çirkin, ni-
yetinin ne kadar soylu olduğuna inanmamı bekliyorsun. Kusura bak-
ma! Yapamam!”

Matt, “Bunu yapma,” diye uyardı onu. İçinden bir ses onu kay-
betmek üzere olduğunu söylüyordu. “On bir senelik güvensizliği
yapmaya çalıştığım her şeyin üzerini örtmesine izin verme.”

Meredith onun tamamen haksız olmadığını biliyordu. Ancak,
Matt’in işine gelmeyen sahte bir avukatın esrarengiz bir biçimde öl-
düğünü ve onun işlerine karışan babasının, kısa süre içinde ipleri
Matt’in elinde olan bir kukla olacağını unutamıyordu. Kendine ha-
kim olamayarak, “Bana ispat et,” diye haykırdı, isteri krizi geçirme-
nin kenarındaydı. “Kanıt istiyorum.”

Matt’in yüzü gerildi. “Sana kundakçı ya da katil olmadığını ka-
nıtlamalıyım, öyle mi? Söylediklerinle ilgili suçlu olmadığımı anla-
man için delil istiyorsun öyle mi.”

Matt’in sözlerinin doğruluğu suratına tokat gibi çarparken, Me-
redith kalbinin paramparça olduğunu hissetti.

Matt, tekrar konuştuğunda sesi sanki çok uzaklardan geliyordu.
“Yapman gereken tek şey resmî makamlar suçluyu yakalayana ka-
dar, birkaç hafta bana güvenmen,” dedi ve ona elini uzattı. Şefkat-
le, “Güven bana sevgilim,” dedi.

Güvensizlik Meredith’in içini kemiriyordu. Kendisine uzanan ele
baktı ama kılmıdayamadı. Bomba olayları rastlantı olamaz gibiydi...
polis Spyschalzki’nin bütün müşterilerini sorgulamıyordu, çünkü onu
sorgulamamışlardı.

Matt, “Ya bana şimdi elini ver,” dedi, “ya da bu işi burada biti-
rip ikimizi de bu acıdan kurtaralım.”

Meredith ona güvenmek, elini genç adamın avcuna bırakmak is-
tiyor, ama bunu bir türlü yapamıyordu. “Yapamam,” diye fısıldadı.
“İstiyorum, ama yapamam.” Matt elini çekti. Yüzündeki ifadeden
hiçbir şey anlamak mümkün değildi. Bakışlarına artık daha fazla
dayanamadığından, Meredith ona arkasını döndü. Cebinden Matt’in
kendisine hediye ettiği arabanın anahtarlarını çıkardı, tekrar Matt’e
dönerek anahtarları ona uzattı. Sesinin titremesine engel olmaya çalı-
şarak, “Üzgünüm,” dedi. “Şirketimin iş ilişkisi olan kişilerden yirmi
beş doların üzerinde hediye kabul edemem.”

Matt kılmıdamadan duruyordu. Anahtarları almak için elini uzat-
madı. Meredith o anda içinde bir şeylerin parçalanmakta olduğunu
hissetti. Anahtarları masaya bıraktı ve koşarak çıktı.

Dallas, New Orleans ve Şikago’daki satışlar ertesi gün beklen-

medik derecede iyi gitmişti. Meredith biraz olsun rahatlamıştı ama bilgisayarında rakamları seyrederken keyfinin yerinde olduğu söylenemezdi. On bir yıl önce Matt'i kaybettiğinde hissettikleriyle şimdiki duyguları çok farklıydı. On bir yıl önce olayların seyrini değiştiremeyecek kadar çaresizdi. Bu kez seçim tamamıyla kendisinin ve korkunç bir hata yapmış olma korkusu onu yiyip bitiriyordu. Oysa, Sam Green'in son raporu Matt'in düşündüklerinden fazla Bancroft hissesi almış olduğunu gösteriyordu. Belki bombaları yerleştirenlerle ilgili bir şeyler bulmuşlardır, ama bilgi vermek için kendisine erişememişlerdir diye, o gün iki kez, Mark Braden'a, Şikago, New Orleans ve Dallas Polisini aratmıştı. Fikrini değiştirmesine ve Matt'i aramasına yardım edecek en ufak bir işaretin peşindeydi. Ama henüz bombayı koyanlarla ilgili hiçbir ipucu yoktu.

Eve vardığında altı haberlerini dinlemek için televizyonu açtı. Ama sonuç hep aynıydı. Hiç bir yeni haber yoktu. Çaresizlik içinde, oylanmak için, Noel ağacını süslemeye karar verdi. Televizyonda gece haberleri başladığında ağacı süslemeyi bitirmiş altına koyacağı hediyeleri düzenlemekle meşguldü. Kalbi ümitle çarparak, ağacın yanına, yere oturdu. Büyük bir dikkatle dinlemeye başladı.

Bomba olayları ve Spyzhalski cinayetinden söz edilmesine rağmen, Matt'i temize çıkaracak bir bulgudan söz edilmemişti.

Artık ümidini tamamen yitirmiş olan Meredith televizyonu kapattı, oturduğu yerde gözlerini ağacın yanıp sönen ışıklarına dikmiş, Matt'in boğuk sesi kulaklarında yankılanıyordu: *Öyle ya da böyle, riske girip bana güvenmek zorundasın Meredith. Tehlikeyi göze alarak oyuna katılman gerekir. Oynamazsan kazanamazsın. Gerçekten seçim yapma zamanı geldiğinde, Meredith risk alma cesaretini gösterememişti. Ona söylediği diğer, güzel sözleri hatırlıyordu. Sevgi dolu sözleri: Eğer yanıma taşınırsan, sana cenneti altın bir tabakta sunarım. İstedğin her şeyi. Kendimle beraber elbet! Bu bir paket anlaşma.*

Önceki gece ondan ayrılırken, Meredith geriye dönüşü olmadığının farkında değildi. Masum olduğu anlaşılrsa bile artık Matt'i kay-

betmiş olduğunu şimdi anlıyordu. Bunu o zaman düşünmeliydi. Ama düşünse bile, güvenini kaybettiği için ona elini uzatamazdı.

Onu kaybetmişti...

Başını kollarına dayayarak ağlamaya başladı.

ELLİ BEŞ

Ertesi gün öğleden sonra saat beş sıralarında, Meredith, birkaç saattir sürmekte olan, olağanüstü yönetim kurulu toplantısına çağırıldı. Odaya girdiği zaman toplantı masasının başındaki sandalyenin kendisine ayrılmış olduğu gördü. Şaşırmıştı. Kendisini seyreden soğuk ve ciddi yüzlere heyecanını belli etmemeye çalışarak yerine oturdu. Babası dahil masanın çevresinde toplanmış olan yönetim kurulu üyelerine bakarak, “İyi günler beyler,” dedi. Aldığı, “İyi günler,” cevapları arasında en dostça olanı yaşlı Cyrus Fortell’e aitti. Yaşlı adam, “İyi günler, Meredith,” demiş ve “bugün her zamankinden daha güzel görünüyorsun,” diye ilave etmişti.

Meredith korkunç görüldüğünün farkındaydı. Gülümseyerek yaşlı adama teşekkür etti. Meredith, kendisinden Matt ile ilgili açıklama isteyeceklerini düşünüyordu, ama diğer konularda da sorulanı olabildi. Bu nedenle, solunda oturan yönetim kurulu üyesinin masanın üzerinde duran bir dosyayı başıyla işaret ederek buz gibi bir ses tonuyla söylediklerini duyunca çok şaşırdı. “Meredith, bu bel-

geleri imzalaman için hazırladık. Bu toplantı biter bitmez resmî makamlara gerekli başvuruda bulunmak istiyoruz. Önce bir oku istersen. Birlikte hazırladığımız için bizim okumamız gerekmiyor.”

Cyrus, Meredith’le aynı zamanda önündeki dosyayı açıp okumaya başlarken, “Benim haberim yok,” dedi.

Meredith, bir an için gördüklerine inanamadı. Ama ne olduğunu anladığında içinde bir şeylerin düğümlendiğini, midesinin bulandığını ve kusmak üzere olduğunu hissetti. Okuduğu ilk belge Borsa Başkanlığına hitaben yazılmış, Matt’in Bancroft hisselerini ele geçirmek için kendisinden bilgi sızdırarak yaptığı işlemlerle kasıtlı hareket ettiğini belirten ve bir an önce durdurularak durumun araştırılmasını isteyen bir şikâyet mektubuydu. İkinci şikâyet mektubu ise FBI’ya ve Dallas, New Orleans, Şikago Polis Müdürlüklerine hitaben yazılmıştı. Meredith, bu şikâyet mektuplarında bu şehirlerdeki Bancroft Mağazalarına konan bombalarla Matt Farrell’in ilişkisi olduğuna dair kuvvetli nedenleri olduğunu bildiriyordu. Üçüncü mektup ise Şikago Polis Müdürlüğüne hitaben yazılmıştı. Matt Farrell’in avukatıyla yaptığı bir telefon konuşmasında Spyzhalski’nin hayatını tehdit edici sözlerini işitmişti, karısı olarak sessiz kalma hakkından feragat ederek bu açıklamayı yapıyordu. Mektup sonunda Spyzhalski’nin cinayetinden kocasının sorumlu olduğuna inandığını belirten bir cümle ile bitiyordu.

Meredith, yarısının bile gerçek olduğu kanıtlanmamış, içinde özenle seçilmiş cümlelerle en şiddetli suçlamaların yer aldığı dosyayı inceleyen bütün vücudunun titremeye başladığını hissetti. Beyninde bir ses ona kocası hakkında ortaya atılan ve hiçbir değeri olmayan bu delillere inandığı için ne kadar aptal ve hain olduğunu haykırıyordu. Artık her şeyi daha iyi görüyordu, Matt’e güvenmemekle yaptığı yanlış, yönetim kurulunun amaçlarını, babasının yeni tezgâhlarını, her şeyi...

Nolan Wilder, kalemini genç kadına doğru uzatarak “İmzala Meredith,” dedi.

İmzalamak.

Meredith seçimini yaptı. Daha önce yapmış olması gereken seçimi. Yavaşça ayağa kalktı. “İmzalamak mı?” diye tekrar etti aşağılayıcı bir ifadeyle. “Öyle bir şey yapmaya niyetim yok!”

Wilder buz gibi bir ses tonuyla, “Bu dosyayı, adaletin yerini bulması ve doğru olanın yapılması için olduğu kadar, senin kendini temize çıkarmak isteyeceğini ve Farrell ile olan ilişkini kesmene yardımcı olacağını düşünerek hazırladık,” dedi.

Meredith, ellerini masanın üzerine koyup, masanın etrafındaki insanların yüzüne baktı. “Sizi ilgilendiren şeyler bunlar mı?” dedi. “Doğruluk ve Adalet?” Bazı yönetim kurulu üyeleri önlerindeki dosyaya koydukları imza konusunda duydukları rahatsızlıktan dolayı bakışlarını Meredith’den kaçırmaya çalıştılar. “O zaman size doğruları açıklayacağım!” Meredith’in sesi toplantı odasında cınlıyordu. “Matthew Farrell’in bomba olaylarıyla bir ilgisi yok, Spyzhalski cinayetiyle de. Borsa Başkanlığına şikâyeti gerektirecek bir davranışta da bulunmuş değil. Gerçek şu ki, siz ondan korkuyorsunuz. Onun başarılarının yanında sizin iş hayatındaki başarılarınızın ne kadar zayıf kaldığını ve onun bu şirketin en fazla hisseye sahip ortağı olarak bu yönetim kurulunda yer almasının sizi ne kadar değersiz kılacağını çok iyi biliyorsunuz. Çaresizsiniz ve ondan korkuyorsunuz. Siz istediniz diye bu kâğıtları imzalayacağımı gerçekten düşündüyseniz, sadece korkak değil aynı zamanda aptalsınız!”

Yönetim kurulu üyelerinden biri, “Sana kararını bir kez daha düşünmeni öneririm, Meredith,” diye onu uyarmak istedi. Yüzündeki ifadeden genç kadının söylediklerinden hoşlanmamış olduğu anlaşılıyordu. “Ya bu şirketin geçici başkanı olarak şirketinin menfaatlerini korumak için gerekeni yapar ve bu belgeleri imzalarsın, ya da senin bu şirketin düşmanı ile işbirliği içinde olduğunu düşünüyoruz.”

Genç kadın, “Bana Bancroft’taki görevimin ne olduğunu hatırlatıyorsunuz ve benden bu belgeleri imzalamamı istiyorsunuz, öyle mi?” diye tekrar etti ve bir kez daha ne kadar doğru tarafta olduğunu fark etti. “Bu dosyanın içindeki iftiralarınız, karalamalarınız karşısında Matthew Farrell’in bu şirkete neler yapabileceği hakkında hiç bir fikriniz yok mu? Sizi mahkemelerde süründürdükten sonra Bancroft’a ve size sahip olacağının farkında değilsiniz, öyle mi?”

“Sen belgeleri imzala, biz o riski alıriz.”

“Hayır!”

Nolan Wilder, bazı yönetim kurulu üyelerinin Farrell ve yapacak-

ları konusunda huzursuzluk duymaya başlamış olduklarının farkına varmaksızın, Meredith’e baktı ve her zamanki soğuk ses tonuyla, “Bu şirketin sorumlu bir görevlisi olarak, senin sadakat duygularının yanlış tarafta olduğunu görüyorum. Ya şu an burada istifanı verirsin, ya da benim yanıldığımı kanıtlayarak bu belgeleri imzalarsın, Meredith.”

Meredith adamın gözlerinin içine bakarak, “Cehenneme kadar yolun var!” dedi.

Cyrus, yumruğunu masaya vurup, diğerlerini şaşırtarak, “Harika-sın, güzelim,” dedi. “Her zaman güzel bacaklardan başka meziyetlerinin de olduğunu farkındaydım!” Meredith onun söylediklerini duymamıştı bile. Ayağa kalktı, arkasını dönüp kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Ofisine doğru yürürken, Matt’in neşeyle söylediği sözleri hatırladı. Yönetim kurulu onu mantıksız bir konuda zorladığı takdirde ne yapacağını sorduğunda, genç adamın verdiği cevap, *Onlara gidip ...ti-rip gitmelerini söylerim*, olmuştu. Bu sözler aklına gelince gülmek için kendini zor tuttu. Meredith hayatında hiç kimseye böyle bir şey söylememişti. Ama biraz önce içerde söyledikleri aşağı yukarı aynı anlamda geliyordu. Birden kendisiyle gurur duydu. Matt’in partisi bu akşamdı, eve gidip hemen üstünü değiştirmesi gerekiyordu. Ofisine girdiğinde masasındaki telefon çalıyordu. Phyliss çıktığı için telefona Meredith cevap vermek zorunda kaldı.

Soğuk ve mağrur bir ses, “Bayan Bancroft,” dedi “Adım William Pearson. Bay Farrell’in avukatıyım. Bütün gün Stuart Whitmore’a erişmeye çalıştım ama telefonlarıma cevap vermeyince sizi aramaya karar verdim.”

Meredith, kişisel eşyalarını çantasına doldurabilmek için ahizeyi omzunun üzerine yerleştirerek, “İyi yapmışsınız,” dedi. “Neden aradınız?”

“Bay Farrell sizinle arasındaki on bir haftalık anlaşmaya devam etmemek arzusunda olduğunu size bildirmemi istedi. Ayrıca,” diye devam etti, “altı gün içinde boşanma için başvurmanızı, yoksa yedinci gün bizim başvuruda bulunacağımızı bilmenizi istiyor.”

Meredith gün boyu dayanabileceğinden fazla baskı ve tehditle karşı karşıya kalmıştı. Pearson’un uğursuz, kendini beğenmiş sesi

hepsinin üstüne tüy dikmişti! Telefonu kulağından uzaklaştırdı, ahi-zeye bakarak, Matt'den öğrendiği cümleyi söyledikten sonra, telefonu Pearson'un suratına kapadı.

Pearson'un söyledikleri ancak istifasını yazmak için oturduğunda etkisini göstermeye başladı. Yönetim kurulunda hissettiği zafer duygusu, yerini Matt'in söylediklerinin yol açtığı bir korkuya terk etmeye başlıyordu. Meredith çok geç kalmıştı. Matt boşanmak istiyordu. Hem de hemen. Hayır, bu doğru olamazdı. Daha hızlı yazmaya başladı. İmzaladı, ayağa kalktı ve yazdıklarına tekrar baktı. O gün ikinci defa gerçeğin korkunç gücünü hissetti. İşte o sırada babası içeri girdi. Meredith bir kez daha her şeyden ayrılmakta olduğunu fark etti. Babasından bile.

Meredith istifa mektubunu ona doğru uzatırken, Philip, "Yapma, Meredith," dedi.

"Bunu bana sen yaptırıyorsun. Bu evrakları hazırlamalarını sen istedin, sonra da beni kurbanlık koyun gibi kucaklarına attın. Beni bu seçime sen zorladın."

"Sen onu seçtin, beni değil. Onun için hakkın olan mirası da bırakıyorsun."

Meredith terden ıslanmış avuçlarını masasına dayayarak, "Böyle bir seçime gerek olmamalıydı, babacığım," dedi. Kafası o kadar karışık ki, babasıyla yıllar önce küçük bir çocukken ona hitap ettiği gibi konuştuğunun farkında değildi. "Niçin bana bunları yapıyorsun? Niçin hayatımı mahvediyorsun? Niçin hem seni hem onu sevmiyorum?"

Philip öfkeyle, "Mesele bu değil," dedi. Omuzları çökmüş sesi üzüntülüydü. "O suçlu ve sen bunu görmek istemiyorsun. İnanmak istediğin tek şey benim kıskançlık duygularıyla hareket eden sahtekâr biri olduğum."

Meredith, "Çünkü," diye babasının sözünü kesti, "bu doğru. Öylesin. Beni sevmiyorsun, mutlu olmamı istemiyorsun. Bu sevgi değil, bencillik. Bir başka insana sahip olmaya çalışmak," Çantasını kapattı, cüzdanını ve paltosunu alarak kapıya doğru yöneldi.

Philip genç kadının arkasından bir kez daha seslendi. "Meredith, yapma."

Meredith durdu ve döndü. Yaşlı gözlerle, babasının bitkin ve

yorgun yüzüne baktı. "Elveda," dedi yüksek sesle, içinden, "babacığım," diye fısıldadı.

Resepsiyonun önünden geçerken Mark Braden'in ona seslendiğini duydu. Genç adamın yüzünde zafer kazanmış bir kumandan ifadesi vardı. "Acele büroma gelmen lazım. Gordon Mitchell'in sekreteri her şeyi itiraf etti. Mitchell'i kısırdık. Pis herif rüşvet alıyor-muş."

Meredith, sakın bir sesle, "Bu söylediklerin bir şirket sırrı," dedi, "ben artık bu şirkette çalışmıyorum."

Mark'ın suratı birden asıldı. "Anlıyorum," dedi. Kızgınlığı ve üzüntüsü o kadar samimiydi ki, Meredith çok duygulanmıştı.

Meredith gülümsedi, "Anladığına eminim," dedikten sonra dönüp gitmek üzereyken, Mark elini omzuna koyarak onu durdurdu. Bu hareketiyle, Bancroft'un menfaatlerini korumak için çalıştığı on beş sene boyunca ilk defa kendi kuralını çiğnemiş oluyordu. Şirketle ilgili bir meseleyi ilk defa şirket dışında birine anlatıyordu. Bunu yapmasının sebebi bu konuyu bilmeye en fazla hakkı olan kişinin Meredith olduğuna inanmasıydı. "Mitchell birkaç satıcıdan büyük miktarda komisyon alıyormuş. Bir tanesi şantaj yaparak onu başkanlıktan vazgeçirmiş."

"Sekreteri bunları öğrenince mi onu ele vermiş?"

Mark, alaycı bir tavırla, "Tam olarak değil," diye cevapladı. "Birkaç haftadır biliyormuş. İlişkileri varmış ve onunla evlenmek için verdiği sözü tutmamış."

"İhbar etme sebebi bu mu?"

"Hayır. Kızdan yıllık raporları hazırlamasını istemiş ve yaptığı işi beğenmeyip onu geri zekâlı olmakla suçlamış. Aptal herif, hem kıza verdiği evlilik sözünü tutmuyor, hem de kıızı geri zekâlı olmakla suçluyor. Düşünebiliyor musun? Üstelik kıızı, aylardır satınalmacı yapma konusunda oyalıyormuş. Sebebi bu. Kız evlilik konusunda kendisini aldattığını tahmin edebiliyormuş, ama satınalmacı olma konusunda çok kararlı olduğu için söylediklerini hazmedememiş."

Meredith, Braden'in yanağına bir öpücük kondurarak, "Anlattığın için teşekkür ederim," dedi "Hep merak edecektim."

"Meredith, ne kadar üzgün olduğumu bilmeni isterim..."

"Üzülme," dedi, Meredith. Kontrolünü kaybedip orada ağlama-

ya başlamaktan korkuyordu. Uzandı, asansörün düğmesine bastı ve Mark'a bakarak, "Katılmam gereken çok önemli bir parti var. Geç kalıyorum. Üstelik bu davet edilmediğim bir parti ve ben istenmeyen bir misafirim," dedi. Asansörün kapıları açılıp içeri girerken, "Bana şans dile," diye ekledi ve asansörün kapıları kapandı.

Mark arkasından, "İyi şanslar," diye seslendi.

ELLİ ALTI

Matt, aynanın karşısında papyonunu düzeltiyordu. Kısa bir süre önce Meredith'in bu akşam yanında olmasını ve karısı olarak misafirlerini onunla beraber ağırlamasını istemişti. Ama artık bu geçerli değildi. Artık onu düşünmek, hatta hatırlamak bile istemiyordu. Bu kez onu sonsuza dek, kalbinden ve kafasından çıkarmıştı. Pearson'a boşanma ile ilgili talimatları vermek en zor adımıydı. Sonrası daha kolay olmuştu.

Babası, odasına girerken, "Matt," diye seslendi. "Burada seni görmek isteyen biri var. Güvenliğe yukarı göndermelerini söyledim. İsmi Caroline Bancroft. Meredith'in annesiymiş. Seninle konuşmak istiyor."

"Def et gitsin. İsmi Bancroft olan kimseyle konuşacak bir şeyim yok."

Patrick, "Gelmesine izin vermemin sebebi," dedi "seninle mağazalara konan bombalar hakkında konuşacakmış. Bu bomba olaylarının arkasında kim olduğunu bildiğini söylüyor."

Matt bir an durakladı, sonra omuzlarını silkerek smokininin ceketine uzandı. "Bildiklerini polise anlatmasını söyle."

"Çok geç, onu içeri aldım. Burada."

Matt, içinden küfrederek döndüğünde, babasının kadını yatak odasının kapısına kadar getirmiş olduğunu gördü.

Yüzünde ne düşündüğünü belli etmeyen sakın bir kararlılıkla, kapının eşiğinde duran kadının Meredith'e olan benzerliği bir an için Matt'i çok şaşırttı. Saçları ve gözleri Meredith'ininkilerle aynıydı. Matt, 'Bu benzerlik bile onu kolundan tutup kapı dışarı atmam için yeterli,' diye düşündü.

Caroline Bancroft, "Sanırım bir parti veriyorsunuz ve ben sizi rahatsız ediyorum," dedi. "Uçağım Şikago'ya yeni indi. Buraya gelmekten başka çarem yoktu. Philip'in bana inanmak şöyle dursun, Meredith'i görmeme bile izin vermeyeceği uçakta aklıma geldi. Kızımın evinin adresini de bilmiyordum."

Matt, "Benim adresimi nereden buldunuz?" diye sordu.

"Sen Meredith'in kocasının değil mi?"

Matt, "Eski kocası olmak üzereyim," diye düzeltmek gereğini duydu.

Caroline, kızının evlendiği adamı incelerken, "Ya!" dedi. "Bunu duyduğuma üzıldüm. Ama önce sorunuza cevap vermeliyim. Şikago gazetelerini okurum. Geçtiğimiz günlerde, bir gazetede bu evle ilgili geniş bir röportaj vardı."

Matt, "Pekâlâ," dedi. "Buraya geldiniz ve beni buldunuz. Bana ne söylemek istiyorsunuz?"

Matt'in ses tonundan Caroline'in tüyleri diken diken olmuştu ama buna rağmen gülümsedi. "Philip'in sizi de Bancroft isminden nefret ettirmeyi başardığını görüyorum."

Bu sözler üzerine Matt, kendini tutamayıp az kalsın gülecekti. "Sizi buraya getiren sebep nedir?" diye sordu.

Caroline paltosunun düğmelerini çözüp, boynundaki eşarbi gevşetirken, "Philip, geçen hafta İtalya'daydı," diye başladı. "Orada bana anlattıklarına göre Bancroft mağazalarına konan bombalardan seni sorumlu tutuyor. Ve senin Bancroft'u ele geçirmeye çalıştığını düşünüyor. Ama yanılıyor."

Matt alaycı bir sesle, "Böyle düşünebilen birine rastlamak memnuniyet verici" dedi.

Caroline, Matt'in umursamazlığı karşısında sinirlenmemeye çalışarak, genç adamı kendisine inandırabilmek için daha çabuk konuş-

maya başladı. "Sadece düşünmüyorum, öyle olduğunu biliyorum. Bay Farrell, ben de önemli miktarda Bancroft hissesi var. Altı ay kadar önce, Philip'in babasının karısı Charlotte Bancroft beni aradı. Beni hayatından çıkardığı ve kızımdan mahrum ettiği için Philip'ten hesap sorma şansına sahip olmak isteyip istemediğimi sordu. Charlotte, Seaboard Industries şirketinin sahibidir."

Matt, Meredith'in üvey büyükannesi hakkında söylediklerini hatırladı. "Yanılmıyorsam bu şirket ona kocasından miras kalmıştı," dedi.

"Evet ve Charlotte onu dev bir şirketler topluluğu haline getirdi."

Matt, kadının durakladığını görünce "Ve?" dedi.

Caroline genç adama baktı, neler hissettiğini anlamaya çalışıyordu. "Ve şimdi," dedi, "Bancroft Şirketleri'ni grubuna katmaya çalışıyor. Bana eğer yeteri kadar hisse sahibi olursa, genel kurulda onun lehine oy kullanıp kullanmayacağımı sordu. Philip'ten nefret ediyor. Ama sebebini bilmediğimi sanıyor."

Matt, "Philip Bancroft'un onun nefretini kazanmak için fazla çaba gösterdiğini sanmıyorum," dedikten sonra dönüp smokininin ceketini giydi. Kapının zili sürekli çalıyor, paltolarını çıkarmak için girişte kısa süre durmak zorunda kalan misafirlerin neşeli sesleri yatak odasına kadar geliyordu.

Caroline, "Philip'ten nefret ediyor," dedi. "Çünkü o Philip'in peşindeydi babasının değil. Babasıyla nişanlandıktan sonra bile onunla yatmak için elinden geleni yaptı. Philip onu devamlı reddetti. Bir gün daha da ileri giderek, babasına onun sıradan bir sürtük olduğunu, onunla parası için evlenmek istediğini, bugün istese kendisiyle yatacağını söyledi. Doğruyu söylüyordu. Ama Philip'in babası kadına âşık olmuştu. Bunları söylediği için Philip'i suçladı. Ancak oğluna inandığı için evliliğini erteledi. Charlotte, aynı zamanda Cyril'in sekreteriydi. İhtiyarın kararını değiştirip kendisiyle evlenmesini yıllarca beklemek zorunda kaldı. Her neyse, birkaç ay önce, Charlotte'a oymu onun lehine kullanacağımı söyledim ve Charlotte şirket hisselerini toplamaya başladı. Bu arada benim de düşünecek zamanım oldu ve bu fikirden vazgeçtim. Philip insanı sinirlendiren bir sersem olabilir, ama Charlotte şeytanın ta kendisidir. Birkaç hafta önce

beni aradı ve başka birinin de hisseleri toplamaya başlamış olduğunu söyledi ve fiyatların yükseldiğinden yakındı.”

Matt bunun sorumlusunun kendisi olduğunu biliyordu, ama bir şey söylemedi. “Charlotte panik içindeydi. Fiyatları düşürmek için bir şeyler yapmak zorunda kalacağından bahsetti. Ondan sonra tek-rar hisse alımına devam etmeyi planlıyordu. Bomba olaylarını, bu olayların Noel satışlarını nasıl altüst ettiğini ve hisse fiyatlarındaki ani düşüşü gazetelerde okudum.”

Matt, ‘Bulmacadaki eksik parça buydu,’ diye düşündü. Bombalar mağazalara değil, işe zarar vermek için konulmuştu. Kötü durum-daki bir şirketin hissesini almak kısa vadede kârlılık getirmezdi. Ama Charlotte’un amacı intikam almaktır ve bunu yapacak parası vardı. Böylelikle Bancroft Şirketleri’ni alabilir ve şirketin durumu iyileşene kadar bekleyebilirdi.

Matt, yatağın başucundaki telefonun ahizesini kaldırarak, “Bunu polise anlatmak zorundasınız,” dedi.

Caroline başını salladı. “Biliyorum. Polisi mi arıyorsunuz?”

“Hayır. Olsen isminde, poliste tanıdıkları olan bir adamı arıyorum. Yarın size eşlik etmesi için. Polis, söylediklerinize inanmayabilir, daha da kötüsü sizi şüpheliler arasına sokabilir.”

Matt, Olsen’ı arayıp ilk uçakla Şikago’ya gelmesini emrederken, Caroline genç adamı inceliyordu. Onun erişilmez olmadığını, sadece, Philip’e kızgın olduğu için, ismi Bancroft olan herhangi bir kimseyle görüşmek istemediğini düşünüyordu. Eski kocası olduğunu ima ederken, görüşmek istemediği insanlara Meredith’i de dahil etmişti. Telefonu kapattıktan sonra, bir kağıda iki telefon numarası yazdı ve Caroline’a uzattı. “Bu Olsen’in ev telefonu. Bu akşam onu arayın ve sizi nerede bulabileceğini bildirin. İkinci numara benim. Bir probleminiz olursa ararsınız.” Genç adamın daha önceki kabalığından eser kalmamıştı. “Meredith bana filmlerde oynadığınızı söylemişti. Bu akşam burada, *Phantom of the Opera* film ekibi ve büyük bir olasılıkla tanıdığımız yüzlerce kişi olacak. Eğer partiye kalmak isterseniz, babam sizi konuklarımıza tanıştıracaktır.”

Oturma odasına doğru birlikte yürürlerken, parti bütün hızıyla devam ediyordu. Caroline, “Kimseye tanıştırılmasam daha iyi olur,” dedi. “Şikago’lu eski dostlarımla yeniden ahbablık etmek içinden

gelmiyor.” Siyah ceketli garsonların ellerinde içki tepsileriyle, muhteşem kıyafetli hanımlar ve smokinli beyler arasında dolaştıklarını gördüğünde, bir an tereddüt etti. Birisi piyano çalıyordu. Müziğin sesi, kalabalığın gülerken ve konuşurlarken çıkardığı seslerle karışınca, ona bir an için eski günleri hatırlatmıştı. Yüzünde onu yirmi yaş genç gösteren bir gülümsemeyle, “Ama bir süre kalmak isterim,” dedi. “Bir zamanlar bu tür partilere çok sık giderdim. Eskiden bu partileri çok eğlenceli bulurdum. Bunun nedenini anlamaya çalışacağım bugün.”

Matt, “Eğer anlayabilirseniz, benim de haberim olsun,” dedi.

Caroline merakla, “Eğer hoşlanmıyorsanız, neden parti veriyorsunuz?” diye sordu.

Matt, omuz silerek, “Yarın akşamki gösterinin bütün geliri hayır kurumlarına gideceği için,” diye cevap verdi. Sonra onu kız kardeşinin Stuart Whitmore ile sohbet etmekte olduğu masaya götürdü ve Caroline Edwards olarak tanıştırdı. Whitmore ile kız kardeşinin çok iyi anlaştıklarını görünce, ‘Keşke tanıştırmamış olsaydım,’ diye düşündü. Whitmore’u görmek ona sürekli Meredith’i hatırlatacaktı. Eşlik etmek için kolunu Caroline’a uzattığında, “Fazla kalmaya-çagım,” dedi kadın, “Sanırım gitme zamanı geldi.”

Matt başını salladı ve o akşam ilk defa Meredith’den ismini anmadan bahsetti, “Stuart Whitmore kızınızın eski bir arkadaşı ve avukatı,” dedi, “eğer kızınız hakkında konuşmak isterseniz, size anlatacağı birçok şey olabilir.”

Caroline, genç adamın ne demek istediğini anladığını ima eden bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedi. “Denerim.”

Meredith, Matt’in kendisini kolundan tutup dışarı atmayacağını tahmin ediyordu ama yine de kararsızdı. Ondan hemen boşanmak istediği bir anda kızı karşısında görünce çok öfkelenebilirdi. Genç adamın karşı koymasını zorlaştırmak için tahrik edici bir kıyafet seçmişti. Makyajını özenle yapmış, daha masum görünmek için saçlarını arkaya toplamıştı.

Kapıcı listeyi kontrol edip ismini bulduğunda derin bir nefes aldı. Matt henüz ismini ziyaretçi listesinden çıkarmamıştı. Heyecandan dizleri titreyerek asansöre bindi. Matt’in dairesinin kapısını çaldı.

Oysa, Meredith'in hesaplamadığı bir engel onu bekliyordu. Kapıyı Joe O'Hara açtı ve genç kadının girmesini engellemek için bir adım ileri atarak yolunu kesti. "Buraya gelmemeliydiniz Bayan Bancroft," dedi. Tanıştıklarından beri ilk defa kendisine Bayan Farrell diye hitap etmemesi Meredith'in kalbinde bir burukluk yarattı. "Matt, artık sizi görmek istemiyor. Boşanmak istiyor."

Meredith, "Ben istemiyorum," dedi. "Lütfen Joe, beni içeri alırsan onu da ikna edebilirim."

Koca adam tereddüt ediyordu. Bir yanda patronuna karşı olan bağlılığı diğer yanda genç kadının yalvaran deniz mavisi gözleri arasında sıkışmış kalmıştı. "Başarabileceğinizi sanmıyorum. Bunu denemeniz içinde uygun bir zaman olduğu kanısında değilim. İçerisi çok kalabalık ve gazeteci kaynıyor."

Meredith, "Güzel," dedi. Kendine güveni daha çok artmıştı. "O zaman, bu gece buradan ayrıldıktan sonra Bay ve Bayan Farrell'in birlikte oldukları haberini dünyaya iletebilirler."

Joe geriye doğru bir adım atıp, genç kadının içeri girmesine izin verirken, "Belki de dünyaya Bay Farrell'in sizi içeri aldığım için beni kovduğunu, sizi de kolunuzdan tutup kapı dışarı attığını anlatırlar," dedi.

Meredith sevinçten Joe'ya sarılarak, "Sağol, Joe," dedi. O kadar gergindi ki, Joe'dan ayrıldığı zaman, koca adamın yüzünün nasıl kızardığı dikkatini çekmedi. Ona, "Nasıl görünüyor?" diye sordu.

Joe, "Çok güzel," dedi ve hemen ilave etti. "Ama Matt konusunda bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

Meredith, kalabalığın arasına girdi. Girişteki merdivenlerden yukarı adımını atar atmaz, bütün başların kendisine döndüğünü gördü ve kısa süren bir sessizlikten sonra, insanların tazelenmiş bir heyecanla konuşmaya devam ettiklerini ve isminin fısıltı halinde tekrarlandığını duydu. Bütün bunları görmezden gelerek, başını kaldırdı ve gözleriyle salonu taramaya başladı. Matt'i görünce, kalbi hızla çarpmaya başladı. Yanına doğru ilerlerken, dizlerinin titrediğini hissediyordu.

Meredith ona yaklaşıırken, genç adamın çevresindekilerin yüzlerini daha iyi görebiliyordu. Müzikalin yıldızı hemen yanındaydı ve

ona heyecanla bir şeyler anlatıyordu. Meredith birkaç metre ötedeyken Matt'in sağında durmakta olan Stanton Avery başını kaldırdı ve onu gördü. Sonra eğilerek Matt'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Matt'i uyarmaya çalıştığı her halinden belli oluyordu. Matt birden döndü. Yüzünde soğuk bir ifadeyle ona bakıyordu. *'Sanki buradan hemen çıkıp gitmemi istiyor,'* diye düşündü ve bir an durakladıktan sonra bütün cesaretini toplayarak ona doğru yürüdü.

Matt'in çevresindeki insanlar, Meredith yanlarına geldiğinde, uzaklaşarak onları yalnız bıraktılar. Meredith Matt'in bir şeyler söylemesini bekliyordu. Ya da bir şeyler yapmasını. Sonunda Matt, başıyla kibarca selamlayarak, buz gibi bir ses tonuyla, "Meredith," dedi.

Matt ona haftalar önce görüştüklerinde, sezgilerine güvenmesini tavsiye etmişti. Meredith bunu yapmayı denedi. Neşeli görünmeye çalışarak, "Selam," dedi. Bakışlarıyla Matt'ten yardım bekliyordu, ama genç adamın yardım etmeye niyeti olmadığı anlaşılıyordu. "Niye burada olduğumu merak ediyor olmalısın?"

"Fazla değil."

Bu cevap kalbini kırmıştı, ama en azından konuşmasını bekliyordu. Sezgileri genç adamın ona sandığı kadar kayıtsız olmadığını söylüyordu. "Sana günümü nasıl geçirdiğimi anlatmaya gelmiştim." Sesi titriyordu. Matt'in bunu fark ettiğinden emindi. Genç adam sessiz kalmayı tercih ediyordu. Cesaretini topladı, derin bir nefes aldı ve devam etti. "Bugün öğleden sonra apar topar yönetim kurulu toplantısına çağırıldım. Çok kızgındılar. Beni seninle ilgili konularda şirketin menfaatlerini korumamakla suçladılar."

Matt, sert bir sesle, "Çok aptalmışlar," dedi. "Seni ilgilendiren tek şeyin Bancroft Şirketi olduğunu onlara söylemedin mi?"

"Tam olarak değil," dedi ve gülümsemeye çalışarak, "Benden seninle ilgili bazı ifadeler ve resmi mercilere yazılmış şikâyet mektuplarını imzalamamı istediler. Spyzhalski cinayetiyle ilgin olduğuna, benden aldığın bilgilerden yararlanarak şirketin kontrolünü ele geçirmeye çalıştığına ve bomba olaylarında parmağın olduğuna dair suçlamalarda bulunmamı istediler."

Matt alaycı bir ifadeyle, "Hepsi o kadar mı?" diye sordu.

Meredith, "Tam olarak değil," dedi. Matt'in yüzünde hâlâ onunla ilgilendiğini gösteren bir sıcaklık, bir işaret arıyor ama göremiyor-

du. Gördüğü tek şey insanların etraflarında toplanmaya başlıyor olmalarıydı. “Onlara...” genç kadın bir an durakladı, Matt’ın kendisini dinlemek istemediğini düşünüyordu.

Matt, “Onlara, ne söyledin?” diye sordu. Meredith yeniden ümitlenerek sözlerine devam etti. “Onlara,” dedi, başını gururla yukarı kaldırarak, “bana onlara söylememi tavsiye ettiğin şeyi söyledim.”

Matt’ın yüzündeki ifade değişmemişti, “...tir olup gitmelerini mi?”

“Yo, tam olarak öyle değil,” dedi, “Onlara cehenneme kadar yolları olduğunu söyledim.”

Matt cevap vermemişti. Genç adamın gözlerinde beliren gülümsemeyi gördüğünde Meredith’in kalbi heyecanla çarpmaya başladı. “Sonra,” diye sözlerine devam etti, “Avukatın aradı ve altı gün içinde boşanmak için başvuruda bulunmazsam, senin adına kendisinin başvuracağını söyledi. Ona da dedim ki...”

Meredith durakladı, Matt, komik bir yüz ifadesiyle, “Ona da cehenneme kadar yolu olduğunu mu söyledin?” diye sordu.

“Hayır, ...tir olup gitmesini söyledim!”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

Matt genç kadının sözlerini bitirmesini bekliyordu. Onu daha fazla konuşturmak için gözlerinin içine bakarak sordu. “Başka?”

“Uzun bir seyahate çıkmayı planlıyorum,” dedi, “artık bunu yapacak kadar zamanım var.”

“İzne mi çıkıyorsun?”

“Hayır, istifa ettim.”

Matt, “Anlıyorum,” dedi. Sesi yumuşamıştı, Meredith genç adamın sevgi dolu bakışlarında boğulmak istiyordu. “Nasıl bir yolculuk planlıyorsun?”

Genç kadın sevgiyle, “Beni hâlâ oraya götürmek istersen,” dedi, “sanırım cenneti görmek istiyorum.”

Matt bir süre konuşmadı. Meredith yanıldığını düşünmeye başlamıştı. İşte o sırada genç adamın kendisine uzattığı elini gördü. Gözyaşları içinde elini onun avcuna koydu. Matt genç kadını kollarının arasına aldı. Yüzünü ona yaklaştırarak, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı ve bir anda dudaklarını büyük bir arzuyla öpmeye başladı.

Bir fotoğrafçı kamerasını onlara doğru kaldırırken, bir başka yandan flaşlar patlamaya başladı. Birisi alkışlamaya başladı, sonra bu alkış bütün salonu sardı, şimdi herkes çılgınlar gibi onları alkışlıyor, gülüşüyordu. Genç çift etrafında olanların farkında olmaksızın, hâlâ öpüşüyorlardı.

ledi gazeteyi ona doğru uzatarak. “Bizim şu on bir haftalık anlaşmamızı öğrenmişler ve kendi tarzlarında yorumlamışlar.”
Meredith’in bakışları gazetenin manşetine perçinlenmişti.

BANCROFT MAĞAZALARININ VARİSİ BİR GECELİK SEKS İÇİN KOCASINDAN 113.000 \$ ALIYOR

ELLİ YEDİ

Meredith, Matt’ın yatağında uyandığında, gözleri hâlâ kapalıydı ve yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Bir önceki gece gözünün önünde canlanıyordu. Beraberce misafirlerini ağırlamışlar, uzun ve ateşli öpüşmeleriyle ilgili esprilere katlanmak zorunda kalmışlardı. Ev sahibi görevini üstlenmek Meredith’in çok hoşuna gitmişti. Daha sonra yatakta Matt’ın karısı olmaktan ise binlerce kez fazla zevk almıştı.

Panjurların arasından güneşin ışıkları odaya süzölmeye başlamıştı. Sırtüstü döndü ve gözlerini açtı. Kısa bir süre önce Matt “Günaydın,” diyerek onu uyandırmış, sehpanın üzerine dumanları tüten bir fincan kahve koyduktan sonra kurabiye almaya gitmişti.

Meredith doğrulmuş ve kahvesinden henüz bir yudum almıştı ki, Matt kolunda bir gazete, yüzünde gergin bir ifadeyle odaya girdi.

Genç adam eğilip onu öperken Meredith, “Günaydın,” dedi. Sonra Matt’ın elindeki gazeteyi işaret ederek, “Ne var?” diye sordu.

Matt, dün akşam bir daha ondan bir şey saklamayacağına dair söz vermişti; ama şu anda bu gazeteyi göstermektense kırbaçlanmayı tercih ederdi. “Tattler,” dedi, “Kurabiye alırken gördüm,” diye ek-

Matt, “Bu rakama nasıl ulaştıklarını önce anlayamadım,” dedi “Ama sonunda buldum. “Haftada dört günlük buluşmamızı on birle çarpmışlar ve sonunda sana ödemem gereken beş milyona bölmüşler. Çok üzgünüm,” dedi. “Keşke engelleyebilseydim.”

Meredith gazeteyi yüzüne kapatıp kahkahalarla gülmeye başladı. Öylesine gülüyordu ki, gözlerinden yaş gelmiş, kendini yastıkların üzerine bırakmıştı. Kahkahaları odanın içinde cınlıyordu. “Yüz on üç bin dolar!”

Matt ona doğru eğildi, “Seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyor musun?” diye fısıldadı.

Meredith başını iki yana salladı. Hâlâ gülmeye devam ediyordu. Matt onun yüzünden gazeteyi çekti ve genç kadının gülmekten kırmış yanaklarına birer öpücük kondurdu.

Meredith, “Emin misin,” diye fısıldadı, bir yandan yeni bir kahkaha dalgasına engel olmaya çalışırken, diğer yandan, onunla yeniden sevişmeye hazır genç adamın boynuna sarılmış, onu kendine doğru çekiyordu. “İkinci bir seferin ücretini karşılayabilecek misin?”

Matt, “Sanırım bütçeme dahil,” diye onun şakasına katıldı, ama genç kadının yanaklarının üzerine düşen altın sarısı saçlarını parmaklarının ucuyla kaldırmaya çalışırken elleri titriyordu.

Meredith, Matt’ın yüzünü avuçlarının içine alarak, “Peki, şimdi bu işi sürekli yapmayı kabul ettiğime göre, maaş artışları olacak mı? Yüz on üç binin üzerinde demek istiyorum?” diye mırıldandı. “Ya ikramiye? Sağlık sigortası da isterim!”

Matt, Meredith’in yüzünü avuçlayan ellerini öperek, “Kesinlikle,” dedi.

Meredith, “Yo, hayır,” diye inledi. “O zaman daha yüksek vergi ödemek zorunda kalırım.”

Kocas1 kakhahalarını genç kadının boynuna gömdü ve Meredith’i kollarının arasına aldı. Ve sonraki bir saat boyunca birbirlerini mutluluğun doruklarına taşıdılar.

ELLİ SEKİZ

Pazar gecesi altı haberlerinin ilk konusu Ellis Ray Sampson isminde birinin Spyzhalski cinayeti faili olarak yakalanmış olmasıydı. St. Clair Polis Departmanı yetkililerine göre, Spyzhalski sanıldığı gibi kandırdığı müşterilerinden biri tarafından öldürülmemişti. Katil Spyzhalski’nin ilişkisi olduğu tespit edilen Belleville’li bir kadının kocasıydı. Bay Sampson teslim olmuş ve Spyzhalski’yi adama-kıllı dövdükten sonra yol kenarına attığını itiraf etmişti. Ancak adam Spyzhalski’yi yol kenarına attığı sırada hâlâ hayatta olduğuna yemin ediyordu. Adli tıp raporuna göre Spyzhalski’nin aynı akşam bir kalp krizi geçirdiği tespit edildiğinden, Sampson’un cinayet yerine ölüm sebebiyetle suçlanarak daha az ceza alması bekleniyordu.

Matt ve Meredith haberleri birlikte izlediler. Matt alaycı bir tavırla Sampson’a bir paraziti ortadan kaldırdığı için madalya verilmesi gerektiğini söylüyordu. Meredith, Spyzhalski’nin kurbanı olmanın ne demek olduğunu bildiğinden, adamın küçük bir ceza ile kurtulmasını ümit ediyordu.

Matt, Meredith’in bu arzusu üzerine, Pearson ve Levinson’u Belleville’ye göndererek adama yardımcı olmalarını istedi.

Ertesi hafta salı günü, Seaboard Industries’in başkanı Charlotte

Bancroft, oğlu Jason ile birlikte Palm Beach, Florida'da, şirket hisselerini daha ucuza alabilme amacıyla fiyat düşürmek için, Bancroft mağazalarına bomba koymak ve sahtekârlığa teşebbüs konularında sorgulandı. Her ikisinin de suçlamalarını inkâr etmeleri üzerine, Caroline Bancroft çarşamba günü Florida büyük jürisi önünde gönüllü olarak ifade verdi ve Charlotte Bancroft'un Bancroft Şirketi'ni ele geçirmeye çalıştığı ve hisse fiyatlarını düşürmek için elinden geleni yapacağını söylediği konusunda tanıklık etti.

Cayman Adaları'nda aşığı ile birlikte tatil yapmakta olan Seabord'un eski mali işler müdürü Joel Bancroft, kardeşi ve annesi hakkındaki haberleri gazetelerde okudu. Altı ay önce, annesi ve kardeşi ondan uyduruk isimler üzerine hesap açıp, belli bir borsa şirketi aracılığıyla Bancroft Şirketi'nin hisselerini toplamasını istediklerinde istifa etmişti. Joel annesini ve onun Philip Bancroft'a olan bitmez tükenmez kinini ve bu kinin ona yaptırdıklarını düşündü. Eşcinsel olduğu için, hem kardeşi hem de annesi onu her zaman dışlamışlardı. Birkaç saat sonra kararını vermiş olarak bir telefon görüşmesi yaptı.

Ertesi gün Charlotte ve Jason Bancroft, kimliği bilinmeyen birinin toplanan hisselerin hangi sahte kişiler adına alındığını ihbar etmesi üzerine, yasa dışı faaliyetlerde bulunmak suçundan göz altına alındılar. Hesapları açan ve bombaları koyan adama ödemeleri yapan Jason, kısa bir süre sonra annesinin günah keçisi olmaktan korkarak, polisle bir anlaşma yaptı ve kendisini serbest bırakmaları karşısında annesi aleyhine tanıklık yaparak, her şeyi bütün çıplaklığıyla itiraf etti.

Seabord'un yönetim kurulu, şirketin toplum içindeki imajını göz önüne alarak, Charlotte'ın talimatlarıyla Joel Bancroft'u murahhas aza ve başkan tayin etti.

Meredith bütün bu olanları Şikago'da televizyondan izledi. Matt'in yaptığından şüphelendiği şeylerin, Charlotte ve Jason'un marifeti olduğunun ortaya çıkmasının şoku yanında, ne zaman Bancroft adını duysa içi parçalanıyordu.

Matt uzanıp onun elini tuttu. "Gelecekte ne yapacağını planladın mı? Şimdi bunu düşünmek için bol vaktin var," dedi.

Meredith, Matt'in kendisi için vazgeçtiği kariyerinin yerine bir şey planlayıp planlamadığını sorduğunu anlamıştı. Şu anda onu üzmemek istemiyordu. Gelecekle ilgili sorusunu duymazdan gelerek, başını öne eğdi ve Matt'in evlilik yüzüğü olarak hediye ettiği 14 karatlık pırlanta yüzük ve altın nişan yüzüğü ile oynamaya başladı. Şakayla karışık, "Her gün alışveriş yapmaya gitmeyi bir kariyer olarak düşünebilirim," dedi. "Ama sen bana her şeyi aldın. Mücevher, lüks araba. Bana alacak bir şey bırakmadın. Öyle değil mi?"

Matt, Meredith'in burnuna bir öpücük kondurarak "Küçük bir Jet uçağına ne dersin?" dedi. "Ya da kocaman bir yat?"

Meredith "Sakin böyle bir şey almaya kalkışma!" diye onu uyardı. Matt ise genç kadının bu ani tepkisine gülmekten kendini alamadı. "İstedğin bir şey olmalı," dedi.

Meredith birden ciddileşti ve ona gerçeği söylemeye karar verdi. "Evet var. Hem de çok istiyorum."

"Söyle, hemen senin olsun."

Meredith kararsızdı. Yüzüğüyle oynamaya devam ediyordu. Sonra başını kaldırdı ve Matt'in gözlerinin içine baktı. "Bir daha denemek ve bir bebek sahibi olmak istiyorum."

Matt'in tepkisi çok şiddetliydi. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Parker'la evlenseydin böyle bir riske girmeyecektin. Benim için de girmemelisin."

Meredith karşılık olarak, "Parker çocuk istemiyordu. Ve sen dedin ki," diye kibarca hatırlattı, "*Ne istersen bana söylemen yeter. Ben bunu istiyorum.*"

Normalde genç kadının bakışları onu eritmeye yeterliydi. Ama ikinci bir hamilelikte de düşük yapma olasılığı çok yüksekti. Geçen sefer az kalsın ölüyordu. Tekrar riske girmek düşünülmeyecek bir şeydi. Matt, yalvaran bir sesle, "Lütfen bana bunu yapma," dedi.

"Hamilelik sorunu olan kadınlarla ilgilenen özel doktorlar var. Dün kütüphaneye gittim ve bu konuda biraz kitap karıştırdım. Yeni ilaçlar, yeni teknolojiler var.

“Hayır, kesinlikle hayır. Benden başka bir şey iste, ama bunu değil. Bunun sonucunda olabileceklere dayanmam. Çok ciddiylim.”

Meredith yüzünde inatçı bir gülümsemeyle, “Bu konuyu sonra bir daha konuşuruz,” dedi.

“Benim cevabım her zaman aynı olacak.”

Matt daha konuşacaktı ama televizyonun haber spikeri Bancroft Şirketi ile ilgili bir son dakika gelişmesinden bahsedince, her iki gencin de gözleri ekrana çevrildi. “Philip A. Bancroft, bugün öğleden sonra bir basın konferansı düzenleyerek, kızı Meredith Bancroft’un, iş adamı Matthew Farrell ile olan ilişkisi dolayısıyla Bancroft Şirketleri’nin geçici başkanlık görevinden uzaklaştırılması hakkındaki yorumlara açıklık getirdi.”

Babasının yüzü televizyonda belirince Meredith korku ve endişeyle Matt’in eline sarıldı. Philip, Bancroft’un toplantı salonuna konmuş bir podyumdan elindeki metni okumaya başladı:

“Kızımın Matthew Farrell ile evliliğinden dolayı Bancroft Şirketi’ndeki görevinin tarafımdan veya yönetim kurulunca sona erdirildiği sözleri kesinlikle gerçek dışıdır. Kızım şu anda kocasıyla uzun süredir özlemini çektikleri bir balayı geçirmektedir. Balayı bittikten sonra Bancroft’taki görevine devam edecektir.” Philip durdu ve kameraya baktı. Meredith o an babasının açıklama yapmadığını, ona emrettiğinin hissetti.

Genç kadın duyduklarının heyecanıyla ayağa fırladı. Ama bir dakika sonra duyacakları yanında, bunlar çok önemsiz kalacaktı. “Son günlerde gazetelerde çıkan ve Matthew Farrell ile aramın hiç iyi olmadığı konusundaki söylentilere gelince, belirtmek isterim ki, damadımınla birbirimizi tanıma fırsatını pek bulamadık.”

İşte o an Meredith babasının ne yapmaya çalıştığını anladı. “Matt,” diye haykırdı, genç adamın koluna yapışarak, “Senden özür diliyor!” Matt önce kuşkuyla baktı, ama Philip’in sözlerini bitirirken söyledikleri üzerine istemeden de olsa gülümsemekten kendini alamadı. “Herkesin bildiği gibi, Matt Farrell ve kızım yıllar önce kısa süren bir evlilik yapmışlar ve şanssız bir boşanma yaşamışlardı. Mamafih, şimdi yeniden birleştikleri için çok memnunum. Söyleye-

bileceğim tek şey Matthew Farrell gibi bir damada sahip olduğum için,” dedi ve hafifçe öksürüp boğazını temizledikten sonra tekrar kameraya bakarak, “çok şanslı olduğumdur.”

Meredith spor haberleri başlamış olmasına rağmen hâlâ ekrana bakıyordu. “Ona söz verdirtmiştim. Eğer masum olduğun anlaşırsa senden özür dileyecekti,” dedi ve genç adamın yanaklarını avuçlarının içine alarak, yalvaran bir fısıltıyla, “Şimdi geçmişi arkada bırakıp, onu affederek, onunla dost olmayı deneyebilir misin?”

Onlara yaptıkları ve çektirdikleri acılar göz önüne alındığında, Philip’in yapacağı hiçbir şey, Matt’in onunla dostluk kurması bir yana, onu affetmesi için bile yeterli bir sebep olamazdı. Bunu karısına söylemeyi düşündü, ama onun açık mavi gözlerinin içine baktığında, söyleyebildiği tek şey, “Denerim,” oldu ve ekledi, “Güzel bir konuşmaydı.”

Bir zamanlar onunla paylaştığı evde, Philip Bancroft’un karşısındaki koltukta oturan, Caroline Edwards da aynı fikirdeydi. Program bitip spor haberleri başlayana kadar bekledi ve sonra, “Philip,” dedi, “güzel bir konuşmaydı.”

Philip ona bir bardak şarap uzatırken, ikna olmamış gibi bir hali vardı. “Meredith’in de öyle düşüneneğinden emin misin?”

“Eminim. Ben olsam düşünürdüm. O da düşünecektir.”

“Sen tabii ki öyle düşünürsün. Konuşmayı sen yazdın!”

Caroline yavaşça şarabını yudumlarken, Philip’in odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmasını seyreliyordu.

Philip, “Sence izlemiş midir?” diye sordu.

Caroline, “Eğer seyretmediyse bu video kaseti ona götürebilirsin. Hatta, en iyisi, şimdi onu görmeye git; sen oradayken seyretmelerini iste,” dedi. “Böylesi daha iyi. Çok daha özel.”

“Yoo, hayır. Onu yapamam. Meredith benden nefret ediyor. Farrell beni kapı dışarı eder. Aptal değil. Birkaç güzel sözün yaptıklarımı telafi etmeyeceğini bilir. Özrümü kabul etmez.”

Caroline, “Eder,” dedi. “Çünkü Meredith’i seviyor.”

Tereddüt ettiğini görünce, Caroline kaseti onun eline verdi. “Bu işi geciktirirsen hiç yapamazsın. Hepiniz için daha da güçleşir. Git oraya, Philip.”

Philip’in omuzları düşmüştü adeta, içini çekti.

“Caroline, benimle gelir misin?”

Kadın, “Hayır,” dedi. Kızıyla karşılaşma düşüncesi onu ürperti-yordu. “Uçağım üç saate kadar hareket ediyor.”

Philip, sakın bir sesle, “Benimle gelebilirdin,” dedi. “Seni kızımıyla tanıştırdım.”

Meredith’ten bahsederken ilk defa kızımız demesi, Caroline’nın kalbinin heyecanla çarpmasına neden oldu. Ne yapmaya çalıştığını anlayınca gülümseyerek, “Hayatımda tanıdığım en düzenbaz adam-sın,” dedi.

Philip gülümseyerek, “Aynı zamanda evlendiğin tek adam,” diye hatırlattı. “İyi taraflarım da olmalı, yoksa benimle evlenmez-din.”

Caroline, “Kes şunu, Philip,” diye uyardı onu.

“Gidip Meredith’le Farrell’i görebiliriz.”

“Ona Matt demeye kendini alıştırsan iyi olur,”

Philip, “Pekâlâ,” diye düzeltti. “Matt.” Yutkundu. “Oradan ayrıldıktan sonra buraya geliriz. Bir süre burada kalırsın. Birbirimizi daha iyi tanırız.”

Caroline, “Ben seni tanıyorum Philip,” dedi. “Eğer sen beni tanımak istiyorsan, o işi İtalya’da yapmak zorundasın.”

Philip bir kez daha, “Caroline,” dedi. “Lütfen.” Kadının teslim olmak üzere olduğunu fark edince, “En azından bu akşam benim yanımda ol. Kızını tanımak için son şansın olabilir. Onu çok seveceksin. Sana çok benziyor ve en az senin kadar cesur!”

Kadın gözlerini kapatarak, Philip’in son söylediklerini duymazdan geldi. “Pekâlâ, ama önce telefon et, haber ver. Otuz yıl sonra haber vermeden karşısına çıkmak istemem. Beni görmek istemez-se de şaşırma,” dedi ve cebinden Matt’in telefon numarasını çıkarp Philip’e uzattı.

Philip, “İkimizi de görmeyi reddederse, hiç şaşırırmam,” dedi.

Telefon etmek için yandaki odaya geçti ve çok geçmeden geri döndü. Caroline, ‘Meredith her halde telefonu yüzünü kapattı,’ diye düşünüyordu.

Philip’in konuşamadığını görünce, “Ne cevap verdi?” diye sordu.

Philip boğazını temizledikten sonra, boğuk bir sesle, “Bizi bekliyor,” dedi.

ELLİ DOKUZ

Meredith doktorunun muayenehanesinin olduğu binadan çıktığında, kollarını iki yana açıp haykırmamak için kendini zor tutuyordu. Başını gökyüzüne doğru kaldırdı, bir süre sanki bulutlara gülümsüyormuş gibi öylece kımıldamadan durdu. Dudaklarından, “Tanrım, teşekkür ederim,” kelimeleri döküldü.

Meredith kocasını hamilelik konusunda ikna edebilmek için tam bir yıl uğraşmıştı. Doktorun dediğine göre, yeteri kadar dikkatli davranır ve hamilelik süresini yatakta geçirirse, her sağlıklı kadın gibi, tehlikesiz bir doğum yapabilirdi. Matt’le birlikte bebek sahibi olmaya karar verdikten sonra, dokuz ay da bugün doktorun ağzından duyduğu kelimeler için beklemişti. “Tebrikler Bayan Farrell. Hamilesiniz.”

Yolunun üzerindeki bir çiçekçi dükkânına girdi ve bir buket kırmızı gül aldı. Joe’nun arabayla onu beklediği sokağa ters istikametten girdiği için, Joe onu fark etmedi. Meredith arabanın arka kapısını açtı ve içeri girdi.

Joe sağ kolunu ön koltuğa atarak arkaya döndü, gözünü kırparak, “Doktor ne dedi?” diye sordu.

Meredith ona baktı ve gözlerindeki parıltı her şeyi anlatıyordu.

Joe yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, “Matt çok mutlu olacak,” dedi ve, “Korkularından kurtulabilirse elbette,” diye ekledikten sonra limuzini hareket ettirdi.

Meredith kendini koca adamın her zamanki sert kalkışlarından biri için hazırlamıştı. Ama Joe sanki eski Joe değildi. Yol boyunca bütün kırmızı ışıklarda durmuş, kimseyle de yarışa kalkmamıştı. Ve bir kere bile normal hızın üzerine çıkmamıştı. Meredith apartmanın önünde durduklarını ancak kontağı kapattığı zaman anlayabilirdi. Joe’nun gösterdiği bu özen bebek içindi. Meredith arabanın arka koltuğuna kahkahalarla gülmeye başladı.

Matt, pencerenin önünde onu bekliyordu. ‘Bu işe razı olmama-lıydım,’ diye düşünüyordu. Meredith, doktora gitmeden önce hamile olabileceğini söylemişti. Matt, ‘İnşallah değildir,’ diye dua ediyordu, çünkü eğer öyleyse onu kaybetme korkusuyla bebek doğana kadar zamanın nasıl geçeceğini bilemiyordu.

Genç kadın içeri girince, Matt ona döndü. “Doktor ne dedi?” diye sordu. Daha fazla beklemeye tahammülü kalmamıştı.

Meredith arkasına sakladığı bir düzine kırmızı gülü ona uzattı. Yüzünde güneş gibi bir gülümsemeyle, “Tebrikler Bay Farrell.” dedi. “Hamileyiz!”

Matt güllerin aralarında ezilmesine aldırmadan, Meredith’i kucaklayarak havaya kaldırdı. Bir yandan endişeyle, “Tanrım bana yardım et!” diye mırıldanıyordu.

Meredith, “Merak etme sevgilim, Tanrı bize yardım edecek,” diye karşılık verdi ve onun çenesine bir öpücük kondurdu.

SON

Joe, limuzini Bancroft Şirketi'nin önünde asfaltta tekerlek izleri bırakarak durdururken "Zamanında yetişeceğimizi söylemiştim," dedi. Matt, adamının araba kullanmasından ilk kez bu kadar memnun kalmıştı. Çünkü Meredith'in yönetim kuruluyla önemli bir toplantısı vardı. Uçakları İtalya'dan gecikmeli kalkmıştı. İsviçre'de kayak yapmaya gitmişler, dönüşte Philip ile Caroline'ı ziyaret etmek için İtalya'ya uğramışlardı.

Matt, elindeki çantayı O'Hara'ya uzatarak, "Al bunu," dedi. "Sen Meredith'in çantasını al, ben Meredith'i alırım."

Meredith, dizindeki kırık kemik kaynayana kadar, kullanmak zorunda olduğu koltuk değneğine uzanmaya çalışarak "Sen ne yapacaksın?" diye sordu.

Matt onu kucağına alırken, "Bu halde asansörlere kadar yürüemezsin. Üstelik vaktin de yok," dedi.

Meredith, "İşte bu olmaz!" diye itiraz etti. "Beni mağazanın içinde kucağında taşıyamazsın!"

Matt sırtarak, "Görürsün," dedi.

Ve dediğini yaptı.

Alışveriş yapan insanların arasından geçerken bütün başlar on-

lara çevriliyordu. Kozmetik reyonunda esans seçmeye çalışan orta yaşlı bir kadın, "Bunlar Meredith Bancroft ve Matthew Farrell değil mi?"

Koridordaki bir diğer kadın cevap verdi, "Hayır, onlar olamaz," diye karşılık verdi. Meredith başını Matt'in göğsüne gömmüş gülmekten kırılıyordu. "Tattler'da okudum. Boşanıyormuş! Meredith Kevin Costner'la evlenecekmiş. Matt Farrell de bir film artisti ile Yunanistan'daymış."

Asansörlere vardıklarında, Meredith gülen gözlerle kocasına bakarak, "Utanmıyor musun?" dedi, "Yeni bir film artisti öyle mi?"

Matt kaşlarını kaldırarak, "Kevin Costner ha?" dedi. "Kevin Costner'dan hoşlandığını bilmiyordum."

Meredith'in ofisine girdiklerinde, Matt onu yere indirdi, bıraktığı yerden hafifçe topallayarak toplantı salonuna girebilirdi.

Meredith resepsiyona göz attı. "Lisa ile Parker bizimle burada buluşacaklardı. Bebeği de getirecekler. Öğle yemeğini beraber yemekten söz ediyorlardı," dedi.

Matt, "Ben onları burada beklerim," dedi ve çantasını Meredith'e uzattı.

Birkaç dakika sonra Lisa kucağında bir bebekle, kapıda belirmişti. "Parker bizi ön kapıda bıraktı," diye açıkladı, "Birazdan burada olur."

Matt, "Bayağı hamile görünüyorsunuz Bayan Reynolds," dedi ama gözleri Lisa'nın kucağındaki altı aylık bebekteydi. Onu almak için kollarını uzatmıştı bile.

Lisa, "Ben gidip Parker'a bakayım," dedi.

Lisa yanından ayrıldıktan sonra, Matt Meredith'in onu dünyaya getirmek uğruna hayatını tehlikeye attığı bebeğe baktı.

İşte tam o sırada Marissa gözlerini açtı ve ağlamaya başladı. Matt kızına sevgiyle gülümseyerek, parmağını yanağında gezdirdi, "Şşt, bebeğim," diye fısıldadı. "Büyük şirketlerin müstakbel başkanları ağlamaz. Şirket protokolüne uymaya alışmalısın. Bana inanmıyorsan, annene sor!"

Küçük kız ağlamayı kesti ve babasına bakarak bilmiş bir ifadeyle gülümsedi, bir şeyler mırıldandı. Matt, gülümseyerek kızına baktı. "Şimdi anladım," dedi. "Lisa Teyzen sana İtalyanca öğretiyordu, değil mi?"

Meredith toplantısını bitirene kadar vakitleri olduğundan Matt kızına mağazada en hoşuna giden, on birinci kattaki departmanı göstermeye karar verdi. Bu, tasarımı Meredith'e ait olan yeni bir departmandı. Bütün Bancroft mağazalarında bir eşi vardı. Dünyanın her yerinden gelme mallarla doluydu. Mücevherler, kumaşlar, el yapımı oyuncaklar vs. Aralarındaki tek ortak nokta ve Meredith'in onlara bu reyonda yer vermesinin sebebi, çok nadir bulunan parçalar olmalarıydı. Üzerlerindeki etiketi taşımaları için mükemmel olmak zorundaydılar. Son zamanlarda bu etiket mükemmelliğin simgesi olmuştu.

Matt, kucağında kıızıyla, Meredith'in bu yeni departmanının ünlü logosuna baktı. Ne zaman bu logoya baksa içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyordu. Logo bir çift elden ibaretti. Parmakları hafifçe birbirine dokunan, bir kadın eline uzanmış bir erkek eli.

Meredith departmanın ismini '*Cennet*' koymuştu.